Bir Şans Daha

"Ben hüznü gözlerinde, aşkı teninde, günahı kendi bedenimde öğrendim ve şimdi seni paylaşmak istemiyorum. Günahımla, sevabımla sana geldim..."

MÜJDE AKLANOĞLU

Müjde Aklanoğlu, *1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Bir çok çalışması dereceye girip ödüller almıştır. Yazarın daha önce "Bana Sevmeyi Anlat" isimli kitabı yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, İstanbul'da hayatını sürdürmektedir.*

Bu kitabı yazarken Kıbrıs'taki Tüp Bebek ünitesiyle, Çapa'daki Kemik İliği Bankası'yla ve birçok Lösemi hastasıyla görüşmelerim oldu... Yasaları inceledim, ciddi anlamda araştırmalar yaptıktan sonra eserimi kaleme aldım.

Müjde Aklanoğlu

GİRİŞ

"Ona söyleyecek misin bunu?"

Genç kadın hafifçe kıkırdadı. Elindeki telefonu diğer kulağına aldı. "Kesinlikle. Şimdi tam zamanı bunun!"

"Anlıyorum" dedi karşı taraftaki huzursuz ses. Aslında anlamıyordu! Neredeyse dilinin ucuna gelen şeyi yuttu. Ve ardından teselli olurcasına usulca devam etti, "Ama keşke biraz bekleseydin tatlım... Yahut da sadece biraz daha zaman..."

"Abla!" dediğinde Hazan sabırsızca, melodik sesi biraz melankolik çıkmıştı. Onun bu konudaki yersiz, ısrarlı tutumunu hâlâ anlamış değildi. Hayır, tasasının sebebini bir anlasa!

"Bunu bugün halletmek istiyorum. Zaten kaç gündür erteleyerek beklemiyor muyum? Geciktirmenin anlamı yok. Hem bu öyle saklanacak bir şey değil ki! İlla anlayacak. O anlamadan ben söylemeliyim değil mi?" Bir an durakladı, sonra, "Hem böyle güzel bir şey nasıl saklanılır?" diye heyecanla kıkırdadı.

Ancak karşı taraftan gergin bir iç geriş duyuldu. Kabullenemeyen tutumu, kilometrelerce uzaktan bile elle tutulur bir unsura sahip olup nesne biçimde soyutlanarak hissediliyordu.

"Tamam Papatyam! Sen bilirisin. Ama gene de istersen sen beni bir dinle ve..." Susmuş... İç germişti.

Bu tuhaf hâli hisseden Hazan, güzelim kavisli kaşlarını şiddetle çattı. "Abla lütfen... Gene başlama. Hem zaten çok işim var, hadi sonra görüşürüz" derken neden sonra dudaklarının kıyıları huşuyla kıvrılmış, mazur gösteren bir sesle seslemişti, "Hadi teyzoş, öpüldün." Onu kırmaya dayanamazdı.

Bu kıza ne oluyordu böyle, bunu da anlamış değildi hâlâ! Demir'le derdi neydi ki, apansız bir tavırla birdenbire ona engince cephe almaya başlamıştı? Telefonu kapayıp düşünce yoğunluğuyla salona geçtiğinde, yemek masasına yaklaştı. Müstehzi gözlerini, özel bir gece için hazırlamış olduğu harikulade yemek masasında gezdirip, bir eksik olup olmadığına titizlikle baktı. Elini burçak tarlalarını andıran sarı saçlarına gömüp, dalgınca kurcalayarak masaya yaklaştı. Şaheser gibi hazırlanmış sofrada her şey mükemmel gözüküyordu. Sonunda hazırdı artık. Bu gece özel olacaktı. Ona hediye olarak da, o çok istedikleri şeyi verince kesin çıldıracaktı!..

Saadetin huşuyla bedenini esir alarak delişmence sarmasıyla, sevinçle topuklarının üstünde dönüp merdivenlere, pembe bulutların üzerinde uçarcasına yöneldi. Sanırım üzerini değiştirse iyi olurdu. Demir'in işten çıkma saati de yaklaşıyordu. Hızlı olup çabucak ılık bir duş alması ve yemek kokusundan arınması lazımdı. Onu, yemek kokusuyla karşılamayı kesinlikle istemiyordu.

Kaç gündür bir fırsatını bulup, mühim meseleyi de söyleyemiyordu zaten. Bu coşkulu sevincini, bu yürek gerçekten daha fazla tutamayacağından içinde büyüttüğü mutlulukla, ufacık naif kalbini heyecandan çatlama noktasına getiriyordu. Allah'ım! Dördüncü yılın ardından artık istedikleri şey gerçekleşiyordu!

Duşu kapatıp duvardaki havluya uzandı. Odaya girdiğinde, yatağın üstüne önceden ayarladığı kırmızı ip askılı jarse elbisesi hazır bekliyordu. Üzerine geçirip tuvalet aynasının önüne oturdu. Aynadaki aksine bakarken, denizleri kıskandıran duru mavi gözleri ışıl ışıl neşeyle yanıyor, içerisinde binbir umut barındırıyordu. Rimeli kullanırken heyecandan iki kere gözüne sokmuştu. O da makyaj yapmaktan vazgeçip sadece ruj ve hafif allık kullanmıştı.

İşi bittiğinde ayağa kalkıp, giysi dolabının kapağında bulunan

boy aynasından kendine baktı. Üzerine giydiği elbise ince vücudunu sarıp sarmalamıştı. Uzun boyluydu Hazan. Narin bir yapıya hâsıl suretinde ince bir beli, naif bir funda gibi kadınsı hatları vardı. Zarafet timsali bedeni ince olmasına rağmen, düzgün giyindiği zamanlarda parıldayan bir şaheser gibi dikkat çekici olabiliyordu. Sapsarı saçları narin omuzlarından naif beyaz tenine dökülüyordu. Gördüğü şey karşısında kırmızı dolgun dudakları hafifçe aralanmış, dingince kıvrılmıştı. Beyazın en tok hâli olan inci misali dişleri sergiye çıkarken, gözleri kendi üzerinde memnunca geziniyordu.

Gül yüzünde oluşan sevimli bir ifadeyle aynadaki aksine bakıyordu. Eli karnının üstünde durdu. Parmakları düz göbeğini okşamaya başladı sevgiyle, oradaki hazinesini!

"Bugün babaya sonunda haber verebileceğim. Seni duyunca ne tepki verecek acaba? Bunu gerçekten çok merak ediyorum! Kesin, "Ne ara oldu bu çocuk?" diyecek. O kadar tedaviden sonra olmayan sen, bak Allah'ın işine ki bir gecede oluver... Sen benim mucizemsin bebeğim. Beklediğim, asla umudumu kesmediğim mucizem..."

Merdivenleri artık eskisi gibi hoplaya zıplaya tedbirsiz inmiyordu.

Sakin, ağır, olabildiğine dikkatli adamlarla...

Salona geçip, masanın kenarına bıraktığı çakmakla mumları yaktı. Gözlerinde mumların alevi ışıltılarla raks ederken, koyulan ateş içindeki sevinciyle harlanıp, bulutların arasından süzülen akşam güneşi gibi parıldatarak gözbebeklerinde doğdu. Derin bir iç gerip, çakmağı masaya bıraktı. Cama yanaştı. Tülü kenara çekerek, bahçeye bakmaya başladı.

Bir zaman gözleri sıkılmadan, gecenin zifire kestiği, karanlığın katran gibi dehlizlerinin çöktüğü sokaklarında dolaştı. Yol kenarını, sokak direklerinin cılız ışıkları aydınlatıyordu. Bileğindeki saati çevirip, kaçıncı seferdir bakıyordu. Biraz geç kalmıştı ama gelirdi. Yani gelirdi herhâlde! Dün eve erken gelmesini tembihlemişti.

Gerçi o uyku sersemiydi ama, "Tamam!" demişti.

Hazan bir müddet camın önünde bekledi. Zaman geçti. Saatler ilerleyip su olup aktı; ne gelen var, ne giden. Durgun başını yemek masasına çevirdiğinde, derin mavişlerine dolmuş yaşlarla hüsran

yüklü kırgınlıkla baktı. Mumlar erimiş, neredeyse sönmeye yüz tutmuştu. Garip, tekrar cama döndü gözleri.

"Gelir!" dedi iç sesi, *"Tamam"* dedi Hazan, "Gelecek!"

Ama gelmedi. Yelkovanın hızlanması, akrebin yavaşlaması yetmedi. Saat gece yarısına yaklaşmaya başlamış, karanlık evi esir almıştı. Fakat gelmemişti. Telefonu kulağındayken, başparmağının tırnağını sıkıntıdan dişliyordu. Yine aynı şey oldu. Kulaklarına dolan kadının sesi, (Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor...) Telefonu kapayıp sehpanın üzerine bıraktı. Koltuğa geçip kendini bıkkınca üzerine attı. Yılgın omuzları ukdeyle düşmüştü. Tüm heyecanı, neşesi, sevinci yarım kalmış keyfi kaçmış, yüzü asılmıştı. Geriye yaslanıp, başını koltuğun başına mahzunca dayadı.

"Kesin işi çıkmıştır!" dedi. *"Yoksa gelirdi. Ama işi çıksaydı ararda, 'Gelemiyorum' derdi. Acaba unutmuş olabilir miydi? Yok, canım... kesin toplantıya falan girmişlerdir, hem daha yeni bir projenin çizimini aldığından bahsediyordu..."*

Sıkılgan bir tavırla, oflama eşliğinde elini şakaklarında gezdirmeye başladı. Bir heves hazırladığı masaya üzgünce baktı... Ayağındaki terlikleri çıkararak, koltuğa büzüldü. Kollarını bacaklarına sarıp başını koltuğa dayadı. Bekleyecekti. Yemekleri tekrar ısıtabilirdi. Hem kesin aç gelirdi. Çok çalışıyordu bu ara. Gece vakti nerede yemek yiyecekti? O yemeklerine bayılırken, dışarıda yemeyi sevmezdi. Yani bu sıra pek evde yiyemese de...

Hantallaşan gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Bu hamilelikte onu hepten uyku manyağı yapmıştı. Hantal gözlerini kırpıştırarak, "Uyumayacağım" dediğinde birkaç dakika sonra yorgun mavilikleri uyuşukça kısıldı. Uzun gür kirpikleri yanağınm üzerine gölgeler oluşturarak hüsranla düşmeye başladı. Dudakları hayal kırıklığının verdiği vahametle bükülmüş, gül yüzü hicranla somurtup, buruk bir hüzünle öylece uyuya kalmıştı.

Gelmemişti!..

BİRİNCİ BÖLÜM

Ağır bedeniyle yatağın köşesine oturmuş, beyaz gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Koyu kahve saçları hoyratça dağılmış, pratik parmakları hızla işlevini yapmaya çalışıyordu. İşten çıkalı neredeyse dört saat olacaktı. Gene aynı şeyi yapmıştı! Yapmayacağım demiş, gene yapmıştı!

Ancak arka tarafında yastıklara gömülmüş siyah saçlı esmer güzeli Şule, içi rahat bir kaygısızlıkla başını yastıklardan kaldırıp, üzerindeki çarşafı ayaklarıyla tepikleyerek yerinden doğruldu. Dizlerinin üzerinde emekleyerek genç adamın yanına gelip, arkasında kıvrılarak uysalca sokuldu. Haylaz ellerini boynundan aşırıp, göğsüne doğru temkinle hareket ettirirken, dağılmış saçları genç adamın ensesine değdirip tenini ayartarak gıdıklıyordu. Kendini iyice ona yaslayıp varlığını edepsizce sataşarak hissettirdi. Göğüslerini bilinçli olarak genç adamın sırtına ayartarak sürtüyor, onu uyararak tahrik etmeye çalışıyordu. Dudaklarını kulağına götürüp, baştan çıkarır şuh bir sesle kışkırtarak fısıldadı.

"Bugun gitmesen, burada kalsan olmaz mı?"

Öte yandan başını eğip boynuna dudaklarını değdirirken, elleri ona ait olmayan adamın bedenine hükmederek keşfetmeye çalışıyordu. "Seni gönderesim hiç gelmiyor." Islak öpücüklerini adamın ensesinden boynuna kaydırdı. Demir kol düğmelerini iliklerken dönüp, elini yanağına uzattı. Gece gibi siyah uzun saçlarını kenara çekip, "Gitmem lazım. Gitmeyince beni tüm gece bekliyor" dediğinde tok sesiyle, yataktan kalkıp, pantolonunu çekiştirerek gömleğinin uçlarını içine sokuşturmaya başladı.

Lâkin Şule kızgın dudaklarını isyanla büktü. Afet gözleri kırgın kırgın bakıyordu. "Hadi ama yapma! Seni her gece ona göndermeyi hiç istemiyorum... Bu beni çok üzüyor. Birazda beni düşünsen olmaz mı?"

Bu tutumsuz sözleri umursamayan Demir köşeye ilerledi. Koltuğun üzerine rasgele atılmış ceketine uzanıp aldı. Üzerine geçirdi seri bir hareketle, "Bunu bilerek başladın Şule bu ilişkiye... Sana yalan söylemedim. Kandırmadım seni. Şimdi isyan mı ediyorsun?"

Bu konu giderek çekilmez bir hal almaya başlamıştı!

Fakat kadın ürkek bakışlarını derhal kaçırdı. Gerçek düşüncelerini gür kirpiklerinin içindeki gözbebeklerinde sır gibi sakladı. "Asla! Neden isyan edeyim. Kesinlikle etmiyorum." Genç kadın, dünya başına yıkılmış gibi uzaklaştı bu konudan. Adam buna henüz hazır değildi. Üsteleyip keyfini kaçırmak istemiyordu. Henüz!

"İyi! Zira sana daha önce de söyledim. Henüz vakti var. Şimdi ona bunu söyleyemem. Zaten ona karşı kendimi kötü hissediyorum! Bir de sen bana bunu yapıp üzerime gelme. Nefes alamıyorum. Bu çok ağır! Boğuluyorum..." Kafasında binbir türlü düşünce dolaşıyordu. Neyse ki, işini gözü kapalı yapacak kadar iyi biliyordu. Parmakları otomatik olarak düğmelerindeydi.

Kadın kendini kaygısızca sırtüstü yatağa attı. Üzerindeki mini pembe saten gecelik göz alıcı bacaklarından göbeğine kadar sıvanırken, ellerini dağınık saçlarında gezdirip, siyah gözlerini belli bir işveyle karşısındaki adamın griliklerine kışkırtıcı bir sinsilikle dikti. Dudaklarını büzdü seksice.

"Ama ona dokunduğumu duyunca [illegible] Bu fazla isyan değil. Senin her gece o eve gelip [illegible] kalbim nasıl acıyor haberin yok. Sadece [illegible] Bu fikre tasayla burnunu kıvırdı. "Bu hoşuma gitmiyor ben bunu istemiyorum! Neden paylaşayım ki!"

Bu sözlerden hoşlanmayan adam, bir bıçak darbesi [illegible] gülümsemenin gölgesi kadının yüzüne heyecanla çevrilip bir bakışıyla söylemek istediğini sert bir keskinlikte iletti. "Ben senin değilim Şule." Kız sesi dişlerinin görünüşüne karışmış, uyarırcasına tıslıyordu.

Telaşla atılarak, "Tamam, tamam... Ama!" diye kıpırdadı bu şekilde durdu esmer güzel. Genç adam tek kaşını onaylamaz bakışlarıyla kaldırdı. Bu duruşta müsamaha yoktu. Hayır, ödün vermek mevzu bahis dahi olamazdı. Hükmedici ve düşüncelerini provoke ediciydi duruşu.

"Sadece seni yaşamak istiyorum... Hür olarak!"

Gözlerinin içine bakıyor, söylediği cümlelerden en çok neye kızgın olduğunu anlamaya çalışıyordu kadın. Düşündüğü şey kalbini zehirlerken, ani bir manevrayla duygulara teslim yön değiştirdi. Saçından bir tutam eline alıp parmağına dolarken, karşısındaki adama uzgünce, buhrana sürüklenen bakışlar atmaya başladı. İstediğini almayı meyilli sinsi gözleri ihtirasla parlamıştı.

Bu düşüncelerden habersiz Demir, onun bükülmüş kırmızı dudağını görünce, dizini yatağa dayayıp eğildi. Tüm azametiyle üzerine gelecek şekilde yükseldi.

"Az kaldı. Yakında söyleyeceğim ona bunları. Ancak senin de beni anlaman lazım. Biz, dört yıldır evli olabiliriz fakat ben onun liseden beri tanıyorum. Eğer bitecekse de bu evlilik... bunun dost olarak bitmesini istiyorum. Zaten ona yaptığım haksızlık vicdanımı zorluyor. Ne olur! Bir de beni gerip üzerime gelme, lütfen."

Kaygıyla koyulmuş bakışlarını kaçırdı. Kabahatinin öyle kolay geçiştirilecek kabahatlerden olmadığını tabii ki anlıyordu. Bu hatanın affı da, telafisi de artık asla mümkün değildi!

Öte yandan inanılmaz değişmen ses tonuyla, yılışık bir tutumla taktik değiştiren Şule, kollarını genç adamın boynuna ayrımsız dolayıp, dudağına ateşli bir öpücük bıraktı.

"Bana da haksızlık olmuyor mu? Seni paylaşmak istemiyorum... Ben de senin kadının oldum. Ben de seni seviyorum..."

Sevgi onun dilinde, lekeli... kelimeleri anlamsız ve boş bir lakırdı gibi kifayetsiz duruyordu. Bunu genç adam da fark edince usulca küçümseyici, kibirli bakışlarını kadına çevirdi. "Bu farklı. Sen benimle ilklerini yaşamadın. Kendini onunla kıyaslaman hoşuma gitmiyor Şule. Yapma! O, olamazsın! Kimse olamaz. Sana beni sevmen için bir şans verdiğimi hatırlamıyorum..." Küstah olduğunu, kadın gene en acı bir biçimde anlamıştı. Fakat seviyordu bu elle tutulmaz, ulaşılmaz, hercai hâlini...

"Bazen ona hâlâ âşık gibi konuşuyorsun. Bu beni korkutuyor. Bana bağlanmıyorsun, ama ondan da kopmuyorsun gibi..."

"Kapa bu konuyu artık. Canımı sıkmaktan ileri gitmiyorsun. Vazgeç. Böyle giderse bu ilişkiyi bir daha denetlemeye alıp, irdeleriz."

Bu sözler üzerine kalbi kırgınca atsa da, endişeyle sustu Şule. Neredeyse kuşkuyla kısılan fettan gözlerini, adamın koyulmuş gri gözlerine üzgünce, ne istediğini belirtircesine çekinmeden odakladı. "Haksızlık yapma..." Bu sözle dişlerini sıkarken, Demir kaşlarını çattı. Bilhassa yaptığı şeyin yüküyle yüreği daraldı.

"İnan bana... Ona yaptığımız kadar... Asla olamaz. Haksızlık konusuna gelince, bunu sen başlattın. İsteyerek... Bilerek... Sonucunu kavrayarak yaptın. Seni ben zorlamadım! Baştan çıkarmadım! Sen istedin... Ben uydum." Kabaca tutumunu koruyan, kalın tok sesiyle neredeyse huysuzca homurdanmıştı. Umurunda değil gibi konuşuyor, azarlayan tutumuyla uyarıyordu. Bu adam aklını karıştırdığı kadar, kalbini de karman çorman hale sokuyordu. Onu tutamıyordu. Ateş gibi varlığı, ellerini yakıyor.

Bu düşüncelere öncelik veren kadın hemencecik geri adım attı. Tedbiri elden bırakmadı.

"Tamam" dedi bir kez daha alttan alarak. Onu kaybetmeye niyeti yoktu. "Affedersin. Elimde değil. Kıskanınca saçmalıyorum. Sen bana bakma. Haklısın... Konuyu kapatalım..!"

Demir sinirli sinirli, başını düş kırıklığıyla salladı. Ona bu hata-

...tekarladığı sürece iki âlemde de rahat yoktu. "Onun bu işte suçu ...k ve kirlenmesini kesinlikle istemiyorum. Ki zaten bunu öğrendi... zaman."

Tasayla dişlerini sıktı. Bu düşünceyi kabullenemedi benliği... Kaslmış elini rahatlatmak için, genç kadının vanağında hoyratça gezdirip, dudaklarını dudaklarına sertçe bastırdı. Sanki... Sanki kızgındı! Yanından ayrılmak istemiyordu... Ya da eve gitmemek için kendince sebep üretiyordu, bahane buluyordu. Ellen genç kadının vucudunda asabice yolculuğa çıkarken, canını yakacak kadar kaba ve hoyratı tutumu. Fakat kadının pekte şikâyeti yok gibiydi. Vahşi yanını seviyordu. Demir öfkeyle hırlayarak homurtular eşliğinde, "Gene geç gideceğim herhâlde" diyerek melankolik bir tavırla sertçe sevlendi. In bedeniyle, aklını dağıtmak ister gibi üzerine yükselmeye başladı. Bu arzuyla Şule'nin gözleri cadde lambaları gibi yüksek voltajda ışıldadı. "Seni bırakmaya niyetim yoktu zaten. Bu gece de benimsin..." dedi, içinden devam ederek, "Bundan sonra da!" demeyi eklemeden edemedi. İnce parmakları aceleci bir durtuyle, tekrar gömleğinin düğmelerini telaşla açmaya başlamıştı.

Bir zaman sonra Demir evin kapısını yavaşça açıp içeri girdi. Anahtarı kapının girişindeki anahtar askılığına bırakıp, girişte ilerledi. Amacı hemen yukarı çıkıp, uyumaktı. Saatte epey geç olmuştu. Fakat salondan geçerken, içerinin lambasının yanmakta olduğunu fark edince biraz duraksadı. Neredeyse odaya çıkmakla oraya gitmek arasında kısacık bir zaman bocaladı. Son anda verdiği sabit bir kararla ancak yukarı çıkmaktan vazgeçip, o tarafa yöneldi.

İçeri girdiğinde ilk dikkatini çeken, camın önündeki muntazam hazırlanmış, şahane yemek masasının üstündeki soğuk yemekler ve erimiş mumlardı. İçi bir tuhaf oldu. Kocaman bedenindeki yüreğini sanki zalim bir el alıp sıkarken, derince iç gerdi. O sırada tasalı gözleri koltuğa kaydı. Hazan koltuğa büzülmüş, güzel başı yana düşmüş, kollarını kendine sıkıca saracak şekilde kıvrılarak uyuya kalmıştı. İçi sız etti onun bu hâline yine! Erin bir darbeyle vicdanı sarsıldı. O kadar aciz duruyordu ki. Belli ki bu saate kadar gene onu beklemişti! Zaten hep beklerdi!.. Bu huyundan hiç vazgeçmemişti.

"Aptal! Buna değmiyorum! Yapma!" diye dişlerinin arasından

vicdan azabıyla suçluca bir histerikliğe kapılarak söylendi. Geniş göğsü kabahatiyle sıkılarak daraldı. Kaygıyla koyulan nefesi sıkışmaya başladı. İşlediği günahın büyüklüğü hayli ağırdı. Sanki bu ev üzerine üzerine geliyor, nefes almasını engelliyordu.

İyide neden?

Elleri yanlarında yumruk olurken, kargaşayla donuklaşan gözlerini birkaç saniye kapadı. Sıkıca yumdu. Vicdan azabı... bu olsa gerekti! Kendini iğrenç bir insan gibi haysiyetsiz hissediyordu. Zaten oyleydi de! Ona bu erdemsizliği yaptığı için aşağılık bir mahlûktu. Fakat elinde değildi. Kıvrak bedeni kasılarak usulca yaklaşıp koltuğun yanında diz çöktü. Elini karısının meleksi yüzüne uzattı. Onun masum, lekesiz tenine daha parmakları değmeden, sanki kesif bir elektrik enerjisi vücuduna aktı ve eli varmadı ona dokunmaya. Omzuna hafifçe dokunup, sarstı.

"Hazan... Hazan hadi kalk! Uyan, Hazan..."

Genç kadın kulağına gelen tok sesle, güzel gözlerini kırpıştırarak açtı. Uyku mahmuru bakıyordu baygın mavişleri. Ama kocasını görünce dudaklarının kıyıları tatlı bir bükülmeyle huşuyla kıvrıldı. Gözleri yarı açık, kirpiklerinin arasından ışıldayarak göründü.

"Geldin mi?" Kırgın sesi hafifçe çatallanmıştı. Boynunu boş bulunup birden oynatınca, hafif bir ağrı ensesine saplandı. Elini ensesine götürürken, başını yana devirip ona seslenen kocasına tebessüm eşliğinde baktı.

"Gelmedim bu rüya..." dedi küstah adam dalga geçercesine bir espri yaparak. Aslında amacı aklındakileri uzaklaştırmaktı. Sonra tuhaf bir tutumla boğazını temizledi. "Burada uyumuşsun." Sesi duygudan eksikti.

Uyku mahmuru güzelim gözleri bu ilgisizliğe gücenerek kısıldı. Kocasının gözlerinde derin, ciddi bir ifade vardı. Bu tutumundan sebep, sesi elemle biraz kalınlaşmıştı. "Sanırım içim geçti." Gözleri neredeyse zor açılıyordu. Kocasına sevgiyle bakıp tebessüm etti. Zaten hiç eksik olmazdı ki yüzünden gülücük onu görünce... Kocasına baktı mı, her daim yüzünde güller açardı... Dudaklarını diliyle nemlendirdi.

"Fark etmemişim... Beklerken öy..." dediğinde, ilgisizce lafını

kesen Demir başını bıkkınca salladı. "Hadi kalk yerine yat. Burada belin ağrımıştır. Sana böyle kanepelerde yatmamanı kaç defa söyleyeceğim... Bir gün fıtık olacaksın..." Bakışları gibi sesi de soğuk, ruhsuz çıkmıştı. Kocasının bu anı çıkışlarının ve tepkisinin, bu dem gereksiz hırçınlığının sebebini merak ediyordu.

"Yorgun musun?"

"Biraz..."

Hazan dört büklüm olduğu yerde kıpırdayıp, ayaklarını aşağı sarkıttı. Ufacık yere nasıl sığabilmişti ki zaten! Ayaklarına terliklerini giyip kalktı. Kocasına bakışlarını çevirip hızla ellerini saçlarına götürdü. Genç kız ürkekliğindeki tutumuyla, ona dağınık saçlarla görünmek istemediği için, şaşkınca saçlarını düzeltiyordu. Masum mavi gözleriyle, daima sımsıkı bağlı sarının en koyu hâli olan saçlarının çerçevelediği geniş halâvetli alnıyla; sol yanağının kenarından sevimli bir çukur açarak daima gülümseyen, müşfik ağzıyla çok cana yakın bir mahlûk olduğunu sergiliyordu... Şimdi de eşsiz zarafeti kuşanmış üzerine çeki düzen veriyordu. Fakat kocası bunların hiçbirine dikkat etmedi.

"Ben şimdi yemekleri ısıtırım, sofraya geçeriz. Sonra dinlenirsin. İstersen ben bunu yapana kadar sen duş al..." diye öneride bulundu. Sevgi dolu dingin sesi melodikti. Hızlı adımlarla masaya yaklaşıyordu ki, kocasının gelişi güzel umursamazca dediği sözlerle, olduğu yerde çakılıp kaldı.

"Yemek yedim. Ayrıca hemen yatacağım. Hem, bu saatte ne yemeği Allah aşkına..?"

Kırgın kırgın atan kalbiyle Hazan arkasını döndü. Üzgün bakışlarını kocasına çevirdi. Sonra da müşfik bakışları duvardaki saate kaydı. 1.30! Gerisin geri kocasının gri gözleriyle birleşince, kırgınlığını belli etmemek adına mavişlerini hızla ondan çekip, başını yere küs bir gizle eğdi. İçini tuhaf bir güceniklik sardı. Ona karşı içinden ne gülmek, ne de konuşmak gelmedi. Hatta şu anda karşısında durmak dahi istemedi. Kızdı. Hem kızdı, hem üzüldü. İşte o zaman fark etti genç adam karısın üzerindeki kıyafeti ve masanın neden böyle özenilerek hazırlandığını. Unutmuştu! Dişlerinin arasından kısık bir homurtuy-

la. okkalı bir küfür savururken, elini sıkıntıyla çenesinde dolaştırdı.

"Geç oldu. Bu saate kadar beklememeliydin."

"Sen... haber vermeyi unuttun gene... Seni merak ettim."

Kanarya gibi bükülen çekinik başım kaldırdı. Narin boynu dümdüzdü. Tıpkı ağlamaklı, kırgın, hatta sitemli bakışları gibi...

"Etme!" dedi adam lafı kestirip atarken katıca. "Beni merak etme. Çalışıyordum. Biliyorsun işler... Ayrıca zaten gün boyu telefonla konuşup duruyorum. Aklımdan çıkmış olmalı." Kabahatinin ezikliğiyle tersçe söylenmişti. Sanki, "Arama" der gibi!..

"Bir telefonun pek vaktini alacağını sanmıyorum" diye usulca üsteledi. Amacı onu suçlamak değil. Haddi de değildi ona göre. Kocasının sert tutumunu, özgür hâlini bilirdi. Sadece merakta bırakmaması gerektiğini hatırlatmaktı niyeti. Lâkin adam yanlış anladı. İçinde patlamaya yakın hiddetine kabahatinden sebep olacak ki, hırçın bir kabalıkla bu duruma müdahale etti.

"Hazan... her dakika seni arayamam... İşim başımdan aşkın. Zaten tüm gün telefon kulağıma yapışık gibi, sıkılıyorum telefonla görüşmekten." O meyus kaşları gene çatılmıştı sertçe. "Hem... Sen bana hesap mı soruyorsun? Neyiz biz, liseli âşıklar mı?"

"H...hayır!" diye tutukça yanıtladı. "Hem, ne alakası var! Sadece merakta kalmamak için... Seni merak ettiğim içindi sordum. Üzgünüm, yanlış anlaşılmak istemedim..."

"İyi! Zaten başım çatlıyor..." dedi onun uysallığına kızarak. Nedendir bilinmez onun kabullenen pasif şekli öfkesini tetikliyor, hiddetini körüklüyordu. Yaşından daha olgun, çok daha akıllı ve kültürlü bir insan olduğunu bilmesine rağmen, duygusal olarak zayıf ve kolay incinir bir durumda olmasından kaygılanıyordu. Fakat kırmaktan geri kalmıyordu. "Durduk yere huzursuzluk çıkarma!" diye apansız ve amaçsız olarak sitem etti.

"Çı... Çıkarmıyorum. Ben sadece..." Sustu. Bu öfkenin kendisine yöneltilmesine inanamadığı için, dönüp çevresine sıkılganca bakındı. Demir dalgınca devam etti, "Yeni bir iş aldık. Aklım karışık... Yorma beni Hazan! Geldiğimden beri hesap sorar gibi bir tuhaflığa büründün... Bu hâlin hoşuma gitmedi... Üstelik yeni iş hayli yorucu... Sana öncesinde söylediğimi hatırlıyorum" dedi adam

verdiğimi biraz olsun alt edercek. Ona bağırıp kaba davrandıkça, kendine olan nefreti daha da büyüyordu ve gene elinde olmadan kadının naif kalbini hunharca kırıyordu.

"Üzgünüm. Amacım bu değildi. Kusura bakma... Stresli oldu günü düşünmemeliyim."

Bilmiyordu. Bilmiyordu ama... Bu gene de geniş kadının vicdanını bu ağırlık çökmesini engellemiyordu. Dolmaya başlayan gözyaşlarını, mağrur tutumuyla geri itmeye çabaladı. Başını yukarı kaldırdı. İçinde bir şeyler... yanlış olan bir şeyler hissediyordu. Fakat konduramıyordu! Ağlamayacaktı. Ne olmuş yani geç geldiyse... İşi iştiydi bu! Öyle söylüyordu zaten! Onlar için çalışıyordu. Özü dilerdi. Gerçekti! İsteyerek yapmamıştı ya! Yoksa gelirdi!

Yine aşık kadının arkasına saklanarak kendini avutup, hızına bulaştığı gururuyla kandırmaya karar verdi pasif benliğini. Her zaman yaptığı gibi, kendine yalan söyledi! Saçma sapan şeyler düşünüp, onu üzmemeye kanaat getirmeyi tercih etti. Yanılgıya düştüğünü kabullenemedi!

Derin nefesini ovaladı. Donuk bakışlarını tutarsızlıkla koyu lacivert, kanının bedeninde tutuşa gezdirdi.

Üzerinde, kendi aldığı elbise vardı. Kıvrak kadını hatlarını ikinci bir deri gibi sarıp sarmalamıştı. Ona bu elbiseyi almış ve katı suratla, bir de dışarıda giymesini kısacık bir tutumla yasaklamıştı. Sadece kendine giymesini söylemişti... Ve işte karısı da, şimdi ona özel giyinmişti. Yüreği burulduğu kısacık bir an. Sadece kısacık bir an.

"Ben unuttum kusura bakma. Çok işim vardı. Yoğun çalışıyorsunuz malum (!) aklımdan çıkmış bu gün..." Tok sesi tek düzeydi. Sanki kalbinin üstü bir konudan bahsederi gibi hissiz, konudan ve özellikten tamamen uzaktı. Gergin ortamda yavaş bir sessizlik hâkimdi. Bu saçma durumun bitmesi gerektiğini düşünerek, özellikle onun üzgün hâlini görmemek adına, ruhsuz bakışlarını üzerinden derhal çekti. Apansız bir kararla arkasını dönüp, odadan çıktı.

Kaçtı! Her zaman yaptığı gibi, gene kaçmayı seçti...

Mobilya merdivenleri sert adımlarla ses yaparak çıkarken, kendine kızgınca sayınarak bocaladı. Karşısında öyle narin, öyle ki

sertliğini biraz olsun alt ederek. Ona bağırıp kaba davrandıkça, kendine olan öfkesi daha da büyüyordu ve gene elinde olmadan kadının naif kalbini hunharca kırıyordu.

"Üzgünüm. Amacım bu değildi. Kusura bakma... Stresli olduğunu düşünemedim..."

Bilmiyordu. Bilmiyordu ama?.. Bu gene de genç kadının yüreğine bir ağırlık çökmesini engellemiyordu. Dolmaya başlayan gözyaşlarını, mağrur tutumuyla geri itmeye çabaladı. Başını vakurca kaldırdı. İçinde bir şeyleri... yanlış olan bir şeyleri hissediyordu. Lâkin konduramıyor ki! Ağlamayacaktı. Ne olmuş yani geç geldiyse... İşi içindi bu! Öyle söylüyordu zaten! Onlar için çalışıyordu. Özür dilerdi. Geçerdi! İsteyerek yapmamıştı ya! Yoksa gelirdi!

Yine âşık kadının arkasına saklanarak kendini avutup, hüzne bulaşığı gururuyla kandırmaya karar verdi pasif benliğini. Her zaman yaptığı gibi, kendine yalan söyledi! Saçma sapan şeyler düşünüp, onu üzmemeye kanaat getirmeyi tercih etti. Yanılgıya düştüğünü kabullenemedi!

Demir ensesini ovaladı. Donuk bakışlarını fütursuzlukla koyulurken, karısının bedeninde tutukça gezdirdi.

Üzerinde, kendi aldığı elbise vardı. Kıvrak kadınsı hatlarını ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalamıştı. Ona bu elbiseyi almış ve kati suretle, bir de dışarıda giymesini kıskanç bir tutumla yasaklamıştı. Sadece kendine giymesini söylemişti... Ve işte karısı da, şimdi ona özel giymişti. Yüreği buruldu kısacık bir an. Sadece kısacık bir an.

"Ben unuttum kusura bakma. Çok işim vardı. Yoğun çalışıyoruz malum (!) aklımdan çıkmış bu gün..." Tok sesi tek düzeydi. Sanki kalburüstü bir konudan bahseder gibi hissiz, konudan ve özellikten titizlikle uzaktı. Gergin ortamda yavan bir sessizlik hâkimdi. Bu saçma durumun bitmesi gerektiğini düşünerek, özellikle onun üzgün hâlini görmemek adına, ruhsuz bakışlarını üzerinden derhal çekti. Apansız bir kararla arkasını dönüp, odadan çıktı.

Kaçtı! Her zaman yaptığı gibi, gene kaçmayı seçti...

Mobilya merdivenleri sert adımlarla ses yaparak çıkarken, kendine kızgınca saydırarak bocaladı. Karşısında öyle narin, öyle kı-

rılgan, öyle masum duruyordu ki, bunu görmeye tahammülü yoktu. Biraz arsız olsa, öfkeli olsa, söylediklerine karşı çıksa, ama olmuyordu. Hep muşfik, hem vakur, hem itaatkârdı!

Aslında öyle değildi. Kaybetme, yok sayılma korkusuna düşüren bedbaht Hazan, başını yerden kaldırıp, kocasının çıktığı kapıya çevirdi. Kırgın yüreği acılarla cayır cayır yanmaya başlarken, durumunun vahametini bıkkınca kabullendi. Güzelim gözbebekleri ıpıslak olarak dolmaya başlamış, tutamadığı duru yaşlar tazecik tenini ıslatıp yanağından aşağı taşmıştı. Rehavetle titreyen dudakları aralandı.

Kendini anlatmak üzere öfkeyle başını dikleştirdi ve aynı anda, bunun ne kadar boş bir çaba olduğunu anladı. "Mutlu yıl dönümlerimiz olacağım, nice bizli yıllara!" dedi ağlamaklı, hüsranın kol gezdiği bir sesle. "Dördüncü yılımız bitti, seneyi devriyemiz kutlu olsun. Mutluluklar... Baba oluyorsun!"

Ne acıydı Yarabbi! Ne eksikti!

Topuklarının üzerinde arkasını dönüp, uyuşmaya başlayan bedenini suruyerek masaya yaklaştı. Bakışları üzerinde gezerken içinden sadece hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu. Aslında ne varsa kırıp dökmek, her şeyi parçalamak istedi... Ama tuttu kendini her zamanki gibi. Ne özür dilemişti, ne de unuttuğunu mazur gösterecek bir açıklama yapmıştı! Hiçbir şey demeden, öylece fütursuzca başını sallayıp, çıkıp gitmişti. Yanına gelip seneyi devriyelerini bile kutlamamıştı. Midesi buruldu. Karnına bir ağrı saplandı.

"Geçecek, sabret!" dedi kendi kendini telkin ederek.

Yemek tabaklarının üstüne çatalı kaşığı koyarak kucağına aldı. Gözlerindeki yaşlar yanaklarını gıdıklayarak akarken, tabağın içine damlıyor ama o sakin adımlarla mutfağa yöneldi. İşi bittiğinde mutfağın ışığını kapatıp çıktı. Saat neredeyse gece yarısı üç olmuştu. Omuzları hüsranla çökmüş, ağlamaktan bitap düşmüş bir hâlde merdivenleri çıkıp odasına geçti. Yatağa yaklaştığında kocasının çoktan yattığını fark etti. Sabah erkenden işe gidecekti. Yatağın ayakucunda dikilip dalgınca, usul usul baktı. Öylesine boş ve acınasıydı ki bakışları...

Neden bu kadar çok çalışıyordu bu adam? Acaba bir derdi mi

vardı da soyleyemiyor muydu? Kaç defa sormaya kalkmıştı ama hiç bir şey soylememişti. Önceden eve erken gelirdi. Her daım yakışıklı yuzunde bir gülümseme oluşur, kapıdan içeri girdiği an aşkla bakardı. Günde kaç defa özlemle arar, hâlini hatırını merakla sorardı. Ama şimdi ne arıyor, ne de birkaç aydır eve erken geliyordu! Gözlerindeki o pırıltıları özlemişti. Kim çalmıştı, o; aşkla parlayan ışıltıları neredeydi? Kesin söyleyemediği bir sıkıntısı vardı ve üzulmemesi için kendisine söylemiyordu.

Kafası kumkumalık sorularla o kadar dalgındı ki, üzerinden çıkardığı elbisesini katlayıp koltuğun üstüne koydu. Onun çok sevdiği beyaz geceliğini üzerine geçirip, bir ümit yatağa yanaştı.

Her şeyi bugün için özel ayarlamıştı. Bu nevresimleri bile yeni almıştı. En sevdiği yasemin kokusuyla yıkamıştı. Aşağı kayıp yastığa başını koydu. İçeride ışık yoktu ama sokak direğinden vuran cansız ışık, içeriye loş bir ortam sağlıyordu. Bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi. Yatakta sırtüstü yatmış, sakince nefes alıp veriyordu. Geniş göğsü her nefes alış verişinde dingince inip kalkıyordu. Başını, o sımsıcak göğse dayamayı özlemişti. Ellerini teninde hissetmeyi... parmaklarını tüylerine gömmeyi severdi. Niye bu kadar çok duygusal olmuştu? Önceden de özlerdi onu; ama şimdi daha fazla özlüyor ve Demir'e bedensel açlığı olduğu kadar, ruhsal olarak da ihtiyaç duyuyordu. Bu hortlayan hormonları, onun dengesini bozuyordu.

Şimdi sıkıca sarılsa ya beline, kollarını sarsa kendine sıkıca...

Lâkin çekiniyordu. Sanki sevgilisine dokunacak gibi ürkek hissediyordu kendini. Ona dokunmayı, yakıcı bir üstünlükle özlüyordu ama aylardır ıstırapla dokunamıyordu. Tek dokunduğu zaman da içkili olduğu, o yılbaşı gecesiydi. Gerçi ondan sonra hep uzak durmuştu. O gecenin sabahında suç işlemiş gibi davranmıştı. Neden uzak duruyordu ondan? Artık sevmiyor muydu? Dokunmaya bile tahammül edemeyecek kadar mı soğumuştu? Oysa sarılmadan uyuyamazdı bir zamanlar. Saçlarını koklamadan duramazdı. Sırtını onun göğsüne yaslamayı, bu kadar özleyeceğini hiç sanmazdı. Gücenmiş bakışlarını her gün gördüğü, bununla beraber özlem duyduğu muazzam yüzde gezdirdi.

Uzun gür kirpikleri yanaklarına dökülmüş, sert ereksi dudağı

ince bir çizgi hâlini almıştı. Haşin çenesi sımsıkı kilitlenmişti. Sanki... Sanki eskisi gibi huzur dolu değildi uykuları. Pervasız yüzünde barız bir karamsarlık, sır yüklü tedirgin bir hâl vardı. Uzanıp elinin tersiyle yanağına dokundu. Parmaklarının altında onun yeni çıkan sakallarını hissetti. Tuhaf bir açlıkla, bu his içini gıdıkladı. Karnında karıncalanma olmasına sebep oldu. Ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu. En azından sıcaklığına hasret yüreği ayrılmak istemiyordu. Şu an da, ona en muhtaç olduğu zamandaydı. Hamileydi ve onun ilgisine, şefkatine, sıcaklığına ihtiyacı vardı. Yerinden kıpırdayıp biraz doğruldu. Bir cüret kendini çekip, başını omzuna koyuyordu ki, Demir huysuzca homurdanarak arkasını döndü.

"Uykum var Hazan, yorgunum!"

Onun ruhsuz konuşması, kaba hareketiyle genç kadının başı olduğu yerde asılı kalırken, yüreği hazin bir darbe aldı. Bıçak gibi keskin bir acı bağrına yaslanırken, alt dudağı rehavetle titremeye başladı. Zoruna gitmişti bu hareketi. İzzetinefsi yaralanmıştı. Sanki vebalıymış gibi ondan kaçıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp duraladı.

Çekildi sıcaklığından usulca... Süzüldü kendi tarafına kırgınca...

Titrek dudakları aralanarak karanlığa fısıldarken, "Sadece sarılacaktım.." diye ihtiyatla söylendi.

Gözleri kocasının geniş sırtında takılı kaldı. Başı yastığa düştüğü an, yataktan kaçmakla kalmak arasında bocaladı. Elini başının altına alırken, diğer elinin içindeki çarşafı sıkıca avuçlayıp kavradı. Sıktı, canı yanasıya sıktı. Şimdi yataktan kalkıp, avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamak istiyordu. Haykırmak istiyordu, "Neden? Ne oluyor sana?" diye. Ama mizacı gereği kan kusar, kızılcık şerbeti içtim derdi. Ağlayamazdı. Ona bağırıp çağıramazdı. Öyle görmüş, böyle öğrenmişti.

Gözlerinin içinden akan ateş damlaları, tazecik yanağına doğru asice süzülüyor, oradan da yastığını usulca ıslatıyordu. Istıraplı bakışları sislenip, görüş alanı bozulana kadar sessizce ağladı. Titrek dudaklarını birbirine bastırıp, bedbaht hıçkırıklarım ona bildirmedi. İçinde boğdu, dışına sızdırmadı. Omuzları hafifçe yatakta inip kalkarken, kendini sıkıyordu.

Hâlbuki yanılıyordu! Hâsılı Demir gözlerini karanlığa dikmiş, onun usulca ağlamasını hüsranla dinliyordu. Onun, sessizce yok

etmeye çalıştığı her hıçkırığında, elleri daha bir yumruk oluyor, damarlarına hiddet akıyordu. Ağlamasına dayanamıyordu. Lâkin onu teselli de edemiyordu. Yarım saat sonra hıçkırıklar kesildi. Yavaşça sırtüstü yatıp, bakışlarını tavana dikti. Amaçsızca tavandaki işlemelere baktı. Onun yanında hâlâ uykusunda bile, arada bir hıçkırarak omuzlarının sarsıldığını fark edince, buz gibi bakışlarını karısına çevirdi. Yatakta yan yatacak şekilde ona döndü. Elini yanağının altına almış, güzel yüzü asılmıştı. Onun caniliğinin eseri olan meleksi yüzü kırgınca hüzünlenmiş, kırmızı dudakları hicranla bükülmüştü. Yanaklarında ise hâlâ yaptığı insafsızlığın kanıtı olan duru yaşlar parlıyordu. Uyurken bile gözünün kenarından usulca iri yaş damlaları sızıyordu. Uzanıp yanaklarını kurulamak istedi ama yapamadı... Daha yarı yolda yumruk olup kaldı eli. Geceyi zapt eden karanlığa tok sesi hüsranla fısıldadı.

"Özür dilerim... Böyle olsun istememiştim..."

Hazan sabah başında çatlamaya gidecek kadar şiddetli bir ağrıyla, yastığında huzursuzca kıpırdatarak gözlerini araladı. Cama vuran gün ışığı içeriye asice süzülüyor, yüzünde, "Uyan" der gibi pırıldayarak dans ediyordu. Gece saati kurmayı unutmuştu. Ama alışkanlık ettiği gibi erken kalkabilmişti. Dudaklarını oynatıp ağzını kıpırdattı. Midesi tuhafça kasılıyordu fakat işin garibi bulantı falanda yoktu. Çarşafı uzatıp kenara çekerek üzerini açtı. Esneyerek yerinden doğrulup ayaklarını aşağı sarkıttı. Terliklerini giyerken doğruldu. Bakışları kocasına kaydı. Ona kızgındı ama aynı zamanda seviyordu. Ona çok kızması lazımdı... Fakat şimdi bile ona bakarken, yüzü yumuşamaya başlamıştı. Ona kıyamıyordu. Ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemiyordu. Tek varlığı, sahip olduğu tek şey oydu. Yetim bir yüreğin tek vasisiydi! Hem bugün yeni bir gündü. Dünkü konuyu açıp, bugün canını sıkmak istemiyordu. Unuttuysa unuttu. Ucunda ölüm yok ya, daha önlerinde bir ömür vardı. Başka zaman kesin telefi ederdi. Sonuçta, o da insandı ve çok yoğun çalışıyordu. Eli düz göbeğine gitti. Hem bir de bebekleri olacaktı. Gerçi dün söyleyememişti lâkin bugün kesin söylerdi artık.

Mutfakta hızla kahvaltıyı hazırlamaya başladı. O kocasını uyandırana kadar, ocağa koyduğu yumurtalar da kaynardı.

Bakışları yatağa kaydı. Demir elinin birisini yastığın altına koymuş, diğerini de onun yastığına uzatmış, yüzükoyun yatıyordu. Yatağa yanaşıp kenarına oturdu. Kocasına eğilerek yanağına dudaklarını değdirip ıstahlıca öptü. Ne zamandır onu böyle öpmemişti ve bir anda canı çekmişti. "Hamilelikten olsa gerek" dedi gülümseyerek. Geriye çekilip elini yanağında gezdirirken, "Hadi uykucu kalk, işe geç kalacaksın" diye melodik sesiyle mırıldandı.

Demir yastıklara iyice gömülüp, yüzünü gül rengi yastıklara sürttü. Huysuz homurtularıyla, "Ya, Şule git!" diye uyku mahmuru dalgınlığıyla söylendi. Ancak yüreğinde hiçbir art niyet taşımayan Hazan kıkırdadı. "Kocacığım Şule değil, benim! Yardımcın şirkette kaldı. Burası evimiz ve sen işe geç kalıyorsun kalk artık" demişti ki, Demir daha karısının sesini duyduğu an panikle ansızın gözlerini açıp yataktan hışımla doğruldu. İri bedeni karısına afallayarak döndü. Hazan ona şaşkınca bakıyordu. Neden böyle aniden doğruldu diye sersemlemişti. Deniz mavisi gözleri kısıldı, uzun kirpiklerinin arasına tuhafça saklandı. Sonra düşündüğü masumca şeyle yüzünde güneş gibi bir aydınlanmayla kıkırdamaya devam etti.

"Benim kocacığım bak... Hazan. Burada ev, işyerin değil. Kıvamam sana, bu kadar çalışırsan olacağı bu. Karınla yardımcını karıştırsın tabii! Yazık kıza da üzerine gitme bu kadar, zaten buralarda kimsesiz. Üzme artık onu..."

Ancak Demir depreme yakalanmış felaket etkisiyle, onun masumca söylediklerıyle panikle yutkundu. Tokatlanmış gibi irkildi. Gezen karısının gülen gözlerinde, neşeli yüzünde dolaşırken, "Ş... ben ne?" diye ihtiyatla sorduğunda, sesi kalınlaşmış ve kısık çıkmıştı. Elıyle çarşafı üzerinden çekip ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Hazan yerinden kalkarken, "Şule dedin! Yazık kafayı işle öyle bozdun ki, savıklıyorsun artık. O kıza da eziyet etme diyordum. Garibim hem okuyor, hem de çalışıyor. Yazık zaten ailesinden de uzak. Geçen yanımda azarlaman da cabası zaten... Ondan beri benden kaçıyor... Nasıl utanmış..."

Onun masum sohbetiyle, sersem sersem bakan Demir, kaşlarını çatarak donukça kaldı. Yutkundu. Ardından bir anda alev alan

Bakışları yatağa kaydı. Demir elinin birisini yastığın altına koymuş, diğerini de onun yastığına uzatmış, yüzükoyun yatıyordu. Yatağa yanaşıp kenarına oturdu. Kocasına eğilerek yanağına dudaklarını değdirip iştahlıca öptü. Ne zamandır onu böyle öpmemişti ve bir anda canı çekmişti. "Hamilelikten olsa gerek" dedi gülümseyerek. Geriye çekilip elini yanağında gezdirirken, "Hadi uykucu kalk, işe geç kalacaksın" diye melodik sesiyle mırıldandı.

Demir yastıklara iyice gömülüp, yüzünü gül rengi yastıklara süttü. Huysuz homurtularıyla, "Ya, Şule git!" diye uyku mahmuru dalgınlığıyla söylendi. Ancak yüreğinde hiçbir art niyet taşımayan Hazan kıkırdadı. "Kocacığım Şule değil, benim! Yardımcın şirkette kaldı. Bura evimiz ve sen işe geç kalıyorsun kalk artık" demişti ki, Demir daha karısının sesini duyduğu an panikle ansızın gözlerini açıp, yataktan hışımla doğruldu. İri bedeni karısına afallayarak döndü. Hazan ona şaşkınca bakıyordu. Neden böyle aniden doğruldu diye sersemlemişti. Deniz mavisi gözleri kısıldı, uzun kirpiklerinin arasına tuhafça saklandı. Sonra düşündüğü masumca şeyle yüzünde güneş gibi bir aydınlanmayla kıkırdamaya devam etti.

"Benim kocacığım bak... Hazan. Burada ev, işyerin değil. Kıyamam sana, bu kadar çalışırsan olacağı bu. Karınla yardımcını karıştırsın tabii! Yazık kıza da üzerine gitme bu kadar, zaten buralarda kimsesiz. Üzme artık onu..."

Ancak Demir depreme yakalanmış felaket etkisiyle, onun masumca söylediklerıyle panikle yutkundu. Tokatlanmış gibi irkildi. Gözleri karısının gülen gözlerinde, neşeli yüzünde dolaşırken, "B... ben ne?" diye ihtiyatla sorduğunda, sesi kalınlaşmış ve kısık çıkmıştı. Eliyle çarşafı üzerinden çekip ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Hazan yerinden kalkarken, "Şule dedin! Yazık kafayı işle öyle bozdun ki, sayıklıyorsun artık. O kıza da eziyet etme diyordum. Garibim hem okuyor, hem de çalışıyor. Yazık zaten ailesinden de uzak. Geçen yanımda azarlaman da cabası zaten... Ondan beri benden kaçıyor... Nasıl utanmış..."

Onun masum sohbetiyle, sersem sersem bakan Demir, kaşlarını çatarak donukça kaldı. Yutkundu. Ardından bir anda alev alan

feveran gözleri, durduk yere öfkeyle bezenmiş sesiyle, sert bir tonda haşin haşin çıkıştı.

"Sanki keyfimden çalışıyorum. Şikâyetçi misin?"

Bu sefer onun ani tepkisiyle afallayan Hazan'ın gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Bu kadar neden fevrice bağırdığını anlayamadı. Neşesi içinden çekilip gözlerini masumca kırpıştırırken, "Demir" dedi inler gibi kısıkça. Biraz durdu sessizce. Sükûnetini ele aldı.

"Senin bir derdin mi var? Kaç zamandır eve geç geliyorsun. Ne zaman konuşmaya kalksam, bağırıp konuyu kapıyorsun. Benden kaçıyorsun. Fakat fark ediyorum. Sen önceden bana sesini bile yükseltmezdin, ancak şimdi hep... hep bağırıyorsun" dedi kırgın sesi gittikçe alçalırken. Suçlarcasına dökülmüştü bu kelamlar dilinden. Bir ateş gibi adamın yüreğine salınıp, küs gözleri üzgünce süzüldü. Sanki ona kendine şikâyet ediyormuş gibi zavallı hissediyordu ve bu da hiç hoşuna gitmemişti. Onu suçlamıyordu. Sadece korkularını paylaşıp, değişiminin sebebini kavramaya çalışıyordu. Onu irdeliyor, duygularını değerlendiriyordu.

"Ne o?" dediğinde adam yavaş yavaş üzerindeki uyuşukluğu attı. Griye çalan gözlerini kısıp, onu bir kere daha süzerek, "Çekemiyor musun? Sen de pek bir alıngan oldun bu aralar. Ne desem suratını asıyorsun." Gözlerine, hiddetin esir aldığı kızgınlıkla sert sert baktı. Daha önce araya hiç böyle öfkeyle çekilmiş bir mesafe, katıca örülmüş bariyerler koymamıştı. Bu yakınmalara aldırmayan genç adam, "Al işte! Şimdi gözlerin de dolar, bir de ağlarsın!" dediğinde sadece küstahça bakarak suçlarcasına mırıldandı. "Kendine gel artık. Derdim falan yok. Sorma..."

Aslında zalim siniri kendineydi... Ona değildi. Neden olsun ki! Yediremiyordu yaptığı insafsızlığı vicdanına. İzzetinefsi hazmedemiyordu yaptıklarını, hırçınlaşıyordu. Oysaki onun masum bakışları bile bağırmasına ek sebepti. Esasen bu da onun sertleşmesini, hiddetlenmesini sağlıyordu. Hazan'ın gözleri dolarken, ağırlaşan başını aşağı eğip, titreyen ellerini önünde bağladı. Gözkapaklarının ardına sakladığı ağlamaklı gözlerini göstermek istemiyordu. Ağlamak istemese de, isyan başlatan gözleri dolmaya başlamıştı.

"Özür dilerim!" dedi mırıl mırıl sesiyle. "Ben seni kırmak istemedim... Sadece... Sadece seni böyle yorgun görünce üzülüyorum. Uykusuz, bezgin hatta otkelisin. Bu hâline alışık değilim... kusura bakma."

Demir banyoya giderken onun kısık sesle dediği şeyle, olduğu yerde hızla dönüp, birkaç uzun adımla yanına geldi. Genç kadın beklemediği bir anda omuzlarından kavrayıp kabaca sarsınca, neye uğradığını şaşırdı. Kocasının gözlerinde ateşler dans ediyor, sözleri kızgın mızraklar misali yüreğine batarak dağlıyordu.

"Lanet olsun Hazan! Özür dilemeyi kes artık. Ben sana bağırınca neden geri adım atıyorsun? Bağır, çağır, kız ama geri adım atma. Kendim neden ifade edemiyorsun sen? Benim yanımda niye acizsin? Kahrolası kadın bana böyle bakmayı da kes artık... Bakma artık... Bakma!"

Kaba haykırışları inciticiydi. Daha kötüsü tutuşu canını yakıyordu. Hazan'ın şaşkın gözleri irilmiş, dehşete kapılmış kalbi feveranla hızlanırken, kocasına ilk defa korkarak bakıyordu. Tir tir titriyordu urkek bedeni iri ellerinde. Tüm hücrelerine kadar ürküyordu. Omuzlarındaki baskı öyle fazlaydı ki, canının acısına dayanamıyordu. Ama asıl yanan yeri omuzlarından daha çok... yüreği oluyordu. Dudakları titrerken kendini ağlamamak için zor tutuyor, fakat buna engel olamıyordu.

"Demir..." diyebildi inler gibi hüsranla yeniden. "Demir!.."

"Demir! Demir! Demir! Adımı mı ezberliyorsun?"

Hâsılı Demir öfkesi burnunda, neredeyse kendini kaybetmiş şekilde bağırıp çağırıyor, ufacık odanın içinde buz gibi sesi, hiddetli görüntüsüyle dehşet içinde kükrüyordu. Oysa Hazan o vakit, biçare ellerinden kurtulamayınca, acı acı yutkundu.

"Ben seni kırmak, sinirlendirmek istemedim."

Yanağına doğru tutamadığı bezgin yaşları süzülürken, burnunu çekti. Bakışları vakurca parladı. "Derdin neyse söyle, birlikte çare bulalım? Böyle yapma... Ne olur? İkimizde yaralanıyoruz... Hem sana niye bağırıp çağırayım, durup dururken? Ortada bir şey yokken huzurumuzu niye kaçırayım? Neden kızayım... Anlat?!" Elinin tersiyle yanağını sildi. "Sen gece gündüz bizim için çalışıyorsun. Ben

sadece buna üzülüyorum. Eğer sorun paraysa, bir sıkıntın varsa benim param var. Babamdan kalan miras bankada öylece duruyor. Ar ama olsun. Onu kullanabilir..."

"Sus kahrolası, hâlâ konuşuyor musun, sus!"

Duyduklarıyla kendini kaybetti Demir. Öfkesi coşkun denizler gibi içinde kabarırken, azgınca onu yatağa savurdu. Genç kadın düşerken, ağzından korkuyla karışık kopkoyu bir çığlık yükseldi. Bebeğine bir şey olmasından korktu. Demir bakmadı ona. Aldırmadan canı mı yandı, bir şey mi oldu diye. Sinirle banyoya geçti! Vicdan dediği yük, nefesini kesiyordu! İçin için fevkalade bir öfkeyle kendine yükleniyordu. Kapıyı çarparak kapatıp, yumruk yaptığı ellerini banyonun fayansına gömdü.

"Lanet olsun sana, sen ne biçim bir adamsın! Pisliksin, hadsizsin, vicdansızsın! Lanet olsun! Ona yaptığın için geber..."

Hazan fırlatıldığı yatakta afallamış suratıyla, donmuş bedeniyle kalmış öylece yatıyordu. Ağlamak istiyor, ağlayamıyordu. Donmuştu sanki benliği. Bu evden çıkıp gitmek istiyor, onu da yapamıyordu. İki parçaya bölünmüş benliği, aklıyla kalbiyle hazin bir kavgaya tutuşuyordu. Biri, *"Kaç git"* derken diğeri, *"Sabret geçecek"* diyordu. İyi günde yanındaydı, kötü günü de aşacaklardı. Bu adama neler oluyordu? Demir onu yatağa fırlatmıştı! Şimdiye kadar sesini bile ciddi anlamda yükseltmeyen adam, ona bağırıp, çağırıp, canını yakmıştı. Bilinçsizce kolunu okşamaya başladı. Canı hâlâ yanıyordu. Kollarının moraracağı aşikârdı. Elinin altındaki yerden ziyade, kalbi hâlâ cayır cayır yanıyordu. İçine bir sızı düştü. Dirseklerinden destek alıp yataktan bir nebze doğruldu. Saçları yüzünü kapattığı için titreyen elleriyle kenara çekti.

Banyonun kapısına gidip önünde durdu vakurca. Gururuz değildi. O, sadece kaybetmekten korkuyordu her kadın gibi.

"Demir, işin bitince aşağı in... Konuşalım. Ne derdin varsa anlat. Böyle olmaz... Kırarak, dökerek, öfkelenerek değil, konuşarak halledelim."

Ancak Demir ellerini banyo tezgâhına dayamış, başını aşağı eğmiş, sakinleşmeyi bekliyordu. Hazan'ın sesi durgunca gelince, sanki

onu görecekmiş gibi kafasını kapıya çevirdi. Gözleri donuk bakıyordu. Canı çekilmiş gibi. Bedeni sertleşmiş ve kaskatı.

Öte yandan Hazan içeriden ses gelmeyince kapının yanından uzgunce ayrıldı. Sarsak adımlarıyla kapıya yöneldi. Odadan kolundaki acıyan yeri ovuşturarak çıktı. Merdivenlere yönelip mutfağa geçti. Ocağa yanaşıp çayın altını söndürdü. İçi dolmuştu kocasının yaptığıyla, merhametsizlik... Kocası, ilk defa ona kötü davranmıştı. Belki şiddeti tenine değildi fakat yüreğine uygulamıştı. Daha öncede bir sürü kötü ya da olumsuz zamanları olmuştu, ama hiç ona bağırıp çağırmamıştı. Canını yakasıya sarsmamıştı. Aylardır eline bile dokunmazken, bir de sürekli öfkeli bakışlarına maruz kalıyordu. Acaba bir hata mı yapmıştı? Ya da istemediği bir şey mi? Niye ona kızgın, bezgin, suçlayıcı bakıyordu? Onu kıracak bilmeden ne yapmıştı da, bu adam böyle olmuştu? Onun gözlerinde aşkı görmeye alışıktı Hazan ve şimdi o hep öfkeli, her daim kızgın bakıyordu. Ne zaman baksa gözlerini kaçırıyordu kabahatli gibi. Acaba çocukları olmadığı için miydi bu kadar kızgınlığı? Ama sonunda hamile kalmıştı. Hem de hiç ummadığı anda, ummadığı zamanda. İyide evden bile çıkmıyordu ki, nasıl hata yapabilirdi? Öyle pek parada harcamıyordu. Bu düşünce aklına gelince, belki para sıkıntısı vardır diye düşündü. Kesin para sıkıntısı vardı. Dolabın yanındaki kapağı açıp ufak tahta sandığı çıkardı. Arkasını dönerken Demir içeri girdi. Hazan ona baktı ama kocası hiç umursamadan yerine geçip, sandalyesine oturdu. Ne özür diledi, ne de gözlerine bu münasebetle baktı. Hazan kutuyu önüne koydu usulca. Ürkek bakışlarını kocasına çevirip, elinin ucuyla ittirdi.

Demir başını kaldırıp, onun kızarmış gözlerine baktı. Mavilerinin etrafını kırmızı halkalar sarmıştı. Bu, içindeki öfkenin daha fazla artmasını sağladı. Lanet kadın yine gizli gizli ağlamıştı! Niye isyanını bağırmıyor, niye kızmıyordu? Ne derse, niye pasifleşip sineye çekiyordu? Belki ona istemeden de olsa kızdığı zamanlarda karşılık verse, bu işini daha da kolaylaştıracaktı. Hani bu vicdanındaki yükü de hafifletecekti! Önündeki kutuya bakarak, "Bu ne?" dedi sert, soğuk çıkan sesiyle.

Hazan yutkundu. Akabinde gene katı konuşunca, çekinikçe bir

adım geriledi. Adamın gözleri bu tutumu karşısında kuşkuyla kısıldı. Dişlerini sıkmaya başladı.

"Ben?.." Dudaklarını nemlendirdi. "Ben biriktirdim onları. Sen bana bu ara hep fazla para bırakıyorsun, ben de onların fazla olanlarını biriktirdim." Kusursuz gözlerindeki masumluk genç adamın içine hainçe dokundu ve yüreğini tek bir hançer bakışla ortadan ikiye yardı. Öyle masum, öyle ürkek, öylesine biçare bakıyordu ki; kollarına alıp, sinesine sarıp, teselli etme ihtiyacıyla yanıp kavruluyordu. Sadece sarılıp, yüreğini yüreğine bastırmak...

"Eğer sıkıntın varsa, bir işine yaramaz ama belki birkaç gün..." daha lafı bitmeden ufak tahta sandık köşeye doğru vahşice savruldu. Demir yerinden bir hışımla kalktı. Hükmeden geniş gövdesiyle önünde dağ gibi dikilip, "Sana verdiğim parayı niye harcamayıp biriktiriyorsun? Ben onları sana harca diye verdim. Niye kullanmıyorsun?" diyerek tüm hiddetiyle hesap sordu.

Ürkekçe titreyen bedenini sabitleştirmeye çalışan Hazan, korkuyla yutkundukça, ıstırapla boğazına dolan yumru sayısı artmaya başladı. Geriye doğru çekinikçe bir adım daha attı hiç istemese de. Aslında o kocasından asla korkmazdı. Ancak, bu tanıyamadığı adamdan ciddi anlamda korkuyordu! Ürkek gözleri hiddetin sardığı koyulmuş mazilere cüretle baktıkça, bedeni dehşetle irkilerek kuru bir yaprak misali titriyordu. Onun kocası gibi davranmıyordu Demir! Bu sabahki olandan sonra daha tedirgin olmaya başlamıştı.

"Benim ihtiyacım yok. Biliyorsun arkadaşım fazla yok ve gezmeyi de pek sevmiyorum. O yüzden para da harcanmıyor, hem tek başıma ne kadar harcayabilirim ki? Biliyorsun kimsem yok!"

"Sinemaya git, alışverişe git, harca işte onlar senin!"

Onun kabaca ama tuhaf bir istekle söylediği şeyle, Hazan başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. Gözleri yine dolmaya başlarken, ona belli etmemeye çalıştı. Gene bağırmasını istemiyordu. "Sen; gece gündüz çalışırken ben nasıl gezerim! Senin canın çıkasıya çalıştığın parayı nasıl rahat yerim! Yapamam... Sen böyle kendini paralarken, bir de senin üzerine ben yük olamam. Ben o kadar kişiliksiz miyim?"

Kocasına doğru yaklaşıp, çekinikçe elini onun yanağına u-

zatti. Korkuyordu. Ama... Ama onu biliyordu kıyamazdı. Oysa ona birkaç ay önce özgürce dokunurken, şimdi çekinerek ilk defa dokunuyormuş gibi, korkakça dokunuyordu kalender yüzüne. Ürkuyordu. Verdiği tepkileri kestiremiyordu. Parmakları yanağına değince gözlerine bakıp, "Senin olmadığın yerde eğlenemem, sen yoksan yemekler boğazıma dizilir hâlâ öğrenemedin mi?" dedi kırık bir tebessüm eşliğinde. Cızırdayan buruk sesi titrekti. Demir kolunu kaldırıp yanağındaki narin elini düşürdü. Genç kadın yanına düşen eline tuhafça baktı.

"Niye bu kadar iyisin Hazan? Neden hiç isyan etmezsin, kızmazsın, bağırmazsın? Başkalarının yaptığını sen niye yapmıyorsun? Geri zekâlı mısın sen? Sana istemediğin kadar para bırakıyorum, biriktiriyorsun. Gez, dolaş, aptal mısın be kadın! Ye iç keyfine bak işte."

Bu sözler yüreğine umut tohumları ekerken, Hazan'ın dudakları burukça kıvrıldı. Gözleri... Gözleri düşündükleriyle bir anda tuhafça rahatlayarak parladı. Onun gezmesini, canının sıkılmamasını bu kadar çok isteyince, demek ki ona sezdirmiyordur diye düşündü.

"Ben böyleyim. Elimden gelen bu... Hem sana niye kızıyım, bir sorun yokken niye huysuzluk yapıyım ki? Tamam. Evde sıkılıyorum ama sonra sen geliyorsun. Sen beni böyle sevdiğini söylerdin hep unuttun mu? İşlerin düzelince yine hafta sonları beni gezmeye götürürsün. Valla sana masraf çıkarmam" dedi çocukça bir tutumla. "Sadece gezeriz. Yeter ki yanımda ol."

Onun masumluklarında boğulan Demir birden gerildi. "Sorun para falan değil aptal kadın! Saf saf konuşmayı kes! Lanet osun neden anlamıyorsun? Niye bana hâlâ öyle bakıyorsun? Bana böyle bakmayı kes! Dayanamıyorum..." dediğinde kaba sesiyle neredeyse inlemişti.

Onun azap çeken tepkisiyle, yumuşacık gözleri süzüldü ve Hazan kocasına kıvrılarak sokuldu. "Sana başka türlü bakamam ki? Seni seviyorum. Onun için sevdiğim gibi bakıyorum. Demir... Bir derdin var! Bana anlatamadığın bir sıkıntın var senin, fark ediyorum. Geceleri yataktan kalkıp odada dolanıyorsun. Yatağa sıkıntıyla, huzursuzca yatıyorsun. Ellerini, kollarını nereye koyacağını bile şaşıyorsun... Tamam, gece geç geliyorsun ancak bunun sebebi çok çalışıyor olman.

Ben senden para falan istemiyorum... Sadece seni istiyorum... Eskisi gibi, sen ol yeter..." Elini boğazına götürdü. Penyesinin yakasını hafifçe çekiştirdi. Konuşurken nefes almıyordu sanki.

"Önceden bana bağırmazken, şimdi özellikle kalbimi kırıp, kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Bunu bilinçli yaptığını hissediyorum. Bunu başaramayacaksın. Ne derdin varsa birlikte çözeceğiz. Hasta olacaksın diye korkuyorum. Bırak olduğu kadar yeter, fazlasında gözüm yok ki? Kredi mi çektin? Birine mi kefil oldun? Derdini bir bilsem!" Derince iç gerdi. "Sen her şeyden değerlisin benim için. Senden başka kimim var! Bir tek sen... İsterse kuru soğan olsun soframızda, evde kuru ekmekle yeriz ama birlikte... Sen olunca karnım tok oluyor benim. Sen sevince gönlüm de hoş oluyor. Fakat sen üzülünce ruhum daralıyor, canım çekiliyor ve sen bu ara hep üzgünsün..."

Bunları duymaya dayamadı. Çok ağır geldi. Nefesi kesildi Demir'in ve geriye doğru bir adım attı. Kendini karısının sıcaklığından, merhametli büyüsünden, masum huyunun efsunundan kurtardı. Tenleri değmiyordu ama yine de ısısını hissedince, yumuşacık şefkatli sesini duyunca rahatsız oluyordu. Gözleri can yakıcı illette tuhaf bir ışıltıyla parlarken, sesi ukalaca alaylıydı.

"Sen ne biçim kadın oldun böyle? Sana bağırıyorum susuyorsun? Aşağılıyorum susuyorsun! Sen çok değiştin! Gururunda mı kalmadı senin? Aptal mı oldun?"

Hazan, derince soludu. Hiddetini ve kabarmaya başlayan öfkesini durgun yüzünün ardına saklayıp, dişlerini sıktı. Sakin olmayı telkin etti kendini. Sabrı tükenmeye başlamıştı. Demir fevriydi! Öfkeliydi! Bazen de anlayışsız! Ona uymayacaktı. *"Gururu"* elbette ki vardı ama onun oyununa gelip kavga çıkarmayacaktı.

"Sabret geçecek! Sana sataşıyor, oynuyor!"

Derince nefes alıp dişlerini sıkarak, sert çıkan cızırtılı sesiyle, *"'Aşkın yanında gurur olursa, aşk aç kalır, açlıktan ölür'* bunu sen söylerdin hep. *'Ben ne yaparsam yapayım... beni bırakma, yanımdan asla ayrılma, söz ver'* derdin. Seni sevmem gursuzluksa eğer, öyle olsun! Ben senin gözünde gursuz olayım... Asıl sen değiştin! Bak,

ben hâlâ aynı benim. Görmüyorsun. Ama sen her anlamda değiştin." Gücenik başını salladı. "Sadece korkuyorum. Sana karşı olan aşılmaz güvenimden, sırtımı dayadığım yıkılmaz dağımdan... Hissettiklerimden, duşundüklerimden korkuyorum. Ben... Ben ne aptalım, ne de geri zekâlı... Sen birkaç ayda tanımadığım bir... bir!.."

Bu kadar sozün üzerine hiddeti artan Demir, sakin bir tutumda kalmaya zorladığı eşsiz yüzündeki kavisli kaşlarını alayla kaldırdı. Çelik gibi bukülmez sesi, kaygısızlıkla soğukça yankılandı.

"Ucubeye mi dönüştüm? Bunu mu söyleyemiyorsun?"

Ancak bu kırgın sözleri kabullenmeyen Hazan, kudretle kafasını iki yana salladı. Yüzünde oluşan mağrur bir ifadeyle durup, mustehzi gözlerle bakarken, başını kaldırarak, ona tepen kibirle bakan sert adama yılgınca mırıldandı.

"Tanımadığım bir adama dönüştün diyecektim. Hep öfkeli, hep kırıcı oluyorsun. Eğer ben de senin gibi olursam birbirimizi hep kırarız, üzeriz, istemediğimiz şeyler söyleriz. Yaptırımların feci sonuçları olur... Dönüşü olmaz, kaybolur, tükeniriz... Birbirimizden koparız, sonra telafisi olmayan yollara saparız... Birimizin sakin olması lazım... Senin işin stresli, ben ise tüm gün evdeyim, bir de senin kafanı mı şişireyim? Farkında değil miyim sanıyorsun olanların! Sen benimle önceden arkadaş gibiydin. Demir biz hem âşık, hem de en iyi arkadaştık unuttu mu? Ben senin bakışlarından ne istediğini anlardım fakat şimdi bakışların bile alaycı oldu. Yoruldum Demir! Sana kendimi ifade etmekten, soru sormaktan bunaldım. Kaçtır soruyorum derdin ne paylaş diye, ama konuşmuyorsun! Ben de insanım ve sabrım nereye kadar gider bilmiyorum. Her gün tükeniyorum. Bir gün dayanamayıp, seni kırarım diye çekiniyorum. Ben de insanım Demir unutma... Ve en nihayetinde tükeneceğim! Görmüyorsun beni... Benim, asıl seni kaybetmekten korktuğumu görmüyorsun değil mi? Senin için kendimden ödün verdiğimden..." derince nefes aldı. Sustu. Gözlerini yumdu sıkıca ve kıpırtısız bekledi.

Demir onun söyledikleriyle buz kesti. Vücudu pelte gibi olurken, konuşacak hiçbir şey bulamadı. Düşündü ama özdenetimini eline alamadı. Lanet olsun şimdi kafayı sıyıracaktı. Dişlerini sıktı.

En iyi bildiği şeyi yaptı. Masaya uzanıp cep telefonunu aldı. Bir eliyle ceketini açarken, diğeriyle telefonunu iç cebine koydu.

"Şimdi işe gitmem lazım ama seninle gerçekten önemli bir konuda görüşmemiz gerekiyor. Yarın yemeğe çıkarız bu konuyu konuşuruz."

Uzun adımlarla mutfaktan çıkıp portmantoya yöneldi. Üstüne bıraktığı çantasını alıp kapıya uzandı. Hazan da arkasından çıkıp, ona yaklaştı. Fakat Demir, sokulduğunu görünce hızla bahçeye yöneldi. Genç kadın havada kalan biçare ellerini, ona belli etmeden göğsünün altında bağlayıp sakince baktı. Dudağının kıyısında buruk bir bükülme, hüzün sarmış yüzünde yalancı bir tebessüm belirdi.

Demir bahçeden çıkıp arabasına binene kadar kendini tutup bekledi. Koynuna bağladığı elini kaldırıp hafifçe salladı. Önceden giderken ona *bay bay* yapardı, o da uzaklaşırken korna çalardı. Ama yapmadı. Usulca elini kapayıp yumruk yaparak aşağı indirdi. Eskiye dair hiçbir şey yoktu artık. Eskisi gibi bakmıyordu. Ona sarılmıyor, işe giderken kaçamak öpücükler bırakmıyordu sokakta. Kapıdan çıkarken elini beline atıp, aniden kendine çekip öpmüyordu. Akşam işten hemen eve gelip sıkıca sarılmıyor, saçlarını koklamıyordu. *"Kokunu özledim bugün"* demiyordu. Elini karnına koyup gülümsedi. Dargınlıkla vurulmuş gözlerindeki mavi bulutlar sislenip kararırken, yağmur misali dökülen damlalar bembeyaz pürüzsüz yanaklarını hicranla ıslattı. Güzel gözleri ağlıyor, titrek dudakları ise kırıkça, burularak gülüyordu.

"Üzülme annem, baban bize geri dönecek. Hem, daha ben seni söylemeyi unuttum ona. Kızma bana. Valla isteyerek unutmadım seni... Hem seni unutmam mümkün mü? Sen bizim mucizemizsin..."

İKİNCİ BÖLÜM

Güzel başı önüne düşmüş, bir sürü dert ve tasayla boğuşurken düşünüyordu. Günden güne yüzünün rengi gül yaprakları gibi solgun duruyordu. Rüzgârın misafir olduğu burçak tarlalarını andıran sarı saçları, esen meltemde haylazca dalgalanıp yüzüne hoyratça savruluyordu. Elinde tuttuğu çay kaşığını neredeyse beş dakikadır karıştırdığının farkında değildi. Bulutlardan rengini ödünç almış gözleri, şimdi koyu kederlerle sislenmiş, masaya dalgınca boş boş bakıyordu.

Ebru sandalyesinde geriye doğru yaslanmış, arkadaşını üzgünce süzüyordu. Onun solgun yüzünü görmeye dayanamıyordu. Düşmüş başını gördükçe sinirleri damarlarında kaynıyordu. Masaya yaklaşıp elini uzattı. Hazan'ın dalgınca çayını karıştıran parmaklarını yakalayıp durdurdu. Hazan durgun başını kaldırıp ablasına baktı.

"Hâlâ devam ediyor mu?"

Bu soru üzerine Hazan bakışlarını zekice parlayan koyu kahvelerden koparıp, sahile kaçırarak çevirdi. Usulca seyretmeye başladı. Biliyordu ki gözlerine bakarsa anlayacak, içini kitap gibi okuyacaktı. Dikleşti. Onu anlamazdan gelerek, "Ne devam ediyor mu?" demişti kaytarmaya çalışan sesine düz bir ifade ekleyerek. Ebru elini bırakmadan avuçlarının arasına alıp, üzgünce konuştu,

"Hazan..." Bir an durakladı, sonra, "Yapma bunu kendine bir tanem. Neden onun için kedini üzüyorsun? Kendi değerini neden düşürüyorsun? Bu kadar basiretsiz olma. Çık karşısına sor, ne derdi varmış? Bu tavırlarının sebebi neymiş? Tripleri kimeymiş?"

Genç kadının düşünceleri oradan oraya sıçrıyor ve bunun kendisi için ne demek olduğunu kavramaya çalışıyordu. Birdenbire döndü. Sanki bunları yapmıyormuş gibi hüzünlenen Hazan derinden kahırlı bir iç gerdi.

"Sordum!" dediğinde sesi ağlamaklı gibiydi. "Söylemiyor. Hep düşünceli, hep yorgun geliyor eve. Onunla konuşamıyorum artık. Zaten geçirdiğimiz azıcık zamanında da uyuyor. O, bu kadar yorgunken üzerine gitmek istemiyorum. Kendi derdi neyse, bir de ben dert olmak istemiyorum."

Bu şaibeli duruştan şüphelenen Ebru kuşkuyla parlayan gözlerini kıstı. "Sana kötü davranmıyor değil mi?" Ancak Hazan apansız panikleyerek bakışlarını suçluca kaçırdı. Konuşurken istem dışı kontrol edemediği sesi titredi. "Yoo! Ne... Nereden çıkardın?"

Bu tepkiyle Ebru'nun gözleri bir anda hışımla irildi. Apansız sersemlemiş, dehşete düşmüştü. Arkadaşının elini tutan eli dirençle kasıldı. Güzel gözleri çok üzgün görünüyordu. Hazan onun elinin üzerindeki dayanaklı baskıyı hissedince, hızla çekmeye çalıştı avuçlarından. Ebru inatla elini kendine çekiştirirken, "O... pislik... sana ne yaptı?" diyerek hırladı.

Ürkek gözlerini masaya çeviren Hazan kendini hasta hissediyordu. Elini çekmek için uğraştı, ille velâkin başaramadı. Sıkıca tutmuştu. "Saçmalama abla! Ne yapabilir, o bana kıyamaz!" Bunu söylerken ciddiyet sağlamaya çalıştığı sesinden, artık kendisi bile kuşkuluydu.

Geriye doğru çekilen Ebru gözlerini inanmışlıkla devirip, kızgınca söylendi, "Yapmasın da zaten. Sen sahipsiz değilsin. Ben varım arkanda. Yetimiz diye orta malı değiliz. Ben seni bilirim. Sen şimdi kan kusar kızılcık şerbeti içtim dersin. Ona olan aşkı da göz önüne alırsak!" Uzanıp ufak elinin üzerine dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Canım sen yetimhanede de böyleydin. Her

sana neler yapardı, sen yine susardın. Hazan neden hep seni kırma larına izin veriyorsun? Bu kadar iyi olma! Hayat iyilere yer açacak kadar büyük değil. Bu dünya pis, seni yutar, ufalar, kuru bir yaprak gibi savurur... Yok olursun. Artık atma içine derdini, söyle birlik te çare bulalım. Unuttun mu biz kardeşiz, kardeşten öte sırdaşız... Ben bu bakışları biliyorum. O bakıcı kadın seni dövdüğü zaman da böyle bakıyordun. Gece şimşek çakıp, gök gürüldeyip korktuğun zaman da, Rahmetli Yunus amcayı kaybettiğin zaman da böyle bakıyordun. Ben senin bakışlarını bilirim. Beni kandıramazsın. Üzerine gelmeyim, canını sıkmayım diyorum ama..." Düşündüklerine dişlerini sıktı. "O, it sana bir şey yaptıysa, onu öldürürüm... Anladın mı, yeminle öldürürüm?"

Hazan yanaklarına doğru süzülen yaşları silmek için elini Ebru'nun tutuşundan çekti. Hızla yaşları kurularken, buruk bir tebessüm misafir oldu gergin dudaklarına. Gene yalancı baharları kuşandı kış mevsimine dönen yüreği. Modası geçmiş melodramlara benziyordu. Sanki gizli bir şeyi ifşa eder gibi histerik bir fısıltıyla, sesinin kendini ele verdiğinden habersiz titrekçe konuştu,

"Benim Demir'im bana zarar vermez. Kıyamaz ki Ayçiçeğine. Biz nelere göğüs gerdik unuttun mu? O benim için ailesini karşısına aldı. Yetimhanede büyüdüm diye beni istememişlerdi. O hiç kimseyi dinlemedi, beni bırakmadı sahip çıktı. En zor zamanlarımda yanımda oldu. Yetimhaneden on sekiz deyip çıkarıldığımız gün, bize o sahip çıktı. O, olmasaydı şimdi kim bilir ne olurdu hâlimiz..!" Bu sorunları bu kadar kolay kimseyle tartışacak durumda değildi.

Gözlerinde minnet ışıkları yanan Ebru suratını astı. Haklıydı. Ama kendisi de haklıydı!.. Gözleri kısacık bir an, kabahatli gibi acıyla yandı. "Tamam, ben inkâr ettim mi?" dedi Ebru melankolik bir sesle. "Ama o artık eski Demir değil Hazan. Bunu biz de görüyoruz, sen de görüyorsun. Ama aldırmıyorsun. Gözlerini aç. Kocan artık değişti. O, bizim tanıdığımız eskisi Demir değil... Eskisi gibi davranmıyor."

Hazan geriye yaslandı. Gözlerini sonsuz maviliklere dönüp dalarken, boğuldu dertlerinde gönlü hiç istemeden. Önüne gelen

saçlarını sıkılganca kenara çekip, bıkkınca derinden iç gerdi. Bilmiyor muydu? Görmüyor muydu? Onun nasıl değiştiğini, en iyi o biliyordu? Gözlerindeki yabancı adamı, en iyi o görüyordu. Sıcaklığından huzur bulduğu adamın kollarında şimdi üşüdüğünü, buz gibi her bakışının yüreğini o buzdan oklarla yaraladığını en iyi o biliyordu. Nasıl bilmezdi? Artık yabancılaşan bakışlarında, kendini sisli dağların ardında gibi görüyordu. Önceden baktığın da kendini gördüğü güzelim gözleri, şimdi soğuk, düşünceli, kızgın, sinirli, hatta öfkeliydi...

Fakat *âşık* değildi!

Acıları biriktirdi yüreğinde damla damla sessizlikle aylarca, doldu taştı zamanla kurur sandığı yaralar... Sandığı, olmadı! Ama düzelecekti. Acılar azalacaktı zamanla, unutacaklardı kötü anları. Derdi neyse söyleyecek, birlikte çare bulacaklardı. Onu böyle perişan eden neyse öğrenecekti. Sıkıntısını giderecekti. Onun Demir'i ona kıyamazdı. Ne zorluklarla bulmuşlardı onlar birbirlerini, o kadar kasırgaya dayanıp, ufacık meltemlerle mi yıkılacaklardı!

"Söyledin mi ona?"

Hazan dalgın bakışlarını arkadaşına çevirdi. Yüzü aydınlandı ansızın bebeği düşünce aklına. Burulmuş dudakları mutlulukla kıvrıldı. Gerçek bir coşkuyla...

"Yok. Söylemedim henüz. Ama bugün ya da yarın söylemeyi düşünüyorum. Çok sevinecek kesin. Kuşkusuz, bu haber ikimizin de eski huzurunu yerine getirecek..."

Tanıdığı ve sevdiği Demir sanki hiç yaşamamıştı, bunların hepsi de bir düştü. Anlatamıyordu. Sıkkınca gözlerini suzen Ebru elini masaya koyup parmaklarını tıngırdatmaya başladı. İncecik yay gibi karakaşları çatılırken, gözleri düşüncelerle gark olarak bakıyordu karşısına. Bir anda düşünmeden lappadak, "Sakın söyleme!" deyince, Hazan münkesirce kaşlarını çattı. Onun öfkesini anlayan Ebru, derhal kendini açıklama gereği duydu,

"Yani kısa bir süre daha söyleme."

Masaya yaklaştı. Gözleri durulurken sesi kesin ve odun vermezdi. "Lütfen Papatyam, hemen söyleme biraz bekle. En azından

ben derdi neymiş öğrenene kadar bekle." Ağzının içinde huysuzca homurdandı. "Gerçi burnuma kötü kokular geliyor ama..."

"Abla..." diye çıkıştı azarlayarak Hazan. Onu duymuştu. Suratı gücenikçe asılırken, gözleri öfkeyle ışıldadı. "Gene aynı saçmalıklara başlamayacaksın değil mi? Benim kocam öyle şeyler yapmaz. Tamam. Ben de başlarda düşünüp kokttum, ama yok... yapmaz Demir! Ben ona güveniyorum." Kuskun suratını hırçınca denize çevirdi. "Aklıma öyle şeyler sokma rica ediyorum! Sonra kumkuman kuşu gibi kurduklarımla kendimden tiksiniyorum. Ona böyle vatalar yakıştırdığım için nefret ediyorum kendimden. Yapma!"

Daha çok aklındakileri silsin diye acizce yalvarır gibiydi.

"Konduramıyorsun ama yaptığı hareketler de başka bir şeye yer, sebep bırakmıyor. Sen herkese güveniyorsun, özellikle ona kör aşık gibi... Aç artık gözlerini, aldanma. Adam bir şeyler çeviriyor!"

Bu kadar açık sözlü olmasına öfkelen ve yüreğinde kabullenemediği sırları deşen kıza küsçe baktı. Ancak o vakit Hazan sesini kontrol edemeyince sinirle bağırdı. "Abla" dedi hiddetle. "Saçmalamayı kes! Onun bir derdi var, sıkıntısı var. Biraz uzaklaştı diye, benimle mesafeli oldu diye hemen kötü şeyler yakıştırma. İftira atmayalım, geçecek, bitecek." Çaresizliğin verdiği buhranla gözlerinden gene yaşlar akmaya başlamıştı. Titreyen sesiyle yalvarır gibi yavaşça döküldü hisleri dudaklarından,

"Bitmek zorunda abla... Bizim bebeğimiz olacak. Bu kadar zaman sonra mucize oldu hamile kaldım. Bu oyun değil, evcilik oyunu değil! Artık üzerimizde bir de bebeğin sorumluluğu olacak. Ben biliyorum benim çocuğum olmuyor diye üzülüyor ama bak oldu. Bunu öğrenince her şey eskisi gibi olacak. Olmak zorunda! Geçmek zorunda!"

Ağzının içinde acı bir tat vardı ve müthiş başı ağrıyordu. Şimdi de Hazan'ın elleri titriyordu sinirden. Saklayamadığı yaşları yanaklarından aşağı süzülmeye devam ediyordu. Başını aşağı eğip dudaklarını dişledi. Birkaç dakika sonra omuzları sarsılarak hıçkırdığında, Ebru yerinden kalkıp sandalyesini ona yaklaştırdı. Uzanıp Hazan'ı kendine çekti. Genç kadın başını ablasının omzuna dayayıp

kolunu beline sardı. Hıçkırıklarının arasında kesik kesik söylenmeye başladı.

"Geçecek, geçmek zorunda. Ben onu çok seviyorum. Ayrılırsam yaşayamam. Ölürüm! Yapmaz benim kocam bana bunu... Bize bunu yapamaz!" Ebru şefkatle saçlarını okşarken, gözlerinden hicranın esir aldığı dolu taneleri yanaklarından usulca salındı. Sesi titrese de aldırmadı. Destek olup teskin etti.

"Tamam, Papatyam geçecek. Ben yanındayım, sadece senin üzülmeni istemiyorum. Her şey yoluna girecek. Her zaman yanında olacağım, biz kardeşiz. Senin üzülmene dayanamam." Dudaklarını kıvırıp gülmeye çalıştı kırıkça.

"Ya Allah senin iyi yanından bana niye vermemiş? Benim kocam bana böyle yapsaydı adamı vurmuştum."

Hazan eliyle burnunu yukarı ittirip çekti.

"Kocam bana bir şey yapmadı... Ayrıca..." dedi tepesinden ona bakarak. "Sen fevrisinde ondan, sakin düşünemiyorsun. Ama pamuk şekerimsin sen benim. Bana kıyamadığını biliyorum fakat yine de sen öyle şeyler söyleyince üzülüyorum."

Ebru elini haylazca saçında gezdirip, yaramaz çocuklar gibi dağıtarak dalga geçti. "Bence, senin adını yanlış koymuşlar. Hazan sana uymuyor, bu hüzün ismi. Melek olsaymış ya da Ecrin!" Onu rahatlatmak için kıkırdadı. "İnan bu isimler sana daha iyi yakışıyor, kızın olursa adını Ecrin koyalım, senin gibi olacağı kesin. Oğlun olursa düşünürüz." Bu sefer de Hazan kıkırdadı. "Kızım olursa adını Ecrin koymayı düşünüyorum, sabrıma karşılık Allah'ın bana nasip edeceği bir mükâfat... Ayrıca da ben saf değilim, sadece senin gibi bağırıp çağıramıyorum. Birini kırınca kendimi kötü hissediyorum..."

Hazan sinirli sinirli güldü. Ebru olup biteni bir bilseydi!

Ebru'nun sesi ciddileşti. "Çünkü korkuyorsun! Artık yetimhanede değiliz Hazan. Korkma kendini ifade edince sana kimse kızmayacak, bağırmayacak, dövmeyecek... Burası gerçek dünya ve sesini çıkarmayana hiç acımıyorlar inan. Sen sustukça derdin büyür, dağ olur altında kalırsın. Bir kere de içine atmasan, söylesen içindekileri ama yok söylemezsin değil mi? Susarsın. Kendini pa-

ralar, sessizce ağlar, zırlar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi gülersin. Sen benim Hazan Çiçeğimsin. Papatyamsın. Mevsim rüzgârlarında savrulan sahipsizim, Hazan Çiçeğimsin! Canım, insan açık kitap gibidir okumasını bilirsen, ama bunu yapamazsan o seni okur. Sonra da yırtıp, buruşturur atar..."

Hazan omzundaki başını kıpırdattı üzgünce baktı. Müthiş bir acı dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti. Derince iç gerdi.

"Sahipsizlik çok kötü değil mi? Annem olsaydı şimdi yanımda derdimi anlatırdım, kokusunu içime çeker göğsünde ağlar rahatlardım. Babam olsaydı sırtımı dayardım. Tamam, Beren annemi de seviyorum ama onunla fazla kalamadık ki. O çekip gitmeseydi bu dünyadan, yanımda olurdu. Yunus babamda gitti, beni seninle yalnız bıraktılar. Kimsesiz, sahipsiz bıraktılar. Ne olurdu bizi ailemiz terk etmeseydi. Çok kızıyordum onlara, beni istemediler diye, ama şimdi iş değişti. Anne olacağımı öğrendiğimden beri farklı düşünüyorum. Önceden evlat gibi düşünüyordum, kızıyordum. Şimdi anne gibi düşünüyorum! Kim bilir ne derdi vardı? Yoksa hiçbir anne kızım bırakmaz bir köşeye değil mi? Kıyamaz kuzusuna?"

Acıyla yüreği sızlayan Ebru sıkıca sardı kuzusunu. "Boş ver Papatyam, biz birbirimize yeteriz. Ben sana baba olurum, sen de bana şefkatli anne. Hani, önceden de öyle yapardık hatırladın mı? Ağlayınca sana omuz olurum, sevinince anlatacağın abla, yorulunca tutacağın el, dara düşünce çalacağın kapı..." Geriye çekilip ellerini yüzüne götürdü. "Biz birbirimize yeteriz kendini kimseye borçlu da hissetme... Mecbur da... Tamam sev... sev ama kendini ezdirme."

Bu iç rahatlatıcı sözler üzerine Hazan kollarını minnetle boynuna doladı. "Ablam benim, canım ablam" diye içtenlikle ağlamaya başlayınca, Ebru onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bak kızım bana bunlar ters... Beni ağlatmaksa niyetin, başardın. Şimdi makyajım akmadan kapa şu musluklarını."

Hazan geriye çekildi. Fakat ardından yanaklarına yapışıp içten sulu bir öpücük bıraktı. "İlla güçlü görünmek zorundasın değil mi? Dışarıdan taş gibi gözükmek zorunda değilsin. Neden pamuk yanını kimseye göstermiyorsun? Bak bana ne güzel gösteriyorsun!"

"Sen başkası değilsin. Sen benim masum yanımsın, kardeşim sin... Tüm ailem, tek servetimsin..."

Bu melankolik melodramdan bunalan Ebru, yerinden kalkıp sandalyesini geri yerine koydu. Siyah saçlarını beriye savurup kıkır dadı. Gözlerini devirdi kısa bir an. "Hiç de bile! Ben neysem oyum Papatyam. Sen takma kafana artık. Canını da sıkma."

Hazan kafenin lavabosuna gidip elini yüzünü yıkamış biraz ra hatlamıştı. Bu kafeyi seviyorlardı. Ne zaman dertleşmek isteseler buraya gelirlerdi. Kaçtıkları yer, sığındıkları sessiz limanları gibiy di burası. Burayı sadece Demir, Ebru biliyordu. Kıyıda kalmış, vasat sayılacak sahil kenarına sıkışmış ufak bir kafe. Genelde kaçak sevgi lilerin uğrak mekânıydı. Ebru çalan telefonu ona uzatarak, "İti an, çomağı hazırla demişler (!)."

Hazan telefona uzanırken gözlerini devirdi kızgınlıkla, telefonu alıp ekranına baktı. Üzerinde kocasıyla çekindikleri resmi görün ce güzel yüzü neşeyle ışıldadı. Allah'ım şimdi gerçekten Demir mi arıyordu? Kesin sabahki olanlar için özür dileyecekti!.. Kendini af fetmesini isteyecekti. Sevinerek telefonu açıp yerine oturdu.

"Alo Demir'im."

"Alo!" dedi genç adam kupkuru bir sesle.

Hazan, onun mesafeli ruhsuz sesini duyunca içi titredi. Kendini geri çekip, apansız bir sızıyla temkinli oldu. "Efendim" dedi elinde olmadan kırıkça. Buna kendini şartlandırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Genç kadın saçlarını kanara çekti. Bakışlarını arkadaşının göz lerinden esefle kaçırdı. "Biz Ebru'yla sahildeyiz. Şu bizim yerde. Sen de ge..." Ancak lafını bitiremeden. "Tamam. Anladım" dediğinde a dam kestirip atarak, isteksizce sustu. "Akşama bir yemek veriliyor şirkette eşler de gelecek, patronun emri. Eşi Sedef Hanım seni özel likle görmek istediğini söyledi. Akşama hazırlanabilir misin?"

Müthiş bir panik dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti. Hazan'ın içine dalga dalga sevinç yüklendi. Yüreği coşkun denizler gibi kabarırken, ona belli etmemek adına yutkunamadı bile. "Ta mam, ben hazırlanırım. Saat kaçta?"

"Akşam sekizde hazır ol... Eve gelir üzerimi değiştiririm, çıkarız."

Kısacık bir an sessizlik oldu telefonda. Boş, yavan, buz gibi katılaşmış bir gerilim asılı kaldı havada. Genç kadın onceden telefonu kapatırken, "*Seni seviyorum!*" derdi. İçi gitti gene demek için, öte yandan sanki dili tutuldu diyemedi. Yutkundu. Demir bir süre bekledikten sonra soğuk bir sesle, "Akşam görüşürüz" dedi ve telefonu düşüncesizce kapattı.

Üzgün yüzü süzülen Hazan telefonu kapatıp masaya bırakırken Ebru ona kaşlarını kaldırmış kuşkuyla bakıyordu. Hazan ise gözlerinde gördüğü soru işaretleriyle, adeta çocukça bir öfkeyle baktı. Onun konuşmasını beklediğini fark ederek güçlükle kendini topladı. Soğuk bir sesle, "Akşama yemek varmış onu haber veriyor."

"Tamam kızma. Sadece baktım."

Ebru ayağa kalkarken, doğal bir hareketle çantasına uzandı. Gözleriyle kaçamak bakışlar atarak yüzünü ona çevirdi. "Şimdi nerede peki, şirkette miymiş?" Hazan da ayağa kalkıp çantasına uzandı. Sandalyenin başına astığı hırkasını alırken, "Tabii ki orada olacak abla. Başka nerede olabilir ki?!" diye biraz gücenerek söylendi. Ebru dişlerini sıkarak sadece, "İyi..?" dedi.

Buraya gelmek gibi bir karar verdiğine hiç pişman değildi. Fakat gene de bu düşündükleriyle, içinin acıyla dolduğunu hissetmesini engellemiyordu. Genç kadın başını kaldırıp holding binasına baktı. Kara saçları rüzgârda dalgalanırken, yanından gelip geçenler küstahça onu süzüyor, alıcı gözle bakıyordu. Uzun boyuyla, dolgun hatlarıyla çok güzeldi Ebru. Bu güzelliğinin tek kusuru sivri dili, soğuk yüzüydü. Vücuduna bakanın içi gider, yüzüne bakanın yüzü asılırdı. Bakışları bile buz gibiydi. Soğuk, ruhsuzluğuyla insanın içini soğutan cinsten... Lafını esirgemez, kimseden çekinmezdi. Hazan ve Ebru siyah ve beyaz gibiydiler. Zaten onları tanıyanlar, en çok bu zıtlıkla nasıl anlaştıklarına şaşırırlardı. Sırf bu yüzden hiç arkadaşı yoktu genç kızın. Birlikte büyüdüğü, kardeşi saydığı Sarıpapatyası Hazan'dan başka... O her şeyiydi. Gerçi ikisi için de bu geçerliydi. Tek ailesi, sığınacağı limanı, uzanacağı eli, onun tek hayatı oydu.

Ellerini saçlarına atıp, geriye doğru savurarak holdingin geniş

kapısına geldiğinde, aklında kurduğu kumkumalık fikirlerin karmaşasında, kendinden emin adımlarıyla yanaştı girişe. Derin bir nefes alıp içeriye girdi. İlk girişte güvenlik karşıladı onu. Daha öncede gelmişlerdi birkaç defa Hazan'la bu şirkete, o yüzden Demir'in ofisinin katını biliyordu.

Girişteki danışmadan misafir kartım alıp asansöre yanaştı. Asansörün düğmesine basarken, yanına gelen birkaç çalışan oldu. Kapı açıldı. Önce onlar girdi içeri, ardından Ebru. İçeriye giren temizlik görevlisi ona bakarak katı sordu, Ebru tebessüm ederek, "Yirmi birinci kat lütfen" diye yanıtladı kibarca.

Ebru olduğu yerde sıkıntıyla kıpırdanıp duruyordu. Allah'ım inşallah sandığı şey yoktur... Yoksa bunu Sarıpapatyasına nasıl anlatırdı! Onun dünyasını yıkamazdı, bunu yapamazdı. Yok, asıl böyle bir şey varsa saklayamaz, ona bilerek yalan söylemezdi. Darmadağın olmuş aklını tuhaf bir iradesizlikle toparlayamadı. Dinginliği, cüreti, hatta öfkesi bile şimdi bertaraf olmuştu. Korkuyordu. Kardeşinin adına, düşündüklerinin gerçekliğinden korkuyordu.

"Ah, Demir ah! İnşallah kuruntu yapıyorumdur. Günahım alıyorumdur! Allah'ım İnşallah öyle bir şey yoktur."

Kapı açıldı. Önce diğer insanlar çıktı, sonra da Ebru. Tedirgin bakışlarını uzun koridorda gezdirdi. Derin bir nefes alıp sağa yöneldi. Şirketin giriş kapısından geçip danışma masasına, orada duran genç kıza yaklaştı. Demir'le olan görüşme isteğini bildirdi ve haber vermesini bekledi. Ona ofise kadar refakat etmek istediğinde ise Ebru öne geçti. Başını sallayarak, "Gerek yok teşekkürler, ben ofisi biliyorum sağdaki üçüncü Kapı!" Ayakkabısının topuğu boş koridorda takırdıyor ve bu ses midesini kastığı gibi, aynı zaman da beynini oyar gibi uğuldayarak geliyordu kulaklarına. Kapısına yaklaştığında kalbi hızlanarak tıklattı. Derin bir nefes alıp yüzüne sakin bir ifade takındı.

Demir yerinden kalkıp, "Gel" dedi. İfadesini ve merakını saklayan bakışları, genç kızın yüzündeydi. Ebru içeri girip usulca kapıyı kapadı. Ciddi yüzünü genç adam çevirdi. Soğuk bakışlarını gözlerine mıhlayıp elini uzattı.

"Merhaba Demir... Umarım rahatsız etmiyorumdur? Musait misin?" Biraz duraladı. Söyleyecekleri vardı ama ağzı açıldığında hiç sesi çıkmadı.

Oysa Demir elini ona uzatıp soğukça tebessüm etti. Duru, rahat yüzü sakindi. Tokalaştıktan sonra ona masanın karşısındaki koltukları gösterip, "Yok buyur. Hayırdır bir sorun mu var?" Onun sakince koltuğa yönelmesini izledi. Aklına koyduğu şey her neyse, halletmeden gitmeyeceğini anlamıştı. O da çaresiz, yerine oturunca bakışlarını genç kadına çevirdi. "Yok!" dedi kesin bir dille Ebru da, sakince yerine oturup, çantasını önündeki sehpaya bıraktı. Geriye doğru yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kendinden emin bir ifadeyle doğruldu. Fakat yüzü biraz sertleşmiş ve kızdığı zamanlardaki gibi ruhsuz olmuştu. "Seni görmeye gelmiş olamaz mıyım?" Kendine rahat bir oturuş sağlayınca bakışlarını ofiste gezdirdi. Sanki ilgisini çekiyormuş gibi boş gözlerle bakındı. Ah bu kadarı da fazlaydı! Böyle sakin kalamazdı. Bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Olur! Neden olmasın."

Demir'in soğuk bakışlarında hafif bir tedirginlik oynaştı ve hemen bertaraf oldu. Kaidesiz sert yüzü ne düşündüğünü saklıyordu. Kaşları hafifçe çatılmış, gözleri kuşkucu bakıyordu.

Ebru güzel yüzünü genç adama çevirdi. "Nasılsın Demir, aylardır görüşemedik?" Bakışları genç adamla kesişince, Demir gözlerini kıstı. Şimdi iki ifadesiz göz birbirini tartarak bakıyordu. Biri, diğerinin içindeki ifadeyi okumaya çalışıyor, hangisi kuşkulu bakışlarını önce çekecek bilinmiyordu. Ortadaki gergin elektrik, havada asılı kaldı. Elle tutulur bir hâl aldı.

Demir koltuğunda geriye yaslanıp elini masaya koydu. "İyiyim sağ ol... Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

"Buraya hatırımı sormaya gelmediğine eminim?" dediğinde amaca uygun direk konuya geçiş yaptı. Her zamanki gibi açık sözlü ve kendinden bir hayli emindi Demir. Gri metal gibi donuk bakışlarını genç kızdan bir an olsun ayırmadı. Ruhunu okur gibi keskin ve sakinliğini korur gibi donuktu. Aslında kafası karışıktı. Ebru

niye gelmişti ki? Bu kız bir şey duymadan ya da bir sorunu olmadan kimseye gitmezdi. Sorun Hazan mıydı acaba? Bir derdimi vardı karısının? Gerçi sabah tartışmışlardı ama olsaydı söylerdi, o kendisinden bir şey saklamazdı! İyi de kötüyü de söylerdi, içinde tutamazdı. En iyisi açık konuşmaktı.

"Neden olmasın! Belki amacım cidden ziyarettir..." derken gülmemiş, ancak sadece dudaklarını yapmacık olarak germişti.

"Bir şey mi oldu Ebru? Sen buralara kadar bir şey olmadan, hele ki iş yerime asla gelmezsin?" Onu iyi tanıyordu. Her ne kadar anlaşamasalar da, her huyunu bilirdi. Ebru tartan bakışlarını masada gezdirdi. Müdrik gözleri aradığı şeyi bulamayınca, öngörülü başını ona çevirdi. "Yok! Sadece hâlini hatırını sormaya geldim... Ne zamandır görüşmedik, ara açıldı. Sen hep meşgulsün, ben de çalışıyorum vakit olmuyor. Geçerken de uğradım."

"Karşıdan buraya mı geçiyordun? İlginç! Sizin Hazan'la kafede olduğunuzu sanıyordum" dedi imayla. Tek kaşı kalkmıştı, telefona uzanıp kulağına götürürken, "Ne içersin?" dedi kibar bir tonda. Ardından siparişini verdi. Yerine yaslanırken, ellerini gevşekçe koltuğun iki yanına sarkıtmıştı. Uzun parmaklı, bronz elleri vardı.

Ebru elini masaya koyup ses tonunu ayarladı. "Bak Demir, bilirsin lafı eveleyip gevelemeyi sevmem, direkt konuya gireceğim. Neler oluyor?" Alacağı cevaptan kalbi korkuyla çarparak dışarı çıkınca derin bir nefes aldı.

Genç adam geriye yaslanıp rahat bir hâl aldı. Yüzü ifadesizdi ne düşündüğü belli olmuyor olsa da, sır gözleri parladı. Yüzünde ifade olarak, bir tek kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık vardı. Eli çenesinde gezerken, "Ne demek neler oluyor?"

"Bugün gün boyunca Hazan'la birlikteydik, aradığında ben de oradaydım biliyorsun. Benim kardeşim ne zamandır üzgün geziyor, ne dersem, ne sorarsam susuyor. Ve açıkçası ben de bunun sebebinin ne hikmetse seninle alakalı olduğunu düşünüyorum." Gözlerini kurnazca devirdi. "Neler oluyor ona, ya da neler yapıyorsun mu demeliyim?"

Bu hesap soran tavrıyla Demir gerildi. Onun kinayeli sözleriyle,

gözlerini kızgınca kıstı. Dişlerini sıktığından çenesindeki kasları oynadı kısa bir süre. "Ben senin kardeşine bir şey yapmıyorum. Üzgün olduğunun farkındayım. Bu aralar biraz fazla çalışıyorum... Ondandır." Sakin kalmaya çalışarak, ciddi bir ifadeyle baktı. Omuzlarını dikleştirip geriye yaslandı.

Ebru sağduyuyla yaklaştı. "Bak, eğer bir derdin, bir sorunun varsa onunla paylaş. Eğer ona söyleyemediğin bir sıkıntın varsa, benimle ya da ne bileyim biriyle paylaş. Sen görmüyor musun Hazan günler geçtikçe gül yaprağı gibi soluyor... Yüzünden tebessüm eksik olmayan kız, her daim gözlerinde bir kederle geziyor."

Demir tedirgince yerinden dikleşti. Usulcacık masaya yaklaştı. Gözleri biraz tehditle bakarken, dişlerini kesif bir öfkeyle sıktığı için bir gıcırtı duyuldu.

"Niyetin ziyaretse hoş geldin, ama yok evliliğimiz hakkında konuşmaksa, buna müsaade etmem. Bu konu onunla beni ilgilendirir. Karı koca, anlatabildim mi? Başkasını ilgilendirmez."

Bu tutumuyla ve uyarıcı sözleriyle Ebru da aynı onun gibi masaya abandı. Hiç geri kalacak gibi durmuyordu ayrıca. Ondan ne korkuyor ne de çekiniyordu. Koyu kahveleri kararırken, içinde öfkeli ışıklar kararlılıkla çaktı. Ufak burnunu kaldırdı, "Baş eğmem" gibi baktı.

"Sorun sizin evliliğinizse bana ne arkadaşım! Ama sorun evliliği aşıp benim kardeşime zarar veriyorsa işte o zaman, *"Bana ne"* değildir! Benim kardeşim sahipsiz değil. Yetimiz diye kimsenin üzmesine izin vermem. Bu kocası bile olsa... Affetmem! Beni bilirsin, senelerdir tanırsın! Ben şu ana kadar hiç karışmadım sizin ilişkinize, karışmam da. Öte yandan onun gözünden akan her damlanın hesabını, kocası da olsa, babası da olsa sorarım. Benim ondan başka kimsem yok. O yoksa... benim gözümde de hiç kimse yok! Bilmem... ben de anlatabildim mi?"

Bu kadar açık söz füze düşmüş etkisiyle talan ediyordu içerideki sakin havanın enerjisini. Artı her ses kaos ve öfkenin keşmekeşliğiyle havada asılı kalıp kulakları bir bomba etkisiyle çınlatıp talan ediyordu. Ve bundan hoşnut olmayan Demir'in gözleri çelik gibi

sert bakarken, sesi aksine biraz alaylı çıktı. Masanın altında dizine koyduğu eli yumruk olmuş sıkıca duruyordu. Yüzündeki kaidesiz ifadeyle, anarşik sesi çelişti.

"Ne yani, beni karımı üzmekle mi itham ediyorsun? Bana bak, tamam anlaşamadığımız doğru seninle ama birbirimize de saygısızlık hiç yapmadık. Seni severim... fakat evliliğime karışmana da müsaade etmem. Bir süre karımla görüşmesen iyi olur, onun kafasını karıştırmanı istemiyorum. Ben onun kocasıyım. Bu konular onunla beni ilgilendirir, üçüncü şahısları değil!"

Ebru alayla parıldayan acar gözleriyle gevrekçe güldü. Sesi dalgacı, gözleri hoyrat, yüzü inanılmazdı. Elini ağzına koyup dalgalı bir tutumla yerinde kıpırdandı. Sonra bir anda buz kesti gözleri, sesi soğurken, dudakları kasıldı.

"Senin karın salak değil biliyorsun değil mi Demir? Sadece sakin bir mizacı, altan alan bir kişiliği var. Ama sen de benim kadar iyi bilirsin ki... onun sakinliği çabuk bozulmaz, lâkin bozulunca da telafisi mümkün olmaz! O benden daha kinci olabiliyor isteyince. Sevgisi nasıl eşsizse, nefreti de daha yıkıcıdır! Ben sade..."

Apansız bir münasebetsizlikle kapı çalınmadan, aniden açıldı. İçeriyi işveli bir ses ahenkle doldurdu.

"Demir, öğle yemeğine nereye gidiyoruz sevgili?"

Tokat yemiş gibi yüzü yana savrulan Ebru, şok olmuş bakışlarını kapıda duran genç kadına bon bon çevirdiğinde, bedeni ayazda kalmış dal parçası gibi buz kesti. Yüzü afallasa da kendini derhal toparladı; uzun boylu, esmer güzeli bir kadın, başını dosyalara eğmiş mırıl mırıl kendi kendine konuşuyordu. Sonra onu görünce sustu ve şaşkınca baktı. Bocaladı. Ağzı açık kalırken, bir anda kendini toplayıp saçını düzelterek, "Kusura bakmayın Demir Bey, misafirinizin olduğunu bilmiyordum" dedi arava mesafe kovarak, saçma bir manevra yaptı. Fakat buna birkaç dakika geç kalmıştı. Yüzünde gergin gülümsemesiyle çekinikçe Ebru'ya yaklaşıp, urkekçe elini uzattı. O kadar rahat davranıyordu ki, geç kadının çıldırması içten değildi.

"Merhaba ben Şule, Demir Beyin yardımcısıyım."

Bu fütursuzluk karşısında Ebru kaşlarını belli bir aşağılamayla kaldırıp, gözlerini bir böceğe bakar gibi küstah kadına devirdi.

...sinde bir tuz kibirle gezdirip, onun ne denli bir pislik olduğu ... yüz gözlerindeki barız aşağılamayla hissettirdi. Ancak panik ... hâlde Demir'e bakan kadın, bir an önce bunu bilerek yapmadığını anlatmak, içini dökmek ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. İstifini bozmadan Ebru'ya yöneldi. Ebru önce genç kadının uzattığı elini sıktı, ardından oturduğu yerden sakince kalkıp çantasına uzandı. Aslında hiç de sakin değil, bağırıp çağırıp ofisi yıkmamak için irade savaşı veriyor, kendiyle cebelleşiyordu. O kadar doğal, o kadar sakin hareket ediyordu ki; Demir bile şaşırmış onun diravetli hâline, afallayarak bakıyordu. Normalde Şule'nin üzerine atlayıp paralardı fakat o haddinden fazla olgun davranıyordu. Kadının uzattığı eli es geçip, bakışlarını Demir'e tiksintiyle çevirdi. Genç adam da kaçmış rengiyle ayağa kalkmış gözleri ifadesizce ona bakıyordu. Ebru gözlerini, *"Sen pisliksin"* der gibi kıstı.

"Ben aradığım cevaptan fazlasını aldım. Yazık! Değmezmiş!"

Dişlerini sıkmış, öfkesini kusmamak için nefretini yutmuştu. Başını hayal kırıklığının sardığı hüsranla sallayarak, kapıya yöneldi. Şule'nin yüzüne iğrenerek bakıp, omuzuyla ona çarpıp, iterek kendine yol açtı. Kapıya yaklaştı, çıkmadan önce düşündüğü gerçekle arkasını dönüp, kaşlarıyla masayı titizlikle gösterdi.

"Karının resminin yerine koyduğun "kar küresi" hiç yakışmamış masana. Altınla çöp tenekesi gibi alakasız olmuş. Tenekeler değerli değildir Demir, sadece çöp kutusu olur. Boş ses çıkarır." Küçümseyen, parçalamaya hazır bir vahşi gibi parlayan bakışlarından tiksinti yayıldı. Karşısındaki donuk bakan adama ültimatom verir gibi, "Bu işi ya sen halledersin ya da ben... Sana üç gün süre. Ondan uzak dur..." dedi sinirle tıslayıp ve tiksinir ifadesini düzeltme gereği dahi hissetmeden önüne dönüp, kapıdan çıktı. Onun konuşmasına müsaade etmedi... Ki zaten ondan öyle bir tepki de gelmedi.

Demir onun ofisinden çıkmasının ardından tüm kasları kasıldı. Boynundaki derisi gerilirken, şah damarının atışı gözle görülür derecede hızlandı. Şule'ye sinirle bakıp, "Çık!" dedi dişlerinin arasından. Ellerini saçlarına sıkıntıyla gömüp, koltuğuna kendini atarak oturdu.

Üzerinde bir tur kibirle gezdirip, onun ne denli bir pislik olduğunu, yine gözlerindeki bariz aşağılamayla hissettirdi. Ancak panik bir hâlde Demir'e bakan kadın, bir an önce bunu bilerek yapmadığını anlatmak, içini dökmek ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. İstifini bozmadan Ebru'ya yöneldi. Ebru önce genç kadının uzattığı eline baktı, ardından oturduğu yerden sakince kalkıp çantasına uzandı. Aslında hiç de sakin değil, bağırıp çağırıp ofisi yıkmamak için irade savaşı veriyor, kendiyle cebelleşiyordu. O kadar doğal, o kadar sakin hareket ediyordu ki; Demir bile şaşırmış onun dirayetli hâline, afallayarak bakıyordu. Normalde Şule'nin üzerine atlayıp paralardı fakat o haddinden fazla olgun davranıyordu. Kadının uzattığı eli es geçip, bakışlarını Demir'e tiksintiyle çevirdi. Genç adam da kaçmış rengiyle ayağa kalkmış gözleri ifadesizce ona bakıyordu. Ebru gözlerini, *"Sen pisliksin"* der gibi kıstı.

"Ben aradığım cevaptan fazlasını aldım. Yazık! Değmezmiş!"

Dişlerini sıkmış, öfkesini kusmamak için nefretini yutmuştu. Başını hayal kırıklığının sardığı hüsranla sallayarak, kapıya yöneldi. Şule'nin yüzüne iğrenerek bakıp, omuzuyla ona çarpıp, iterek kendine yol açtı. Kapıya yaklaştı, çıkmadan önce düşündüğü gerçekle arkasını dönüp, kaşlarıyla masayı titizlikle gösterdi.

"Karının resminin yerine koyduğun "kar küresi" hiç yakışmamış masana. Altınla çöp tenekesi gibi alakasız olmuş. Tenekeler değerli değildir Demir, sadece çöp kutusu olur. Boş ses çıkarır." Küçümseyen, parçalamaya hazır bir vahşi gibi parlayan bakışlarından tiksinti yayıldı. Karşısındaki donuk bakan adama ültimatom verir gibi, "Bu işi ya sen halledersin ya da ben... Sana üç gün süre. Ondan uzak dur..." dedi sinirle tıslayıp ve tiksinir ifadesini düzeltme gereği dahi hissetmeden önüne dönüp, kapıdan çıktı. Onun konuşmasına müsaade etmedi... Ki zaten ondan öyle bir tepki de gelmedi.

Demir onun ofisinden çıkmasının ardından tüm kasları kasıldı. Boynundaki derisi gerilirken, şah damarının atışı gözle görülür derecede hızlandı. Şule'ye sinirle bakıp, "Çık!" dedi dişlerinin arasından. Ellerini saçlarına sıkıntıyla gömüp, koltuğuna kendini atarak oturdu.

Şule bir adım atıp sakince konuştu. "Zaten öğrenmeyecekler miydi? Kadınları anlayamazsın... Ha şimdi ha son..."

"Şule... Çık!" dedi sesi biraz daha yüksek, ikaz eden gözleri biraz daha kovulaşmış olarak. Genç kadının onun, "*Çekil başımdan*" gibi bakışlarından ürküp gözlerini devirdi. Konuşmaktan vazgeçti. Sert yüzünden ve gözlerindeki kararmadan korkarak geriledi. Sırtını asıp, arkasını dönerek kapıyı çarpıp, ofisten bir hışım çıktı.

Demir sınırle gözlerini masaya çevirdi. Elleri tuhafça titrerken, aynı zamanda kasılıyordu. Hışımla masanın köşesinden aldığı kar küresini, öfkeyle duvara savurup haykırdı.

"Lanet olsun!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerini irice açıp, rimeli kirpik dibinden yukarı doğru çekti. Aslında şu anda heyecandan elleri titriyordu. Gözüne sokmamak için nasıl kasıyordu kendini. Rujunu sürerken, özlem kuşanmış bakışları aynanın aksine yansıyan kocasına kaydı. Ne zamandır ilk defa eve erken gelmişti. Bu yemek olmasa onu böyle erkenden evde görme ihtimali de yoktu.

Yeni duştan çıkmış, belden aşağısını havluya sarmış, üzerindeki su damlaları aşağı doğru tomurcukça süzülüyordu. Koyu kahve saçları hâlâ nemli olduğu için daha koyulup siyahımsı duruyordu. İçinden bir anda onun saçlarına parmaklarını daldırıp, teninde hissetmek geldi. Onun vücudunda gözleri gezinirken dalgınlıkla rujunu taşırdı. Dişlerini gıcırdatmaya başladı. Az önceki sezgileri gerçek bir sorun olarak karşısına çıkıyordu işte. Arzu ve özlemle parlayan gözlerini onun görüntüsünden zorla koparıp, derince iç gererek rujunu düzeltti. Bakışları tekrar ona kayınca ve onun bocalamış hâlini görünce tebessüm etti.

Oturduğu yerden kalkıp kocasının yanına geçti. Demir dolabın içine bakınıp ne giyeceğine karmaşık bir tutumla karar verirken, Hazan ona yaklaştı.

"Dur, ben ayarlayayım, senin şimdi kafan karışır seçemezsin."

Ona bakan yüzünde muntazam bir tebessüm belirdi. Demir biraz kenara geçince genç kadın dolabın karşısına geçip hiç tereddüt etmeden, takım elbiselerin olduğu taraftan siyah takım elbisesinin askısını aldı ve kocasına uzattı. Genç adam takımını alırken, Hazan aşağı eğilip çekmeceyi açtı. Demir elindekini kaşlarını çatarak geri yerine koymaya çalıştı.

"Bunun düğmesi kopuk... giyemem. Geçen kopmuştu, şantiyede" dedi, dolgun tok sesi bilgilendiriciydi. Elbiseyi koymak için yeltenirken, Hazan çekmeceden iç çamaşırlarını çıkararak kocasına uzattı.

"Evet. Ben de geçen yıkarken fark ettim. O yüzden ceketi kuru temizlemeye verdim. Bugün kafeden dönerken mağazasına uğrayıp, orijinal düğmesinden bulup diktim."

Öte yandan tekrar aşağı eğilip çorap çekmecesinden çorap çıkarınca bakışlarını kocasına çevirdi. Demir elinde elbisesi ona tuhaf şekilde çelişkiyle bakıyordu. Dalgalı kobalt rengi gözleri rehavetle titreşiyor, tereddütle süzülüyordu. Hazan ona gülümseyince güneş gibi, "İyi de, ben sana düğmesinin koptuğunu söylemeyi unutmuştum, nasıl fark ettin?" diye sormadan duramadı.

"Onları ben yıkıyorum... ve fark etmem doğal değil mi?"

Demir burukça tebessüm ederek arkasını dönüp yatağa yaklaştı. Askıyı yatağa bırakıp havlusunu çakırken, kuru bir sesle mırıldandı.

"Teşekkür ederim, benim aklımdan çıkmıştı."

İç çamaşırını giyip gömleğine uzandı. Ellerini kol düğmelerinde gezdirirken, karısına kısa bir bakış attı. Ön düğmelerini iliklerken de Hazan yanına yanaşıp, önünde durdu. İlgiyle ellerini uzatıp, iliklerdeki ellerini düşürdü. Güzel bakışlarını gömleğe mıhlanırken, parmakları seri hareketlerle düğmelerde işini görmeye başlamıştı.

"İşler nasıl gidiyor şantiyede, sorun yok değil mi?"

Derdi sadece konu açmaktı. İşler umurunda bile değildi, amacı onunla muhabbet etmeye yol açarak eskisi gibi bariz konulardan, sohbet amaçlı lakırdılardan konuşmaktı. Parmakları son düğmeyi de ilikleyince geriye çekildi.

"İyi" dedi boğazını temizleyerek. Rahatladı. Ebru'nun acıma duygularına kapılmadan ağzını sıkı tutabilmesi için su serpmişti. "Her şey yolunda!"

Dalgın bir duruş sunan Demir, o ana kadar bakmamıştı cazibeli karısına. Ama şimdi halavet veren sıcaklığını hissedince, çekici kokusunu genzinde duyumsayınca, tuhaf bir sızı hissetti içinde. Fıkırdak! Üzerine giydiği gösterişli siyah elbisesi dizlerinin üzerinde bitmiş, narin vücudunu sarıp sarmalamış, pamuk tarlası gibi beyaz tenini öne çıkarmıştı. O kadar mütevazı bir elbise bile, sade olmasına rağmen üzerinde ne kadar albenili ve asil durmuştu. İçinde emsalsiz, kıymetli bir mücevher gibi parlıyordu. Kulaklarına taktığı sallanan küpeleri ve hafif dağınık topuzuyla, yüzünün masum güzelliği ortaya çıkarken, hafif makyajıyla Barbie bebekler gibi eşsiz duruyordu. İncelemesi bitip gözleri karısının özlem yüklü gözleriyle buluşunca, onun mavi gözlerinin tutkuyla irice açılmış kendine bakarken buldu. İçinden gelen bir dürtüyle uzanıp, elinin tersiyle pürüzsüz kadifemsi yanağına dokundurdu. Sıcaklığını elinde hissedince, elini elektrik çapmış gibi aşağı indirdi. Yasak gibi, haram gibi, artık uzak gibiydi...

Ancak buna hazır olmayan Hazan, onun elini teninde hissedince, bozgun yiyen ruhuyla, gözlerini kapamamak için benliğiyle çatışıp, kendisiyle savaştı. Vahim bir adapla ürperdi. Elinde olmadan utanıp yanaklarının yandığını hissetti. Bu çok saçmaydı! O kocasıydı! Niye yanakları yanıyor, bedeni titriyordu ki? Demir onun kızaran yanaklarını görünce, arkasını döndü ve yatağa yanaştı. Aslında kendi şahsı adına böylesi mütevazı, eşsiz bir mucizeyi kaybettiği için şansına küsmesi gerekirdi.

Onun cüretiyle kendini aşan Hazan'ın gözlerindeki ışıltısı halavetle daha da büyüdü. İri berrak mavi gözlerinin içinde, kocaman ummanları oluşturdu. Sonsuz bir huzur gibi. Kocasının gözlerine bakmayı özlemişti. Onun kokusu, yakınında bulunduğu için genzinden içeri doğru usulca salınırken, teninin sıcaklığı tenine yoğunlaşarak hapsoldu. Kendini ona yaklaştırmamak için çok çaba harcadı. Ellerini tenında gezdirmeyi seviyordu. Kaslarla bezenmiş

iri bedeni, elleriyle her seferinde bir kör gibi keşfetmeyi, her bir ayrıntıyı zihnini ona ait bölgesine nakşetmeyi, huşuyla öğreniyordu. Ehemmiyetli bir keşif yapıyor sevdiğinin teninde... Onun sıcaklığıyla yanıyor, nefesi nazlı bir meltem gibi ruhunu havalandırıyordu. Şimdi elleri ona yasak gibi dokunamıyor, günah gibi sakladığı teni ona soğuk bir buz kütlesiymişçesine üşüyordu. Kaç zamandır buzda yanıyor, acıyla pişiyordu. Direniyordu onun soğuk tavrına, inadına ondan uzak kalmıyordu. Biliyordu uzaklaşırsa kopacaklar, ellerinden kayıp gidecekti mutluluğu. Bunu nereden bildiğini o da bilmiyordu ama kadınsı bir hissiyatla, apansız bir korkuyla hissediyordu.

İçindeki kadın sürekli, *"Bitiyor, gidiyor ve senden vazgeçiyor"* diyordu. Sonra da bunların hayalinin mahsulleri olduğunu düşünerek kendini rahatlatıyordu. Amma velâkin şu da muhakkak bir gerçekti ki, her gün azap çeker gibi onunlayken, onsuzluk uyanıyordu. Ama yine de direniyor, kıyameti yaşasa da vazgeçmiyordu.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, eskisi gibi olamayacaklarından korkuyordu. Dokunsa ne olurdu ki, ya da baksa gözlerine eskisi gibi...

O... kocasıydı!

...Ama yapamazdı! Utanırdı. Hep öyleydi zaten! O utangaç yanı, gurur sarmış benliği ağır basıyordu. Dokunamadı tenine, saramadı boynuna kollarını. O nefret ettiği gururuna esir düştü yüreği, sadece hüzünle baktı. Boğazına düğümler dizilirken sıra sıra... Hasret kalmıştı sahip olduğu tek varlığa... kocasına. Onun dostluğuna da, arkadaşlığına da, kocalığına da hasret kalmıştı.

Uzanıp tutuverseydi ya elini... Sarsaydı sinesine eskisi gibi, koklasaydı saçlarını, ellerini hapsetseydi kocaman ellerine, gözleri buluşsaydı gözleriyle...

Ellerini birbirlerine bağlayıp, kendi elini kendi avuttu. Gözleri dolmaya başladı. Demir geriye çekilmiş üzerini giyinirken, o yenilgiyi kabullenerek hüsranla bakıyordu. Ne gururunu çiğneyip yanına yaklaşmaya cesaret edebiliyor, ne de utancını yenip kollarını arkasından beline sarabiliyordu. Hani bir zamanlar özgürce yaptığı eylemler, şimdi ona yasaktı. Ne olmuştu onlara böyle? Bir insan bir-

kaç ayda bu kadar mı çabuk değişirdi? Hiç mi özlemiyordu onu? Hiç mi düşünmüyordu eskisi gibi? Hadi her şeyi geçmişti de, o erkekti! Hiç ihtiyaçları yok muydu? Ya da eskisi gibi ilgi duymuyordu ona?

Arkasını döndü. Elini yüzüne götürüp dolabın boydan boya aynasına baktı. Çirkinleşmiş miydi? Artık eskisi gibi çekici gelmiyor muydu ona? Hâlbuki o bu aralar daha güzel, daha alımlı hissediyordu kendini. Anneliğin ışığı yansımıştı sanki sempatik yüzüne. Ama kocası bunu görmüyordu. Yanağına bir damla yaş süzülürken, eliyle onu aşağı inmeden yakalayıp kuruladı. Derin bir soluk alıp, bu konuları kafasından uzaklaştırdı. Zamanı vardı! Hamileydi ve bunun iyi geçmesini istiyordu.

Demir onun arkasında olduğunu, ona baktığını hissediyordu. Gözlerindeki derin kederi görüyor ve onun öyle gamla bakmasına sebep olduğu için kendine lanet ediyordu. Bu işi en kısa zamanda halletmeleri lazımdı. Öyle ya, onu böyle üzgün görmeye dayanamıyordu. Ne olursa olsun onunla iyi ya da kötü bir sürü anıları, zamanları olmuştu. Kâh gülmüş, kâh ağlamışlardı. En iyi arkadaşı, eşi, yoldaşı, hayat arkadaşı olmuştu. Bu haksızlığı ona yaptığı için kendinden iğreniyor, insanlığından utanıyordu. Ama elinde olan bir şey değildi yaptığı adilik!

"Metin'in düğünü varmış. Bu hafta sonu, şu sizin şirketin oradaki otelde olacakmış. Annem birlikte gideriz diyor..." Sözünü, kendi kendisiyle eğlenen kısa, acı bir kahkaha ile kesti. Mazlum yüzüne beliren ama gözlerine ulaşmayan bir tebessüm kondu dudaklarına. "Babam bile heyecanlandı." Demir ilgisiz başını çevirip ona baktı. Titreyen elindeki minimini bir tarağın dişlerini birer birer çekiştirerek kırdığına dikkat etti. Fakat aldırmıyormuş gibi davrandı. Yumruk olan elleri cebine yolculuğa çıkıp, sır gibi kayboldu.

"Sen gidersin... Ben gelemem büyük ihtimalle."

"Ama... O senin akraban! Orada görmek isterler seni. Hem seni ne kadar sevdiğini bilirsin. Ayrıca annem mutlaka gitme..."

"Hazan üsteleme!" diyerek ters bir tepkiyle, kabaca sözünü kesti. "Hem benim vekilim olarak sen gidersin işte. Aynı şey! Ha ben gitmişim, ha sen ne fark ediyor! Takısını takar dönersin."

Hazan kısacık bir an duraladı. Ona kızar gibi böyle uğursuz sözlere tahammül edemeyen kişiliğine gem vurdu. Fakat bugün yaptığı gibi nedense gene sustu ve tevekkülle başını eğdi. Uzun uzun düşünülmüş bir karardan bahseder gibi, aslında kocası için alelade bir söz ama kendi üzerinde tesirinin mutlak bir gerekçeyle büyük olduğu hâlde, kabullenmiş bir boyun büküşle, "Olur giderim" diye onaylayarak arkasını döndü. İçinde acı bir çırpınış baş gösterdi. Bu korkunun sebebini anlamak istedi.

"Ben aşağı iniyorum, camları kapamaya... Hava almaları için açmıştım."

Nihayetinde Hazan biliyordu ki, biraz daha onun yanında kalırsa azmedici varlığında kaybolacak, katledici yokluğuyla yok olacaktı. Onun hakkında ne düşündüğünü, ne yapmaya çalıştığını çok zamandır anlayamıyordu.

"Tamam... Ben de şimdi inerim aşağı zaten."

Hazan komodinin üstündeki portföy çantasını alıp kapıya yaklaştı. Sakin adımlarla merdivenlere yanaştı. Ayağındaki platform topuklu ayakkabıyla dikkat ederek merdivenden, yavaşça indi. Düşüp bebeğine zarar vermek istemiyordu.

Arabaya bindiklerinden beri sessizlik habis bir yük gibi büyümüş, çığ olarak üzerlerine yıkılmış, ikisi de altında daralarak kalmıştı sanki. Ne Demir konuşup konu açıyordu, ne de Hazan konuşacak bir konuya cüret edebiliyordu. İki yabancıdan farksız hâldeydiler. Gözleri arabanın camından dışarıya amaçsızca dümdüz bakarken, faydasız bir eylemle düşünüyorlardı. Konuşacak konu bulamayacak kadar mı uzaklaşmıştı mesafeleri? Açılacak konu, söyleyecek sözleri hiç mi yoktu? Oysa seven insanın sesi kalp atışıyla duyulur, sevmeyeninki, avaz avaz attığı çığlıkları bir nefes mesafesinde dahi duyulmazdı!

"Ebru nasıl?"

Bu sessizliği yırtan tok sesi sadece amaca hürmet etmiş gibi isteksizdi. "Görüşmediniz mi?" Hazan aracın içinde yankılanan soğuk sesle başını çevirip, gözlerini kocasının ciddi yüzüne odakladı. "İyi. Keyfi yerinde. Gerçi gene işten ayrılmayı düşünüyormuş" dedi

tebessüm ederek. Demir kısa bir an kuşkuyla karısına baktı. "Neden? Daha yeni girdiğini söylemiştin işe, memnun değil miymiş?"

Bu alakaya hoşnut bir yaklaşım sunmak isteyen Hazan, bakışlarını çantasına dingince çevirdi. Ancak melankolik sesi biraz üzgünce, çaresiz çıkmıştı. "Yeni dediğin altı ay önceydi Demir!" Sitemli bakışları kırıkça çekildi adamın yüzünden öteye. Demir ona dalgınca bakıp, sakince mırıldandı, "Öyle mi? Kusura bakma! Aklımdan çıkmış olmalı!" Genç kadın isyanla narin omuzlarını sarstı. Sanki bu eylemini kocası görecekmiş gibi... Neşesi kaçtı. Hani tadı da tuzu da yoktu zaten ne zamandır. Hâlâ suratı asık, gözleri tutukça dalgındı.

İşte o vakit adam, bu yüzden, daha söze başlamadan hata yaptığını bilmesine karşın gene de merakla konuşmaya başlıyordu. "Ne anlattı gene? Kimi dövmüş bu aralar, ya da yılandili gene kimleri öldürmüş?" Alaycı, lakayt ses tonu tatsızdı. Fakat bariz bir belirginlikle, sözleri tuhafça tutuk duruyordu sesinde. Bunu karısı anladı. Dudakları kasılarak eğretice bükülüyor, her ne kadar alaycıysa da gülüşü, yola bakan gözleri de bir o kadar ciddiyetle bocalıyordu. Duyacaklarından korkar gibiydi!

"Ablam iyice damarına basılmazsa kimseye sataşmaz bunu biliyorsun Demir. Ondan huysuz gibi bahsetme rica ederim. Bu hoşuma gitmiyor. Anlamıyorum ne derdin var kızcağızla? Hâlbuki sana karşı hep nazik olmuştur. Her ne kadar anlaşamasanız da, sırf seni sevdiği için alttan almayı bile başardı daima!" dedi tebessüm arası ima ile.

"Demek istediğim bu değildi, biliyorsun..." diye iç gerer gibi mırıldandı. Gözleri yan cama kaydı.

"Zorunluluktan söz etmiyorum. Ama siz ikiniz zıt kutbun çekişen taraflarısınız ama gene de seversiniz birbirinizi. Sen biraz uğraşmasan onunla, anlaşabilirsiniz hatta... Zannederim sizin anlaşma koşulunuz bu... Olsun, saygılı olduğunuzu, birbirinize kıyamadığınızı bilmekte yeter... Ama sen gene de sataşma ona lütfen... İstemeden kırabilir seni..."

Demir karısına baktı. Dudağının kıyısı çarpıkça kenara kıvrıldı.

"Ben mi uğraşıyorum (!) asıl o bana sataşır hep." Cansız sesi yapmacıkça neşeli çıkıyordu. Hazan kıkırdadı elinde olmadan, onların atışan halleri gözünün önünden film şeridi gibi geçerken.

"Zannetmem. Hiç de bile! O seni sever. Sadece sen dik kafalısın, o sivri dilli olunca, arada kaynayan ben oluyorum. Hani biraz beni de düşünseniz arada hiç fena olmaz."

Pişmanlıklar bir anda yüreğinden kalkınca, Demir her şeyi bir anlığına unutup, keyifli bir kahkaha attı. Aracın içi kısacık bir an, onun ahenkli tok sesinin enfes etkisi altında kaldı. "Demek dik kafa olduk gene!" Hazan'ın içine sıcacık duygular akıp kalbi ateşlerde kavrulurken, onun neşeli sesi eğlenceli yüzüyle kıkırdadı. "Evet, öylesin! Hem de dik kafanın âlâsı ve tabii ki asi..." dedi dürüstçe. Sonra da güzel başıyla tasdikleyerek onayladı. "Herkesle anlaşan sen, şu kızla ne demeye uğraşırsın anlayamıyorum! Bilirim çok seversin ama kızdırmadan da duramazsın."

"Ne münasebet. Uğraştığım yok."

"Gülünç olma. Benim Hazan... Senin karın... Hani senin içini bilirim ben... Biraz zorsun biraz da kaba, ama gene de merhametlisindir bilirim." Bu keşifle Demir'in yüzü asıldı. Hazan onun suratındaki somurtuk, kaidesiz ifade değişikliklerine yetişemiyordu artık. Şimdi de yüzünde tanımadığı bir çelişki görüyordu. Mavilikleri bir anda güneş açan bulutlarla hoyratça dalga geçiyor, gene bir anda saklanarak sislerle bürünüyordu... Hâli ruhaniyeti belli olmayan sonbaharlar gibi olmuştu, bir yağıp, bir duruyordu. Az önce onun eğlenceli yüzüyle gülen gözleri, şimdi ise bezgince ifadesizliğini süzüyordu. Genç adamın saçları hâlâ nemli oluğu için gece karasına dönmüştü. Demir koyu kahverengi saçlarına elini daldırıp, sıkkınca dolandırmıştı. Genç kadın onun yüzünü saran kasvetini anlayamadı. Uzun uzun kirpikleri gözlerinin üzerine bulutları perdeleyen sis tabakası gibi çökerken, köşeli çenesi kaskatı kasılmaya başlamıştı.

"İyi misin?"

Demir kısacık bir an karısına baktı. "İyiyim. Ne oldu?"

Hazan bakışlarını kaçırdı. "Hiç!" Başını cama doğru buruk-

ya çevirirken, "Yok bir şey, sadece?" derin bir iç gerdi. Konuşmadı. Az önceki sevinci, onun asık suratıyla kursağına acı acı dizildi. Gene her zamanki gibi umutları dipsiz maviliklerine saklandı. Genç adam önüne döndü. Sormadı, *"Sadece! Ne?"* diye, sormadı. Sustu. Karısı sessizleşti. O da bunu kabullendi. Arabayı sessizce ilerletti açık trafikte. Nihayetinde Bursa'nın rengârenk yollarında, ışıl ışıl caddelerinde ilerlediler. Konuşmadan, ehemmiyetle bakışmadan, seksapelle dokunmadan... İki yabancı, yan yana giden yolcu gibiydiler...

Az sonra yol bitti ve arabadan çıkıp karısının kapısına yöneldi. Hazan valenin açtığı kapıdan çıkıyordu. Ceketini düzeltirken karısının yanında durdu. Genç kadın kafasını kaldırıp yemeğin verileceği otele şaşkınca bakıp, hayranlıkla, "Burası muhteşem olmuş!" dedi masum gözleri Victoria tarzı yapının dış cephesine bakındı. Oymalı mimarisi, taş mermer ustalarının eşsiz sanat zevkini yansıtmıştı. Bugüne kadar böyle güzel bir yer görmediğini düşündü. Kocasıyla gurur duydu. O sırada onun dalgınlığını Demir eliyle bozdu. Nezaketen ona uzattığı elinin parmakları tenini tüy misali karıncalandırmıştı. Nazikçe sırtına koyduğu elinin altındaki kalbi hızlanmış, sırtını delecek gibi vahşileşmişti. Kocası bunun hayran kaldığı mimariden olduğunu varsayarak, onu merdivenlere dikkatle yönlendirdi.

"Yeni bitti."

"Muhteşem olmuş gerçekten. Hakkını vermişsiniz."

Adımlarını sıklaştıran Hazan, onun elini sırtında hissedince hafif tutuşuyla, ensesinden sırtına doğru soğuk bir akım geçişiyordu. Onun yönlendirmesiyle merdivenleri çıkıyordu ama temasıyla karnı karıncalanıyordu. Bir dokunuş bu denli mi mahvederdi insanı? Bir bakış, bir tebessüm... Bu hamilelik iyice zıvanadan çıkarıp, haklamaya başlamıştı tüm hormonlarını. Tüm hücreleri devresini yakmış gibi kocasına doğru sürekli bir ihtiyaç içinde yanaşıyor ve onun ilgisine muhtaç oluyordu. Merak etti. Acaba tüm hamile çiftlerde böyle mi oluyordu? Ya da o kocasından uzun süre ayrı kaldığı için mi böyle münasebetsiz duygular hissediyordu?

Demir girişteki büyük döner kapıdan içeri girince haylazca sokuldu. Kokusu genç kadının genzine hainceolarken, onun kadifemsi sesi kulaklarını okşadı. "Nasıl buldun?"

"Waww!" Bu gerçek bir hayranlığın çıkışmasıydı. Demir elini belinden çekip, doğal bir edayla küçük ellerini avucuna aldı. Hazan bakışlarını kocasına çevirince, göz göze geldiler. Hani ürkek bir genç kız gibi heyecanlandırmıştı bu hareketi onu. Zaten o kadar yakın duruyordu ki,

"Burası, İngiltere'deki tarihi bir otelin minyatür şekli olarak dizayn edildi. Geçen hafta son çalışmaları yapıldı, açılışı da dün bizim şirket tarafından... Sana anlatmıştım" dedi gurur tınıları taşıyan sesiyle. "Biliyorum. Sizi televizyondan takip ettim."

Hazan o anda onun anlattıklarıyla, uzaktan yakından ilgilenmiyordu. Zira dolgun dudakları aralanmış daha fazla konuşamamıştı. Kocasının sesini duyuyor ama algılayamıyordu. O anlatıyor Hazan sadece kafasıyla jest yaparak onaylıyordu. Bakışları onun pırıltılar saçan gözlerinde donup kalmış, zaman kifayetini yitirmişti. Demir onu kelebek kapıların olduğu bölüme yönlendirirken, "Nasıl iç dizaynı da muhteşem değil mi?" diye merakla sorunca...

Fakat hakikaten tarifine imkân yok ki, Hazan o ana kadar otelin içine hiç bakmadığını fark etti. Utangaç bakışlarını kocasından kaçırırken sadece, "Güzel!" dedi. Ama neye benzediği hakkında hiçbir tahayyülü yoktu, zira o sırada kocasının maviliklerinde boğulmakla meşguldü.

Hole uzanan koridor boyunca yürüdü. İki yanda lambalar yakılmıştı. Kapının girişinde iki tane, siyah smokin giyinmiş eldivenli özel uşak onları karşıladı. Önce isimlerini sorduktan sonra nazik bir biçimde masalarını gösterdi. Kocaman bir restoran bölümü oluşturulup, belli bir düzende yerleştirilmiş yuvarlak, büyükçe masalar vardı. Her yere beyaz hâkimdi. Asilliğin simgesi, zarafetin tarihçesi olarak orkidelerle bezenmişti yer yer... Demir masaya yaklaşınca elini bırakıp sandalyesine uzandı. Onun oturması için nazikçe çekip, genç kadın yaklaşınca altına doğru ittirdi. Seri bir hareketle yanındaki yerine geçti.

Hazan içeriye bakarken herkesin neredeyse gelmeye başladığını fark etti. El emeği örtülere, nefis kristal ve gümüşlere hayran olmaktan kendini alamadı. Masaların yarısından çoğu dolmuştu. Şık giyimli bayanlar, jilet gibi takımlı erkekler... Herkeste bir nezaket, bir alım yarışı baş göstermişti. Kocasına kısmen de olsa, farkında olmadan yaklaştı.

"Dedi kodu kazanı en çok hangi bölümü ateşe verecek?" dedi kıkırdayarak, bir grup kadının fısıldaşmasını kaşlarıyla gösterdi. Bunu hep yapardı. Ah o masum gözleriyle insanları gözlemleyip onlarla şakalaşarak, kocasına matrak hayali hikâyeler anlatırdı. Genelde öyle eğlenirlerdi. Niyeti kötü değil, sadece vakit geçirmekti.

Demir ona yaklaştı. Yaptığı bu oyunları biliyordu. Elini sandalyesinin tepesine koydu. Onun şaşkınlığını görünce gülümseyerek, "Ee, anlat bakalım, kim kiminle nasıl tanışmış?" dedi, dizginleyemediği sırıtışı sâri bir nükte içeriyordu. Demir'in bu tavrı, bu sözleri muhakkak alaydı. Fakat öyle de olsa, onun karşımda bu sesle, bu kelimelerle konuşması mutlak bir gerçekle hoşuma gidiyordu. Hazan bakışlarını kocasına çevirdi. Gözleri mutlukla parlarken, köşedeki fısıldaşan iki geç kadını gösterdi.

"Bak mesela şu ikisi, pokerde çok kaybetmişler, kocalarına nasıl söyleyeceklerini düşünüyorlar. Yazık, ikisi de korkmuş meblağ büyük her hâlde (!)."

Demir gözlerini devirdi. "Poker? Sen poker oynadıklarını nereden anladın şimdi?" Onun bariton sesi bir anlığına genç kadının dikkatini dağıtsa da, stratejisini koruyup kendini çabucak toparladı.

"Onlarda rulet oynayacak tip bulamadım ondan. Okey oynamayacaklarına göre, yani fayans dizecek tipleri de yok..." Ardından narin omzunu haylazca sarsıp, yaramazca kıkırdadı. Bakışlarını sol taraftaki masaya çevirdi. İki erkek ciddi anlamda konuşuyordu. "Bak" dedi işaret parmağıyla gizliden göstererek, "Esmer olan, arabasının kaç beygir olduğuyla övünüyor, diğeri de evlerinin fazlalığıyla. Hah, karısı geldi yanına. Kesin şimdi lafı değiştirir, onun ne kadar zarif, zeki hatta becerikli olduğundan bahseder... sanki arabadan bahseder gibi."

"Peki, bunu nereden anladın?"

Dudak kıvıran Hazan, sağ omzunu sarstığında, muzipçe gözlerini kıstı. "Onda da başka bir şey konuşacak tip yok. Baksana, ruhları ölmüş. Koflar!" Bakışları yan masadaki yaşlı bir çifte çevirdi. "Bak mesela şu çiftte daha geçen sene tanışmış, çıplaklar kampında!" Demir içten bir kahkaha atarken, gökyüzünü kıskandıran mavi gözleri tatlıca kısıldı. "Peki, bunu nasıl anladın?" dedi beyaz dişlerini göstererek. Hazan ne söyleyeceğini bir an tetkik edemedi, büyülenmiş gibi onun güluşüne bakarken, şaşkınca konuşmaya devam etti, "Karısına hâlâ çıplakmış gibi bakıyor da ondan, baksana..." Bu edepsiz söylemiyle, güzel kavisli kaşıyla o tarafı göstererek masumca bakıyordu. Demir yaşlı adama baktı, yetmişli yaşlarda olan bir iş adamıydı. Kaşlarını kaldırıp bir "Çık!" sesi çıkardı itirazla. "Bence onlarda iş bitmiş. Bu yasta ne aşkı... Onlar ancak koltuklarında oturup göbeklerini genişletirler..." dediğinde kocası alayla gözlerini devirip, saflıkla dudaklarını büzdü. Yaşlı çiftin birbirine sevgiyle baktığını görünce, derin bir iç gerdi.

"Allah Allah! Aşkın yaşı da, mekânı da, zamanı da olmaz hâlâ öğrenemedin mi?" dediğinde dalgınca, Demir'in gülen gözlerini karısına suçlulukla dikerken, pişmanlıkla, yüzündeki ifadesiz duruşu sıkıntılı bir hâl almıştı. Hazan dalgın bakışlarını kocasına çevirince, boş bakışları yıldırım çarpışması gibi parladı. Onun gözlerinde kaybolurken yutkundu. Yüzü ifadesiz ama gözleri derin bir kederle, koyularak dipsiz dehlizler gibi bakıyordu. Hazan'ın gözlerinde bir ışık geçidi yankılandı tam da o sıra onun aksine. Sanki karanlık gecede patlayan havi fişekler gibi görsel bir şov sunarken, genç adam yutkundu.

"Oho... Oho!"

Sonra onun içinde bulunduğu gergin durumu fark eden Demir, bakışlarını karısından ayırıp yanlarında dikilen genç adama çevirdi, esmer, uzun boylu, iri yapılı olmasa da, kendince albenisi olan genç adam, "Selam. Hoş geldiniz!" dediğinde elini Demir'e uzatarak gülumsedi. Demir sandalyesinden kalkarken, "Merhaba Engin Bey nasılsınız?" diye kibarca sordu. "İyi diyelim, iyi olalım." Genç adam

elini saçlarına atıp onlara bakan mavi boncuklara çevirdi bakışlarını. Elini Demir'in elinden çekip genç kadına nazikçe uzatırken, "Merhaba, ben şirketin genel müdürü Engin Bernat, siz de Demir'in güzel eşi Hazan olmalısınız?"

Duru güzelliğiyle adamı şok eden Hazan, edepli gülümsemesiyle yerinden kalkmıştı zaten, genç adam gelince... Elini ona nazikçe uzatıp, yüzünde ışık saçan eşsiz gözleriyle gülerek, "Ben de Hazan oluyorum evet, tanıştığımıza memnun oldum Bayım."

"Ben de" dedi genç adam. Bakışlarını Demir'e çevirip, "Biz köşedeki masadayız gelmek istersen diye haber vermek istemiştim." Demir, Hazan'a bakınca genç kadın anlayışla başını hafifçe salladı. Engin genç kadına bakıp, "Sizinle tanışmak zevkti" dedi kibarca ve başını sallayıp Demir'le konuşarak yanlarından ayrıldı. Yerine oturduğunda yemek servisi başladı. İspanyol yemeklerini ilk kez tadıyordu. Karnı o kadar acıkmıştı ki, bütün düşünceleri bir yana bırakarak yemeğe başladı. Ordövr olarak domates dolmasıyla küçük sardalyeler yediler. Onu nefis bir kebap ve yaprak dolması izledi. Yemek onun alışageldiğinden biraz ağırdı, fakat oldukça lezzetliydi. Peynirle birlikte tatlı olarak taze meyve kâseleri geldi. Fakat Hazan dokunmadı.

Yemeğini sessizce yalnız yiyen Hazan bir süre sonra, eline aldığı su kadehini dalgınca çeviriyordu. Bakışları kadehteki suyun dalgalanarak bir sağa yıkılışına, bir sola hücum edişini takip ediyordu. Yemekler gelmiş, konuşma yapılmış ama kocası hâlâ masasına geri dönmemişti. Bir ara uğrayıp nasıl olduğunu sorup, geleceğini söyleyerek geri yerine dönmüştü. Dirseklerini masaya dayayıp, canlı müzik eşliğinde uyumamak için savaş veriyordu.

"Müzik seviyorsunuz galiba? Çok dikkatli olarak şarkıya daldınız! En sevdiğiniz kompozitörler hangileri?"

Hazan bakışlarını kadehten ayırıp yanındaki genç kadına çevirdi. Adı neydi bu kadının? Bir ara söylemişti ama o kadar dalgındı ki unutmuştu! Zaten kendini unutmasa iyiydi şu dakikalarda.

"Brahms ve Liszt!" Sıkıntıdan boğazına bir şeyler tıkandığını hissetti. "Siz ne işle meşgulsünüz acaba?" diye tekrar sordu kadın.

"Ben anaokulu öğretmeniyim ama dışarıda aşçılık eğitimi aldım, bu mesleğimi daha çok seviyorum."

Kızıl saçlı kadın hayretle incecik alınmış, kalemle çizilmiş gibi duran karakaşlarını kaldırdı. "O hâlde güzel yemek yaparsınız siz şimdi. Eşiniz şanslı desenize?" dedi gerçek bir ilgiyle.

Hazan gülümsedi, "Sanırım." Bunu söylerken kendini övmüyordu aslında, sadece dalgınca söylenmişti. Kızıl saçlı kadının yanında oturan eşi tam da bu sırada lafa karıştı. "Meryem pek beceremez yemek yapmayı ama şahane içecekler hazırlar, mesela çay gibi..." dedi karsına gözlerini devirerek alayla. Kızıl saçlı genç kadın hırçınca dudaklarını büküp, "Aşk olsun Melih, o kadar kötü müyüm?" dedi kırgınca. Hazan yanlarına o sırada gelen garsonun uzattığı tepsiye uzanıp, şarap kadehini eline aldı çifte bakarken. Onların tatlı tatlı cilveleşmelerini izledi imrenerek. Bir zamanlar onlar da öyleydiler kocasıyla, aklı allak bullak bir hâlde kadehi dudaklarına götürüp yudumladı. Ağzına dolan limon gibi ekşimsi, kekre, tuhaf bir acılık bırakan asitle irkildi. Ona bakan kızıl saçlı genç kadını görünce zorda olsa kırmızı şarabı mecburen yuttu. Gergince gülümsedi. Hayatında ilk defa şarap içiyordu ve tadı çok tuhaftı.

"Sizin eşinizde mi bu şirkette çalışıyor?"

Hazan onun büyük bir ilgiyle söylediği şeyle, kadehten bir yudum daha aldı ve indirdi. Tuhaf şekilde tatlı, ağzında mayhoş bir tat bırakmıştı, ve bu tat kötü de olsa hoşuna gitmişti. Hamilelik yüzünden ekşilere karşı özel bir ilgisi, keskin bir zaafı vardı. Zarif bir hareketle, kadehi masaya koydu.

"Evet, bu şirkette mimar benim eşim de." Duru gözleri Kocasından bahsederken gururla parladı. Genç kadının eşi kafa salladı hemen. "Hımm, demek Salim Beyin eşisiniz? Ben de sizi hep merak ederdim."

Ancak Hazan şarabından bir yudum daha aldı. Kafasını olumsuz anlamda usulca salladı. "Hayır, ben Demir Beyin eşiyim... Baş mimarın!" dedi gururla, tebessümle. Genç adamın birden yüzünün şekli değişti, irkilerek rengi attı. Sanki vakar kuşanmış genç kadını paha biçen bir sarraf gibi, fütursuzca süzdü. Hazan, onun tuhaflaşan

anlamaz bakışlarına bir anlam veremedi, rahatsız oldu. Neden ona öyle tuhafça bakıyordu ki? Bunu karısı da hissetmiş olacak ki, kocasına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Genç adam o anda gözlerini kaçırdı.

Hazan bakışlarını onlardan çekip kadehindeki şarabından yudumladı. Ne kadar onlara bakmasa da, nitekim onların hakkında fiskos yapmasını hissedebiliyordu. Kızıl saçlı genç kadın ansızın kafasını çevirip, inanmaz gibi tartarak baktı. Hazan da onun baktığını hissedince, huzursuzca dudaklarını gererek zoraki bir tebessüm sundu. Tuhaf hissetmişti. Kendini sanki suç işlemiş iradesiz çocuklar gibi iktidarsız hissediyordu onların bakışlarıyla... Genç kadının acınası bakışlarından rahatsız olduğunu yüz ifadesiyle memnuniyetsizce belirtti. Sanki ona acıyarak bakıyordu... Ki bunun için ortada hiçbir sebep göremiyordu. Bakışlarını kaçırıp suratını astı. Zaten bunun üzerine yanındaki çift masadan kalkarak, "Tanıştığımıza memnun olduk, biz biraz dolaşacağız" dedi.

"Ben de memnun oldum" dedi Hazan, lâkin lafı bitmeden kadın hemen arkasını dönüp kocasıyla fısıldaşarak yanından ayrıldı. İçinden bir ses onun hakkında hâlâ konuştuklarını söylüyordu. Sanki açıkta bir şeyi vardı! Suratı iyice asıldı. Ruh hâli sirke sattı. Acaba bir şey mi demişti? Kesin bir pot kırmıştı ama maksadını aşan ne konuşmuşlardı ki, birkaç ufak tefek konuşma haricinde bir şey söylememişti! Masada yine tek başına kaldı. Gözlerini kocasının olduğu masaya çevirdi. Demir arkadaşlarıyla ciddi bir konu hakkında konuşuyor olmalıydı. Yüzü ciddi ve dudakları keskin bir şekilde düz çizgi hâlindeydi. Onun bu ciddi ifadesini bilirdi. Başını yan tarafa çevirip duvara baktı. Kadehi yudumlarken duvardaki ufak renkli kare taşlarla yapılmış resmin taşlarını saymaya başladı. Zaman ne kadar çabuk akıp gidiyordu. Masaya uzanıp son aldığı kadehi de kendine çekti. Hantallaşan gözkapakları kapanmaya karşı inatla direnirken, kadehten bir yudum daha aldı ve sonunda onu da bitirmiş oldu.

"Kalkalım mı artık?"

Hazan başını sesin geldiği tarafa çevirince, kosasının ona bakan gözleriyle karşılaştı. Demir elini santalyesinin başına dayamış, başı-

nı hafif aşağı eğmiş ona bakıyordu. Hazan suratı asık hâlde kafasını sallayıp yerinden kalktı. Birden ayağa kalkınca içtiği içkinin tesirli etkisiyle sendeleyip, kocasının koluna uzanarak tutundu. Bihuş olmuş, hafif başı dönüyordu. Bilinci de biraz bulanık olmaya başlamıştı. Demir kaşlarını çatmış şekilde elini karısınm beline sarıp destek olurken, "İyi misin?" diye ihtiyatlı bir biçimde yumuşacık bir tonda sordu.

Hazan kendini toparlayınca masanın üzerindeki çantasına uzanıp aldı. Sandalyeyle masanın arasından çıkıp ona bakarak, "İyiyim" dediğinde sesi kalınlaşmış ve biraz yayılıyordu. Kocasına yaklaştı. Kuşkuyla kısılan gözlerin sahibi Demir, onun tuhaf hâlini görünce nazikçe kendine çekip, bedenine yaslayarak destek oldu. Usulca çıkışa yönlendirmeye başladı. "Bana kızdın mı sen? Affedersin lafa dalınca unutmuşum vaktin nasıl geçtiğini" dedi karısının kulağına yaklaşıp fısıltı gibi soluyarak.

Hazan ılık nefesini teninde hissedince gıdıklandı ve birden kıkırdarken, ayağındaki ayakkabının azizliğine uğrayıp sendeledi. Bakışlarını kocasına çevirdi. "Biraz mı?" dedi sesinde bariz bir alay vardı. Elini kaldırıp tuhaf bir hesaplama şekliyle uğraşırken, kaşlarını çatmış ufak bir çocuk gibi şeffaftı. "Sen beni yeni unutmadın ki Demir, sen beni beş... yok, dört ay önce unuttun. Tabii öncesi de var değil mi?" dedi elini gösterip, hesaplamasını kanıtlar nitelikte... ve gene sendeledi. Demir onun söyledikleriyle afallarken, karısını kendine iyice çekti. Söyledikleri kalbine paslı bir bıçak gibi saplanmıştı. Sanki dayak yemiş gibi karnı ağrıdı. O anda onun iyi olmadığını fark etti. Sesinden endişeli bir tını yayılırken kısıkça mırıldandı.

"Sen sarhoş mu oldun?"

Hazan başını çevirince karşısında, kaşları kalkmış, hayret edici kaygılı bir ifadeyle kendisini süzen kocasını buldu. "Evet, yani biraz, galiba..." dedi, ne diyeceğinden tam emin değildi. "*Uf!*" Elini saçlarına atıp hafifçe topuzunu kurcalayarak, tuhaf bir hareket yaptı. Demir tebessüm etti. "Evet mi, galiba mı?" Sen içki içmezsin, sevmezsin!"

"Evet. Zaten bilerek içmedim. Sıkıldım. Buradan gidelim mi lütfen?" Kedi gibi kocasına sokulup, otelin çıkış kapsına yanaştı-

lar. Demir arabasını beklerken onun sarhoş hâline tebessümle baktı. Genç kadın dışarı çıkınca biraz ürperdi ve kocasına sokulup sıcaklığına sığındı. Demir de bunu anlayıp elleriyle kolunu okşarken yatıştırıp, dudaklarının başına dokundurdu. "Tamam, araba şimdi gelir sabret" dedi anlayışlı bir şekilde.

Valenin getirdiği arabaya dikkatlice karısını yerleştirip kapısını kapadı. Çabucak yerini alıp, çalışır durumdaki arabasını kolaylıkla yerinden kaldırıp, hareket ettirdi. Hazan koltukta kımıldanıp yönünü ona döndü. Kafasını koltuğun yanına dayayıp, baygın bakışlarını kocasının yüzünde gezdirdi. Ona bakınca ağzını kıpırdatarak tuhaf şekilde şıpırdatmaya başladı.

"Sen ciddi ciddi sarhoş olmuşsun." Bu hâli hoşuna gitmişti. Onun bu tatlı hâline bakıp gülerken, Hazan sadece başını sallayıp esneyen ağzını kapadı. Kocasının yüzünü süzerken ne kadar zorlasa da, kapanan hantalca gözkapaklarına direnemedi. Sanki uyuşuk vücudu rahatlamış, tüm gamı kederi üzerinden kalkmış gibi huşuyla yumuşayarak tuhaf hissediyordu kendini. Uyumak istemiyordu ama gözlerini de kontrol edemiyordu.

Az sonra Demir arabayı kapının önündeki girişe park edip kontağı kapattı. Bakışlarını yanında sessizce uyuyan güzel karısına çevirdi. Başım koltuğa dayamış, bir tutam sarı saçı topuzundan kurtulup halavetle alnına düşmüştü. Bir müddet ona baktı. Sadece izledi onu. Gözkapakları kapanmış, koyu kahve kirpikleri gözlerini gölgeleyip yanağının üzerine dökülmüştü. Dudakları ufak bir çocuğun kırıklığıyla bükülmüş, melek gibi kaygısız uyuyordu. Uyurken yaşından daha ufak, daha korunmaya muhtaç gibiydi. Genç adamın vicdanı hunlarca bir azapla debelenirken, *"Senin yüzünde."* diyen beyni kalbiyle acımasızca savaşa girmişti. Kafasını sallayarak arabanın kapısına uzanıp, kolunu kavrayarak açtı ve dışarı attı kendini.

Arabanın önünden dolanıp karısının kapısına yaklaşarak açtı. Başını içeri sokup elini onun omzuna dokundurdu. "Hazan, canım kalk hadi, geldik." Hazan homurdanarak koltuğa daha çok yayıldı. Kedi gibi pustu. Demir de kafasını sallayarak onu nazikçe kucağına alıp, usulca döşüne bastırdı. Genç kadın hiçbir şeyden habersiz

korunaklı sinesinde uykusuna devam ediyordu. Arabadan rahatça çıkarıp, kapısını ayağıyla kapatarak alarmı devreye soktu. Arkasını dönüp evin kapısına yanaştı. Biraz zor olsa da kapıyı açtı. İçeri girdiğinde merdivenlere yönelirken Hazan kucağında kıpırdanıp düşeceğini sanarak ürkekçe kollarını boynuna doladı. Gözleri ani korkuyla, dehşete kapılarak açılırken, genç adam başını ona eğip, "Şiiit benim yanımdasın" dedi yumuşacık sesiyle telkin etti, sakinleştirmek için...

Hazan gözlerini açıp kocasına baktı. Ellerini sıkıca boynuna dolayıp, "Ben giderdim" dedi yayık konuşmasıyla. Dili gittikçe daha çok dolanmaya başlamış, pelte gibi ve başı sanki vücudundan ayrı bir organdı artık. Ona itaat etmiyormuş gibi taşıyamıyordu. Demir yatak odasının kapısından içeri girip onu yatağın yanında yere indirdi. Hazan usulca ayaklarının üzerinde yere bastı, fakat ellerini kocasımn boynundan çekmedi. Cüretle başını kaldırıp hülyalı bakışlarını ona çevirdi. Baygın gözleri mavi ruhsuz bakışlarıyla kesişince derin bir iç gerdi. Özlem içini esir alırken, kendi olmaktan çoktan vazgeçmişti. Onun kollarında olmayı özlemişti. Bir kere de mantık aramayacak, istediğini yapacaktı. Karnında tuhaf bir titreşim oldu. Sanki... Sanki kalbi maraton koşmuş gibi yorgun atıyordu.

Demir de onun yoğun bakışlarından rahatsız olup, "Seni yatırayım, hadi güzelim üzerini çıkaralım" dedi.

Hazan omuzlarını çocukça bir tatlılıkla sarsarak, tuhafça harekette bulunup itiraz etti. Gözlerinde denize vuran güneşin tılsımı gibi ışıltılar oynaşırken, "Been immmm?" diyerek bakışlarını süzdürüp kıkırdadı.

"Sen çıkar!" dedi aniden başını sarsarak. Demir onun lafları yaymasına gülümseyerek razı bir tutumda, "Tamam, dön arkanı fermuarını açalım." Hazan arkasını dönmedi, aksine onun bakmasını istedi. Demir de onun dönmeyeceğini anlayınca ellerini omzuna koyup onu hafifçe çevirerek, nazikçe arkasını döndürerek sabitledi.

Genç adam kendini tuhaf hissetmeye başladı. Aylardır karısına ilk defa bu kadar yakın duruyor, bu kadar samimi oluyorlardı. Elbisenin fermuarına parmaklarını götürüp, yavaşça aşağı çekti. Ellerini

omuzlarına götürüp kıyafetinin açık kısmını ikiye ayırdı. Gözleri onca topuzundan kurtulmuş bir tutam asi buklenin ensesine düşmesine kaydı. Bakışları yavaşça aşağı doğru kaymaya başlayınca onu seyretti. Siyah elbisenin ayrıntısından görünen, bembeyaz ay misali doğan sırtında gezinirken yutkundu. Sanki elleri titriyordu. İçine tuhaf bir ısı yayıldı. Kasıklarından aşağı hiç tahmin etmediği bir gerilanma baş gösterdi. Bedeni tuhaf bir istekle sertleşerek titredi. Omuzlarından biraz tereddüdü bir şekilde elbiseyi aşırıp, üzerinden aşağı sıyırmasını izledi. Elbise kayıp, genç kadının ayaklarının dibine düştü. Gözleri gördükleri yüzünden ateşler saçarak gezinirken istem dışı ağzı kurudu. Siyah iç çamaşırlarının içinde, önünde süt gibi teniyle karısı uysalca duruyordu. İtaatkâr ve savunmasızdı. Dudaklarını yalayıp boğazını temizledi.

Gözlerini onun üzerinden kaçırırken zor da olsa "Geceliğini getireyim" dedi arkasını dönüp şifonyere yaklaşırken. Çekmecesini açıp onun geceliğini alarak yanına yaklaştı. Hazan doğal bir edayla kocasına döndü. Gözleri hafif aralık, omuzları çökmüştü. Ayakta bile zor duruyordu. Ayaklarındaki ayakkabıları çıkarıp bir köşeye itteledi. Ayaklarını fena hâlde rahatsız etmeye başlamıştı. Genç adam saten geceliği elinde giyilecek şekilde ayarlayıp, karısının başından geçirerek aşağı doğru aşırdı. İpek gecelik kendiliğinden üzerine yerleşirken, Hazan ona doğru bir adım attı. Mavi gözleri ona bakarken şıldadı içine sevinç yayıldı. Belki içkinin tesirli cesaretinden, belki de çok istediğinden... bir cesaretle ellerini kaldırıp, deleli kollarını kocasının boynuna doladı. Elleri heyecandan titrerken aynı zamanda buz gibi üşüyordu. Geniş, kaslı omuzlarda gezen parmaklar ceketini çekiştirerek kollarına düşürdü ve yere düşmesini sağladı.

"Hazan ne yapıyorsun?"

"Sence!"

Ardından kravatına uzanıp, seri bir biçimde gevşetti. Parmaklarını kışkırtarak teninde gezdirmeye başladı. Demir onun bu esrarengiz hareketiyle anlık gerilirken, Hazan ona iyice sokulup göğsüne doğru çekinikçe yaslandı. Tepkisini kestiremediği için duraklıyordu. Gözleri kocasının vefasız yüzünde gezindi biraz, son-

ra bakışları sert, erkeksi, küstah olmayan dudaklarına kaydı. Onun şehvetle kasılmış öpülesi dudaklarına bakınca içinde binlerce arsız ateş yandı. Çok özlemişti o sertlikleri teninde hissetmeyi. Elleri ensesinde hareket ederken, dolgun dudaklarını aralayıp yaladı.

"Öpsene beni!" dedi aniden, arzu dolu sesiyle ayarttığından habersiz. Oysa gözleri hâlâ kırgın kırgın bakıyordu.

Genç adam kaşlarını kaldırıp ona baktı. Şaşkındı, çünkü onun bu hâli ve tepkileri tuhafına gitmişti. İri elini karısının belinde hareket ettirip, "Hadi Hazan, yat artık, uykun geldi bak ayakta duramıyorsun" diye çocukla konuşur gibi söylenerek, onu yatağa yönlendirmeye çalıştı. Hazan onun itelemelerine itiraz ederek huzursuzlandı.

"Yaa, hayır!." diye mızırdandı. Mırın kırın seslerin arasından, "Yatmak istemiyorum" diye itiraz etti. Sonra ansızın masum bir dürtüyle "Demir... Beni... Beni neden sevmiyorsun artık? Ben çirkin mi oldum?" diye apansız bir hüsranla sordu.

Ufacık yaramazlar gibi dudakları büzülmüş, ıstırapla suratı düşmüştü. Kederli gözlerini masumlukla açıp, kocasının günahkâr gözlerine sebep bekler gibi dikmişti. Demir yutkundu. Acizdi! Onun masum bakışlarına bakamıyordu suçlu gözleri. Günahı ağır basıyor, vicdanı azap çekiyordu. Ona dokunurken titriyor, belinde duran elleri kasılıyordu. Ne cevap vereceğini kestiremedi.

"Ben?.." Boğazı kurudu derince bir nefes aldı. "Onu da nereden çıkardın? Ben seni seviyorum... Yani!.." Bocaladı. Genç adam, bir zaman sonra ilk defa bocaladı.

"Sev beni Demir... Çok sev olur mu?" diye saf bir tutumla buyurdu kadın. Kırgın kırgın bakıyordu. Adam tutuk bir sesle konuşmayı sürdürdü, "Hazan sarhoşsun..." Adamın yüzündeki ifade sertti. Dahası kendisiyle savaşır bir tutumda mücadele eşiğindeydi.

"Biliyorum" dediğinde ardından hemen ekledi. "Ama gene de beni sevmeni istiyorum. Ben kötü bir şey mi yaptım? Neden sevmiyorsun? Kalbini mi kırdım? Çirkin mi oldum?" İpek dokuma gömleği adaleli teninin üstünden kayıyordu.

"Hayır, yapmadın! Sen kimsenin kalbini kırmazsın..." derken a-

cı acı yutkunuyordu bozgun yemiş sesiyle. Çenesini hırsla kasmıştı. "Ben yaptım, her şeyi ben mahvettim" diyemiyordu!

Hazan aldırmaksızın haylazca sokuldu. Ayartan hareketleri kedi gibi işveyle kıvrılarak yanaşıyordu. "O zaman öp beni!" diye üzüntüyle mırıldandı. "Ben çok özledim seni. Sen özlemedin mi hiç? Çok uzun zaman oldu." Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

Demir derin bir nefes aldı. Kasılarak, yanan boğazını temizledi. Ağzı kurumuştu. Bedeninin iradesini kuramıyor, özdenetimini sağlayamıyordu. "Hazan bak şim..." Ansızın adamın dudakları, istekli dudaklarla kapanınca, sözcükleri gibi aklının yarısı da başından uçup gitti. Hazan eliyle koluna dokundu. Parmaklarının altında adalelerinin sıcaklığını duyuyordu. Oysa adam kas katı kalakalmıştı olduğu yerde. Hani onun önce titreyerek çekinikçe verdiği tepkilerine ve sonra istekle öpüşüne bir müddet ses çıkarmamıştı. Bir müddet, sadece durup izin verdi. Hazan ayartıcı diliyle onu tahrik etmeye başlayınca, karısının belindeki elleri istem dışı hareket etmeye başladı. Daha fazla şehvete karşı koyamadı ve ona aynı istekle karşılık verdi.

Ellerini karısının belinde dolaştırıp okşarken, onu iyice kendine çekip yasladı. Hazan adamın baş döndürücü etkisini kuvvetle hissetti. Kollarını boynunda sıkılaştırdı. Genç kadın onun sıcaklığına teslim olurken, dolgun göğüsleri ikisinin arasında ezilmeye başladı. Onlara dokunma isteğiyle yanıp kavruldu.

Ne var ki o... karısıydı?

Öpmek de, sevmek de onun hakkıydı. Arzuyla yanmış, delici bakışlarla baktı ona. Bu da genç adamı daha çok ateşleyip tahrik etti. İri ellerini belinden kalçalarına kaydırıp, yumuşak hatlarını elleriyle esir alırken, onu kendi kasıklarına yasladı. Dili karısının aralanan dudağından içeri sızıp kuytu köşelerini keşfederken, yavaşça geriye iterek yatağa yürütmeye başladı. Elleriyle kalçalarını kavrayıp karısını yatağın üzerine yumuşakça yatırdı.

"Aman Allah'ım Hazan..." Bugüne kadar hiçbir şeyi söylemek bu kadar zor gelmemişti... Kolaylıkla duygularını, heyecanlarını kendi denetimine alabilirdi. Lâkin gözlerini onun gözlerinden çekemiyordu bir türlü. Bilmediği bir duygu dizlerini gevşetiyordu.

Hazan düştüğü yerde dudakları kısa bir an ayrılınca huysuzca homurdandı. "Seni özledim! Bir daha... bu kadar uzak durma" diye azarladı. Ellerini boynuna daha fazla sardı. Sanki onu kaybetmekten korkar gibi ya da... ya da bıraksa kaybolacak bir hayal gibi. Sarhoştu belki ama yine de bir şeylerin farkındaydı. Demir önce tereddüt etse de onun dudaklarının lezzetine, teninin tutkulu sıcaklığına, ellerinin gezindiği ihtişamlı vücuduna, taze yumuşaklığına karşı koyamıyordu. Kendi duyguları üzerinde denetimi bu kadar mı zayıftı? Her şeyi bu kadar kolay nasıl unutabiliyordu?

"Karım o benim!" diye düşünüyordu, *"Kocasıyım!"*

Kalbi vicdan muhasebesi yaparken beyni, *"O senin karın!"* diye onaylıyordu. *"Ona dokunman doğal, sevişmen doğal!"* diye konuşuyordu!

Dudaklarını dudaklarından çekip, yanaklarına kaydırdı. Teninin lezzeti çok güzeldi. Unutmamıştı bu lezzeti, sadece hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Usulcacık, ıslak öpücükler bırakıyordu kızarmış yanaklarında. Özlemiş miydi? Elleri geceliğinin yakasından içeri sızıp göğüslerinden birisinin üzerine kuruldu. İç çamaşırını kenara aceleci bir tavırla itelerken, genç kadın altında kıpırdanarak ağzından bir homurtu kaçırdı. Bu mırıltı çok güzeldi.

Hazan onu gerçekten özlemişti! Ve sanki... Sanki?..

Bu onu daha da kamçıladı. Dudakları boynuna doğru kayarken Hazan gözlerini kapatmış, kendini bu keyifli dakikalara teslim etmişti. Demir dudaklarını göğüslerine götürürken, başını göğüs oluğuna dayayıp, derince kokusunu içine çekti. O esnada genç kadın uyku mahmuru yorgun sesiyle mırıldandı.

"Beni sevmekten vazgeçtin..."

Öyle masum, öyle savunmasız dökülmüştü ki bu sözler dudaklarından... İsyan gibi, yüreğin sese vuran ahı gibi bitaptı... Demir'in dudakları göğsünün oluğunda duraladı. Nefesi kesildi sanki. Ensesinde oyalanan eller durdu ve yavaşça yanına, yatağa düştü. Başını kaldırıp ellerini yatağa dayayıp, genç kadının üzerinde tüm ihtişamıyla doğruldu. Gözleri onun yüzüne kayınca, ne zamandır tuttuğu nefesini pişmanlıkla dışarı saldı.

Hazan ellerinin altında masumca duruyordu. Tüm güzelliğiyle, aşkıyla ve şefkatiyle, masumluğuyla ona tamamen açıktı. Sadık, itaatkâr ve iyi huyuyla... Başı yana düşmüş, elleri de yanlarına, güzel gözleri kapanmıştı. Genç kadın sızmıştı ve onu vicdan azabıyla tek başına, pişmanlıklarının çatışmasına bırakmıştı. Bir süre hareket edemeden put gibi kaldı. O şekilde durup boş bir hâlde kaybettiği varlığı seyretti. Vücudu soğudu, elleri kasıldı. Az önce vücudunu esir alan saf şehvet, şimdi ise vicdan azabına dönüşmüş yüreğini yakıyordu. Karısının sesi huzursuzca kulaklarında acı acı çınlayıp durdu.

"Beni sevmekten vazgeçtin..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Restoranın kapısını açıp Şule'nin içeri girmesini sağladı. Burası her zamanki geldikleri öğle yemeklerini yedikleri yerdi. Sota bir yerde bulunup, tenha olması açısından onların işine geliyordu. Sakin adımlarla cam kenarındaki masaya geçip yerlerine oturdular. Demir üzerindeki ceketi rahatlatıp geniş sırtını geriye yaslandı. Hırpani bakışları karşısındaki esmer kadına kaydı. Duyguları karmakarışık, aklı firar etmek üzereydi. Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemez hale gelmişti! Aklı dünkü olanlarla meşgul darmadağınık olurken, hâlâ karısının dün gece söylediği sözler beyninde acımazsızca dolaşıyordu.

"Beni sevmekten vazgeçtin!"

Dalgın bakışlarını kaldırıp karşısında oturan kadına çevirdi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Oysa Şule de işveyle bakış atıp, cilveyle gülerek menüyü aldı ve yapacağı siparişini seçmeye başladı. Demir'in pek iştahı yoktu, sadece bir kâse çorba sipariş etmeyi düşünüyordu. Onu bile içeceğinden şüpheliydi. Genç kadına baktı. O da yemeğe karar verince başlarında bekleyen garsona dönüp siparişlerini sıraladı. Demir de aynısını yapıp, hafif müzik eşliğindeki restoramn içinde donuk bakışlarını gezdirmeye başladı.

"Neyin var senin bugün, hep suratın asık ve pek düşüncelisin?"

Demir sert bakışlarını Şule'ye çevirdi. Gözleri kederliydi, yüzü sert...

Genç kadın bunu görünce gözleri kıskançlıkla kısıldı. Onun yine karısını düşündüğünü biliyordu. Bu fikir kanını zehirledi ve kıskanç tutumu alevlendirdi.

"İyiyim ben yok bir şey" dedi ters ters.

"Değilsin görüyorum" dedi sempatik bir sesle gevezelik eder gibi.

İlgisiz görünen Demir masaya uzanıp, yemek bıçağını aldı ve masanın üzerinde dalgınca oyalanmaya başladı. "Bugün Hazan'la konuşmayı düşünüyorum, artık bunu geciktirmenin anlamı yok. Ona bunu yapamam."

Yüreği kocaman bir balon gibi şişen Şule'nin şeytani gözleri hazla yanarak ışıldadı. İstediği gerçekleşmişti. Yüzünde sinsice bir gülümseme açarken, sanki bu durumuna üzülüyormuş gibi yapmacık olduğunu belli etmeden, "Ah, çok üzgümüm, keşke böyle olmasaydı!" dedi elini önünde duran telefonuna götürüp parmaklarıyla çevirmeye başladı.

Dişleri stresle sıkılı olduğundan Demir, sıkkınca nefesini dışarı saldı. O sırada garson servis arabasını yanlarına getirip yemekleri servis etmeye başladı. Şule üzgün bir bakış atıp, önüne konulan yemeğe baktı. Eline çatalını alıp gözleri ışıldayarak iştahla yemeğine çatalını batırdı. Bu haber ona iyi gelmişti. Şu ana kadar duyduğu en iyi haberdi ve iştahını fena hâlde açmıştı.

Genç adam onun yemeğini yemesini izledi. Geriye yaslanıp elini çenesine koydu. Dalgınca düşüncelerin gark olduğu bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Önüne konan çorbası hiç de iştah açıcı gelmiyordu. Dakikalarca cama baktı. Şule kendince şirketle ilgili şeyler anlatıyor, aynı zamanda iştahla yemeğini yiyordu. Genç adam sadece kafasını sallıyor ama anlattıklarına aklını veremiyordu.

Yemekleri bitince Şule yüzünde kocaman haylaz gülümsemeyle masanın altındaki ayağından ayakkabısını çıkardı. Yüzünde oluşan şeytani bir tebessümle uzatıp, parmak uçlarını adamın bacaklarına edepsizce ayartarak sürdü. Genç adam dalgın bakışlarını

çevirdi. Genç kadının aymaz gözlerindeki kışkırtıcı ateş, savgısızca aşka davet ederken, yüzündeki seksi gülüşü ukalaca buvudu.

"Hadi sevgilim, bu kadar kasma kendini. Eninde sonunda olacaktı zaten! Hem onun hâlâ senin onu sevmediğini sanmasını anlayamıyorum. Bir kadın sevilmediğini nasıl hissetmez ki, değil mi ama? Bence o sana kendini acındırıyor, gördüğüm kadarıyla da başarılı oluyor. Safa yatıyor, iyi iş valla." Demir'in yüzündeki kasları hareketlendi. Bir an çenesinin kasıldığım genç kadın fark etti. Gözleri koyulaşırken sesi dolgunca sert çıkmıştı.

"Şule kendine gel! Onun hayatını mahveden benim! Ondan utanması gereken de..! Ne olursa olsun o iyi bir insan. Bunu ona yaptığım için hâlâ nasıl yüzüne bakabildiğime şaşırıyorum." Burnunun kenarında ufak bir seğirme olurken, "Hem o böyle oyunlara kalkışacak karakterde bir kadın değil. Üzülmesini ya da kırılmasını istemiyorum" dediğinde aslında kendi de ne düşündüğünü tam anlamıyla çözemiyordu. Karşılaşacakları anı düşününce korkuyordu. Bütün bu garip ve gerçekdışı gün boyunca hiçbir şey yapamadan avarece öylece dolaşıp durdu. Bir an önce konuşmalıydı.

Ayarsız bir bakışla Şule, su bardağım alıp sinirle sıktı. Demir'in ondan böyle eşsiz bir tutumla bahsetmesine sinir olmuştu. Kıskandıkça nefreti çoğaldı. Şu anda kıskançlıktan çıldırmak üzereydi ve bunu ona belli etmemek için kendiyle savaşıyordu. Su bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Fikir değiştirip, konuştu,

"Ben öyle mi dedim ama?" diye hayıflandı iğneleyici bir sesle. "Yanlış anladın sevgilim sen beni! Sadece bu zamana kadar nasıl anlamadı, ben hâlâ ona hayret ediyorum! Ama bu iş bitince biz de daha rahat edeceğiz, sen de şu vicdan muhasebenden kurtulacaksın."

Aslında Şule tam da şu anda karşısına çıkıp, *"O benim"* demek istiyordu ama sevdiği adamı kaybetmekten korktuğu için sabrediyordu.

Pis yalancı kaltak! Adamı nasıl da masum olduğuna inandırmış... Sanki melek! Hah! Kesin safa yatıp, kocasını elinde tutmaya çalışıyor ufak fare. Ama du... O'nu elinden alınca, neler yapacağım. Tabii, yaklaşırsa sevgilimin yakınına... Önemli olan da buydu zaten. Ne kadar sıkıcı olurlarsa olsunlar, çevresindeki insanlara tahammül etmeyi de

bilecekti nasıl olsa. Bu düşünceyle bile gözleri kısıldı. Demir sadece onun olacaktı! O mutfak faresini de artık düşünmeyecekti. Az sonra genç adam gözlerini açıp ona baktı. İnsanın aklının içindekileri rahatlıkla okuyabilen bu gözler, böyle baktığı zamanlarda ürkütüp, kadını tedirgin ediyordu. "Saçmalama kızım" dedi kendi kendine birden. Bu gri gözlü sert erkek meselesini biraz fazla abartıyordu. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, aklından geçenleri okuması, sırlarını öğrenmesi imkânsızdı nasıl olsa!

"Tamam. Bırakalım şimdi bunları. Sana bugün için özel sürprizlerim var bakalım görünce ne yapacaksın!"

Demir kaçmak için iyi bir mazeret bulduğunu fark edince rahatladı. Dudakları zoraki bir biçimde kıvrıldı ve karşısındaki kadına ateşli gözlerle bakmaya başladı. "Nasıl şeyler?" diye karşılık verdi genç adam dürüstçe. Reddetmek için hiçbir mantıklı neden bulamadı. Arsız Şule dudağını seksice kıvırdı ve dişlerini göstererek ayarsızca sırıttı. Siyah saçlarını şuh bir edayla savurdu. Canlı çıkmasına gayret ettiği bir ses tonuyla, "Seni şaşırtacağıma eminim."

Bu konunun gidişatı Demir'in dikkatini çekti, aymaz bakışlarını yüzünde gezdirdi, sonra arzuyla vücudunda turladı. Sadece hesap almaya gelen garsonun deri kaplı hesap defterini almak için çekmişti bakışlarını karşısında işveyle kıvrılan kadından.

Demir masanın yanına gelip Şule'yi bekledi. Genç kadın çantasına uzanıp eline alınca yanına geldi. Restoranın kapısına doğru ikisi de bakışarak iki arkadaş gibi birlikte yürüdüler. Kapıdan çıkınca arka tarafta bulunan sahil yolu üzerindeki oto parka yöneldiler. Arabaya yaklaşırken Şule yandan, edepsiz bakışlar attı. Genç adam da bakınca, yanına yaklaşıp haylazca kravatını kavradı. Ayartan bir tutumla arabanın kapısını açmaya çalışan adamı kendisine çekerek, "Seni özledim ve şimdi istiyorum" dedi aniden gözlerini arzuyla süzdürerek. Demir alışkanlık ettiği üzere onun tutuşuyla, gözlerini otoparkta şöyle bir gezdirip kolaçan ederken, titizlikle kimsenin olmadığını anlayınca kadına yaklaştı. "Sana söyledim bugün geçte olsa onunla konuşmam lazım ve şimdi şirkete dönmemiz gerek." Kadının arzuyla yanan gözlerini gözlerine hapsedip, "Ayrıca sana

dışarıda yaramazlık yok demememiş miydim?" dedi bugulu sesiyle, parlayan gözleri dudaklarına kilitlenip kalırken.

Aymaz düşüncelere sahip Şule, onun nereye baktığını anlayınca dudaklarında dilini gezdirip erkeği tahrik etti. "Ama çok özledim elimde değil. Hem biliyorum onunla konuşmaya gideceğini ve inan buna benden daha çok sevinen kimse olamaz." Masum görünmeye çalışıp, gözlerini üzgünce devirdi. Kırpışan kirpikleriyle, son derece sakin ve güvenli görünmek istiyordu.

Demir onu üzgün görünce, açmakta olduğu kapıyı eliyle itip sevgilisini arabayla kendisi arasına kıstırdı. Genç kadın onun sıcak bedeninin ağırlığını üzerinde hissedince, kendini ona sürterek kravatından çekiştirmeye başladı. Demir, o anda nerede olduklarını unuttu. O gece gözüne uyku sokmayan vicdanı, sabahtan beri başının ağrımasını sağlayan düşünceleri, pişmanlıkları, karmaşaları, hepsi apansız uçup gitti aklından. Aslında uçmadı öyle davrandı. Şimdi de böyle bir tepki gösterdiği için kendine kızdı. Genç kadın ceketinin içine daldırdığı sinsi elleriyle onu gömleğinin üzerinde okşamaya başladı. Demir de onun kendisine yaklaşmasına izin verdi ve eğdiği kafasını sevgilisinin dolgun dudaklarına kapadı. Dudakları hareket ederken bedenleri birbirlerine iyice sokuldu, ateşle karşılık verirken elinin altındaki kadınla umuma açık bir yerde olduğunu unuttu. Bir müddet öpüştükten sonra yükselen korna sesleriyle hayata dönüp kendisini onun kollarından zorda olsa ayırdı genç adam. Şule'nin gözleri şehvetle kısılmış, yarı aralık kalan dudaklarını yakalayıp tadına almaya çalışıyordu. "Sabırsızlanıyorum, seni sadece kendimin etmeye, ne yapayım!" dedi derin derin soluyarak. Demir kulağına dolan korna seslerinden telefonun sesini duyamadı önce, sonradan cebinde titreşmeye başlayınca hissetti ama bakacakken kapandı. O da sevgilisine kenara çekip kapıyı açacaktı ki, telefonu tekrar çalmaya başladı.

***

Her zamanki gibi evin tüm işlerini ayarlayıp evden çıktı. Başı dün olanlar yüzünden karışık, duyguları hesap cetveli gibi bekliyordu. Oysa şimdi dünkü olanları hayal meyal hatırlıyordu. Kocasına yaklaştığını ve onu öptüğünü hatırlıyordu. Sonra yataktaki dokunuşlarını ama gerisini hatırlayamıyordu. Demir onu özlemişti. Haftalar sonra ona dokunmuştu. Pekâlâ, o ne yapmıştı? Bu aklına gelir gelmez yanakları alev alev yanmaya başladı. Belki de sarhoş olup sızmasaydı geçmişi telafi edebileceklerdi. Ona nasıl sırnaşıp öpmeye başladığını hatırlayınca arsızlar... Allah'ım adama resmen saldırmıştı. Başını kaldırıp markette gözlerini şöyle bir gezdirerek baktı.

Her zaman alış veriş yaptığı yere değil de, bu sefer daha büyük bir yere gitmeye karar vermişti. Reyonların arasında dolaşırken ihtiyacı olan şeyleri alıyor, listeyi çizerek aldığını belirliyordu. Bir saate yakın marketin içinde bir sağa, bir sola dolaşarak ihtiyaçlarını toparlamaya çalıştı.

Arabayı geri geri çekerek, gördüğü çileklere bakışları kilitlenip kaldı. Bakışları meyvenin üzerinde gezinirken ağzında resmen o çileklerin tadını hisseder gibi bir tat oluşuyordu. Bu çok saçmaydı. Bir insan bir şeyi yemeden nasıl tadını damağında hissederdi ki! Ama o hissediyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Galiba aşeriyordu! Parmakları yavaşça dolaştı düz göbeğinin üzerinde. Sanki karnındaki küçük canlı onu duyuyormuş gibi konuşmaya başladı,

"Bebeğim... senin canın bunları mı istiyor? Ah, nasıl da lezzetli duruyorlar baksana!"

Artık alış verişi tamamen bitmiş tüm ihtiyaçlarını almıştı. Kasaya gidip, işi bitince yola koyuldu. Eh artık! Beşinci yıllarına girmişlerdi ve bu seneyi çocuksuz geçirmeyeceklerdi. Allah'ım, ne kadar çok doktora gitmişlerdi bu ufak mucize için, o kadar denemelerine, tedavilere karşı çocukları olmamıştı ve şimdi anne olacaktı. Madem kocası da artık yakınlaşmaya başlamıştı, bu fırsattan istifade ona bu sevinçli haberi hemen vermesi lazımdı.

Demir son doktor kontrolünden sonra bir daha gitmeyeceğini söyleyip, tedaviden vazgeçmişti. Bunu duyunca çıldıracaktı. Nasıl vazgeçmesin ki, bir sürü hayal kırıklığı, sabırsız geçen günler ve

yıkılan umutlar... Hastaneye her umutlu gidiş, umutsuz dönüşlerle sonuçlanmış, hayalleri parçalanırken son umutları da tukenmişti. Anne olmak şu dünyada istediği en büyük şeydi. Bir bebeğin naif varlığını karnında hissetmek ve doğduktan sonra da onun büyümesini izlemekten başka istediği hiçbir şey yoktu. Anne olmayı çok istiyordu ama en çokta kocasının... sevdiği adamın bir parçasını kendi canında taşımak istiyordu. Onlara, ikisine ait bir can... Mutluluklarını fazlalıkla çoğaltıp süs katacaktı. Bu sürpriz gebelik nasıl oldu hâlâ anlamıyordu!

Bu kadar çok çalışmasının sebebini evdeki sessizlik ve bir çocuğun yoksunluğuna bağlar olmuştu neredeyse. Eğer bu hamilelik olmasaydı, evlat edinmeyi bile kafasına takmıştı. Belki de kendisi gibi bir çocuk evlat edinebilirdi, ki bunu çocuğu olsa bile ilerde düşünüyordu. Şimdi yaşı daha genç olduğu için devlet ona bu hakkı tanımıyordu. Onun da diğer erkekler gibi babalığı tatmasını çok istiyordu. Onu, küçük bir kızla ya da erkek çocuğuyla çimlerde gürleşirken, ya da salıncakta sallanırken görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Onun gibi kahverengi saçlı, gri gözlü heybetli bir oğul ya da gözleri aynı babası gibi olan bir kız evlat. İçini yeniden sevinç dalgası kapladı. Acaba duyunca nasıl tepki verecekti? Sevinecek miydi? Tabii, sevinecekti! En çokta kayın validesinin ağzı kapanacaktı. "Kısır!" imalarından kurtulacaktı.

Aslında kaç gündür bu anı beliyordu. Ona her söylemeye kalktığında bir şey olmuş ya da kocası eve geç gelmişti. Geçen gece de kayınvalidesi ve babası onlardaydı. Akşam güzel geçmişti. Demir günler sonra ilk defa evde olup, onlarla oturmuş sohbet etmişti. Ama gene söyleyememişti. Şaşıracaktı, hatta şaka yaptığım bile düşünebilirdi. Eli yine farkında olmadan karnına gitti. Zaten son zamanlarda eli hep karnında gezer olmuştu, en kısa zamanda şu doktor işini de halletmeleri lazımdı. Demir'in bebeklerini görmesini istiyordu. Kırmızı ışık yanınca radyoda rast gele seçtiği kanaldan birisinde durdu. Kulağına ulaşan müzik hoşuna gidince dinmeye başladı. Sonra da büyük bir sevinçle, sesini iyice açıp, bağırarak mutlulukla şarkıya eşlik etmeye başladı. Arabanın içinde sesi boğukça dalgalanıyordu.

I miss you soo I decided to send you a big hug I will you soon

Ellen direksiyonda ritmik olarak hareket etmeye başladı. Gözünü yoldan ayırmadan mutlulukla mırıldandığı şarkısıyla yorunde kocaman gülümsemesiyle yoluna devam ediyordu. Tekrar kırmızı ışık yanınca durdu. Parmaklarıyla bu seferde başka bir şarkıya huşuyla tempo tuttuğu direksiyonundayken, bakışlarını sahilde gezenlere çevirdi. El ele gezen âşıklar, ailecek eğlenen çiftler, çimlerin üzerinde oyun oynayan çocuklar... Onlara özlemle baktı. Kaç zamandır Demir'le hiç dışarı çıkmamışlardı. En son ne zaman yemek yemişlerdi, dört ay önce mi? O da arkadaşlarının, ona hazırladığı doğum günü partisindeydi galiba!

Dalgın bakışlarından kurtulup kafasını çevirerek sol taraftaki trafik lambasına bakmak için gözlerini gezdiriyordu ve tam kafasını kaldırıyordu ki... Gördüğü şey karşısında, şarkısı ağzında donup kalmıştı. Gözlerinin yanlış görme ihtimaline karşı kırpıştırmaya başladı.

Kalbi sanki atmayı kesmiş, kulağındaki tüm sesler apansız susmuştu. Boşlukta asılı kalmış, sallanıyordu. Gözlerini birkaç defa daha kırpıştırıp açtı. Rüya görüyor gibi kafasını gafletle salladı. Ama hiçbir değişiklik olmadı. Boğazındaki yumru büyüdü, nefesini kesti. Gözleri ne ara dolmaya başlamıştı da bulanık görmeye başlamıştı! Arkadan korna sesleri yükselmeye başlamıştı fakat o aldırmadı. Aldıracak hâli yoktu zaten. İnsanın canı tenine dar gelir miydi? Onun teni de ruhuna dar gelivordu. Bir insan ölmeden ölümü böyle mi görüyordu? Kulaklarındaki sesler silindi. Zaten duymuyordu ki o sesleri şimdi, hiçbir şey duymuyor, hissetmiyordu. Kulağındaki atan damardan, kalbinden yükselen fervatlardan başka.

Demir bir restorandan çıkıyordu, yanında esmer güzeli bir kadınla. Önce konduramadı. Öyle durup dururken yanlış anlamanın âlemi yok diye kendisini rahatlatmaya çalıştı. Kadınca bir kıskançlık dedi! Arkadaşıdır dedi! İş yemeğidir dedi! Konduramadı işte. O'nun Demir'i bunu yapmazdı! Ama onlar arabanın yanına gelince, kapısını açarken daha ateşlice öpüşmeye başlamışlardı.

İşte o zaman bu gaflet dünyası durmuş, o da orada gabice donmuş kalmıştı. Bir el kalbini avuçlarının arasına alıp nefesini kesmişti.

(I miss you soo, I decided to send you a big hug. I will you soon!)

Elleri direksiyonda ritmik olarak hareket etmeye başladı. Gözünü yoldan ayırmadan mutlulukla mırıldandığı şarkısıyla, yüzünde kocaman gülümsemesiyle yoluna devam ediyordu. Tekrar kırmızı ışık yanınca durdu. Parmaklarıyla bu seferde başka bir şarkıya huşuyla tempo tuttuğu direksiyonundayken, bakışlarını sahilde gezenlere çevirdi. El ele gezen âşıklar, ailecek eğlenen çiftler, çimlerin üzerinde oyun oynayan çocuklar... Onlara özlemle baktı. Kaç zamandır Demir'le hiç dışarı çıkmamışlardı. En son ne zaman yemek yemişlerdi, dört ay önce mi? O da arkadaşlarının, ona hazırladığı doğum günü partisindeydi galiba!

Dalgın bakışlarından kurtulup, kafasını çevirerek sol taraftaki trafik lambasına bakmak için gözlerini gezdiriyordu ve tam kafasını kaldırıyordu ki... Gördüğü şey karşısında, şarkısı ağzında donup kalmıştı. Gözlerinin yanlış görme ihtimaline karşı kırpıştırmaya başladı.

Kalbi sanki atmayı kesmiş, kulağındaki tüm sesler apansız susmuştu. Boşlukta asılı kalmış, sallanıyordu. Gözlerini birkaç defa daha kırpıştırıp açtı. Rüya görüyor gibi kafasını gafletle salladı. Ama hiçbir değişiklik olmadı. Boğazındaki yumru büyüdü, nefesini kesti. Gözleri ne ara dolmaya başlamıştı da bulanık görmeye başlamıştı! Arkadan korna sesleri yükselmeye başlamıştı fakat o aldırmadı. Aldıracak hâli yoktu zaten. İnsanın canı tenine dar gelir miydi? Onun teni de ruhuna dar geliyordu. Bir insan ölmeden ölümü böyle mi görüyordu? Kulaklarındaki sesler silindi. Zaten duymuyordu ki o sesleri şimdi, hiçbir şey duymuyor, hissetmiyordu. Kulağındaki atan damardan, kalbinden yükselen feryatlardan başka.

Demir bir restorandan çıkıyordu, yanında esmer güzeli bir kadınla. Önce konduramadı. Öyle durup dururken yanlış anlamanın âlemi yok diye kendisini rahatlatmaya çalıştı. Kadınca bir kıskançlık dedi! Arkadaşıdır dedi! İş yemeğidir dedi! Konduramadı işte. O'nun Demir'i bunu yapmazdı! Ama onlar arabanın yanına gelince, kapısını açarken daha ateşlice öpüşmeye başlamışlardı.

İşte o zaman bu gaflet dünyası durmuş, o da orada gabice donmuş kalmıştı. Bir el kalbini avuçlarının arasına alıp nefesini kesmişti.

Eli istem dışı göğsüne gitti ve gömleğini avuşladı. Nefes alamıyordu. Acı acı oksurdu yumrular gırtlağına dizilirken.

Kocası...

Senelerini verdiği, uğruna canından vazgeçecek kadar sevdığı tek erkek, çocuğunun babası ve hayattaki tek yakını onu aldatıyordu! Aman Yarabbi! Bir acı gelip hunlarca bir azapla yüreğine oturdu. "*Yalan*" dedi. Ama gözleri görüyordu işte. Görmesine rağmen şoka girmiş benliği "*Yok yalan*" diyordu haris bir inatla hala. Konduramıyor, hazmedemiyordu. Her nefeste canı daha da yanıyor, vücudunu dehşet bir sıcaklık kaplıyordu. İçi yanıyor, dışı donuyor gibi titriyordu. Onların öpüşmesini izlerken midesi bulanıyordu.

Dün gece ona dokunduğu elleri şimdi başka bir kadına dokunuyordu. Ona verdiği her şeyi, o kadına da mı veriyordu? Demir'in yüzündeki tebessüm içini acıtırken, tiksintiyle kusma ihtiyacını istiyordu. Onun yaptığı gurursuzluk, onurunu yerle bir ediyordu. Bu çok ağırdı ve onu izlemek... Ağladığını yanakları ıslanana kadar anlamadı. İçinde bir yerler can çekişirken, kalbi sanki ölmüşte atmıyor gibiydi.

Hele boğazındaki acı, yutkunamıyordu. Titreyen elleri yan koltuktaki çantasına gitti. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan, ön gözünden telefonunu aldı. Titrek parmakları telefonun ekranında gezerken, diğer elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Telefonu öyle sıkıyordu ki düşürmemek için, zira onu tutacak kadar bile gücü yoktu. Telefonun çaldığını bildiren ses kulağına dolarken, Demir sevgilisinden dudaklarını ayırıp ceketinin iç cebindeki telefonunu çıkardı. Sonra da sevgilisine sus işareti yapıp, telefonu kulağına götürdü. Ama sevgilisi durmuyor, arabaya binmekten vazgeçip, sanki onunla dalga geçer gibi dudaklarına küçük öpücükler bırakıyordu.

"Alo Hazan!"

Hazan konuşamadı. Kendinde onunla konuşacak gücü bulamadı. Dirayetini kazanmayı istese de, sesi çıkmadı. Onun yerine acı acı yutkundu.

Kendini ne kadar zorlasa da sesi bir türlü çıkmadı, dudaklarından bir hıçkırık koptu. Ardından bir daha, titrek elini dudaklarına götürüp parmaklarını ağzına bastırdı. Sesi karşı tarafa gitmesin diye

mücadele ediyordu. Ona karşı olan acizliğini bilmesini istemiyordu. Lâkin bu sefer de gözlerindeki yaşlar durmuyordu. Demir tekrar sordu.

"Hazan sesin gelmiyor."

Kendini zorlayarak elini karnına koydu, güç alır gibi onu hisseder gibi derin bir nefes aldı. Tüm gücünü topladı ve sadece tek bir şey sorabildi,

"Neredesin?"

Ancak Demir hiç bozuntuya vermeden gevrekçe, ellerini saçlarında gezdirerek biraz bocaladı. O kadar rahat davranıyordu ki, yüzünde hiç pişmanlık ibaresi yoktu. Alışkanlık hâline gelen yüzsüzlüğüyle...

"İşteyim... Çalışıyorum! Ben de seni arayacaktım! Bugün biraz gecikeceğim merak etme diye. Akşam yemeğe çıkalım mı?" Konuşması bittiği hâlde ondan cevap gelmeyince "Hazan iyi misin? Sesin gelmiyor! Hazan orada mısın?" Sesi artık endişeli çıkmaya başlamıştı. Karısı hiç böyle yapmazdı. Ondan yine ses yoktu...

Hazan donmuş şekilde ona bakarken, arkasındaki şoförler çıldırmış gibi kornaya basmaya başladılar. İkinci kez kırmızı ışık yanmış ve o hâlâ yolun ortasında öylece duruyordu. Arabaların kornasını kulakları duymuyordu. Gözü kocasında, yanaklarından sicim gibi gözyaşı akarken sadece bu olanlara inanmayarak bakıyordu. Rüyada gibi, kâbusta gibi, uyanınca geçecekmiş gibi bakıyordu.

Demir elini kaldırıp kulağını kapadı. Daha iyi duymaya çalıştı ama arkasındaki lanet sesler buna engel oluyordu. Kulağını dolduran korna sesleri yüzünden onu duyamadığını samyordu. Sinirlenerek arkasını dönüp yüksek sesle isyan etti.

"Şu lanet kornaları susturun."

Korna sesleri duracağına daha da artınca, gözleri korna seslerinin geldiği yere kaydı. Gördüğü araba karşısında donup kaldı. Elinde telefonu gözleri irilmiş oraya bakıyordu. Kalbine bir bıçak saplandı nefes alamadı.

Hazan'ın arabasının yolun ortasında öylece durduğunu gördü ve edepsiz dudaklarından sesli bir şekilde okkalı bir küfür savruldu.

"Ha s*ktir!!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Demir, Hazan'ın hâlâ orada hiç hareket etmediğini, beklediğini görünce hızlı adımlarla arabaya yönelip yürüdü. Hazan'ın mantıklı tarafı aradan çekilmiş, vücudu itaat edemiyordu. Şaşkın gözlerinden yaşlar damla damla değil de, yağmur gibi akıyor, görüş açısını bozuyordu.

Demir'in onun üzgün, kanı çekilmiş yüzünü, rengi solmuş hâlde görünce o anda irkildi. Sanki az önceki rahatlıkla sevgilisini öpen o değilmiş gibi, içine bir acı saplandı ve kalbini birisi sıkıyor gibi nefes almadı. İçine öyle büyük bir korku gelip çöreklenmişti ki, o korku büyüdükçe içinde nefes almaya yer bırakmıyordu. Onun o hâldeki hayal kırıklığım ve yaş dolu gözlerini görünce, karnına yumruk yemiş etkisiyle yere serilmiş boksörler gibi hissetmişti kendisini.

Ne zannetmişti ki? Onu aldatırken ne düşünmüştü?

"Allah'ım, ne yapıyorum ben?" diye geçirdi sadece bir an, hepsi bu. Zamanla her şeyi unutmuş ve yalan bile normal olmuştu onun dilinde. O her gün yolunu sadakatle beklerken, o ne yapmıştı! Bunu görmesini istemezdi, bu şekilde olmasını istemezdi. Arabaya doğru attığı her adımda bacaklarından güç çekiliyordu sanki.

Hazan nefes alamıyordu. Eli döşüne gitti önce, derin derin soluk almaya zorladı kendini. Titrek ellerini direksiyona uzatıp güçbela tutarak sıktı. Başını dikleştirdi. Ardından sağ elinin tersiyle gözünü silip, tekrardan direksiyonu avuçladı ve ayağını gaz pedalına öyle bir bastı ki, araba yerinden kalkarken ardında siyah dumanlar çıkarak fırladı. Asfaltta tuhaf bir ses bırakarak ilerlemeye başladı. Tüm gücüyle asılıyordu gaza, gitmek, uzaklaşmak istiyordu bir an önce buradan. Arkasına hiç bakmadı.

Eğer baksaydı, Demir'in elinin saçlarını yolacak şekilde gömüp çektiğini, üzgünce arkasından baktığını görürdü. Lâkin bakmadı. Gözünden dünya silindi. Her şey silindi sadece gitmek istedi. Buralardan, bu şehirden, bu dünyadan, bu hayattan gitmek istedi. Kaybolmak, yok olmak istedi.

Dakikalar sonra elindeki direksiyondan hıncını alır gibi sıkıyordu. Gözlerinden akan sicim gibi yaşlar yüzünden önünü görmesi zorlaşıyordu. Bir de bu yetmezmiş gibi şimdi, hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu. Kalbindeki bu acıyla nasıl başa çıkacaktı! Bunu nasıl yapardı? Onca yıldan, onca emekten, onca yaşanmışlıktan sonra... Onun için her şeyden vazgeçmişken, hayatını kendisi üzerine değil de onun üzerine inşa etmişken, o nasıl da acımadan bir tekmede yıkıp harabeye çevirirdi... Hiç ardına bakmadan, o harabelerin içine onu hapsetmişti. Şu hayatta bir tek onun için dipçik gibi sağlam dururken ayakta, o tek darbeyle onu devirmiş bertaraf etmişti. Durmuyordu yaşları gözlerinden, sanki ardında tükenmez denizler var gibi her daim akıyorlardı. Ne kadar zorlasa da yerine yenileri geliyordu. Eğer böyle giderse kaza yapması içten bile değildi. Aslında şimdi tek istediği ölmekti. Aklına canı geldi. Artık ölmeye bile hakkı olmadığı geldi, yapamazdı. Bu can artık onun değil, ondan öte canındı, karnındaki bebeğinindi.

Sağduyulu yanı ağır bastı. Arabayı büyük bir gürültüyle sağ şeride çekip sinyalleri yaktı. Dışarı çıkıp deli gibi bağırmak, herkesi, her şeyi parçalamak geliyordu içinden. Ellerini kaldırdı bir anda. Sinirleri boşalırken tüm gücüyle direksiyona vurdu... vurdu... vurdu... Ve yine de hıncını alamadı. Elleri acıyana kadar, kolları yorulana kadar hoyratça vurdu.

Ne kadar ağladı! Ya da ne kadar kendisini hırpaladı, o bile bilmiyordu. Artık ağlamaktan şişmiş, kızarmış gözleri yola bakıyor... sadece bakıyor ancak görmüyordu. Arabanın içinde sessizce oturdu. Kıpırdamadan ruh gibi olduğu yerde, cansız bir bebek gibi bekledi. Birkaç saat sonra kendine geldiğinde, biraz sakinlemişti. Yorgun gözleri cehennem alevlerindeymiş gibi yanarken, yanağına doğru akan son damlayı ve yanağında ıslaklık bırakan gözyaşlarını da elinin tersiyle sildi. Derin bir nefes alıp arabasını çalıştırdı. Elleri direksiyonu sıkıca sararken, parmaklarındaki eklem yerleri bembeyazlıyordu. Şimdi, büyük bir neşeyle çıktığı kısacık yola hayal kırıklığıyla dönerken, o kısacık gelen yollar bir türlü bitmek bilmiyordu. Yol boyu bir damla yaş akıtmadı. Sanki gözleri kurumuş gibi hiç yaşarmadı. Arabası iki katlı tipik dubleks Amerikan evlerine benzeyen evinin bahçesinde durdu. Gözlerini evine dikti. Evi sandığı harabesine! Öyle bakıp arabanın içerisinde biraz bekledi.

Girmeye cesaret toplar gibi, ya da çekip gitmeye... Dakikalarca dalgınca bomboş izledi. Sonra derince bir nefes alıp, kapıyı açarak arabadan çıktı. Çantasını arkasından sürükleyerek, ağır adımlarla evin kapısına yaklaşıp kapıyı açtı. Ağır çelik kapıyı eliyle ittirdi. Kapı geriye doğru kaykılarak yavaşça açıldı. Bir cesaret eşiğe adımını attı. Bu eve girmek istemiyordu. Sanki yabancıydı artık bu ev ona! İçeri girince önce yatak odasına mı, yoksa salona mı gitmesi konusunda biraz tereddüt etti! Sonra o merdivenler gözünde büyüyünce, ayakları hantal adımlarla salona sürükledi onu. İçeri girince de başını kaldırdı. Gördüğü şeyle elleri yumruk oldu. Yüzü ifadesiz, gözleri boş bakarken yeniden sinir ve öfke tüm bedenini esir almaya başladı. Fakat tuttu kendini, öfkesini kusmayı o kadar istediği hâlde, dişlerini sıkıp ağzını kapalı tuttu.

Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, konuşmamak için çenesinden sesler gelmeye başlamıştı. Demir koltuğa oturmuş, saçları dağılmış, ceketini ve kravatını diğer koltuğa rastgele atmıştı. Elleriyle yüzünü kapamış, dirseklerini de dizlerine dayayarak, sakince aldığı nefesiyle kıpırtısız karşısında duruyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gelmiş, evinin salonuna kurulmuştu. Üzgün bir adammış gibi, o-

lanların sebebi o değilmiş gibi, arsızca eve geliyordu. Sanki vicdanı varmış gibi, bu olanlara üzülmüş gibi, başını eğmiş bekliyordu.

Demir dalgınca kaç saattir burada bu şekilde öylece kıpırtısız duruyordu. Aklı boşalmış, beyni iflas etmişti. Düşünemiyordu. Nelere sebebiyet verdiğini biliyor, esasen düşünmek istemiyordu. En iyi bildiği şeyi yapıyor, kaçıyordu. Kapıda bir kıpırdanma olunca kafasını kaldırıp oraya baktı. Hazan'ın kapının önünde omuzları çökmüş, rengi uçmuş, gözleri kıpkırmızı bir halde kendisine boş, kederli, biçare gözlerle baktığını görünce yutkundu. Onun bu hâli çok kötüydü. O her zaman muntazam şekilde düzgün duran saçları dağılmış, suratı kireç gibi bembeyazdı. Şimdi o bir zamanlar bakmaya kıyamadığı, güzelim mavilikleri yüzüne bön bön manasız bakıyordu. Bir anda karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Karnındaki acı vücuduna değil ama ruhuna ağır darbeler hâlinde iniyordu. Sanki ağır ağır dayak yiyor gibi içi acıyordu.

Ne söyleyecek sözü, ne de kendini savunacak yüzü vardı! Yaptığı hatanın bedeli ağır, telafisinin ise mümkünü yoktu. Onun yanlışının bedeli böyle ağır mı olacaktı! Kesinlikle! Kendine engel olamamıştı. Olamamıştı! Ya da olmak istememişti! Annesinin, babasının baskısına bir de Hazan'ın çocuk sevdası eklenince sıkılmıştı. Daralmıştı. Şımarık hergele zamanlarına geri dönmüştü. Şule, o anında öyle canlı öyle huzurlu gelince, erkeklik hormonlarına yenilip, kendini ona kaptırmıştı. Arkasında nasıl enkazlar bırakacağını düşünmeden içmiş ve kendini ona bırakmıştı. Karısı aklına bile gelmemişti. Sadece unutmak istemişti ve unutmuştu. Boş boş kendini kandırmış, avutmuştu. Aslında başlarda gelmişti aklına, vicdan muhasebesi ağır bir yük gibi omuzlarına yüklenmişti. Fakat bir yere kadar, o da zamanla tükenmiş ve kendisini onun kollarında bulması çok sürmemişti. Zamanla yaptığı doğal gibi gelmeye başlamıştı. Hatasının bedeli neyse çekecekti. Ona yaptığı şeyi, o nasıl isterse diyetini öyle ödeyecekti. Lâkin bunun büyüklüğünden ilk defa korkuyordu.

Yerinden yavaşça kalkıp Hazan'a doğru bir adım attı. Ancak Hazan elini kaldırıp sessizce emir vererek, konuşmadan ona durmasını söylemişti. Bir süre... Sadece bir süre boş gözlerle duygusuzca, ifadesizce öylece bakıştılar.

Garip şeydi!

Yıllar film oldu gözlerinden aktı. Benliğinde başladı her şey, mutlu ya da mutsuz her anı etraflarında dolanıp kuşatarak, gözlerinde son buldu. Bir zamanlar huzuru buldukları gözlerinde, şimdi huzursuzluk yer yer öfke geçişleri başladı. Geçmişi yaktı genç kadın, geleceğinde onu ardında bıraktı. Bir sürü yaşanmışlık yok olup gitti, o birkaç dakikalık anda, sildi beyni hızlıca her şeyi...

Şimdi her şey bitmişti...

Neleri almıştı zaman ellerinden, giden sadece sadakat miydi? Gençliği çocukluğu, ilk aşkı, ilk öpücük, ilk beraberliği değil miydi ardında kalan? Tuttuğu ilk el, sardığı ilk bel, sığındığı ilk liman değil miydi Demir? Aşkla sarıp, sevdayla büyütüp, sadakatle beslememiş miydi bu yuvayı?

Sadakatin bedeli bu kadar ucuz muydu? Sevmenin bedeli bu kadar ağır, sevilmemenin bedeli bu kadar yıkıcı... Zor zamanlar geçirmişlerdi birlikte, bir o kadarda güzel... Bakmaya kıyamadığı gözleri başkalarına bakmıştı. Koklamaya doyamadığı teni başkalarını sarmıştı. Sıcağına sığındığı koynu, sahipsiz limanı artık ona ait değildi. Bir dalgada yıkılmış, yerle bir olmuştu. Sahipsiz denizlerde başıboş sandal gibi, sonsuz ummanlarda sahipsiz kalmıştı. Sevmenin bedeli kaybetmekti. Bu kadar ağırdı. Hem de hiç hak etmediği hâlde, hak etmediği şekilde.

Hazan baktı... Baktı ve sonra arkasını dönüp ayaklarını sürüyerek salondan çıktı. Beyni boşalmış, beyni uğuldamış gibi sadece ayaklarına itaat ediyordu. O giderken Demir olduğu yerde çakılıp kaldı. Onun merdivenleri çıkan ayak seslerini duydu. Yerinden kıpırdamadı, kıpırdayamadı. Arkasından gitmeye cesareti yoktu. Zaten yaptığını hiçbir özür telafi edemezdi. Belli ki, "Zamana ihtiyacı var" dedi içinden. Hazan'ı tanıyordu. Onu kendisinden bile iyi tanıyordu. Sinirliyken konuşmaz susar, ağzım bıçak açmazdı. Hep sakinleşmeyi beklerdi. Hiçbir zaman fevri davranmaz, düşünmeden hareket etmezdi. Yaş olarak ondan büyük olmasına rağmen, karakter olarak o daha olgundu. Hiçbir şeyi büyütmez, sinirleri geçene kadar kendisine zaman tanır, kimseyi kırmazdı. En sevdiği huylarından biriydi bu. Ateşe benzinle değil, suyla giderdi. Sakin mizacında

hallederdi her şeyi. Mantıklıydı. Ayakları gitti. Kendisini olacaklara hazırlamaktan kastığı vücudunu, bıkkınca yine aynı koltuğa bıraktı.

Hazan yatak odasına sarsak adımlarla çıktı. Odanın kapısını titrek elleriyle açıp içeri girdi. Ayakları onu gardırobunun yanındaki boşlukta duran valizlere götürdü. Düşünmüyordu vücudu, o istemese de olacakları yapıyordu. Uzanıp büyük valizi kenardan çıkardı. Ellerinin titremesine bir türlü engel olamıyordu. Ona ait bölümdeki gardırobun kapağını açıp karşısına geçti. Demir'in takım elbiselerine baktı bir süre. Uzanıp parmaklarını üzerinde gezdirdi. İçlerinden birini alıp başını aşağı eğdi. Burnuna götürdü. İki eliyle kavradığı ceket büzülerek burnunda duruyor, derince aldığı nefeslerle onu kokluyordu.

Bacakları daha fazla taşıyamadı kalbindeki ağırlığı ve yere doğru dizleri kırıldı. İki dizi üzerine sertçe oturdu. Elinde sıkıca tuttuğu cekete sarılıp sinesine sararak, sallanarak ağlamaya başladı. Sesi çıkmıyordu. Sessiz çığlıklarını içinde boğuyordu. İçi acıyordu. Ateş gibi yanan acıyan gözlerinden yine yağmur gibi yaş akıyordu. Bir müddet o şekilde ağladı. Yaptığı şey cesaret istiyordu. Ve o bu cesareti kendisinde bulamıyordu. Hayata dair ne varsa onda... Saydığı tek arkadaşı, akrabası, sevdiği, taptığı adamdan vazgeçiyordu. Bu o kadar zordu ki. Etinden et koparmak gibi, canından can çıkarmak gibiydi. Bunu nasıl yapmıştı? Onun yerine nasıl başkalarını koymuştu? Ona gözleri kapalı güvenirken, ömrünü ayağının altına serip, canını canına katarken, o başka kollarda zevke dalmıştı.

Her sabah uyandığında, o yokken uyanmıştı. Demek o başka kadınların sefahatle gözlerine bakarak güne uyanmış, her gece o gelmeden uyuyamazken, o başka yataklarda günaha dalmıştı. Kaç gece endişeyle kanepe tepelerinde uyumuş, her çalan telefonda yüreği ağzına gelerek uyanmıştı. Hasta olduğunda, ateşlenip öksürdüğünde, her öksürükte kendi ciğerleri sökülmüştü. Yokluk zamanlarında kenara attığı paraları ona çaktırmadan cüzdanına koymuş, ona yük olmamak adına kaç kere savaş vermişti. Hiçbir şeyi eksik olmasın, kendini rahat hissetsin diye... İşi yeterince ağır, bari evde rahat olsun diye kendi sorunlarını kaç defa ortadan kaldırmıştı. Ne kadar sorunu varsa kendi başına çözmeye çalışmış, olmadığı yerde bırakmıştı. Ama ona sezdirmeden halletmişti.

Kafasını sağa sola çevirdi. Önce o vazgeçmemiş miydi ondan? O ne yapmıştı ki hayatını ayakları altına sermekten başka, ne için? Çamurlu ayaklarıyla ezip mahvetmesi için mi? Bütün bu aylar boyunca salakça beklememiş miydi? Kim bilir kaç aydır birlikteydiler? O, onun için hayatını kolaylaştırmaya çabalarken, çamaşırım yıkayıp, eviyle ilgilenip, tamir işleri de dâhil o yapmışken... O ne yapmıştı? Teşekkürünü böyle mi ödemişti? Hazan onun için kendinden fedakârlık ederken, hep onun rahatını düşünmüştü, işten yorgun geliyor, o çok yıpranıyor diye, ağzını açıp canını sıkmaya bile çekinirken... Onu çok özlemesine rağmen, sırf çok yorgun diye kadınlık görevlerinden bile vazgeçmişken, her günü yalnız, her gecesi sessiz gözyaşlarıyla bitirmişken, o çok güzel teşekkür etmişti. Bir sorunu olduğunda hep yalnız kalmış ama onun sorunu konu olunca, tek o mutlu olsun diye canla başla çabalamıştı. Peki, ne için vazgeçmişti kendisinden, beş para etmez sürtüğün biri için mi? Hazan sinirle yerinden kalkıp, sarıldığı takım elbiseyi valize fırlattı. Ardından dolaba yaklaşıp diğer kıyafetleri de içine fırlatarak tıkıştırıp valize doldurdu. Bu valiz dolunca diğerini aldı. Onu da tıka basa doldurdu. Sonra bir diğerini, ondan arta kalan hiçbir şey istemiyordu. Evinde ona ait ne varsa yok olmalı, hayatından sonsuza kadar çıkmalıydı. Onu hatırlatan hiçbir şeyi görmeye tahammülü yoktu. Ne yazık, ne acı bir sondu!

Hamile olduğunu unutup, valizleri sürükleyerek merdivenlerden aşırıp aşağı indirdi. Kapının girişindeki portmantonun yanına bırakırken sesleri duyan Demir salondan yanına geldi. Çatallaşmış sesi, çökmüş yüzüyle "Ne yapıyorsun Hazan?"

Hazan hiç aldırmadan son valizi de koydu, onu umursamadı. Duymamış gibi yaptı. Mutfağın kapısına yönelip içine süzüldü. Sanki bir şey olmamış gibi, aldatılmamış gibi buz dolaba yaklaşıp kapağını açtı. İçinden fasulyeleri çıkardı. Akşama yemek yetiştirme derdi var gibi onları poşetinden çıkarıp bir kaba aldı. Eline aldığı bıçakla onları sakince ayıklamaya başladı. Demir yanına yaklaşıp arkasında çekinikçe durdu. Dokunmaya çekiniyor, vereceği tepkiden korkuyordu. Üzgün bakışlarını karısının arkasmda gezdirerek, "Gerçekten gitmemi istiyor musun Hazan? Beni buradan, hayatından kovuyor musun?" diye sordu.

Hazan yine tepki vermedi. Sanki arkasında kimse yokmuş gibi davrandı. Bu da Demir'i daha da yıkıyor, korkudan ve sinirden çıldırtarak çileden çıkarıyordu. Ondan vazgeçmişti. Onun Ayçiçeği bir çırpıda ondan vaz mı geçmişti? Hiçbir zaman bırakmaz, bırakamaz dediği kadın yüzüne bile bakmadan kapıyı göstermiş, yok gibi davranmaya devam etmişti. O bırakamazdı onu!

"Allah kahretsin beni... Hazan... Bağır, çağır bir tepki ver. Susma, Allah aşkına susma! Konuş ne olur!"

Ellerini bilinçsizce kaldırıp hareket ettirerek konuşmaya başladı.

"Tamam, ben şimdi gideyim, sen sakinleşince gelirim konuşuruz."

Demir tereddütle arkasını döndü kapıya yürüdü. Mutfağın kapısına gelince Hazan'ın sesiyle arkasını döndü. İfadesiz yüzü, donuk dalgasız denizleri andıran mavi gözleri boş bakışlarıyla bakıyordu. Bir zamanlar hayatına renk katan o mavilikler solmuş, rengi çekilmiş, parıltısı yok olmuştu. Metalik bir sesle konuşmuştu, o sıcak sesini bile esirgemişti. Her zaman melodik bir şekilde konuşan kadın robot gibi gaddar davranıyordu.

"Giderken valizlerini de al. Geri kalanını ben sana yollarım buraya bir daha gelme." Cılız sesi son derece yumuşaktı, ama insanı korkutacak kadar yumuşak. Onun küstahlığına daha fazla tahammül etmeye niyeti yoktu.

Duyduğunu hazmedemiyordu Demir. Karşısındaki onun karısı değil de, bir yabancıydı sanki. Aslında öfkesi kendisineydi. Onu kaybetmesineydi. Onsuz kalmayaydı. Kendini onsuz düşünemiyordu. *"Alışkanlık"* dedi iç sesi, *"Geçer!"* Biliyordu işte gerçeği kalbi, geçmeyecek... İçini saran çaresizliğin verdiği sinirle bağırdığından habersizdi.

"Beni bırakmaya bu kadar meraklısın yani?"

Bir adımda yaklaşıp önünde durdu. "Hazan" dedi titrek basiretli sesiyle, "Açıklama yapmaya yüzüm yok biliyorum! Ne gördüysen o!" Söyleyeceği şey diline geliyor ama dışarı bir türlü çıkmıyordu. Böyle bir açıklamanın onu tatmin etmeyeceği yüzünden belliydi. "Ben... ben sadece âşık oldum. Seni çok seviyorum... Seni çok seviyorum ama?.. Ben... Ben böyle olsun istemezdim. Sana bunu yaşatmak istemezdim. Senin acı çekmeni istemezdim." Sesi tedirgin ve hala ne söylediğini idrak edememiş nitelikteydi.

"Git!" diye yükseltti titrek sesini. Ne olursa olsun, bir daha buraya dönmesini istemiyordu. Onunla bir daha karşılaşmaya tahammül edebileceğini sanmıyordu. Ortamda derin bir sessizlik oldu.

"Bu mu? Söyleyeceğin sadece bu mu?" dedi hazmedemeyen, bozulmuş bir halde. Gözlerini karısının bembeyaz olmuş yüzüne çevirmiş, buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Kendi gururunu düşünmenin sırası olmadığına kara verdi. "Biz konuşabiliriz, biz aynı zamanda bir karı kocanın yanında iyi iki arkadaştık! Yine öyle olabiliriz. Hazan seni kaybetmek istemiyorum ama... ama?"

Ancak karmaşık ruh haline bürünen Hazan alayla gülerek yüzüne baktı. Sinirleri artık isyan ediyor, kaldıramıyordu bu aşağılamayı. Bir başkasını sevdiğini söylemesi... Zor zapt ettiği sinirleri her an boşalabilirdi. İçinden söylendi,

"Seviyorsun, seviyorsun ama ondan da vazgeçemiyorsun!"

Bunu dışarıdan söylemek o kadar ağırdı ki. Sanki söylerse kadınlık onuru, gururu yıkılacak ve kendisini kaybedecekti. Sanki dile getirirse kendini aşağılayacaktı. Eğer ağzını açarsa geçmişi silecek, yaşanan anıları, hatıraları unutacaktı. Nefretini kusarsa rahatlayacak, ilk anda kollarına koşacaktı. Bunu yapmayacaktı. Ona olan nefreti hep taze, hep ilk günkü gibi içinde kalacaktı. Kalbinden geçenleri haykırıp, onun içini rahatlatmayacaktı. Onu kendi vicdan azabıyla cezalandırarak baş başa bırakacaktı. Kendisinin yandığı gibi onu da vicdanıyla, mahzunlukla, düş kırıklığıyla yakacaktı. Arkasını her döndüğünde, onu her gördüğünde, attığı kazığı, yaptığı alçaklığı, ihanetini hatırlatacaktı. Beynin her hücresini, her düşüncesini işkâl edecekti ukdeyle. İçini rahatlatmasına izin vermeyecekti. Kendisini sıkarak dişlerinin arasından tısladı.

"Git Demir, bir daha asla dönme! Seni yakınımda bile görmek istemiyorum. Adımı anma, yüzüme bakma, sesimi duyma... Bir daha dönme, şimdi çek git hayatımdan... Benim olan kalpten git!"

ALTINCI BÖLÜM

Üzgünce yanına yaklaşınca, elindeki bıçağın varlığını unutup onu sallayarak konuşmaya başladı. Ne yazık ki, yeterince hızlı davranamamıştı.

"Sana git dedim, git! Kalbimden, evimden, hayatımdan, benden git! Bir daha gelmeye kalkma sakın! Eğer dönersen bu kadar sakin olmam. Şimdi hemen evden defol kimin yanına... nereye gittiğin umurumda değil! Sadece git beni rahat bırak."

Demir'in omuzları düştü. Canı çekilmiş gibi elemle rengi soldu. Gözleri donukça bakarken fısıltı gibi sesiyle hicranla konuştu.

"Özür dilerim. Sonra konu..." diye konuşurken adam, onun cümlesini tamamladı Hazan, "Sonrası yok!" Bu konuşma giderek kontrolden çıkıyordu!

"Hazan..."

"Ne Hazan'ı, ne?"

Demir'in yüzünün taş kesildiğini gördü. Bu kibirli adam söz düellosunda yenilmeyi sindirememişti. Onu kaybetmek değildi amacı, terk edilmenin şuursuzluğuydu. Hazan buna dayanamadı işte. Bunu nasıl söylerdi? Hiç mi saygısı kalmamıştı içinde? Kalsa yapmazdı! Dişlerini artık sıkmaktan kırılmaya yakın bir hâle gelmişti.

"Özür dileme" dedi kararlı bir sesle. Aynı anda onu aşağılayan bakışlarla süzerek, "Bunun ne özrü, ne de telafisi mümkün! Çık git hayatımdan. Seni yakınlarımda dahi görmeyeyim diyorum, anlamıyor musun? Defol!.." Sesi acı acı haykırışa dönüşmüştü. Yavaşça başını salladı. Yanaklarına yavaş yavaş öfkeli renkler gelmeye başlamıştı.

Demir hızla arkasını döndü. O giderken geniş sırtına baktı Hazan. Hole geçip portmantonun önündeki valizleri hışımla alışını izledi. Hepsini tek tek dışarı çıkarıp kapının girişine koydu. Bakışlarını son kez içeri çevirdi. Sanki bir yanı burada kalıyordu. Yarım kalıyor gibi hissediyordu. Eli kapının kolunda donup kalırken, bir türlü kapıyı kapamaya gitmiyordu. Başını dışarıya çevirip kapıyı çekerek çıktı.

Hazan kapının yumuşak kapanma sesiyle bile olduğu yerden hiddetle sıçradı. Ve vücudundaki tüm güç çekildi. Sanki damarlarındaki kan çekilip gücünü tüketti. Omuzları düşerken kendini tutmaktan yorgun düşmüş bedeni, dizleri üzerine aniden yığıldı. Güçlü görünmek için gösterdiği çaba, gücünü bertaraf etmişti. Nitekim güçlü değildi. Sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Gururu buna müsaade etmiyordu. Gözlerinden yaşlar akarken dizlerini kaldırdı, sırtını mutfak dolabına yasladı. Dizlerini kendine çekerken kollarını etrafına sardı. Küçüldü, içindeki işkenceyle ufacık kaldı. Kalbi gibi, gururu gibi ufaldı, onuru gibi yok oldu. Eğer şimdi bacaklarına elini sarmazsa, peşinden gidebilirdi. Onu durdurabilirdi. Yapmadı. Kendini esir aldı. Gururunun son parçalarını da vermeyecekti. Bu bacaklar onundu ve... gitmeyecekti.

Yanaklarından aşağı sıra sıra dizilen gözyaşlarının arasından, çatallaşmış sesiyle fısıltı gibi haykırmaya başladı.

"Gitme Demir'im... Beni bırakma! Bizi bırakma... Lanet osun sana! Tüm yaptıklarına rağmen, seni hâlâ delicesine seviyorum. İçimi kanatmana rağmen, sana hâlâ aptalcasına tutkunum. Ölüyorum!"

Allah'ım şu anda en nefret ettiği adamın o olduğunu biliyordu. Ama yine de ne ironiydi ki, ağlarken onun göğsünde ağlamak, acısını yine onunla dindirmek istiyordu. Ne acizdi ki, gitmesini istemiyordu. Ne güçsüzdü ki, elleriyle göğsünü yumruklayıp, "Neden?

Neden? Neden?" diye haykırmak istiyordu. Kalbinden gitmesini istemiyordu. Neden onu bu kadar çok seviyordu? Neden ona ihtiyaç duyuyordu hâlâ? Şimdi bile onun sıcaklığına öyle muhtaçlığı vardı ki. Olumunun onun elinde olduğu gibi, nefesi de onun elindeydi. Olmuyordu içindeki adam, bir türlü olmuyordu! Ondan nefret ettiği kadar da çok seviyordu. Daha şimdiden kalbi deli gibi bağırıyordu.

"Gitme, bizi bırakma, vazgeçme bizden" diye.

"Allah'ım, bebeğim!" diye hüsranla inledi, dizlerini ıstırapla daha çok kendine çekti. Bebeğini onsuz mu büyütecekti? Annesi gibi mi büyüyecekti yavrusu! Hep bir yanı eksik, babasız... Onsuz hayat düşünemezken, nefes bile alamazken, şimdi bu kocaman dünyada kimsesiz mi kalacaktı! Bebeği gözlerini annesinin kaderini paylaşarak mı dünyaya açacaktı! Kendinin çektiği şeyleri o da mı çekecekti!

İçi yanıyordu içi de, bağıramıyordu. Sesi çıkmıyordu. Tendeki çileli ateşi sönmüyordu, mevsimi hazandan yaza dönmüyordu. Hep karanlık, hep kimsesizlik... Sevdiği kim varsa tek tek terk ediyordu. Onu annesi, babası istememişti ki, kocası mı istiyecekti! Canları ondan vazgeçmişken, kocası mı sahip çıkıp değer verecekti. Artık acı darbelere dayanamıyordu, ruhu ateşlerde kavruluyordu. Ondan sevgi dilenmeyecekti. Ondan hiçbir şey istemeyecekti, direnmeyecek gitmesine izin verecekti. Sessiz oldu her yer. Soğuktan da soğuk oldu, içi kan revan doldu. Direniyordu içindeki kederli acıya evladı için, yalan aşkına, yalan sevdaya, yalan evliliğine... Sanki içine bir bomba düşmüş ve içini parçalayıp viraneye çevirmişti. Aman Yarabbi, vazgeçmek ne kadar zordu! Arkasına saklanacağı bir gurur, bir onuru bile kalmamıştı. Giderken onları da alıp götürmüştü.

Sessiz hıçkırıkları feryatlara dönüştü, omuzları her hıçkırıkta biraz daha güçlü sarsılırken, dudaklarından ardı arkası kesilmeyen hıçkırıkları perde perde dökülüyordu. Kalbi yerinde yoktu, sanki bedenini terk etmişti.

Peki, içindeki bu boşluk, bu uçsuz bucaksız acı neydi!

"Ben bunu hak etmedim! Seni sevmekten, sana âşık olmaktan başka ne yaptım! Allah'ım içim acıyor, canım yanıyor, al o acıyı içimden, al dayanamıyorum, nefes dahi alamıyorum."

Ağladı... Ağladı hiç durmadan ağladı. Vücudu yorgun düşene, gözyaşları tükenene kadar, mavi gözleri kana kesip, beyaz elleri mora dönene kadar ağladı.

Demir valizleri arabanın bagajına yükledi. Sanki ağır çekimde gibi arabasına bindi. Elini cebine attı. Sonra fark etti ki ceketi içeride kalmış. Ve arabanın anahtarı da üzerindeydi. Sinirle ellerini direksiyona vurdu. Gözleri evin bahçesine takılınca, gözünde anılar hicranla canlanmaya başladı. Bu evden gidemiyordu, sanki bir yanı burada kalmış hayatı boyunca da hep eksik kalacakmış gibi, şimdide anılar beynine hücum etmeye başlamıştı.

"Lanet olsun! Lanet olsun, ona nasıl kıydım! Bu adiliği nasıl yaptım! Hainlikle nasıl canını yaktım!"

Başını direksiyondaki elinin üzerine koyup bir müddet bekledi. Başı çatlamaya başlamıştı. Kendi elleriyle hayatını parçalamış, altüst etmişti. Arabayı çalıştırması lazımdı ama eve girmeye de cesareti yoktu. Onun yüzüne bakmaya yüzü yoktu. Sessizce bekledi. Bir süre sonra da cesaretini topladı. Derin bir nefes alıp hızla arabadan çıkıp evin kapısına uzun adımlarla geldi. Anahtarının olmadığını anlayınca, salonun bahçeye açılan sürgülü kapısını hatırladı. Seri hareketlerle bahçeye yönelip kapının önüne geldi. Eliyle sürgüyü kavrayıp iterek kapıyı açtı. Tülü kenara çekip iri bedeniyle içeri süzüldü.

Ceketi hâlâ koyduğu yerde duruyordu. İçerisi sessizdi. Koltuğa uzanıp ceketini aldı. Gözlerini son kez salonda dolaştırdı. Resim çerçevelerine takıldı bakışları. Evlilik resimleri duruyordu, bakamadı. Gözlerini kaçırıp mutfağa doğru yöneldi. Mutfağın kapısına gelince, gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Hazan buz gibi fayans üzerine yan yatmış, cenin pozisyonu almış öylece boş boş karşısına bakıyordu. Hazan kapıdaki hareketliliği fark edince, üzünç bakışlarını kaldırıp dalgınca baktı. Demir daha önce onun böyle baktığını hiç görmemiş ve şimdi görünce içi çekilmişti. Hayat ışığı sönmüş gözleri, öyle bir nefretle, öyle büyük hayal kırıklığıyla donmuştu ki... Nefesini tutup sıktığı dişlerinin arasından geniş göğsünü şişirerek dışarı verirken, içi ukdeyle daraldı. Sanki nefes alamıyor-

muş gibi hissetse de, deminkinin aksine şimdi derin derin nefes alıyordu.

"Allah'ım,., Hazan!"

Hazan kirpiklerinin arasından görünen, matem tutan maviş gözlerini ona mıhladı, hiç yerinden kıpırdamadan sadece baktı. Feri sönmüş gözleri onun üzgün gri gözleriyle buluşuna kadar, canını alıncaya kadar baktı. Cesur tavrım karşısında biraz kendini topladı ve dişlerinin arasından, kaba cızırtılı sesiyle tiksinerek, tıslarcasına sual sordu,

"Benim veremediğim neyi verdi sana? Ya da benim eksiğim neydi?"

"Allah'ım! Hazan, sen mükemmelsin."

"Demek ki de... değilmişim bak! So... sorun çocuk muydu? Sana çocuk ve... veremedim diye mi, eksiğim diye mi?" Burnunu çekti. Konuşamıyordu genç kadın, hıçkırıkları arasında kendini zor ifade ediyordu.

"Hayır, Allah aşkına böyle konuşma... Senin hiçbir suçun yok. Lanet olsun... Tüm suç benim. Ben... Birden odu... sadece..."

"Bana da âşıktın? Bir zamanlar bana da deli gibi âşık olduğunu söylerdin." Yutkundu ama sesini hâlâ sakin çıkarmaya çalışıyordu.

"Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Asla! Yemin ederim, asla... Karşıma çıkma Demir, sana acımam! Simdi alacağını aldın, yıkacağım yıktın. Beni böyle görmek içini rahatlatmıştır, eserinle övünsene! Gurur duy, arkamda yıkık bir virane bıraktım diye... Bir daha sakın gelme, en kısa zamanda senden boşanacağım."

Söyledikleri ne kadar ağır şeylerdi böyle! Allah'ım ne zor bir sınavdı bu! Gözlerine bakmaya çekinen, kırmaya korkan, tenine hasret olan o... şimdi diline zehir tadı veren kelimeleri söylüyordu. Ağzına yakışmayan cümleleri kuruyordu. Yutkundu yine azapla, zor konuşuyordu. Kelimeler nereye gitmişti? Oysa bunlar bile ağzından zor çıkıyordu, eğreti duruyordu! Beyni düşünmeyi çoktan bırakmıştı oysa. "Umarım sorun çıkarmazsın?"

"Hazan biz b..." Af dileyecek, teselli edecek tek bir kelime gelmiyordu zihnine. Hele ki böyle münasebetsizce yaptığı hatadan söz ederken...

"Defol dedim, sağır mısın? Seni görmek istemiyorum, midemi bulandırıyorsun!"

Demir hiç aldırmaksızın Hazan'a yaklaştı. Yere eğilip, ürkekçe koluna dokundu. Onun buz gibi fayansta yatmasına dayanamadı. Onu böyle çökerttiği için vicdan azabına gark olup pişmanlıkla duraladı. Hazan onun dokunmasıyla, o ana kadar kasılan midesine daha fazla dayanamadı. Onun dokunmasına katlanamadı. Tiksindi ondan da, dokunduğu yerden de, midesini durduramadı. Yaşadıklarına uzun bile dayanmıştı, isyan eden vücuduyla yerinden destek alarak aniden doğruldu. Midesi bu sefer kuvvetli şekilde kasılınca hışımla dolabın önündeki çöp kovasına koştu ve kusmaya başladı. Ağız dolusu kusarken içine bıçaklar saplanıyordu.

Demir ise olduğu yerde donmuş şaşkın gözlerle bakıyordu. Hazan öğürmekten içi dışına çıkmış şekilde yavaşça ayağa kalktı.

Ağzındaki acı tat, ruhundaki tatsızlıkla birleşince tepkisi gene tiksinmek oldu. Musluğu açıp ellerini ve yüzünü yıkadı. Midesi boşalınca sanki vücuduna güç gelmişti. Demir bir adım daha yaklaşınca arkasından bunu anlayıp bağırdı.

"Görmüyor musun, seni görmeye dayanamıyorum? Midemi bulandırıyorsun defol git... Git ne olur git..." Artık ağlamaklı sesi fısıltı gibi çıkıyor, musluktaki eli kasılıyordu. Demir kendisine lanetler okuyarak arkasını döndü. Hiç istemese de onu, o hâlde ardında bırakarak kapıdan dışarı çıktı. Hazan'ın ardından dış kapının kapanma sesi duyuldu.

"Seni asla affetmeyeceğim" dedi genç kadın gözlerini kapatıp yanaklarına süzülen taze yaşlar eşliğinde. Demir arabanın yanına yaklaştı. Kapısını açmadan elleri yumruk oldu. Öyle öfkeliydi ki kendine, tüm hırsını, sinirini arabadan almaya kalktı. Elleriyle arabanın kapısına arka arkaya vurmaya başladı. Sonra da hızla kapıyı açıp içine bindi. Gözleri kapıya takılınca kendince söylendi. Siniri dinince konuşmayı umut ederek arabasını çalıştırıp oradan ayrıldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Günler ne çabuk geçiyordu! Kaç gündür ne gelen var ne giden. Uyuyor uyanıyor ama hiçbir değişiklik olmuyordu. Oturduğu koltukta bacaklarını kendine çekmiş, ellerini bacaklarına sarmış sessizce duruyordu. Dalgın başı koltuğun tepesine düşmüş, gözleri büyük camdan dışarı bakıyor ama görmüyordu. Pembe yanaklı teni, şimdi kireç gibi bir renge bürünmüş, gül yaprağı dudakları ısırılmaktan çatlamış, kırgınlıkla bükülmüştü. Gözlerinin önünde mor halkalar oluşmaya başlamıştı, beyaz tenine tezat oluşturarak. Nefesini ne kadar sakin alsa da, içinde kopan fırtınaların haddi hesabı yoktu. Durulmuyordu içi bir türlü. Sakin denizleri andıran gözleri gibi, içindeki fırtınalar gözlerinde de durulmuyordu. Kâh ağlıyor, kâh sinirleri boşalıp çıldırıyordu ama sessizce. Koskoca zaman, tüm haftası ağlamakla geçti genç kadının. Ne kadar ağlamayacağım dediyse, bir o kadar çok ağlamıştı. Koluna dokunan ellerle olduğu yerde boş bulunarak sıçradı. Başını ağır şekilde kaldırıp koltuğun başından, bakışlarını genç kıza çevirdi. Ebru ona üzgün gözlerle, kederle bakıyordu. Demir'in gitmesinin ardından onu aramış, yanına çağırmıştı. Ebru bu olayı tahmin ettiğini anlatıp, ona karşı açık olmuştu. Genç adama süre verdiğini anlatmıştı ağlayarak. Başlarda çok kızmış, öfkelenmişti... *"Sen de mi yalancı oldun!"* demişti.

Mantıklı düşününce onun kendince haklı yanlarını anlayınca kızmaktan vazgeçip, onun kollarında teselli bulmuş, korunaklı sinesine sığınmıştı. Zaten artık kimi vardı ki onlardan başka! Kayınbabası da her gün geliyordu. Ama içeri girmeye cesaret edemiyordu. Onu tülün ardından izliyordu. Yaşlı adam eve bakıyor bakıyor, ve sonra çekip gidiyordu.

Ebru yanına yaklaştı.

"Canım her şeyi topladım, başka bir şey var mı kalan?"

"Kalbim var abla, onu toparlayamıyorum, hâlâ virane, hâlâ kırık dökük! Bunu yapabilir misin?" dediğinde sesi melankolik çıkmıştı. Duygu yüklenen sesiyle içi titreyerek söylemişti genç kadın bu sözleri. Ebru uzanıp saçlarına dokundu. Önüne düşen perçemlerini yüzünden çekti kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bir gün tekrar onaracaksın o gönül sarayını. Bahçesine rengârenk çiçekler dikeceksin tekrardan. Güneş açacak, kasvet dağılacak ve tekrardan cenneti yaşatacaksın içindeki sarayda."

Hazan başını salladı.

"Beni neden istemiyorlar abla? Çok mu kötüyüm, ya da iğrenç? Hatta hayatlarına almayacakları kadar değersiz birisi miyim, benden hep kaçıyor, hep terk ediyorlar! Sorun ben de mi? Annem, babam, kocam, ben bu kadar değersiz, bu kadar kötü müyüm?"

Ebru dizlerinin üzerine yere çöküp ellerine uzandı. Hazan'ın ellerini avucuna açıp dudaklarını bastırdı.

"Ben senden asla vazgeçmem, biliyorum sen de benden... Senin değerini onlar anlayamadıysa bırak gitsinler, değer verdiğin kadrini bilecek, vurmayacak, yıkmayacak, sahip çıkıp kollayacak. Bilmiyorsa bırakacaksın, yok sayacaksın..."

Ebru muzırlıkla dudaklarını büküp, muzip bakışlarını kaldırdı. Ona koltuktan bakan kardeşine bakıp, "Bak çocuğum, hayatta iki kere iki her zaman dört etmez! Ya üç vardır ya da dört bu hayatta... ya üç buçuk atacaksın... ya da dört dörtlük yaşayacaksın. Sıkma canını, sıkı can daraltır adamı..." Hazan'ın dudaklarında kırık bir tebessüm oynaştı, gözlerine ise gizli bir ışık misafir oldu. Çatlamış dudakları aralandı. Yanağına doğru irice bir inci tanesi yuvalanırken, elini çe-

kip göz damlasını yanağında yakaladı. Dudaklarından ağlamalı ve kıkırdamalı tuhaf sesler çıktı.

"Müdüre annemin sözleri değil miydi bunlar?

Ebru hâlâ aynı şebeklikle gözlerini devirdi.

"Evet çocuğum, anneniz ve bir nevi sıcak kucağınız, bastonlu ayağınız ve görmeyen gözlerinizden geldi bu sözler."

Hazan ablasının saçlarını okşadı şefkatle. "Kızardı mızardı ama bizi severdi. Kendince severdi. Sarılmazdı ama kıyamazdı da bize, öpmezdi ama içi titreyerek bakardı. Belki anne gibi değildi ama koruyucu bir muhafız gibiydi. Onu özlüyorum bazen. Sarılmasa da varlığını hissetmek istiyorum, okşamasa da saçlarını yanında olmak istiyorum."

Hazan kederin sardığı derince bir iç gerdi. Sanki nefes alamıyormuş gibi sıkıntıyla dışarı saldı. "Şimdi ne olacak abla, ne yapacağım? Ben yarım kaldım, o da yarım kalacak. Ben hep benim bebeğim, benim gibi olmayacak derdim! Ama bak! Annesinin kaderi evladında hüküm sürecek. Bir tarafı hep eksik kalacak. Ne kadar seversem seveyim, yarım, yalnız olacak. O da bizim gibi okula gidince, *'Benim babam hep çalışıyor, ondan gelemiyor okula'* diyecek." Gözlerinden yaşlar tekrar boşalırken, "Ben bunların olmasını istemiyordum. Onunda bizim gibi acı çekmesine dayanamam. Çocuklar çok insafsız ve acımasız olabiliyorlar hatırlarsan. Ben nasıl sakınacağım onu? Nasıl koruyacağım?"

Ebru yanağından damlayan yaşları silerek güçlü görünmeye çalıştı. Şimdi kardeşinin en çok, ona ihtiyacı vardı. Bırakamazdı kendini, ayakta durup ona destek olması, onu ayakta tutması lazımdı.

"Biz varız canım. O bizim gibi yarım olmayacak ki! Bizim ne annemiz ne de babamız vardı. Ama onun bir annesi, bir de teyzesi var. Ona sahip çıkacak, başım okşayacak, düştüğünde kaldırıp yarasım öpecek, iki tane de yardım meleği olacak. O bizim gibi olmayacak. Eğer Allah göstermesin ileride ikimizden birisine bir şey olursa, birimiz diğerinin ardında bıraktığına sahip çıkacaktık, unuttun mu? Ama tabii böyle bir şey olmayacak. Biz bebeğimizi el ele vererek sevgiyle büyüteceğiz. Bizim çektiğimiz yokluğun, sevgisiz-

liğin, vicdansızlığın hiçbirini ona çektirmeyeceğiz. Onun arkasında sırtını dayayacağı iki tane dağı var. Düşünme bunları artık üzülme."

Yerinden doğulup ayağa kalktı. Kollarını kardeşinin boynuna dolayıp sarıldı. Hazan da kollarını genç kızın boynuna doladı oturduğu yerde. Başını omzuna yasladı.

"İyi ki varsın ablam. Yoksa dayanamazdım. Biter yok olurdum bu dünyada. İçim çok acıyor abla, dayanamıyorum, hazmedemiyorum olanları. Bu çok ağır geliyor... Hep sebep diyorum! Hep bunu düşünüyorum. Eksiğim neydi? Benim eksik yanım ne?"

Ebru geri çekilip kıkırdadı. "Senin eksik yanm benim cadı tarafım. Benim eksik yanım senin melek yanın, temiz yanın."

"Abartma ben melek değilim sadece..." Omuzlarını sarstı. "Bilmiyorum karşımdaki insanların beni sevmesini istediğim için hep susmak gerektiğini sanıyordum. Susarsam, onlara karşı her zaman sabırlı olursam, beni severler, bana değer verirler sanıyordum, ama görüyorum ki yanılmışım. Susmak yok olmakmış! Sabretmek aptallıkmış! Her şeyi yerine göre yapacakmışsın, kimseden kendini sevmesini beklemeyecekmişsin. Severse zaten severmiş, sevmezse kendileri bilirmiş."

Ebru geri çekildi. Hınzır bir şaşkınlıkla gözlerini irileştirerek burnunu kıvırdı. "Ne yani... Maymun gözünü açtım mı?" dedi elini dudaklarına koyarak, onun moralini düzeltmeye çalışarak. Hazan el ucuyla vurup, "Bak ayaküstü maymun yaptı." Yerinden doğrulup kollarını dizlerinin üzerinden kaldırdı. Ne kadar şakaya vursa da hayatı şimdi, hâlâ içi kaskatı ve yorgundu. Ayağa kalkınca bir an başı döndü ve sendeledi. Ellerini Ebru'nun koluna koyup, gözlerini kapayarak sakinleşmeye çalıştı. Ebru sinirle gözlerini devirip, "Bir haftadır doğru düzgün yemek yemiyorsun, yakında hasta olacaksın. Kendini düşünmüyorsan bari karnındaki masumu düşün? Valla seni dizime yatırır zorla yediririm beni delirtme..."

Hazan kendine gelince bir nebze doğruldu. Derin bir nefes alıp, zoraki tebessüm etmeye çalıştı. "Peki, peki, nasıl istersen öyle olsun! O zaman birazdan bir şeyler yeriz... Mesela abur cubur olmaz mı?"

"Tamam, ona bile razıyım. O zaman kalan işleri halledelim,

toparlamayı da yapalım öyle" dedi genç kız elini beline atıp esnetirken. "Ben alacaklarımı zaten hazırladım, sen de giysileri koyduysan valize geride kalan hiçbir şeyi istemiyorum bu evden. Eskiye dair hiçbir anı gelmeyecek benimle, sadece sen ve bebeğim olacağız, yeniden sil baştan olacak her şey."

Ebru başını salladı. Olgun gözleri genç kadınla birleşince bir abla edasıyla kollarını açıp, onu şefkatle içine davet etti. Dostluğun, sadakatin, kalleşliğin yok olduğu, cennetin var olduğu, sıcacık bağrına sarmaya... Hazan hiç tereddütsüz kendini, ona doğru attı. Elini beline koyup sıkıca sardı, başını omzuna yasladı. Ebru ellerini saçlarına götürüp sevgiyle okşadı.

"Geçecek canım, ben hep senin yanında olacağım... Birlikte aşacağız, bunu da, daha nicelerini de" dedi sıkıca sarılırken.

Hazan yine tutamadı kendini, ağlamaya başladı. Zaten ağlak bir şey olup çıkmıştı şu son haftada. Her şeye ağlar, her söze alınır olmuştu. Ne kadar içini rahatlatmak istese de olmuyordu. O yara hâlâ olduğu yerde öylece duruyordu. Kanıyor, canını yakıyordu. Ona yapılan haksızlığı, yediği kazığı unutamıyordu. Ondan ne kadar çok nefret ediyorsa, hâlâ bir aptal gibi o kadarda çok seviyordu. Neden hâlâ beddua edemiyordu? Onu affetmeyecekti ama kötü olmasını da istemiyordu. Dili gitmiyordu beddua etmeye, içinde bir yerler buna karşı çıkıyordu. Nefreti taze kalacaktı ama biliyordu ki, bir daha onu sevdiği gibi hiç kimseyi de sevemeyecekti.

Korka korka başını kaldırdı, kıvırcık kirpiklerinin arasında iki lacivert göz parladı. "Geçmeyecek biliyorsun değil mi? Ben nereye gidersem o da benimle gelecek. Aklımda, beynimde, kalbimde ve karnımda olarak, her baktığım yerde, her dokunduğum tende onu arayacağım. İlkim o oldu, sonumda o olacak..."

Hafifçe çenesini okşadı. "Tamam, geçmeyecek biliyorum ama zamanla hafifleyecek. Her şey gibi o da hafifleyecek, yaraların kabuk bağlayacak. Yaralar iyileşir Hazan, kanar, izi kalır ama iyileşir... Zaman her şeyin ilacıdır. Zamanın ilaç olmadığı tek şey ölüm, bir tek buna çare olamaz unutma. Ölümden öte her şeye çare var canım... Bu yaraya da çare... Bebeğin..." Geriye çekilip ellerini kardeşinin yü-

zine getirdi. Yanaklarını kanatarak, "Hey anne adayı, bebeğimiz nasıl, bak o da ağlıyor" dedi yarım ağız şakayla, kırık tebessümüyle. Kapı çaldığında ikisinin kafası da aynı anda sanki donuk Hazan kollarından çekip hareketlenince Ebru onu durdurup, "Ben bakarım, ne olur, ne olmaz!" dedi onu bırakıp hızla kapıya yanaşırken.

Hazan'ın kalbi tuhaf şekilde çarpmaya başladı. Heyecan. Heyecan mıydı bu? Özlemden değildi, bunu biliyordu. Yada bekledeği için ama yine de her kapı çalınışında, kalbi tuhaf bir biçimde teyakkuza bırakıp çarpıyordu. Her bahçeden geçen araba sesinde kalbi bir umuda atıyordu. Bu saçmaydı ama öyleydi. Başını kaldırıp bakışlarını çevirdi.

Sonra Hazan kapının eşiğinde durmuş, yüzünde o her zamanki bilmiş kibirli tavrı, burnundan kıl aldırmaz ukala havalarında içeri geçip, teklif bile beklemeden koltuğa yaklaşmıştı.

Sinirini bastırmak için koltuğa oturup, "Hoş geldin demek yok mu Hazan!" dedi mahzun bir sesle. Hazan şaşkınca yaşlı kadına bakıp duraladı. Bu kadın neden gelmişti şimdi? Şu anda en son ihtiyacı olan şey mızıkara ve hakaretlere maruz kalmaktı. Yorgundu, sabrı yoktu kimseyi çekmeye. Neden buna bile anlayış gösteriyorlardı? Niçin onu hâlâ rahat bırakmıyorlardı? Konuşmak zevk aldığı sürece bir anlam ifade ederken, düşünmeye başlayınca konuşmak bile çünkü düşünmek nihayetinde kendiliğinden olan bir şeydi. Çatlak bir bardak, sahte bir kalp gibiydi. Şimdi bu kadınla ne konuşacak, ne anlatacaktı? Ona karşı ne düşünecekti? Bir, acı yaratmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Yaralarını kanatıp, birbirlerini kırdıracaklardı. Nitekim her şey olacağına varacaktı. Ama bu biraz fazlaydı. Olayları hangi yolu izlerse izlesin, sevdiği insanlardan birinin canı yanacaktı. Doğmamış çocuğu onların yüzünden, en çok o üzülecekti. Onunla birlikte de kendi... Söylemeyecekti onlara bebeğini, acaba öğrenmiş olabilir miydi? Nasıl öğrenecekti ki? Hastaneye yalnız gitmişti tahlil yaptırmaya... Ne olursa olsun, şimdi geçmişini bir beklenmedik ziyaretçisi karşısındaydı ve konuşulacaktı. Hiç konuşmak istemese de boğazını temizleyip konuşmaya çalışacaktı.

"Hoş geldin anne."

Dilini ısırdı. Yaşlı kadının kaşları kalkınca havaya kendine geldi. "Hoş geldiniz Suna Hanım!" dedi mesafeli, bir o kadar da sakin bir tonda. Omuzlarını dikleştirdi. Sakin bir hâlde yuruyup, koltuğun yanındaki diğer kanepeye oturdu. Ebru kollarını göğsunun altında bağlamış, kapının ağzında kızgın bakışlarla kadına oldurecek gibi hiddetle bakıyordu. Yaşlı kadında bunu fark etmiş olmalı ki, kasıntı bakışlarını genç kızdan özellikle kaçırdı.

"Hoş buldum kızım" dedi durağan bir tonda.

Hazan ablasına baktı, *"Otur"* der gibi, genç kız da muğberce omuzlarını silkeledi. Artık iletişim kurmakta işe yaramıyordu. Ona işaretler gönderiyor ama anlatamıyordu, büyük ihtimalle o da aynı şeyi yapıyordu, *"Kov"* şunu diye. Kadına öldürecek gibi gözlerini dikip, limoni bakıyordu. "Bu niye geldi?" der gibi kafasını sallıyordu...

Hazan bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. "Bir şey içer miydınız?" diye sorunca nazikçe. Ebru kollarını çözüp homurdandı. "Bir şey içmez her hâlde canım... Çay bitti, kahvenin köküne de kıran girdi! Ah suyu da belediye kesmiş olmalı" diyerek yaşlı kadına memnuniyetsizce burun kıvırdı.

Suna Hanım gözlerini büyük dağları ben yarattım havasıyla küstahça devirip, kibirle başını salladı.

"Yalnız konuşabilir miyiz kızım?"

Bakışlarını Hazan'a çevirerek, onun yanında konuşmak istemediğini açıkça belirtti. Biliyordu ki bu kız her an üzerine atlayabilir, ya da bir şey yapabilirdi. O'nun çılgın mizacını bilecek kadar tanıyordu ve deli damarını çok biliyordu. Nitekim Ebru kızgınca öne atıldı.

"Hayır, efendim konuşamazsınız. Sizin, onun canını sıkmanıza izin vermem. Ben de burada kalacağım, yerse..."

Hazan boğazını temizleyip onu uyardı. O kadar ağır, o kadar vakur duruyordu ki şimdi bu kadının karşısında, Ebru bile onun bu sakin, asil duruşuna sinir olmuştu. Fakat Hazan aslında hiç de sakin ya da metanetli değildi. Ayakta olsa yere yıkılır, kendini bıraksa bayılabilirdi. İçinde bir yerler, sahile vurup geri çekilen dalgalar gibi gel git yaşıyordu. Sadece dirayetli gibi, sakin gibi koftan davranıyordu. Ellerini kucağında bağlayıp onlardan güç alır gibi kenetleyip sıkıyordu.

"Buyurun Suna Hanım sizi dinliyorum?"

Yaşlı kadın kucağındaki çantasını koltuğun yanına koyup, bakışlarını genç kadına çevirdi. Önce kem küm etse de hemen sadede geldi.

"Aslında hangi konuda konuşmaya geldiğimi biliyorsun? Sanırım istenmeyen şeyler olmuş. İnan hiç kimse istemezdi böyle olmasını, çok üzüldüm. Hatalı tarafın oğlum olduğunu biliyorum yavrum."

"Hiç de üzülmüş gibi bir hâlin yok, hani buradan bakınca daha çok sevinmişe benziyor gibisin! Bari bize yapma Suna abla!"

Hazan kafasını sıkıntıyla ablasına salladı. Sevimsizce kaşlarını çattı. Ondan aldığı tek yanıtsa, umursamazca omuzlarını gelişi güzel sarsmaktı.

"Tamam, konuya gelelim o zaman. Yani akıllı kızsın, tahmin etmişsindir geliş sebebimi?" dediğinde sanki yemek tarifinden, komşunun çocuğundan konuşur gibi doğal bir edayla, gözlerini imayla süzerek bakıyordu. Hazan ufak burnunu gururla havaya dikti.

"Eğer niyetiniz oğlunuzla barışmam konusunda müspet bir cevapsa..."

Ki bunu düşünmediğini zaten tahmin etse de, buraya gelecek başka bir neden de göremiyordu. Zaten genç kadın daha lafını bitiremeden, yaşlı kadın elini sallayarak, "Aman, hayır" demişti küçümsercesine. "Kesinlikle konu bu değil, bu sizin özgür kararınız, ben size karışmam. Evlenirken bana sormadınız, boşanırken mi soracaksınız! İster ayrılın, ister birleşin bu sizin fikriniz." Oysa bu sözü söylerken, *"Aman Allah korusun!"* der gibi bir bakış atmıştı.

"Ben sadece boşanınca olacakları konuşmaya geldim. İki taraf için de çok zor olacak, ortada yaşanmışlıklar var sonuçta. Hiçbir zaman bir yuvanın yıkılmasını istemem kızım, ama bu sizin kararınız olunca bize saygı duymak kalır." Küçük, isteksiz lakırdılarla onları oyalamayı düşünüyordu. Aslında yaşlı kadının da aklı bu denli hiç karışmamıştı.

Öte yandan Ebru huzursuza yerinde kıpırdanıp, sinirlice bir adım öne atıldı. Zaten kendini zor tutuyordu şu kadının üzerine uçmamak için. "Kendine gel, beni çileden çıkarma. Yaşlı maşlı demem senin..." Dişlerini sıkıp, kendini tutarak fecri hareketlerden sakındı.

Bunu yaşlı kadın için değil bizzat Hazan'ı üzmekten korktuğu için yaptı. "Bu konunun konuşulacak yanı mı kalmış? Bir de konuşacakmış, hah! Senin oğlunun yediği naneler bini aştı. Yaptığı aşağılık herzenin telafisi de, özrü de olmayacak. Ah onu elime bir geçirsem var ya!"

Suna Hanım genç kıza afrayla bakıp gözlerini bir böceğe bakar gibi devirdi. Keskin dudaklarını şişinmeyle kıvırıp Hazan'la konuşmaya başladı,

"Bak bilirsin biz birbirimizi pek sevemedik, yani... Tamam, anlaşamadığımız da doğru, ama sonuçta bir yuva yıkıldı. Ne de olsa insan üzülüyor bu evlilik oğlumundu sonuçta. Fakat ortada bir gerçek de var ki, bu işin bir çocuk olmadan olması iyi oldu. Hep çok isterdim ama Allah'ın işi işte, o bizden daha iyi biliyor bunları... Bir de o çocuk acı çekecekti ortada şimdi olsaydı. Neyse!"

Onun her sözüyle içinde depremler oluyordu. Yüz yüze duruyorlardı. Oysa içinde koca bir şehir kımıldıyordu, altındaki hengâmede o kalıyordu. Hazan sinirlerini frenlemek için kendini sıkıyordu. Zaten konunun gene buraya geleceğini, buna değineceğini biliyordu. Alttan alta, *"Senin çocuğun olmadığı için oğlum gitti"* demeye getiriyordu. İğnelemeyi de bırakmıyordu bu hâlliyle bile... Demir bir pençe kalbini sıkıyor, nefesini daraltıyordu. Benliği ona karşı çıkıyor hiçbir şey düşünemiyordu. İşte şimdi günler sonra gerçekten katılarak gülmek istiyordu bu iğrençliğe. Oğlu aldattığı için neredeyse sevinmiş bir ifadeyle karşısında arsızca bir gururla duruyordu. Bu nasıl bir anneydi böyle? Tevazudan eser yok, edepten nasibini almamıştı. Evladının hatasına kulp bulmaya çalışıyordu. İçinde bir yerlerde belki geçmişin hatırına ona... Neler düşünüyordu böyle? O Suna Hanımdı! Onu istemeyen, her fırsatta aşağılayan kadın! Ona bir kere evlat gibi davranmayan, parazit muamelesi gösteren nümayiş kadın. Bu durumu bile kendi lehine çevirmeye çalışıyordu. Bu kadının hiç mi insafı yoktu? İçi fesattı. Haysiyeti, vicdanı neredeydi? Üzülmüşmüş! *"Acaba kaç adak kurban etti bu üzüntüsü için!"* diye geçirdi içinden.

"Bak kızım, ben başından beri bu evliliğin yürümeyeceğini si-

ze söyledim ama ne sen, ne de Demir bi. türlü anlamadınız. Büyük sözü dinlemediniz, bak sonuç ortada. İkiniz de üzüldünüz, ikiniz de kırıldınız. Ben ne senin, ne de oğlumun üzülmesini istemezdim."

Hazan sustu... Sustu ve tevazuuyla dinledi. Öfkesi benliğini ele geçirmeye çalıştığı zamanlarda başını geriye atıp dişlerini sıktı. Sabrı neredeyse tükendi. Onla konuşmakta, görüşmekte istemiyordu. Ne var ki bu kadın gene ağzından çıkanı bilmiyordu. Sesi biraz öfkeyle döküldü dudaklarından.

"Burada tek üzülen kişi ben oldum Suna Hanım, bilmem farkında mısınız acıyı ben çekiyorum? Ben sizin oğlunuzu al..." Kelimeler ağzından dökülemeden boğazına düğümlendi. Sanki yasaktı bu kelime diline. Onurunu ezmek gibi, gururunu parçalamak gibiydi. "Ben kendimi açıklayacak da, kendimi anlatacak da yanlış bir şey yapmadım. Hatayı ben yapmadım!"

"Tamam, iki taraf için de kolay olmayacak tahmin ediyorum, ama ikiniz de gençsiniz, atlatacaksınız. İleride unutacaksınız bunları. Henüz yolun başındayken görmeniz iyi oldu, ya ileride çoluk çocuğa karışınca olsaydı." Pişkince söylemine üzülmeden, durak-samadan, onu ufacık bir yoksunlukla düşünmeden devam etti. Kendinin, mantıklı konuştuğunu sanıyordu.

Ebru aynı fütursuzlukla devam etti, "Evet, çok iyi oldu yolun başında senin oğlunun karaktersiz yanını görmemiz ve mabadına tekmeyi basması..."

"Abla..." dedi Hazan inler gibi, artık dayanamıyordu isyan edercesine bu hüsran verici duruma. Bakışlarını yaşlı kadına çevirdi geri. Koyulaşmış kırgın bakışları, vakurca parlıyordu. Sonra usulca müteredditi, titrek kelimelerle söylendi, "Unuttunuz mu, benim bebeğim olmuyor? Gerçi siz bunu bana hatırlatma konusunda çok iyisinizdir, hani benim hafızam zayıf arada unutuyorum sonuçta değil mi?"

Yaşlı kadın yerinde huzursuzca kımıldandı. Bakışlarını esefle kaçırdı.

"Her neyse, sonuçta bitti! Üzülme artık."

Kelamın ardı sıra, kaşlarını kaldırıp onay bekler gibi dingince baktı.

Hazan yüzünde gururlu bir ifadeyle, sözlerime kelepçe vurup davetle, "Bitti" dedi donuk bir sesle. Netçe.

Dilinden öyle pürüzsüz, öyle kolaylıkla dökülmüştü ki bu telaffuz, ne kolaydı demesi. Fakat yaşamak öyle miydi? Bir kelime ne çok şeyin başlangıcı, ne çok şeyin sonu olmuştu şimdi. O kadar tarifsiz, ki davetsiz, acıması bir şeydi ki bu, aklında kurduğu her şey, bildiği, yaptığı her şeyin yok olmasını sağlıyordu. Yaşlı kadının söylediği her şey, genç kadının beyninde uçuşuyordu. Tüm sözler benliğinde, kelimeleri ise yayıldıkça yayılıyordu. Bir türlü yanlışını düzeltmek istemiyor, sanki mağazadan aldığı ürünü değiştirir ve ya da geri iade eder gibi bahsediyordu bu evlilikten. *"Beğenmezseniz iade edin"* der gibi ahlaksızca bir yol çiziyordu. Oyun mu sanıyordu bu işi? Yaşananları, olanları nasıl hafife alırdı? Yıkılan hayatını nasıl düşünmezdi? Canının yandığını, dünyasının başına çöktüğünü göremiyor muydu?

Kısa bir an cevap vermeye lüzum görmeyerek, başka şeylerle meşgul oldu Hazan. Belli bir süre tahammül etti, ama içindeki öfke kabarırken sabrı tükendi.

"Suna Hanım açık konuşur musunuz, derdiniz ne? Siz bir yıl sonra buraya bir sebebiniz..." Ebru hemen lafa atıldı kızgınca. "Çıkarımız olmadan diyecektin her hâlde kardeşim!" Hazan, genç kızı azarlar gibi bakınca sustu. Artık sinirleri patlama noktasına gelmişti. O da insandı, her an karşındaki kadına püskürebilirdi. Usulca sabrının son kırıntılarını kuşanarak konuşmasına devam etti,

"Bir sebep olmadan gelemezsiniz, madem açık konuşuyoruz derdiniz ne? Niye geldiniz? Belli ki derdiniz bu evliliğin bitişi konusundaki sebebi öğrenmek ya da telafi etmek değil. Aksine leş kargası gibi üzerime üşüşmekse..." Sustu kısacık bir an. "Benden müspet bir cevap da aldınız, şimdi ne istiyorsunuz bitti işte."

Yaşlı kadın kâfi derecede afallayarak, hayretle yüzüne şaşakaldı. Oturduğu koltukta geriye doğru yay gibi gerildi. Hatta gözleri irileşerek baktı.

Hazan! Daha önce ona zerre saygısızlık yapmayan kız, şimdi hiç tereddüt etmeden hakaret etmekle kalmamış, tekdüzelikle laflarını çekinmeden saydırmıştı. Bunları onun ağzından işitmeyi beklemiyordu. O sakin ve ılımlı mizacın sahibiydi. Ne derse susar,

ona kızmadan kendini ifade ederdi. Ama şimdi karşısındaki o tanıdığı kişi değildi. Açık olmaya karar verdi. Kendini toplayıp öne doğru eğildi. Suna Hanım biraz durdu. Karmaşık suretine bakılırsa, dilinin altında bir şey vardı ki, söylemeye çekiniyordu. Nihayetinde, sonunda cesaret etti,

"Bak kızım, haklısın. Oğlumla iyi ya da kötü bir sürü yılın geçti. Olmasaydı iyiydi ama oldu. Fakat şimdi işler değişti. Boşanıyorsunuz ve ben dün Demir'i gördüm, yani bana geldi bu konuyu haber vermek için."

"Marifetmiş gibi bir de size mi anlattı bunu, aferin ona! Şak şak mı istiyor! Anasının eteklerinin altına saklanmakla iyi etmiş, yeri orası zaten ana kuzusu..." dedi vefasızlığına Ebru tiksintiyle.

Yaşlı kadın kızgınca, "*Sus*" bakışları attı Ebru'ya. Onunla muhatap olmadığını anlatmaya çalıştı karşılık vermeyerek. "Boşanacağınızı o söyledi. Ben de bir anne olarak onun çıkarlarını kollamalıyım. O şimdi vicdan muhasebesine düşmüş, akıllıca düşünemiyor... Yaptığı hata büyük, bunu kabul ediyorum, o benim oğlum ve bir insan..." Saçmalamaya başladı. Bu evin senin üzerine olduğunu ve bankadaki paranın bir kısmını da sana bırakacağını... Yani, şu ana kadar kazandığı her şeyi sana bırakmaktan bahsediyor, bu doğru olmaz!" Parlayan gözleri geçmiş yıllara hürmetsizdi.

Hazan bir anda sinirle yerinden kalkıp kendine engel olamayarak önünde dikildi. Bu aşağılamaya dayanamadı. Daha fazla hazmedemedi. Gözleri kızgın alevler gibi parlarken, eğmedi başını aksine dik tuttu. Omuzlarını dikip dağ gibi durdu karşısında. Zoruna gitti onun ima ettiği şeyler. Kadınlık gururu yetmemiş, şimdi de onursuzlukla atfedilecekti. Ona kadınlık yapmıştı. Hayatını önüne sermişti. Kendine gelinlik yapmıştı. Kendinden vazgeçmişti, daha ötesi var mıydı? Ve şimdi karşısına geçmiş, "Mal davası" görüyordu. Hem de onun olanlardan bu kadar tiksinmeye başlamışken. Dişlerini sıkarak zor zoruna konuştu,

"Ona ait hiçbir şeyi istemiyorum. Bu evi de, parasım da, kendisini de..." Bakışlarını kızgınca devirdi.

"Seni o mu gönderdi?"

Yaşlı kadın başını kaldırdı ve yaşlı boynu gerildi. Endişeyle ya-

nakları kızardı. Gözleri biraz tuhafça irilirken, kaygıyla kısa bir an ve bocalayarak lafa atıldı, "Ha... Hayır. Elbette ki ben kendim geldim, sadece?.." Tereddüt ederek başladı lafına, gene ne diyeceğini bilemedi, onun kızgın bakışlarını görünce aklındaki şeyler yerle yeksan oldu. O karşısında bu kadar güçlü bir Hazan beklemiyordu. Ağlamaktan bitmiş, kendinden geçmiş birini bekliyordu. Gördüğü sandığı şey olmadı! Bu kadın gelini değildi! Ne olmuş ona diye düşündü? Bir insan bu kadar çabuk değişebilir miydi?

Hazan dişlerinin arasından tıslar gibi söylendi. "Söyleyecek başka bir şeyin yoksa..." Eliyle kapıyı gösterdi. Yaşlı kadın ayağa kalktı. Onun imasıyla gözlerini kızgınca üzerine dikti, bu genç kadın kibarca, *"Git"* diyordu. "Senin oğlunu da, ona dair hiçbir şeyi de istemiyorum. Gidin lütfen. Ben bu evden gidene kadar bu ev benim ve ben, ona dair hiç kimseyi, hiçbir şeyi hayatımda görmek istemiyorum... Bundan sonra..."

Suna Hanım eğilip koltuğun yanındaki çantasını alarak doğruldu. Dudaklarını büzünce, kenarındaki mimik kırışıklıkları ortaya çıktı. Çıkık elmacık kemikleri kasıldı. "Anlayışın için sağ ol kızım" dedi soğuk bir sesle ve kapıya yöneldi. Salonun kapısına gelince kısacık bir an duraladı, hafif bir göğüs geçirerek devam etti, "Demir'in habe..." Hazan kendini sıkarak," Kimseye söylemem şimdi gidin lütfen..."

Yaşlı kadm salondan çıkarken, Hazan daha fazla tutamadı kendini. Dizleri titriyordu. İçi çekiliyordu. Canı içinde parça parça bölünüyor, kan kusuyordu. Dar geliyordu dünyası ona, yüreği tükenmiş atmıyordu sanki. Güç çekildi bacaklarından, tutamadı kendini daha fazla. Elini uzatıp tutunacak yer aradı ve koltuğun başına koydu. Kendini kanepeye atarken Ebru korkuyla yanma atıldı.

"İyi misin?"

Dikkatle tutup kanepeye yasladı. Şimdi bir kedi yavrusu gibi eteklerime sokulmak istiyor, ıslak gözleriyle derin derin yüzüne bakıyordu. Ebru endişeyle bakan kardeşine çevirdi gözlerini. Ağlıyordu. Dudaklarını araladı tam konuşacaktı ki sustu. Hazan derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalışırken titreyen sesiyle, "Abla hemen gidelim buradan ne olursun!" diyerek neredeyse inledi.

Demir başını masaya eğdiğinde bütün sorunları el değmemiş olarak karşısında büyük bir gafletle duruyordu. Dalgındı ve berbat. Saçları, elleriyle oynamaktan dağılmış, yakışıklı yüzü çökmüştü. Vaziyetim çok fenaydı. Özensiz, dağınık, tahammülsüz ve kaba biri olmuştu. Kendinde değildi artık... Öfkesi kendineydi. Hep düşünceli, hep bir şeylere kızgın ve menfi derecede katıydı. Gözleri boş boş bakıyordu masasında duran dosyalara. Bakıyordu ama görmüyordu. Her zamanki gibi durumu ilk fark eden ise Cavit olmuştu. Bir iş arkadaşından çok, gerçek bir dost gibi ilgilenmişti. Zaten yardıma hep açık olup, hiç üşenmezdi. Hayat ona karşı da pek cömert değildi, kızgındı o da hayata. Eşini kaybetmişti geçen sene, onunkisi severek kayıptı... Allah tarafından... Onunla birlikte neşesi, hayat sevinci kaybolunca, kendini işiyle avutmaya başlamıştı. Gülümsemesinde hiç silinmeyen bir gölge, gözlerinde hep boş bir yer vardı. Derin bir keder taşıyordu bihaber bakışları. Tevekkeli, *"Ben de mi böyle olacağım"* dedi genç adamın iç sesi, onun hicran yüklü gözlerine bakarken! Yok, bu saçmalıktı. Sadece iyi bir dostu, en iyi arkadaşını, bir zaman sevdiği kadını kaybettiği için üzgündü. Geçecekti, zamanla bunlar bitecek atlatacaktı! Zaman her şeyi yenecekti!

"Yolunda olmayan bir şey mi var Demir?"

Genç adam geriye yaslandı. Bakışlarını durgun adama fevri bir hızla çevirdi dikkatle dinlemeye çalıştı. Ama mavilerinin laciverte döndüğünü saklayamadı. Demir derin bir nefes aldı. Ellerini yüzünde gezdirdi sıkıntıyla. Gözaltları çökmüştü, altında halkalar oluşmuştu, belli ki uyumamıştı bir zamandır. Yüzü de solgundu kaç zamandır zaten. Tahayyülle ayakta durmaya çalışıyordu. Bu zaten cevabı bilinen bir şeydi. Artık herkesçe apaçık görünen ve konuşulan bir konuydu. Ellerini yüzünden çekti Demir, "Kötü bir dönem" dedi içten bir sesle. Parmaklarını çatlamak üzere olan şakaklarına kayıp ustaca gezindi. Başı iflas bayrağını sallıyordu kaç zamandır.

Cavit elini çenesine koydu. Bakışlarını genç adamın tükenmiş yüzünde gezdirdi.

"Bunu görüyorum zaten, sorun Hazan mı?"

Demir cevap vermedi. Mütalaayla baktı. Zaten vermesine gerek kalmıyordu, bakışları anlatıyordu olanları apaçık çıplaklığıyla.

Sessizliği istemese de kendini ele veriyordu. Suskundu ne zamandır. Sadece düşünüyordu.

"Eğer konuşmak istersen ben buralardayım, her zaman! Bir derdin, bir sorunun olursa elimden gelen bir şey olursa yaparım..."

"Boş ver. Uzun ve karışık bir mesele zaten bu, her hâlükârda artık çok geçte kaldım. Telakki edilecek bir mesele kalmadı ortada. Bu işin dönüşü de telafisi de yok biliyorum. Dönüşü olmayan hatalar yaptım ve artık sonucuna katlanmakta mükellef oluyorum..." Cavit dosyalarını masadan alarak, oturduğu koltuktan kalktı. "Sonra konuşuruz, sen istediğin zaman. Biraz kafanı dağıtınca." Demir kafasını salladı, genç adam da fazla üstelemeden ofisten çıktı.

Canı sıkkın olunca bilirdi ki konuşmazdı. Sakinlesin sonra konuşum diye düşündü. Günün geri kalanını masadaki dosyalarla, çizimlerle boğuşarak geçirdi. Hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Geçen gelen yardımcı çizimler gözlerinin önünde uçup duruyor, ama kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Yorgundu, düşünceli ve dağınık. Ve artık yalnız... Ayvaz bir sıkıntıyla cebelleşiyordu. Şule gün boyu iki kere yanma gelmişti ve onu kırmak istemediği için, ona iş icat etmişti. Şu anda uğraşacağı en son şey onun kaprisi ve sinir krizleriydi. Baş belası istemiyordu. Koltuğunda geriye yaslandı sırtını. Bir anda aklına sigara içmek geldi. Şu anda buna gerçekten ihtiyacı vardı. Yerinden doğrulup masanın çekmecesini açtı. Tüm çekmeceleri karıştırdı ama bir tek dal sigara bile bulamadı. Çekmecenin içinden sigaradan hariç, bir sürü şey gelmişti eline. Özellikle de şu anda en son ihtiyacı olan, eski hatıralar duruyordu parmaklarının arasında. Hazan'la gittikleri son konserin biletleri ve Hoyrat Hayat Sergisinin biletleri, ne çok istemişti bu sergiye gitmeyi... Hazan'la geçirdikleri o günler o kadar uzak geliyordu ki şimdi ona, oysa henüz bir sene bile olmamıştı. Demir biliyordu ki artık, değerli anılar böyle ufak ve acı verenlerdi. Ondan geriye kalan, olmayan yanıydı. Mazi hep can yakan olarak kalacaktı.

Böyle bitemezdi, bu şekilde değildi! Hem sonra o geceki öpüşme... o öpüşmede neyin nesiydi? Tadı hâlâ damağmda dururken, sadece bir veda öpücüğü olarak mı kalmıştı. Kendi iradesine karşı savaş açtı. Uzun zaman sonra ilk defa kendini ona yakın ve açık

hissetmişti. *"Sadece bir veda öpüşmesi"* dedi iç sesi. Bu kadar, başka anlamı yok. Hayır, hayır, daha fazlası olmalıydı! Lâkin artık faydasızdı. Ne fark ederdi? Hazan onun için bitmişti, onun da Demir'i bir daha görmek istemeyeceği de kesindi. Bunu kendi bitirmişti. O. na sadece hoşça kal öpücüğü bırakmıştı ve fark bile edemeden içine kazımıştı bunu. Elini saçına koyup yolar gibi çekiştirdi. Canı şimdi nasıl da sigara tellendirmek istiyordu. Dumanıyla kederlerini savurduğu bir dal... Hazan ona sigarayı zorlayarak bıraktırdığı günden beri hiç içmemişti ama şimdi içmek istiyordu. Bundan sonra da...

Ofisten çıktıktan sonra çiçekçiye gitmeye karar vermişti. Bu konuyu çok düşünmüştü ofiste. Çiçekçinin kapısından içeri girdiğinde uzun adımlarıyla, kapının açıldığını haber veren rüzgâr çanları çalmaya başladı. Onu yaşlı bir bayan karşıladı. Elini ensesine koyup çiçeklere bakarken dalgınca, onun en sevdiği çiçeği aradı durgun gözleri, beyaz laleleri. İlk yapılan aranjmanı beğenmedi yeniden yaptırdı. Yaşlı kadın dikkatle aranjmanı yaparken ona baktı. Dalgın ve bıkkın bakışlı adama. İşi bitince çiçekçi kadın, bir zarf ve bir kâğıt uzattı. Kalemi uzatırken bakışlarını genç adama çevirip sordu, "Bir şey yazmak ister misiniz?"

Demir eline kalemi alıp bir şeyler karalamaya başladığında dalgınca... İlk yazdığı ve sonraki yazdığı dördüncü ve beşinci kâğıdı da avucunun içinde kırıştırarak çöpe attı. Yaşlı kadın başka bir çiçeğin süsüyle ilgilenirken, ona arada bakıyordu. Sonra son yazdığı kâğıdı da yırttı ve elini cebine atıp, iş çıkışı oraya koyduğu serginin biletlerini çıkardı. Arkasını çevirip beyaz yerine yazmaya başladı,

'O öpüşme gerçek bir zulümdü veda olarak, sana bunu yapmak istemezdim... Unutmak kolay olmayacak biliyorum. Özür dilerim, böyle olsun istemezdim. Bu laleler yakında solacak, beslenmeyen hisler gibi. Biliyorum senin içindeki ben de böyle kuruyacağım, solacağım...

Üzgümüm...'

Saçmaladığım biliyordu. Lâkin yazacak başka bir şey bulamıyor, aklına getiremiyordu. Sanki zihni durmuştu. Kalbini demir pençeler kıskacına alıp sıkıyordu. Sanki beyni durmuştu, kalbi de dursun istiyordu ve bedeni ona itaat etmiyordu. Biletleri zarfa koydu, notu masaya bıraktı. Dalgın bakışlarıyla ayakları üzerinde dönüp, çıkış kapısına yöneldi. Artık şimdi tamamen bitmişti...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Genç kadın başını usulca yana çevirdi. Ellerini oturduğu bankın üzerine koyarak hafifçe sarktı. Başını geri atınca, saçındaki tokasını aşağı kaydırdı. Tokayı çıkardığında özgürlüğüne kavuşan sarı saçları, dalga dalga narin omuzlarına dökülmüştü. Başı çatlayacak kadar çok ağrıyordu. Bu gövdenin üzerinde bir baş bile ağır gelirken, bir toka o kadar büyük yüktü ki, parmaklarını saçlarına geçirerek tarayıp arkaya doğru savurdu saçlarını, her zaman sıkı sıkı bağladığı saçları bugün özgürlüğün tadını çıkaracaktı. İlk değildi belki ama yine de böyle olmasını istiyordu. Onların rüzgârda savruluşunu, asice, hoyratça, kafa tutarak dalgalanmasını istiyordu. Tıpkı şimdi gördüğü şey gibi... Gözlerini tahayyülle denizin içine çevirip sahile doğru geri çekilen hırçın dalgaları izlemeye başladı. Bir gelip, bir gidiyorlardı. Köşelerde girdaplar oluşturup küçülüyor, yok oluyorlardı. Üzerinde baloncuklar ve köpükler bırakarak geri çekiliyorlardı. Dudakları kımıldadı.

"Çok güzel" dedi köpüren denize, içi gibi kabaran dalgalara...

Derin bir nefes alıp doğruldu. Başını yana çevirip gelen giden var mı diye baktı. Yoktu, hâlâ kimse yoktu. Kolunu kaldırıp ince

bileğindeki saatine baktı. Yarım saattir bekliyordu ve belli ki gelmeyecekti. Belki de vazgeçmişti. Elini yanına atıp kol çantasını aldı. Yerinden tahakkumle usulca kalktı. Omuzları kırgınca düşmüş, hüsrana uğramış hâlde hareket ediyordu. Geleceğinden o kadar emindi ki ama yanılmıştı. Spor çantasını başından aşırıp boynuna çaprazlama taktı. Başını yukarı kaldırıp havaya baktı. Artık kış geliyordu ve havada bir kasvet vardı. Etrafı ara sıra gri bulutlar sarmıştı. Asi bir rüzgâr saçlarını savururken geriye doğru, bakışlarını sahil boyunca uzanan yola çevirdi ve gelmeyeceğini anladığı için gitmeye karar verdi. Önüne dönüp sakince birkaç adım attı.

"Beni beklemeyi düşünmüyor muydun? Sadece biraz bekletim fazla değil..."

Hazan duyduğu tok sesle donup kaldı. Topukları üzerinde hızla arkasını dönünce, sarı saçları ışıldayıp başında hareler oluşturarak savruldu. Yüzüne saçılan saçlarını geriye itti. Mavi denizlerini, karşısındaki üzgün adama dikti. Gözleri buluştu ilk onunla. Yılların yorgunluğunu yemiş gözlerine kaygıyla baktı, sadece birazcık bakmak istedi. Kalbi gitmek istese de, ayakları mıhlanmış gibi yerinden kalkmadı. Yanına gitmek, boynuna sarılmak, göğsünde ağlamak istese de cesaret edemedi. Onun yüzünü hafızasına kazır gibi her bir zerresine bakıp yerinden kıpırdayamadı. Gözleri buğulanmaya başladı önce, mavi gözleri ıslandı, ardından görüş alanı bozuldu. Suratı hüzünle yıkılırken, dudakları üzgünce büküldü. Onun karşısında ufacık bir çocuk oldu yeniden. Onun sıcaklığına hasret masum çocuğu...

Yaşlı adam gözlerini kırık bir tebessümle maviliklere odakladı. Yağmur yüklü bulutlarını tanıdı. Ona mutlak bir umutla bakan ve sevgiye muhtaç mağrur bakışlarını... Gözlerinde asilikle ışıldayan yaşlarını da... Yüzünde oluşan kederi de, tedirginliği de okudu. Biliyordu onun yüzünde her bir çizgisinin ne anlama geldiğini, bakışlarının manasını çözeli çok olmuştu yaralı kuşunun. Ondan uzak durmasının sebebini anladı. Ürkek, çekingen, korkak yanını kavradı. Zaten hep öyle değil miydi? Yaralı bir kumru gibi, sevgiye aç keklik gibiydi, hep ürkek, hep temkinli. Açtı kollarını kartal gibi,

bütün kötülüklere karşı korunma gibi, *ben sana sahip çıkarım burada yerin hep var* gibi... Yine de içinde bir tereddüt... Ona küsmesinden korkuyordu yaşlı yüreği, kırılmasından, kopmasından ürküyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu en çokta...

Hazan gözlerini ona açılan huzurlu kanatlara tahakkümle dikti. Ayakları koşmak istese de... canı çekilmiş, kök salmış ağaç gibi hâlâ olduğu yerde duruyordu. Daha fazla dayanamadı. Yaşlı adamın yanağına doğru inen gözyaşıyla silindi her şey gözünden, öne doğru atılıp koştu. Huzura koşar gibi, sevgiye kanat çırpar gibi... Kollarını kaldırıp boynuna sardı. Onun uzun boyuna yetişmek için ayakuçlarında doğrulup, sıcacık sinesine yerleşti. Yaşlı adam kollarını onun ince narin beline sarıp bir baba şefkatiyle sarıp sarmaladı.

"Beni görmeden gidecek miydin Kınalı Kekliğim?.."

Hazan kollarını biraz daha sıklaştırdı. Ağlamaklı ve cızırtılı sesiyle zorlanarak, "Gelmeyeceksin sandım, sen de beni bıraktın sandım babam, bilemedim affet."

Yaşlı adam evvela geriye çekilince, minnetle titreyen elleriyle ellerini tuttu, alnından, yanaklarından özlemle öptü. Babası az sonra onu kalktığı yere doğru yönlendirdi. Hazan hiç itiraz etmeden itaat edip eski yerine oturdu, babası da yanına. Hazan nemli gözlerini çevirince, yaşlı adam kırışık ama hâlâ güçlü olan kocaman elleriyle, pürüzsüz yanaklarındaki ışıldayan incilerini sildi.

"Ben çekindim, beni görmek istemenin sebebini zaten biliyorum ama çekindim işte. Ya beni de istemezsen görmeyi, öyle bir itin babası olduğum için kızgınsan bana diye. Utandım senden, sana karşı boynum eğik, mahcubum yavrum. Çok üzgünüm..."

Hazan onun yanağındaki gezinen titrek elini yakalayıp dudaklarını üzerine bastırdı. Avucunun içine alıp sıkarken sevgiyle, "Sen niye mahcup olasın ki babam, senin bu olanlarda ne suçun var! Senin hiçbir suçun yok. Ben biliyorum seni, babamsın, yarlarımın ilacı, derdimin dermanısın..."

Bilakis yaşlı adam gözlerini devirdi pişmanlıkla gardını düşürdü. Hüzün yerleşti bakışlarına, grileri titriyordu dolmuş iri damlalarıyla. "Var kızım, hem de en büyük hata benim. Bak ben öğ-

retememişim oğluma vicdanı, sevgiyi, ahlakı baksana. Zamanında karşı koyabileseydim annesine, bugün bunlar böyle olmayacaktı. Şımarık, asi büyümeyecekti. Her dediğini, her istediğini elde etmeye alışmayacaktı. Sustum... Sustum ve bak ne hâle geldik."

Ancak sonra dayanamayan Hazan ellerini Kerem babasının beline sarıp, başını onun geniş ama zayıf göğsüne gömdü. Sıcacık teninin şefkatini hissederken sakince atan kalp ritmini ihtiyatla dinledi. "Olan oldu artık dönüşü yok, köprüler yakıldı. O yanan köprülerle umutlar, hayaller, sevgiler, sadakatler de yandı. Geriye kocaman bir toz bulutu, ardında bir avuç kül bıraktı. Savruldu rüzgârla tozları, izleri bile kalmadı. Zaman geride kalanları kendine esir, geleceği ise bilinmez yaptı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak babam, geçmiş geleceğin aynası olacak... Değişecek her şey, saflıklar öldü, masumluk yok oldu, temiz ne kaldıysa kirlendi. Hazan öldü..."

"Deme öyle Kekliğim!"

"Amacım seni üzmek değil, sana kendimi göstermek. Ben artık ben değilim, ben artık eskisi gibi değilim."

Yaşlı adam onun gül yüzünü görmek için elini çenesine koyup kaldırdı. Ağlamaklı sesi yaşlı ve yorgun yüreğe ağır gelmişti. O kıyamazdı Kınalı Kekliğine, sabahları bahçesinde neşeyle şakıyan... dinlemeye doyamadığı, gül yüzüne kıyamadığı yetim gelinine. Gözlerinden yanağına doğru sıralanırken incileri, dudakları titredi ağlamamak için. Sanki onu hafızasına yazar gibi çizdi benliğine yavrusundan ayrılan her baba gibi...

"Ben seni bir daha göremeyecek miyim? Ben Kekliğimsiz ne yaparım? Geç buldum kızımı erken kaybetmek istemem. Camıma konmuş kanadı kırık Kekliğim iyileşemeyecek mi hiç? Tekrar kanatlanıp uçacak mı? Ben senin iyi olduğunu göremeyecek miyim be Müslüman?!"

O anda Hazan buz gibi olmuş ellerini babasının yanağına götürdü. Titrek elleriyle dokundu son kez. "Ben gidiyorum baba. Kekliğin artık uçuyor, uçmayı öğreniyor... uçmak zorunda. Çok yaralarım var, kan kaybediyorum ama başaracağım, sen beni me-

rak etme. Daha önce de yaptım, hayatta kalmayı başardım, şimdi gene başaracağım ama şimdi yanımda sadece geçmişim olacak. Onunla tanışmadan önceki hâli, sildim yok artık." Adını bile anmak istemezken dili yine de anlatmak istemişti içindeki kederi babasına. Sahipsiz bakışları yarımdı atık.

"Onunla olan seneler değersiz bir hatıra defteri gibi tarihin tozlu raflarında yer buldu. Yırtık ve viran... Okunmamak üzere, açılmamak üzere kaldırıldı."

Kerem Bey kederin gark olduğu derin bir iç gerdi. Başını salladı. "Haklısın kızım. Ne diyeyim!" Ellerini onun o çok sevdiği sarı saçlarına atıp titrekçe gezdirdi. "Seni anlıyorum, haklısın da ama... gene de senden ayrılmak zor be yavrum. Bir babanın evladından ayrılması çok zor... Sen benim kızım oldun, yaralı Kekliğim oldun, satrançtaki yenilmez müttefikim, bazen de fikirlerimin çatıştığı doğrucu ve cesur rakibim."

Numaradan bile olsa Hazan kırıkça gülerek, "Ben senin kızın oldum, bundan daha ötesi var mı baba! En değerlisi bu! Ama yoruldum. Artık bu beden bu yükü taşıyamıyor. Uzaklaşmak, unutmak istiyorum..." Yanağına doğru yeni yaşlar sıralanırken, "Sanma ki seni unuturum, asla ama buna gerçekten ihtiyacım var. Yoksa... ben ben olamayacağım. Ben, o olduğumdan beri kendimi unuttum baba. Buna artık müsaade etmeyeceğim..."

Yaşlı adam başına bir buse koyup geri çekildi. Gözleri kırıkça bir hüzünle hafifçe ışıldadı. Titrek sesi kadife tınısıyla birleşti. Dudakları hafifçe kıpırdandı doğruca söylendi.

"Karanlık aydınlıktan, yalan gerçekten kaçar... Güneş yalnız olsa da etrafa ışık saçar... Üzülme doğruların kaderidir yalnızlık, kargalar sürüyle, kartallar yalnız uçar..." Her zaman güzel sözleri söyler, o da dinlerdi.

Yüreği burkularak Hazan babasına sokulup, yanağına kocaman bir buse bıraktı. "Sağ ol babam. Bu iyi geldi işte... Her ne kadar takım ruhun depreşse de."

Ellerini omzundan çekip oturduğu yerden kalktı. Başını aşağı eğip elini çantasına attı. İçinden çıkardığı zarfa bakarak parmak-

larının arasında oyalandı. Başını kaldırıp derin bir nefes çekerek ciğerlerine, elindekini uzattı. Yaşlı adam zarfa bakarken, "Baba bunu ona verir misin?" diye sordu.

Yaşlı adam zarfa uzandı ama gözleri, "Bu ne?" gibi soru işaretleriyle çakıyordu. Hazan rüzgârın savurduğu saçlarını kenara çekti. "Sadece ver baba, o açınca anlar."

Başını yana çevirip, mutsuz gözlerini yolda gezdirdi. Zor olacaktı ondan ayrılmak. Zor olacaktı ellerini bırakmak.

Elleriyle oynarken dalgınca gideceğini söylemek için cesaret topladı.

"Ben artık gitmeliyim..."

Güzel başını kaldıramadı. Yanağına doğru yaşlar sıralanırken, omuzları sarsılmaya başladı. Bu çok zordu. Tam bulduğu anda, babasını kaybetmişti! Bir anda o huzur veren sıcaklık sardı etrafını. Korunaklı kollarında soluklandı. Kulağının dibinde güven teskin eden sesi yankılandı.

"Git kızım! Seni hak etmeyenleri de unut, hatırlama. Sen her şeyden daha değerlisin, kıymetlimsin benim... ama beni unutma. Arada bir olsa da ara. Seni merak ederim. Bu çaresiz yaşlıyı arada bir arayıp iyi olduğunu söylersen, ben de rahat ederim olur mu? Zaten ne kaldı geriye ömrümden, sayılı üç beş günden başka."

Hazan kahırla başını salladı, konuşmadı. Yahut da konuşamadı. Son defa sıkıca sarılıp, hızla çekildi kollarından. Usulca ayrıldı. Arkasına bile bakmadan, bıkkınca uzaklaştı. Elleri yumruk olmuş, cesaretli olmaya çalışıyordu. Ama ne zordu Yarabbi! Tasalı gözlerindeki yaşlar sıra sıra damlarken yere, o hızla yürüdü. Biliyordu bakarsa geri dönecek, ona sımsıkı sarılacak, ayrılamayacak. Uzaklaştı. Ondan da, tüm geçmişinden de... Sadece gitti. Yol onu nere götürürse, ayakları nerede olursa, yok olup gitti.

Yaşlı adam onu sahilin sonunda kaybolana kadar kederle izledi. Ufacık bir nokta olana kadar, onun her zaman emin olan adımlarının, tereddütle atılmasını izledi. Dalgın bakışlarla, biçare yaşlı gözlerle, biten bir evliliğe, giden bir evlada ağladı. Sonradan bulduğu kızını, kaybetti.

***

Demir başını dosyalara eğmiş, dikkatlice notlar alıp analiz yapıyordu. Arada yan tarafta duran çizimlere bakıp, yanlış olup olmadığını kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Dalgın başı uğuldayan beyniyle kapı vurulunca sıkılgan ses tonuyla, "Gel" dedi. Kapı açıldı içeri uzun boylu birisi girdi. Güneşin vurduğu büyük ofis camından, onun gölgesi masaya düştü. Demir gelenin çalışanlardan birisinin olduğunu sanıp, "Dosyaların yanına bırak" dedi sakin bir tonda.

Ancak önüne atılan beyaz zarfla olduğu yerde sıçradı. Gözlerini kızgınca devirip, başını hiddetle kaldırdı. Tam bağıracaktı ki sustu. Karşısında hiç de tahmin etmediği birisini görünce, önce afalladı. Kendini toparlaması kısa sürdü. Yerinden kalkıp gülümseyerek, "Hoş geldin baba" dediğinde onu burada hiç beklemiyordu.

Zaten görünce ifadesi de gerilmişti. Gergince dudaklarını kasmıştı. Sert hatlarına, zoraki bir yumuşama yerleştirmeye çabalamıştı.

Oysa babası bu olayı öğrendiği günden beri onunla tek bir kelam konuşmuyordu. Yüzüne bakmıyor o ne zaman eve girse oradan ayrılıyordu. Hatta onun eve geldiği saatlerde, orda bulunmamaya dikkat ediyordu. Ona tepkiliydi. Öfkeliydi. Onun, Hazan'a ne kadar düşkün olduğunu bilirdi. Vakitsizce ve haksızlığa uğramış kızgın bakışları, kendi gözleriyle hesap sorarcasına birleşince yutkundu. Ne olursa olsun, insan kaç yaşında olursa olsun, babasının kızgın bakışlarından hâlâ ufak bir çocuk gibi çekiniyordu. Bu korkudan, ya da farklı bir şeyden değildi! Bu ona olan saygısındandı.

Kerem Bey elini cebinden çıkarmadan öylece, karşısında dağ gibi eğilmez bir şekilde, uzun bir vakit sessizce dikildi. Bir vakit sonra kararmış kaşlarıyla masanın üzerine koyduğu zarfı işaret edip, "Sana vermem için bıraktı" dedi öfkeyle söylenerek. Demir bakışlarını masanın üzerindeki zarfa çevirdi. Uzanıp alırken, "Otursana baba!" Aslında rica eden bir tonda söylese de, sesinde bariz bir çekiniklik vardı.

Yaşlı adam hiç kımıldamadı. Neredeyse oralı bile olmadı, hatta konuşmadı da. Sadece, keyifsizce baktı. Çökmüş yüzüne, solmuş tenine, usul usul süzdü oğlunu. Üzüldü baba yüreği gördükleri karşı-

sında ama bunu hak etmişti. Onun üzüntüsü, kızının yanında hiçbir şeydi. Bunu kendi seçmişti. Hata yapmak insanlara ait bir lükstü ve o bunu bilinçli olarak yapmıştı. Ne çare, zavallı oğluna bunu öğretemediği için kendine de kızdı ve gene üzüldü. Evlatlar anne babadan sorumluydu, o oğluna sadakati öğretememiş, bu konuda sınıfta kalmıştı. Konuşmadı onunla, kızmadı, bağırmadı çünkü ondan çok kendini suçlu hissediyordu. Neyi eksik yaptım diye! Belki de sessizliği verecek en güzel tepkiydi.

Ancak Demir zarfı açarken heyecanlanıp yırtınca, babasına özür diler gibi baktı. Oysa tedirgindi bakan gözleri. Utanır gibiydi babasından, o evladının bakışlarını tanırdı. "Kimden baba?" dedi ihtiyatlı duru çıkarmaya çalıştığı sesiyle. Lâkin kim olduğunu zaten ehemmiyetle seziyordu, ki yüreği böylesine heyecanlanıp hızlı atıyordu. Zarfın içindeki kâğıdı çıkarırken, "Kim verdi bunu sana, söylemeyecek misin?"

İçinde ufak bir kâğıt, bir de çek vardı. Önce çeke baktı. Adına kesilmiş bol sıfırlı bir çek. Şimdiyse kaşları çatılmış, her zaman insana sevimli bir çocukmuş izlenimi veren yüzü öfkeyle asılmıştı. İçinde tuhaf bir şeyler doluşurken, parmakları titredi hafiften. Aklına gelen olamazdı her hâlde! İçinden çıkan katlanmış kâğıdı tedirginice açtı. Kısa bir yazı vardı, bu hayatını tepesine çökertmeye yetmişti,

"Boşanmak için avukata vekâlet verdim. Sorun çıkarma! Tek celsede bitsin bu evcilik oyunu! Bu da evin parası, için rahat olsun, tek kuruşuna dokunmadım! Aslında sana bırakmayı düşünmüştüm evi ama o mutlu günlere dair hiçbir şeyi hak etmiyorsun... Geçmişi de. Umarım istediğin gibi olur hayatın, seçtiğin gibi, istediğin şekilde...

Hazan...

Afallamış yüzünü kaldırıp babasına çevirdi. Bakışları yenilmiş, bitikti. Şaşkın, içi boş, hüsranla bakıyordu artık gözleri. Elindeki kâğıt aşağı inerken titrekçe, gözlerini kara bulutlar bürüdü. Gri gözleri toz kesti fırtına öncesi sis gibi, kasırgalar kopacakmış gibi kararrdı. İçinde şimşekler çakmaya başladı. Kırgın mı bakıyordu, üzgün mü, yoksa umutsuz mu anlayamadı yaşlı adam!

Hani dağlar üzerine çökmüş gibi nefessiz kalmıştı oysa adam.

Bunun böyle olduğunu biliyordu. Bu kadar acı olacağını tahmin etmiyordu. Hep bir umut vardı, "Affeder" diyordu. Olmadı. Birkaç çizgiyle nefesi ve hayatı yarım kaldı. Zor gelmişti. İçine acılar ekmişti bu ufacık kâğıt parçası.

Babası oğluna zekâ dolu gözlerle bakmış ve sessizce konuşmuştu. "Ne sanmıştın iki gözüm?" Kaşları suçlarcasına çatıldı. "Ne ummuştun be Müslüman? Sen ne yaparsan sineye çeker, yanlışlarını affeder, kabullenir mi? Yanıldın! O çocuk çok bile dayandı annenin yaptığı dengesizliklere, kaprislere, senin yaptığın iğrençliğe! Siz onu hak etmiyorsunuz. Neye üzülüyorum biliyor musun? En çok şimdi pişman oluyorum... Bunları gördükçe... Seni ufakken daha, bir temiz dövmediğime üzülüyorum. Ya da anneni boşayıp, seni kendim büyütmediğime... Sonunda ona benzedin, onun gibi kibir..." Yaşlı adam dişlerini sıkıp başını salladı. "O çocuğun öyle gözü yaşlı gitmesini bana izlettin ya, helal olsun oğlum sana. Ben sana ne deyim! Çok pişman olacaksın ama iş işten geçmiş olacak. Sen sevmeyi bilmiyorsun... Onun gibi birisinin sevgisini de hak etmiyorsun. Evladımsın. İçim acıyor... ama yine de kızgınım sana, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok. Beni evladımdan ettin..."

Demir üzgün gözlerle konuşacak gibi babasına baktı. Gerildi vücudu yay gibi, tüm kasları kasıldı. Çenesinde kızınca, öfkelenince oluşan damarı kabardı. Yaşlı adam anladı ve elini kaldırıp onu susturdu. Genç adam da üzgünce gözlerini devirdi, elindeki kâğıtla oynamaya başladı.

"İleride bir gün... ona değer veren biriyle karşılaşınca..." Demir dişlerini sıktı. Nitelikleri hakkındaki nutkunu yarıda keserek, "Baba..." dediğinde iner gibi, kararlı bir sesle. Karısından söz etmek kendisine acı veriyormuş gibi ağır ağır konuştu. "Yapma... ne olur!"

Yaşlı adam kırık bir tebessüm takınıp aldırmaksızın devam etti. "Onu kendi ellerimle vereceğim o insana, değerini bilen bir adama, senin gibi kişiliksiz olmayana... Tabii, sizin yüzünüzden hâlâ beni görmek isterse!" Durumun gülünçlüğü dikkatinden kaçmamıştı. Arkasını dönüp ofisten çıkarken, Demir babasına doğru hareket etti. Yaşlı adam arkasını dönmedi ama onu hissetti. Ona doğru a-

tıldığını fark etti. "Sakın yanıma yaklaşma! Bu yaştan sonra baba dayağı yedirtme kendine! Boynunu kırarım, evlat demem canını yakarım" dedi ve ofisten çıktı.

Demir babasının arkasından bakakaldı. Omuzları kederle çöktü, yüzü düştü. Biliyor muydu?! Babasının gücü ona yetmez ama o babaydı ve saygısı vardı. Onun kuru tehdidine boyun eğdi. Başı önüne düştü, utandı yaptığından... Buğulu gözleri kâğıda takılı kaldı. Şimdi gitmiş miydi Hazan? Her şey bitmiş miydi? Evi satmıştı, iyi de neden? O ev onundu. İçine bir acı, sarsılmış kalbine ağırlık çöktü... Sanki biçerdöver gibi talan etti yüreğini. Umursamadı. Arkasını dönüp hızla masaya yaklaştı. Koltuğun arkasına astığı ceketine uzanıp, çekerek aldı. Bir hışımda üzerine giyip kapıya yanaştı. Bu işi öğrenmeliydi. Nereye giderdi? Onun gidecek yeri yoktu ki? Tanıdığı kimsesi de yoktu, Tabii Ebru'dan başka!

Genç adam o kadar telaşlıydı ki arabayı nasıl kullandığını ve buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Önce Ebru'nun evine gitti. Kapıya o kadar vurmasına rağmen açılmadı. Apartmandakiler rahatsız olup ona bakmış ama birisinden bile cevap alamamıştı. Sonra da hızla arabasına atlayıp evin yolunu tutmuştu.

Yollar bir türlü bitmek bilmedi. Ona bunu yapmaması gerektiğini söyleyecekti. Evin işlemleri bitmediyse, durduracaktı. Hemen taşınmış olamazdı. Yani, o kadar kısa sürede koca evi taşıyamazdı! Yol boyunca aklında bir sürü düşünce vardı. Kafese kapatılmış aslan gibi sıkıntıyla kıvranıp duruyor, zihnini toparlayamıyordu.

Sonunda yol bitti ve evin sokağına girdi. Bir zamanlar her gün geldiği sokak, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi kayıp geliyordu. Hâlbuki sadece birkaç hafta olmuştu buraya gelmeyeli. Aslında hep isteyip bir türlü cesaret edemediği için gelmemişti. Arabayı bahçeye çekip durdurdu. Elini direksiyondan çekmeden önce biraz bekledi. Vefasız gözlerini, kudretin anlaşılmaz bir cilvesi olarak evin kapısına dikti ve baktı. Ne indi, ne de kımıldadı. Sadece düşünmeden boş gözleriyle öylece baktı. Ellerini direksiyona dayayıp, çenesini ellerinin üzerine koydu. Beynine bir sürü anı yağarken, sadece kayıtsızca izledi. Bu eve ilk girişlerini, onu gelinlikle içeri kucağında nasıl taşı-

dığını, bahçede hortum savaşı yaptıklarını, çimlerde yalın ayak nasıl dolaştığını... Nasıl candan ve masum güldüğünü... Anılar inat eder gibi yağdı beynine. Çenesini ellerinden çekip başını kaldırdı. Elini aniden kapının koluna atıp açtı.

Kapının önüne geldiğinde elini kaldırdı ama zile bir türlü basamadı. Derin bir nefes alıp ellerini ceketinin önüne attı. Kendine çeki düzen verince zile bastı. Bu çok zor olacaktı. İçini bir telaş, bir korku, ürkütesi bir sızı sardı, damarlarındaki kan hızlandı. Geriye doğru bir adım atıp kapının karşısında ukdeyle beklemeye başladı. Kapıyı açmasını kırık bir ümitle umdu. Kalbi bile farklı atıyordu şimdi heyecandan. Ama olmadı.

Kapıyı elli yaşlarında tombul bir bayan açtı. Demir kaşlarını kaldırarak şaşkınca bakınca, yaşlı kadın onu tanımış gibi gözlerini kısarak baktı. Boğazını temizleyip "Merhaba ben şeyi..." Yaşlı kadın tebessüm ederek lafa atıldı. "Merhaba, eşiniz giderken galiba özel eşyalarını almayı unutmuş, siz de onları almaya geldiniz değil mi?" dedi, hâlbuki onlar da tahmin etmişlerdi bitmiş bir evlilik olduğunu. "Biz onları toparladık ama o kadar çoklar ki, bir kısmını da mahzene kutulayarak koyduk. Ne zaman gelirsiniz diye bekliyordum üzerimde yük gibi kaldılar!.."

Demir yumruk yemiş gibi gerilerken, yüzü ifadesizleşti. Vücudu kaskatı kesildi. Fısıltı gibi çıkan sesiyle zorlanarak, "Eşyalar?" dediğinde sadece, yaşlı kadın gülerek, "Evet oğlum eşyalar! Hepsi iyi durumdalar. Valla ne yalan söyleyeyim eşyalı ev deyince biraz tedirgin olmuştum ama bu kadar temiz eşyaların olduğunu görünce sevindim. Fakat anlayamadığım özel eşyalarınızı neden hâlâ almadığınız?"

"Bakın dediğinizden hiçbir şey anlamıyorum, açık konuşur musunuz?"

Yaşlı kadın tuhaf bir şekilde kaşlarını çattı. Yanında kısa boylu tıknaz bir adam belirdi. Yaşlı adam gözlüklerini burnuna devirip baktı. Ardından elini uzattı, "Merhaba Ben Lery bu evi biz aldık. Bu da eşim Canan." Eliyle nazikçe içeriyi gösterdi. "Girmez misiniz?" diye kibarca sordu. Demir kaşlarını çattı. Gözleri biraz öfkeli bakar-

ken sesi kalınlaştı. "Bana açıklar mısınız neler oluyor burada. Eşiniz neden bahsediyor?"

"İçeride konuşsaydık?"

"Gerek yok. Bana açıklarsanız sevinirim."

Yaşlı adam elini eşinin omzuna atıp, "Biz evi geçen hafta satın aldık... Eşinizden!" Gözlerini itinayla üzgünce devirdi. "Eşinizdi değil mi? Kocaman ev sizin resimlerinizle doluydu, biz de sizi oradan tamdık!"

Demir bir an bocaladı. Eşi miydi sahiden? Artık değildi galiba, sadece kâğıt üzerinde kalmıştı bu! Keskin dudaklarını araladı düşünceleriyle.

"Biz... Evet, eşim!" dedi. Sonra yaşlı adam parmağıyla gözlüğünü iteledi. "Biz evi eşyalarla satın aldık ama eşiniz evden hiçbir şeyini almamış. Bize bu hâlde taşınabileceğimizi söylemişti. Evin içi tüm özel eşyalarınızla öylece duruyor. Biz de toplayıp, hepsini mahzene koyduk."

Canan Hanım yerinden kıpırdayıp içeri girdi. Yaşlı adam ona baktı kısa bir an, sonra ilgili bakışlarını genç adama çevirdi. "Biz ona ulaşmaya çalıştık ama numarası hep kapalı. Bakın, bir şey kayıp olursa mesuliyet kabul etmeyiz, hem dokunmadık da zaten. Biz yurt dışından yeni geldiğimiz için mobilyalı ev aldık ama siz içeriyi hiç toplamamışsınız, biz de taşınana kadar anlayamadık bunu."

Cevap ister gibi söylenen bu cümlelere, ilgiyle tek kaşını kaldırıp Demir'e baktı adam, ama o, onu duymuyordu sanki.

Oysa, o sırada genç adamm kulakları uğulduyordu. Elini ensesine koyup sıkıntıyla ovarken, yaşlı kadın toplu bedeniyle kapıda belirdi. Elinde büyükçe bir kutuyla... Demir kutuya durgunca bakarken, "Bu sizin!" dedi adam, Demir kaşlarını kaldırıp elini uzattı, usulca kutuyu aldı. "Eşinizin takıları var içinde bir de resimleri var... Bakın hiçbirine dokunmadık, tüm ziyneti orada duruyor kutusunun içinde. Hepsini çekmecelerden topladım." Gözleri metalik bakışlı adamın üzerinde merakla gezinirken, "Böyle değerli şeyler ortada kalmamalıydı" diye ekledi.

Oysa Demir elindeki kutuya ateşten top misali bakakaldı. Don-

du, zaman da o anda durdu. Hiç mi bir şeyini almamıştı? Evden bir tek kendini mi alıp gitmişti? Öylece, hiç yaşamamış gibi, onca sene yaşanmamış gibi... Öyle bir sessizlik oldu ki ortamda, genç adam issizliğin içinde kalp atışlarının sarsıcı ritmini duydu. Gümbürdeverek beynini oyarcasına atan kalp ritmiyle, boğulduğunu sandı. Boşaldı kafası. Donuk gri gözleri yaşlı çifti bile görmedi. Ayakları üzerinde arkasını döndü ve hayal kırıklığıyla uzaklaştı. Sahi yürüyor muydu? Oysa orada kök salıp kalması an meselesiydi. Yaşlı kadın tam uzanıp konuşacaktı ki, kocası onu durdurup bu çabasının önünü kapadı.

Neredeyse Demir arabaya yürüyor ama nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Sadece ayaklarına uyuyordu. Arabaya bindi. Kutuyu yan koltuğa bıraktı. Eli bir türlü gitmedi kutunun kapağını açmaya. Senelerin, anıların, hayal kırıklığının kalıntılarına bakmaya cesaret edemedi. Sonunda titrek eller uzandı kutuya. mahzunluk çökerken içine, parmakları dokundu üzerine. Sonra kendine çekip dizlerinin üzerine koydu. Gözleri içine odaklanırken ağırca açtı kutuyu. Ne kadar ağırdı ufacık kutu, oysa altı üstü kâğıt parçasıydı. Ama yıllarının içinde kaldığını belirtircesine ağırlaşmıştı...

İlk gözüne çarpan resim çerçeveleri oldu. Eline aldığı yeşil çerçeveli resme baktı. Bir sahil kenarında, kumlara oturmuşlar, Hazan kocasına arkasından sarılmış, çenesini omzuna dayamış ışıldayarak güzelim mavilikleriyle neşeyle gülüyordu. Huzur vardı yüzünde ve sonsuz bir mutluluk... Diğerinde yeşil çimenlere yatmış ellerini çenesinin altına almış, haylazca dil çıkarıyordu. En son resmi aldığında yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. Genç kadın saçlarını iki yandan haylaz çocuklar gibi bağlamış, tek gözünü haşere bir tezatlıkla kapamış, çocukça bir saflıkla şebeklik yapıyor, dil çıkarıyordu. Bu fotoğrafı çektiği günü hatırlıyordu. Hafta sonu bir arkadaşının evinin bahçesindeydiler. Artık böyle bakmayacaktı ona, dokunamayacaktı o ipek saçlarına... Yutkundu.

Ve en son, dışı kırmızı çiçek desenleriyle süslenmiş ahşap yapımı sandık kutuyu aldı. Boğazına bir yumru oturdu. Bedbahtça yutkundu. Hazan nereye gitse götürürdü bu kutuyu, ama bırakmış-

tı işte, her şeyiyle geride bırakmıştı. İçinde takıları vardı. Tatillere giderken bile bırakmazdı bu kutusunu, ayırmazdı yanından. "Onlar senin bana verdiğin kıymetli hazinem" derdi. Göreceklerini bildiği için yavaşça nefesi kesilerek açtı kapağını. Her şeyi olduğu gibi duruyordu işte yerinde. Tüm takıları ve kurumuş gül yaprakları. Gözüne ilişen şeyle elini içine sokup parmaklarının arasına aldı. Alyansı... Kutunun köşesindeki kırmızı kadife kaplı zeminde tek başına biçare duruyordu. Hiçbir şey ifade etmeyen ama aslında çok şey ifade eden metal parçası, ona, "Bitti!" diye amacını haykırıyor, içini acıtasıya yüzüne bakıyordu.

Hâsıl olanı Demir, en sonunda, geç olsa dahi anladı. Hazan gitse de, onu düşünmekten hiç vazgeçmeyecek, hep hatırlayacaktı. Onunla konuşurken saçlarıyla oynayış şeklini, sokakta kendinden emin yürüyüşünü, spor çanta takıntısını ve içine her şeyi doldurup sürekli bir şeyleri arama telaşını, insanın içinde birçok hayale sebep veren ironik bakışlarını, haşarı bazen masum, bazen de sevimli gülümsemesini... Hani hiçbir zaman eksik etmediği masum hâli ve yalana tahammülü olmayan acımasız yanını... Demir onu düşünmeyi hiç bırakmayacaktı. Bunu şimdi daha iyi anladı ama artık çok geçti. Şimdi ve bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hani elindeki resim, kutudaki takılar gibi artık her şey... Her şey perde perde açılıyor ama nafile bir tezatlıkla her şey maziye itiliyordu. Mazi eski olmuştu, eski kayıp... Artık her şey bitmişti...

***

(Hayatınızı nasıl ondan ayırıp taşırırsınız? Burada özellikle alçaklardan bahsediyorum (x) olarak konuşabiliriz izin var)

1. Bütün eşyalarınızı değerlendirmeye alın. Nelerin kalıp, nelerin gideceğine karar verin ki, genelde gidecek olanlar hep bellidir, Erkekler... Yahu bunu sevdim be!..

2. Taşınmaya değer eşyalarını paketleyin ki bunların hepsi sadece giyecek olacak ve o evden başka hiçbir şey çıkmayacak. Bunu da sen söylemiştin aklımda kalmış galiba yazmışım! Neyse!

3. Yeni evinizde değişiklik yapacağınız ve restore edilecek yerleri seçin ve kapıya kocaman, "Gereksizler giremez" yazın (x)'ler de buna dâhil. Ha, benim odam üst kat olacak haberin olsun!

4. Atmak üzere olduğunuz bu adamın bütün eşyalarını ve aşamalarını bir daha gözden geçirin ve delete tuşuna basıp beyninizden çıkarın, silin, yok sayın... Yapamazsan bana söyle ben senin yerine silerim onu tüm dünyanın üzerinden zevkle tamam mı?

Neyse ki Ebru'nun onun eline verdiği listeye bakıp gülme krizine girerken, kâğıdı kaldırıp göstererek yarı gülmeli, yarı ağlamalı bir sesle, "Bu tarihi eseri çerçeveletip yatak odamın duvarına asacağım ki, kulağıma küpe olarak kalsınlar değil mi?" dedi tutuk bir sesle. Ebru omuzlarını kaygısızca sarsıp, "Hayatın gerçek yanı bebeğim, benim dilimden anlatılmıştır meşhur bir çatlak olarak!" diyerek göz kırpıp evin kapısına yöneldi. Hazan sahtece attığı gülücüklerini, gözüne ulaşmayan kahkahalarım, bir anda onun gitmesiyle yüzünden silip, ifadesizce karşısındaki eve baktı. Hatları sert, bakışları donuktu. Tamam, eğlenmişti ama içinden gelerek gülememişti. Derdi dağları almışken değildi. Sorunları bu kadar büyükken değil gülmek, nefes almak dahi imkânsızdı,

İki katlı Amerikan tarzı bahçeli ev gerçekten çok güzeldi. Ufaktı ama onlara yetecek kadar da büyüktü. Dört oda bir salon, geniş mutfak, ufak bahçe ve bir de verandası vardı. Zaten burayı tutmasının en büyük sebebi de bu verandaydı. Hoşuna gitmişti. Daha şimdiden oraya sallanan sandalyeye bebeğini oturtmuştu zihninde. Gözleri evin üzerinde gezerken aklı düşüncelere daldı.

Ne var ki önceden taşınmadığı için, insanların artık olarak bıraktıkları ve tamir etmeye çabalamayıp, içler acısı diye bırakıp gittikleri, gelenin ise tamir edip neden inatla yenileyip orada oturmak istediğini anlamazdı. Şimdi anlıyordu. Bu öyle değilmiş. Sadece ağır eşyaların taşınması gereken bir yük değilmiş; bu iş, taşınması, ardında kan revan bıraktığı anılarla yüzleşmekmiş. Birçok kutu yerine, bir kutu ve valizleriyle gelmişti. Zaten ona ait olan şeylerden biri karnında, diğeri şimdi evin içinde sevinçle coşuyordu kesin...

Hani insanların atmaya kıyamadıkları çocukluk anıları vardır

ya... Cildi eskimiş eski hatıra defteri, bir teki kaybolmuş ufak taşları dökülmüş tokalar, tepesi yenmiş sünger boplu kalemler... Kutusunda sadece çocukluğuna dair getirdikleri vardı.

Hâlbuki evi topalarken hatırlamak istemediği insanların fotoğraflarını bulmuştu. Çekmecenin dibine dökülmüş bozukluklar ve hatırlamak istemediği, çekilmiş yalancı mutlulukları yansıtan fotoğraflar. Sahte sevginin yalancı gülüşleri, karaktersiz hayatın espri yapması gibi karşısına dikilmişti.

Bütün bunların içinden sıyrılıp taşınmak, birilerini hayatından çıkarmak işte bu denli zor işti. Kutular ağırdır, ya da valizler... Aslında tek ağır olan yeri şu anda içinde taşıdığı, harabeyi andıran yüreğiydi...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kızgınca önüne koyduğu kaba yumurtaları hırçınca kırdı. Eline çırpma telini alıp çırparken, yanına destursuzca gelip koluna çarparak tezgâhtaki yerini alan adama, başını şaşkınca çevirip, kötümser bakışlar attı. Fakat bu onun umurunda bile değildi, muhatap bile almadı. Hiçbir şey olmamış gibi doğrama tahtasında maydanozları alıp hızlıca kıymaya devam etti. Hazan hırçınca koluyla onu geriye doğru iteleyip, dik dik baktı. Genç adam hiç oralı olmadı, biraz yana kayıp aynı yerde durmaya inatla devam etti. Aksine bir de kızgınca baktı. Koyu gözleri insanı dipsiz kuyularda havasız boğacak kadar ürkütücü ve duygusuz duruyordu. Bakışlarında bir tanıdıklık ve ruhsuz bir yoksunluk vardı. Sanki... Sanki bu bakışları tanıyordu. İfadesiz yüzünde çok kısa bir an çenesi seğirir gibi hareket etti, ama genç kadın olup olmadığından emin olmadan, kayboldu simasına. Sonra da normal bir havayla işine geri dönüp, elinin içindekilerini doğramaya devam etti.

Genç kadın öfkeyle kabını alıp, aynı zamanda huysuzca homurdanıp köşedeki ufak masaya geçti. Bu adamın derdi neydi öyleyse? Ne küstah, ne saygısızdı! Her gün aynı şey, konuşmaz, destur istemez, rica nedir bilmez... Suratsızlığıyla bu mutfaktaki hâkimiyeti sürekli tek başına göğüslemek istiyordu. Ya, ne olursa olsun ay-

nı mutfakta çalışıyorlardı, az da olsa iki kelam yapmaları gerekmez miydi? Ama Beyimizin burnu Kaf Dağının ucunda takılı kalmış gibi, kendini kraliyet mutfağındaki baş aşçı idamesinde gibi görüyordu. Bir de hiçbir şey konuşmadan soğuk soğuk müzmince bakmaz mı, genç kadın onun kaidesiz suratına fıttırıyordu. Sanki ona kötü bir şey yapmış gibi bakışlar atıp, kendini durduk yerde suçlu hissetmesini sağlıyordu. Bu adamın kadınlarla derdi neydi? Dişlerini sıkıp içinden söylendi,

"Ah, Ebru ah! Nereden bulur kendi gibi çatlakları, bunun da kemli gibi tahtaları yok sandı belli ki. Şu an ihtiyacı olan en son şey de tahtası eksik biriyle uğraşmaktı. Şansa bak! Nerede kafa dinleyim dese, belayı kendine çekiyordu. Ya da kader, keder sunarak kendine karşı tuhaf bir tutum içindeydi ki, bu büyük bir olasılıktı, barizdi. İyi de onu tanımıyordu bile! Lâkin onu kaç kere Ebru'yla çok da güzel sohbet ederken görmüştü. Hatta güldüğüne bile şahit olmuştu. Tüm suratsızlığı, hayâsız'ığı kendisine yapıyordu meymenetsiz herif. Tabii, onlar önceden tanışıyorlardı unuttu. İyi de bu adam ona neden hep kızgın, suçlayıcı ve eksik bakıyordu? Acaba mutfağını elinden aldığımı mı düşünüyordu? Fakat buranın ikisine ait olacağını başından konuşmuşlardı.

Çırpma telini bırakıp tezgâha yaklaştı. Şeker kâsesini alacaktı ki, genç adam kolunu önüne uzatıp, destursuz yolunu keserek farklı bir şeyi uzanıp aldı. Hazan da elini çekti mecburen, ama sinirle bakmayı da ihmal etmedi. Maviş gözleri şeytanca kısıldı, genç adamın yüzünde manasızca gezindi. Allah'ım bir ay daha bu adamın soğuk tavrına, konuşmayan ağzına katlanamazdı. Aklına gelen şeytanlıkla dudakları muzırca kıvrıldı. Genç adam yerinden ayrıldığında bir iş için, bakışlarını onun çıktığı kapıya dikti. Yapacağı akıl kethudası oyunla kendince kıkırdamaya başladı. Onun gelip gelmeyeceğini kontrol ettikten sonra eline şeker kâsesini alıp tam yemeğin içine atıyordu ki, arkasında duyduğu ağır tok sesle olduğu yerde korkuyla zıpladı ve kâse tezgâha doğru yolculuğa çıktı.

"Aklından bile geçirme!.."

Hazan yakalanmanın verdiği mahcubiyet ve yapamama-

nın verdiği hazin sonla, mahcup gözlerini, yaramaz çocuklar gibi hükümsüzce çevirdi. Sanki mutfaktan annesinin kurabiyelerini aşıran haylaz çocuklar gibi, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp sıkıyordu. Yanakları mı yanıyordu? Sonra da kendini onun bakışlarından kaçırıp, döktüğü şekerleri toparlamaya çalışarak tezgâha yaklaşıp temizlemeye çalıştı, artık eliyle ne kadar sile bilecekse! Genç adam yanına gelip, kaşığım sinirle yemeğinin içine daldırdı. Dudaklarına üfleyerek götürüp tadına bakarken, Hazan kızarak yerinden kımıldadı.

"Aman, bir şey yapmadım yemeğine, korkma. Hem ben senin gibi biber de atmadım, sadece azıcık şeker koyacaktım." Dudaklarını masumca büktü. "Sadece tat verir diye düşünmüştüm, yoksa hiçbir art niyet yoktu bunda (!)."

Genç adam sağ kaşını hantalca kaldırınca, "Üff, ne hâlin varsa gör ama benim tezgâhımdan uzak dur! Hem sen başlattın bunu, hem de benim yemeğimin içine biber atarak... Rövanşım verdin bitti..."

Alpay ellerini masaya dayayıp başım çevirdi. Derin bir nefes alıp sıkınca verdi. Kafasını sallayarak, "Çocuksun!" dedi, o kadar sakin o kadar muntazam söylemişti ki bunu, sesinde ne art niyet, ne de başka bir ima tınısı vardı.

Hazan tek gözünü kapayıp duraladı. "Sana oradan kaç yaşında gözüktüm bilemem ama ben çocuk değilim. Sadece sabotaj yapmak istedim ama olmadı (!). Burası sadece sana ait değil Bay Buzdolabı..."

Alpay aldırmaksızın bakışlarını çekip, ilgisizce lavaboya yaklaştı. Hazan görmedi, ama yüzünde haylazca bir gülüş ve dudaklarında sinsi bir neşe hâsıl olmaya başlamıştı. Bir de yalan söylemiyordu, "sabotaj" yaptığını marifet gibi anlatıyordu. Biberleri yıkarken, "Bana göre mutfağa dadanan çocuksun, hem de haylaz bir çocuk... Hiç büyümemiş."

"Hah! Diyene bak!"

"Bir derdin mi var... yemeklerimle?"

"Benim derdim seninle!" diye homurdandı.

"Bak çocuk deyince kızıyorsun ama hâlâ büyümemiş bir haşeresin."

O anda Hazan söyleyecek bir kelime bulamadı. Zihninde uçsuz bucaksız meyve ağaçlarına tırmanan, olgun yaz meyvelerinden yiyen bir çocuk belirdi. İyi de Hazan hiç çocuk olmamıştı ki! Hep büyük, hep olgun olmak zorunda kalmıştı! Bu yakıştırma ansızın elinde olmadan hoşuna gitti. Hayatında ilk defa çocuk olmak istedi. Omuzlarını sarsıp sebzeleri almak için dolaba gideren, "Belki de içimde hâlâ büyümemiş bir çocuk vardır, kim bilir (!)" dediğinde iki ima bir gerçekle, doğruyla harmanlandı.

"Ben mutfağımda haylazlara yer vermem." Kalın sesi ciddiydi.

"Bu mutfakta zaten bir tane dolap var, ben de ikincisini çekemem."

Gözlerini kısarak adama baktığında, "Buz yanığını duydun mu?" diyen adamla kaşlarını çattı. "Yemeklerime dokunursan... Buz gibi yakarım."

"Senin yemeklerinle bir derdim yok... Sadece... Sadece?" dedi söyleyecek bir şey bulamayınca, kaşlarını kaldırıp dalga geçen adama kızarak ters bir bakış atıp, arkasını döndü.

Malzemeleri küçük sepetine koyup buzhaneden çıktı. Ona gene pek bir malzeme bırakmamış, her şeyin iyisini kullanmıştı. Suratı asılmış, homurdanarak mutfak bölümüne geçip sebzeleri lavaboya yaklaştırdı. Ellerini önündeki önlüğe silip masanın üzerinde duran defteri aldı. Bunu onun istekleri doğrultusunda bugün hazırlamıştı. Defteri götürüp Jung psikolojisindeki uzman bir psikoloğun rüyasını yorumlamasını bekler gibi, yanında durup sabırsızca bakmasını bekledi. Genç adam hiç aldırmadan tencerede kaynayan sosuna biraz daha fesleğen ekledi.

Hazan defterdeki referanslardan bir anlam çıkarmasını ve ona yol göstermesini beklerken, defterin pot itlerle işaretlediği yerini ve yemek resimlerini gözüne sokarcasına, önüne tuttu. Çok iştah açıcı duruyorlardı ama bakalım beyefendi beğenecek miydi? Fakat adam kafasını bile çevirip bakmadı. O yokmuş gibi davranıp oralı bile olmadan işine konsantre oldu. Bu adam asık yüzlü ve karşılaştığı en

tepkisiz insandı. Alpay kafasını hımbılca çevirip, koyu kahverengi gözlerini büyük bir ilgisizlikle defterde gezdirdi. Sadece hantalca baktığı ama görmediği o kadar belliydi ki. Nitekim Hazan baktığı şeyleri anlayıp anlayamadığı konusunda hiçbir fikir edinemedi. Zira bakışları boş, yüzü ifadesizdi.

"Tesuphanallah!" diye homurdanınca adam belli belirsiz sırttı fakat Hazan görmedi.

Alpay onluğun kenarına taktığı sarı bir kalemle defterdeki blok nota bir şeyler çizip işaretledi. Genç kadın defteri kendisine çevirip baktı. Aldığı daireler ve işaretlediği oklar ona hiçbir şey ifade etmedi. Sanki karma bir işi çağrıştırır gibiydi. Saçma bir işaret dizesi oluşturduğundan donukça baktı.

Elini saçlarına gomup sosuna geri donmuş adama şaşkınca gözlerini çevirdi. Bu adama sinir olmak içten bile değildi. Kaidesiz gözlerini biraz kızgınca aralayıp, "Bir dakika lütfen!" dedi yerinden kımıldayıp kapıya yönelen adama yaklaşırken.

Hiçbir şey söylemeden gitmesine izin veremezdi. Aşılması gereken engel gibi elini kapıya dayadı ve onun geçiş güzergâhını kamufle etti. Genç adam olduğu yerde kalıp, kaşlarını kaldırarak donukça baktı. Güzel mavileri kızgınlıkla koyulaşmıştı ve bir çift bilye gibi parlayarak sinirle bakıyordu. Sesi de duru değil patlak çıkıyordu. Üzerindeki sakin hâli de yok olmuştu. Bu kadınla uğraşmak hoşuna gitmişti. Çok masumdu.

"Bu işi halledebilecek misin? Yani ne yapacaksın, nasıl yapacaksın? Yapılacak onca şey var! Burada bir partiden bahsediyoruz, bilmem kavraya bildin mi?! Bu gerçekten üstesinden gelebileceğin bir konu mu, bu kadar yemeği nasıl yapmayı planlıyorsun? Ve bu bana ne kadara patlayacak, maliyet ne olacak? Lanet olsun dilini kedi mi yuttu be adam? Konuşamıyor musun?" Derin bir nefes alıp soluklandı. Kendine inanamıyordu, ağzı kendini aşmış, taramalı tüfek gibi saydırmıştı.

"Bitti mi?"

Hazan kızgınca başını salladı, "Bitti!"

"Bize?" dedi adam sakin bir sesle. Hazan kaşlarını çatınca da de-

tepkisiz insandı. Alpay kafasını hımbılca çevirip, koyu kahverengi gözlerini büyük bir ilgisizlikle defterde gezdirdi. Sadece hantalca baktığı ama görmediği o kadar belliydi ki. Nitekim Hazan baktığı şeyleri anlayıp anlayamadığı konusunda hiçbir fikir edinemedi. Zira bakışları boş, yüzü ifadesizdi.

"Fesuphanallah!" diye homurdanınca adam belli belirsiz sırttı fakat Hazan görmedi.

Alpay önlüğün kenarına taktığı sarı bir kalemle defterdeki bloknota bir şeyler çizip işaretledi. Genç kadın defteri kendisine çevirip baktı. Aldığı daireler ve işaretlediği oklar ona hiçbir şey ifade etmedi. Sanki karma bir işi çağrıştırır gibiydi. Saçma bir işaret dizesi oluşturduğundan donukça baktı.

Elini saçlarına gömüp sosuna geri dönmüş adama şaşkınca gözlerini çevirdi. Bu adama sinir olmak içten bile değildi. Kaidesiz gözlerini biraz kızgınca aralayıp, "Bir dakika lütfen!" dedi yerinden kımıldayıp kapıya yönelen adama yaklaşırken.

Hiçbir şey söylemeden gitmesine izin veremezdi. Aşılması gereken engel gibi elini kapıya dayadı ve onun geçiş güzergâhını kamufle etti. Genç adam olduğu yerde kalıp, kaşlarını kaldırarak donukça baktı. Güzel mavileri kızgınlıkla koyulaşmıştı ve bir çift bilye gibi parlayarak sinirle bakıyordu. Sesi de duru değil patlak çıkıyordu. Üzerindeki sakin hâli de yok olmuştu. Bu kadınla uğraşmak hoşuna gitmişti. Çok masumdu.

"Bu işi halledebilecek misin? Yani ne yapacaksın, nasıl yapacaksın? Yapılacak onca şey var! Burada bir partiden bahsediyoruz, bilmem kavraya bildin mi?! Bu gerçekten üstesinden gelebileceğin bir konu mu, bu kadar yemeği nasıl yapmayı planlıyorsun? Ve bu bana ne kadara patlayacak, maliyet ne olacak? Lanet olsun dilini kedi mi yuttu be adam? Konuşamıyor musun?" Derin bir nefes alıp soluklandı. Kendine inanamıyordu, ağzı kendini aşmış, taramalı tüfek gibi saydırmıştı.

"Bitti mi?"

Hazan kızgınca başını salladı, "Bitti!"

"Bize?" dedi adam sakin bir sesle. Hazan kaşlarını çatınca da de-

vam etti, "Ve ne kadar çok konuşuyorsun sen? Bence ağzına biraz ayar çek, başım şişti. Ben sakin bir adamım, sen buraya fazla seslisin."

Hazan duyduklarına inanamıyordu. Önce ne kastettiğini anlamadı. Sonra kare jetonu düşünce kafasını sallayıp, "Bana bak, burası bir tek senin değil." Başını sallayıp derince iç gerdi. Sakinleşmeye çalışarak, "Tamam... Bu bize ne kadara patlayacak!" "Hayır, bitmedi!" diye onayladı mecburen. "Çok maliyetli bir servis seçmişsin. Bu, ona nazaran daha cüzi ve lezzetli."

Alpay sıkıldığını belli edercesine kaşlarını kaldırıp, kollarını göğsünde bağladı. Koyu gözleri tuhaf bir şeye kalkışmış gibi sükûnetle bakarken dedi ki, "Yemek sanattır, parayı düşünürsen lezzet alamazsın. Ayrıca... Ben yapamayacağım işe girmem ufak kız! Bir de o güzel gözlerini, gözüme sokup durma, dikkatimi dağıtıyor, konsantre olamıyorum... Ayrıca senin içine ne kaçtı? Geldiğinde pek bir sessizdin, bugün çenenin bağlarını mı gevşettin? Karşımda arı kovanı gibi vızıldayıp durma... Ben sessizliği yeğleyenlerdenim, sus biraz!" dedi ciddi bir azarlamayla.

"Ne?" dedi afallamış bir şekilde, eli kasılarak yanına usulca düştü. Ah ne kendini beğenmiş, pervasız birisiydi bu adam!

Genç adam onun afallamış muğlak suratına kısacık bakıp, kapıdan çıkarken, "Bunları sonra konuşuruz tatlım, masa beşte bir müşteri yemeğin içeriğini soruyor!" diyerek rahat tavırlarıyla, Hazan'ın elini kapıdan nazikçe çekip, kelebek kapıdan çıkıp gitti. Hazan olduğu yerde öylece donarak kalırken, bir anda kendine gelip defteri sinirle yere savurdu.

"Bu adam tam bir muamma! Ben senin tatlın değilim ahmak... Yeter ya... Dengesiz hergele!"

"Kim muamma tatlım? Ayrıca ne bu öfke, kuyruğunu gene kim titretti?" Ebru yerden aldığı not defteriyle yanına gelmiş, üzerindeki siyah mini eteğini düzeltmeye çalışıyordu. "Bunu niye attın?"

"Yunanlılara özendim, tabak yerine sirtakiyi defterle yapıyorum. Ey Allah'ım!"

"Güzelim, iyi misin? Bugün neyin var? Hayır, gerçekten ürkmeye başladım bugün senden."

Hazan kızgınca baktı. "Senin şu aşçı bozuntun olacak buzdolabı herifte mantık aramayı çoktan geçtim. Kafamı bulunması zor bulmacalar gibi karıştırmaktan başka işe yaramıyor. Bir soğuk, bir sıcak, bir kaba, bir kibar, kafam karıştı... kendimi atlıkarıncada dönen biri gibi yorgun hissettiriyor... Öf! Yeter! Birkaç günde dengemi bozdu resmen."

Ebru tezgâha yaklaşıp üzerinde duran elmanın birisini aldı. Kocaman bir parça ısırıp, ağır ağır çiğnedi. "Sakin ol. Ona da suç bulma, senin neye sinirlendiğini biliyorum! Boşanma kâğıdını aldığından beri böylesin. Bu onun suçu değil." Hazan bakışlarını kaçırdı. "Ayrıca takma kafana. O önceden böyle değildi sonradan oldu. Yani olmuş! Ben de biraz zor alıştım bu hâline, tahtaları biraz çatlatmış ama iyi biri... Yani önceden olma değil, sonradan çatlama..."

"Emin olmadığın adamı burnumuza soktun... İyi biriymiş hah!"

Hazan sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünde bağladı.

"Senin içeride rezervlerle uğraşman gerekmiyor mu? Müşterilerin geliş saati başladı. Birazdan burası ana, baba günü olacak ve vaktimiz kalmadı."

Ebru elmasını dişlerken iştahla, derince iç gerdi. "Daha var, yeni müşterinin rezervine bir saat var, onlar gelene kadar rahatız demektir." Ebru rahat bir edayla gözlerini devirdi. "Az önce olanları duydun mu?"

"Yoo, ne oldu ki?" dediğinde merakla bakmıştı genç kadın. Ses falan duymamıştı. Yüzü düştü düşündükleriyle. "Yoksa yemekte bir şey mi çıkmıştı." Burnunu buruşturdu bu fikirle, eliyle masaya vurdu. "Aman Allah korusun! Bu bizim kılasımızı sarsar, sonumuzu hazırlar doğrusu. O kadar da dikkat ediyoruz."

Yanındaki yardımcıları yanma yaklaşıp masanın üzerinden bir şeyler alıp uzaklaştı. Hazan'ın gözü içeride dolaştı. Herkes hummalı bir koşturmaya başlamış ve içerde nefes nefese anlar kol geziyordu. Akşam vakti olduğu için müşteriler genelde akşam gelirlerdi, zaten restoran da dörtten sonra açılıyordu. Özel bir yerde nezih bir şekilde işletiliyordu.

"Kadının biri sevgilisini bastı, çok kızgındı. Masayı kafasına geçirdi adamın..." dediğinde Ebru dalgınca ve aklı söylediği şeyle

başına gelince, ısırdığı elma boğazına dizildi. Ürkek gözlerini kaldırıp baktığında ise gördüğü bakış karşısında zoru zoruna nefes almaya çalıştı. Acı acı yutkundu ve öksürdü boğulurcasına, ardından boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Kopasıca çenem gene pot kırdı galiba..."

Hazan kızgınca Ebru'ya baktı. Onun kötü niyetle söylemediğini biliyordu. Ama yine de öfkesine engel olamıyordu. Bu konuda çok hassastı ve imaları, şakaları dahi kaldıramıyordu. Aldatmanın şakası olamazdı! Sıkıntılı bir ifadeyle önüne döndü. Sıktığı dişleri genç kızı bile ürküttü bir ara. Ve sonra bir anda rengi kızarmaya başlamış, gözleri öfkeyle koyulaşmıştı.

"Üzülme, senin ne suçun var! Bir kaltak ya da süper model değilsen İstanbul uygun ve kişilikli bir adamla karşılaşabileceğin bir yer değildir. Baksana bir kadının daha hayalleri söndü. Dile kolay anlatılması, değil mi? Ama yaşamak... Bunun sebebini bilmiyorum ama bu gerçeği çok güzel tecrübe ettim. İstanbul ya da bu dünya kişiliksizlerin şehirleri olmaya başlamış galiba! Dünyada namuslu kalan çok fazla erkek ve kadın kalmamış onu anladım."

"Saçmalama Hazan!" dedi Ebru. "Sen hâlâ sinirlisin ondan böyle konuşuyorsun. Hem anlayamıyorum seni... Sana neler oluyor? Valla bu birden ayçiçeği gibi açılma hallerin beni korkutmaya başladı ne yalan söyleyeyim. Erkek düşmanı feminist hâline geldin, onların adını duymaya bile tahammül edemiyorsun. Sen önceden böyle kelimeler kullanmazdın ve... ve ben kullanınca bana kızardın. Şimdi ise sinirlenince dilinin kemiği kırılıyor. Hiç acımadan itham ediyorsun herkesi. Birkaç kişi böyle adi diye, hepsini onların yerine koyma."

"Affedersin ama bana erkek deme, hepsi aynı pisliğin içinde boğulsun, benden uzak, cehenneme direk olsun..."

"Allah'ım, bu çok korkunç ve çok küçük düşürücü, hatta aşağılayıcı bir şey... hepimiz mi?"

Hazan ve Ebru ikisi birden başlarını kapıya çevirdiler. Alpay elinde kocaman bir tepsi kurabiye ile onlara yaklaştı. Fırından henüz çıktığından üzerinden enfes buharı çıkıyordu. Tepsiyi masaya bırakırken, bariton sesiyle usulca mırıldandı.

"Evet, bu şehirde kişilik sahibi erkek kalmadı. Fakat hepsi de değil neticede değil mi?" dedi gözlerini devirip. Ebru kıkırdayarak kaşlarını kaldırdı. "Aaa! Eşcinsel mi oldun sen yoksa? Ne zaman oldu bu(?)" dedi munzurca, onu tanımasına rağmen yine de şeytanca oyunu hoşuna gitmişti.

Hazan utanınca söylenen şeyle, Ebru'yu koluyla dürtüp susturmaya çalıştı. Ama genç kız o kadar rahattı ki, gözlerini dikip alacağı cevabı bekledi. Genç adam kaşlarını çattı, "Hayır! Tabii ki değilim. Sen beni tanıyorsun Ebru!" diye çıkıştı öfkeli bir şekilde. Ebru gözlerinde yeşeren haylazlıkla, "Ben erkekleri tanıyamıyorum, bu bir gerçek... Tabii birkaçı ayrı..."

Genç adam işine devam ederek rahat bir tavırda konuşmaya başladı. "Aslında..." derken gözlerini Ebru'ya çevirdi. "Bunun, "tabii ki"lik bir tarafı yok ama eğer öyle değilse rahat ol ben iyilerdenim sen de biliyorsun. Ve keyfini çıkarmaya bak arkadaşım, bu dünya çok kısa." Genç kız kaşlarını düz bir çizgi olana kadar kaldırınca, "Demek istiyorum ki, ben son iki yıldır bekâr değildim ve bu zamandan uzak kaldım. Bekârların zamanından! Sanki çağ atlamış gibiyim şimdi. Aslında erkekler zararsız tiplerdir, bana sorarsan bu adamlarla yemeğe çıkarsın, sinemaya ya da bir bara gidebilirsin ve kim bilir, belki birkaç arkadaşın olur ama?" İşte Ebru bu "ama"yı bekliyordu. "Kadınlar öyle değil! Onlarla yemeğe bile çıkamazsın, onlar hemen farklı bir yapıya sahip olur ve seni dört duvarlı bir zindana hapsederler. Sonra da sen o zindanda debelenirken, yan tarafta kendine yeni bir ziyaretçi koğuşu açar..."

Tam o sırada Ebru kahkahayı bastı. Öyle ki gülmekten kızarana, dört büklüm olana kadar kendine gelemedi. Hazan şaşkınca bakarken, yanına gelip bir bardak su uzattı. Genç kız zorlukla konuşarak, "Siz... Siz ikiniz de aldatıldınız ve iki cinse karşı da savaş başlattınız öyle değil mi? Bak Alpay bunu bilmiyordum hiç söylememiştin..."

"Bu gülünecek bir şey değil. Kendini toparla rica ederim" dediğinde Hazan makulca, onun söylediği şeyle bir an öfkeyle bağırmak istedi, tabii yapamadı. Ama yüzü bu tartışma sebebiyle fena hâlde yanmaya başlamıştı. Bu adam hakkında bir şey bilmiyordu ama ar-

tık "o adam", onun hakkında çok şey biliyordu. Ve bu konuda haklı olduğunu da yüzüne şaşkınca bakarak kanıtladı. "Sen de mi?" der gibi bakıyordu gözlerine... Oysa Hazan hep gözlerindeki yakınlığı, ona tanıdık gelen ironiyi şimdi kavrıyordu. Onlar... aynı kaderin infaz yemiş meftun mahkûmlarıymış!

ONUNCU BÖLÜM

Elleri heyecandan titriyordu. Kucağında bağladığı ellerini bir çantasının üzerine koyuyor, bir elbisesinin üzerine koyup kenarıyla köşesiyle oynuyordu. Başını kaldırıp gözlerini kapıya çevirdi. Hâlâ içeri giren hasta çıkmamıştı.

"İlk bebeğiniz mi?"

Hazan başını karşısında oturan, zayıfça görünüşlü yaşlı kadına çevirdi. Gözleri ışıldarken eli kendiliğinden şiş karnına gitti. Bakışlarında bir umut, yüzünde huşuyla bir tebessüm oluştu. "Evet" dedi keyifle. "İlk bebeğim."

Yaşlı kadın anlayışla gülümsedi, "Allah analı babalı büyütsün evladım" dedi ve genç kadının yüzü bir anda asıldı. "Analı" ve "babalı!" Bu, uzak bir ikilemin çözülmez kavramıydı. Dudaklarındaki muntazam duran o tatlı kıvrımlar kasıldı, düz bir çizgi hâlini aldı. Yaşlı kadın da yanında duran genç adama dönmüştü o sıra. "Siz de heyecanlı olmalısınız? Bizimkiler de içeride, ikinci bebekleri, şimdi içeride bebeğin kalp atışını dinliyorlar, NST günü geldi de. Gerçi evladın birincisi ikincisi olmuyor hepsi aynı heyecan" dediğinde kaşlarını kaldırıp derince iç gerdi.

Hazan bakışlarını Alpay'a çevirdi. Ellerini saçlarına gömmüş, tatlı ama biraz çenesi düşük yaşlı kadına tebessümle bakıyordu. Önceleri sürekli didiştiği, hatta ilk başlarda birbirlerini neredeyse boğmaya varacak kadar öfkesinin sahibi, fakat sonradan kıymet verdiği arkadaşı... Hazan onun sıkıntılı hâlini görünce yaşlı kadına döndü. "Aslında o..." Alpay onun gözlerine bakıp gülümsedi. "Evet, heyecanlıyız. Nasıl olmayalım ki!" dedi dudaklarının kenarı keyifle kıvrılırken. Gözlerinde haylazca pırıltı yanıp sönüyordu. Hazan gülümsedi. Dirseğiyle hafifçe onu dürttü. Genç adam bakınca kafasını sallayıp, "Neler oluyor?" diye gözleriyle sordu. Alpay'a sokulup kulağının dibine fısıldadı. "Şimdi bu kadına şeceremizi dökemeyiz değil mi, baksana meraklı Melahat ablamız biraz!" Sesi alayla yayılırken, kasıtlı olarak gülümsüyordu. Hazan gözlerini devirdi. Elini ağzına doğru götürüp kamufle ederek başını eğdi. "Saçmalama, kadıncağızın canı sıkılmış soruyor, baksana tek başına kalmış yazık!" Genç adam umursamazca omuzlarını sarstı, "Bana ne!" der gibi.

"Hazan Hanım sıra sizin."

Hazan başını sesin geldiği yöne çevirdi. Kolundaki saate baktı. Alpay ayağa kalkmış, uzanıp kolundan tutarak destek oluyordu. Genç kadın elini koltuğun kenarına dayayarak destek aldı ve yerinden doğruldu. Alpay elini çekip Hazan'ın çantasına uzanırken, o girişe hüsranla baktı. Dudaklarını mahzunca büküp, "Yetişemeyecek galiba. Oysa ne çok istiyordu görmeyi" diye söylendi. Alpay da onun gibi kapıya baktı. "Evet, samrım trafiğe takıldı. Ben gideyim dedim inatçı işte laf dinlemiyor ki, bir kere de dik kafalık etmese olmaz."

Hazan gülerek arkadaşına baktı. Kaşları çatılmış kapıya bakıyordu. Dudakları da kızgınca kasılmıştı. Onun bu hâlinin merak içinde kıvranmaktan olduğunu anlayacak kadar tanıyordu. Kafasını sallayarak koluna dokundu. Doktorun muayene odasına doğru ilerlerken, "Korkma, nişanlını kimse kapmaz sapa sağlam gelir. Onu kim başına bela alır ki (!)."

Alpay yandan bir bakış atıp, "Ben!" dedi kelimeleri biraz yayarak, duru bir sesle ve ardından ufak bir kahkaha atarak ekledi, "Seve

seve alırım hem de." Kapının önündeki hostes onlara kapıyı açıp içeri alırken hatırını sordu kibarca. Ayakustu konuşarak kapıya yanaştılar.

İçeri girdiklerinde Alpay'ın amcası olan Doktor Bey onları güler yüzle karşıladı. Elli yaşlarında sıcakkanlı kır saçlı birsiydi. Bir sürü soru sorup, sağlığıyla itinayla ilgilenerek alakadar olmuştu. Tum tetkikler bittiğinde kontrol odasına geçmişlerdi. Kır saçlı doktor karnına saydamsı jelden sıkıp ultrason aletini karnına götürdü. Kablosunu koluna sarıp aleti karnında oynatmaya başladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Var mı bir sorunun kızım?"

"Yok, sadece ayaklarım şişmeye başladı o kadar. O da normal ayakta kalınca oluyor zaten."

"İyi, bu aylarda normal evet ama yine de dikkat et kendine, artık daha fazla dinlenmen lazım son aylardayız."

Ekranda görüntüler belirmeye başlayınca genç kadın heyecanlanmaya başladı. Aslında alışması lazımdı, kaç ay olmuştu ama hâlâ ne zaman bu masaya çıksa kalbi duracak gibi atıyordu. Bu elinde değildi. Heyecanlanıyordu. Doktor elini bilgisayarın klavyesinde gezdirip notlar alıp ölçümler yaparken, Hazan elini monitöre uzatıp dokundu. Sesi buğulu çıkmıştı.

"Kelebeğim" dediğinde sanki duyarcasına onu, "Merhaba anneciğim." Sesi titriyordu. Doktor ona bakıp gülümsedi. İlk zamanlar bu masaya çıktığında hep ağlardı ama şimdi, hep gülmek istiyordu. Onu görmek mutlu olmasına yetiyordu. Ufacık bir beden içinde can buluyor, ona bağımlı olarak yaşıyordu.

"Ben de gelebilir miyim, müsait misiniz?"

Hazan bakışlarını kapıya çevirdi. Nemli gözleri gülerken, "Tabii, gel" dedi tekrar mönitöre döndü. Doktor bilgisayarın yan tarafındaki düğmesine basıp, kalp atışlarının sesini açtı. Bir süre sonra ölçümler alıp kontrolü sonlandırdı.

"Bebeğiniz gayet iyi, yerinden de memnun gözüküyor, doğuma da bir ay var nasılsa, her şey yolunda sorun yok. Ama artık NST vakti geldi haftada bir gelip kalp atışlarına bakacağız."

Kontrol bittiğinde, peçeteyle karını temizlerken, "Ama benim

karnım hâlâ ufacık, bebeğim gelişmiyor olabilir mi?" Gözlerini uzgünce süzdürdü endişelice yüzü düştü. "Zayıf doğmasın bebeğim, ben besleyemiyorum galiba onu. Ufak baksanıza." Bunun için gerçekten üzgündü, onun sağlığı için endişeleniyordu.

Yaşlı Doktor Haldun Bey samimice gülümsedi. Bu annelerin geneline yakınında gördüğü tepkiydi, "Bu endişeleri her anne adayı yaşar merak etme sen, dediğim gibi durumu gayet iyi keyfi de yerinde. Kilosu da iyi, zaten fazla kilo bebek için iyi değildir, bu ileride obezite tehdidi oluşturur."

Üzerindeki örtünün altında elbisesini düzeltip, örtüyü kaldırıp kenara koydu. Bacaklarını aşağı sarkıtıp oturdu. Alpay elini uzatıp yere yavaşça inmesine yardım etti. Hazan kıyafetini düzeltirken doktor yerinden kalkıp, "Siz hazırlanın biz Alpay'la içerideyiz, oraya gelirisiniz."

***

Hazan arabanın koltuğunda biraz rahatsızca kıpırdandı. Hastanede gitmişti ama gene gelmişti. Zaten son aya girdiğinden beri sıklaşmaya başlamıştı. Huzursuzca suratını asarak dudaklarını büktü. Alpay bakışlarını çevirdi. Rahatsızlığını hissetmişti. Yanında huzursuzlandığını görünce endişelendi...

"Sorun mu var Hazan, neyin var?

Hazan dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp utana sıkıla, "Biraz daha hızlı olamaz mısın şey için!" dediğinde bakışlarını eline çevirip mahcupça kıvrandı. "Lavaboya girmem lazım da!" diye güç bela ekledi.

Alpay anlayışla tebessüm etti. "Tamam, zaten az kaldı kafeye kadar dayanabilir misin? Eğer acilse yol üzeri bir yere de uğrayabiliriz!"

Hazan bakışlarını camdan dışarı çevirip, "Yok, bekleyebilirim." İyice utanmaya başlamıştı, suratı da fena hâlde yanıyordu. Ne kadar arkadaşı olsa bile utanmıştı. Bakışlarını genç adama çevirdi.

"Ebru oraya gelecek mi?"

"Evet, sen ellerini yıkamaya gittiğinde aramıştım, aslında eve de bırakabilirim seni istersen?" Hazan kafasını salladı. "Yok, hayır ben de gelmek istiyorum, hem ne zamandır gitmemiştim kafeye özledim orayı. Daha ne kadar kaçabiliriz ki zaten, hayat bu! Olacak olan oluyor, kaçmak istemiyorum, ben hata yapmadım. Bu şehirde yaşıyorum, hep birileriyle karşılaşma korkusuyla yaşayamam değil mi? Hem karşılaşacağımızı da sanmıyorum."

"Haklısın, zaten hep bunu söylüyorum. Sen utanılacak bir şey yapmadın, bırak o düşünsün. Hem sen iyisin, kızın da iyi gerisini boş ver bugün gönlünce yaşa bu anı." Arabayı seri hareketlerle kafenin olduğu sokağa çevirip yol boyu muntazamca ilerledi. Kaldırıma yaklaşıp müsait bir yer bulunca ustaca arabasını kenara çekti, zira burada oto park ya da arabayı koyacak boş bir alan bulunmamaktaydı. Hazan arabanın kapısını açıp bacağını biraz zorlanarak dışarı attı. Hareketleri eskisi kadar seri ve hafif değildi. Zorlanıyordu hareket ederken karnındaki baskıdan. Alpay gene her zamanki nazikliği ve ilgisiyle elini uzattı. Genç kadın kendini koltuktan kaldırınca karnı öne doğru çıktı. Arabanın kapısından destek aldı. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Baba olmadan benim sayemde tecrübe kazandın valla, Ebru da eğitim aldı, ücretsiz gebelik eğitimi verdim size bak yırttınız."

Alpay, Hazan kenara çekilince kapıyı kapadı. "Kesinlikle yırttık desene gebelik kurslarına para vermekten. Ebru'yu anne olarak düşünmem zor oluyor bazen, o sinirlenince bebeği boğazlar gibi geliyor... Biliyorsun nasıl da çok çabuk sinirleniyor, barut gibi hazırda patlamaya her daim."

"Evet, sinirli ama iyi kalpli ve gerçekten çok iyi bir anne olacak, hatta sen bile şaşıracaksın o zaman. Onun kızgınlığı dilinde ve hayata yoksa pamuk gibidir benim ablam." Genç adam yine haylazca bir gülüş attı." Evet, işlenmemiş pamuk gibi, çevresinde dikenleri var gelincik!"

Hazan kafenin kapısından girince başını çevirdi. Ciddi bir bakış attı, "Evet, gelincik gibidir. Güneşe bakar aydınlığı sever, dışı dikenlerle çevrilidir, kimse bilemez onun içinde yumuşacık bir gelincik

pamuğu taşıdığını. Dışarıdan görenler yanılır, kaba, can acıtıcı sanır, dokunmaktan korkar ama bir açılırsa güneşe dönüp herkes hayran kalır. Onun da yapısı bu, doğal işlenmemiş pamuk gibi doğru."

Alpay derince bir iç gerdi. "Şimdi anladım ona neden gelinciğim dediğini, ben de diyorum neden sürekli gelinciğim diyor diye. Hâlbuki o esmer, beyaz bile değil teni. Güzelmiş yazdım bunu bir kenara... Hatta birkaç defa sorayım dedim sana ama o sizin aranızda özel bir deyim diye çekindim."

Hazan kapıdan içeri girince genç adam kısacık bakıp, "Denize bakan masa köşede!" Alpay kafasını salladı. "Biz daha önce geldik buraya Ebru'yla unuttun mu?" Hazan acelecice sağa yöneldi. "Tamam, sen geç ben gelirim." Çantasını ve yazlık hırkasını genç adama verip lavaboların olduğu bölüme yöneldi.

Genç adam çay bardağını usulca dudaklarına götürdü. İçinden bir yudum alıp bardağı indirdi. Elini çekmedi bardaktan, onun sıcak yapısını teninde hissetmek iyi gelmişti. Bakışlarını oturduğu yerde amaçsızca gezdirdi. Düşündü. Ne zamandır düşündüğü gibi, hatalarını, yanlışlarını, sorumsuzluklarını düşündü. Kendince hatalar, telafisi olmayan yanlışlar yapmış ve bunu da en acı şekilde ödemişti. Ne kadar aramıştı onu boşanma davası olana kadar fakat bulamamıştı. Hiçbir yerde... Yok olmuştu kocaman şehirde. Ne ismi, ne cismi kalmıştı. Bir umuttu ya beklemişti, görürse konuşursa belki diye... Ama olmadı. Doğru sandıklarının yanlış olduğunu çok geç anladı. Meğer ne çok hata yapmış, ne bedeller ödetmişti. Yalnızlık, onsuzluk ise kendine kesilen en büyük bedel olmuştu. Çektirdiği kadarının fazlasını şimdi kendisi çekiyordu. Hâkimin iki dudağının arasından çıkan tek kelimeyle üzerine dağlar yıkılmış, nefessiz kalmıştı, "Bitti!" Ne çok şeyi ifade etmişti bu söz, ne çok başlangıcın, birçok hatanın sebebi olmuştu.

Yıkılmıştı genç adam o gün, ne sanmıştı ki vazgeçeceğini mi! Geçmezdi. Ölse bir daha geriye dönmez, yüzünü göstermezdi. Gururluydu, Hazan hem de çok gururlu. Yine de bir umuttu ya, arada gelip bakıyordu bu kafeye, gelirse, görürse diye biçare umuyordu. Fakat hiç karşılaşamamışlardı. Artık bekâr bir kadın olarak kim bilir

neredeydi! Ne hâldeydi! Şimdi neler yapıyor, nasıl yaşıyordu? Zorda mı, darda mıydı?

Babasının söylediği bu öğüt için tüm parasını ve geleceğini feda edeceğini çok geç fark etmişti, "Sen sevmeyi bilmiyorsun iki gözüm öğren..." Babası bunu bilip de demişti sanki. Doğru demişti. Lâkin kalem kırıldıktan sonra hiçbir anlamı kalmamıştı infazın. Onlar müebbette mahkûm edilmişti, hem de tüm suç kendininken... Keşke! Ne çok "keşke"si birikir olmuştu şu birkaç ayda. Önce kendini toparlamaya çalışmıştı. Doğru sandıklarını, hatalarını onarmaya çalışmıştı. Her şeyi başa alsa, yapmam dediği ne kadar çok "keşke"leri olmuştu. Birçok pişmanlıkları... Onun ruhunun dokunduğu her şeyle birlikte kendini de yok ediyordu ve her şeyi umutsuzca harabeye, viraneye çeviriyordu. Onun içinde duygusuzluk anlayışsızlığa dönüşmüştü ve herkes sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyordu. En çokta o ödemiş, o katlanmıştı buna, kendi duygusuzluğuna, yaptığı hataya yine en çok kendi maruz kalmıştı. Birçok şey vardı içinde, düşüncelerinde, aklında. Kafasını karıştıran hep dolu ve düşünceli dolaşmasını sağlayan şeyler... Hayal ettikleri ve hayalden öte olanlar, şimdikiler gibi.

Şimdi Hazan'la karşılaşsa ne yapacaklardı, onu bile bilmiyordu. Ama onu görmeyi, hiç olmadığı kadar arzuluyor, bir dua gibi çok istiyordu. Özlemişti gül yüzünü, cennet kokusunu, tatlı dilini... Kendi cennetini cehenneme çevirmişti. Gül gibi yuvasını bir saçmalık uğruna heder etmişti. Boşlukta asılı kalmıştı o yokken, onu dolduran, kendine getiren en değerli şeyi hoyratça harcarken fark edememişti. Bir hata yapmış geri dönememişti.

Bakışlarını gezdirirken içeride, yanından genç bir adam geçti. Göz göze gelince, usulca kafasıyla selamlaştı her iki genç de. Denize bakan kıyıya geçti genç adam, tebessüm etti Hazan'ın masası diye! O yokken oturamadığı masa. Oraya oturan adamın elinde kadın çantası ve hırkası vardı. Kafasını salladı. Burada tek, yalnız, biçare olan kendisiydi herhâlde. Bakışlarını denize çevirip geriye yaslandı. Dirseğini sandalyesinin koluna dayayıp elini çenesine götürdü. Bakışlarını sonsuz maviliğin dinginliğine terk etti. Kulağında martı-

ların sesleri, kuşların ötüşleri yankılandı. Sakinliğin huzurun sesiyle, kendini sonsuzluğun maviliğine emanet etti.

Hazan elini yüzünü yıkayıp kâğıt havluyla kuruladı. Rahatlamanın verdiği ferahlama hissi yüzüne yansımıştı. Saçlarını düzeltti. Bakışları aynadaki aksine kaydı. Güzel gözlerinin içi gülüyordu. Zaten ne zaman doktora gitse böyle oluyordu. Mutlu olduğu ender anlardandı. Elini şiş karnına koyup üzerinde nazikçe gezdirdi. Dokunmayı seviyordu kendine, bebeğine dokunur gibi hissediyordu. Elinin altında kıpırdayan canlıyı hissedince, başını aşağı eğip gülümsedi. "Kelebeğim, uyandın mı? Çok güzeldin annem bugün. Aslında seni hep görmek istiyorum. Elimden gelse o ultrason monitörünün önünden hiç kalkmam seni izlerim." Eline değen tekmeyle kıkırdadı. "Biliyordum sen de beni merak ediyorsun değil mi? Ama ben daha çok ediyorum seni." Eli karnının üzerinde arkasını dönüp kapıya doğru yaklaştı. Bugün çok hareketliydi ufak kızı. Kapıdan çıkacakken genç bir bayan kapıyı açınca içgüdüsel olarak irkilip kenara çekildi. Kapı çarpmasın diye, kollarıyla sardığı karını korumaya aldı.

O anda genç bayan tebessüm ederek, "Pardon!" dediğinde yanından geçerken, Hazan onun açtığı kapıdan çıkıp kafenin içine girdi. Oradan da denize bakan balkon bölümüne doğru ilerledi. Eli karnında başı hafif eğik, onu masada bekleyen arkadaşının yanına doğru ilerledi. Alpay onu görünce eli karnında, endişelenip ayağa kalktı ve derhal ona yaklaştı. "Hazan canım iyi misin?" diye ihtiyatla sordu. Hazan başını kaldırdı. Yüzünde güneş gibi gülümsemesiyle, tuhafça pırıltılar saçan mavi bilyeleriyle baktı. "İyiyim, hiç rahat durmuyor buraya geldiğimizden beri, pek bir hareketli, sadece endişelendim bir sıkıntısı mı var diye." Alpay kafasını sallayarak kolunu uzattı, genç kadın ona açılan dost sıcaklığına, sığınaklı kanadının arasına yerleşirken genç adam elini omzuna atıp yavaşça okşadı. Sahiplenici, şefkatli bir biçimde mırıldandı.

"Sanmıyorum. Hem hareket etmesi iyi değil mi? Bir kere öyle demişti amcam, hareket etmezse endişelenin gibi falan bir şeyler söylemişti yanlış mı hatırladım?!" Hazan elini dudaklarının üzerine koyup kıkırdayarak başını biraz geri çekti. Gözleri ışıltılar saçıyordu.

"Sen gerçekten iyi bir dayı olacaksın kelebeğime." Alpay bakışlarını karnına çevirip ansızın şaşkınca gözlerini irileştirdi. "Bana vurdu" dediğinde kahkahayı basarken, Hazan masum bakışlarını irileştirerek baktı. "Hissettin mi cidden?" diye makulce sordu. "Her hâlde hissettim, yan tarafıma fena geçirdi baksana. Ah, bir de ona kelebek diyorsun! Bence o küçük canavar ya da kadın futbolcu olacak." Alpay yanından bir adım geri çekilip, Hazan'ın sandalyesini çekip oturması için bekledi. Hazan elini karnına koyup yavaşça sandalyesine oturdu. Alpay yerine geçerken etrafa bakınmaya başladı. "Teşekkür ederim." Rüzgârın savurduğu saçlarını kenara çekip bakışlarını masalarda gezdirdi. "Aslında ben de buray..." Bakışları bir yerde donup kaldı. Kelimeleri dilinde, nefesi ciğerlerinde tıkandı. Alpay'ın o sırada cep telefonu çalınca fark edemedi genç adam, ceketin cebinden telefonunu alıp konuşmaya başladı.

Hazan nefesinin ciğerlerinden usul usul çekildiğini hissetti. Zaman donup kalır mıydı? Karnının üzerindeki eli kasılıp kalırken, rengi küle döndü. Bakışları bir çift afallayarak bakan koyu lacivert gözde takıldı. Çekemedi bakışlarını ne kadar istese de. Kulaklarında rüzgârın uğultusundan başka ses kalmadı. Yutkundu. Oradaydı, karşısında, kendine karmaşık ifadeler eşliğindeki bir suretle bakıyordu. Yüzü ifadesiz, gözleri şaşkın! Sanki nefesi kesilmiş gibiydi. Genç kadın karnında başlayan kıpırdanma ve huzursuz savaşla kendine geldi. Bebeği tedirgin olmuştu, ya da... Ya da onu hissetmişti. Bakışlarını zorla kopardı yüzünden, bakmak istemiyordu. Ona bakmak geçmişin acısına dokunmak gibiydi. Geçmişi anmak, hatırlamak, mazide kalmak istemiyordu. Kalbi öyle hızlı çarpmaya başlamıştı ki, bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu kestiremedi kısa bir süre! Buda onu telaşlandırdı.

Haziran güneşinin altında yakıcı ışınlarına çevirdi yüzünü. Hâlâ çok yakmadan tenini okşarcasına sıcaklığı hissetmek, soğuk ve ürperten deniz meltemiyle birleşince farklı bir haz veriyordu: Kulağına ulaşan dalga sesleri ve martılarla huzurun tadını çıkarmaktı ama yapamıyordu. Sadece düşünüyor, kısa bir an için beyni boşalıyor ve tekrar kendini düşünürken buluyordu.

Bakışlarını denizden çekip içeri doğru çevirdi. Aslında niyeti, garsonu çağırıp hesabı istemekti ama gözleri hiç görmeyi ummadığı bir görüntüyle karşılaşınca, pasifçe dondu kaldı. Kan bedeninden çekildi, havada asılı kalan eli, gerilerek büyük bir hızla yanına düştü. Hayal gördüğünü sandı, ya da benzettiğini, fakat oydu. Karşısındaydı. Başını önüne eğmiş, sarı saçları yüzüne doğru akmış, ellerini... ellerini nereye sardığını görünce ise dehşetle yutkundu. Genç kadın beyaz dizlerinin üzerinde biten hamile elbisesi giymişti. Karnı şişti! Birden hızlı nefes almaya başladı. Geniş göğsü aldığı nefesleriyle kahırla inip kalkarken, durduğunu sandığı zihni çalışmaya, aklına binlerce soru yayılmaya başlamıştı. Beyni karma karışık oldu. Birkaç saniyeye dair hatırladığı tek şey ise düşüncelerinin bağlantılarının tamamen koptuğuydu. Neredeyse düşüncelerini oluşturamaz kendi aralarında bağlantı kuramaz hale geldi.

Hazan köşedeki masaya yaklaştı. Az önce selamlaştığı adamın ayağa kalkıp, endişeyle yaklaşmasını izledi. Onun Hazan'ı, başka bir adama gülerek bir şeyler anlattı ve adam kollarını omzuna dolayıp onu kendine çekti. Ona dokundu, nefesi kesildi. Bu sahneyi izlemeyi hazmedemedi. Gururu, ağır basan erkek yanı kaldıramadı. Hazmedemedi. Çenesi kıskançlıkla ağırca gerildi. Boynunda bulunan atar damarı ortaya çıktı. Tam masadan kalkmak için hareket ediyordu ki, onların şakalaşarak kahkaha atmaları üzerine olduğu yere külçe gibi yığıldı. Pelte gibi sandalyeyle bir oldu iri bedeni. Hazan'ın yumuşak kahkahaları iğne oldu tenine battı.

Onu başka erkekle düşünmek ağır gelirken, kollarında görmek hem de şakalaşırken, gülerken görmek ölüme sebebiyetti. Bu dünyada kaybetmem dediği yegâne varlığını kaybetmişti, terk etmez dediği kadından olmuştu. Şimdi bir de başkasının kollarında görmek... Bu dayanılacak gibi değildi. Gözleri buluştu hasret kaldığı maviliklerle. Genç kadının neşeli yüzü onu görünce soldu. Gülen dudakları kasıldı, yüzü düştü. Birkaç saniye bakıştılar sadece, koparıdı bakışlarını ondan acımasızca. Bakmadı yüzüne bir daha. Sonra birden ayaklandı masadan, bir an bocalayarak yerinde dikildi, ardından karşısındaki adama bir şeyler söyleyip ayrıldı. Giderken bir kere bile bakmadı yüzüne. Dönse... Bekledi bir umut ama olmadı.

Hazan'ın bacakları titriyordu. Duramayacaktı daha fazla burada. Aklı durmuş, beyni boşalmıştı adeta. Titrek ellerini alnında gezdirdi. Duramazdı. Dururs a düşecekti. Biliyordu bu bacaklar onu taşıyamayacaktı. Lavaboların olduğu tarafa geldiğinde bilinçsizce, vazgeçti içeri girmeye, nefes alamıyordu. Havaya ihtiyacı vardı. Kapıya doğru yönelmişti ki, kulağına ulaşan bariton sesle olduğu yerde kaldı.

Dondu, arkasına dönmeye cesaret edemedi ama böyle giderse de onun peşini bırakmayacağını muhakkak bir gerçekle hissetti. Nereye gitmişti dirayetli yanı! Hani onu görünce iğrenecekti? Bakmak istemeyecekti yüzüne, görmek istemeyecekti gözlerini! Olmadı. Kendinden iğrendi. İnsanlığından dehşete düştü. Daha sesini duyduğu an zırhında kocaman bir delik açıldı. Sarsılmaz temeller attığı duvarları sallandı. Ondan ne kadar nefret ediyorsa, bir o kadar da çok seviyordu. Lanet olsun, bu kadar zaman ona neler saymış, neler söylemişti ama şimdi sadece duruyordu. Dili tutulmuş lâl olmuş tu sanki. Çıkmıyordu bir tek kelam dudaklarından, dökülmüyordu elemli isyanları dillerinden. Oysa ne çok biriktirmişti içinde ona dair sessiz teessür feryatları... Şimdi boştu içi, kuru çöl gibi, sonsuz umman gibi kifayetsizdi. Lanet olsun buraya neden gelmişti ki? Ya bebeğini öğrenirse! Buna dayanamazdı. Bebeğinin onu tanımasını istemiyordu. O yoktu, hayatından sileli çok olmuştu. Zor olmuştu ama başarmıştı. Derin bir nefes aldı, dirençle başını kaldırdı, sakın olmaya çalışarak arkasını döndü.

Demir karşısında, ellerini yanına gereksiz bir et parçası gibi sarkıtmış, yumruklarını sıkarak duruyordu. Gözlerini genç kadının vücudunda fütursuzca gezdirdi. Şaşkındı yüzü. Ne diyeceklerini ikisi de bilmez bir haldeydiler. Sadece bakışıyorlardı, konuşmaya cesaret gösteremiyorlardı. Bu anın nasıl başladığı ve nasıl biteceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Beklenmedik ve yeni olan bu olay karşısında şaşkın ve çaresiz hissediyorlardı kendilerini. Zaman adeta yönünü kaybetmişti, Demir düşünemiyor, Hazan konuşamıyordu.

Aylarca, günlerce hayalini kurduğu kişiden, bir kişi daha çıkmıştı. Bu hem mucize, hem de elemli bir kederdi. Onu tanıyamadan büyümesini izlemek kederdi. Bebek onundu değil mi? Onsuz kal-

dığına, artık sahip olamayacağını bilmek de kederdi. Onun olup olmadığını bilmemek ise işkence. İçine bir sevinç yayılırken, aynı zamanda gazaba düşüyordu, içerideki adamı hatırlayınca da tüm umutları ümitsizlikle boğuşuyordu. Son çırpınışları pişmanlık olup yürekte ukdeyle buluştu.

Ne yapacağını bilemediği zamanlar tek çaresi vardı hep, beklemek. En azından kendine ve ona biraz zaman vermek, ama zaman tükenmiş, saniyeler yok olup gitmişti. Artık beklemek çare değildi. Zaman akıp giderken hiçbir şeyden habersiz günleri, ayları alıp gitmesine nasıl izin vermişlerdi! Bu işi kendi başına bırakarak daha kötü olmasını sağlamıştı. Şimdi artık dönüşü olmayan yollara, gidilemeyen yönlere dönmüş, çıkmaz sokaklarda son bulmuştu. Dahası var mı, onu kaybetmişti! Belki tekrar kazanmaya başlamıştı. Önünde duruyordu. Kocaman bir belirsizlikle karşısında dikiliyordu.

"Merhaba!"

Sadece bu kuru kelam bile diline ne kadar soğuk ve avuntusuz gelmişti. Yavan bir tat, kırık bir hüzünle çıkmış, tereddütle dökülmüştü dudaklarından.

Hazan gözlerini kaçırıp, ellerini karnına sardı. Sanki onu korumak ister gibi, elinden alacakmış gibi korktu. O da şaşkın bakıyordu. *"Merhaba"* demişti! Ne diyecekti şimdi? Hiçbir şey olmamış gibi, o da *"Merhaba"* mı diyecekti? Genç adamm meraklı gözlerinde ise soru işaretleri çakıyordu, yüzü kasılarak beliriyordu karşısında. Yutkundu, nefesi kesildi. Bebeğini öğrenmesinden hiddetle korktu. Onu hamile olarak görmüştü. Konuşmadı genç kadın, ondan bir merhabayı bile esirgeyerek baktı yüzüne. Dakikalarca bakıştılar sessizce, sükûneti paylaştılar.

Duyamadı genç adam, az önce kahkaha atan ahenkli sesini duyamadı. Aklına gelince yine kasıldı bedeni. İnatla gözlerine baktı ama konuşmadı. O adama nasıl güldüğünü görünce, canı tenine dar geldi. Bakışları süzüldü onun yüzünde. Konuşmadan duruyordu. Hazan'ın ürkek bakışlarını ve solgun yüzünü görünce söyleyeceği değil de, söylemeyeceği kelimeler döküldü dudaklarından.

"Korkuyor musun konuşmaktan? Neden kaçıyorsun?"

Amacı hesap sormak değil, yanıt bulmaktı. Bakışları karnına sabitlenmişti. Çektiği acıyla ilgili bu soruya gelecek cevap ancak içtenlikle yapılırdı. Kalbi hızla atmaya başladı. Korktu alacağı cevaptan yahut da heyecanlandı. Ne beklediğini bilemeden, cevabı hem öğrenmek istedi, hem de bir yanı ölesiye dehşetle kaçındı. Karmaşık duyguları yaşadı yüreği.

Hazan gözlerini zorladı, içine dolan yaşları geri göndermeye çalıştı. Bebeğin ondan olduğunu düşünmesini istemiyordu. Titreyen dudaklarını araladı. Fısıltı gibi çıktı sesi. "Hayır... Tabii ki, korkmuyorum senden, sadece..?" Yarıda kesti cümlesini, bu saçmalıktı. Burada durup onunla konuşmak çok saçmaydı.

"Neden?" dedi genç adam suçlarcasına gözlerini yüzünden karnına kaydırarak... Çekemiyordu bakışlarını onun şiş karnından. Hazan bunu görünce sırtına doğru soğuk bir ürperme gezindi. Gözleri görülür bir biçimde titredi.

"Hamile misin?"

Ansızın ellerini karnına gezdirdi ihtiyatla. Bebek benim mı demenin bir yoluydu bu da. Oysa onun sorduğu bu soru ne kadar da saçmaydı! Biraz düşünseydi, Hazan'ın ondan başkasına yar olmayacağını bilirdi. Demek ki tanımamıştı onu, hiç sevmemişti! Ayrıca, ona bunu söylemek zorunda ise hiç değildi ama bunun, ilerde bir sorun teşkil edeceğini, karşısına acı bir tesadüfte daha çıkmasını da istemiyordu. Yutkundu ve sesini melankoliden arındırıp dalgaya çevirdi.

"Yoo, yastık koydum... geziyorum!" dedi kızgın bir tonda alaya alarak, aslında alaya almıyor kaçacak yol arıyordu. Lâkin bulamadı.

"Evet, görüldüğü üzere hamileyim henüz yeni! Be... beş... beşinci ayında!" dedi üzerine basarak, onun aklındaki soruları yok etmek için çabalamıştı. İlk defa karnının normalden küçük olmasına sevinmişti.

Demir'in gözleri karnında kalırken, ansızın bakışlarını yüzüne kaydırdı. "Yalan söylüyorsun!" der gibi baktı. İnanamıyordu. Anladı. Gözleri sislendi. Genç adamın geniş omuzlarının çöküşünü büyük bir tezatla izledi. Bundan memnun olmalıydı ama değildi. Onun acı çekmesi içini acıtmıştı. Kendine kızdı, *"Saçmalama"* diye,

"Acıma ona" diye yüklendi benliğine. Gözleri, *"Yalan"* der gibi bakarken gözlerine, genç kadın devam etti canını yakmak isteyerek. Elinde değildi bu, canı yansın, acı çeksin, kendi gibi içi çekilsin istedi ilk defa. Hani o günkü gibi acısın içi, neler yaşadığını anlasın diye baktı yalan sevinçlerle gözlerine!..

"Bak sorun bittiyse git, seni görmek istemiyorum. Neden geldin peşimden? Gördün göreceğini, sordun soracağını... Şimdi yıkıl karşımdan."

Demir dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı eğdi. Önünde dağ gibi değil de, yıkılan minare gibi belirdi. Nefessiz kalmışçasına sesi cızırtılı çıktı kasılmış dudaklarından. Kendini üzgünce anlatmaya çalıştı.

"Şimdi git diyorsun ya... gidemiyorum... Bugünlerde hep seni düşünüyorum. Hafızamda hep seni izliyorum fakat kabullenemiyorum bittiğini. Seni kaybetme fikri değil, seni çok uzun zaman önce kaybetmiş olmayı, farkına varmadan, uğraşmadan, daha vakit varken hem de çok vakit var diyerek bir şeyleri düzeltmeye çalışmadan zamanları harcadım. Senden nasıl vazgeçebildim, bilemedim! Aslında kendimden vazgeçmiştim. Aptalım, hem de kocaman bir ahmak..."

Hazan onun karşısında durup pişmanlıklarını dinlemek istemiyordu. İçindeki Demir'i nasıl bıraktıysa öyle hatırlamak, ondan hep nefret etmek istiyordu. Oysa o konuştukça taş kestiğini sandığı yüreği yumuşuyordu. Kötü bir adam bırakmak istiyordu yüreğinde, üzgün ya da pişman değil... Bunu yapamazdı. Onun kendisini ifade etmesine izin veremezdi.

"İkimizde yanlış yaptık! Ben, seni bekleyerek ömrümü tüketttim, sen karşıma çıkıp erkekçe kendini ifade bile edemedin. Mert olamadın. Ama geçti, bak hayat devam ediyor." Genç kadın onu gereksiz yere teselli etmeyecekti. Canı yanıyordu, yaralı bir hayvan gibi hissediyordu kendini. Önüne gelen saçlarını kenara ittirdi.

"Sen aslında üzgün falan değilsin. Sadece şımarık bir çocuk gibi en sevdiğin oyuncağını farkına bile varmadan kırdığın için üzgünsün. Yakında geçer merak etme, yerine başka bir tane alırsın. Tabii,

bulabildi sen! Ama zannetmem, hepsi Hazan kadar geri zekâlı olup, evinde oturup sofça seni beklesin. Kadir kıymet diye aptal bir umuda tutunup, kendinden vazgeçsin. Sen kızgınsın çünkü kendini vazgeçilmez sandın, ama yanıldın. Hiç kimse vazgeçilmez değildir. Bak ben vazgeçtim senden, hem de daha gittiğin ilk gün... Eski aşklar, evlilikler unutulur, yerine yenileri bulunur, hiç kimse vazgeçilmez değildir" dedi ve derince soludu. Yüreğindeki zehir bir bir döküldü dilinden. "Aslında çok düşündüm ben ne yaptım diye! Ama bulamadım. Yok bir sebebi. Sonra anladım, ta en başından hata yaptığımı... Bizim ilişkimiz bile yanlışla başladı. Keşke dediğim tek şey de bu zaten. O barın kapısında nüfus kâğıdını unutup, on sekiz yaşını geçmediğim hâlde kanıtlama gailesine düşüp, içeri alınmadığımda çekip gitseydim... Senin içeriye girmekten vazgeçip, benimle sahile gelmene izin vermeseydim... O zaman bu ilişki de başlamayacaktı. İlk zamanlar arkadaşlarım seninle ilgili çok kötü şeyler söylemişti. 'Ne fena' diyorlardı! Kıskançlıktan yaptıklarını sanmıştım, yanılmışım. Senin pisliğin teki olduğunu, istediğin tek şeyin ise biraz vakit geçirmek olduğunu anlayamamışım! Oysa biz aşık olmuştuk, yani en azından ben öyle sanmıştım, bunda da yanılmışım. Öyle güzel bir duyguyu seninle harcamak kadar aptal olduğum için kendime kızdım."

Az sonra gözlerini genç adamın eline çevirdi. İri elini göğsüne götürüp çaktırmadan dolaştırdığını hissetti. İçi gitti ama direndi. İçini dökmek rahatlatmıştı. Şu ana kadar yara olup kalan ne varsa akmış hafiflemişti.

Demir'in nefesi kesildi duyduğu şeylerle, göğsüne bir acı saplandı. Ağır bir gülleyle sinesine vurulmuş gibi acıyordu kalbi. Ona hissettirmeden elini döşüne götürüp okşadı. Diğer elini de yumruk yapmış acısını geçirmeye çalışıyordu. Yıllardır içinde biriktirdiği, hissettiği duygularını yüzüne vururken tek tek, genç adamın o iri yağız bedenindeki bacaklarının gücü çekiliyordu. Sanki konuşan onun Hazan'ı değildi. Zalimce konuşuyor, vicdansızca hiç acımıyordu yüzüne vurduklarıyla.

"İlk başlarda farkına varmadım. Sonra alışkanlık hâline getirdin

galiba. İşin, arkadaşların ve annen! Ben bekleyebilirdim, hep geride kalabilirdim senin düşüncelerine göre. Beni düşünmedin. Ne hissederim umursamadın. Hata ben de... Ben de hata yaptım. Biz eşlerin sonsuz dramına umutsuzca boyun eğdim. Beni sabretmeye iten senin sevgine boyun eğdim, çekmeye alıştım, bir süre sonra bilmeden alışkanlık hâline getirdim. Sana karşı kötü hiçbir şey düşünmedim. Benim kocam yapmaz! Ama yapıyormuş, hem de çok güzel biçimde..." Genç kadın kırıkça güldü. "Nedeni, sen mutlu ol diye. Hayır, hata işte tam olarak buydu! Mutlu ya da mutsuz olsun sana ne! Kendimi, değmeyenler için harcamak gibi bir aptallığım var benim."

Demir onu bu güne kadar hiç çıplak bir şekilde kendini ifade ederken görmemişti. Belki de iç boşaltımı kendine biriktirdiklerinin paylaşımıydı bu! Arada bir sessizlik oldu. Hazan konuştu genç adam dinledi.

"Biliyor musun, yaşamak hiç de kolay olmadı! O kadar zaman boyunca hep sen bir şeylerin peşinde oldun, işinde, arkadaşlarında, tatilinde... Tabii, bu yalan değilse, sevgilinde... Beni evin bir köşesine, vicdanının dibine sıkıştırıp bıraktın!

Bakışlarını tiksintiyle devirdi. "Ve ihanetin, hani şu ruhunla yaptığın gerçek ihanetten bahsediyorum" derken elini kolunu bilinçsizce sallıyordu sinirle. "Hani âşık olduğunu yüzüme haykırdığın! Yoksa bir tane değil miydi (!) cinsellikle olan aldatmaların da mı vardı? Ben bilemedim çünkü bunları aklıma bile getirmedim. Güven! İçi boş bir lakırdıymış... Aslında nefret ettim ama senden değil, kendimden. Senin gibi değersiz birinden kendimi koruyamadığım için, korumayı başaramadığım için akıp giden zamandan nefret ettim."

Gözlerini gördü Hazan, bir zamanlar âşık olduğu, bakmaya doyamadığı, görmeye kıyamadığı gri gözler... Şimdi o gözler gözyaşlarıyla dolu, akmadan öylece karşısında mahzunca duruyordu. İşte yıkmıştı kocaman adamı, ama neden hâlâ acı çeken kendisi oluyordu? Yüreği neden hâlâ onun için mahşer yeri havasında üzülüyordu?

Önünde uzanan gerçek, gecenin karanlığı gibi yüzüne çarptı. Karanlık onu bekliyordu artık, bundan sonra zindan olacaktı

hayatın, bunu anladı. Artık düşünceleri, arzuları, anıları ve umutları yoktu bunu çok acımasızca içini yakarak gösterdi genç kadın. Bir zamanlar gözlerinde kaybolduğu ufuksuz denizde, artık kendisi yoktu. Karanlık, tiksinme, hayatından çıkardığını gösteren ofke vardı. Sonsuz karanlığa teslim ederken ruhunu kıpırdatmadan oylece durdu, kalakaldı. Önündeki belirsizlikten çıkmıştı. Bundan sonra sahip olamayacağı yarma dair hayallerden, özlemlerden sıyrıldı. Artık umut tükenmiş, gelecek bitmişti. Anılar geçmişte yetim kalmıştı.

"Canım iyi misin, rengin solmuş?"

Hazan bakışlarını zorla ayırdı Demir'in gözlerinden. Konuşmuyordu adam ya da konuşamıyordu, seçemedi. Başını yana kırıp gelen genç adama baktı. Ürkekçe yardım dilenir gibi bakışları süzüldü ve yalvardı gözleri çaresizlikle... Anladı onu genç adam, ikiletmedi. Gözlerini, cesaret verir gibi mıhlayıp, yanına yaklaştı. Sakince sokulup sahiplenir gibi elini beline doladı. Bir elinde genç kadının çantası, diğerinde Hazan vardı. Yumuşacık bir sesle konuştu.

"Canım ayakta fazla kalmaman gerek biliyorsun, doktorun dediklerini hatırla!"

Alpay onların konuşmasını duymuştu. Evvela kendini ortaya çıkarmayacaktı, keza onunla konuşması için zaman vermişti, ama rengi solmaya başlayınca yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Artık tanıyordu onu, bakışlarını da okuyalı çok olmuştu. Çünkü ikisi de aynı kaderi tatmıştı. İhanetin çemberinden geçmiş, telafisi olmayan yaralar almıştı.

Hazan yüzüne zoraki bir gülümseme takınıp genç adama baktı, teşekkür eden buruk bakışlarla. Alpay bakışlarını Demir'e çevirip, "Tanışıyor musun Hazan, beyefendi kim?" diye sordu içinden gelen oyunla, Onun, bebeğini öğrenmesini istemediğini kati suretle biliyordu. Hazan ufak burnunu kaldırıp soğukça, gözlerini tiksintiyle devirdi üzerine. Yüzünde cesur ve meydan okuyan bir hâl belirirken, mağrurca baktı Demir'in gözlerine. Ağzından dökülen her kelimenin, adamı öldüreceğini bilemeden.

"Tanımıyorum, sadece yardımcı oldu bana!" dedi intikam alır gibi garezle söylenerek. Bakışlarını Alpay'a çevirip, "Gidelim mi,

ayaklarım ağrıyor?" dedi sesinin sıcak çıkmasını sağlayarak kendiliğinden bükülen dudaklarıyla.

Demir tokat yemiş gibi afalladı. Karnına yumruk yemiş gibi sendeledi kısa bir an... Elleri yanına yumruk olup düştü. Nefes alamıyordu. Göğsüne bir acı gelip yerleşti, deminkinden daha kuvvetliydi bu acı, canı çekildi. Eliyle göğsüne vurup kendine gelmek ister gibi duvara yanaştı. Çaktırmadan omzunu duvara dayadı. Zira kocaman adamın bacaklarındaki güç çekilmiş, pelteye dönmüş, yıkılacaktı. Hazan'ın arkasına bile bakmadan o adamın kolana girip, kapıdan çıkışını, hayatın ellerinden kayışını izledi. Onun olamayan, başkasının olmuştu. O her zaman çok istediği bebeğinin babası artık başkasıydı. Artık onun hayatında yeri yoktu.

Hazan kapıdan çıktığında bacakları daha fazla taşıyamadı onu ve Alpay'a yaslandı. Yanağına, inci taneleri dizilirken bakışlarını minnetle genç adam çevirdi. "Teşekkür ederim bebeğimi bana verdin..."

Ayakları yürüdü, kalbi ardında kaldı. Bakmadı, direndi kendine, ardına bir daha asla bakmadı. Baksaydı görecekti kocaman adamın dağ gibi yerle yeksan olup, birkaç sözle dağıldığını. Hazan kendince onu ardında bırakıp çıktığı kapıdan, kaderinin onlar için neler yazdığını bilemeden ayrıldı...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dört yıl sonra...

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Önce boynunu sağa sola yatırıp, gerilmiş kaslarını esnetti. İnce bileğini kaldırıp görüş açısına soktu. Kalp atışları bileğindeki deri kordonlu saatin yelkovanına takılmış, durucasına yavaş atıyordu. O buraya gelince zaman kifayetini kaybedip tükeniyor, ya da daha hızlı akıyor, kendini hatırlatıyordu. Yüreği her seferinde bu acıyı kaldıramayacak kadar hızlı çarpıyor, sonra da yoruluyordu ve atmamacasına durgunlaşıyordu. Bir kalp aynı anda hem hızlı, hem de yavaş nasıl atardı?! Atıyordu işte. Anne olunca yürek senin değil, senden olanın için çırpınıyordu. Saatler geçmek bilmiyor, zaman da bir türlü tükenmeyerek olduğu yerde sayıyordu. Zaman denilen olguyla kavgalıydı yüreği ne zamandır. Bir türlü barış yapamıyorlardı.

Sırtını dayadığı koltuk taş, oturduğu yer diken olup tenine batıyordu. En rahat yataklarda bile uyuyamaz, azap çeker olmuştu. Böyle ummamıştı. Hiçbir şey istediği gibi olmamıştı. İsyan etmiyordu. Haşa, o Allah'a inanırdı. Ama ağır geliyordu yaşadıkları. Hayat ona oyunu adilce oynamıyordu. Hep kalleş, hep arkasından vuruyordu. Neyi varsa elinden almaya çalışıyordu. Düşman bilmişçesine

bir türlü bırakmıyordu peşini, iki yakasını bir araya getirmesine izin vermiyordu. Dayanacak dağı, tutunacak dalı kalmıyordu. Neye elini atsa kırılıyor, yok oluyordu. Uçurum kenarlarında uçan kuşlar gibi çaresizce çırpınıyor, sesini duyuramıyordu. Kolu kanadı çok çırpınmaktan hırpalanıyor, kırılıyordu. Çok mu görüyordu Yaradan ona mutlu olmayı, bir tek o vardı elinde!.. Allah'a isyan etmiyordu. O en iyisini bilirdi tabii, lâkin ağır geliyordu kestiği bedel, bu yükü omuzlarının kaldıramayacağından korkuyordu.

Şu hayatta sevdiği ne varsa ellerinden kayıp gidiyor, o ise ardından sadece bakakalıyordu. Annesi, babası, kocası! Ellerini yüzüne götürüp sıkıntıyla kapadı. Başı çatlayacak derecede ağrıyordu. Çok düşünmekten iflas etmeyen bir beyin taşıyordu. Uykusuz gözleri yorgun, vücudu sarsılmıştı. Dirseklerini dizlerine dayayıp, ellerini alnına koydu. Bacaklarını çaresizliğin verdiği sıkıntıyla tıngırdatırken, beyni düşünmekten yorulmuş, kulakları uğulduyordu. Kaç zaman geçmişti ya da dakika!.. Başını çevirip yürek çarpıntısıyla birlikte gözlerini diktiği kapının açılmasını bekliyordu. Son iki yıldır hastane koridorlarında çizdiği bu tabloya, onun gibi diğerlerine de aşinaydı. Duvardaki resimleri ezberlemiş, her bir çiziğinin yerini öğrenmişti. Koridorda kaç koltuk var, hangi doktor, hangi hemşire nerede ne yapıyor, biliyordu. Ayda birkaç kez gelip önünde beklediği bu kapının ardında, hayatının anlamı duruyordu. Yaşayamadığı umutları, hayalini kuramadığı geleceği... Anneler hep yavrularının gelinlikli ya da damatlık hayallerini kurardı. Ama o, sadece gülen gözlerinin, umutla attığı yüreğinin, yürürken yorulmadığı anlarının hayalini kuruyordu. Koklamaya kıyamadığı, bakmaya doyamadığı yavrusunu her an onlara teslim etmekten yorgun düşmüştü.

Az sonra kapının ardından tıkırtılar gelmeye başladı. Oturduğu yerden kalkıp başını kapıya çevirdi. Önce bir temizlik görevlisi çıktı kapıdan, o sanmıştı, değilmiş. Suratını yıkıp başını aşağı hezeyanla eğdi. Omuzları çökmüştü. Sonra bir hareketlilik daha oldu. Önce hemşire göründü kapıda. Ardından ufak adımlarla gelen narin yürüyüşün sahibi! Hemşirenin elini tutmuştu ufacık narin eli, diğer elinde beyaz pelüş ayısı... İpek gibi sarı kısa saçları omuzlarına

dökülmüş, mavi gözleri biraz sislenmiş ona bakıyordu. Yavrusunu görünce içi çekildi genç annenin, yüreğine bir ağırlık gelip oturdu. Gözlerindeki yaşları geriye itip derince bir nefes aldı. Yere doğru eğilip kollarını açtı. Ecrin, ayıcıklı eliyle saçlarını kenara itip, ufacık dolgun kırmızı dudaklarını masumca oynattı.

"Anne..."

"Kelebeğim...

Ne kadar içten, ne kadar candan çıkmıştı bu kelime dudaklarından. Annesi kollarını açıp gülünce, Ecrin'in ıslak gözlerinde ışıltılar dans etti. Tombul yanakları kasıldı, dudakları kıvrıldı. Saçları başında ahenkle dans ederken hemşirenin elinden kopup, annesine koştu. Her adımında yanakları yerinden hopluyor, annesinin içinden ise o yanaklara dudaklarını bastırmak ve bir daha da ayırmamak geçiyordu. Ufacık kolları annesinin boynuna dolandı. Hazan onu göğsüne bastırırken, başını yana çevirip, kan almaktan morarmış beyaz kollarına dudaklarını bastırdı.

Onun, o mor kollarını görünce kaçıp bir yere saklanmak, bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Ancak bunu bile yapamıyordu. Bebeği üzüldüğünü görmesin diye ağlayamıyordu. Candan öte candı o. O varsa dünya yok oluyordu gözünde, o üzgünse cam çekiliyor, gülerse dünyası aydınlanıyordu. Gözüne bir damla yaş, yüzüne kederin gölgesi düşse kalbi atmayı kesiyordu. Çenesini onun minik omuzlarına dayayıp buğulu çıkan sesiyle "Bitti mi benim cesur kelebeğim?" dedi dirayetli olmaya çalışarak. Dudaklarım omzuna bastırıp kıyafetinin üzerinden tenini öptü. Kokusunu derince içine çekip, "Çok canın yandı mı annem?" dedi ona bir kez daha sarıldığına şükrederken.

Ecrin biraz geriye çekilip, "Ben bebek miyim anne, tabii, azıcık acıdı ama geçti!" Kolundaki yara bantlarını annesine gösterip yanında duran hemşireye neşeyle baktı. "Anne bak bu yara bantları yeni. Pepe var üzerindeki resimde. Aslı abla onları benim için sakladı ve sadece bana yapıştırdı." Genç kıza başını çevirip baktı, ondan onay bekledi. "Değil mi Aslı abla bunları sadece bana yapıştıracaksın?"

"Sadece sen yapıştıracaksın Kelebek."

Kızı o kadar benimsemişti ki bu acıları, kelimeleri normal bir şey gibi anlatıyordu. Bilmiyordu ne kadar ağır bir bedel ödediğini ufacık aklı, küçük yüreği. Genç hemşire elini onun yanağına götürüp tebessüm etti. "Tabii, tatlım, onlar sana özel merak etme ben hep ayırıp biriktiririm sana." Hazan yerden kalkıp kızının elini tuttu. Bakışlarını hemşireye çevirip, "Tahlil sonuçları çıkana kadar biz biraz oyun bahçesine gitsek olur mu? Aslı, Baran'a söyler misin orada olduğumuzu!"

Genç kız kafasını salladı. "Tamam, Hazan Hanım söylerim." Bakışlarını Ecrin'e çevirip, "Görüşüz koruyucu Ecrin'im!" Ufak kız elini dudaklarına götürüp kıkırdadı. Annesi de kızının elinden tutup koridorda yönelirken, bakışlarını çevirdi. "Bugün hangi hikâyeyi anlattın Aslı ablana?" Ecrin yaşının getirisiyle, hoplaya zıplaya attığı adımlarıyla başını kaldırıp annesine baktı.

"Periler ülkesindeki minik kelebeği anlattım anne, hani peri olmaya çalışan kelebek var ya... o!.." Hazan başını haylazca sallayıp, "Ama uydurarak anlattın değil mi gene hikâyeyi, değiştirdin kafana göre anlattın her şeyi?"

Ecrin ufacık naif omuzlarını silkeledi. "Ne yapayım, hep aynı olunca sıkıcı oluyor, biraz macera şart!" Hazan'ın dudakları kıvrıldı. Bakışlarına bir neşe gelip yerleşirken, dudaklarından şuh bir kahkaha döküldü. "Seni uyanık Kelebek demek macera he, ben senin maceranı yerim bızdık." Göz kırptı. "Bana da anlatsana merak ettim doğrusu." Oyun salonunun kapısından içeri girince Ecrin annesinin elini bırakıp, top havuzuna doğru koştu. Arkasına kısa bir ara bakıp, "Sonra anne, eve gidince anlatırım olmaz mı?"

"Tamam, yorma kendini terleme."

Az sonra Hazan başını sallayarak kenardaki boş banka yürüdü. Yavaşça üzerine oturup ellerini kucağına koydu. Bakışlarını neşeyle oynayan kızına çevirdi. Onun bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, hayata umutla tutunan hâllerini izledi. Top havuzuna neşeyle dalıp düşmesini, sonra hiç bozuntuya vermeden ayağa kalkıp saçlarını savurarak tekrar denemesini... Hayata karşı masumca savaş verişini.

"Birileri beni unutmayı huy hâline getirmiş galiba, kırılıyorum!"

Hazan yanına oturan adama çevirdi bakışlarını. Ona doğru dönüp dirseğini bankın tepesine dayadı. Genç adam koyu kahve gözleri ışıldayarak geriye yaslanıp, bacaklarını hafifçe araladı. Rahat bir oturuş sergiledi. Başını genç kadına çevirip gözlerini onun sonsuz mavilerine odakladı. Sevgiyle titredi bakışları mavilikle re bakarken. Hazan onun bakışına tebessum ederek karşılık verdi. "Hayır, unutmadım. Sadece kafam dalgın kusura bakma." Bakışlarını tekrar havuza çevirdi. "Biliyorsun işte durumu, hem sabaha kadar başımızı bekledin, bırakalım da biraz nefes al, dün gece sabaha karşı gene ateşi yükseldi, sen gittikten sonra. Nuray'da gece boyu bir sürü tahlil yaptı." Gül yüzü asıldı. Bakışları tekrar sislendi. Elleri kucağında amaçsızca oyalanırken kırıkça konuştu.

"Korkuyorum Baran, çok korkuyorum!"

Genç adam meyus bir tavırla kolunu uzatarak, elini omzuna attı. Onu kendine çekti içtenlikle. Tutuşunda destek, şefkat, sıcaklık, aşk vardı. Aşk! Hazan başını genç adamın omzuna yaslayıp, derince iç gerdi. Eliyle saçlarını kenara çekip, "Neden teselli etmiyorsun beni?" diye tutukça sordu.

Kara gözlü adam derince iç gerdi. Geniş göğsü kalkıp sakince indi. Hazan'ın gözleri dolamaya başladı. Yanağına doğru inci taneleri dizilirken, "Sen de biliyorsun değil mi? Bir şeyler biliyorsun? Bir şeyler ters gidiyor gene hissediyorum." Baran başını çevirip dudaklarını saçlarına bastırdı. İçten bir öpücük bıraktı, buram buram şefkatin koktuğu. "Ben senin nişanlın olarak sadece sana destek olabilirim ama bu konuyu kendi doktoruyla birazdan görüşeceksin. Sizi almaya geldim hadi Nuray bizi bekliyor. Sana ben bir şey diyemem, bu bana düşmez, kendin öğreneceksin zaten birazdan."

Hazan başını kaldırdı. Yaş dolu bakışlarını genç adamın koyu gözlerine dikip dudaklarını büktü. Rehavetle titreyen dudaklarından bir türlü dökülemedi sözler. Korktu, gerçekleri duymaktan korktu. Genç adam onun tedirginliğini görünce dayanamadı. Ellerini onun yanaklarına götürüp, avucunun içine alarak yanaklarını kuruladı. Başını aşağı eğip, "Sana ne söylesem, ne desem boş biliyorsun! Ama tahlilleri gördüm, eğer merakın buysa..." Kara gözleri

üzgünce devrilince bir an başka yere bakarak, Hazan anladı gerçeği. Bıçak saplandı yüreğine. Gözleri ıslak ıslak oldu yeniden "Canım bak ye..." Hazan titrek parmaklarını onun dudaklarına kapattı. Duymaya tahammülü yoktu bu sözleri. Gözlerinden yeni yaşlar akarken usulacık fısıldadı titrek sesi. "Sus... Rica ederim konuşma!" Genç adam onun elini alıp parmaklarına bastırarak öpücük kondurdu. Dudaklarını avucunun içine bastırdı. "Tamam, susarım sen üzülme" dedi dermden gelen sesiyle.

"Baran..."

Ecrin, adını bağırarak üzerine atılıp, kollarını genç adamın boynuna doladı. Gözleri ışıldayarak bakarken tüm masumluğuyla, "Hadi beni arabayla gezdir Baran, müziği açalım, camları da açalım ben şarkı söyleyeyim." Hazan yana dönüp ona belli etmeden yanaklarını kurulad. Bakışlarını, genç adama sıkıca sarılmış kızına çevirip, "Demek siz ben yokken âlemlere akıyorsunuz he, alacağımız olsun." dedi yalandan bir tebessümle, yapmacık sesiyle. Baran genç kadına göz kırptı. "Yok, bir tek biz değil Melek'te bizimle oluyor merak etme."

"Bak sen, demek hem benim kızımı, hem de kendi kızını bu işe alet ediyorsun... ve bensiz. Ah küssem mi ne?"

Ecrin kıkırdayarak, "Amma da kıskançsın anne, sadece arabayla gezdik." Bakışlarını genç adama çevirdi. Dudaklarını munzurca bükerek, "Baran, bir dahakine annemi de alalım mı, yazık üzülmesin acıdım?" Kara gözlü doktor kahkahayı basarken Hazan kızının karnını gıdıklayarak, "Bak sen şu çokbilmişe, nereden öğreniyorsun sen bu lafları ?"

"Hemşireler konuşurken duydum akıllım." diyordu kahkahalarının ardından. Baran Ecrin'i kucağına alarak yerinden kalktı. "Annen seni yemeden gidelim Kelebekcik." Yanağına içten bir öpücük bırakıp yere indirdi. Ecrin her zaman yaptığı gibi bir elini Baran'a, diğerini annesine uzattı. En çok sevdiği şey böyle yürümekti. Kendi aklınca kurduğu hayali bir ailenin mutlu tablosu oluşuyordu masum düşlerinde. Hazan umutsuzca kızına baktı. Onun içindi her şey... bir tek onun için, onun mutlu olduğunu görmek içindi! Yü

zu düşüncelerle, zihni ayırt edilemez fikirlerle dolunca yutkundu. Ağlamayacaktı. Yalandan kahkahalar atıp gülecekti. Onun mutlu dünyasını böyle susleyecek yıkmayacaktı. Onun ufacık yüreğine keder koymayacaktı. Olmaz, bunu yapmayacaktı. Baran'la bakışları çakıştı. Genç adamın bakışları da uzgündu, ama dudakları zoraki gulumseyerek cesaret veriyordu. Bu hayat oyununa, o da gonullu oyuncu olarak dâhil oluyordu.

Geniş hastane holunde, ellerindeki ufak kelebeklerini uçurarak, oynatarak yürüdüler. Kızının neşeyle kahkahaları kulağının içine süzülürken, dünyanın en güzel şarkısını dinler gibi geliyordu. Aslında sadece rahatlamak istiyordu. Holun sonundaki kapıya gelince durdular. Kalbi heyecanla ve korkuyla çarpmaya başladı. Baran kapıyı hafifçe tıklatıp açtı. Önce o, ardından da Hazan'la kızı girdi. Ecrin koşarak cam kenarına giderken, Hazan masanın başında oturan Nuray'a yaklaştı. Masanın karşısına geçip ukdeyle durdu. Nuray gülümseyerek, "Otursana neden ayakta dikiliyorsun?" diye nazikçe sordu. Hazan camdan bakan kızına bakış attı. Onun yanında konuşamazdı. Yavaşça, isteksiz bir biçimde Baran'ın karşısındaki koltuğa oturdu. İçinin tedirginliği yüzünden okunuyordu. Bir anda gul gibi solmuştu teni, duyacaklarından takatsizce ürküyordu.

Ellerini kucağına koyup birbirine kenetledi. Nuray telefonu eline alıp hemşireyi çağırdı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Aslı içeri gülerek girip canım önünde dikilen ufak kızın yanına ilerledi. "Koruyucu Ecrinim bana hikâyenin devamını anlatacaktı unuttu mu? Ah, beni kim kurtaracak şimdi o korsandan!" diye yapmacık bir hâlde havaice konuştu. Ecrin başını yana çevirip annesine baktı.

"Anne, Aslı ablayla oynayabilir miyim? Lütfen anne daha ona yeni hikâyelerimi anlatacağım."

Hazan başını salladı. Kızının en yakın arkadaşları zaten ya doktorlar ya da hemşireler olmuştu. Yüzüne zoraki koyduğu tebessümüyle, "Tamam, ama yorulmak terlemek yok, tamam mı?"

Ecrin elini kalbinin üzerine koyup yumruk yaptı. Avucunun içine aldığı kalbini dudaklarına götürüp öptü. Sonra da onu annesine atıyormuş gibi yaptı gülerek. Hazan kızının attığı öpücüklü kalbini

havada yakalayıp, avucunda sıktı. Dudaklarına götürüp öptü. Sonra da geri kızına gönderdi. Ecrin annesinin attığı öpücüğü yakalayıp gülerek öptükten sonra, tekrar kalbine koydu. Bu oyunu hep oynuyordu annesine, "Kalbim sende" oyunu. Ufak kız hemşire ablasının elini tutarak daha kapıdan çıkmadan heyecanla anlatmaya başlamıştı hikâyesini.

Hazan kapı kapanınca bakışlarını doktoruna çevirdi. Ellerini öyle bir sıkıyordu ki kucağında, parmakları ağrıyordu. Zaten titremeye de başlamışlardı. Yüzü tedirgin olurken, kalbi duracak gibi atıyordu. Yutkundu. Boğazını temizleyip, "Sonuçlar çıktım mı?" dedi cızırtılı bir sesle. Duymak istediği ve duymak istemediği bir beklentiyle... Nefes almayı kesti. Her şey durdu. Kulağına gelen tek ses, inat eder gibi duvardaki saatin tıkırdamasıydı. Yelkovanın akrebi kovalayıp, ona sunulan zamanı bitirmesiydi. Genç doktor boğazını temizledi.

"Evet çıktı. Ama önce sakin olacağına söz ver?"

Baran olduğu yerde hareketlendi, uzanıp kucağındaki elini yakaladı. Şefkatle sardı. Hazan onun elini ittirip gözleri irilirken, teskin olmayan sesi endişeyle fısıltı gibi yankılandı içeride. "Neden? Niçin sakin olacağım? Bitti artık. Kötü günler geride kaldı değil mi? Öyle demiştiniz!" Titreyen ellerini kenetledi pantolonun üzerine.

Nuray gözlerini kaçırdı ürkek bakışlarından. Hazan yerinde huzursuzca kıpırdanıp koltuğun ucuna gelerek eğreti bir şekilde oturdu.

"Nuray, neler oluyor? Bu çok saçma, düzeldi. Korkutma beni."

"Canım, sakin olup sözümü kesmeden dinleyecek misin beni?

Hazan başını salladı olumlu anlamda. Yine aynı şey oluyordu. Tarih tekerrür ediyordu. Sesi titredi. "Mikrop kapmış değil mi? Tüm sebep bu!" Bakışlarını eline çevirdi. "O köpeğe dokunmasına izin vermeyecektim." Gözlerinde biriken sonsuz ummanlar yanaklarına doğru taştı. Hüzün saran bedbaht gözleri ıslak cam parçaları gibi parladı. "Çok ısrar etti. Kıramadım onu, hayatında ilk defa bir hayvana dokundu. Bilseydim böyle olacak, yaklaştırmazdım, sakınırdım." Hazan sığınabileceği en büyük yalana sığındı. İnkâr

mekanizması devreye girdi. Duyacağı şeyi geciktirdikçe, içindeki kor alevler harlandı. Yandı anne yüreği, dumansız ateşlerde köz köz kavruldu. Bir damla umut kırıntısı bulmuştu ya oysa, biliyordu işte o da tükenmişti...

"Canım, maalesef elime ulaşan sonuçlar pek parlak değil. [1]Lökositlerin kontrol edilemeyecek düzeyde çoğalmış. Bu lökositlerin kontrolsüz çoğalması sonucu, bunlar vücudu savunamayacak hâle getirmiş ve bu sebepten ateşi çıkmış. [2]Eritrosit ve trombosit gibi diğer kan hücrelerinin görevini aksatmasına yol açmış ve..."

Hazan elini kaldırıp onu susturdu. Yüreği tekledi. Bu terimlerin manasını biliyordu. Göğüs kafesine vura vura canını yaktı. Nefesi kesildi. Elini göğsüne götürüp vurdu birkaç defa daha. Nefes alamıyordu sanki, içi daralıyor ruhu sığmıyordu bedenine. Derin derin solumaya çalıştı. Ama nafile, ciğerlerine hava inmiyordu. Omuzlarının üzerinde hissettiği eller bile destek olamıyordu. Baran ayağa kalkmış onun omuzlarına güç verir gibi dokunuyordu. Ama bu, zaten ağırlıklarını taşıyamadığı omuzlarını, daha da çok çökertmekten başka bir işe yaramıyordu. *"Ölüyorum"* dedi içinden. *"Yaşarken ölüyorum."* Canı çekildi damarlarından. Anneydi o ve hayatının en kötü anlarından birini daha yaşıyordu. Eliyle gözlerini silip bakışlarını doktora çevirdi.

"Bitti demiştiniz!" dedi suçlarcasına. "Hani donör uyum sağlamıştı? Kemoterapi iyi geçmişti! Kurtulmuştu yavrum!"

Titreyen ellerini dudaklarına götürdü. "Olmaz, bu kadar zaman sonra olamaz. Bir yıl geçti üzerinden, nasıl olur tekrar? Ben dikkat ettim... Temizliğine dikkat ettim, sakındım onu hep. Yormadım, koşturmadım." Hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başlarken, bağırdığının farkında dahi değildi. "Lanet olsun! Ben bebeğime nefes bile aldırmadım tek iyileşsin diye. Benim Kelebeğim uçamadı tüm bu zaman boyunca, oyun oynayanları camdan izliyor, parklarda oyun bahçelerinde doyasıya dolaşamıyor. Ona cam bir fanus yaptım, hayata oradan bakıyor. Balık gibi sadece yiyor içiyor ve seyrediyor, hayatına seyirci kalıyor. Bun içim mi? Nasıl olur bu?"

---

1. Akyuvarlar
2. Alyuvar

"Hazan daha önce de söylemiştim, akraba olması açısından da ha önemli bu..."

O anda Hazan yerinden kalkıp elini saçlarına attı. Bir elini de kırılacak gibi ağrıyan beline koydu. Beli büküldü nefes alamıyordu. duyduklarını kaldıramıyordu yüreği. "Sana dedim, benim akrabam yok. Araştırdım. Lanet olasıca koca Türkiye'de bulamadım kimseyi. Beni kimin bıraktığını bilmiyorlar. Umut yok onlardan, akrabalarımdan umut yok" derin bir iç gerdi. "Nasıl olmuş peki, tekrar nasıl nüksetmiş bu lanet?"

"Bu donörün iliği uyuşmuştu ama vücut kabul etmemiş. Yeni lik, doku uyuşmazlığı olmazsa sağlıklı akyuvar hücrelerini üretmez. Eğer, uyuşmazsa biliyorsun... Lösemili hastanın vücudu, bunu yabancı madde olarak algılamış ve yok etmiş. Yani [3]reddetmiş! Canım çok üzgünüm ama başka çare kalmadı. Tek çare kardeşi ya da akraba!.."

"Sana akrabalarımı bulamadığımı söyledim. Anlamıyor musunuz yok, lanet olası kimse yok?"

Nuray çekinikçe gözlerini Baran'dan alıp genç kadına dikti. Söyleyeceği biraz zordu. "Babası var, dedesi ve..." Hazan ellerini kaldırdı. Koltuğun başına vurur gibi koydu. Başını aşağı eğip sallayarak, "Olmaz, ona haber vermem, bunca zamandan sonra olmaz." Bakışları Baran'a kaydı. Genç adam sırtını duvara yaslamış, parmağındaki yüzükle sıkıntıyla oynuyordu. Bu işten ne kadar hoşlanmasa da sorun bir çocuğun hayatı olunca susuyordu. Hazan ona bakarak, "Sen ne düşünüyorsun?" dedi sakince konuşmaya çalışarak. Bir çıkar yol arıyordu. Baran bakışlarını çevirdi ama gözleri ifadesizdi. Sesi ne kadar duru olsa da yüzü bir o kadar tedirgindi.

"Ben bu meseleye karışamam. Burada bizden değil Ecrin'den bahsediyoruz, onun hayatında kimsenin söz hakkı yok senin kadar. Biliyorum zor kararlar veriyorsun. Tüm yük senin omuzlarında... Sen karar vereceksin, bu karar senin!"

Hazan koltuğun etrafını dönüp masaya yaklaştı. "Hani o ilaç var ya, adı neydi?" derken parmaklarını şaklatarak hatırlamaya çalıştı. Nuray ilacın adını söyleyince, "Hah, işte o... onu kullanalım gene iyi gelecek. Dönor olan adamı çağıralım gene örnek versin ne kadarsa veririm. O ilaçla da kemoterapi başlar."

3. Organ doku reddi

Baran yanına gelip ellerini yakaladı. Kocaman ellerinin arasında kayboldu onun küçük elleri. Bakışlarını çevirip, üzgünce gözlerine umut dilenir gibi çaresizce baktı. Genç adam dizlerinin üzerinde çömelip yere, derin bir nefes aldı.

"Canım, onun dokularını kabul etmiyor vücudu, seninki de uymuyor! Belki... Belki onlardan birisininkisi uyar. Bir umut var önünde yoksa..."

Hazan ellerini aniden çekti ellerinden. Kaşları çatıldı kızgınlıkla. Kulaklarını kapadı sıkıca kollarıyla. Bastırdı, bastırdı, bastırdı... Tüm sesleri içinde duymamak adına kulaklarını acıtasıya kapadı.

"Ölmeyecek, benim Kelebeğim daha ufacık. Hiç oyun oynamadan, okula gitmeden, âşık olmadan ölmeyecek. Daha okulda kep atma törenine katılacağım, sevgilisiyle tanıştıracak beni, ileride evlenecek, bebekleri olacak. Yok, olmaz, unutun bunu, ona bir şey olmayacak."

Baran yerinden biraz doğrulup, yanına gelip onu omuzlarından kavrayarak kendine çekti. Kollarını omzuna sarıp sıkıca sarıldı. Hazan yumruk olmuş ellerini onun göğsüne indirirken, ağlayarak haykırıyordu.

"Daha ufacık Kelebeğim. Hiç yaşamadı. Gönlünce gülemedi. İki senedir o iğrenç ilaçlara, şiddetli acılara dayandı. Bunun için mi? O kadar acıyı bunun için mi çekti?" Bakışlarını genç adama emniyeti, teveccühle çevirdi. Yalvarır gibi baktı güzelim nemli gözleri... "Sen!" dedi. "Sen doktor değil misin? Baran, bir şeyler yap kurtar onu!" Ellerini daha hızlı vurdu göğsüne, "Lanet olsun ölmek için daha çok küçük. Ben öleyim... Ben öleyim de ona bir şey olmasın... Ne olur benden alın ne alıyorsanız! Dayanamam, onun acısına dayanamam. Daha açmamış goncam o benim, daha gül olmadan dalında solduramam, yapamam..."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gözleri dalmış boş bakışları bilinçsizce camlarda takılı kalmıştı. Bakıyordu... Bakıyordu lâkin görmüyordu. Hayat, her zaman istediğini vermiyormuş insana, bunu çok acı bir şekilde öğreniyordu. Çıktığı yollar sonsuza, döndüğü sokaklar çıkmaza dönüşüyordu. Nereye adım atsa görünmez duvarlara çarpıyor, canı yanıyordu. Elini hangi dala atsa kırılıyordu. Düşünmekten iflas etmeyen bir beyin, tüm bu acılara dayanan bir yüreğe sahipti. Sanki hayat onunla bir oyuncak gibi hoyratça oynuyor, canı sıkılınca da kaldırıp bir köşeye hırçınca savuruyordu. Kolu kanadı kırılıyor ama ayağa gene de kalkıyordu. Onunla ne konuşacaktı? Nasıl anlatacaktı kızım ona? Belki evlenmişti! Belki de çocukları olmuştu! Kendine bir yuva kurduysa Ecrin'in üzerinde hak iddia etmezdi. Kızını ona vermezdi. Ya karşısına çıkıp isterse! Bunca zaman sonra kızının düzenini mahvedip, onun üzerinde hak sahibi gibi davranırsa! Ya onu kendine isterse, asıl korktuğu şey buydu işte. Onun ne kadar çok çocuk istediğini biliyordu.

Şüphe insanın içine peydahlanınca, ufacık bir zerre bile yerle yeksan eder, yıkılmadık kaleleri, aşılmadık ummanları yok ederdi.

Ufacık bir umudu olsa ona minnet etmezdi. Ama konu kendi değildi. Kızı için gerekirse yalvarırdı. Yeter ki Kelebeği iyileşsin iyi olsun. Ufacık bir şüphe geldi sol yanına çöreklendi. Zehirli mantar gibi çoğalıp kanını besbeter bulandırmaya başladı. Ondan ayrılamazdı. Kızını bırakamazdı. Bezgince korkuyordu Hazan. Önceden sadece bebeğini kaybetmekten korkuyordu. Şimdi bir de elinden alınmasından korkuyordu. Kulağına sesler çarpıyor... çarpıyor ama algılayamıyordu. Ellerini kucağında bağlamış, peçeteye işkence ediyor, başını koltuğa dayamış arabanın canımdan dışarı bakıyordu.

"Anne sen de bizimle gelirsin değil mi oraya?"

Hazan koluna dokunan ufacık elle irkilerek yerinden sıçradı. Düştüğü kuyudan çıkardı kendini. Başını dalgınca yana çevirdi. Gözleri, durgunca bakan genç adamın koyu gözleriyle karşılaştı. Başını oynatarak, "Neden bahsediyor?" diye gözleriyle durgunca sordu. Baran bakışlarını dikiz aynasına çevirip onlara bakan ufaklığa göz kırptı. Sonra da tebessüm ederek, "Hazan sen de gelirsin değil mi şu yeni animasyon filmine, hani balık Nemo var ya? (!)"

Genç kadın teşekkür eden bakışlar atıp, bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Gözleri cevap bekleyen bir çift mavi gözle karşılaştı. Ecrin merakla annesine bakarken, vereceği cevabı heyecanla bekliyordu.

"Tabii, tatlım sen istersin de gelmez miyim?"

Ecrin ellerini heyecanla birbirine vurarak tempo tuttu. Arabanın içinde onun neşeyle el çırpışları yankılandı. Çocukça bir sevinçle yüzü aydınlandı. Ne kolaydı onu sevindirmek, ne kolaydı neşeyle şakıması! Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Evet biliyordum geleceğini, gidelim annem... Hem Melek de gelecek bizimle." Bakışlarım genç adama çevirip, "Baran, Melek'le bana kocaman mısır alırsın değil mi?"

İşte o an, Baran gözlerini yoldan çekip, aynadan ona baktı. "Tabii, Kelebek sen iste ben sana mısır fabrikasını alırım." Arabaya sinyal verip, seri hareketlerle sağa yanaştırdı. Restoranın otoparkına yönlendirip her zamanki çektiği yere doğru yanaştı. Sakin ve seri hareketlerle arabayı park edip durdurdu. Hazan dalgın başını kaldı-

rıp kapının koluna uzandı. Baran arabadan çıkıp, arka kapıyı açarak içeri doğru biraz eğildi. Ecrin'in emniyet kemerini çözüp onun arabadan inmesine yardımcı oldu. Ufak kız zıplayarak inip annesinin yanına koştu. Elini alışkanlık yaptığı gibi hiç tereddüt etmeden annesinin avucuna koydu. Sıcacıktı annesinin elleri, hep açık, hep hazırda bekliyordu. Hazan akşam rüzgârının yüzüne vurup dağıttığı saçlarını kenara itip, arabayı kilitleyen nişanlısına baktı. Baran anahtarı cebine koyarken, bakışları kesişti ve sonra başıyla restoranı işaret etti.

O kızıyla önden giderken, genç adam düşünceli olarak arkalarından usulca yürümeye başladı. Bilinçli olarak bakışlarını genç kadının kafasının arkasına sabit tuttu. Onun sarı saçlarının rüzgârla ahenkle dalgalanışım, ufak kızın yanında hoplaya zıplaya yürüyüşünü izledi. Onları kaybetmek istemiyordu. Hazan'sız kalmak istemiyordu. Kafası karışık ve bulanıktı. Arkalarından sessizce, pastel renklerin saçılıp hâkimiyet kurduğu bahçeye kadar takip etti. Kadınsı bir renk cümbüşünün arasından geçti. Restoranın girişinde ufak bir bahçe ve içerisinde masalar vardı. Bahçenin sonunda duvar kenarına dikilen süs çam ağaçları, duvarın dibi boyunca rengârenk güller ve çiçekler ekiliydi. Çiçekler akşamın hafif esintisinde sallanıyor, nazlı nazlı duruluyorlar, mis gibi kokularını onlara taşıyorlardı. Bahçenin her yanı kadınsı bir yapıyla dizayn edilmişti. Hazan bu bahçeyle özel olarak ilgileniyordu. Kızı yanında olduğu zamanlarda, burada oynamasını istediğinden cennet gibi bir bahçe yapmıştı. Baran arkalarından girişe geçip restoramn kapısından içeri onlarla birlikte girdi.

Ebru kardeşini cesaret verircesine gülümseyerek karşıladı. Gülüşü yavan, gözleri kızarmıştı. Belli ki ağlamıştı o da kendisi gibi. Narin göğsü, derin hasret nefesleriyle kalaycı körüğü gibi yanıyordu. Onunla telefonda konuşmuş ama ayrıntıları anlatamamıştı. Ebru elindeki kalemi önünde durduğu rezervasyon yapılan karşılama masasma bırakıp, ona yaklaştı. Kollarını tüm samimiyetiyle açıp, içine kardeşini davet etti ve boynuna dolandı. Hazan birden buna çok ihtiyacı olduğunu düşündü. Onun sıcaklığına ihtiyacı vardı. Sı-

kıca sarıldı ablasına, onun sonsuz şefkatini hissettirdi. Ebru biraz kırgın, biraz şefkatli bir sesle kulağının dibinde söylendi.

"Bize neden haber vermedin tahlilleri? Bunu tek başına nasıl kaldırırsın. Beni arayabilirdin doner gelirdim. Böyle bir anda yanında olamadığım için özür dilerim Papatyam, bilemedim! Seni tek bıraktığım için özür dilerim..." Onun konuşmadan söylediği içten feryatları değil miydi yüreğini buran zaten. Hazan kollarını ablasının boynunda daha da sıklaştırdı. Sesi titrerken ağlamamak için kendiyle savaşıyordu. Baran bunu fark edince Ecrin'e yaklaşıp, "Kızların dedikodu zamanı gelmiş, hadi tatlım biz içeri girip Alpay dayına bakalım, belki bize kurabiye ve kakaolu süt verir ha?"

Ancak Ecrin o anda masum bakışlarını annesine çevirmiş, onların üzgünce birbirlerine sarılmalarını izliyordu. Ufacık başı geriye kaykılmış, gözleri tutukça sislenmişti. Onun küçük yüreği erken den olgunlaşmak zorunda kaldığı için, onların neden üzüldüklerini biliyordu. Kendini suçlu hissetti ufacık aklıyla, annesini üzmek istemezdi. Kızgınca bakıp kollarını göğsünde bağladı. Kalıverengi kaşları çocukça bir hırçınlıkla çatılmış, gözleri masum bir isyanla devrilmişti. Dudaklarını öne doğru uzatıp yanaklarını marazca sallandırdı.

"'Teyze annem bana üzülüyor, ben gene hasta oldum biliyor musun? Ama istemedim... Valla kendi oldu. Anneme söyle üzülmesin ben gene iyileşirim."

Kendince annesini teselli etmek istiyordu. Bilmiyordu ki onun böyle düşüncelice ettiği her söz, genç annenin canını alıyor, kızgın mızraklar gibi yüreğini dağlıyordu. Onun çocukluğunu alan hastalığa lanetler yağdırıyordu. Hazan başını yana çevirip kızına baktı. Dalgın, düşünceli ve ağlamaklı... Ağlamak istemiyordu ama kendini de tutamıyordu. Onun kendini ağlarken görmesini istemiyordu. Şimdi ona sarılıp teselli etmek istiyordu. "*Geçecek annem, gene geçecek iyileşeceksin!*" diye, ama o da insandı ve kendine artık engel olamıyordu. Tekrar tekrar aynı acıyı çekmekten yüreği darbe almış sahipsiz bir sandal gibi akıntıya kapılmış sürükleniyordu. Şu anda bir limanı bile yoktu sığınacağı, onu hayata bağlayacak can simidine

muhtaçtı. Birden ablasının kollarından ayrılıp bahçe kapısına fırladı. Arkasını dönmedi, kızına bakmadı. Biliyordu ki Baran ve ablası onunla ilgilenecekti. Onun kendini böyle bitmiş, tükenmiş, hezeyan içinde mahvoluşunu görmesini istemiyordu. Ebru anladı. Yeğenine tebessümle bakıp tedbirle yaklaştı. "Kelebeğim sen içeri gir ben birazdan geliyorum, hem seninle yemek yaparız olmaz mı?"

Kanmadı Ecrin. Aldanmadı bu lakırdılara. Kollarını göğsünün altında sallayarak kızgınca ayağını yere vurdu. "Hep kaçıyorsunuz, ben biliyorum, hasta oldum diye ağlıyor annem. Gördüm ağlıyor işte!" Yanağına doğru dolu taneleri sıralanarak akmaya başlarken, ufacık dudakları titreyerek bükülüyordu. Ebru onun gözyaşlarına dayanamadı. Yüreği parçalandı, o Kelebeğine kıyamazdı. Aşağı eğilip ona sıkıca sarılırken, "Yok, tatlım ne ağlaması! Dışarıdaki müşterilere bakması için gönderdim onu, hem nereden çıkarıyorsun sen bunları?" Geriye çekilip onun tombul yanaklarını kuruladı şefkatle. Ok ok olmuş kirpiklerini, yanağındaki yaşlarını sildi elleriyle.

"Şimdi sen Baran'la içeri gir ben annenle dışarıyı toplayıp geleceğim." Ecrin inatla omuzlarını sarsınca, kaşlarını çattı. "Bana bak Kelebek kızıyorum, eğer kızarsam seni mutfağa bir daha sokmam, laf dinle bakalım" dedi sesini kızgın çıkarmaya çalışarak ama nafile daha çok ağlamaklı çıkmıştı. Onun masum hallerini, olgun yüreğini görmeye hangi can dayanırdı ki? Ve bakışlarını Baran'a çevirdi. Hazan'ın çıktığı kapıya bakıyordu. Belli ki yanına gitmek istiyor ama düşünceli olduğu için çok istemesine rağmen yalnız bırakıyordu.

Ecrin dudaklarını uzatarak yerinde sallandı. "Ama makarna da yapacağım" dedi ağlamaklı bir sesle gözlerini ufacık elleriyle silerken. Ebru gülümsedi. İkna olmadan, olmuş gibi davranmayı öğreniyordu cimcime.

"Tamam, makarnada yapacaksın, hadi şimdi Baran'ı da al dayının yanına git." Bakışlarını genç adama çevirdi. O da anlayıp başıyla onayladı.

Yerinden doğrulup yapmacık bir kızgınlıkla "Aaa, yeter, işim gücüm var benim daha bahçe toparlanacak. Cık cık cık!" Kapıya yöneldi. Biliyordu ki ufaklık annesinin iyi olduğunu görmeden ye-

rinden kıpırdamazdı. Arkasını dönüp işaret parmağını tehdit eder gibi salladı. Ecrin de ayağını kızgınca yere vurup, sert sert basarak arkasını dönüp uzaklaştı. Öyle kızgın adım atıyordu ki, saçları başında savrulup ahenkle bukleleri zıplıyordu. Baran başını üzgünce sallayarak Ecrin'in arkasından takip etti. Ebru da bahçenin kapısına doğru yürüyüp çıktı. Bakışlarını bahçenin her bir köşesinde gezdirdi. Ama hiçbir şey görmedi. Sonra kulağına hıçkırık sesleri gelmeye başlayınca arkasını döndü. Duvarın dibine doğru dizilen büyük çam ağaçlarının dibine yürüdü. Orası kuytuda kaldığı için, lambadan vuran ışık loş olarak yansıyordu. Gözleri onu gördü bir an, olduğu yerde durdu. Çam ağacının dibine büzülerek oturmuş, ellerini bacaklarına sarmış, başını kucağına eğmiş, dizlerinin arasına sokarak sessizce ağlıyordu. Ebru hızla yanma gidip diz çöktü. Bakışlarını kardeşine çevirip önünde sessizce durdu. Omuzları çöktü genç kadının, gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülürken titreyen ellerini uzatıp, omuzlarını kavradı. Sıcacık dokundu kardeşine.

"Papatyam..."

Omuzlarına dokunan elle, kulağına çalınan yumuşak şefkatli sesle başını kaldırdı. Ağlamaktan kızarmış yüzünü karşısında ağlayarak bakan ablasına çevirdi. Ebru üzgünce konuşuyordu.

"Keşke elimden gelse de canımı versem ama uymuyor, lanet olsun hep kardeşim oldun ama aynı karından doğmadık diye sana hiçbir yardımda bulunamıyorum."

Hazan'ın akşamın karanlığında parlayan, mavi denizleri andıran dolu gözleri titredi. "Abla... Neden bir daha oldu? Kurtulmuştu! İyi olacaktı!" Ebru uzanıp boynuna dolandı. Hazan ellerini ablasının boynuna dolarken hıçkırıklarından sesi kesiliyor, boğazı yanıyordu. Saki dünya tepetaklak olmuşta, baş üstü duruyordu. Kan sadece beynine gidiyor, müthiş derecede sarsılan kalbine akmıyordu.

"Abla onu da kaybedersem ölürüm. Kelebeğim ölmesin abla, ona bir şey olmasın. İyileşsin, iyi olsun. O, acıları tekrar çekmesin. O sancıları, ateşler için kavrulmaları tekrar kaldıramaz. Buna tekrar dayanamayız. Onun ufacık bedeni bu kadar acıyla, ağrıyla savaşamaz yine. Abla nefes alamıyorum, kalbime bir yumru oturdu, vuruyo-

rum vuruyorum çıkmıyor. Yüreğimdeki acı gitmiyor, canımı alıyor, kanımı donduruyor... Tüm dünya başıma çöktü sanki, taşıyamıyorum artık bu çok ağır... Yıkılıyorum, dizlerimin dermanı tükendi taşıyamıyorum. Bu kafa, bu yürek bile ağır geliyor bu bedene. Bir değil bin bir kere yandı bu yürek, artık kaldıramıyor."

Ebru sıkıca sarıldı. "Tamam, bir tanem geçecek. Bir yol bulunacak, yine bir donör buluruz. Birisini gene buluruz. Allah yardım edecek..."

"Kalmamış o kadar zamanı... Zaman, kalmayan tek şey bu abla! 'Hemen olması lazım' dedi Nuray, bekleyecek zaman yokmuş."

Dilinden bir türlü dökülmüyordu bu kelime. Onun adını anmayalı çok olmuştu. Kalbini susturalı, unutturmaya çalışalı çok olmuştu ve kader... Yine bir yolunu bulup hatırlatmıştı onu kendine. Unutmamıştı, elbette unutmamıştı ama yasaklamıştı bir şeyleri kendine. Onu unutmaya çalışmış, unutamasa da düşünmeyi azaltmıştı. Eskisi gibi düşünmüyordu. Artık hafızasında bile silikleşmeye başlamıştı benliği, hani yüzü net görünmüyordu beynindeki karelerde. Sadece sesini, dokunuşlarını hatırlıyordu özlediğinde. Ona muhtaç olmak zoruna gidiyordu. Ama mecburdu bunu da biliyordu. Anne yanı ile kadın yanı savaşıyordu. Umut yoktu, bu savaşı hangi tarafın kazandığı zaten, ta en başından belliydi! Kendi için değil, kendinden olan için ona mecburdu. Canı yanacaktı yine hayatına girince, bu sefer dönüşü olmayacaktı. Tamamen kalıcı olarak gelecekti. Ondan bir ömür kurtulma şansı olmayacaktı bir daha. Ortak bir yaşamın sorumluluğunda buluşacaklardı. Hiç istemese de Kelebeği onu tanıyacak, o da hayatında yer alacaktı.

Ama korkuyordu genç kadın. Ona yaptıklarına rağmen, hayatında hep daha fazla yer almasından korkuyordu. İçine sızmış zehir gibi senelerce içten içe yerken yüreğini, lanetli bir illet gibi hep orada kalp atışlarında saklı kalmıştı. Hiçbir şeyini silmemişti benliği, dokunuşları teninde, sesi kulaklarında, gözleri bir ömür kızında saklı kalmıştı. Kelebeğine her baktığında onun gözlerini görüyordu. Bir zamanlar aşkla bakan, ondan yadigâr kalan gözleri. Ne onu affedebilmişti, ne de unutmuştu. Ne kadar nefret edip iğrense de,

kahretsin ki bir o kadarda... Başını salladı. Bu düşünce yasaktı! Dudaklarından dökülünce işkence gibiydi.

"Abla ona ihtiyacım var, o lanet adama muhtacım... Ben bir ömür adını anmam dediğim adama, Kelebeğim için muhtacım. İstemezse ayaklarına kapanacak kadar, karşı koyarsa öldürecek kadar acizim."

Geriye çekilip elleriyle yanaklarını kuruladı. Ebru ellerini boynundan çözüp yanına geçip oturdu. Dizlerini kaldırıp kollarını dayadı. Hazan ablasına yaklaşıp başım omzuna koydu. Burnunu çekerek içli bir nefes aldı ama hıçkırıklarıyla yarıda kesildi. Yanağına doğru sinsice akan yaşları kontrol edemiyordu.

"Canım, bu zaten ileride bir günde olacaktı, olabilirdi. Sakladığımız bir nesne değil, candı. En gizli sırlar bile birinden diğerine söylenince sır olmaktan çıkar. Sadece kalbin bildiği sır olarak kalır, Allah ile kul arasında olan gibi... İki kişinin bildiği sır olamazdı. Peki, şimdi nasıl olacak? Gerçi Baran'la biraz konuştum ama..." derin bir nefes aldı. Başını kardeşinin başına yasladı.

"O da tedirgin, korkuyor! Çıkmaz bir sokakta gibi debelenip dönüyor."

"Farkındayım, benimle konuşmak istiyor ama yapamıyor. Bu konu başka abla, onunla benimle alakalı değil. Bu, bebeğimle alakalı, bu konuda o yok, hiç kimsenin söz hakkı yok."

"O, seni seviyor Papatyam. Hem de bir başka adamla paylaşacak kadar çok seviyor! Bakışlarını, kalp atışlarım paylaşacak kadar... O iyi bir adam ve şimdi senin kadar, o da bu sınavın ortasında bocalayarak duruyor. Konuştunuz mu? Sordun mu ona ne hissediyor!"

"Yapamam, bir de onun yükünü omuzlarıma alamam. Bu hayatla savaşmak için ayakta kalmam lazım, kızım için." Hazan yanağına yuvalanan yaşı sildi. Derinden bir iç gerdi. Onunla bu konuyu konuşmuştu ama!.. Bir "ama"sı vardı. "Sadece bazı şeyleri konuştuk. Yani konuşmaya çalıştık, ben de onu seviyorum abla. Baran iyi bir adam..."

Ebru başını salladı. "Ama âşık değilsin! Sadece seviyorsun. İyi bir adam olduğu için. Kızına iyi bir baba olacağı için, onu sevdiği sakındığı için seviyorsun."

"Bana iyi geliyor, yaralarımı sarmama da bana destek oluyor. Bazen sadece sevmekte yetiyor abla, onun üzerime titremesini seviyorum. Çok mu kötü bu, sadece sevildiğimi hissetmek istiyorum? Belki bencilce! Herkes çekilip evine yuvasına döndüğünde ben kalıyorum dört duvarda tek başıma kızımla. Benimde desteğe, ilgiye ihtiyacım oluyor. Ecrin ateşlenince, uyuya kaldığımda benim yarım bıraktığımı tamamlıyor, hastanelerde sabahladığım da hâlimi hatırımı soruyor. En önemlisi kızımla ilgileniyor. Onun yarım kalmasına izin vermiyor, öz kızı gibi seviyor onu. Grip olup yanına yaklaşamadığımda ona bakacak, evin içinde olacak birini bilmek iyi geliyor."

"Ben varım ya bir tanem. Ben bakarım ona. Nicedir böyle düşündüğünü bilmiyordum! Yani bir şeyleri zaten hep hissediyordum ama böyle!.. Bu çok değişik, sen onu kızın için istiyorsun... Kendin için değil."

"Senin bir evin, bir de evladın var. Hem Baran'ı seviyorum, onu gerçekten seviyorum. Yanında huzur buluyorum, gelecekten korkmuyorum, anlıyor o beni. Hiçbir zaman sorgulamıyor, hep destek olup koşulsuz seviyor. Ben gerçek sevgiyi istiyorum. Sadakati, değer verilmeyi, kadir kıymet bilinmeyi istiyorum. Sence çok mu şey istiyorum?"

Ebru kardeşine dönünce, Hazan başını omzundan kaldırdı. Genç kadın kırıkça gülümseyerek, "Sen her şeyin iyisini hak ediyorsun. Hayır, tatlım, sen sadece sevilmek istiyorsun. Tüm kadınlar gibi, bu doğamızda var elimizde değil. Sadece sevilmek, değer verilmek ne kadar güçlü olsak da kırılgan bir yapıya sahibiz, biz de insanız ve öyle davranıyoruz. Sen sadece değerli olduğunu hissetmek istiyorsun... Umarım bunu başarabilirsin."

Hazan'ın hâlis gözlerine kederli bir ışık yansıdı. Mum ışığı gibi cansız ve titrek, kabarık denizler gibi boğuk ve dalgalı baktı. Yarım kalmış bir buruk tebessümün, kırık ifadesiyle kıkırdayarak, "Nasıl değiştirdin lafı da buralara getirdin, anlamadım yine! Sen büyücüsün ben anladım artık." Ebru kardeşinin koluna dokundu. "Hayır, ben teyzeyim ve seni kötü görmesini istemiyorum, yoksa sen umurumda bile değilsin biliyorsun sana hâlâ kızgınım (!)."

Hazan omuzuyla onu dürttü muzırca, sonra da birden kollarını boynuna sarıp, yanaklarını öpmeye başladı. "Ah, ablam, iyi ki varsın." Ebru geriye çekilip, yanaklarını dalgacı yanıyla sildi. "Sulusepken öpmesene beni be! Seni temiz bir dövmem lazım ama can işte kıyamıyorsun. Bir daha başın sıkışınca arama bak ne oluyor!" Ebru yerinden kalkıp, elbisesindeki oturduğu yerin tozunu temizledi. Elini kardeşine uzattı. Hazan ondan destek alıp ayağa kalkarken, "Evlilik yıldönümünüz bizim yüzümüzden mahvoldu zaten dün akşam, bir de gecenizi almak istemedim elinizden."

Hazan üzerindeki tozları silkeledi. Başını kaldırıp ablasına ciddiyetle bakarak, "Şimdi babamı aramam gerekiyor ve ben cesaret edemiyorum... Nereden cesaret satın alabilirim biliyor musun?"

Ebru alayla kıkırdadı. "Evet, Ecrin'ler ülkesinden pamuk yanak bankasında bolca bulabilirsin."

Yan yana girdiler. Az sonra Hazan mor koltukların olduğu bölüme doğru yanaştı. Yakınlarına gelince kendini Baran'ın yanına atıp koltuğa oturdu. Baran kolunu kaldırıp, her zamanki gibi onun omzuna uzatıp genç kadını kendine çekti. Başını çevirip, dudaklarını saçlarına kondurdu.

"Ne yapıyor bizim Kelebek?" diyen Hazan bakışlarını etrafta gezdirirken, "Kakaolu süt istemişsin, onu hazırlıyor sana kendi elleriyle, bana yaptırmadı. Kendi yapacakmış. Ebru, yardım ediyor" derken Alpay tepsiyle yanlarına gülümseyerek geldi. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı. Hazan başını nişanlısının omzundan kaldırıp, "Ne oldu sana böyle, bu ne hâl?"

Alpay başını sallayıp unları dökerken, ellerini saçlarına gömerek düzeltmeye çalıştı. "Mutfakta Kelebek avı yaptık ve galiba ben yaşlanmaya başladım. Ya da bu Kelebek biraz çabuk büyüyor. Bana yetiştirdiği lafları görsen, ağzım açık bakıyorum artık. O nasıl akıl öyle!"

"Aynı ben, teyzesine çekmiş nede olsa!"

Alpay eliyle karısım göstererek alaycı üslubuyla, "Aman Allah korusun!" dedi gözlerini göstermelik bir dehşetle açarak. "Bir Ebru daha kaldıramaz bu yürek, çöker valla! Aynı ben, tam dayısı, benim gibi zeki, anlayışlı, becerikli." Ebru elini kabine koyup kriz geçiriyormuş gibi yaptı. Alpay da onu elinden yakalayıp, hızla yanına çekti. Onun muzırlığına gülerek, kolunu boynuna dolayıp yanağına du-

daklarını bastırarak öpünce, Ebru kollarının arasında çırpınmaya başladı. "Az önce ölmedim ama şimdi fazla sevgiden gideceğim."

Ecrin tepsiyi tam bir kız edasıyla tutmuş, içindeki kurabiyeleri onlara getiriyordu. Arkasında da genç garson Mehmet elinde kakaolu süt tepsisiyle onu izliyordu. Baran onun bu büyümüşte küçülmüş hâlini görünce, neşeden yoksun ama alaya meyilli kadife gibi bir kahkaha attı.

"Hey bana bakın ben ne taşıyorum, ben hazırladım bunları."

Hazan yerinden doğrulup, "Biz de afiyetle yeriz" dedi kızı yanına gelip sehpaya tepsiyi bırakınca. Ellerini beline koyup gıdıklayarak, "Ama ben önce seni yemekten başlayabilirim değil mi?" dudaklarını boynuna gömüp, öpücük yağmuruna tutarken Ecrin kıkırdayarak bağırıyordu.

"Baran, teyze yardım edin annem beni yiyor."

"Yerim tabii seni... Şeker misin, şerbet mi, sen ne tatlı bir şeysin böyle kelebeğim!"

Baran ve Alpay süt bardaklarını ellerine alıp yudumlarken, Baran nişanlısına bakıp, "Sen içmeyecek misin, hadi içte not ver kızının sütüne, bak bekliyor?" Hazan gözlerini kızına çevirdi. Karşısında durmuş ciddi bir ifadeyle kendisine bakıyordu şimdi. Sehpadaki bardağa uzanıp alırken Baran kıkırdayarak, "Torpil yok!" dedi Ecrin'e göz kırpıp, "Bunu yapabilecek misin?" Hazan bir yudum aldı sütünden, "Ah, evet yaparım bu benim işim ve ben profesyonelim" diye onayladı. Ecrin, Alpay'ın yanına gidip sokuldu. Alpay da onu kendine çekip kucağına alarak dizlerine oturttu. Ebru kurabiyesinden bir parça koparıp, "Seni yokluyorum bak hile yok."

Ecrin ona bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini anlamsızca kısarak, "Teyze yoklamak ne demek ben bilmiyorum? Polis gibi üzerini aramak gibi mi?"

Hazan sütünden yudumlayıp, göz kapaklarını ağırlaştırarak kapadı. Bir süre sonra uzun kirpiklerini aralayıp maviliklerini kısıkça kızına dikti.

"Ne koydun içine bal mı?"

Ecrin onaylayarak başını salladı. "Evet, parmağımı batırdım anne sen diyorsun ya bal parmak diye."

Hepsi birden ona bakıp gülerken, ufak kız onlara bakıp du-

ruyordu. Kaşları kalkmış, gözleri kısılmıştı. Ebru gülmesinin arasından, "Şaka... Şaka yapıyor değil mi?" dediğinde Alpay başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, ciddi anlamda gerçekten parmağını soktu annesinin bardağına, bal katıyormuş öyle söyledi."

Hazan onların yanından ayrılıp köşedeki duvarın dibine çekildi. Yapacağı şeye cesaret toplamıştı, ama yine de şimdi birden soğukkanlı yanı kırılmaya başlamıştı. Tamam, onunla sürekli görüşüyor her ayın belli günü arayıp hâlini hatırını soruyordu, ama şimdi başkaydı... Arama sebebi çok farklıydı. Elindeki telefonu evirip çevirdi. Biraz kendine zaman verdi. Nerdeyse bakışları kızına kaydı. Beyaz kollarım kaldırmış, heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Arada önüne gelen asi saç buklelerini kenara çekip başını sallıyor, bazen de başını sallayarak kendince söylediğini destekliyordu. Derin bir nefes aldı ve tüm cesaretini toparlayıp telefonu kulağına götürdü. Birkaç çalmadan sonra telefon açıldı.

"Alo baba..."

Duraksadı genç kadın. Karşı taraftan biraz endişeli, biraz kırgın bir ses geldi. "Alo" dedi baba ve anında siteme başladı. "Kızım, kaç gündür neden aramadın? Zaten ayda birkaç defa arıyorsun, ne kadar merak ettim biliyor musun seni? Yerini yurdunu bilmiyorum, bir de aramayınca çıldırdım burada. Beni... hiç mi düşünmüyorsun?" Derin bir nefes aldığını hissetti Hazan yaşlı adamm. Onun endişelendirmek istemezdi ama kızı hastalananınca onu tamamen unutmuştu. Kerem Bey heyecanlı ve yorgun bir sesle babacan bir şekilde sordu,

"Kızım iyi misin?"

Hazan boğazını temizledi. Konuşmak için cesaretini toparladı. "İyim baba ben, sen nasılsın iyi misin?"

"Boş ver şimdi beni! Lafı da geçiştirmeyi kes! Neyin var, sesin neden üzgün?" Tanıyordu yaşlı adam Kınalı Kekliğini ve onun sesinde gezen hüznü hemen anlıyordu. Görmese de anlıyordu. Fakat yaşlı adam kızıp söylendikçe, o adeta isyan ediyor, "Baba!" diye inleyesi geliyordu. Ne zordu ondan bunu istemek, yapamayacağı gibi bir kuşkuya düşmesi an meselesi oluyordu. Hazan şuursuzca derin bir nefes aldı. Elini saçlarına götürüp amaçsızca kurcaladı. Mahzun bakışlarını restoranın içinde gezdirip, ona dikkatle bakan ailesine

iradesiz bakışlar attı. Hepsi de fark ettirmeden ona bakıyordu. Te dirgin bakışlarını onlardan kaçırdı.

"Baba, senden önemli bir şey isteyecektim... Önemli! Sözümü kesmeden dinlersen sevinirim... Şimdi anlatamam fakat seninle konuşmam gereken mühim bir mevzu var! Ama önce senden bir şey isteyebilir miyim?" Konuştu ve yorgunca bir nefes aldı.

Yaşlı adam huzursuzca iç gerdi. Genç kadın bunu duyumsadı. "Yavrum başın mı dertte? Söyle, öyle bir şey varsa yanına geleyim, bir şeye mi ihtiyacın var Kınalı Kekliğim, neden üzgünsün?! Hissediyorum sesin kırgın, kızgın, umutsuz geliyor, sen böyle konuşmazdın babanla... derdin mi var senin?"

Hazan ayağının ucunu yerde sanki bir taş varmış gibi gezdirip eşelerken çekinik sesiyle, "Baba... Şey... Benim onun numarasına ihtiyacım var, verebilir misin?" Derin bir nefes aldı. Sonunda diyebilmişti. Başparmağının tırnağını ağzına alıp cevabı bekledi. Biliyordu babası onun kim olduğunu! Adını anmaya bile tereddüt ederken dili, yaşlı adam sıkıntıyla duruyordu karşı tarafta. Bir duraksama oldu, ihtiyatlı bir duralama, sonra yaşlı adamın değişik çıkan bezgin sesi yankılandı kulaklarında. "Tamam, veririm ama bir şartla?" Sanki bir muammayı çözer gibi sessizlik oldu.

"Baba lütfen..."

"Lütfen falan değil... Senin iyi olduğunu görmem lazım, görüşmeyi kabul etmezsen vermem. Seni merak ediyorum yavrum... Hem... Hem artık yeter, hele bu sesi duyduktan sonra katiyen olmaz. Bana hiçbir laf müteessir etmez, haberin olsun" dedi kesin ve kararlı yayılan kati sesiyle. Hazan nefesini ağzında tutup birden dışarı saldı. "Tamam, zaten seninle de konuşmam lazımdı baba, konu önemli ve acil şimdi numarayı alabilir miyim?"

Hazan telefonu elinde dönüp duruyordu bahçenin içinde. Nasıl olacaktı? Nasıl konuşacaktı onunla? Onca acıdan, onca yıkımdan sonra nasıl bakacaklardı yüz yüze? Sesini duymaya tahammül edemezken, bir zamanlar nasıl da beklerdi konuşsun diye. Çok uzun zaman geçmişti üzerinden, bir asır, bin yıl gibi, lâkin bir o kadarda zaman geçmemişçesine dün olmuş gibiydi. Birçok şeyi almıştı zaman elinden, ama birçok şeyi de alamamıştı, hâlâ içinde bir köşede, bir kuytuya saklanmış sinsice gün yüzüne çıkmayı bekliyordu.

Güneşe hasret kalmış gibi korkak ve ürkek bakıyordu gün ışığına yüreği. Sevgisi nasıl taze duruyorsa bağrında hâlâ, nefreti de kat be kat daha fazla duruyordu olduğu yerde. Yakıcı ve yıkıcı hâliyle. Bir nefret ne kadar yüksek olabilirdi ki, zaman geçtikçe azalacağına çoğalarak dursun yerinde. Hiçbir şey ilaç olamamıştı onun açtığı yaraya, hâlâ öylesine taze, öylesine acı bir hazin hatırayla kanayarak duruyordu sinesinde. Bitmiş sandığı ne varsa şimdi beyni ona inat eder gibi karşısına çıkarıyor, film izletir gibi acımadan izletiyordu adeta. Onu aldatışı hâlâ o gün gibi gözlerinin önüne geliyor ve canını yakıyordu. Kulaklarına onun söylediği sözler geliyordu. İşte o zaman ondan nefret etmiyor siliyordu benliğinden, yok ediyordu içinden. Ona dair hiçbir şey bırakmıyordu. Sonra... Sonra son karşılaşmaları geliyordu aklına... Susuyordu kalbi işte o zaman. Nasıl da üzgün, pişman, bitmiş bakıyordu gözleri öyle. Ama yalandı. Onun tek derdi vicdanını rahatlatmaktı. Ondan nefret ediyordu!

Telefona kayıt ettiği numaraya baktı. Titreyen elinin içindeki telefon son çaresiydi. Bir metal parçası... Önce arama tuşuna basıp aradı. Sonra birden panik olup kapadı. Elini beline atıp olduğu yerde sıkıntıyla dönelendi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, sesi kulaklarında duruyordu. Diyeceği şeyden korkuyordu. Ya kabul etmezse! Ya istemezse... Bunlar için artık çok geçti. Son bir cesaret telefonun tuşuna basıp aradı ve kulağına götürdü. Kulakları yanmaya başladı ateş gibi. Birkaç saniye bekledi. O heyecanla o birkaç saniye sonsuz gibi geldi. Birkaç çalmadan sonra telefon açıldı. Kulaklarının içinde o bariton ama kadife gibi sesi yankılandı.

"Alo!."

Hazan konuşamadı. Kalbi atmayı durdurdu. Birkaç saniye nefes almayı unuttu. Dondu kaldı olduğu yerde. Kelimeler nereye gitmişti? Deminden beri söyleyeceklerini ezberleyip duruyordu, ama şimdi hepsi neredeydi? Bir sürü şey söyleyecekti, dudaklarından fısıltı gibi sadece, "Ben!.." kelamı çıkmıştı. Karşı taraftan biraz daha baskın bir hâlde sızdı ses. "Alo sesim geliyor mu?" Hazan sıkkınca aldığı nefesini titrekçe dışarı saldı. "Ben?.." Boğazını temizledi," Ben Hazan?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İkisi de bir hata yapmıştı. Hani derler ya hatalar dönüşü olmayan yollara, çıkışı olmayan sokaklara döner diye. Bazıları öyle değilmiş! Hiç olmadık bir anda, olmadık bir zamanda kader zırhınca ufacık bir delik açar, yaranı kanatır, kendini hatırlatırmış. Ben buradayım hâlâ içinde kuytu bir köşede gizli gizli kanıyorum, kor kor, alev alev yakıyorum olduğum yeri de fark etmiyorsun. Sinsi bir veba gibi, dermanı olmayan yara gibi kanıyor; çürüyorum...

Sağlam sandığın, güçlü olduğunu umduğun duvarında ise kocaman bir yarık olup belirir karşında. Hata yapmak insanlara verilen en büyük lükstü, elinde olup yapmak ve yapmamak arasında kalıp, kararın kendilerine verilmiş olduğu da en büyük lanet! İster hata yapar bu lanete yenilirsin ya da yapmaz onu yener kendini yüceltirsin. Artık bir umut vardı! Demir hataların en büyüğünü yapıp onu aldatmıştı. Fakat Hazan da hata yapmış, evladını ondan saklamıştı. Birinin hatası geçmişini, diğerininkisi geleceğin seyrini değiştirmişti. Düşünmeden kalple beyni çatıştırıp verilen kararlar, iradelerini yenemeyip dönülen yollar... Her şeyi yenmiş, her zorluğun üstesin-

den gelmişlerdi. Ta ki kader, hu savaştan galip geldiğini sanan ik. yanık yüreği, ucu yırtık hatıralarla buluşturana kadar. Artık hiçbir şey onları yenemezdi, öyle sanıyorlardı! Zaman ellerinden akıp gi derken, bir tek şeye yenilmemiş, mağlup olmamışlardı ve bunu hâlâ bilmiyorlardı (!)...

Genç adam dirseğini taksinin kapısına dayamış, elini de çenesi ne koymuştu. Hafif aralık arabanın canımdan dalgın gözleri kısıkça aralanmış bakıyordu. Rüzgârın vurduğu meltemse saçlarının arasına sızıyor, hafifçe kısa saçlarını okşuyordu. İstanbul'un nefis manzarası müthiş bir seyir sunuyordu. Gözlerinin önünde beliren harikulade şehir manzarasını izlemeyeli çok olmuştu. Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyordu! Neler oluyordu? Neyi vardı Hazan'ın? Neden hastanede buluşmayı istemişti? Hasta mıydı, kötü müydü? Bir derdi, bir sorunu mu vardı?

Sorular? Sorular? Sorular? Dünden beri aklından çıkmayan sorular. Gece uyutmayıp gündüzünü boğan, beynini, düşüncesini kurcalayan sorular! Dünü düşündü gene, ne konuşmuşlardı, ne yapmışlardı onu bile hatırlayamıyordu heyecandan ve makûs bir korkudan. Tam evden çıkmak üzereyken gelmişti telefon. Tanımadığı bir numara belirmişti telefonun ekranında. Yurtdışı yani ülkesinin kodu vardı numaranın başında. Endişelendi. Babasına ya da annesine bir şey oldu diye çok korktu. Telefonu kalp çarpıntısıyla açışını hatırlıyordu. Sonra... Sonra o senelerdir özlemini duyduğu sesin kulaklarından içeri nazlıca süzülüşünü, kulağındaki pası silişini, yüreğini hoplatışını şaşkınca bekledi. Donmuş kalmıştı. İki tarafta da bir sessizlik hüküm sürmüş, konuşmamışlardı dakikalarca... Sadece birbirlerini hissedip, sessizliği paylaşmışlardı. Belki... Belki konuşmaya cesaret toplamışlardı.

Dün...

"Alo!.."

Hazan sıkkınca aldığı nefesini titrekçe dışarı saldı. "Ben?" Boğazını temizledi. "Ben Hazan..."

Demir duyduğu sesle donup kaldı. Telefonu aşağı indirip adeta onu görecekmiş gibi baktı. Elini koyacak bir yer aradı. Duvara doğru yaslanarak, aklının oyun oynamadığından emin olmaya çalışmıştı. Mutlak bir sessizlik hüküm sürüp aralarında asılı kalmış, büyüdükçe büyümüş, aralarına dirliksizce sığamamıştı.

"Merhaba Demir!.."

Sadece bir *'merhaba'* dedi Hazan, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Nasıl konuşulur, nasıl tepki verilirdi böyle bir durumda bilemedi! Demir de onun gibi hissediyordu. Kuru bir merhabaya hasret yüreği, sanki beş yıl gençleşmişti. Kalbi yeniden hızla atmaya başladı. Onun, o duru ama tedirgin sesi kulaklarında hâlâ hayal gibi çınlayarak çalkalanıyordu. Rüyada gibi hissediyordu kendini. Konuştuğunu idrak ettiğinde, nefesini ne kadar zamandır tuttuğunu bilmiyordu. Fısıltı gibi, yıllardır ettiği dua gibi söylemişti adını.

"Hazan..."

"Benim, rahatsız etmedim umarım seni? Telefon numaran yurt dışı, orada saatin kaç olduğunu bilmiyorum, eğer uygun değilse yarın... yarın uygun olunca arayabilirim?" Neler diyordu, ne uygunu? Bu konuşmanın yarını yok! Genç kadın kendi söylediğine kendi tepki gösteriyordu, çatışıyordu hisleriyle.

Demir nefesini derince tuttu. Elini saçlarına götürüp kısa saçlarını amaçsızca kurcaladı. Boğazını temizledi. Konuşamıyordu. Yeni yetme biri gibi sesi kaygıyla titriyor, heyecandan bacaklarını olduğu yerde sallayarak sarsıyordu. "Yok... Müsaidim sorun yok... Nasılsın?"

"İyiyim teşekkürler." Bir duraksama oldu gene. Konuya nereden başlayacağını kestiremiyordu. Bunca zaman sonra bak bizim bir kızımız var, bizim sana ihtiyacımız var diyemezdi!

"Hazan bir sorun mu var?"

Konuyu ilk açan o oldu. Demir onun tedirgin bir sesle konuştuğunu ve konuya başlayamadığını içgüdüsel olarak anladı. Hazan bakışlarını çevirenlere, eliyle bahçeye çıkıyorum işareti yapıp, bahçe kapısına doğru yöneldi.

"Aslında seninle konuşmak istediğim mühim bir mevzu var? Bu konu önemli!.."

Kahretsin!

Demir önemli kelimesini duyunca endişeyle atıldı. Gözleri büyümüş, kaşları çatılmıştı. "Bir sorun mu var, bu kadar önemli olan ne?" Hazan onu olse aramazdı. Zaten aramamıştı şu koskocaman beş yıl boyunca. İlk zamanlar her telefona, her kapıya koşar olmuştu. Belki gelir, belki arar diye ama ne aramış, ne de sormuştu. Kocaman şehirde yok olup kaybolmuştu. İzini bile bulamamıştı. Taki o güne kadar!

Hazan bahçenin sonuna konulan bankın yanına gidip oturdu. Ayaklarını uzatıp başını arkaya attı. Saçları geriye doğru dökülürken gözlerini gecenin karanlığına, gökyüzünün dehlizlerine dikti.

"Demir... konuya nasıl başlayacağımı bilemiyorum!"

Adını ağzından duymak ne güzeldi. Demir boğazını sıktı, içi daraldı bir anda. Rahatlamaya çalıştı. "Önemli değil. Nasıl rahat hissediyorsan oradan başla, ben dinliyorum seni."

"Buraya gelmen lazım!"

Lappadak, damdan düşer gibi birden söylemişti. Nasıl söyleyeceğini düşünürken, kelimeler tereddütsüz kendiliğinden dökülüvermişti ağzından. Sanki beyni bile onu anlıyor, dilini kendi iradesi içine alıyordu. Karşıdan aldığı tepki ise sadece şaşkınca çıkan bir "Ne?" diye sormuştu normal olarak.

"Buraya gelmen lazım bu konuyu telefonda konuşamam, yüz yüze olmamız gerek! Ben gelirdim ama burada bırakamayacağım sorumluluklarım var. Bu yüzden senden rica etsem... sen gelebilir misin? Bak, tepeden düşme oldu biliyorum ama konu acil ve... Yoksa seni asla rahatsız etmezdim" derince bir nefes alıp sıkkınca dışarı saldı. "Senin gelmene gerçekten ihtiyacım var, bu benimle alakalı değil ama ikimizi de ilgilendiren önemli bir konu var ortada! Dikkate alırsan sevinirim."

Demir sessizce dinledi onu. Fakat söylediği şeylerden kafası karışmaya başladı. Onun söylediklerinin mantıklı, elle tutulur bir yanı yoktu. Yıllar sonra bir telefonla oraya gitmesini sebepsizce emrivaki olarak telkin ediyordu. Ne diyordu bu kadın? "Sana ihtiyacım var ama kendim için değil" de ne demekti? İkisini ilgilendiren bu ka-

dar acil olan ne olabilirdi ki? Nasıl bir oyun, ya da ne tuhaf şeydi bu! Acaba ailesi... Yok onlarla görüşmüyordu ne alakası var! Aklına hiç bir sebep gelmiyordu bu acil konu hakkında. Sanki beyni durmuş gibiydi. "İyi misin? Birine bir şey mi oldu?" O "biri" yanında gördüğü adamdı, bunu dile getiremedi. Zordu. İşte bu saçmaydı! Hazan onun için yardım hayatta istemezdi, ama bir şeyde biliyordu ki, bu konu Hazan'a gururunu yıktıracak kadar önemli bir meseleydi. Yoksa iki dünya bir araya gelse, kimse onu Demir'le görüştüremezdi. Onu tanıyordu. Hatta kendinden bile iyi tanıyordu.

"Ben yurt dışındayım!"

"Biliyorum, Amerika..."

"Nereden biliyor..." Birden anladı, "Babam... O mu söyledi?"

"Evet, ama şimdi konu bu değil. Gelebilecek misin? Bak bu konu çok önemli, keşke anlatabilsem telefonda ama bu mümkün değil. Lâkin konuşacağımız şey mühim. Onun için teessürü falan bir yana bırakarak açık konuşursak çok iyi olacak."

"Hazan kafam karıştı. Ne irade buyurulacağını kestiremiyorum. Ancak, konu hakkında biraz da olsa... en azından bu hususta açıklama yaparsan, benimde bu konu hakkında malumatım olur." Elini saçlarına geçirdi ve sustu. Hazan telefonu biraz geriye çekip sinirle edep kurallarını aşarak küfretti. Demir onun söylendiğini duymuştu. Tam da düşündüğü gibi Hazan kendiyle savaşıyordu. Ondan yardım isteyerek gurur duvarlarını yıkıyordu. "Bak konu acil olmasa seni aramak şöyle dursun, sesini bile duymak istemezdim ama lanet olsun! Lanet olsun ki... Şu anda en çok sana muhtaç durumdayım! Acil, buraya gelmezsen... ben oraya gelip seni zorla getireceğim. İster gelirsin... ister gelmezsin her hâlükârda seni buraya getiririm... Ölü, ya da diri!"

Onun söylediği şeylerle Demir'in kaşları kalktı. Sırtını dayadığı duvardan birden çekip, kıkırdamaya başladı. Aslında gülmek istemiyordu ama onun acemice ettiği tehditleri komik gelmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp sakinleşmeye çalıştı. Boğazını temizledi. "Tamam" dedi uysalca. "Haftaya izin alıp gelirim fakat şu acil konuyu biraz açamaz mısın?"

"Hayır!" dedi panikle kadın, "Yarın geleceksin. Kaybın ne ise ben karşılarım param var. Biletini ve ne gerekiyorsa onları da hallederim..." Kesin ve tedirgince konuşmuştu, birden sırtını banktan çekerek...

Bu seferde Demir'in temkinle kaşları çatıldı. Yüzü sertleşti. Az önceki neşeli hâli yok oldu. "Lanet olsun senin paranı istemiyorum, sadece iş yerine bildirmeden ortadan kaybolamam, burada sorumluluklarım var!" Şimdi gerçekten endişelenmişti genç adam. Bu kadar acil olan ne olabilirdi ki?

Hazan oturduğu yerden sinirle kalktı. Gergin parmaklarını saçlarının içine gömdü. "Sorumluluk"tan bahsediyordu. Beyefendi sanki çok iyi bilirmiş gibi... Ona "sorumluluk"larını anlatıyordu. "Bak sana acil dedim bunun neresini anlamadın? Bunca zaman sonra ilk defa senden bir şey istiyorum... Bunu bana borçlusun!" Sesi biraz yüksek perdeden kati ve tahammülsüz çıkmıştı. Patlamaya hazır öfkesi, içinde bir dirhem kalmamış takati ile sinirli olarak konuşmasına devam etti, "Bunu... bana... borçlusun..."

"Anne..." dedi melodik ses. "Neredesin, içeri gel hadi, yemek yiyelim, acıktım!"

Hazan arkasını döndü. Başını aşağı indirip telefona, "Bir saniye" dedikten sonra bakışlarını kızının arkasından gelen ablasına çevirdi. "Abla Ecrin'i içeri götürür müsün, acıkmış?" Ecrin omuzlarını inatla sarsıp yanına yaklaştı. Annesine elini uzatıp, "Hayır, birlikte yiyelim, hadi gel anne... Ne olur." Kavradığı elini kendi gücüyle çekiştirmeye başladı. Hazan elini kızının yanağma koyup, avucunu onun taze tenine bastırdı. "Ama Kelebeğim şimdi telefonda görüşüyorum ve yalnız kalmaya ihtiyacım var." Bakışlarını tekrardan ablasına çevirip yalvarır gibi baktı. "Abla Baran nerede? Ecrin'i ona götürür müsün?" Ebru yeğenine yaklaşırken başını salladı. "Affedersin ama durduramadım koşup geldi." Bakışlarını Ecrin'e doğru devirdi. "Hadi teyzem içeri girelim Alpay dayın bizi bekler acıkmış."

"Olmaz... Annem de gelsin yemeğe." Çocukça bir inatla söylenip annesinin bacaklarına sarıldı. Hazan kızına gülümsedi. "Tamam, Kelebeğim şimdi geliyorum, hadi içeri gir sen." Ebru yeğeninin e-

linden tutup içeri doğru çekiştirerek götürürken, ufak kız başını çevirmiş annesine bakıyordu. Hazan telefonu tekrar kulağına götürdü. "Affedersin... Cevabın ne, geliyor musun?"

Demir ufak kızın sesini duyunca beyninden vurulmuşa dondu. Kelebeğim demişti ona! Hazan'ın kızımı olmuştu? *"Anne"* diyordu! İçine bir acı saplandı. Yüzündeki tatlı tebessüm silindi, gözlerine karanlık bir keder büründü. Yüzü ifadesizleşirken telefonu tutan eli kasıldı. Burada durmuş yeni yetmeler gibi saçmalıyordu. Kendince hayallere kapılıyordu. Bunu yapmak istememişti ama yine de geçmişe dönmüştü. Sanki onunla mutlu olduğu zamanlara bir yolculuk yapmıştı ve bitmişti. Birden kendini bir boşlukta asılı hissetmişti. Hazan artık eski Hazan değildi! Onun karısı, sevdiği kadın değildi. Sadece başkalarının olan bir kadına deli gibi âşıktı. Onun olmayana!.. Kanı deli deli akmaya başladı, bu düşünceyi hâlâ kabullenemiyordu. Zordu, bu çok zordu. Tam her şey rayına oturmuşken, kendine yeni bir düzen kurmuşken, onu unutmaya çalışmışken, bu çok fazlaydı ve lanet aklı gene ona doğru yola çıkmıştı. Onun başkasının olmasını kabullenemiyordu fakat bu bile onu düşünmesine engel olamıyordu.

Hazan elini sıkıntıyla saçlarına gömüp boğazını temizledi ve tedirgince konuştu. "Orada mısın?"

"Tamam, şimdi yarın için yer ayırtırım uçakta, ama kesin bir şey diyemem önce yer ayırtmam lazım." Sesi mesafeli ve koyu geliyordu telefondan. Fakat o ara Hazan'ın yüzünde bir tebessüm belirdiğinden bunu anlayamadı. İçine bir ferahlama aktı ılıkça, kuş gibi hafifledi yüreği. Biri onun gelmesine bu kadar sevineceksin dese, inanmazdı ama şimdi havalanıp uçmak istiyordu adeta.

"Tamam, bu numara benim... bana buradan ulaşabilirsin? Ne zaman istersen arayabilirsin." Kısacık bir duralamanın ardından, "İnince haber verirsin değil mi, bunu bilmek beni rahatlatır!"

"Veririm!" dedi mesafeli bozgun yemiş bir sesle.

Hazan onun duralamasının ardından içten bir sesle "Demir... Sağ ol!" dedi ve telefonu kapattı. Genç kadın bilemedi asıl sorun, şimdi başlıyordu!..

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Genç adam uzun adımlarıyla girişte belirdi. Başını kaldırıp hastanenin dış cephesine baktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, niçin şu anda burada olduğunu da kavrayamıyordu? Neden gelmişti buralara kadar, tek bir söz için mi? Onun olmayan ve başkasıyla evli, hatta bebeğine sahip olan bir kadının peşinden tüm düşüncelerini geride bırakıp, niye gelmişti? Onun tek kelimesiyle dünyayı unutup burada bitmişti. Çünkü suçluydu! Haksız olan kendisiydi! Ona yaptıklarından sonra öl dese, ölmeye gideceğini biliyordu. Ona bu saçmalığı nasıl yapabildiğini ise hâlâ anlayamıyordu! Ne sanmıştı? Bir kurtuluş olarak gördüğü kollar, hayal ve yalan olunca mı aklı başına gelecekti! Hayalle gerçeği karıştırdığı zaman mı kıymet bilecekti? Yaptığının iki dünyada da, telafisi de affı da yoktu. Bir yuvanın dağılmasını, onu seven bir gönlün kırılmasına neden olmuştu. Yaptığı cahilliği, hatası, ilmek olmuş yağlı urgan gibi boğazına dolanmıştı. Darağacında yıllardır sallanıyordu da, bir türlü can veremiyordu. Pişmanlıklar yerini sonsuz bir huzursuzluğa, yanılgılara, aldanışlara bırakmıştı.

Pembe top merdivenleri sekerek, basamaklara çarparak indi. Döne döne koridoru aşıp, sıçrayarak genç adamın önünde belirdi. Demir başını aşağı eğip yerdeki, üzerine çeşitli karalamalar çizilmiş

topa baktı. Eğilip iri ellerinin arasına plastik topu aldı ve yeniden doğruldu.

"Hadi Aslı abla kaybolmadan alalım..." diyordu endişeyle Ecrin merdivenleri hızla hoplaya zıplaya, inerken tombul yanakları yerinde oynuyor, sarı saçları başında ahenkle dalgalanarak savruluyordu. Aslı onun arkasından korkarak koşuyor, bağırıp duruyordu.

"Ecrin lütfen! Bırak kayıp olursa bulurum ben, düşeceksin annen bana kızacak lütfen dur. Hay Allah'ım bir şey olacak lütfen dur kelebeğim." Genç kız hızlı adımlarla ona yetişmeye çalışıyor ama ufacık bacaklar pire gibi nasıl da hızlı koşuyordu. Ona yetişemiyordu.

Ecrin son merdiveni de inince bakışlarını etrafta gezdirdi. Elini dudaklarının üzerine koymuş, üzgün bakışları merakla her yeri araştırıyordu. Dudaklarını hayal kırıklığıyla büktü. Yoktu... topu hiçbir yerde yoktu. Üzerine düşen kara, dev bir gölgeyle sıçradı. Başını kaldırdıkça, kafası geriye düşmeye başladı. Gözleri sonunda iri adamla kesişti. Mavi bakışlarda buluştu. Denizle, bulutlar gibi. Beyaz dişlerini sergileyerek sıcacık bakıyordu dev, gülümseyerek. İşaret parmağını dudağına koyup "Vayy!" dedi çocukça bir şaşkınlıkla. "Ne kadar uzunsun sen? Basketçi misin?"

"Değilim ufaklık, sıradan biriyim..."

Demir önünde duran ufak kıza gözlerini kısarak baktı. Üzerine giydiği kelebek desenli pembe tişörtü, altına giydiği mini kot şortu, Barbie spor ayakkabıları ve yüzüne çizdirdiği kelebek resmiyle öyle tatlı duruyordu ki. Mavi gözleri şaşkınca bakıyordu. Yüzü boyadan görünmese bile, gözleri masumca süzüyordu onu. Topu uzatırken, "Allah aşkına sana ne yapmışlar böyle ufaklık?" dedi duru bir sesle. Ecrin onun iri ellerine tuhafça baktı. Ne iri elleri vardı bu devin! Topu alıp başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, ben kelebek oldum. Palyaço geldi buraya, onun da yüzü böyle boyaydı" dedi eliyle önüne gelen perçemlerini kenara çekerek.

"Kelebek uçtun sandım, nereye kayboldun?"

Aslı endişeyle nefes nefese yanına geldi. Elini döşüne koyup biraz soluklandı. Ona kızgın bakışlar atıp, "Terlersen annen ne kadar kızar bilmiyor musun? Ah Kelebek, bak nasıl korkuttun beni."

Ecrin dudaklarını üzgünce büktü. Onu üzmek istememişti. Aslı onun arkadaşıydı. Başını utanarak aşağı eğdi. Sesi kısıkça çıkarken, "Özür dilerim Aslı abla ama topum kaçtı. Hem anneme söylemezsen kızmaz sana, zaten annem bana kızmaz ki" dedi omuzlarını sarsarak hemşire ablasına bakarken. "O bana hiç kızmaz..."

Demir başını sallayarak yanlarından ayrılıp asansörün önüne geçti. Aslı, Ecrin'in elini tutup, ufak kızı azarlayarak adamın arkasından asansöre yaklaştı. "Bak canım, kendine hiç dikkat etmiyorsun sonra ateşin çıkacak, terleyip üşüteceklesin, annen ne kadar üzülüyor o zaman unuttun mu?"

Asansörün kapısı açıldı. Demir önden Aslı ve Ecrin arkasından içeri geçti. Aslı elinden tuttuğu hastasıyla kenara çekilirken, Demir düğmeye uzandı. Başım yana çevirip genç hemşireye bakarak, "Affedersiniz, Doktor Nuray'ın odası kaçıncı katta unutmuşum?" dedi. Gerçi Hazan ona söylemişti ama o sırada aklı karışık olduğu için unutmuş.

"Dördüncü kat biz de oraya çıkıyoruz" dedi duru bir sesle, meraklı gözleri Demir'i iyice incelerken arkasından. Onun beklenen misafir olup olmadığım çok merak etti. Bu adam ne kadar yakışıklıydı böyle! Derince bir iç gerdi adamın sırtını, geniş omuzlarını süzerken. Sonra bakışlarını elini çekiştiren ufak kıza çevirdi. Ecrin başını çevirmiş, sanki bir sır verirmiş havasında konuşuyordu.

"Ne kadar kocaman adam değil mi Aslı abla, basketbolcular gibi dev? Ama değilmiş" dedi kafasını da sallayarak. Aslı ona gözlerini kısıp dudaklarını öne uzatarak, "Sus!" dedi fısıltıyla elini çekiştirip. Yanakları kızarıyordu genç kızın. Demir ufak kızın ne dediğini duyunca dudakları kıvrıldı. Başını salladı onun bu çocukça masum tepkisine.

Hazan sıkıntıyla oturduğu koltukta kıpırtısız duruyordu. Başını önüne eğmiş, kucağına koyduğu elinin içindeki telefonuna bakıyordu. Çalmayacağını biliyordu ama yine de bakıyordu. Acaba hastaneyi mi bulamamıştı?

"Kesin geliyor değil mi?"

Baran koltukta rahatça oturmuş, dirseğini koltuğun başına ko-

yup, elini de çenesine yaslamış dolaştırıyordu. Son yarım saattir olduğu gibi genç kadının tedirgin yüzünü inceliyordu. Hazan güzel başını kaldırıp üzgünce baktı. "Yok, geliyor, bir saat önce konuştuk adresi verdim." Tedirgindi. Bunun sebebinin sadece, bu konuyu konuşmadığından kaynaklandığını düşünmek istiyordu. Lâkin o da biliyordu ki, sebep sadece bu değildi! Onu, o kadar zaman sonra görmenin komplike telaşı hüküm sürüyordu içinde. Garip bir his karmaşası yaşıyordu. Kozmopolittik hâli her yeri sarmış, üstünlük sürüyordu bedeninde. Onunla konuştuğundan beri gözlerine uyku girmemişti. Kızından dolayı içi rahatlarken, diğer yandan yüreğini kasvet basıyordu. Ya, onu isterse! Ki bu yadsıtılamaz bir durumdu. Bunu yapacağını adı kadar iyi biliyordu. Nasıl konuşacaklardı? Açıklamaya nasıl başlayacaktı? Onu da geçti, gerçeği açıklayalım diye tutturursa kızına bunu nasıl anlatacaktı?

Baran'ın içinde bir huzursuzluk vardı. Onu tanıyordu. O adamla konuştuğundan beri müstesna bakışlarını kaçırıyordu gözlerinden. Gözbebeklerinin içi tuhaf bir titreşimle yanıyordu. Bunun sadece kızı için olmasını umuyordu. Korkudan, kafa karışmasından olmasını ummak istiyordu. Öyleydi! Hazan o adamdan nefret ediyordu. Fakat nefret aşkın ikiz kardeşi, ayrılmaz yanıydı. Ya, o incecik çizgi aşılarsa. Her şey farklı bir yön çizip, kararlar unutulup yenileri alınıp uygulanırsa... Kokuyordu genç adam, onu çok seviyordu. Ondan vazgeçecek kadar çok seviyordu onu. Giderim derse önünde durmazdı. Onu zorla tutamazdı. Kıyamazdı ona, eğer mutluluk onsuzlukla gelecekse, ondan vazgeçerdi. Yeter ki o mutlu olsun ama!..

İçinde bir *"Ama?"* vardı. Düşünmek başkaydı, yapmak çok başka. Ya bırakamazsa, ondan vazgeçemezse... İnsandı! Onu çok seviyor ve kaybetmek istemiyordu, deli gibi korkuyordu. Hazan'a güveniyordu. Onun hakkında asla bir şüphesi olamazdı. Biliyordu, onu bırakıp yarı yolda gitmezdi. Peki, ya kalbi? Onu hep yarım bakışlarla, hissedemediği kalp atışlarıyla sevdiğini yüreği biliyordu. Tam bir huzurun, yarım bir sevginin içinde, olmayan aşkın varlığında sevmişti. Yarımların içinde tam etmeye çalışmıştı onu. Hazan onu çok seviyordu. Bunu defalarca söylemişti ama sana aşığım, ya da aşkım

hiç dememişti. Sadece seviyorum, saygı duyuyorum, yanında kendimi huzurlu güvende hissediyorum demişti. Genç adam ne zaman sensiz yaşamam dese, o hep susmuştu. Sana aşığım dese, gözlerini kaçırmıştı. Korkuyor, onsuz kalmaktan ölesiye huzursuz oluyordu.

Asansörün kapısı açıldı. Demir kenara çekilip bavullara yol verdi. Aslı tebessüm edip öne geçerken, Ecrin zıplayarak asansör kapısından çıkmıştı. Genç hemşire Demir'e bakıp, "Bu taraftan koridorun sonundaki oda." Demir de biraz mesafeyle onların arkasından koridora geçti. Ecrin hemşirenin elini bırakıp, konuşarak ilerideki koltuklara gitmeye başladı.

"Teyze bak, yüzüme ne çizdi Aslı ablam, meyvelerle yaptık."

Demir neşeyle koşan kıza bakarken, ayakları kısa bir an durakladı, kapının yanındaki koltuklarda Ebru ve hafızasına yıldırım gibi düşen o adam duruyordu. Bu çocuk!.. Olamazdı değil mi? Ama o!.. Ebru, ufaklık üzerine doğru koşarak gelince kollarını açıp, "Tatlım sana aşağıda kalmam söylemiştim, neden geldin?" Ecrin, topu teyzesiyle kendi arasında sıkışınca ufak elleriyle çekiştirip, "Teyze topum patlayacak" dedi kendini geriye çekip. Ebru bakışlarını kocasına çevirdi. "Canım Ecrin'i aşağı indirir misin?" Alpay bakışlarını karşıya odaklamış, "Artık çok geç!" diye mırıldandı. Ebru kocasına bakıp, "Aşkım bakm..." Bakışlarını onun baktığı yere çevirince önce şaşkınlıkla kalakaldı. Sonra kendini çabucak toparlayıp, doğal hâline bürünmeye çalıştı. Saçlarını geriye atıp, Ecrin'i önüne çekerek ellerini omzundan döşüne doğru uzattı. Sanki korumak ister gibi kendine çekti.

Demir öne birkaç adım atıp kapının girişinde durdu. Bakışlarını Ebru'nun meydan okuyan gözlerine dikti. Değişmişti Ebru, daha olgun ve daha öfkeli bakıyordu. Tek değişim duruşunda değildi. Saç rengi de değişmişti. Kara saçları kahveye dönmüştü. Ama bakışları hâlâ aynıydı, o günkü gibi iğrenerek bakıyordu. Bu adam Hazan'ın kocası değil miydi? *"Kocası"* düşüncesi bile fikrini zehirledi. Yani onunla görmüştü! Ama?.. Ama az önce Ebru ona, *"Aşkım"* demişti! Yanlış duymamıştı değil mi? Gözleri önünde duran ufaklığa kaydı. Ufacık vücuduna ve sarı saçlarına baktı. Onun Hazan'ın kızı olduğu

aşikârdı. Bilmiyordu ama onun gibi saçları vardı. Annesinin saçları gibi farklı bir sarıydı. Bu kız demek Hazan'ın kızıydı? İçine bir ağrı saplandı. Dudakları, kaşları annesiydi. Ama gözleri... gözleri onun gözleri gibi tek renk değildi! Duru mavi değildi Hazan gibi!

Ebru onun Ecrin'e baktığını görünce kocasına bakıp, "Alpay!" dedi. Genç adam ellerini ceplerinden çıkardı. Ebru aşağı doğru eğilip, "Tatlım dayınla git biraz dolaş, onun da canı sıkılmış belki top da oynarsınız." Alpay aşağı eğilip ufak kızı bir anda kucağına aldı. "Hadi Ecrincik, bakalım beni baskette yene bilecek misin?" Ecrin bakışlarını Demir'den çekip dayısına baktı. "Seni nasıl yeneyim akıllım, sendeki boy bende yok ki..." Alpay onu Demir'in yanından alıp selamlaşarak geçti. "Bu boy işi değil, yetenek meselesi akıllım" dedi gülümseyerek.

Demir, Alpay'ın kucağında konuşarak götürdüğü ufak kıza bakarken, Ebru boğazını temizledi. "Selam!" dedi. Demir kafasında soru işaretleriyle, "Merhaba" diye yanıt verdi duru bir sesle. Sonra kaşının birisini hafifçe havaya kaldırarak, "O giden?.." Ebru yerinde biraz kımıldanıp, "Benim eşim Alpay, istersen içeri geçelim Hazan seni içeride bekliyor."

Ebru kapıya yaklaştı ve tıklatarak araladı. İçeri girerek kapıyı açık bıraktı, arkasındaki genç adam içeri girsin diye.

Hazan, Nuray'la olan konuşmasını yarıda kesip bakışlarını kapıya çevirdi. Gelenin kim olduğunu elbette ki tahmin ediyordu. Ebru içeri girip kapıyı açık bırakınca anladı. Nefesini tuttu bekledi. Hemen arkasından o göründü. Eski heybetli görüntüsü, düz karmaşık bakışlarıyla... Ve nihayet gözler buluştu. Dudakları aralandı, yüzü ifadesizleşti. Gözleri şaşkınca genç adama bakıyordu. Yavaşça oturduğu yerden ayağa kalktı. Kalbi niye böyle hızlı atıyordu? Bacakları mı titriyordu? Onunla birlikte diğerleri de ayağa kalkmış, gelene bakıyorlardı. Herkes suspus oldu. Lâkin Hazan onların varlığını bir anda unuttu. Çakılı kaldı olduğu zamanda.

Demir içeriye adımını atar atmaz hiç yabancılık çekmediğini hissetti, onun kokusu diğerlerinden ayrılıp içine sinsice sızmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama o kadar insanın içinde odayı sa-

dece onun kokusu sarmıştı. Bunu hissedince buruk bir tebessum belirdi dudaklarında. Ona bakan güzel çehreyi görünce daha da buruklaştı tebessümü. Hani ağlamamak için gülmek deyimi var ya, işte yaşadığı şimdi tam da buydu. Kendini buna hazırlamasına rağmen, ilk buluşmaları gibi heyecanlıydı. Kimse konuşmuyordu.

Sanki zaman durmuş, herkes çekip gitmiş, orada bir tek ikisi kalmıştı. Diğer her şeyle beraber zaman da durdu, vücutları dondu. Her şey gerçekliğini yitirdi, silindi benliklerinden. Hasret, özlem, nefret, uğruna savaşıldığı her şey gitti; yalnızca bir çift bakışa takılı kaldı gözleri, kana kana içtiler zamanın aldığı bakışları. Ayakları da diğer tüm hücreleri gibi dondu kaldı kapı girişinde, kaskatı kesildi. Elleri iki yanında yumruk oldu, kalbi ise durgun...

Hazan ağzını açtı konuşmak için, sonra tekrar kapadı balık misali; kelimeleri nereye gitmişti, sesi nasıl olup da kesilmişti! Lâl olmuştu dilleri, susmuştu. Geçen onca zamanın üstüne ne söylenecekti? Nasıl izah edebilecekti olanları?

Buraya gelirken bile böyle donup kalacağını, böyle kas katı kesileceğini düşünmemişti genç adam, kendini böylesine hazırlayamamıştı. İnsan buna nasıl hazırlayabilirdi ki kendini? Acıların, vurgun gibi bir anda hapsedildikleri o yerden baş göstermesinin etkisi, hele bir de karşısında aynı buruk tebessümü, bırakıp giderken ki kırgın bakışları bir kez daha görmesiyle nasıl tekrar nefes alabilirdi? Adeta göğsü daralıyordu. Konuşamıyordu aynı zaman da, tıpkı onun gibi susuyordu. Dona kalmak dedikleri bu olsa gerekti. Unuttular herkesi. Hazan boğazım temizledi.

Gözleri gözlerine değmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu. Sanki bir asır gibi, dipsiz kuyularda ışık gibi, aşka hasret, sevgiye ilaç, derdine derman gibi... Birer birer çıkmıştı yerlerinden hatıralar. Hasret kalmıştı yüreği o simaya...

Hazan, bıraktığı gibiydi. Yıkıp, yakıp, yok ettiği gibi değil, kafede gördüğü günkü gibi mağrur... Omuzları dik, başı vakurca burnunu kaldırmış, inatla ona kafa tutuyordu. Tam da bulmayı umduğu gibi, cesur, yürekli, asi bakışlı... Fakat bir farkla, gözleri tıpkı ayrıldıkları günkü gibi mahzun, dudağmın kenarında sıkışıp kalmış tebessümü

eğreti duruyordu. Birbirlerinin gözlerinde ne kadar süre kaybold... ikisi de farkında değildi. Birkaç saniyede anılarda canlanmak ve ... olmak bu muydu? Suskunlukları uzadıkça, aralarındaki özlem çığ g... büyüyordu. Kırgınlıkları ise aralarındaki çekim gücüyle yok oluyord...

"Demir!.. Hoş..." Boğazını temizledi. "Hoş geldin!"

İlk konuşan o olmuştu ama Hazan konuştuğundan bile emin de... ğildi. Dudakları kıpırdamış, kelimeler dökülmüştü. Onu rüyalarında görüyordu, hayallerinde canlandırıyordu, ancak benliği yüzünü si... likleştirmişti. Ama şimdi!.. Şimdi her şeyiyle karşısındaydı.

"Demir..."

"Benim bu..?"

Aynı anda konuştular. Demir, dudaklarından dökülen adını duy... masıyla gerçeğe döndü ama konuşamamıştı. Buraya neden geldiğine, ona soru sorması gerektiğine? Acil olanın ne olduğuna? Sesi o anın içinde kaybolmuşçasına duygusuzdu, yoksa ifadesiz mi? Bilemedi! Kısıkça sesinden sadece adını duymuştu. Sesinin özlemi bu kadar mı fazlaydı içinde? Yıllar önceki gibi aşkla bir duayı mırıldandığı zamanlarda söylediği adı değildi kulağına çalınan. Öyle ya, ne bekliyordu karşısındaki kadından? Eskisi gibi bakmasını, adını aşkla haykırmasını mı? Bu artık imkânsızı istemekti. Yerinden kıpırdayarak birkaç adımla içeri girdi. Tokalaşma için tereddütle elini uzattı. "Merhaba! Hoş bulduk!" dedi sesinin titremesine engel olamadan, geçmişe inat eden pişmanlığıyla. Tedirgin bakışlarla sadece bir *"merhaba..."*

Hazan kendisine uzatılan iri ele baktı birkaç saniye donarak. Ellerini sahiplenip bir an bırakmadan kendinin eden, saçlarında yumuşacık şefkatle gezinen, teninin her bir zerresini dokunuşlarıyla ezberleyen o ele... Aynı zamanda, ona yaptığı gibi başka kadınlara dokunan, aynı ona hissettirdiği gibi başkalarını da arşınlayan ele... Kısa bir tereddüdün ardından o da uzattı elini, muhtaçtı ve bunun bilinceydi. Eli onun sert tenine temas edince, ensesinde bir ürperti hissetti. Büyüdükçe büyüdü teninde ve tüm bedenini sardı. Üşüdü genç kadın, bir zaman ısındığı dokunuşla. İki yabancı gibi tokalaştı onunla. Eskisi gibi hissetmiyordu, sadece üşüyordu bu defa onun dokunuşlarıyla.

"Geldiğin için sağ ol!"

"Ben... Merak ettim."

İki yabancı nasıl selamlaşırdı acaba?.. Onlar yabancı mıydı artık? Onların da içleri, yürekleri, bedenleri tek bir dokunuşla dağlanır mıydı böyle? İkisi de fark etmemişti, ama iki ten de unutmamıştı hiçbir zerresini. Başka bedenlere dokunan eller, ne kadar günahkâr da olsa o an, vücuduna yaydığı özlemden, hasret kalmışlığın çaresizliği aynıydı. Aynı anda hem özlemin, hem de nefretin böyle yakıcı olarak damarlarında akması mümkün müydü?

"Konuşmaya geldim, acil olan ne?"

Kelimelerinin eğretiliğinin farkındaydı, genç adamın sesi oturmuyordu yerli yerine. Bakışlarını içeride gezdirdi işte o zaman, onlardan başkaları da vardı orada ve yeni fark ediyordu bunu. Masanın başında bir doktor, biri de hemen Hazan'ın karşısında genç doktor ona tartarak bakıyordu. Gözleri kızgın bakıyordu yüzüne! Tanışıyorlar mıydı?

Baran onların birbirlerine olan derin bakışlarından rahatsız olmuştu. Neden konuşmadan öylece durmuşlardı. İçine bir bıçak saplanmış, oydukça oyuyordu. Hazan'ın genç adama karmaşık duygularla baktığını görüyor, nefesi kesiliyordu. Müdahale de edemiyordu. Nihayetinde yavaşça hareket etti yerinden. Genç kadının yanına çekildi kendiliğinden... Onun olanı kimseye vermeyecekti. Yaklaştı, dudaklarını alnına bastırdı. Gözlerini karşısındaki adama çevirdi öperken. *"O benim, uzak dur"* der gibi baktı Demir'e.

Demir şaşkın ve kızgın gözlerle baktı genç adama. Savaş rüzgarları esti bir anda... Bu sahne içine paslı bir hançer gibi oturdu. Yüreğini dağlayarak kanattı.

Hazan, Baran'ın bir anda yanına bitip dokunmasıyla şaşırdı. Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Onun yüzüne koyduğu ellerini bileğinden kavradı. Yüzünden yumuşacıkça çekti. O esnada Baran ona tebessüm ederek "Biz dışarı çıkalım, sen daha rahat konuşursun. Kapının önündeyim ihtiyacın olursa..." dedi ve dudağını tekrar anlına dokundurdu. Nuray'ı da alarak kapıya yöneldiler.

O ana kadar kapının girişinde buğulu gözlerle kardeşini izleyen

Ebru, "Ben de çıkıyorum" dedi Demir'e kızgınca bakarak. Kardeşine söylendi, "Sen hata yapmadın unutma" diyerek kapıyı ardından çekip odadan çıktı. Kocaman odada baş başa kalmışlardı. Bir tedirginlik sardı bedenlerini. Demir kafası karışık bir biçimde duruyordu olduğu yerde. O Alpay kocası değilse, bu adam kimdi? Bakışlarını genç kadının eline çevirdi. Yüzük parmağında alyans vardı. Hazan onun bakışlarının indiği yeri fark edince, ellerini birbirine bağlayıp, "Nişanlım!" dedi duru bir sesle. Neden açıklama yaptığını bilmiyordu ama yapmıştı. Başını kaldırıp bakamadı genç adamın gözlerine. Sanki hata yapmış, onu aldatmış, suç işlemiş gibi hissetti ilk defa benliği. Bu çok saçmaydı! İlk o vazgeçmemiş miydi kendisinden? İyi de bu hüsnü kuruntu, suçluluk niye?

Demir o günde takılıp kalıyordu. O evde ve kafede, ayrıldıkları anı bir daha yaşıyordu beyninde. O gün kafede karşısına çıkıp içini döktüğü günkü kadar vakur ve asil, en az o günkü kadar kırgın, hiçlikle, hiç olmamışlıkla bakıyordu gözlerine. Kelimelerinin yetersizliğini, kifayetsizliğini haykırıyordu adeta yüzüne... "Beni kaybettin" der gibi... Ortada bir gerçek tüm çıplaklığıyla dururken, sorulması gereken sorular boylarını aşmışken, hatırlanması gereken tonlarca gerçek dururken... onlar oldukları yerde durdular, yutkunup kaybolmayı seçtiler birbirlerinin gözlerinde. Derin denizlerin, fırtınalı sığ suların içinde.

Sonunda, "Otursana" dedi Hazan eliyle karşısındaki koltuğu göstererek. Demir yutkundu. O bakışlarını çekince gözlerinden, tüm dünya kayıp bir yoksunluğa düştü bedeni... gitti sanki genç adamın ellerinden her şeyi. Hasret kalmışlığın verdiği bir yoksunluk hissi çöreklenip oturdu yüreğine. Kocaman yüreği büzüştü, buz tuttu derinlerinde. Boğazındaki düğümü çözmek istercesine yutkunup, derince hava çekti içerisine. Onun eliyle gösterdiği yere geçip sakince koltuğa oturdu. Hazan kısa bir bocalamanın ardından karşısına geçip oturdu. Onlar susup bakıştıkça derinlerde, gittikçe büyüyen, büyüdükçe ikisini de geçmişin girdabına sürükleyen uzun bir sessizlik hüküm sürdü yüreklerinde ve atmayı kesti. Belki de korktu! Yeniden acımaktan, kanamaktan sustu kalpleri gizlice.

"Nasılsın, hastaneye çağıracak kadar acil olan ne?"

"Konuşacağız, sadece biraz..."

Durdu. Yılların birikmişliği varken üzerinde, bir tebessüm minnet oldu Hazan'ın dudaklarına. Ne ironiydi! Ona yalnızlık yazanda olsa yeniden Onu görmeyeceğim diye yeminler dizerken benliğine, şimdi karşısında oturuyordu yine. Boğazını temizledi. Kısa bir an dudağının kıyısını dişledi. Bu hareketi tanıyordu Demir. Bir şeyden çekindiği zaman yapardı bunu, tedirginse dudaklarını dişlerdi.

"İyi misin sen cidden?"

"İyiyim. Ben sana telefonda da söyledim, seninle önemli bir konu hakkında konuşacağım. Bu, o kadar zor ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum" dedi başını aşağı eğip parmaklarıyla oynayarak. Konuya nasıl başlayacağını düşünüyordu derinlerinde. Bu gerçekten o kadar zordu, düğüm düğüm olmuş boğaz boğumlarına, ilmek ilmek atılmıştı yumrular, ağır ağır inler eşliğinde çıkmıyordu kelimeler.

"Kızın olmuş kapıda karşılaştım. Yani o senin kızın sanırım!" Yutkundu. *"Benden olmayan hayal ettiğin bebeğin!"* diyemedi, dudakları kıpırdadı kısık bir sesle, belirli belirsiz konuştu. "Allah bağışlasın çok tatlı" diyebildi sadece. Yutkundu yeniden. "Adı Ecrin mi? Güzel isim." Neler diyordu yeniş adama, onun çocuğunu mu konuşmaya gelmişti? Onca yıllıktan sonra saçmalamıştı. Ama soruyordu işte, ona dair ne varsa ilgilendiriyordu onu, değer verdiği diğer şeyler de.

"Çok zeki bir çocuk, çokta bilmişe benziyor." Boğazını temizledi sıyordu sıkmaktan, ağzından dökülen kelimelerin arasında derin boşluklar bırakıyordu cümleleri. O konuşuyor, Hazan sükûnetle dinliyordu. "Hep, bir kızım olursa adını Melek koyacağım derdin. Allah sana bir kız vermiş ismi başka da olsa. Allah sana Ecrin'i bağışlasın."

"Amin!" dedi Hazan içten bir yakarışla. Gözleri buğulandı bu dilekle. Bilemiyordu ki dua ettiği kendinin de canıydı.

Demir suçlu gözlerini onun bakışlarından hariç her yerde gezdiriyordu şimdi. HALA utanıyordu ondan. Geçmiş tokat gibi çar[illegible] dekorunu bile incelemişti geldiğinde

"Nasılsın, hastaneye çağıracak kadar acil olan ne?"

"Konuşacağız, sadece biraz..."

Durdu. Yılların birikmişliği varken üzerinde, buruk bir tebessüm misafir oldu Hazan'ın dudaklarına. Ne ironiydi! Ona gülümsemek yavanda olsa yeniden. Onu görmeyeceğim diye yeminler dizerken benliğine, şimdi karşısında oturuyordu yine. Boğazını temizledi. Kısa bir an dudağının kıyısını dişledi. Bu hareketi tanıyordu Demir. Bir şeyden çekindiği zaman yapardı bunu, tedirgince dudaklarını dişlerdi.

"İyi misin sen cidden?"

"İyiyim. Ben sana telefonda da söyledim, seninle önemli bir konu hakkında konuşacağım. Bu, o kadar zor ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum" dedi başını aşağı eğip parmaklarıyla oynayarak. Konuya nasıl başlayacağını düşünüyordu derinlerinde. Bu gerçekten o kadar zordu, düğüm düğüm olmuş boğaz boğumlarına, ilmek ilmek atılmıştı yumrular, ağır sicimler eşliğinde çıkmıyordu kelimeler.

"Kızın olmuş kapıda karşılaştım. Yani o senin kızın sanırım!" Yutkundu. *"Benden olmayan hayal ettiğin bebeğin!"* diyemedi, dudakları kıpırdadı kısık bir sesle, belirli belirsiz konuştu. "Allah bağışlasın çok tatlı" diyebildi sadece. Yutkundu yeniden. "Adı Ecrin mi? Güzel isim." Neler diyordu genç adama, onun çocuğunu mu konuşmaya gelmişti? Onca yitmişlikten sonra saçmalamıştı. Ama soruyordu işte, ona dair ne varsa ilgilendiriyordu onu, değer verdiği diğer şeyler de.

"Çok zeki bir çocuk, çokta bilmişe benziyor." Boğazını temizledi acıyordu sıkmaktan, ağzından dökülen kelimelerin arasında derin boşluklar bırakıyordu cümleleri. O konuşuyor, Hazan sükûnetle dinliyordu. "Hep, bir kızım olursa adını Melek koyacağım derdin. Allah sana bir kız vermiş ismi başka da olsa. Allah sana Ecrin'i bağışlasın."

"Amin!" dedi Hazan içten bir yakarışla. Gözleri buğulandı bu dilekle. Bilemiyordu ki dua ettiği kendinin de canıydı.

Demir suçlu gözlerini onun bakışlarından hariç her yerde gezdiriyordu şimdi. Hâlâ utanıyordu ondan. Geçmiş tokat gibi çarpıyordu yüzüne. Odanın dekorunu bile incelemişti geldiğinden beri, ama Hazan, aksi gibi gözlerini bile kırpmadan, kaldırmış ufak burnunu, gözünün içine dik dik bakıyordu bir saniye sekmeden.

"Nasılsın, hastaneye çağıracak kadar acil olan ne?"

"Konuşacağız, sadece biraz..."

Durdu. Yılların birikmişliği varken üzerinde, buruk bir tebessüm misafir oldu Hazan'ın dudaklarına. Ne ironiydi! Ona gülümsemek yavanda olsa yeniden. Onu görmeyeceğim diye yeminler dizerken benliğine, şimdi karşısında oturuyordu yine. Boğazım temizledi. Kısa bir an dudağının kıyısını dişledi. Bu hareketi tanıyordu Demir. Bir şeyden çekindiği zaman yapardı bunu, tedirgince dudaklarını dişlerdi.

"İyi misin sen cidden?"

"İyiyim. Ben sana telefonda da söyledim, seninle önemli bir konu hakkında konuşacağım. Bu, o kadar zor ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum" dedi başını aşağı eğip parmaklarıyla oyalanarak. Konuya nasıl başlayacağını düşünüyordu derinlerinde. Bu gerçekten o kadar zordu, düğüm düğüm olmuş boğaz boğumlarına, ilmek ilmek atılmıştı yumrular, ağır sicimler eşliğinde çıkmıyordu kelimeler.

"Kızın olmuş kapıda karşılaştım. Yani o senin kızın sanırım!" Yutkundu. *"Benden olmayan hayal ettiğin bebeğin!"* diyemedi, dudakları kıpırdadı kısık bir sesle, belirli belirsiz konuştu. "Allah bağışlasın çok tatlı" diyebildi sadece. Yutkundu yeniden. "Adı Ecrin mi? Güzel isim." Neler diyordu genç adama, onun çocuğunu mu konuşmaya gelmişti? Onca yitmişlikten sonra saçmalamıştı. Ama soruyordu işte, ona dair ne varsa ilgilendiriyordu onu, değer verdiği diğer şeyler de.

"Çok zeki bir çocuk, çokta bilmişe benziyor." Boğazını temizledi acıyordu sıkmaktan, ağzından dökülen kelimelerin arasında derin boşluklar bırakıyordu cümleleri. O konuşuyor, Hazan sükûnetle dinliyordu. "Hep, bir kızım olursa adını Melek koyacağım derdin. Allah sana bir kız vermiş ismi başka da olsa. Allah sana Ecrin'i bağışlasın."

"Amin!" dedi Hazan içten bir yakarışla. Gözleri buğulandı bu dilekle. Bilemiyordu ki dua ettiği kendinin de canıydı.

Demir suçlu gözlerini onun bakışlarından hariç her yerde gezdiriyordu şimdi. Hâlâ utanıyordu ondan. Geçmiş tokat gibi çarpıyordu yüzüne. Odanın dekorunu bile incelemişti geldiğinden beri, ama Hazan, aksi gibi gözlerini bile kırpmadan, kaldırmış ufak

"Artık konuşalım mı? Sorunun ne olduğunu sorsam acele etmiş olmam değil mi? Sen konuşmayınca ben daha çok tedirgin oluyorum. Yol boyu aklında bir sürü düşünce belirdi. Senin başının derde olduğunu, hatta çok şeyler düşünüp korktum. İyi misin, sorun ne?" Suçlu gözleri buluşmuştu genç kadının masum bakışlarıyla.

Karşısındaki adamın eğreti duruşu içine dokunsa da lafa başladı dilinin döndüğü kadarıyla. "Senden sadece kanını istiyorum!" dedi aniden bir kerede.

Demir'in kaçırdığı bakışlar durdu, kaşları şaşkınca kalktı. "Ne?" dedi sadece afallayarak, yanlış duyduğunu sandı önce, ama Hazan devam etti konuşmasına. "Seni buraya sadece kan vermen için getirttim. Kusura bakma bu konu acil. Konuşarak vakit kaybetmek istemiyorum. Zaten konuşmak..!" Bakışlarını genç adamın şaşkın gözlerine dikip, "Aslında sana ihtiyacım yok, sadece kanına var, tabii eğer uyarsa..."

Demir yerinde doğruldu, koltuğun önüne doğru geldi. Yüz ifadesi allak bullak bakıyordu. "Ne kanı Hazan? Ne diyorsun? Hem benim kanımı ne yapacaksın? Konuyu düzgün anlat hiçbir şey anlamadım?"

Hazan yerinde huzursuzca kıpırdadı. Şimdi bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. Kadınlık gururu, annelik duygusunu yenemedi. Yenemezdi de zaten, o anneydi ve evladı ona muhtaçtı. Gurur umurunda bile değildi.

"Ben..." Yutkundu bu cesaret istiyordu. "Benim kızım hasta... Yani Lösemi! Daha önce donör bulundu tedavi oldu, ama vücut bunu reddetti. Uyum sağlamıyor kimseyle. Akrabalarımı aradım fakat kimseyi bulamadım. Benimki de uymuyor." Gözleri doldu, berrak dalgalarıyla dışına taşmak için çırpınıyordu. Yanağına doğru asice süzülen damlayı elinin tersiyle sildi.

"Senden sadece kanını istiyorum, belki seninkisi uyacak. Uyarsa ince bir iğneyle ilik alıp tedaviye başlayacaklar. Onun için, sadece onun için seni çağırdım..." dedi sonunda. Derin bir nefes aldı. Demir birden silkelenmiş gibi kollarını dizlerine dayayıp öne eğildi. Kaşları çatık gözleri şaşkın bakıyordu.

"Benim kanımla ne alakası var? Babasının kan..." Birden anladı gerçeği, elini alnına vurdu. Aniden yerinden kalkıp, dehşetle ellerini saçlarına gömdü. Rengi değişmiş, nefesi sıklaşmıştı. Koltuğun yanında, elleri saçlarında huzursuzca kımıldanıp duruyordu. Aslında şimdi genç kadının omuzlarından tutup, delicesine sarsmak istiyordu. "Doğruyu söyle, gerçeği açıkla bana?" derken içeride bağırırcasına, hiddetle yönünü genç kadına çevirdi. Bakışları can alıcı, karmaşık, aynı zamanda patlamaya hazır volkanlar gibiydi.

Zordu genç kadının bunu yapması. İçine binlerce bıçak saplanıyordu. Hazan yanağından akan yaşları silerek konuşmaya devam ediyordu titreyen sesiyle.

"Kan uyumu yetmiyor, sadece doku uyumu ve hücrelerin kabulü... vücudun bunu kabullenmesi lazım. Böyle olunca da en iyi donör aile içi oluyor, anne, baba, kardeş ya da birinci dereceden akrabalar!"

Demir bakışlarını onun yüzünde gaddarca, aynı zamanda afallayarak gezdirdi. Cevaplaması gereken bir sürü soru vardı. Hazan keşmekeş gözleriyle, "Neden oturmuyorsun? Otur konuşalım bu konuyu!" diye eğreti bir nezaketle teklif etti karşısındaki koltuğu göstererek. Demir onun bu anormal konuşmasına sinirlenip, sıktığı dişlerinin arasından, "Ayakta olmayı tercih ederim" dedi asice, kalınlaşmış sesiyle kızgındı.

Hazan derin bir nefes aldı. Onun karşısında ezik olmayacaktı. "Pekâlâ! Sen bilirsin ama ben de sana bakmak için kafamı kaldırmamayı tercih ederim. Zaten zor olan bir şeyi daha da zorlaştırma. Ya ikimiz de oturur bu konuyu tartışıp, bir konuya bağlarız, ya da ben seni zorlayarak da olsa o kanı alırım. Şimdi, ya oturup konuşuruz, ya da hiçbir şey konuşmadan böylece dururuz. Ben beklerim, sabrım var, kızım için beklerim."

Cesurca konuşuyordu. Demir ona dair bu yönünü pek hatırlamıyordu, zira ona karşı hiç asi olmamıştı. Karşı gelip kafa tutmamıştı. Alayla, kafa karıştırıcı konuşmazdı. Ama şimdi karşısındaki kadının gözleri kara ve kendine güveni tamdı. Bu onun tanıdığı, kırılgan, naif, masum kadın değildi. Daha çok ayakları yere basan, kendine yeten bir kadın vardı.

"Pekâlâ" dedi ve sakin olmaya kendini zorlayarak koltuğa geri oturdu. Bu konu çok hassastı, şu anda bunu yapacak gücü kendinde bulamasa bile sakin olmaya çalışacaktı. Aslında hâlâ şaşkın ve tuhaftı! Koltuğun başına koyduğu elleri kasılıyor, parmaklarını açıp kapayarak sakin olmaya çalışıyordu. Kendini tutabileceğinden emin olmaya çalışıyordu.

"Bunu benden nasıl saklarsın?" dedi suçlarcasına. "Benim haberim olmadan bunca zaman... *Benim kızım... **Kızım!***" dedi inlercesine. Vakitsiz ve haksız bir mihnete uğramış gibi kızgındı. Gözlerini yumup, ellerini yüzüne kapayıp derin bir nefes aldı. Öyle derin soluyordu ki, burun delikleri kasılarak açılıyor, titrekçe nefesini dışarı salıyordu. "Bunca zaman adını bile bilmediğim bir kızım olduğunu öğreniyorum... Yani o kız... kapıda karşılaştığım kız benim kızım, değil mi?"

"Hayır!" dedi Hazan hiç tereddütsüz. Adamın kaşları kalktı. "Benim kızım" diye inatla devam etti. "Ve evet, biyolojik babası sensin, sadece kan bağı başka bir şey değil."

"Benim..." Yutkundu. "Benimle ilgili ne söyledin ona, o beni biliyor mu? Tanıyor mu beni?"

Hazan omuzlarını sarstı sakinlikle. "Hiçbir şey!" dedi, aslında hiç de sakin değildi. Bacakları otururken bile titriyordu. Ellerini birbirine bağlamasa tedirgin hâlini o da anlardı. Demir öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Babasına dair hiçbir şey sormadı mı? O ufak değil gördüğüm kadarıyla da akıllı bir kız. Ona ne anlattın?" dedi merakla. Onun bir kızı vardı. Lanet olsun! Bu kelime kulağına bile başka gelirken, dilinde tuhafça delişmen duruyordu. Hazan'dan olan çocuk! O kız onlara, ikisine aitti. Ona çok öfkeliydi. Aynı zamanda kendine daha çok öfkeliydi. Bunu yapmasaydı kızını, karısını kaybetmeyecekti. Ama bu ondan ayrılmasına sebep değildi. Kızı hasta olmasaydı onu tanımayacak, varlığını bile bilmeyecekti.

"Söyledim." Genç adam gözlerini kırpmadan bakınca, "Ne söyledin?" der gibi oldu. Genç kadın devam etti, "Senin öldüğünü söyledim. Ona hamileyken seni kaybettiğimi, daha yeni hamileyken öldüğünü söyledim. Allah'ın seni yanına aldığını..." Bu sözler genç

adamın yüreğini deliyor, kulaklarında nefretle yankılanıyordu. "Nitekim de öyle oldu. Henüz ona birkaç aylık hamileyken sen öldün, ardımda bir mezar bile bırakmadan gömdüm seni. Mezarlar ölüleri hatırlatır diye... Ben seni yaktım, küllerini de dipsiz kuyulara, görünmeyen ummanlara savurdum. Yoksun artık. Ne onun için, ne de benim için. Boş hayallere, umutlara kapılma. O seni bilmiyor... bilmeyecek"

Demir geriye yaslandı. Yüzü sıkıntılı görünse de sesi duru çıkmıştı. "Ama ölmedim, bak buradayım. Yarın büyüyünce, soyadının kızlık soyadı olduğunu görünce anlamayacak mıydı? Anne, babamın mezarı nerede gitmek istiyorum deyince, ne yapacaktın? Soyadı uyan mezar taşımı ayarlayacaktın? Seninki saçmalık, bu ona haksızlık."

"Evet! Neden olmasın!" dedi inatla. "Belki yapardım, belki de gerçekleri anlatır, kararı kendisine bırakırdım. Ama bu bir gerçek sen bizim için öldün. Ölüler geri dönemez. Bu olsaydı evren olamazdı değil mi? Ardına bakmadan yıktığın köprülerle yandın, kül oldun. Küllerin rüzgârda savruldu. Senden geriye hiçbir iz kalmadı, kocaman bir hiçlik dışında."

Demir emin bir tını, kızgın bir suretle, "Var!" dedi, sesi katıydı. "Az önce dedin ya... Kızımız! Bizim kızımız, ikimizin... Ben de yaşıyorum. Kalbinde öldürdün diye, kızımın kalbinde öldüremezsin."

Hazan yerinden kalktı. Cama yönelip yürüdü. Belki de kaçtı kendince. "Şimdi bunları bırakalım. Senden sadece kan vermeni ve sonuç çıkana kadar beklemeni rica ediyorum. Bu kadarını yaparsın her hâlde? O kadar vicdanın var değil mi? Ufacık bir kızın yaşaması için..."

Demir de yerinden kalkıp arkasından yaklaştı. Hazan onu yerinden kalktığını, yaklaştığını hissedince ürperdi. Gözle görülür derecede titredi. Kollarını göğsünün altında bağlayıp kendini sardı. Ruhunu ısıtmak istedi. Demir ellerini ceplerine sokup arkasında durdu. Parmakları cebindeki bir şeyleri tıkırdatıyordu. Bu çok fazlaydı. Genç kadını süzdü birkaç dakika sessizce. Öfkesini kızgınlığını geri plana attı. Buna ikisinin de ihtiyacı vardı. Konuştukları

konu ağır ve aceleye gelmeyecek kadar hassastı. Şu anda ikisi de gergindi. Derin bir iç çekti.

"Düşündün mü hiç hayatımızdaki can kırıklarını?" Gözlerini, burçak tarlalarını andıran sarı saçlarına odakladı. Özlemiyle yandığı... Kokusunu alamasa da sadece baktı. "Ben sürekli düşünüyorum" dedi birden kaidesiz bir tonda. "Aptallık edip kırdığım yürekteki can kırıklarını hep düşünür oldum. Nefeslerimde, gecelerimde, baktığım her yerde. Okuduğum kitapta, izlediğim filmde, gezdiğim sokaklarda... Bir daha asla bir araya gelmeyecek olan cam parçacıkları doluyor yüreğimde. Yürek yıkıntılarının arasında kalıyorum. Her yanım harabelerle, viranelerle dolu, kan revan içinde kalıyor... Bundan gocunmuyorum, bunu ben yaptım. Saraylarımı ben yıktım, yok ettim. Cenneti cehenneme ben çevirdim! Hazan suçlu sadece benken, senin cezan kime? Masum bir yüreğe mi? Bana kızacaktın, canımı yakacaktın ama böyle değil. Evladımın yarım kalmışlığıyla değil..."

Hazan sanki aldırmazmış gibi omzunu sarstı! Yanaklarından yaşlar sıra sıra dizilirken tazecik yanaklarına, dudaklarını dişledi. Burnunun içi nemlenmişti ve şimdi çekmek istiyordu. O anlamasın diye burnunu bile çekemiyordu. Sakin sakin nefes almaya çalıştı. Ona hissettirmediğini zannediyordu kendince, ama genç adam onun hızla kalkıp inen omuzlarını fark ediyordu. Şu anda sessizce ağladığım adı kadar iyi biliyordu. İçinden onu kollarına alıp, sıkıca sararak sakinleştirmek, ağlamasını dindirmek geçiyordu. Ellerini yumruk yaptı, dokunmadı tenine. Onun sessiz çığlıklarını duysa da yüreği, saramadı onu sinesine. Ya Hazan, dönmedi önüne, bakmadı bir daha onun yüzüne. Kırgınca söylendi olduğu yerde.

"Darmadağın ettikten sonra onları toplayamazsın. Kırılan hiçbir can parçası gelmez ki bir daha eski yerine, birleşmez ki bir daha eskisi gibi... yapışmaz ne kadar denesen de. Böyle bir şey imkânsız, can kırıkları, cam kırıklarına benzer..."

Genç adamın omuzları çöktü. "Ben de şimdi arıyorum dağılan parçalarımı. Biliyorum nafile ama belki diyorum... Belki en azından birkaç parça denk gelir birbirine eklerim. Kırmak kolayda, ardın-

dan bir daha onları bir araya getiremeyeceğimizi tahmin etmek, onarmak çok zor. Ben senelerimi bu can kırıklarını nasıl bir araya getirirdim, telafi ederdim yanımda olsaydın diye düşünmekle geçirdim. Hatalarımı ben... beni çekmekle öduyorum."

"Bir anda her şey bitebiliyor, tek bir hata yetiyor seven canı kırmaya değil mi? Bir söz, bir bakış, o kadar basit ki yıkmaya her şeyi. Sen iki kelime, bir bakışla alt üst ettin devrilmeyen masaları, yerle bir ettin hayatta kalan insani yanları. Senin benden aldığın sadece bir yaşanmışlık değil. Masumluk, hayaller, umutlar da oluyor bir anda. Bir bakışa, bir söze yeniyor kocaman hayat. Şimdi neyin pışmanlığı bu sendeki? Neyin can kırıkları? Sen kendin istedin böyle olmasını! Yıllanmış dostluklardan tut da, hiç bitmeyecek gibi gözüken aşklara kadar ne kaldıysa elimizde, bir bakıyorsun, "püf" hiçbirisi yok. Hayat öğretiyor mu bize bilmiyorum; ya da biz mi anlamak istemiyoruz, görmek istemiyoruz olanları! Aslında bağıra bağıra anlattı da, ben kulaklarımı tıkadım söylenenlere. Bardağın dolmasını beklemeden küçük kuytularda, büyük fırtınalar kopuyor dedim hep içimde. Bir hamlede elinin tersiyle ittirdin, onca sene verdiğimi, yaşanmışlıkları ve yarına gebe bilmediğimiz yaşanacakları yerle bir ettin. Her işte vardır bir hayır! Varmış... ben çok erken fark ettim. Kırıldıkça, elimde parçalar çoğaldıkça, ben... ben olmaktan geçtim. Artık karşında o toy, sahipsiz, kendini bir bilmezliğe bırakmış saf kadın yok. Bunları da konuşmanın anlamı..."

Yanaklarını kurulayıp önünü döndü Hazan, bakmadı genç adama. Gözlerini üzerine giydiği tişörtüne odakladı. Hâlâ sulusepken bakan gözlerini görmesini istemiyordu. Belki de yapacağı en saçma şeyi yaptı. Onun sakince aldığı her nefeste, geniş göğsü kalkıp indikçe genç kadının nefesi kesildi.

"Ben bir karar aldım ve arkasında kaldım. Bu benim kararım... Sadece benim. Sen yoksun bu kararın içinde. Ben ve kızım varız."

"Buna tek başına karar veremezdin. Seni gördüm, orada kafede ama sen hiçbir şey söylemedin! Konuşmadın! Sessiz kaldın. Aksine bir de yanlış anlamama sebep oldun bilerek. Buna birlikte karar verip bir orta yol bulabilecekken, sen tek başına kararlar aldın... bir

değil, üç kişinin yerine." Sesi kırgın bakışları dargındı. Suçluydu ama bu konu başkaydı.

Hazan konuşmadan önce birkaç saniye bekledi ve bakışlarını kaldırıp onun gözlerine baktı. Ok ok olmuş ıslak kirpiklerinin görünce genç adamın vicdanı sızladı gene. "Açıkçası sana bildirmek ve söylemek gibi bir lükse sahip olduğunu düşünmedim, düşünmüyorum da hâlâ. Ben seni tanıyordum, sen de beni! Yani en azından ben seni tanıdığımı sanıyordum. Ama sen ardına bile bakmadan, beni hiç düşünmeden karşıma geçtin, hem de en mutlu olduğum günlerde... Hayatıma ışık doğduğu o günde, *âşık* olduğunu dile getirdin. Ne diyecektim! Aferin sana, al bu da ödül ben de hamileyim mi? Yapma Demir! Bu o kadar... o kadar normal bir şeymiş gibi konuşma. Gittin o yollara, dönüşü olmayan çıkmazlara girerken düşünecektin. Şimdi neyin hesabını, neyin telafisini soruyorsun bana? Yok, Demir... yaptığın şeyin telafisi yok... olmayacağını bilmeliydin. Sen ardına bakmadan gittiğin o yollarda, döndüğün sapaklarda bu hakkını kaybettin. Sen hayatımın en güzel gününün içine ettiğin gün bittin."

Sesi konuşmanın sonlarına doğru yükselmiş, öfkeyle yankılanmıştı odanın içerisinde. Söylediği her sözde haklıydı ve her kelime boğazına ilmek ilmek diziliyordu genç adamın. Hataları tokat olup suratına çarpıyordu. Ne çok şey kaybetmişti? Suçluydu, hatası büyüktü ama bir babanın evladından, evladın babasız büyümesine sebep olacak hatayla eşit değildi. Aşağılık bir koca olması, sorumsuz bir baba olacağı anlamına gelmiyordu ki. Onun canını, kendinin olanı ondan saklamak... Bu konunun dışında kalıyordu. Onların hatalarının bedelini ufacık bir yüreğin kaldırması, kalbine ağır geliyordu. Kendi hatasını evladı babasızlıkla çekiyordu, öyle mi?

Hazan onun suskun ve düşünceli hâlini görünce daha sinirlendi. Sert bir öfke cereyan etti. Aklında farklı izlenimler oluşturdu. Onu yanlış anladı. İçindeki kadın tırnaklarını etine geçirip canını yaktı. Uyuyan vahşi yanını uyandırdı. Gözlerini iğrenerek devirdi. Ağzından çıkan her kelime, adamın yüreğine zehir gibi aktı.

"Sana iyilik yaptım. Sevgilinle yeni çocuklar yapma şansı verdim sana, bu iyiliğimin karşılığı bu mu?" Burnunu kıvırdı iğrenerek,

midesi bulandı o anda genç adamdan. Gözünün önüne o gün geldi. Hâlâ taze, canlı bir şekilde nasıl belirdiyse benliğinde! Onun o kadına sarılışını, dokunuşunu, öpüşünü... Ağlayarak onun gözlerine baktığında... ona *aşık* olduğunu söylediği kareler beyninde dönüp durdu. Benliği işkence eder gibi tekrar tekrar başa sardı.

"Hani, o çok sevdiğin kadını sana verdim. Yeni hayatında daha mutlu, huzurlu, çocuklu seneler hediye ettim. Aslında ben vermedim, sen benden vazgeçtin, ben yine senin iyiliğin için hiç istemesem de..." Başını salladı. "Bunların önemi yok artık. Biz yokuz. Bitmiş, yok olmuş şeyler konuşulmaz. Saçmalık bunlar!"

"Belki de zaman geçse bile konuşulmadığı için bazı şeyler, kapanmadığı için yaralar, ondan kendiliğinden dökülüyordur içimizden..."

Genç adam yaptığı ahmaklığı biliyordu, ama bu konunun onunla alakası yoktu. "Sen kendine iyilik yaptın Hazan. Tamam. Sen benden nefret ediyordun ama o... o babasız büyüdü! Hem de annesinin nefreti yüzünden. Bu ikisi çok farklı! Aynı şey değil. Karıştırma birbirine. Onun yarım kalmasını izledin, bir annenin babanın yerini tutacağını düşündün ama yanıldın. Yaptım, en büyük hatayı ben yaptım, fakat senelerimi azapla geçidim. Bir insanın en büyük hapsi yüreğiymiş Hazan, kendiymiş. Ben senden sonra müebbet yedim! Kendime hapsoldum baş başa kaldım kendimle. Yaptığım vicdansızlığa hapsoldum. Hataların en büyüğünü yaptım, sevdiğimi kaybettim ve şimdide öğreniyorum ki, kaybettiğim sadece o değilmiş, bir de evlat!"

Hazan gözlerini kuşkuyla belertti. Sesi isyankârdı.

"Ne sevgisi Demir? Ya, hele, o sızlanmaya başlayan yara masalı! Baban hep derdi inanmazdım!" Başını salladı, "Sen sevmeyi bilmiyorsun! Sevsen yapmazdın. Seven adam yapmaz... Kişi kendini bilmeli. Can pazarı bu oyun olmaz, sonra kırılıverir ölür; ölüler tekrar yaşamaz. Kırılan canlar dağılır... parçaları da asla bir araya gelmez, yapıştırılmaz."

Ne boş, ne zavallı lakırdılar! Hazan başını aşağı eğip dizlerine baktı. Ayakkabısının içinde ayak parmaklarını oynattı sıkıntıyla.

Üzerinden o kadar zaman geçmişti ki, o günü hatırlarken canının bu kadar acıması gerekmiyordu ama acıttı. O günü düşünmek canını fena hâlde yaktı. Bir de pişmanım diyordu! Neye yarar, içinde açtığı yaraları, kırgınlıkları, yorgunlukları yok eder mi? Edemez! Asla edemez. Bitmiş, yok olmuş bir hayatın daha neyini anlatıyordu? Yaraları, tekrar kabuk altından irinler hâlinde kanamaya başladı sayesinde.

Güzel başını eğdi, gücenmiş gözleri nemlendi. "Beni başından çok güzel attın. Bir gece önce birlikteydik ve sen!.. O partide herkes bana acıyarak baktı, kavrayamamıştım! Herkes bana bakıp kıs kıs neden güldü anlayamamıştım. Keşke erkekçe yaptığını söyleseydin, biraz mert olsaydın. Olmadın..."

Hazan konuşamadı daha fazla, ayak parmaklarını durdurdu ve başını kaldırdı. Kişiliklerinin deminki küçük çatışması, öfkeyle titremesine yol açmıştı. Gözlerini onun yüzüne çevirip, bir bakış attı ve ilk defa o an onun gözlerindeki kaynayan ateşleri gördü. Kendini cehennem çukurunda kavrulur gibi hissetti. Kırgınlığı, kızgınlığı, aynı anda birçok anarşinin yanıp sönüşüne tanık oldu. Kızgındı ve onu kışkırtmak için elinden geleni yapıyordu. Onu konuşturuyor, içindeki zehrini akıtıyordu. Nefretinin böyle biteceğini mi sanıyordu? Bunu bilerek yapıyordu. Kendi suçunu örtbas etmeye mi çalışıyordu? Ama kendi de ona söylememişti! Hayır, bu oyuna gelemezdi. Şimdi sakin kalıp, kafasını berrak ve temiz tutması gereken zamandı. Onun oyununa gelmeyecekti. *Sakin ol Hazan, daha fazla konuşma.*

"Ertesi sabah konuştuklarımız yüzünden intikam aldın. Benim hatamı bana ödetebilirdin. Ama sen masum bir çocuğa çektirdin. Aferin intikamını çok güzel aldın! Bak, hasta bir kızım var, fakat bu zamana kadar onun en çok ihtiyacı olduğu anlarda yanında olamadığım bir çocuk. Ne acılar çekti kim bilir, ne sancılarla uğraştı? Ufacık bedeni savaşırken, küçücük yüreği şefkatten yoksun, baba sevgisine aç kaldı. Sana yaptıklarımın bedelini ödettin, öyle mi? Beni ondan ayırarak en büyük acıyı yaşattın ama bana değil... ona! Hazan..." dedi hırıltılıca inler gibi. "Ben bunları duymadım, o acı çekerken hissetmedim. Hazan bana zarar vermedin sen! Kızımıza

verdin. Ben kendime zaten yeterince eziyet ederken, bundan daha fazla..." Kafasını salladı pişmanlıkla. "Şimdi ne diyeceğiz, bunu nasıl açıklayacağız ona?"

Hazan dehşetle başını kaldırsa da vicdanında gedikler açılmıştı. Onun haklı olduğunu biliyor ama kabullenemiyordu. Gardını düşürmezdi. Aşılmaz sandığı duvarları bertaraf olmuş, geçilmez dediği surları aşılmıştı. Onun olan dokunulmazlık delinmişti. Ama haklı yanları da vardı.

"Kararımın intikam almakla alakası yoktu. Kendini büyütme gözünde. Bunu yapmak isteseydim, bebeği hiç düşünmeden aldırırdım, asıl intikamı o zaman almış olurdum! Sana dair her şeyi hayatımdan çıkarırken, senin parçam yok ederek alırdım, ama yapmadım. Çünkü sana ait olamayan bir şeyin intikamını almanın anlamı yok, değil mi? O benim kızım, senin değil!" Gözlerinde, kızına sahip olmanın gururu parladı. O sadece onundu. "Ecrin benim!" dedi sadece sahiplenici bir biçimde. "Seninle paylaşmam" der gibi inatla, kati bir sabitlikle baktı.

Demir ona bakıyordu. Çocukça davranıyor, düşünmeden hareket ediyordu. Paylaştığı şeker değildi. "Onu tek başına yapmadın" dedi Demir dişlerini sıkarak, öyle sıkıyordu ki yanak kasları dalgalanıyordu. "Onu öğrendikten sonra bu kapıdan çıkıp gideceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın." Kaşları gözlerini gölgeleyerek çatılırken, elini uzatmış işaret parmağıyla kapıyı gösteriyordu. "Buradan gideceğimi düşünüyor olamazsın?"

Hazan'ın da sinirleri son raddesine gelmişti. Aslında bağırmak, çağırmak, tırnaklarını yüzüne geçirmek istiyordu. Göğsünü yumruklayıp, onu parçalamak istiyordu. Sustu. Kapının girişinde bekleyen bebeğini düşündü. Ona muhtaçtı. Ama öfkeliydi de. İkilemde kalmış kendini zorluyordu. "Onu nasıl yaptığını bile hatırlayamayan bir adam olarak, bunu sen mi söylüyorsun? Yapma, onu isteyerek yapmadığını ikimiz de biliyoruz... O yüzden, o sadece benim, seninse kaza kurşunun hatırlarsan!.."

Hazan, evvela bu söylediğine hayret etmişti. Öne doğru tehditkâr bir adım attı. Fındık burnunu hırçınca havaya kaldırdı.

"Bu iş bitince ayrılmanı ve bizi unutmanı istiyorum. Bir ömür senin hayatımızda yerin yok. Ben yeni hayata, düzenli bir yaşama başladım. Kızımı hak etmiyorsun, onun babası olmayı hak etmiyorsun" dedi kelimelerin üzerine basarak, tane tane belirtti.

Demir gözlerini devirdi. Bunu söyleyemezdi! Kendini sıktı. Sakinliğini korudu, öfkesini içine gömmeye çalıştı. Şimdi ihtiyacı olacak en son şey öfkelenmekti. Bu işleri çıkmaza somaktan başka bir şey yapmazdı. Düşünülmeye, yeni kararlar alınmaya başlanacak bir hayatın başında duruyorlardı ve bunu bu sefer yıkıp dökerek yapmayacaktı. Sesi sakin olsa da, kelimeleri sertti.

"Ne yani, o adama baba mı diyecek benim kızım, kendi kanından canından olmayan bir baba?" Öne doğru bir adım attı dişlerinin arasından tısladı. "Buna asla izin vermem, onun babası benim, o zaman öyle kalacak. Bu konuda senin ne düşündüğün umurumda değil, zira sen düşününce kocaman bir ömür evlatla baba ayrı kalıyor." Hazan onun kafa tutmasına emir vermesine öfkelendi. Öne doğru tehditkâr bir adımla ne kadar yaklaştıklarını fark edemedi. Aralarında bir adımlık mesafe bile kalmadı.

"Baran senden daha iyi bir baba emin ol. O hastayken hep yanındaydı. Gece ateşlendiğinde, ben uyuya kalınca o baktı. Başım dara düştüğünde hastanelerde benimle süründü. Onunla kendini mukayese edersen daha ilk andan kaybedersin. Onun kızıma yaptığını, gerçek babası asla veremezdi! O dürüst ve şerefli bir adam, hayatımıza girecek kadar karakterli biri." Gözlerini acımasızca alayla devirdi. "Senin aksine, o buna daha çok yakışıyor."

"Asla..." derken dişleri gıcırdadı. Sert yüzü, kelimelerinden ödün vermeyen tavrıyla kaynaştı. "Benim çocuğum başkasına baba diyemez. Ben ölmedim daha. Onun babası bensem, öyle olacak."

O adamı, karşısına geçip savunmasına dayanamadı. Dışarı çıkıp adama saldırmak istiyordu. Kendi kızım ondan daha fazla gördüğü için, kıskançlıktan öfkesi burnunda kuduruyordu. Onun görevlerini kendisinin yaptığı için çıldırıyordu.

"Olamayacaksın. Gereken ne ise yapıp çekip gideceksin. Bunu bana borçlusun. Madem onu düşünüyorsun, kızıma da borçlusun.

Nasıl yaptığını hatırlamasan da, biyolojik olarak babası oluyorsun, hepsi bu. Şimdi hemen kan verelim ve bu iş bitsin. Sen de hayatımızdan çıkıp git... İstenmiyorsun!"

Mutlaka yine fena bir kelime söyleyeceğini anlatan sert bakışlar ile başını çevirince, "Hayal görüyorsun!" diye gürledi. "Ya ikimizin de işine gelecek bir anlaşma sağlarız, ya da ben kendi bildiğimi yaparım peşinizden ayrılmam. İlk işim de kızımı üzerime almak olacak. Nüfus kâğıdında benim adım yazacak, eminim bunu yapmamışsındır. Yazdırmadın değil mi?"

"Tabii, yapmadım, onun babası değilsin neden yapayım." Sesi titredi.

"Avukatlarım sana ulaşır, kimlik işini halleder ve tabii ben de bu zaman zarfında hep kızımın yanında olacağım, buna engel olmazsın. Ona hep yakın olacağım... Şimdi kendini düşünmeyi bırak da, ona bu meseleyi nasıl anlatacağız onu düşün. Hasta bir çocuğa nasıl davranılır, yardım almamız lazım?" Kısa bir an saçlarını kurcaladı. Akıllı olmalıydı. Ufacık kıza nasıl davranacağını bilmiyordu. Ona zarar vermeden, en az hasarla halletmeliydiler bu meseleyi. Profesyonel yardım şarttı. "Çünkü bundan sonra hayatında ben de olacağım, verdiğin her kararda ben de bulunacağım bu bizimle alakalı olmayacak, onun iyiliği için ne gerekiyorsa onu yapacağım."

Hazan öfkeden çıldırıyordu. Yerinde kızgınca kıpırdarken, dişlerini sıkarak ona yumruk atma isteğini engelledi. Ellerini öyle sıkıyordu ki tırnakları etine battı. Bakışları kısa bir an masaya kaydı. Yanında duran masanın üzerinde bulunan vazoyu alıp öfkeyle yere fırlattı." Seni piç kurusu adi herif!" diye odanın içinde kükredi. Demir onun öfkeli hâline hiç tepki vermedi. Yere fırlattığı vazo kırılırken bile oralı olmadı. Kalender kaşlarını kaldırıp, kaidesiz yüzüyle, onun kızgınca saydığı küfürleri dinledi. Bu kadın dediği gibi değişmişti. Ona hakaret ediyordu! Hem de küfürle!

Kapı açıldı birden, Baran endişeyle elinin biri kapının kolunda, diğeri pervazında Hazan'a bakıyordu. "Canım iyi misin?"

Hazan öfkeyle Demir'e baktı. "Asla... anladın mı... alsa olmayacak! Seni adi piç kurusu! Uzak dur!" deyip yanından hışımla ayrıldı.

Baran bile onun sarf ettiği edepsiz sözlere irilmiş gözlerle ba kıyordu. Demir gözlerini kapıdan çıkan genç kadının ardından Baran'a çevirdi. Durgun yüzü kasıldı, gözleri ifadesizleşti, aynı şimdi karşısında onun gibi bakan adamınkisi gibi öfkeyle, tartarak bakıp savaş başlatıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ancak Hazan tüm öfkesiyle odadan çıkıp ablasının yanına geçti. Adama bak, neler diyordu! Sanki çokta umurundaymış gibi, geçmiş karşısına hesap soruyordu. Buna nasıl cüret ederdi? Onca acının, olmuşun, geçmişin üzerine bunu kendisinde nasıl hak olarak görebilirdi? Bir de bırakmam diyordu. Lanet olsun! Neyi bırakmıyordu? Daha önce kolaylıkla yaptığı şey değil miydi? Gözleri öfkeyle parlarken, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Bir elini beline, diğerini ensesine koymuş kendiyle savaş veriyordu. Gözleri cehennem çukurları gibi derin, yanar dağlar gibi patlamaya hazır olduğu yerde sessizce bekliyordu. Bu... Bu konuda nasıl akıl verme hakkını kendinde bulurdu? Kendi savaşını gene tek başına, gururlu bir komutan gibi kendi yönetiyordu. Ebru yanına yaklaşırken Hazan elini kaldırıp onu durdurdu. Çok öfkeliydi. Elleri sinirden titriyordu. Baran yanına geldi. Önünde durdu. Gözlerinin içine bakıyor ama ürkerek yaklaşmaya çekiniyordu. Hazan onun huzursuzluğunu anladı fakat şu anda kendisi de huzursuzdu ve lanet adam gelip kafasını allak bullak etmişti. İçindeki bu karmaşa da neyin nesiydi? Niye içinde

ihtiyatsızlığın hüküm süren telaşını engelleyemiyordu? Derin bir nefes alıp Baran'a ürkek bir adım attı. Ona cesaret verdi. Fenaydı yaşadığı, çok fena şeylerdi! Genç adamın gergin yüzü hafifledi, kasılan dudağının kenarı yumuşadı. Hazan'a yaklaşıp kollarını omzuna hiç tereddüt etmeden doladı. Genç kadını kendine çekip sıkıca sarıldı. Kaybetmekten korktuğunu meczup bir ürkeklikle belirtti. Hazan ellerini genç adamın beline dolayıp geniş göğsüne, çatlayacak kadar ağır olan başını yasladı. Belki sığınacak bir liman, derdini hafifletecek bir sıcaklık, sığınak arayışındaydı. Kahırlı yorgun yüreği, kadın yanı, anne yanı ve savaş hâlindeki beyni onu çok yoruyordu. Belki de aldanış, gerçekten kaçış, kuytuya saklanıştı onun yaptığı. Baran elinin birini sırtında, diğerini saçlarında şefkatle gezindi.

Demir kapıya yaklaştığında gördüğü manzara karşısında donakaldı. Gözleri gazapla koyulurken, sinirli çehresindeki köşeli çenesini sıkmaya başladı. Öfke her yerini esir alırken, sinirden aldığı nefesleri yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözünü kan bürümüştü. Onu başka adamların kollarında görmeye dayanamıyor; bunu hazmedemiyordu. Bu saçmaydı. Fakat öyle hissediyordu. Uzaktayken ne güzel düşünmeyi unutmuş, zamanla böyle şeyler normal hâle gelmişti. Evli diyordu. Kendince teselliler üretiyordu. O kocası diyordu ama bu... bu adam onun hiçbir şeyi değildi! Uyduruk bir nişan yüzüğüyle onları kendinin sanıyorsa, yanılıyordu. Neler saçmalıyordu! Onların hayatına nasıl müdahale edebilirdi?

Ellerini sıkıntıyla saçına koyup bakışlarını yana devirdi. Gözlerini, aklınca onlardan kaçırdı. Görmezse dayanabilir sandı. Yanıldı.

Gözleri Ebru'yla birleşti. Genç kadın aheste adımlarla yanına gelip, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle, gözlerine dik dik baktı. Başını uzattı. Demir ne diyecek diye beklerken, o kısık bir sesle "Acıtıyor değil mi?" dedi. "Ama yapacak bir şey yok. Hayat bu! Sen kıymetini bilmezsen, bilecek birileri hep vardır. Unutma! Ve değerli olanı ortada bırakıp, çöp peşinde koşarsan, değerinden düşersin... Değerli olan da elinden gider kalakalırsın. Çöp tenekelerini herkes ziyaret eder... Altın kafesi ise sadece bülbüller. Yazık, sen şimdi kırk katırla, kırk satır arasında bocalar durursun... Kader!.."

Demir, Ebru'ya gözlerinde beliren kaosun sardığı öfkeyle baktı ama haklıydı. Doğru söylüyordu. Çöp tenekesine, bülbülyuvasını değişmişti. Yaptığı, aldığı her nefeste zaten canı yanarken, bir de şimdi gözüne sokarcasına hayat karşısına bunu çıkarıyordu. Boğazını temizledi, birbirine sarılan çifte zorda olsa katlanarak baktı. Boğazına bir yumru oturmuştu. Sesi öyle kalın ve derinden gelmişti ki, bundan kendi bile rahatsız oldu.

"Ne yapacaksak hadi bir an önce yapalım?"

Hazan başını dayadığı sıcak destekçisinden çekip, bir adım geri leyerek ellerini belinden çözüp yüzüne baktı. Genç adam masumca bakıyor, cesaret verir gibi, dudaklarında eğreti bir duruşla gülümsüyordu. Bakışları Baran'ın arkasındaki Demir'in, açık tehditlerin uçuştuğu, çelik kadar sert eğilmez bakışlarıyla karşılaştı. Kızgınca bakıp, öfkeyle koyulmuş maviliklerine daldı. Haz alması lazımdı onun bu kıskanç, yaralı, bitik bakışlarından ama aksine içine tuhaf bir ürperme yayılıyordu. Sanki suçlu gibi! Yavaşça nefes aldı. Onun bunu kendisine yapmasına izin vermeyecekti. Eski saf kadın değildi. Artık o her şeyle mücadele eden bir anneydi. O ne kadar gözleriyle savaştıysa, Hazan da aynı şekilde kindarca karşılık veriyordu. Gözleri sessizce çatışıyordu.

"Hazan..."

Hazan duyduğu sesle aniden arkasını döndü. Kızarmış gözler kızgın bakan yaşlı bir çehreyle karşılaştı. Yaşlı adam karşısında durmuş, kırgınca aynı zamanda babacan bir şefkatle bakıyordu. Düşünceleri karışıktı, kızmak ve sarılmak arasında bocalıyor, gidip geliyordu çaresizce. Hazan yerinde huzursuzca kıpırdadı. Ona karşı yaptığı haksızlık, ilmek olmuş boğazına yağlı urgan gibi dolanmıştı. Bir anda nefesini kesmiş, canı acıyordu. Hiç kimseye değil de, babasına bunu yaptığı için vicdan azabı duyuyordu. O bunların hiçbirini hak etmemişti. Onun sevgisine ihanet etmişti! Ama bu elinde olan bir şey değildi, keza ona söyleseydi Demir öğrenecekti. Sanki şimdi öğrenmemişti! Derinden bir nefes aldı. Yaşadıkları artık ağır geliyordu. Yüzü düştü. Buralardan gitmek, karanlıkta, hiçlikte yok olmak istiyordu. Narin omuzlarında taşıdığı her yüke, her yeni günde yenileri ekleniyordu. Bu ona ağır geliyor taşıyamıyordu.

Kerem Bey onun gözlerindeki derin kederi gördü. Oysa amacı kızıp bağırmak, hatta azarlayarak kulaklarını çekmekti. Böyle bir şeyi nasıl saklardı? Bu saklanılacak bir şey miydi? Onun bir torunu vardı ve yavrucak dermansız dertlerle boğuşuyordu. Sonra her derdini, gamını, kederini, hatta ona olan kızgınlığını bile bir kenara koydu. Derinlere itip üzerini kapadı. Şimdi zaman kızma, hayıflanma zamanı değildi. Zaten yavrucak kendince en büyük sınavlarla sınanıyordu. Onun işi ve hayatı zorken bir de kendi ağırlık yapıp omuzlarına insafsızca binmek istemedi. Onun tedirgince bakışını, korkup yaklaşamayan hâlini görünce açtı kollarını her zamanki gibi. *"Senin yerin burası, sana burada her zaman yer var"* der gibi baktı... ki zaten de hep öyleydi. Onun yeri orasıydı.

Hazan hiç tereddüt etmedi. Hızla yanına gidip ellerini onun göbekli iri bedenine sardı. Baba kokusunu içine çekip sıcaklığına kavuştu. İşte gerçek sığınak dedi benliği, şefkatin beşiği, huzurun gerçek yeri. Yaşlı adam kızının saçlarım okşayıp, başına dudaklarını bastırdı. Yanağına üzgün bir damla yaş süzülürken, kırış kırış göz kenarlarında hüzünlü titreşimler oluştu. Yaşlılıktan kırışmış alnı çatıldı. Titrek sesi sitemliydi.

"Bana niye haber vermedim Kınalı Kekliğim? Ben canımı verirdim size, böyle bir acıyı nasıl tek başına göğüsledin? Bu bir annenin tek başına kaldıra bileceği bir yük değildi. Sen nasıl kaldırdın bu yükü bir başına, nasıl dayandın? Naif omuzların nasıl taşıdı bunca zaman bu acıyı?"

Hazan başını salladı sıcak göğüste. Sabahtan beri sıkıp akıtamadığı gözyaşları bir anda boşaldı. Engel olamadı asice akan duru ince tanelerine. Sinir damarları boşaldı. Sığındığı liman huzur verirken, tüm gamı, yükü, kederi hafiflemeye başladı. Omuzları sarsılarak ağlarken, "Kaldıramıyorum baba, zaten ağır geliyor dengem şaşıyor... Artık dizlerimde tutmuyor, titriyorum. Ayakta duramamaktan korkuyorum. Bu çok acı. İnsanın evladıyla sınanması çok ağır... Korkuyorum babam, yıkılırım, yıkarım diye çok korkuyorum."

Dudaklarını kızının saçlarına bastırıp, elleriyle başını sıkıca sarıldı. Kendine çekti nazlısını. Şefkatli eli omuzlarını okşadı hiç

duraksızın. "Şiiit ben buradayım artık, seni hiç bırakmam. Sen kovsan da gitmem artık. Biz birbirimizi ziyadesiyle taşırız, sen de ayakta kalırsın. Yorulunca destek olurum ben sana, sıkılınca sığınak... Sen korkma kızım, ben hep yanında olacağım, ömrüm yettiği kadar."

Demir babasıyla Hazan'ın kavuşmasını, içi titreyerek izledi. Hep birbirlerine düşkün olmuşlardı zaten. Genç kadının hâlâ, "*Baba*" dediği de, gözünden kaçmamıştı.

Hazan bir adım geriye çıktı. Onlara bakanları, gözleri dolarak izleyenleri unuttular. Bakışlarını yaşlı adamın maviliklerine odakladı. Kederli gözleri gene nemli ve üzgün, hicran yüklü bakışlarla karşılaştı. Eliyle burnunu ittirip, çekti.

"Artık bir tane Kekliğin yok, bir de Kumrun var başını şişirecek" dedi kırıkça tebessüm ederek. İçten bir bakış attı babasının gözlerine, minnetle. Geçmişi deşip kanatmadığı... içini dağlamadığı için ona saygı duyup, sessizce teşekkür etti. Oysa bu haberi telefonda verirken nasıl da kızmış, bir süre sinirle bağırmıştı, azarlamıştı. Onun hâlâ öyle öfkeli ve kızgın olacağını, güceneceğini sanıyordu. Ama değildi. Aksine, destek olmaya meyilliydi.

Yaşlı adam etrafına bakınmaya başladı. Demir usulca yanına geliyordu. Kerem Bey oğlunu görünce önce kızgınca baktı. Gözleri, her zamanki gibi suçlayıcıydı. Genç adam da yanına geldi ama sarılmaya çekindi. Tereddütle, "Hoş geldin baba" dedi düz bir sesle. Yaşlı adam onun çekinik durmasına dayanamadı. Oğluydu en nihayetinde. Evlattı. Ve anladığı kadarıyla bugün hem sevinci, hem aynı zamanda acıyı yaşamıştı. Onun yaptığı hatadan ne kadar pişman olduğuna gözleriyle şahit olmuştu. Hazan ortadan kayıp olduktan sonra, yıkılışını, kendince vicdan muhasebesine düşüp, o kadından vazgeçişini, boşanmadan sonra mahvolmasını izlemişti. Tek kolunu kaldırıp, "Gel buraya koca herif" diye onu şefkatine davet etti. O babaydı ve evlatlarına vereceği sevgisi de şefkati de sonsuzdu.

Demir babasına sarılırken yaşlı adam sevgiyle sırtına vurdu. "Sen de hoş geldin oğlum. Geçmiş olsun. Ve tebrikler, baba oldun!" dedi yarı alaylı yarı gerçekçi ama buğulu bir sesle. "Sağ ol baba. Öyle olmuş, ben de az önce öğrendim" dediğinde sitemli gözleri Hazan'a

hiddetle bakarak geriye çekildi. Yaşadığı kolay bir şey değildi ve [illegible] bu vahim seçimi hazmetmeye çalışıyordu. O baba olmuştu. Hem de sevdiği kadın vermişti bu çocuğu... Yaşlı adam gelinine baktı. "Hani benim Kumrum? Ben onu çok merak ediyorum, hemen görsem olur mu?"

Hazan saçını huzursuzca karıştırdı. "Aşağıda oyun salonunda ama o hiçbir şey bilmiyor! Yani seni biliyor ama Demir'i bilmiyor." Yaşlı adamın önce kaşları meyusça çatıldı, sonra da gözleri heyecanla ışıldadı. "Beni biliyor mu?" dedi, afallamış sesi algılamaya çalışıyordu. Hazan başını salladı tebessüm ederek. "Doğum gününde sana aldığım gömleği birlikte seçmiştik, onunla postalamıştık. Aslında seni hep merak ediyordu. Adını biliyor, resmini de gördü. Sadece uzakta bir babam olduğunu biliyor, o kadar. Gemiyle gezdiğini sanıyor." Yaşlı adam üzerindeki gömleğe dokunarak, parmaklarını kaliteli keteninde gezdirdi. "Bak sen, demek bunu torunum almış. Bundan sonra hiç çıkarasım gelmez artık."

Demir kaşlarını çattı. Yüzü ifadesiz bir şekil aldı. Elini çenesine durağanca gezdirirken, Hazan'a değil de babasına baktı.

"Siz görüşüyor muydunuz baba?" dedi kızgınca gözleri soru işaretleriyle yanarak. Yaşlı adam oğlunun gözlerine suçluca bakamadı. O kadar sormuştu, *"Baba Hazan'ı görüyor musun, konuşuyor musun? Seni çok seviyor, arar, sorar... Eğer ararsa bana haber ver, bulayım af dileyim."* diye. Lâkin yaşlı adam gelinine verdiği söz yüzünden hep susmuş, hiçbir şey söylememişti. Hazan, Demir'e hakkı olarak çok öfkeliydi ve adını bile anmıyordu.

"Elbette. Seninle boşandım, babamla değil... hem o benimde babam, sen olsan da olmasan da" diye hırçınca lafa girdi genç kadın. Güzel gözleri kızgınca devrildi. "Hadi şu kan tahlillerini halledelim bir an önce, bu iş uzadıkça ben geriliyorum" dedi Demir ağzının içinde homurdanarak. "Bir şey demedim, sadece merak ettim. Görüşebilirsiniz pek tabii" derken babasına kesif bir kızgınlıkla bakıyordu.

Hazan, Baran'la ablasının yanına geldiğinde genç adama yaklaşıp açıklama yapma gereği duydu. "Kusura bakma Baran, babam geldi. Onula ilgilenmem lazım."

"Tamam, tatlım sen ilgilen onunla, ben de kan tahlillerinin bir an önce hallolunmasını sağlayayım, yabancı alalım sonuçları elimize" dediğinde tebessüm ederek, aslında onun dudaklarındaki anlık kasılmayı görmüştü. Hazan minnetle baktı gözlerine. Her zamanki gibi yükünü hafifletmeye çalışıyordu. Ama gene de onu tanıştırmasını beklemesini diye kendisine itade etmeye çalıştı. Ne diyecekti? Bu eski eşimin babası, hâlâ babam... Baba bu da damadın, yeni mustakbel kocam! Ah, ölüm bile daha kolaydı. Babasına bunu yapamazdı. Fırsattan avukatını kalbinin üstü konuşulacak bir mesele değildi bu.

Demir hemşirenin gösterdiği kan alma koltuğuna oturdu. Bakışlarını koluna çevirip, hemşirenin koluna taktığı lastikli kemere baktı. Kara gözlü hemşire kan alma malzemelerini ayarlarken Demir Hazan'a baktı.

"Kızımla ne zaman görüşeceğim?" dedi tok bir sesle, gözlerini müstehzi bir bakışla cevap beklerken, hiç kırpmadan ona odaklandı.

Hazan onunla hiç ilgilenmedi. Kısa bir an yok gibi davrandı. Hemşirenin hazırladığı iğneyi görünce anında öne atılıp, çekerek elinden aldı. Demir daha ne olduğunu anlamadan, eli koluna dokundu. Genç kadının dokunuşuyla kolunda bir karınca alanına olurken kanı ısındı, bakışlarını koluna çevirdi, ne yapıyor diye.

Hazan gözlerini nefretle onun üzerine duygusuzca dikti. Kısa bir an, onun koluna baktığını görmüştü. Dudakları serseri bir kedi gibi sinsice bükülüdü. Demir ise onun, sadece gözünü korkutmaya çalıştığını sandı. Gözlerinden ne yapmaya çalıştığını barız bir öfkeyle okumasına rağmen seslenmedi. Aksine, insanı isyana sevk edecek bir sakinlikle, "Cevap versene Hazan, kızımı ne zaman göreceğim?" dedi duru çıkan sesiyle.

Hazan bakışlarını koluna çevirdi. Elindeki damar yoluna kelebek iğnesini, kabaran damara hiç acımadan dişlerini sıkarak vicdansızca batırdı. Ona cevabını, canını yakarak hınlarca verdi. Aslında böyle şeyler yapmazdı ama bu adamın canını eselle yakmak istiyordu. Onu gördükçe öfke damarlarında telaşla akmaya başlıyordu. Genç hemşire şaşkınca itiraz edecekken, tüpü hırçınca verip gergin ve kızgınlıkla kıza baktı. "Al" dedi dişlerinin arasından. Hem

şire kanı almaya çalışırken bir adım kenara çekildi. Ölümcül bir soğuklukla dişlerinin arasından tısladı.

"Ecrin'den uzak dur... kızımdan uzak duracaksın Demir... anladın mı? Ne sanıyorsun, onu hemen görmene izin vereceğimi mi? Hah! Bunu sanıyorsan yanılıyorsun!" dedi, dişlerini gıcırdatarak arasından sinirden kendini sıkıyordu. Ona muhtaç olduğundan, yüzsüzce karşısında durduğu için öfkeleniyordu. Nihayetinde bu iki konuyu birbirine karıştırmaması lazımdı, ama kadın yanıyla anne yanı daha ilk dakikadan çatışıyordu. Hâl böyle olunca da kafası karışıyor, düşünceli benliği aradan çekilip aptal beynine ve kalbine yeniliyordu. Düşünemiyordu.

Demir kolunun acımasına rağmen dişlerini sıkıp aldırmamaya çalıştı. Kerem Bey kapının girişinde kıkırdayınca, Hazan'ın yapığına baktı ama sustu. Demir de babasına kızgınca bakarak kaşlarını çattı. Yaşlı adam elini kaldırıp, *"Sustum"* hareketi yapınca, gözlerini tekrar Hazan'a çevirdi. Çatkın çehresi, münakaşaya hazır duruyordu.

Elini yumruk yapıp açarken, sesinin duru çıkmasına çalıştı, keza bu sefer onu kızdırmak istemiyordu. "Bu mümkün değil. Vazgeçmem!" dedi, sesindeki ince ayar, *"Sizden vazgeçmem!"* der gibiydi, bunu genç kadın bile rahatça mutlak bir ifadeyle algılamıştı. Hemşire yarısı koluna, yarısı tüpe akan kanı alıp, genç adama ve biraz tedirgince Hazan'a baktı. "Bitti geçmiş olsun" dedi çekinikçe. Demir koltuktan inip hemşirenin koluna bastırdığı pamuğu eline alıp kolundaki kanı silerken, genç kadın vicdansızlıkla yaptığı eyleme bakmamaya çalışıyordu. Aman Yarabbi! Ne yapmıştı? Ama hak etmişti. Canını yakmak istemişti. Fakat zarar vermek istememişti. *"Kahretsin! Dengemi bozuyorsun!"* diye geçirdi içinden. Demir başını kaldırıp kenara çekildi ve babasının koltuğuna oturması için icazet verdi. Yaşlı adam kolunu açarken, o da bunu fırsat bilip genç kadına yaklaşarak tepesinde dağ gibi dikildi. İri güçlü bedeninin, iradesinin arkasına sığınıp, üzerinde aşılmaz dağlar gibi yüksekçe durdu. Az önce Hazan'ın meydan okuması gibi, o da şimdi meydan okuyordu. Genç kadın bakışını kaldırdı, soğuk burnunu havaya dikerek ondan da, söylediklerinden de korkmadığını ikaz eden ifadesiyle belirtti.

"Hayatımızda yerin yok. Bizim sensiz düzenli ve sakin bir hayatımız var içinde senin olmadığın bir hayat! Mutluluğun, sadakatin olduğu bir hayat... Sana yabancı olan... Bilmem anlata biliyor muyum?"

Demir öfkeyle gerildi. Eliyle kapıyı göstererek, "Ecrin'in babası benim. İsmi Baran bilmem ne olan uydurma bir baba değil. Kızımın çakma bir babası olamaz... Gerçek babası var onun, kendi kanından canından. Gerçek babası benim!" dediğinde dibine doğru sokularak kızgınlıkla devam etti. "Ona hayatı boyunca benimle ilgili yalan dolan anlatamazsın. Keza buna asla izin de vermem zaten. Aramızda olanlarla da, geçen sorunlar da, Ecrin'in benim kızım olduğu gerçeğini değiştirmez. İkisini birbirine karıştırmaktan vazgeç. Muhakkak ki ona gerçekleri en kısa zamanda söyleyeceğiz. İstesen de istemesen de!"

Kerem Bey gömleğinin kolunu katlarken onlara baktı. Birbirlerine öfkeyle bakıp, aynı anda aşkla çekişen iki kızgın aşığa benziyorlardı. Ama bunu kendi kafasından uydurduğunu da düşündüğünü sandı kısa bir an, zira gelinin gözlerinde yanan saf öfkeyi ve parlayan nefret meşalelerini görüyordu. Burun buruna gelen gençlerin başına dikilip kaşlarını çatarak kızgınca söylendi.

"Yeter! Siz çocuk değilsiniz. Eğer olsaydınız, şimdi ikinizi de kulaklarınızdan tutup size müthiş ceza verirdim. Sizin yaptığınızı çocuklar yapmıyor. Paylaşamadığınız oyuncak bebek değil, torunum! Yeter, toparlanın artık. Ben ilerideki bankta sizi bekliyor olacağım, siz de iki olgun anne ve baba -ki bunu baskın bir ifadeyle söyledi- gibi konuşun, zira bunu artık çok sık yapacaksınız! Anne!.. Baba!.." dedi gözlerine dik dik bakıp, üzerine basa basa.

Hazan dişlerini sıkıp bir adım geriledi. O ana kadar ne kadar yakın olduklarını fark edememişti. Meşakkatle kaçtığı adamın dibine kadar girmiş, hâsıl bir öfkeyle kafa tutuyordu. Yaşlı adam genç hemşireyi de yanına alarak odadan çıkarken, geline yaklaştı. "Seninle ayrıca konuşacağım, şu Baran kim?" dedi kızgınca, kapıyı da arkasından çekerek çıktı. Hazan, Demir'e asabilikle bakarken hırlayarak nefes alıyor, öfkesini burnundan soluyordu. Hazımsız gözlerini bir an olsun onun gözlerinden çekmeden, doğrudan sabitçe bakıyor-

du. Kapı tekrar açıldı aniden, yaşlı adam kapının aralığından ikiliye "Kavga yok, burası hastane ve konuşurken biraz da kendinizden ziyade ufak kızınızı düşünün. Hâsıl olan bir ilgiyle onun hasta olduğunu aklınızdan çıkamayın" dedi kapıyı tekrar kaparken. "Hay Allah'ım iki tane kocaman kazık kadar evladım var" diye azarlarcasına söylenivordu. Demir sakince ellerini cebine soktu. Hazan da onunla yalnız kaldığı için rahatsız oldu. Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına alıp dişlemeye başladı.

"Yeme şu tırnağını!" dedi Demir eline bakarak. Biliyordu ki bocalayınca ya dudaklarını dişler, ya da tırnağını yerdi. Hazan hâlâ tırnağını dişlemeye devam ederken inatla mırıldandı. "Sana ne! Tırnak benim yerim." Tavrı çocukça, tepkisi hırçındı. Demir'in dudaklarının kıyıları belli belirsiz kıvrıldı, onun masum hâlini özlemişti. Dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için, parmağını kaşında gezdirdi.

Hazan kavisli kaşlarını kaldırıp onun tebessüm eden yüzüne baktı. Şimdi karşısında öyle yakışıklı duruyordu ki, etkilendiği için de kendine kızdı. Bakışlarını kaçırırken kaşları kendiliğinden memnuniyetsizce çatıldı. "Gitmeyeceksin değil mi?" dediğinde mavi duru gözleriyle beklentiyle bakıyordu.

Demir kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, bırakmayacağım bu sefer!" dedi sesi kalınlaşmıştı. "Bir kere yapınca hatadır, iki olunca değil, bunu sen söylerdin. Ben ne yaptığımın farkındayım. Aşağılık herifin tekiyim ama bu, babalığım konusunda böyle değil. Bunu zamanla göreceksin."

Hazan burnunu kıvırdı düşüncelice. Sabit bir vakit sessizlik oldu. "Beni ve Ecrin'i rahat bırakmayı tekrar değerlendiremez misin? Bak, istenmediğin yerde durmanın âlemi yok değil mi? Seni hayatımızda istemiyorum, bu açık bir gerçek. Gidecek misin?" Bunları keskin bir sesle acele acele söylüyor ve bir an evvel işini bitirip çekip gitmesi için dua ediyordu. Ancak beklediği olmadı.

"Hayır!" dedi Demir düz bir ifadeyle.

"Ben de öyle düşünmüştüm, gıcıksın, yapışkan bir asala..."

Demir kaşlarını kaldırınca sustu. Hakaretini yarıda kesti. "Se

du. Kapı tekrar açıldı aniden, yaşlı adam kapının aralığından ikiliye "Kavga yok, burası hastane ve konuşurken biraz da kendinizden ziyade ufak kızınızı düşünün. Hâsıl olan bir ilgiyle onun hasta olduğunu aklınızdan çıkamayın" dedi kapıyı tekrar kaparken. "Hay Allah'ım iki tane kocaman kazık kadar evladım var" diye azarlarcasına söyleniyordu. Demir sakince ellerini cebine soktu. Hazan da onunla yalnız kaldığı için rahatsız oldu. Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına alıp dişlemeye başladı.

"Yeme şu tırnağını!" dedi Demir eline bakarak. Biliyordu k bocalayınca ya dudaklarını dişler, ya da tırnağını yerdi. Hazan hâlâ tırnağını dişlemeye devam ederken inatla mırıldandı. "Sana ne! Tırnak benim yerim." Tavrı çocukça, tepkisi hırçındı. Demir'in dudaklarının kıyıları belli belirsiz kıvrıldı, onun masum hâlini özlemişti. Dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için, parmağını kaşında gezdirdi.

Hazan kavisli kaşlarını kaldırıp onun tebessüm eden yüzüne baktı. Şimdi karşısında öyle yakışıklı duruyordu ki, etkilendiği için de kendine kızdı. Bakışlarını kaçırırken kaşları kendiliğinden memnuniyetsizce çatıldı. "Gitmeyeceksin değil mi?" dediğinde mavi duru gözleriyle beklentiyle bakıyordu.

Demir kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, bırakmayacağım bu sefer!" dedi sesi kalınlaşmıştı. "Bir kere yapınca hatadır, iki olunca değil, bunu sen söylerdin. Ben ne yaptığımın farkındayım. Aşağılık herifin tekiyim ama bu, babalığım konusunda böyle değil. Bunu zamanla göreceksin."

Hazan burnunu kıvırdı düşüncelice. Sabit bir vakit sessizlik oldu. "Beni ve Ecrin'i rahat bırakmayı tekrar değerlendiremez misin? Bak, istenmediğin yerde durmanın âlemi yok değil mi? Seni hayatımızda istemiyorum, bu açık bir gerçek. Gidecek misin?" Bunları keskin bir sesle acele acele söylüyor ve bir an evvel işini bitirip çekip gitmesi için dua ediyordu. Ancak beklediği olmadı.

"Hayır!" dedi Demir düz bir ifadeyle.

"Ben de öyle düşünmüştüm, gıcıksın, yapışkan bir asala..."

Demir kaşlarını kaldırınca sustu. Hakaretini yarıda kesti. "Se-

nin dilinin ayarı bozulmuş, önceden böyle değildin" dedi genç adam dudaklarını nemlendirirken. "Neden acaba!" diyerek dalga geçerken genç kadın, iğnelerini paparayla atmaya devam ediyordu. "Neden gitmiyorsun? Git işte, kendin için en iyi olan bu, tabii bizim için de. Kanını verince çekip git. Kendine yeni bir hayat kurmuşsun bak. İleride çocukların da olur, belki de vardır. Kendi hayatını yaşa seni istemiyoruz."

"Yok!"

Hazan lafını yarıda kesip tek gözünü kıstı, dalgınca baktı. "Ne, yok?" dedi kendi sorduğu düşüncesinden habersiz gafilce, aslında merak ettiği ve beyninin bir köşesine tıkıştırdığı şeyi iradesi dışında sormuştu.

"Çocuğum yok. Senden sonra başkası hayatımda olmadı. Ve onu asla terk etmem!"

Genç kadın önce hayretle yüzüne baktı, ardından alayla gözlerini süzdürüp başını yana kırdı. Dudakları onunla dalga geçer gibi ilgisizce tebessüm ediyordu. *"Yalancı pislik!"* dememek için kendini zor tutuyordu. *"Uçkur düşkünü sapık!"*

Demir onun aşağılamaya dönen bakışlarını idrak edince, tedirgin oldu.

"Benim için iyi olanın bir önemi yok atık. Çünkü kızım için en iyi olanı istiyorum. Ben kendimden önce onu düşünüyorum, geçte olsa sana da tavsiyem bu olacak... Beni onun için çekeceksin..."

"Buna ne ara karar verdin? Henüz yeni öğrendiğin bu yeni bilgi karşısında, babalığın mı depreşti?"

"Hazan bu işin oyun olmadığını anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Öfkesiyle hemen hemen tüm bedeni sarsılıyordu. "İyi, ben de aynı şeyi düşünüyorum. İkimizin de aynı şeyi düşünüyor olması ne güzel, senin burada olman bizim için iyi değil, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bir kere yaptın. Şimdi bir kere de ben istediğim için yap... Ver kanını... Git... Nereden bileyim çocuğumun hayatına girip, sonra da bir gün karşıma geçip ben sıkıldım gidiyorum demeyeceğini. Ama yok, belki de yeni bir evladım olacak

dersin, ondan vazgeçip diğerine gidersin. Yok, ben sana güvenmiyorum. Kızımın dünyasını yıktırmam."

"Yapmam, bunu zamanla göreceksin zaten." Dişlerinin sıkıyordu

"Evet, zamanla gördüm zaten (!)." Sesindeki kinayeler, bir kir edici üslubu genç adamın dişlerini gıcırdattı. Hazan başını eğip yere baktı. Derinden bir iç gerdi. Kendini ıssız bir sokakta ısırmış ufacık bir kedi ve karşısındakini ise azgın bir Doberman gibi görüyordu. Demir'in ya da başkalarının, hayatlarını dayatmalarla yönlendirmesine izin veremezdi. İşlerinin bu kadar uzamasını istemiyordu. Demir değil Hazan dayatma yapmaya başlamıştı ve bunun farkındaydı. "Sabah..." derinden bir nefes aldı. "Avukatınla görüşeceğini söyledin işlemler için, buna gerek yok." Yutkundu ve güç toplamaya çalıştı. "Zira nüfus kâğıdında zaten senin adın yazıyor" dedi bakışlarını çekinikçe önce geniş göğsünden, karalı güçlü çehresine çevirerek. Onun hızlanan nefes alış verişleriyle, o da heyecanlanırken, bakışlarını usulca yukarı çıkardı. Gözleri onun derin, mavi, müşkül bakışlarıyla birleşti. Anlamlı gözlerinde kısa bir an bocalayarak bekledi. Öyle derin bakıyordu ki, sanki gözlerinde özlem vardı. Kendini esen yelde savrulan naylon parçası misali çaresiz hissetti. Ona doğru savrulmak istemiyordu. Bunu yapmayacaktı.

"Bunu bilmiyordum... Gerçekten... adım mı yazıyor?" Genç kadın, kafasını salladı olumlu anlamda... Yutkunup, konuşmasına devam etti. "Velayet davası falan açmanı istemiyorum. Bunun kızıma zarar vermesinden korkuyorum. O daha ufak ve hasta, kaldıramaz böyle şeyleri."

Demir kalın kaşlarını çattı. Eliyle kendi sağ kolunu sıkıca kavradı ve sıktı. "Lanet olsun Hazan, böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Onu hastayken böyle saçmalıklarla üzeceğimi... Ben sizi ayırmam, böyle bir şey yapamam."

"Evet, zaten buna hakkın da yok. Yapmassan iyi olur, onu benden ayıramazsın. Ben sadece söylemek istedim. İki dünya bir araya gelse onu sana vermem."

"O zaman bana bir alternatif sun, sana nasıl yaklaşacağıma ya da onunla nasıl diyalog kuracağım konusunda bilgim olsun."

Bu sefer Hazan kaşlarını çattı. Bu adam ne diyordu? *Ona yaklaşmak mı?* Lanet adam bir adım atmaya kalkarsa onu tırnaklarıyla parçalardı. "Ah, affedersin! Doğururken kullanma kılavuzunu yazmayı unutmuşum, böyle bir hatayı nasıl yaptıysam (!)." Dudağını büktü kızgınca ve biraz yüksek perdeden sesi çıktı. "Bu öyle anlatmayla öğrenilmez, aptal mısın?! Sanki bana onun kullanma kılavuzunu ver der gibi konuşmayı kes. Madem o kadar meraklısın babalık yapmaya, kendini keşfet, kızının kalbine nasıl gireceğini kendin öğren. Benden sana hayır yok"

Demir derin bir nefes alıp sıkkınca dışarı saldı. İhtiyatlı başını hafifçe sarstı. "Lütfen Hazan, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Sana onu anlat demiyorum ki, en azından ona nasıl yaklaşacağımı söyle. Ben onun üzülmesini istemiyorum. Gördüm onu... Kısa bir an, birkaç saniye de olsa gördüm. Çok zeki bir kız. Onu üzmekten, zarar vermekten korkarım, sakınırım..."

Hazan sakince nefesini alıp, derinden gelen sesiyle tutukça konuştu. "Tamam, kızıma seni bir arkadaşım olarak tanıştırırım. O iyileşince anlatırsın. İnşallah kanın uyarda kızım kurtulur."

"Ve?.."

"Tamam, dedim ya! Sen de onu tanıyabilirsin ama benim gözetimim altında. Onunla sadece benim nezaretim altı görüşeceksin."

Demir konuşmadan birkaç uzun saniye baktı. Usul usul, sanki yılların özlemiyle hiçbir ayrıntısını kaçırmadan çehresini süzmeye başladı. Ciddi yüzünü, kararlı duru su damlası gibi gözlerini, kasılmış güzel kıvrımlı dudaklarını süzdü. Sonra da mütemadiyen bir rahatlamanın eşliğiyle durağan bir sesle mırıldandı. "Bu kadar mı? Senin makul anlaşman bu mu?" Gözleri keskin pırıltılar saçarak cevabını bekliyordu.

"Daha ne yapayım be adam, eve de alayım mı seni?" diye hırçınca gürlediğinde, Demir'in bu alaylı sözleriyle gözleri parladı. Hazan o sırada kızgın olduğu için göremedi bunu ve hiç istemiyordu, ama gene de yapmak zorunda olduğunu artık biliyordu. Bu konuları konuşmak istemiyordu. Onu zorladığı için Demir'in kafasını uçurmak istiyordu. Lanet adam, hayatının içine yatay dalış yapmıştı ve şimdide derinlere dalmayı amaçlıyordu.

"Ecrin seni iyice tanıdığı zaman... ve senden hoşlanırsa..." Bunu üzerine basarak söyledi. "Ve ben zamanın doğru olduğunu düşündüğüm zaman, babası olduğunu söylerim. Hak etmesen de!" *"Ve bunu söylediğim anda çocuğum, söylediğim yalan yüzünden benden nefret edecek"* diye düşündü. Ona çok kızacaktı.

Demir ağırlığını bir ayağına verip kafasını hafifçe yana eğdi. Keskin gözleri mutlu ve hülyalı bakıyordu şimdi. "Öyleyse?" Derin bir nefes aldı. "Kızıma benden bahsedeceğin doğru zamanı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Hazan kollarını göğsünün altında bağladı, gözlerini devirdi. "Bak, bunu yapacağım ama sana da güvenemiyorum. Velhasıl ben sana nasıl güveneceğim, onu mahkeme kararıyla elimden almaya kalkmayacağına nasıl inanayım? Ya da yarın karşıma geçip, onu istemeyeceğine."

Demir ayağındaki baskıyı bırakıp birden doğruldu. Geniş omuzları diklendi. "Yapma Hazan, beni tanıyorsun bunu yapmam."

"Hayır! Seni tanımıyorum" dedi sakince soluyarak. Gözleri söylediklerini tasdikler gibi katıca koyulmuştu. "Sen de yeni beni tanımıyorsun. İnsanlar değişir! Karakterler bozulur. Bunu en iyi sen bilmelisin. Şimdi! Ona babası olduğunu söylediğimizde, bu onun üzerinde büyük bir şok etkisi yaratacak. Bence bunu mümkün sana alıştığı zaman yapmalı. Kızım..." Demir dişlerinin arasından homurtular eşliğinde söylendi. "Kızımız!.." Hazan kaşlarını kaldırıp meydan okuyarak, "Kızım! Sadece beş yaşında ve eminim vesayet davası ve bizim girişeceğimiz savaş onu incitir. O daha ufacık. Kafasının karışmasını, mahkeme tarafından incelenmesini istemiyorum. Hem hasta, onun bunları yaşamaması lazım."

"Her şeyden önce *'kızım'* deyip durduğun ve benden sakladığın o varlık aslında senin olduğu kadar benimde *kızım* oluyor. Beni hatırlatmalara mecbur etme. Bir de benim babalığımla kocalığımı aynı kefeye koyup karıştırma. Ecrin'den uzak durmamı açık ve net bir biçimde söylemeseydin, ben de onu üzerime alacağımı söylemezdim. Ben sadece babası olduğumun bilinmesini istiyorum. Sana nasıl güven verebilirim bilmiyorum. Bak, yemin ederim, isti-

yorsa... İstersen kâğıt falan ne gerekiyorsa imzalarım, yeter ki bu konuya kapat."

Hazan sınırlarının arttığını hissediyordu. Ona posta koymayı istediği hâlde, şimdi karşısında put kesilmesine ne mana vermeliydi? Bir de geçmiş karşısına yemin ediyordu. Onun yeminine güvenecegini düşündüren unsur neydi? Başını kaldırdı gururla.

"Yemin şeref işidir! Senin yeminine güvenmiyorum."

Adam hakaretlerinin habis yüküne başkaldırmış bir bakışla, dişlerini sıktı ve arasından tısladı. "Hazan yeter. Beni iğnelemekten, aşağılamaktan, suçlamaktan vazgeç. Ben zaten ne kadar günahkâr olduğumun bilincindeyim, daha fazlası olamaz..." Kaşının tekini alayla havaya kaldırdı genç kadın, "Kahretsin!" diye homurdandı adam ağzının içinde. Hazan onun homurtusunu duyunca, "Efendim" dedi hayretle. Demir itaatkâr bir tınıyla, "Tamam, ne istiyorsan yapacağım... Bir şey hariç!."

"Ne?" dedi birden, "Sen bana şart koşacak avantajda olduğunu mu sanıyorsun? Ve bana seçenek sunacak durumda değilsin bilmem farkında mısın?" derken hemen ardından ekledi, "Neymiş bir tek şey?"

"Sizden uzak durmam bunu unut!" dedi kararlı ve kesin bir biçimde. Gözlerindeki katılıkta bunu destekliyordu.

"Ben de tam onu söyleyecektim... Benden uzak dur, kızınla görüşmene ise izin verdim ama benden uzak dur." Gözlerini tiksintiyle devirdi. "Çünkü seni görünce midem kalkıyor ve her seferinde bunu tutup tahammül etmek zor olur inan. Bir gün önüne çıkarırım."

"Benden hoşlanmıyorsun bunu biliyorum" dediğinde Demir, lakayt bir rahatlıkla Hazan onayladı. Kendini çabuk denetliyordu. "Açıkçası evet, hem de kocaman bir evet! Hoşlanmıyorum!"

"Bana güvenmiyorsun?"

Hazan sanki deliymiş gibi baktı. "Ne bu? Evet, hayır mı oynuyoruz? Senden nefret ediyorum, hatta öldürecek kadar çok öfkeliyim. Seni görünce nevrim dönüyor, asabım bozuluyor, dünyam tepeme çöküyor, bu kadar yeterli mi?"

Demir dişlerini sıktı. *"Hak ettin sen bunu"* dedi iç sesi. Ama

sonra düşündü. Nefret aşkın ikiz kardeşiydi, en azından beni hâlâ unutmamıştı. Bu duygunun adı nefret olsa da! Bu duygu karşısında merakını gizlemeye çalışarak tekrar konuşmaya mecbur oldu, "Ta- mam. Nasıl istiyorsan öyle olsun. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Sen ne zaman istersen ben de o zaman açıklarım."

Hazan başını yana devirdi. Sükûtu bir müddet devam etti. Fakat nihayet karar vermiş olacak ki, sert bir manevrayla kapıya yönelir- ken açmak için, birkaç saniye durup derince soludu. Ve düşündüğü şeyle olgun bir dürtüye kapılıp, "Kızım merak etmiştir" Biraz dura- ladı. "Eğer... Eğer istersen... sen de gelebilirsin" Ve kapıyı açıp çıktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Uzun adımlarını biraz kısaltıp genç kadının arkasından yürüyordu. Hazan babasının koluna girmiş, neşeyle bir şeyler anlatıyordu. Sesini, yüzünü, babasına bakan neşeli hâlini arkadan görme imkânı sağlamıştı. Özlemişti sesini, bakışını... Topuzundan kurtulmuş birkaç parça sarı buklesi, nadide bir mücevheri andıran eşsiz ensesine doğru kıvrılarak akmıştı. Onların görüşmediğini sanacak kadar nasıl aptal olabilmişti! Oysa her daim onların birbirine ne denli düşkün olduklarını bilmesi gerekirken... ve birbirlerini öz evlat baba ilişkisinden daha sıcak, daha öz davrandıklarını nasıl göz ardı edebilmişti? Bunca zaman onun hayaliyle yaşarken, bir telefon kadar uzağında olduğunu öğrenmek canını yakıyordu. Onu sevdiğini çok sonra fark etmesi ve yaptığı hatalar tokat gibi yüzüne çarpıyordu şimdi. Onu bulduğuna sevinirken, şimdi bir de çocuğu olduğunu öğrenmek... Derin bir nefes aldı. İşte bu şaka gibiydi. Onu bulduğuna bile içinden gelerek sevinemiyordu. Kızı, onun küçük kızı hastaydı. Görmediği, naçizane varlığını yeni öğrendiği kızı zor zamanlar geçiriyordu. Bunca zaman kim bilir nasıl acı çekmiş, nasıl yaralar açılmıştı ufacık yüreğinde! Kendini ona nasıl tanıtacaktı? Derdini nasıl anlatacak-

tı? Baba olmuştu bir anda... Hem de kıymetini bilmediği, hoyratça savurduğu sevdiği... uğrunda ölecek kadar çok sevdiğini, sonradan anladığı kadından. Onların parçası. Nasıl olduğunu hatırlamasa da, ikisinin bebeği!

Gerçi değişmişti, Hazan'ın eski, sakin, sessiz, biçare hâli yoktu artık. Gözleri başkalaşmış, bakışları olgunlaşmış ve durgunlaşmıştı. Duruşu bile bambaşka, daha dik, eğilmez, kendinden emin, güvenli olmuştu. Onun Hazan'ı çoktan değişmiş, büyümüştü! Hayata karşı dimdik, yıkılmaz bir hâlde ayakta vakurca duruyordu. Özgüveni fazlasıyla yerinde, kendinden ödün vermeyen, sevdikleri için herkesi yok sayan bir kadın olmuştu. Onun sonradan yakaladığı gururu, Hazan tek başına göğsünde muazzam bir olgunlukla taşıyordu. Sanki ona ulaşması artık daha da imkânsız olmuştu. Önce, en azından hayallerinde, rüyalarında böyle ulaşılmaz, böyle uzak değildi. Gerilerde bıraktığı gibiydi. Pırıl pırıl bakan, sevdiği için fedakârlık yapan... Artık o değildi! Kendi elleriyle değiştirmişti sevdiğini. Gözlerindeki saf sevginin yerine nefreti koymuştu, bedenindeki şeffaf arzunun yerine tiksinmek ve bunu kendi isteyerek bilahare hunharca yapmıştı. Oysa bugün onun saf nefretini, o kadar yakından, can alacak kadar taze görmüştü ki, kocaman yüreği... iri vücudunda ufalanmış, küçülüp büzüşerek kalmıştı.

Uzun koridor sonunda bitti. Geniş beyaz kelebek kapı açıldı. Onlar kapıdan içeri girip gözden kaybolurken, genç adamın heyecanı galeyana geldi. Boğazını yakan tedirginlikle, derin derin nefes almaya başladı. Kalbi teheyyüçle göğüs kafesini delecek gibi güçlü atıyordu. Kocaman elleri mi titriyordu? Ellerini yanında yumruk yaptı. Kulağına bıcır bıcır çocuk sesleri gelirken, o acaba bu seslerden hangisi, *"Benim kızıma ait"* diye düşünmeden edemiyordu. Derinden bir nefes aldı. Göğsü genişçe şişerken, sıkkınca dışarı salıp kapıya uzandı ve iterek açtı.

İçeri girdiğinde etrafın normalden daha aydınlık ve her yerin rengârenk çocuk oyuncaklarıyla dolu olduğunu fark etti. Bir sürü çocuğun hastalıklarına inat, gülen gözlerle eğlenerek koşup oynadığını görmüştü. Kimisinin saçı yoktu ve kimisinin de başına renkli

çiçekli, böcekli bandana takılmıştı. İçi acıdı genç adamın, hayata karşı neşeleri tükenmeyen, dünyanın en masum varlıklarının böyle büyük bir dertle uğraştığını görünce, insanın inanası gelmiyordu. Onlar çocuktu ve hayatları ellerindeki parmaklarının sayısı kadar azdı. Ne çok fazla, ne de çok azdı! Ömürleri bir nefes kadar mıydı, yoksa daha mı azdı?

Bunu düşünmesiyle bile yüreğine bir ağırlık bindi. Daha evladı olduğunu öğrenemeden, onun acısına dayanamazdı. Bakışlarını oyun parkının orada gezdirdi. Hazan bir hemşireyle konuşuyordu. Sakin adımlarla yürürken, bir taraftan etrafa bakınıp kızını görmek için ortamı gözlemliyordu. Genç kadının yanına yaklaştı.

Gözleri hâlâ içeride gezdirirken, "Zehra Hanım, Ecrin nerede? Onu göremedim de!" Yaşlı hemşire toplu suratını soldaki kapıya doğru çevirdi. "Aslı hemşire ellerini yıkamaya götürdü. Çikolata yemiş galiba." Hazan kafasını salladı. "Kim verdi acaba gene?" Zehra hemşire iri gözlerine ulaşan şefkatiyle, gülümseyerek baktı genç kadına. "Bence, kimi kandırdı gene desek daha iyi olur. Onun o tatlı dili yok mu?" dedi kafasını sallayarak, "Şeytanı dine getirir valla."

"Anne..."

Hazan ve diğerleri aynı anda bakışlarını giriş kapısına çevirdiler. Ecrin koşarak onlara geliyordu. Hazan tebessüm ederken, Kerem Bey büyülenmiş gibi bakıyordu. Kocaman adam ayakta ağlamaya başlamıştı. Kendini dik tutmakta zorlandığı o kadar belliydi ki! Demir ise donup kalmıştı. Sanki dünya gözlerinden silinmiş bir tek kızı kalmıştı. Onu ilk gördüğünde inceleme fırsatı olmamıştı böyle ayrıntılı. Ama şimdi bir babanın evladını incelemesi keşfetmesi gibi inceleyecek nitelikte bakıyordu. Yüzündeki boyası da silinmiş, duru yüzü açığa çıkmıştı. Onun kızıydı? *"Kızım. Benim kızım!"* dedi mırıldanarak.

Hazan kollarını açtı ufak kızına, "Canım, neredeymiş benim Kelebeğim?" Onu bir çırpıda kucağına alıp yan tarafına bacakları açık oturtarak, "Anne bak yüzümü yıkadım. Aslında sana kelebeğimi gösterecektim ama bozuldu. Terleyince aktılar. Aslı ablada yüzümü temizledi."

Hazan kızının saçlarını geriye çekti. Başını yaklaştırıp mis kokulu yanağından öperken, onun gül kokusunu kendine hapsetti. "Bir dahakisine bakarım Kelebeğim üzülme. Hem sana bir sürprizim var." Bakışlarını yanındaki babasına çevirdi. "Bak annem bu kim biliyor musun?" Ecrin önüne gelen bir tutam saç buklesini parmağına sararak oyalanırken, annesine baktı. "Kim anne?" dedi sevgiyle ve ağlayan yaşlı adama bakarak. Hazan kızına tebessüm etti, "Hani uzaklarda... Çoook uzaklarda, gemilerde benim neyim vardı?"

Ecrin'in yanakları toplandı. Neşeli bir gülümsemeyle, "Dedem vardı" dediğinde meraklı bakışlarını yaşlı adama çevirirken, gözlerinde haylaz pırıltılar uçuşuyordu. Yaşlı adam o mavi boncuk bakışlarından içi eridi. Onun meleği vardı. Bu gerçekti.

"Sen benim dedem misin?" dedi billur gibi akıcı, su gibi duru sesiyle; ince kaşlarını kaldırıp bunu duymak ister gibi bakıyordu. Kerem Bey titreyen elleriyle kendi yanaklarını silip, ufak torununa uzandı. Ona dokunmak, gerçek olduğunu hissetmek istiyordu. Onun yumuşacık taze tenine çekinikçe dokunarak, titrek bir sesle konuştu. "Evet, Kumrum ben dedenim! Seni görmeye geldim." Gözlerini sevgiyle süzdürdü. "Bana gelmek ister misin? Ben seni çok merak edip, fazlasıyla bekledim, hem de çok özledim" dedi ağlamaklı bir sesle. Ecrin annesine baktı onay bekler gibi. Hazan başını sallayıp dedesine uzattı. "Hadi tatlım dedene merhaba de, elini öp öğrendiğin gibi."

Ecrin dedesinin kucağına gidince şakınca bakmaya başladı. Ufacık ellerini ilk yüzünde gezdirip, bir körün eliyle keşfetmesi gibi dokunarak keşfetti. Kendi yanağında dolaşan, yaşlanmaya başlamış buruşuk ama şefkatli elini yakalayıp ufacık dudaklarına götürdü. Yaşlı adamın ellerine baldan tatlı dudaklarını dokundurup, sulu bir öpücük bıraktı. Sonra da başına koyup yaşlı adama baktı. Çocukça bir saflıkla gözleri cam bilyeler gibi ışıldayarak, "Bana harçlık verecek misin dede, elini öptüm?" dedi dudaklarını öne uzatarak. Kerem Bey onu kollarına alıp sıkıca sarılırken, Demir gözleri dolarak onlara bakıyordu.

"Tabii, Kumrum hemen, sen iste yeter ki."

Kocaman adamın içinden sesle ağlamak geliyordu. Babasına ne kadar güzel *'dede'* diyordu. Kerem Bey ufak torununun yanaklarına birbiri ardına bir sürü öpücük bıraktı. "Ben senin dede diyen dillerini yerim Kumrum, sen ne tatlı bir şeysin böyle. Ben sana olürüm..."

Torun ne tatlı bir şeydi böyle, ne kadar öpse doyamıyor, canına sarsa yetmiyordu. Ecrin kıkırdayarak elini ağzına koydu. Bakışlarını, onun yaşlı ama sevinçli gözlerine çevirdi. "Dede, gıdıklıyor dikenlerin, ne kadar çok var!" dedi kendi narin yanağına dokunarak. Bakışlarını onlara dolu dolu gözlerle, nefesi kesilmiş şekilde izleyen adama kaydırdı. Bu dünya gözlerinden silinmiş, nefes almadan, bundan sonraki hayatını izliyordu. Şu anda yerde de değildi gökte de, Araf'ta kalmış nefesi kesilmişti. Bu hayat artık bir tek onun değildi!

"Aaa, dev adam burada!" Annesine baktı. Gözleri sanki daha önce onun kadar iri bir adam görmemiş gibi büyütüp, heyecanla konuşmaya başladı. "Anne bak dev adam arkanda duruyor, o bana topumu verdi."

Hazan arkasını dönüp Demir'e baktı. Üzerime aldığım vazifenin bu kadar güç olduğunu kestirememiştim. Biraz evvel derin denizleri andıran kederli gözleri buğulanmış, duyguları sis bulutlarının ardına sığınmıştı. Önceden sahip olduğu dingin denizleri andıran gözlerinde, şimdi kederli bir fırtına kopuyordu. Yorgun ama umutla bakıyordu yavrusuna. Onun tedirgin ama heyecanlı, sevecen fakat çekinik bakışlarında takılı kalmıştı suçlu bakışları. Duygu yüklü mavileriyle yutkundu. Yüreğinin içine kızgın bir ateş düştü. Vicdan azabı dedikleri şey içini yaktı kavurdu. Onlara bunu yaparken en iyisini yaptığını sanıyordu, ama işte şimdi yanıldığını anlıyordu. Yanlış yapmıştı. Ne kadar hatalı olsa da, onları ayırarak en büyük, telafisi mümkün olmayan hatalardan birisini yapmıştı. Onun evladına bakışlarını gördükçe, altında kalıp ezilmeye başladı. Tedirgince, ürkekçe bakıyordu. Sanki sarılmak kıracağından, dokunsa inciteceğinden korkuyordu. Ya da dokunmaya çekiniyor gibi bakıyordu. Ecrin annesinin yüzüne o ufacık elleriyle dokunup kendine çevirdi.

"Anne sen bu koca devi tanıyor musun?" diye meraklı billur sesiyle sordu. Hazan kızına dolmuş gözlerle baktı. Yutkundu. Ne diyecekti. *O dev senin baban* mı? Diyemezdi. Ağlamayacaktı. Kendini zorlayarak gözyaşlarını geriye itmeye çalıştı ama nafile, inatla geri geliyorlardı. Dolup boşalmak istiyorlardı. Sonunda konuşmaya cesaret buldu. Gözlerini birkaç saniye kapatıp, derince bir nefes aldı. Kızıyla bakışları birleşince tebessüm etti.

"Evet, tatlım o devi tanıyorum... O?!"

Dudağının kenarını dişleyip Demir'e baktı. Genç adam hipnotize olmuş gibi ufak kızına bakıyordu. "O benim arkadaşım!" dedi sonunda.

Demir'in bakışları kendine döndü. Ellerini cebine sokmuş, büyük ihtimalle de yumruk yapmıştı. Bu, izzetinefsine dokunmuştu ve bütün kırgınlığını ileri iteliyordu. Sıkıldığı, bocaladığı zamanlarda yaptığı gibi, bir bacağını hafifçe sarsıyordu. Kızına baktı tekrar. "Ona da merhaba demek ister misin, bak sizi tanıştırayım?" Kızını Demir'e usulca uzattı. "Bak Demir, bu benim kızım Ecrin."

Demir nefes almayı kesip Hazan'a baktı. Genç kadın kafasını sallayınca ellerini cebinden çıkarıp, titrekçe tereddütle titrerken uzandı. Sanki kırılacak bir bibloyu alır gibi, naifçe ellerini arasına alıp kendine çekti. Daha fazla engel olamadı kendine. Yanağına doğru bir damla yaş süzülürken, "Merhaba" dedi kederli kalınlaşmış tok sesiyle. Ona bakmak ne kadar güzel ve inanılmazdı. İri gözlerini kendine dikmiş şaşkınca inceliyordu. Uzun kirpikleri, duru mavi gözlerinin kenarında kendisinin gibi irisleri halka hâlinde yeşile çalıyordu. Kızının gözleri kendine benziyordu. Denizi ve bulutları bir arada taşıyordu. Hazan'ın gözleri gibi duru mavi değildi, kendi gibi bakıyordu. Pembe kelebekli tişörtü, altına giydiği kısa kot şortu, beyaz teni... Fakat bu güzelliklerin hiçbirisi yüzü kadar harikulade değildi. Yüzünün masum meleksi yapısına hiçbir şey eş değer olamazdı.

"Ah... Merhaba dev amca" dediğinde dalgın bakışları dikkatini çekerken, mavi gözlerini irice açıp ondan cevap bekleyerek sabırla baktı. Açık pembe yanakları konuşunca toplanmış, kırmızı parlak ve ufacık dudaklarını aralayıp laflarını yayışını dinledi. Kulağını sanki bir senfoninin eşsiz parçası gibi okşamış, içine doğru süzülmüştü.

"Ben de büyüyünce kocaman olacağım, ben de senin gibi büyür müyüm çok süt içersem?" Pürüzsüz sesi, şaşkınca bakan masum bakışlarıyla onun kız mıydı? "Tabii! Elbette olursun. Neden olmayasın" dedi titrek çıkan sesiyle. Onunla ilk konuşmasıydı. Nasıl konuşacağını bilmiyordu. "Kahretsin!" diyerek ağzının içinde homurdandı. Ecrin ufak bir kıkırdama çıkardı. Sonra gülmemesini gerektiğini utangaç bir bakışla yarıda kesti. "Bu çok kötü bir laf öyle deme ayıp, annen sana kızar."

Demir onun kendine akıl verme şekline ve gülümsemesine hayran kaldı. Tenine değen ufacık bedenden öyle ısı yükseliyordu ki -nasıl geçmesin- içi ısınıyordu. Onun minnacık ellerinin yanağına değdiğini, ufacık parmaklarının teninde gezindiğini fark etmişti.

"Neden ağlıyorsunuz siz, ben iyileşeceğim?" dedi masumca, suratını astı ağlayarak bakanlara. Ufak elleriyle Demir'in yanağındaki gözyaşlarını kuruladı. Bakışlarını annesine çevirdi. "Değil mi anne ben iyi olacağım gene? Bir kere olmuştum. Allah beni iyi edecek yine!" dedi, küçük çenesini ufak döşüne çarptırarak kendini tasdikledi. Hazan elleriyle dudaklarını kapamış, titreyen dudaklarını dişleyerek saklıyordu.

"Evet, annem iyi olacaksın. Bak Demir sana kan vermeye geldi. Babamda verecek, gene iyi olacaksın."

"Evet, ben iyi olunca annem bana bisiklet alacak, ben ona bineceğim hep... ama dışarıda. Sonra bir de okula gideceğim ben, bir sürü arkadaşım olacak." Adını bile kendince söylediği isteğiyle. Demir daha fazla dayanamadı. Bu acı yüreğine ağır gelmişti. Ecrin'i, Hazan'a nazikçe uzatıp, aniden arkasını döndü. Hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. İçine sanki bir bıçak saplanmış, kanırtıyor ama canını almıyordu. Hızla kapıdan çıkıp yanında bulunan banka kendini attı. Dirseklerini dizlerine dayayıp, elleriyle yüzünü kapadı. Yanaklarından sessizce akan ıstıraplı yaşları, içinde kopan hicran fırtınalarıyla vücudu kasılarak duruyordu. Canı gırtlağına takılı kalmış çıkmıyor, nefesini kesiyordu. Bu nasıl bir acıydı Yarabbi? Ufacık yüreğiyle bisiklet hayallerini bile, hastalığının bilinciyle erteliyordu! O buna birkaç dakika dayanamazken, Hazan buna nasıl dayanıyordu? Bu-

na yürek dayanmazdı ki? İçine oturan acının telafisi de, açıklaması da yoktu.

·Omzuna dokunan şefkatli sıcacık ellerle başını hafifçe kaldırıp çevirdi. Islanan gözlerini babasının yorgun ve üzgün yüzüne çevirdi. Erkekler ağlamazdı ama ağlamak istiyordu, kimseyi umursamadan. Acizliğine, yaptığı hainliğe kızıyordu. Daha onun sıcaklığını yeni tatmışken, ölümün soğuk nefesini ensesinde gaddarca hissetmek... Candan daha değerli canını kaybetmekle korkmak, bu çok fazla gelmişti· bedenine. Daha onu yeni kabullenip kendini inandırmaya çalışırken, bir de onun hastalığından dolayı kaybetme korkusu... Bu çok acıtıyordu. Babası yanına oturup omzunu iyice sıktı. Demir'in üzgün pırıltıların hâsıl olduğu düşünceli başını aşağı eğdi. Boynu bükküldü. Acı acı yutkundu.

"Bu çok ağır baba... İnsanlar bir baş ağrısından şikâyet ederken, onun ufacık bedeninin kocaman acılarla savaşması içimi kanatıyor. Ufacık ama şimdiden hastalığını kavrayıp isteklerini ertelemeyi öğrenmiş. Onu tamadan kaybetmek istemiyorum. Baksana nasıl da hayat dolu? Neşesi insanın içini aydınlatıyor" dedi dudaklarından acı dolu bir inleme kaçarken. Başını salladı. "Onun mutlu olduğunu göremeden, doyasıya sevmeden bir şey olmasın, ben canımı bile veririm. Yeter ki iyi olsun" dedi münkesir dudaklarını birbirine bastırarak. Daha fazla konuşamadı.

Babası derin bir nefes aldı. Yaşlı adamında içi kan ağlıyordu. Böyle acıların ne kadar ağır olduğunu biliyordu. Bir de evladı çocuğuyla ilk defa karşılaşıyordu. Kocaman olmuştu ve hasta! Bu onun geniş omuzlarını çökertmişti. Şimdi o kendi evladını nasıl düşünüyorsa, yaşlı adam hepsini ayrı ayrı düşünüyordu. Onun da içine dar geliyordu yüreği ama o baba olmanın anlamını biliyordu. Oğlu da öğrenecekti. Baba olmak eşsiz ve bir o kadarda meşakkatli bir işti.

"Geçecek oğlum. Allah'ın izniyle kurtulacak. Senin uymazsa benim, o da uymazsa annenin, birininkisi illa uyacak. O iyileşecek ve büyüdüğünü hep birlikte göreceğiz. Onu birlikte büyüteceğiz."

Hazan kızının elinden tutmuş, girişte duruyordu. Genç adam kafasını kaldırıp kapının eşiğinde onları görünce, yerinden kalkıp

başını yana çevirerek yanaklarını kuruladı. Hazan onun ağladığına, ilk kez şahit oluyordu. O üzülürdü ama ağlamazdı! Ağlamanın kaderinde yazmayı çizdiğini, hatta erkeklere yakışmadığını söylerdi. Ama şimdi ıslanmış kirpikleri ok ok olmuş, kısılmış gözlerinin arasından buğulu bakıyordu. Gerçekten değişmiş miydi? Yok, sanmıyordu. Sadece üzülmüştü. Sonuçta bunu kabullenemese de Ecrin onunda evladıydı. *"Baba olmayı hak eder umarım!"*

Ecrin annesinin elini bırakıp holde kendi başına, hayali bir seksek oynamaya başlayınca, hepsinin bakışı ona çevrildi. Hazan kızının saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmış, güzel yüzünü açığa çıkarmıştı, ama ince telli saçları tokasından kurtulmuş birkaç dakikada bozulmaya başlamıştı. Onun her zıplamasında saçları bir sağa bir sola giderek sallanıyordu.

"Sonuçlar çıkmış isterseniz odaya çıkalım?"

Hazan bakışlarını holün başına çevirdi. Ecrin, Baran'a koşarak, "Baran, bak dedem geldi, sen biliyor musun onu, bak burada? Benim dedem var kocaman hem de" dedi elleriyle kocamanı gösterip dedesine baktı. Elini ağzına koyup kıkırdayarak, "Dede sen top mu yuttun? Senin karnında top mu var?" dedi, birden Baran ufak kızın yanağına dudaklarını bastırıp öptü. "Hey Kelebek, seni Aslı'ya versek, sen de ona yardım etsen, yazık çok işi var kızın yetişemiyor, yapar mısın?"

"Vay, demek Aslı'ya yardım edeceğim ha, tamam yaparım ama hastalara ben de bakacağım tamam mı?"

"Bak sen, pazarlık demek! Seni uyanık Ecrin kelebek, seni."

Demir onun kızına özgürce sarılmasına dayanamıyordu. O daha öpememişken, ona doyasıya dokumamışken, o her istediğinde dokunuyordu. Dişlerini sıktı. Kıskançlık damarlarında volkan olup akmaya başladı. Bakışları öyle bir karardı ki, bakışlarını genç adamın gözlerine öldürücü şekilde diktiğinin farkında değildi. Baran'da bir an çekmiyordu gözlerini onun gözlerinden. Meydan okuyordu iki genç adeta birbirine. Ortada kanlı bir sessizlik oluştu. Kerem Bey ve Hazan iki gencin birbirine müspet bakışlarım görünce rahatsız oldular. Demir nasıl savaş açıyorsa, Baran'da öyle karşılık veriyordu.

Babası yanına yaklaşıp boğazını temizledi. Hazan da, Baran'ın yanına gidip kızını yere indirdi. Ecrin bir elini annesine diğerini Baran'a uzattı. Hazan ilk defa kızının severek yaptığı bu hareketinden rahatsız oldu. Ensesine kadar ürperdiğini hissetti. Kendisini suç işlemiş gibi hissetti. Demir'in tenini yakan ateşli bakışlarını sırtında hissederken, omuriliğinden aşağıya akan buz misali bir ürperme geldi. Kalbi öyle hızlanmıştı ki, içini sıcaklar basıyordu. Baran genç kadına bakınca, Hazan kırık bir tebessüm sundu ve kızının elini tuttu.

Ecrin yerinde hoplaya zıplaya genç adama baktı. "Baran biliyor musun Can'ın kedisi varmış? O artık iyileşti babası ona kedi almış, sen de bana alırsın değil mi? Biz Melek'le paylaşırız korkma onu, ikimiz de severiz onu söz." Hazan kızına bakıp kaşlarını çattı. "Ecrin, Baran'ı rahat bırak gene başlama, sana geçen sefer evde hayvan besleyemeyeceğimizi söylemiştim. Sen de kabul etmiştin. Sana sebebini açıkça anlattım ya annem. Israrından vazgeç lütfen!" Ecrin ağır ağır nefes alıp, iç çekerek omuzlarını düşürdü. "Ama iyi olunca alırsınız değil mi? Ben iyileşeceğim, valla iyi olacağım" dedi gene suratını asarak. Baran onun üzülmesine dayanamadı. Ecrin'ne göz kırptı. "Söz Kelebek iyi ol, sana en güzel kediyi alacağım" dedi gülümseyerek. Ecrin yerinde zıplayarak annesinin elini bırakıp, Baran'ın üzerine atladı. Genç adam eğilip onu kucağına alırken, kollarını boynuna dolayıp, "Aslan Baran oley oley!" diye çocukça bir sevinçle haykırdı.

Demir onların muhabbetini görünce olduğu yerde kala kaldı. Kızının o adama nasıl sarıldığını... Kalbini bir el geldi sıktı. Göğsünün içindeki kalbi kafesine dar geldi, büyüdü ve durdu. Nihayetin de kalbi bir manevi felce uğramış gibi acıyla onlara bakarak duruyor, kıskanç düşünceler kısa bir an sonra ortadan kayboluyor, artık sırf onun için düşünmeye ve yaşamaya başlıyordu.

Babası yanına gelip gülümsedi. Yorgun gözleri cesaret verir gibi baktı kasvetli gözlerine. Demir bakışlarını onlardan çekip yana devirdi. Ailesini bu hale getirdiği için babasından değil, asıl kendinden utanmıştı. Babasıyla bakışları birleşince omzuna şefkatle vurdu.

"Artık fethetmen gereken iki kale var oğlum, savaşın biraz zor

olacak malum bozgunla başladı, ama gerçekten istersen kazanmayı başarırsın. Senin olanı kimseye bırakma evlat. Her ne olursa olsun peşini bırakma. Fakat bu sefer değerini de bilmek şartıyla!" dedi onların peşinden giderken. Artık onun bir daha hata yapacağını hiç sanmıyordu oysa. Yapsaydı bunca zamana kadar yapardı, hem de rahat kalmışken. Ama o Hazan'ın arkasından tek başına onun geçmişini beklemişti. Sahipsiz bir kulübenin daimi bekçisi gibi, sıkılmadan ümitsizce beklemişti.

Herkesin gözü heyecanla doktorun önüne koyduğu zarfa çevrilmiş, gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. Hazan nefesini tutmuştu. Sanki hayatı, doktorun iki dudağının arasında, bir kâğıdın yazısında takılı kalmıştı. Zaman uzadıkça içindeki korku ve kargaşa büyüyordu. Kalbi iyi olacak dese de, beyni en kötüsüne hazırlıyordu kendini. Kucağında bağladığı elleri ovalamaktan şişmiş, parmakları kızarmış acıyordu, ama farkında değildi. Ellerinin üzerine dokunan sıcacık merhametli ellerle, endişeli başını kaldırıp yan koltuğa güçsüzce baktı. Yaşlı adam güç verir gibi dingince gülümsüyor, elini şefkatle sıkıyordu. Ne zordu beklemek Yarabbi! Muallakta kalmak kadar feci bir şey yoktu. Bakışları kısa bir an Demir'e kaydı. O ne hissediyordu? Niye baktığını bilmiyordu ama gözlerini görmek, ne hissettiğini bilmek istiyordu. Belki de teselliyi yanlış yerde arıyordu.

O da, o sırada bakınca gözleri buluştu. Sonrasında ikisi de gözlerini doktorun masasına çevirdiler. Nuray zarfı açarken herkes birden nefesini tuttu. Kader anı dedikleri şey işte buydu! Nuray eline tahlil sonucunu alıp baktı. Yüzünü, ona gözlerini kırpmadan bakan kişilere çevirerek, "Evet, sonuçlar geldi" dedi duru bir sesle. Hazan dudağının kıyısını dişlerken heyecandan, Nuray Demir'e baktı. Hazan'ın dudakları hafifçe aralandı. Nefes almayı kesti. Kalbi öyle güçlü atıyordu ki, odadaki herkesin bunu duyduğundan neredeyse emindi. Ama Nuray kafasını hüsranla sallayarak baktığında, üzgün genç babaya gerçeği mırıldandı.

"Üzgünüm Demir Bey ama uymamış."

Hazan yıkıldı, dünyası başına çöktü. Az önce alamadığı nefesleri, şimdi yumru olup boğazına dizildi. Acıyordu kalbi, çok fazla

acıyordu. Çaresizlik ne zordu! Kan kaybediyordu bedeni görünmeyen yürek yaralarından, ruhu tenine dar geliyordu yine. Olduğu yerde omuzları çökerken sessizce oturmaya başladı. Yanağına doğru ne ara dolduğunu bilemediği incileri sıralandı. Umut... Umut dediği masal, gene teğet mi geçmişti onları? Kader yine oyun mu oynuyordu? Ama sonra o ses tekrar nefes verdi ciğerlerine, ölmeden ölmeyi gösterse de, hayatta tekrar başlamayı biliyordu. "Kerem Bey sizinki ve eşinizinki uymuş!" dedi Nuray, Hazan hüznün gark olduğu başını heyecanla kaldırdı aniden, sevinçle başını yana çevirdi. Ciğerleri saf havayla bayram ederken, gözleri pırıltılar saçarak babasıyla buluştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yaşlı adam derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Allah'ım... sana şükürler olsun!" dediğinde olacaklardan habersiz, Nuray'ın yüzü düştü. Genç doktor nasıl diyeceğini bilemedi. Bakışlarına hüzün oturdu. Elindeki kâğıdı masaya koydu. "Ama sizin de, eşinizin de dokuları uymuyor efendim maalesef!" dedi üzgün şekilde.

Hazan birden yerinden kalkıp elini şakaklarına koydu. Nuray onu mu sınıyordu? Bu olamazdı değil mi? Yanaklarına süzülen yaşlar nehir gibi akarak dudaklarıyla buluştu, birbirine bastırdığı dudaklarının arasından inler gibi hıçkırıklar kopmaya başladı. Bu çok ağırdı. Onun bebeği daha ufacıktı. Nasıl söylerdi iyileşemeyeceksin, bir daha oyun oynayıp gülemeyeceksin diye? Bunu diyemezdi! Tüm umutlarını onlara bağlamıştı. Bebeği kurtulsun diyeydi bunca şey. Ama gene olmamıştı.

Demir başını üzgünce kucağına çevirdi. Oysa babasınınkisi uyacak diye nasıl da sevinmişti. Genç adam ne yapacağını bilmiyordu. Umutlanmıştı. Ufacık bir bedenin kurtulması için umutlanıp dua da etmişti. Onu tanıyamadan, öpüp koklayamadan, varlığını hissedemeden olmazdı... Bu olmazdı, bir yolu olmalıydı.

"Bir yolu olmalı" dedi iç sesi dışa vururken. "Bir çaresi... Bir sürü insan var, kocaman dünya, illa birisininkisi uymalı" dedi inler gibi, oysa daha çok kendine söylüyordu sanki bunları. Yutkundu. Acı acı yutkundu. Gözlerine sisler çöreklenip buğulanırken, dişlerini sıktığı esnada tesadüfen Baran'la göz göze geldi.

Fakat Baran umursamazca yaslandığı duvardan sırtını kaldırıp, genç kadının yanına geldi. Deminden beri ona bakıyordu. Sevdiği kadının çaresizliğine şahit oluyor, ama hiçbir şey yapamıyordu. Hazan ağlamaklı bakışlarını genç adama çevirdi. Dertli başını yaslayacağı bir omuz, tutunacak bir dal, sığınacak bir liman arıyordu. Solgun yüzünü, "Olmuyor" der gibi iki yana sallayarak, yanağından aşağı sıra sıra süzülen yaşlarıyla hıçkırmaya başladı. Omuzları kuvvetlice inip kalkıyordu. Demir tam yerinden kalkıyordu ki, Baran kollarını açarak genç kadını kendine çekti. Bedenine yaslayıp başını saçlarına eğdi. Hazan yumruk olan elini onun göğsüne cansızca vururken, bir taraftan cılız bir sesle aman diler gibi bedbahtça haykırıyordu.

"Neden Baran, niye olmuyor? İyileşmeyecek mi benim bebeğim... Neden? Neden?" Baran derin bir nefes alarak saçlarını şefkatle okşarken, "Geçecek... Bulunacak canım, iyi olacak kelebeğimiz" dedi içten bir sesle.

Demir kafasını yana çevirdi. Genç adamın kendi kızının sahibiymiş gibi konuşmasını, sevdiğine dokunmasını kabullenemedi. Zaten ölüyordu, nefesi ağır sicimler hâlinde boğazına diziliyordu, bir de bu görüntü... Ağır geliyordu. Bu kadar eziyet, acı ve keder kocaman yüreğine sığmıyor, kalbi bedeninde büyüyordu. Haysiyet sahibi bir insan gibi ailesini inkâr etmek kadar ayıptı yaptığı aşağılık şey ve sefil bir şey için yıkmıştı her şeyi, nitekim biliyordu artık kabahatinin büyüklüğünü. Hayatın artık sadece sefahatinden ibaret olmadığını, ondan daha değerli olanların varlığını acı bir tecrübeyle öğrenmişti. Bilâkis şimdi bunların önemi yoktu. Daha önemli erdemleri ve kazanması gereken hayat savaşında onlara destek olmak vardı. Sadece sustu ve dinledi.

Kerem Bey boğazını temizleyip doktora baktı. Ortamdaki sessizlik sinir bozucuydu. Bir şey olmalıydı. Bir çaresi bulunmalıydı. Gözleri nemlenmiş, sesi kartlaşmıştı. Boğulur gibi konuşuyordu.

"Peki, doktor kızım ne yapacağız bu işi? Dışarıdan birilerinden bulma imkânı da mı yok?" dediğinde Hazan burnunu çekerek genç adamın yanından ayrıldı. Geriye çekilirken büyük bir yoksunluk hissi çöktü omuzlarına. Bacakları titriyordu, elleri terliyordu ve aynı zamanda bedeni buz kesiyordu. Vücudunun dengesi bozulmuştu. İradesi ufalıp yok olmaya başlamıştı. Eski dirayeti yoktu. Gücü tükeniyor, sabrı ufalanarak ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Tekrar yerine geçip oturdu. Nuray masanın üzerindeki kalemlerden birini aldı. Parmaklarının arasında dolma kalemle oyalanırken, bakışlarını yaşlı adama çevirdi.

"Aslında var! Dediğinizi yapabiliriz ama?.." Bir *"ama"* elbette çıkmasa olmazdı. Nuray'ın bakışlarında umutsuzluk vardı. Usul usul konuşuyordu. "Yapılan araştırmalara göre bu oran 30.000 ile 50.000 kişide birdir. Yani arkadaş veya akraba çevrenizden 30-50 bin kişinin testini yaptırmanız gerekebilir ki bu da imkânsızdır efendim. Çünkü bir testin maliyeti yaklaşık 50-100 TL'dir. Hem maddi, hem de manevi olanaklarının tükenmesini sağlıyor bu olasılık, bu gerçekten çok zor oluyor. Ne sabır ne de psikoloji bırakıyor insanda. Üstelik menfi bir sonuç çıkacağı da kesin değil."

Kerem Bey boğazım kılçık kaçmışçasına acıyla temizledi. "Tamam, bunu anlıyorum ama bunun için bir kuruluş bir yer yok mu? O kadar hasta çocuk var bu ülkede, onlar ne yapıyorlar? Onca insan nasıl buluyorlar donörlerini? Ben duydum, ilikler bir yerde korunup veriliyormuş hastaya, onlardan soralım, illa biri uyar değil mi?" dediğinde babasımn söylediklerivle, Demir büyük bir umutla yerinden doğruldu, eğreti oturup koltuğun ucuna yaklaştı. Kara gözlü Doktor Hanımın gözlerinin için bakıyor, vereceği cevabın müthiş heyecanıyla kıvranıyordu. Nuray kafasını salladı üzgünce, bakışlarını Hazan'a çevirdi. Genç kadın bunları defalarca duymasına rağmen yine de bir umut gözlerine bakıyordu. Hani her annenin umudu gibi... Bakışlarını tekrar yaşlı adamla buluştuğunda dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ülkemizde iki tane kemik iliği bankası mevcuttur Kerem Bey, Birisi İstanbul Çapa Tıp Fakültesi, diğeri Ankara Tıp Fakültesi İb-

ni Sina Hastanesi Hematoloji Kliniğindedir. Öncelikle kemik iliği nakline karar veren doktorlarınız, nerede ilik nakli yapılacağını da belirterek hastanızın doku grubu sonuçlarını bu merkezlere bildirirler. Türkiye içerisindeki veya dünyadaki diğer kemik iliği bilgisi de, gene bankasındaki bilgilere girilerek size uygun kemik iliği bulunmaya çalışılır. Fakat... Biz bunları çok kapsamlı bir şekilde her hâlükârda zaten yaptık ve hâlâ Ecrin'in dokusuna uyacak bir verici bulamadık. Aslında daha önce bir kere bulundu, geçen sene nakil yapıldı, fakat vücut bunu reddetti. Doku reddi oluştu. Yani anlayacağınız, hastalıklı hücreler sağlıklı hücreleri tekrar yok etmeye başladı."

Yaşlı adam yerinden kalktı. Demir konuşamıyordu. Bu konular hakkında cahildi. Hastalığın ismini elbette ki duymuştu ama bilgisizdi. Çaresizlik ne kadar zordu bir baba için! Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Ne soracağını bile düşünemiyordu. Sonra boğazını temizledi, cızır cızır bir sesle konuşmaya çalıştı, "Yurt dışına çıkalım, orada baksınlar, bir sürü hastane, doktor var orada. Belki oradaki insanların biri uyar olmaz mı? Kocaman dünya, nereye derseniz oraya gideriz... Yeter ki iyi olsun, para mühim değil, tüm varımı satar bulurum, kredi çekerim olmadığı yerde."

"Bakın Demir Bey... Bu iş öyle ucuza yapılmıyor! Tamam, yapalım en iyisini yapalım ama..." Nuray kalemi yavaşça masaya koydu. Elini de üzerine koyup masaya yaklaştı. "Biz tüm araştırmaları zaten yaptık. İlk vericimiz Rusya'dan geldi. Öncelikle tüm HLA gruplarının uygun olması, sonrasında da daha hassas tam uyumluluk testlerinin yapılması gerekiyor, bu çok maliyetli bir süreç. Hazan daha önce yaşadı bunları. Tüm varlığını harcadı. Yapalım... yapalım ama! Bu bir sürü zaman kaybı yaratacak bize ve uyup uymayacağının garantisini de kimse veremiyor. Daha sonra kemik iliği nakli yapacak olan hastanenin, bilgi bankaları aracılığı ile kemik iliğini istem yapmaları gerekiyor ve çoğu verici hâlâ bu tür durumlardan çekindiği için başvurmuyor. Bir de ilik alınımından önce yapılacak bir tedavi var. Mümkün olduğunca tüm kötü hücrelerin öldürülmesinden sonra kök hücre nakilleri. Bunun için önce kemoterapi, bazen

de beraberinde ışın tedavisi (radyoterapi) uygulandıktan sonra i-lik nakli yapılır" derince nefes aldı. "En kısa zamanda verici kişiden (donör) kemik iliği toplanarak Türkiye'ye getirtiliyor ve ülkemizde nakil gerçekleşiyor, fakat gene dediğim gibi bize hâlâ ulaşan uyumlu bir verici yok, beklemek ise bizim dezavantajımız oluyor bu süreçte. Vaktimiz kısıtlı! İsterseniz başvurabilirsiniz tekrar ama dediğim gibi beklemek..." Başını durgunca salladı. "Bugün de çıkabilir, hiçbir za-man da olmayabilir bunun garantisi yok!"

Demir elini sinirle sallayarak konuştuğunu kavrayamadı. Öfke-sini durdurmaya çalışıyordu, fakat ne yaptıysa yapsın menfi derede kendini kaybetmiş, içindeki ateşi durulmaksızın kaynıyordu damar-larında. "Peki, dedi hiddetle, "Şimdi biz ne yapacağız? Bize bir yol gösterin de ona göre bir yol izleyelim? Kocaman tıp dünyasında, illa bir yol, bir çare vardır." Parmaklarını sıkıntıyla kısa saçlarının içine gömdü, çaresizce saçlarında gezinde. "Aslında bir yolu daha var! U-mut hep vardır!" dedi Nuray Hanım. Demir heyecanla ona baktı. Duralayan elini saçlarından çekti.

Hazan hiddetle yerinden kalkıp, öfkesi burnunda biçarelikle gözlerini kızgınca devirdi. Ne demek istediğini anlamıştı. Kafası-nı sallayarak geriye doğru bir adım attı. Dişlerini sıkıyordu. Sık sık nefes alamıyormuş gibi soluyordu. Nuray genç kadına baktı. Onu destekçi ve güvenilir bir dost olarak algılamayan kara gözleri, ru-hunun zilletini ve acılarını, sır gibi sakladığı öfkesini görmesine rağmen konuşmuştu.

"Hazan başka bir yolu yok bunu yapmak zorunda kalacaksın. Bak çaresi varken neden çare arayasın! Bunu sen de biliyorsun ki, bu diğer yollardan daha garanti. En azından böyle bir şansı olacak. Yüz-delerde biraz daha şans payı, bunu düşün?"

Hazan ellerini yumruk yaptı. Gözlerinden ateşler çıkarken, genişleyen burun deliklerinden sıcak solukları çıkıyordu, Demir'e bariz bir nefretle döndü. O anda genç adam neler olduğunu anlama-dığı için Hazan'a kaşlarını çatarak bakıyor, olayı kavramaya menfi bir çabayla çalışıyordu. Hazan birden dişlerinin arasından tükürür gibi tısladı.

"Unut bunu Nuray, bunu yapmayacağım. Bunu yapamam anlamıyor musun? Bu olmaz, unut... olmaz! Konuştuk daha önce konuştuk..." dedi inlercesine ağlamaklı sesiyle, olumsuz anlamda kafasını salladı. Hiçbir şey olmamış gibi bunu yapamazdı. Sesindeki kızgınlıkla havada asılı kalan tek bir kelime çıktı.

"Olamaz!"

Demir gözlerini irice açtı. Hazan'ın daha önce görmediği bir şaşkınlıkla gözlerinin içine baktı. Neden bahsettiklerini kavramaya çalışıyor, aklı ise bir sürü fikir isyan edip üretiyordu. Düşündüğü şey *olamazdı!* Yok, bu zaten çok uzak ihtimalin dışında, imkânsızdı!

Sonra Hazan kafasını yana kırdı. Onu unutmuştu. Onun hiçbir suçu yoktu. Bakışları titreyerek, kırpıştırdığı kirpiklerinin arasında ona odaklandı, Baran'a! Karşısındaydı. Genç adam sinirle bakıyordu. Biliyordu genç kadın, kızgınlığı ona değil, kadereydi. Güzel gözleri koyulmuş, her daim ılımlı duran yüzü sertleşmişti. Daha önce onu hiç böyle sert bir biçimde gözlerini kan bürürken görmemişti. Bakışları ellerine kaydı. Elleri yanında yumruk olmuştu.

Hazan kafasını sallamaya başladı. Gözlerine yeni yaşlar dolarken, görüş alanı bozuldu. Dudakları titreyerek aralandı bu anın olumsuzluğuna uyarak, ürkekçe, kırmaktan korkar gibi bakıyordu. Baran dişlerini öyle sıktı ki, sesini genç kadın bile duydu. İçine oturdu acı iğneler gibi. Baran daha fazla bakamadı sevdiği kadının çaresiz gözlerine. Bu olay onun için bile o kadar ağırdı ki, omuzları düştü, taşıyamıyordu. Haysiyetli hiçbir erkek taşımazdı bunu, ağır gelirdi. Birden arkasını dönüp kapıya yöneldi. Kapıyı açtı birkaç saniye durdu. Hazan titrek bir sesle, bir adım attı. Kulaklarında acılı bir ses duyuldu, kendi sesi fısıltı gibi yankılandı ortamda.

"Baran!"

Daha çok çaresizlikle inler gibi söylemişti. Genç adam başını yana kırdı. Onun sesindeki acılarla bezenmiş, tükenmişlikle titreşimli sesi ok oldu yüreğine battı. Arkasını dönmedi. Dönse yüzüne bakamazdı, kızgındı. "Ben dışarıdayım, konuş" dedi öfke kokan sesiyle birkaç cümlede isyanını belirtti. Biliyordu Hazan onunkisi isyan değil, sadece vazgeçişlerin öfkesiydi. Bugün her şey değişecekti. Artık

taşlar yerinden oynayacak, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Esen yelde savrulan yaprak gibi, Hazan rüzgârlarında yok olup her şey dağılacaktı.

Demir neler olduğunu anlayamadı, fakat onların arasındaki gerginlikten iyi bir şey olmadığını anladı. O adamın neden bu kadar sinirlendiğini kavrayamadı. Gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Hazan kapı kapanınca yıkıldı. Hiç kırmak istemediği bir insan acı çektiği için kendine lanet etti. Onun suçu neydi? Omuzları çöktü. Ayaklarını yere sertçe vurdu, topukları üzerinde arkasını döndü. Nefret yüklü çaresiz gözlerini, şaşkınca bakan maviliklere odakladı. Bir zamanlar ateşiyle yandığı, neşesiyle kaybolduğu o gözlerde, şimdi boğuluyordu. Bedeninin her hücresiyle feveran kan olmuş damarlarını yırtarcasına zorlayarak, yakarak akıyordu. Öylece durup Demir'e öfkeyle baktı. Lanet olasıca uçkuruna sahip olsaydı, şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı. Bunu daha önce yapacaklardı ve kızı belki de iyileşecekti. Çarelerinin tükenme sebebi olduğunda değil... Daha başında.

Demir onun yoğun bakışlarından gözlerini kaçırdı. Bu kadar nefrete gözleri bile isyan edip bakamamıştı.

"Neler oluyor Doktor Hanım? Sorun ne?"

Biliyordu ki Hazan'a sorsa bu çıldırmışlıkla içini daha çok acıtacaktı. Bir anda, Hazan masanın üstündeki bardağa uzanıp, kapının yanındaki duvara savurdu. Bardak duvarla bütünleşirken Kerem Bey olduğu yerde sıçrayarak şaşkınca baktı. Demir hışımla ayağa kalktı. Hazan, derin derin nefes alan genç adama öldüresiye bakarak, "Allah belam versin Demir!" diye veryansın etti. "Hepsi senin suçun, bunların tek sebebi sen ve bitmek bilmeyen egon yüzünden!"

Demir onun öfkeyle bağırmasına anlam veremiyordu. "Ben ne yaptım şimdi?" dedi ellerini sıkarak. Hazan daha fazla dayanamadı. "Her şeyi sen yaptın. Sen... Sen benim hayatımı mahvettin, tüm umutlarımı bir kez daha tükettin. Yarına dair ne varsa sayende bitti. Tüm yarınlarımı yıkıp, darmadağın ettin. Senin yüzünden... Her şey senin yüzünden."

Bacakları bu yükü taşımadı daha fazla. Dizlerinin üzerine çöküp yere oturdu, hıçkırarak ağlamaya başladı. Demir şaşkınca ona

bakıyordu. Gözünden akan her damla yaş, içime ateş damlaları gibi yağıyordu. Yakıyordu bedenimi, eritiyordu içimi onun çaresiz duru yaşları. Şimdi ona sarılıp teselli etmek istiyor ama yapamıyordu. Ellerim yumruk olup yanında durdu tüm gücüyle sıktı. İçinden kendine lanetler yağdırarak gözlerimi sıkıca kapayıp, kasılarak olduğu yerde kaldı.

Nuray arkadaşının ağlamasıyla masanın etrafından dolanıp genç kadının yanına geldi. "Canım, sakin ol lütfen." Demir gözlerini açtı, bakışları yerdeki genç kadına kaydı. Onun perişan hâlini böyle görünce hızlı bir adım attı, fakat Hazan öyle bir baktı ki doktorun kollarının arasından, olduğu yerde buz tutup dondu, kaskatı kalakaldı. Kerem Bey gelinin yanına gelip diz çökerken, "Neler oluyor doktor kızım, sorun ne?" diye ihtiyatla doktora baktı. Nuray ellerini Hazan'ın saçlarında gezdirdi şefkatle. Hazan ağlamaktan konuşamıyordu. Bu çok acıtıyordu içini. Bir daha onu içinde taşımaya dayanamazdı. Aynı şeyleri tekrar yaşamayı kaldıramazdı. O anne olduğu kadarda, insandı! Doktor tereddütlü sesiyle ortaya bombayı attı.

"Efendim, bir yolu daha var!" Yaşlı adam Hazan'ı elinden tutup ayağa kaldırmaya çalışırken, "Ne o kızım söyle? Çare neyse yapalım" dedi. Hazan olduğu yerden kalkamıyordu. Demir ve babası doktorun ağzından çıkacak kelimeyi ölüm sessizliğinde bekliyordu.

"Bebek!" dedi Nuray. Demir kaşlarını çattı, "Ne bebeği?

Nuray gözlerine baktı, "Eğer bir kardeşi olursa, kurtulma ihtimali daha yüksek... Hazan bunu biliyor."

"Ne?" dedi Demir afallayarak. "Ama?.."

"Kardeşten veya yabancıdan alınması, tam uyumu, hastanın vücudunun iliği kabullenmesi, enfeksiyon, iliğin reddi gibi sebeplerin başarı oranı düşünülürse, kardeşinkisi daha yüksek oluyor. Yabancıdan alınan iliğin başarı oranı % 45 iken, kardeşten alınana % 75'ten başlıyor. Yani artık çaresi size kalıyor. Bunu yapmakta, yapmamakta sizin elinizde!"

Demir bakışlarını yerde ağlayan genç kadına çevirdi. "Ama daha önce..." derince bir nefes aldı. Ne diyordu? Onun neden bu kadar sinirlendiğini şimdi anlıyordu. Hazan hıçkırıklarına mani olamı-

bakıyordu. Gözünden akan her damla yaş, içine ateş damlaları gibi yağıyordu. Yakıyordu bedenini, eritiyordu içini onun çaresiz duru yaşları. Şimdi ona sarılıp teselli etmek istiyor ama yapamıyordu. Ellerini yumruk olup yanında durdu tüm gücüyle sıktı. İçinden kendine lanetler yağdırarak gözlerini sıkıca kapayıp, kasılarak olduğu yerde kaldı.

Nuray arkadaşının ağlamasıyla masanın etrafından dolanıp genç kadının yanına geldi. "Canım, sakin ol lütfen." Demir gözlerini açtı, bakışları yerdeki genç kadına kaydı. Onun perişan hâlini böyle görünce hızlı bir adım attı, fakat Hazan öyle bir baktı ki doktorun kollarının arasından, olduğu yerde buz tutup dondu, kaskatı kalakaldı. Kerem Bey gelinin yanına gelip diz çökerken, "Neler oluyor doktor kızım, sorun ne?" diye ihtiyatla doktora baktı. Nuray ellerini Hazan'ın saçlarında gezdirdi şefkatle. Hazan ağlamaktan konuşamıyordu. Bu çok acıtıyordu içini. Bir daha onu içinde taşımaya dayanamazdı. Aynı şeyleri tekrar yaşamayı kaldıramazdı. O anne olduğu kadarda, insandı! Doktor tereddütlü sesiyle ortaya bombayı attı.

"Efendim, bir yolu daha var!" Yaşlı adam Hazan'ı elinden tutup ayağa kaldırmaya çalışırken, "Ne o kızım söyle? Çare neyse yapalım" dedi. Hazan olduğu yerden kalkamıyordu. Demir ve babası doktorun ağzından çıkacak kelimeyi ölüm sessizliğinde bekliyordu.

"Bebek!" dedi Nuray. Demir kaşlarını çattı, "Ne bebeği?

Nuray gözlerine baktı, "Eğer bir kardeşi olursa, kurtulma ihtimali daha yüksek... Hazan bunu biliyor."

"Ne?" dedi Demir afallayarak. "Ama?.."

"Kardeşten veya yabancıdan alınması, tam uyumu, hastanın vücudunun iliği kabullenmesi, enfeksiyon, iliğin reddi gibi sebeplerin başarı oranı düşünülürse, kardeşinkisi daha yüksek oluyor. Yabancıdan alınan iliğin başarı oranı % 45 iken, kardeşten alınana % 75'ten başlıyor. Yani artık çaresi size kalıyor. Bunu yapmakta, yapmamakta sizin elinizde!"

Demir bakışlarını yerde ağlayan genç kadına çevirdi. "Ama daha önce..." derince bir nefes aldı. Ne diyordu? Onun neden bu kadar sinirlendiğini şimdi anlıyordu. Hazan hıçkırıklarına mani olamı-

yordu. Kerem Bey Hazan'ı kaldırıp koltuğa oturttu. Demir sustu. Kabullenişle baktı yerdeki biçareye. Bu durumda... Bir bebek daha! Kızının hayatını kurtarmak için bir bebek daha mı yapacaklardı? Tabii Hazan bunu kabul ederse... Ki etmeyeceğinden neredeyse emindi!

Nuray masasına geçip oturunca bakışlarını Demir'e çevirdi. "Bakın dediğim gibi bir kardeş bu sorunu halledebilir. Ama bu da kesin değil. Sadece olasılıklar yükselecek."

Hazan her zaman utandığı bir konuyu hiç utamadan ulu orta söylendi. "Ben onunla çocuk falan yapmam, insan iğrendiği birinden çocuk sahibi olmak istemez. Kaldı ki bu en son çareydi" dedi ve daha çaresi kalmadığını işte şimdi kavradı!

"Unutun mu Nuray biz evli değiliz? Yasaları biliyorum evli olmayan!" Elini salladı sinirle, "Lanet olsun!" diye homurdandı...

Demir biraz tedirgince sordu, "Bu ne demek, bunun için illa evli mi olmak lazım?"

Hazan'ın, onun söylediği şeyle nevri döndü. "Korkma... Seninle ölürüm de evlenmem zaten, bir defa yaptığım hatayı tekrarlamam" dedi tiksinerek dişlerinin arasmdan. Demir dişlerini sıkıp sabretti. Şimdi tevekkülü elden bırakamazdı. "Peki, evli olmayınca bu bebek meselesi olmayacak mı?"

Hazan şimdi delirecekti. Ona elini sürmeyi nasıl düşünürdü? Aklını kaçırıyor olmalıydı! Bebek diyordu! Mesele diyordu ya! Bu adam inadına mı yapıyordu? "Seninle evlenmeyi de, çocuk yapmayı da düşünmüyorum." Demir doktora baktı, başını hafif sağa kırarak onu yok saydı. Doktor Hanım kafasını salladı.

"Maalesef ki hayır, çünkü Sağlık Bakanlığı'nca çıkarılan yönetmelikler bizim bunu yapmamızı engelliyor. Sivil toplum kuruluşlarının dışlandığı kararlarda, bu işi sadece üniversitelere veriyor ve evli olmayanlar için bu olanak ortadan kalkıyor. Hâlbuki ülkemizdeki pek çok insan sırf boşandıkları için doku gruplarını çalıştırmak ve lösemili bir çocuğa iliğini vermek için bu prosedüre takılı kalıyor. Her hastamn ailesi evli olmuyor ve bu, işi çıkmaza sokuyor. Bu konuda imkânları ve örgütlenmeleri sınırsız olan, güvenilir ve saygın

sivil toplum kuruluşlarının önlerindeki engellerin kalkması gerektiğine inanıyoruz. Ama bir yere kadar, yasaya takılıp kalıyoruz. Yasayı delemiyoruz. Evlilik şart."

Nuray ona anlayışla baktı. Sandalyesinden doğrulup masasına doğru yaklaştı. "Canım, biliyorsun aşılama yapabiliriz. Fakat gene biliyorsun ki, sana daha önce de söylemiştik, yurt dışında, mesela Kıbrıs'ta yaptırabiliyorsun bunu. O zaman evlenmen gerekmez."

Hazan başını salladı. "Bu konuda düşünmem lazım. Hem daha önce Ecrin birçok tedavinin ardından gelmişti, bu konuları biliyorsun?"

"Evet ama bir kere doğum yaptın ve bu normal yolla olma ihtimalini çoğalttı. Şimdi durum daha farklı, mekanizman daha çalışkan ve aktif durumda."

Hazan, Kerem Babasının varlığından rahatsız oldu. Bu konuları onun yanında konuşamazdı. Daha bu ayrıcalıklı işin konusunu bile kabullenemezken, yapmaksa ayrı bir konuydu... "Böyle bir kararı düşünmeden yapamam" dedi katı bir sesle, ayağa kalkıp kapıya yönelirken düşünceli başıyla bir an duraladı. "Ben bahçede olacağım bir şey olursa haber veririsin Nuray, Ecrin'e bakar mısın?"

Oturduğu bankın üzerinde kaç saattir hiç kıpırdamadan bekliyordu. Ellerini banka dayayıp başını eğerek aşağı sarktı. Derin derin nefes almaya başladı. Sanki nefesi kesiliyordu da içi kocaman bir kara delik tarafından istila ediliyordu. Ne düşünürse düşünsün, düşünceleri anında yok oluyordu. İki bıçak arasında kalmış gibi bocalıyor, kımıldandıkça kan ter içinde yaralanıp, yalpalayıp duruyordu. Tüm bunlar ona çok uzak ihtimalken, ilik kesin uyacaktı öyle düşünmüştü bir umutla ama olmadı. Bu düşünceyle tüyleri dikilirken, şimdi gerçeğe dönüşecekti.

Doluya koysa almadı, boşa koysa dolmadı. Düşünmekten başına ağrılar girmeye başladı. Ne kadar düşünürse düşün bir çıkar yol bulamadı. Tabii ki anne olarak evladını kurtarmak istiyordu. Ama? O adamdan tekrar çocuk yapma fikri, onu içinde taşıma fikri, işte bu midesini bulandırıyordu. Dokunmasa bile, onun parçasını içinde taşıyacaktı. Bebeğin hiçbir suçu olmadığı hâlde, sırf babasına onu muhtaç ettiği için bile belki, ona karşı istemediği hisler besleyecek-

ti. Korkuyordu. Ya, bebeği sevemezse! Onu Ecrin kadar sevemezse! Kabullenemezse ne olacaktı? O masumun, bir suçu olmayacaktı ama yine de içinde bir kurt... ufacık ufacık içini sinsice kemirip duruyordu. Bu hayatına tamamen girmesi demekti. Bir çocuk başka, iki tanesi daha başkaydı. Elleriyle yüzünü kapayıp kollarını bacaklarına dayadı. Nefes alamıyordu sanki. Burada yeşil bahçede bile dört duvara tıkılmış gibi hissediyordu. Bir müddet gözlerini karanlığın dehlizlerine bırakarak, sıkıca yumup bekledi. Ellerini yüzünden çekip gözlerini açtığında, karşındaki ayaklara baktı. Bakışları yavaşça yukarı tırmandığında, Demir'in geniş göğsü ve en sonunda pervasız yakışıklı yüzüyle karşılaştı.

Bunca zamandan sonra aldığı darbeler, çektiği acılardan sonra bile içinde yayılan ufacık bir kıpırdanmayla genç adama usul usul durgunca bakarken, burnunun üzerine savrulan saç buklesini kenara ittirdi. Geçen zamanda kendini kandırdığı ve kaçtığı ne varsa artık ortadaydı. Karşısında tüm azametiyle, kuşandığı hercai yakışıklılığıyla dikiliyordu. Gözlerindeki keder bile içini yumuşatmaya yetmiyordu. Oysa şu anda adamın gözlerinde dalgaların ardından çıkan köpükler gibi derin bir kabarma ve yüzünde muazzam bir karamsarlık vardı. Ellerini cebine koymuş, bacakları hafif aralık karşısında ona üzgünce bakıyordu. Yanında boş yer olmasına rağmen oraya oturmaya çekiniyordu. Ellerini tekrar banka koyarak güç almak için dayandı. Gözlerini sıkıca kapattı. Aklındaki tüm olumsuzlukları bir çöp tenekesine koyup ateşe verdiğini, söndürmek içinde üzerine su döktüğünü düşündü. Tüm olumsuzlukları yakmak, beynini boşaltmak istedi. Ateşin sesini duyuyor ama kendini göremiyordu.

Demir onun üzgün başını, kederle gözlerini kapatışını gördükçe kendinden iğreniyordu. Bir zaman önce yaptığı kişiliksizliğinin suçunu ve ayıbını onlara yüklemezdi. Kendi hayatlarına istedikleri istikameti vermek kendi ellerindeydi. Onunla, kendi duygularıyla çatışmak istediği en son şeydi ve o, şimdi karşısında yıkılmış bir biçimde biçare oturuyordu.

Hazan neden olanları hafızasından silemiyordu? Ona baktığında hâlâ, o görüntüler evirilip çevrilip karşısına dikiliyordu. Anne

yanıyla kadın yanının çatışmasının bitmesini, tükenmesini istiyordu. O anneydi! Ona göre davranması lazım gerekti, ama için de bir yerlerde hep kadın tarafı da ağır bastırıyor, avaz avaz bağırıyordu. Sol yanı ağrıyor, omuzlarına yük biniyordu. Oysa, ona bu kadar kızgın olmaması gerekirdi! Bir şey hissetmemesi gerekirdi! Unutması, yok sayması... Gözlerini aralayıp kirpiklerini kırpıştırarak açtı. Karşısındaki adamın gözlerinin içine dik dik beyhude bir hoyratlıkla baktı. Canını almak ister gibi, iğrendiğini göstermek ister gibi hedefine odaklandı. Dudakları titreyerek kıpırdadı.

"Senden nefret ediyorum! Ama lanet olsun ki, sana yine de muhtacım."

Demir güçlükle yutkundu. Gözlerini kaçırdı imtiyazla. Etrafına bakınmaya başladı cam yanarak, ama bunu hissettirmedi ona. Sanki yolda gezen insanlar, ağaçlar, hayat, evren bile onun üzerine geliyor, nefes alamıyor gibi hissetti. Hazan'ın nefreti üzerine çökerken boğuluyordu.

Hazan gözlerini irice açıp, mavi gözlerini genç adamın laciverte dönmüş koyulu'larına dikerek yerinden kalktı. Karşısında yıkılmaz dağ gibi güçlü, eğilmez çelik gibi sertçe durdu.

"Senin seçim hakkın yok. Senin konuşma hakkın da yok. Hatta hayatımda yerin de yok... Yine bir yolunu bulup tam iyileştiğim zamanda, içine insafsızca sızmaya çalışıyorsun. En nefret ettiğimle, en sevdiğimi bir arada bulundurmamı sağlıyorsun. Senden nefret ederken, senden olanlarını sevmemi sağlıyorsun. Sen hayatımın içine ettiğin gibi, bana hayatta veriyorsun. Senden iğreniyorum ama senden olandan değil..."

Demir başını salladı üzgünce. "Biliyorum" dedi tok sesi kalınlaşmıştı. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Sana yaptıklarım ağır şeylerdi, benden ne kadar nefret etsen haklısın ama kızımız... Bunda masum olan yegâne varlık ve şimdi bunu atlatması, senin iki dudağının arasında sıkışıp kaldı. Onun hayatı senin kararının ardında kaldı Hazan. Seni yargılamak değil niyetim, asla, buna hakkım da yok zaten ama onun sağlığı için de olgun bir birey gibi davranmalıyız. Ben ne yaptıysam acısını senelerce kat be kat fazla-

sıyla ödedim ve nitekim hâlâ da çekmeye devam ediyorum" derin bir iç gerdi. "Hazan... Bu bizden çıktı artık kararı ne sen, ne de ben verebilirim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bu olacak olan, biz istemesek dahi de olacak."

Hazan derin bir nefes alarak, eliyle burnunu yukarı çektirdi. Söylediklerinin doğruluk payının yüksek olmasından nefret etti. "Bunu yapmazsan kızım..." Dudaklarını dişleyip gözlerini sıkıca yumdu. Derinden iç gerdi, yükselen sesiyle sakinleşmeyi bekledi. "Yaparsam da senin gibi iğrenç bir adamın bebeğini taşıdığımı bileceğim. Hiç suçu olmadığı hâlde belki de onu sevemeyeceğim. Belki kendimden hep nefret edeceğim. Hayatıma girdiğin güne lanet ederek yaşamaya mahkûm edeceksin beni. Seni tanıyana kadar keşke ölseydim, en azından bu olanların hiçbirisi olmazdı. Tüm hayatımı mahvettin. Dünümü, bugünümü... şimdide yarınımı sana teslim etmek zorunda bırakıyorsun beni. Sensiz olacak yarınlarda, kendine istenmediğin hâlde yer açıyorsun!"

"Ben böyle olsun istemezdim. Eğer kızım hasta olmasaydı, beni görmemen için elimden geleni yapardım. Seni üzmemek için yok olmaya razı gelirdim." Hazan kaşlarını alayla kaldırınca, "Kızımı, tabii göreceğim ama en azından senin beni görmemeni sağlayabilirdim."

"Nasıl yapacaksın bunu çok merak ettim, gözümü mü bağlayacaksın? Kendini mi silecek:ın? Demir biz anne babayız ve şimdi ikinci bir bebek söz konusu olunca bir ömür seni istemesem bile görmek, çekmek, hatta katlanmak zorunda kalacağım. Her zaman içimizde olacaksın. Hah! Zannetme ki seni içimize alacağım... Asla... Seninle ilişkim sadece ebeveyn ilişkisinden ileri gitmeyecek. Her şeyi bir kenara koy, onların ruh sağlığı için sana katlanmak zorunda kalacağım. Seni istemesem de yanımda olacaksın. Bu gerçekten bana cehennemi bu dünyada tattırmak olacak, sevinebilirsin!" Genç kadın derin nefes alırken balık misali havayı yutar gibi soludu. Ciğerleri bile isyanla patlama derecesine geldi.

"Bunu hiç istemesem de yapmak zorunda kalacağım ve senden her zamankinden daha çok nefret edeceğim."

"Sen nasıl istersen öyle olacak. Doktor istediğimiz zaman Kıb-

rıs'taki bir klinikte bunu..." Hazan başını kaldırdı. Boynundaki derisi iyice gerilirken öfkeden, dişlerini sıkmaya başladı. Bakışları, ok ok olmuş ıslak kirpiklerinin arasından genç adamın canını alır-casına ona dikildi. "Biliyorum. Aşılama olacak her şeyi biliyorum, daha önce konuştuk doktorlarla. Senin tırnak ucunun bile tenime temas etmesine dayanamam, ölürüm, anladın mı? Bakmak bile iş-kence gibi içimi kabartırken..." Tiksinerek burnunu kıvırdı. Uzun bir sessizlik oldu. Hazan konuşurken kulaklarındaki ses tonu ve gözlerindeki nefreti etrafına ağır bir ses dalgasıyla dolmasını ve i-çine kasvet yağmasını sağlamıştı. Onu sonsuza kadar kaybetmişti. Bu hepsinden acıydı. Hazan kirpiklerini titreterek kapadı ve derince soludu. "Gidip doktorla konuşalım bu iş bitsin artık, ne yapılacak-sa yapılsın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oturduğu koltukta başını yana çevirmiş, ellerini yanına dayamış ufacık ayaklarını ritmik olarak sallayarak, inceleyici bakışlarıyla gelip geçenlere bakıyordu. Ona bakanların ise yüzünde hafif bir tebessüm oluşuyordu. Duru mavi gözlerini çevreleyen yeşil hareleriyle bakışlarını kaldırıp başını geriye attı. Bembeyaz boynu gerilerken başı arkaya doğru devrildi. Saçları omuzlarının üzerine bukleler hâlinde döküldü. Gördüklerini kavramak ister gibi gözlerini kısarak bakmaya başladı. Ufacık kırmızı parlak ıslak dudaklarını öne uzatıp, şaşkınca bakışları itinayla izlediği görselleri incelemeye başladı. Kanatlı bir adam kucağında bir bebek kundağıyla uçuyordu. Diğer tarafta ufacık bir çocuk elinde ok ve yay, kanatlarını açmış onları hedef alıyordu. *"Ne tuhaf çizimlerdi bunlar böyle! İnsanlar tavana resim yapar mıydı?"* diye geçirdi aklından! Tavanın her yerini karalamışlardı. Kesin anneleri çok kızmıştır onlara diye düşündü. Kafası da karışmıştı o zaman, ne anlatıyordu ki bu resimde? Ne tuhaf insanlar vardı kanatlı ve uçan... Bu çok saçmaydı, insanların uçamayacağını annesi söylemişti. Periler uçardı, onlar da hayallerde. Ufak elini dudaklarının üzerine koyup kendi düşüncesine kendi kıkırdamaya başladı.

"Neye gülüyorsun böyle?"

Kulaklarına ulaşan kadife gibi tok sesle kıkırdamasına ara verdi. Demir ellerini koltuğun başına koyup, gözlerini kendi kendine gülen kızına çevirdi. Onunla konuşmak için zaten fırsat kolluyordu. Ecrin bakışlarını tavandan çekip karşısındaki dev dediği adama baktı. Dudaklarını haylazca öne uzattı tekrar. Çocukça bir masumlukla gözlerini irileştirdi. İşaret parmağını kaldırıp tavanı göstererek, "Bak, tavanı karalamışlar, anneleri kesin onlara ne feci kızmıştır!"

"Tatlım onları çocuklar karalamamış! Büyükler sanat yapmış, resim onlar."

Ecrin annesine baktı. Kolundaki çantasının içine iyice eğilmiş, bir şeylere bakıyordu. Başını yana kırarak, "Anne sanat ne demek?" dedi kafası karışarak. Hazan kâğıtları çantasına attı. Bakışlarını kızına çevirdi. Demir de kızına baktı sevgiyle, çok özlemişti. Şimdi nasıl da sarılmak, okşamak istiyordu onu.

"Sanat, resim yapan kişilerin yaptığı esere denir!" Ecrin ellerini kaldırıp parmaklarıyla oynamaya başladı. "O zaman ben sanatçımı oldum? Ben hep resim yapıyorum anne, şarkıcı mı oluyorum o zaman ben?"

Hazan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, genç adamın ona nasıl cevap vereceğini seyrediyordu sabırla. Demir elini saçlarına atıp kurcalamaya başladı bocalayarak. Nasıl cevap vereceğini tarttı aklında. "Yok, sanatçı olmazsın... Yani olursun ama şarkı söylemezsin, yani istersen söylersin tabii! Resim yapanlara da sanatçı deniyor... ressam mesela! Şarkı söyleyenlere de deniyor sanatçı."

Demir sıkıntıyla kızarırken, Hazan kahkaha atmamak için kendini nasıl tutuyordu. Neler saçmalıyordu? Ufacık çocuğa nasıl anlatırdı ki böyle şeyler? Ecrin kaşlarını kaldırarak Demir'in ne demek istediğini anlamaya çahşıyordu. Fakat onun söylediği şeylerle kafası biraz daha karışıyordu.

Hazan kızma elini uzattı. "Canım sanat mesleklere denir. Hani sana anlatmıştım ya, her insanın yaptığı bir iş vardır, işte ona sanat denir. Resim yapmak, şarkı söylemek, yazı yazmak gibi." Ecrin annesinin elini tutup oturduğu yerden kalktı. Demir, kaşlarını kal-

dırarak Hazan'a baktı. Onun bu konuyu bir çırpıda nasıl da kolayca halletmesini izledi. Hazan başını aşağı eğip kızının eteğine uzandı. Toplanmış yeşil kot eteğini düzeltti. Yerinden doğrulup Demir'e bakarak, "Biz odamıza çıkacağız, Ecrin'in uykusu geldi" dediğinde adama umursamaz bir şekilde bakıyordu.

Demir derin bir nefes alıp çekinikçe, "Biraz daha görsem olmaz mı? Zaten kaç gün oldu görmeyeli, özledim onu." Hazan kafasını salladı olumsuz anlamda. "Yarın görsen daha iyi, hem ben de yorgunum ve dinlenmek istiyorum." Genç adam umutla gözlerine bakıp, biraz kırıkça yalvarır gibi mırıldandı. "Lütfen! Beş dakika olsa gene yeter, onu çok özledim. Hazan kaç gündür ben bu anın gelmesi için çıldırdım, biraz zaman tanısan, ben de kendimi tutmaya çalışıyorum, ama bu gerçekten çok zor. Onu özlüyorum" dediğinde ciddiyetle istekli tonda, Hazan kafasını sallayarak asansöre yöneldi, ilerlemeye başladı.

"Tamam, sadece beş dakika."

Hazan önde Demir kızının yanında yürüdüler. Valizler odalarına çıkmıştı. On beş gündür bu anın gelmesi için çıldırıyordu. Hazan kendine zaman istediği için onu tam on beş gündür görmemişti. Onun için ölüm gibi geçen iki hafta. Kafasını dinlemesi, biraz düşünmesi gerektiğini söylemişti... Haklıydı. Ona saygı duyup bunu yapmıştı, ama bu o kadar zor olmuştu ki. Onları görmüşken, yakınında hissetmişken ayrı kalmak... Hele her gece yatağa yattığında kızını hayal etmesi... Acaba nasıl, ne gibi şeyler seviyor, en sevdiği yemek ne? Bir sürü şey, bir sürü soru birikiyordu beynine! Hazan kendine süre isteyince Amerika'ya gidip işlerini halletmişti. İstanbul'daki şubenin başına geçmek için istekte bulunmuştu. Bir sürü uğraştan sonra işten ayrılmayı bile düşünürken, biraz zor olsa da sonunda kabul edilmişti. Artık her zaman onların yanında olacaktı. Hazan'la birkaç defa telefonda konuşmuştu ama o da, o kadar kısa oluyordu ki, soğuk mesafeli ve tek düze birkaç kalburüstü kelime... Çıldırmak içten bile değildi. Bu süre zarfında onun aşılama için tedavisinin başladığım öğrenmişti. En azından artık karar vermiş ve uygulamaya almıştı. Nasıl hissettiğini bilmiyordu! Ya da nasıl his-

setmesi gerektiğini! İçinde buruk bir mutluluk, yarım kalmış hilesiz bir umut vardı. Ondan bir daha bebek sahibi olmanın taçsız mutluluğunu hissederken, ardından hüzün sarıyordu içini. Artık kendine ait olmak istemeyişiyle yıkılıyordu hayalleri. Kafasını salladı. Oysa şimdi bu olumsuz düşünceleri aklında tutmak, kendine acımak manasız bir mızmızlıktı. Güçlü, dinç ve azimkâr olmalıydı.

Ya Hazan, karmaşık duygular içerisindeydi. Stres, şimdi hiç olmaması gereken bir dönemde, en çok o vardı hayatının üzerinde. Fevri hareketler ve dalgınlıkla tanışmıştı yeniden. Öfkeliydi her daim, sebebini bilmediği şeylere bile öfke duyuyordu içinde. Kızmak istemese de, herkese, her şeye kızarken buluyordu kendini. Kaşının üstünde gözün var demek yeterdi ona.

"Babam yarın sabah uçağına yer bulabilmiş" dedi konu açmaya çalışarak, Hazan hiç aldırmadan başını kaldırmış, asansörün iniş güzergâhındaki katların numarasını sayıyordu. "Biliyorum, konuştuk" dedi, sanki zorla konuşmuştu, oysa sesi ne kadar pürüzsüz olsa da soğuk ve tekdüzeydi.

Asansörün kapısı açıldı. Hazan içeri girerken Ecrin, Demir'e baktı. Meraklı bir ifade vardı yüzünde. "Sen de bizimle mi geliyorsun?" dedi ona hâlâ nasıl hitap edeceğini bilmeyen bir şekilde. Bu soruyu hiç beklemiyordu genç adam. Ona söyleyecek bir şey bulamayınca, "İstemez misin?" dedi duru bir sesle. Ecrin elini salladı. Annesine baktı. "İsterim ama benimle top oynarsan?" Hazan kızına baktı. "Pazarlık yapmak yok Ecrin. Unuttun mu, bunu yapmayacaktık? Kimseye şart koşamazsın. Bunu sana yasaklamıştım."

"Zaten güzel olanlar hep yasak" Omuzlarını sarstı, ayağını sallamaya başladı sıkıntıyla. "Ama ben burada kimseyi tanımıyorum ki anne! Aslı ablam da bizim orada kaldı. Peki... Peki ben kiminle oynayacağım" dedi dudaklarını sallandırarak. Demir fırsattan istifade, tebessüm ederek yaklaştı. "İstersen ben seninle oynarım, hem deden de gelecekmiş bak."

"Sen mi?" dedi gözlerini şaşkınca açarak. "Ama sen kocamansın!" Demir göz kırptı. "Olsun, bu oynamam için engel mi? Ben gene de seninle oynayabilirim değil mi? Hem ben hiç oyun bilmiyorum, bana birkaç tane gösterirsen ben de öğrenirim."

Ecrin kaşlarını irice açılmış gözlerinin üzerine düşürdü, sanki karşısındaki adamın zekâ seviyesini ölçer gibi ufacık aklıyla tartma yapıyordu. "Sen kocamansın oyun oynayamazsın?"

"Evet, oynarım. Benim bir tane köpeğim vardı ve hep onunla oynardım" dedi, ısrarla onun kendisine ısınmasını hatta konuşmasını istediği için bir yol arıyordu. Bu köpek konusu küçük kızın dikkatini çekmiş olmalı ki, neşeli ve şaşkınca baktı. Heyecanla sesi yankılandı yayılarak asansörün içinde.

"Senin köpeğin mi var?" Annesinin elini çekiştirdi. Demir'in, onun dikkatini çekmenin sevinciyle kalbi hızla atmaya başladı. "Evet, benim köpeğim var, ama Amerika'da bir arkadaşıma verdim, şimdi onun yanında." Ecrin derince bir iç gerip omuzlarım düşürdü. Az önceki sevinci yüzünden silinmiş, somurtkan bir ifadeye bürünmüştü. Sanki bundan hiç memnun olmamıştı. "Baran'ın da köpeği vardı, ama ben yaklaşıyorum diye, o da başkasına verdi. Ben köpekleri çok seviyorum. Önceleri Bara'lara gidince benden kaçtığını sanıyorum, ama Baran aslında bana zarar verdiği için ona izin vermediğini söyledi. Bu çok kötü değil mi? Ama Baran ben iyileşince, bana istediğim hayvanı alacağına söz verdi. O sözünü hep tutar, iyi biri" dedi, gözleri ışıldayarak parlamıştı ondan bahsederken.

Demir şaşkınca bakıyordu. *"Baran..."* Bu isimden nefret ediyordu. Kızının aklını başından aldığı belliydi. Ondan babası gibi bahsetmesi de ayrıca canını yakıyordu. Ona yaklaşmak için zaman kollarken, bir de bu adam karşısına duvar olup çıkıyordu. Dişlerini sıksa da, belli etmemeye çalıştı. Öfkesini sert ifadesinin arkasında gizledi. Onun bundan etkilenmesini, üzülmesini istemiyordu. Asansörün kapısı açıldı. Hazan onların muhabbetini kesmek istemediği için sesini çıkarmıyordu. Bir yerlerden başlanması gerektiğinin bilincindeydi, ama hâlâ tereddütle yaklaşıyordu bu konuya. Yüreğinin içinde bir yerler ona doğru çekilirken, bir yerler de savaşa açıyordu. Uzun koridorda ilerken karta bakıyordu. Ecrin başını yana kıvırmış, bakışlarını kaldırmış doğal bir şekilde hem yürüyor, hem de heyecanla geçen günkü köpeği nasıl sevdiğini anlatıyordu.

"Tüyleri yumuşacıktı, ellerimi içine gömdüm ve o hiç kızma-

dı. Beni yaladı" dedi elini dudaklarının üzerine koyup kıkırdayarak. "Kocaman ıslak dili vardı. O kadar uzun dil ağzına nasıl sığıyor ki?"

"Ecrin" diye yarıda kesti Demir, onun konuşmasının heyecanlı olması hoşuna gitmişti. Ve onunla konuşmayı uzatmak istiyordu.

"Sen kaç yaşındasın biliyor musun?"

Hazan kartı kapıya takıp açarken, Demir ona baktı. Göz göze geldiler. Hazan kafasını sallayarak bakışlarını çekti. Ecrin elini kaldırıp dudaklarını ileri doğru uzattı. Diğer eliyle parmaklarını sayarak, "Beş" diyerek bakışlarını Demir'e çevirdi, "Ben beş yaşına girdim. Büyüdüm artık kocaman oldum. Alpay bana pasta yaptı. Hep beraber kutladık. Baran bana Brez Kızlarının filmini aldı. Hem de kaç tane, bir sürü hediyem oldu. Daha yeni." Başını annesine çevirdi. Onunla bilirlikte içeri girdi. "Anne ne zaman yapmıştık doğum günümü? Kaç gün önceydi?" dedi tarihini unutarak. Bu tarih meseleleri hâlâ aklını karıştırıyordu. Günleri saymayı biliyordu, ama ayları hep karıştırıyordu. Demir kapıyı kapatıp içeri geçti peşlerinden. Hazan boynundaki fularına uzanıp doladığı gibi açtı. Kolundaki çantasını yatağa yanaşıp, yanına koydu. "Geçen ay tatlım... Haziranda" dedi. Bakışları Demir'e kaydı. Genç adamın gözlerinde koyulma oldu kısa bir an, içinden hüzün geçtiğini gördü. Ellerini ceplerine soktu bir adım geriledi. Bakışlarını kızına yöneltti. Hazan kızına yaklaştı.

"Hadi tatlım şimdi gidip ellerimizi yıkayalım, yoldan geldik değil mi?"

Ecrin banyoya girerken annesinin yönlendirmesiyle, başını arkaya çevirdi. "Gitmeyeceksin değil mi? Ben hemen gelirim ellerimi yıkamam lazım mikrop kapıyorum sonra, hasta olmak istemem. Bekle dev amca ne olur gitme" dedi masum bir açıklama yaparak.

"Gitmeyeceğim buradayım." Genç adam acı acı gülümsedi, onun kendini istemesinden dolayı içi muvaffakiyetle rahatlamıştı. En azından diyalog kurabilecekti.

Demir elleri ceplerinde cama yaklaştı. Bunca zaman boyunca neler kaçırdığını düşündü! Onun kızı vardı, ama babası olduğundan bihaber büyüyordu. O Baran olacak adam bile her anında yanında olmuştu. İyi ya da kötü! Keza onu anlatırken sanki babasını anlatır

gibi içten ve sevecen davranıyordu. Velhasıl bunu düşününce bile içine bıçaklar saplanıyordu, onun adının Ecrin'in ufacık dudaklarından her dökülmesinde, içinden feryat figan bağırmak istiyordu. Arkasında hareketlenme olunca ardına döndü. Hazan kızının elini yüzünü yıkamakla kalmamış, bir de çarçabuk kendini yıkamıştı. Ecrin'i büyük havluya sarmış olarak kucağında içeri girdiler. Ne kadar çabuk yıkamıştı onu. Belli ki kızı bu durumlara alışıktı ki ses çıkarmamıştı. Dudaklarında bir tebessüm oluştu. Islanmış ve kovulaşmış kirpiklerinin arasından, duru mavi parlak gözbebekleri titreşerek ona bakıyordu. Masum bir kedicik gibi annesinin sinesinde pusmuştu.

"Sıhhatler olsun tatlım" dedi duru bir sesle. Hazan kızını yatağın üzerine oturtup Demir'e baktı. "Köşedeki valizi buraya getirir misin içinde pijamaları vardı?" Bunu kupkuru bir sesle, kızını kurularken söylemişti. Tevekkeli bir tutuklukla Demir ona birkaç saniye baktı, ilk defa normal bir şekilde konuşmuştu onunla. Duvarın dibine bırakılmış valize yaklaşınca, "Kırmızı, olan" diye uyardı. Hazan kalkmış, küçük havluyla kızının saçlarını kuruluyordu. Demir valizi yanına getirip bıraktı. Hazan kızının saçlarını kenara çekip valize eğildi. İçinden iç çamaşırı ve pijama takımı çıkardı. Ecrin annesinin çıkardığı kıyafete bakarken suratını sallandırdı.

"Ama daha erken anne uyumak istemiyorum" dedi itirazını yenileyerek, daha annesine bakarken gözleri baygın bakıyor ve esnemeye başlıyordu oysa. Su onun yorgunluğunu ortaya çıkarmıştı. Bir de yol ve uçak yorgunluğu ufacık, hassas bedenini mahvetmişti. Atleti ayarlayıp kafası girecek şekilde avucuna toparladı. Ecrin cansız kollarını kaldırınca başından aşırarak geçirdi. "Ama uyuman lazım anneciğim, yol yordu, hem ben de dinleneceğim seninle yorgunum" diyerek genç adama laf çarpıttı. Demir umursamadı bunu. Kızım uyurken hiç görmemişti ve bunu gerçekten görmeyi çok istiyordu.

Ecrin'in üzerini giydirince yatağa yaklaştırdı. Beyaz kılıflı yorganın içine yerleştirip üzerini itinayla kapattı. Ecrin kollarını yorganın üzerine koyup başını yastıkta düzeltti. Yorgun bakışlarını annesine

çevirdi. Hazan yanma oturup saçlarını okşarken, başını aşağı eğdi. Dudaklarını kızının alnına koydu.

"Hadi kapat gözlerini kelebeğim, uyuma vakti."

Ecrin yatakta yan dönüp, ellerini yanağının altına birleştirerek koydu. Gözleri uyku mahmurluğuyla devrilirken, "Anne bana hikâyemi anlatmadın" dedi uyarıcı bir tonda, dudaklarını şapırdatıp nemlendirerek. Hazan onun yumuşacık saçlarını okşadı. Parmaklarını, saçlarını havalandırıp oyalarken, "Ama uykun var tatlım, yarın okusam olmaz mı? Bak gözlerin gidiyor" diye cevap verdi.

Ecrin dudaklarını büzüp üzgünce homurdandı. "Ama?.. Ama dünde okumadın, önceki gün de." Hazan iki gündür hikâye okumadığını fark etmemişti. Hâlbuki her gece muntazam olarak okurdu. Bunu nasıl fark edememişti? Kafası o kadar karışık ve doluydu ki, aklından çıkmıştı.

"Tamam, tatlım şimdi okurum" dedi kızına üzgünce bakarak. Onu ihmal etmek en son istediği şeydi. Fakat bu da bir gerçekti ki, şu anda ruhsal durumu da gerçekten çok karışıktı.

Demir koltuğa oturmuş, dirseğini koltuğun başına dayamış, elini çenesinde gezdirerek onlara bakıyordu. Bu manzara nasıl da güzeldi. Tablo gibi görünüyordu gözüne, eşsiz bir tablo. Hazan anlatıyor, eliyle şekiller yapıp olaya heyecan katıyordu. Bazı yerlerde ise Ecrin neşeyle kıkırdıyordu, annesine kendince tepkiler veriyordu. Onca yıl, bu manzarayı nasıl kaçırabilmişti? Hazan ona bebeklerini söyleseydi, şimdi hiçbir anını kaçırmamış olacaktı. Bunun gibi nice anları kaçırmamış olacaktı. Ona bunun hesabını bile soramıyordu çünkü asıl suçlu kendisiydi. Nasıl hesap sorardı ki? Soramazdı. Derinden bir iç gerip, görmekten bıkmayacağı manzaranın tadını çıkarmaya başladı.

"Kocaman kanatları olan bir peri gelmiş. Ufak kelebek üzgünce bakmış, kederle gözlerini süzmüştü. "Şimdi mi geliyorsun? Umutlarımın tükendiği zamanda mı?" demişti hüzünle. Kendi kanatları onunkisi kadar büyük değilmiş, onun kadar hızlı olamazmış. Çok istemişti küçük kelebek, hani onun gibi peri olmayı. Ona cılız sesiyle seslenmiş duysun diye. "Hey, peri!" Çiçeklerin üzerinde oturan genç

peri kız ona bakmış, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Gördüğünde ise, "Merhaba" demiş ışıltılar saçan bir gülümsemeyle. "Sen konuşabiliyor musun?" Kelebek kanatlarını gururla çırpmış. "Ebette. Tabii konuşuyorum, hatta ben şarkı bile söyleyebiliyorum." Sonra suratını asmıştı aniden, ne çok severmiş şarkı söylemeyi. Genç peri onun bu hâline üzülmüş, neden kederlendiğini anlayamamış. "Ne oldu küçük kelebek, bir sorunun mu var?"

Kelebeğin gözünden bir damla yaş süzülürken yere, başını sallamış. "Evet" demiş derinden gelen hıçkırıkların kestiği bir sesle. Peri üzülmüş onun bu hâline, hem de çok fazla. "Ne derdin var küçüğüm, söyle belki ben yardımcı olabilirim?" demişti içtenlikle. Kelebek kanatlarını aşağı indirmiş hayal kırıklığıyla kırpıştırmış. "Ben seni tüm gün aradım ama bulamadım. Ben peri olmak istiyordum ama artık olamam, çok geç..." dediğinde kanatları yerlere değecek kadar eğilmiş. Sanki canı dar gelmişti ufacık bedenine. Peri bunu hiç fark etmemiş.

Onu mu aramıştı onca zaman? Nasıl fark etmezdi? Onu mutsuz görmeyi hiç istemediğinde karar vermiş. "Ama neden? Kelebek olmak güzel değil mi? İşte beni buldun, derdini söyle ben de sana yardım edeyim?" Kelebek yere çökmüş, gök kuşağım kıskandıran kanatları solmaya başlamış, sanki rengi çekiliyormuş kanatlarından. "Ben seni bulmak için bir günümü harcadım, artık çok geç hiçbir faydası olmaz, bitti" demiş derinden gelen kederli sesiyle. Peri yanına gelmiş bir anda, kanatlarını kocaman açarak, baharı kıskandıran renkleriyle süzülmüş karşısında uçarak. "Hayır, hiçbir şey için geç değil. Bak, ben buradayım, buldun beni işte" diye neşelince söylenmiş. Kelebek derince bir nefes almış başını sallıyormuş. "Artık bitti. Hissediyorum... Kelebeklerin zamanı değil, anı yaşadığını sen bilmez misin? Benim artık zamanım kalmadı. Kelebeklerin ömrü bir gündür ve ben o günü seni arayarak geçirdim" dediğinde ağlayarak, "Benim bir günüm bitti." Peri ellerini uzatmış onun rengârenk kanatlarını okşamış sevgiyle, neşeyle çıkmış sesi yemyeşil ormanda. "Ama küçüğüm sen de benim peri olduğumu bilmez misin? Unuttun mu benim dilek tozlarım var kesemde taşıdığım" Ufaklık gülümsemiş...

Hazan bakışlarını elinin altındaki kızına çevirdi. Anlatırken gene gözleri dolmaya başlamıştı. Ufacık gözleri kapanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Melekler gibi masum uyuyordu. İçine bir ateş düştü. Ölüm geldi aklına. Hani zaten hiç çıkmıyordu ki aklından. Ölüme bile veremeyeceği meleğine bakmak... İçi kanamaya başladı o anda. Hiç gitmiyordu ki bu saçma, isteksiz ve korkak düşünceler aklından. Hâlâ, nemli olan saçları parmaklarının altında kayarken ipek gibi, sokulup burnunu boynuna gömdü. Mis gibi cennet kokusunu içine çekip derince soludu. Eşsiz bir misk-i amber kokuyordu. Başım kaldırmadan yanağına hafifçe dudaklarını dokundurarak, "İyi geceler Kelebeğim" dedi usulca. "Senin perini bulacağım, anı yaşamana değil, yılları yaşamana izin vereceğim" dedi kırık bir içlenmeyle. Sesi titremişti. Gözleri dolmuştu yine. Bu hikâyeyi okumayı atık hiç sevmiyordu. Aslında nefret ediyordu. Ama kızı inatla hep bu hikâyeyi dinlemek istiyordu.

Demir, Hazan'a baktı. Anlattığı hikâyeden etkilenmişti, bu gözlerinden belli oluyordu. Mavişleri dolu doluydu, duygu yoğunluğuyla karmaşık bakıyordu. Genç kadın hüsranın gark olduğu gözlerini ondan kaçırdı. Demir elini çenesinden çekti.

"Konuşabilir miyiz artık?"

"Ne hakkında?" dediğinde Hazan yataktan indi. Karşısına gelince durdu. Demir sakin bir tonda konuşmaya çalıştı. "Yapma Hazan, sen de biliyorsun ne hakkında olduğunu!?" Hazan bakışlarını cama çevirdi. Derin bir nefes aldı. Konuşmaktan kaçındı. Fakat biliyordu ki daha fazla da erteleyemezdi. Konuşmaları lazımdı. Hep kaçamazdı. Artık istemese de, yanında, yöresinde, yakınında olacaktı. En azından, ona katlanmasını öğrenmesi lazımdı. Birden sırtında soğuk bir ürperme hissetti. Kollarını göğsünün altında bağlayıp, ellerini kollarına sardı. Üşüyordu gene, teni değil, ruhu üşüyordu. Sanki rüzgârlarda savrulan bir yaprak tanesi gibi içi çürüyerek savruluyordu hazan rüzgârlarında.

"Şimdi değil, yorgunum ve yarın için ruhsal durumum hiç hazır değil" demişti. Ne zamandır adını söylemekten itinayla kaçındığını fark ediyordu genç adam. Zorda kalmadıkça adını telaffuz etmiyor-

du. Demir'in gözleri onun kaçırdığı gözlerine bakarken kısıldı. Bu kızgınlıkla yapılan bir şey değildi. Sadece tepki, boş bir tepkiydi.

"Bunu konuşmamız lazım daha ne kadar erteleyebilirsin? Hazan artık daha büyük sorumlulukların altına imza atarken, bu konu halledilmemişken, onu nasıl konuşacağız. Hatalarımın farkındayım. Bilakis sana karşı zaten boynum kıldan ince, düşüncesizce yaptığım aşağılığın acısını çekmekteyim. Zannetme ki seni üzmek amacım, elbette ki hayır. Ben sadece artık en azından diyalog kurmak istiyorum. Zamana karşı yarışırken, sana zaman tanımayı istesem de yapamam, konu biz olmadığımız için. Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kızımı tanımıyorum. Ona kendimi nasıl ifade edeceğimi ya da nasıl davranacağımı kestiremiyorum."

"Neden acaba?" dedi Hazan ayağının birini yere ritmik olarak vurarak. Ardından cama yaklaşıp tüle uzanarak kenara çekti. Balkonun sürgülü kapısını çekerek açtı. İlk adımını dışarı attığında, akşamın nemli havasının yüzüne vurmasıyla gözleri kısa bir an kapandı. Deniz kokusunu içine çekti. Gözleri cenneti andıran Kıbrıs sahiline kayarken, derince nefes aldı. Ona konuşmak için fırsat tanıdı.

Demir fırsattan istifade yerinden usulca kalkıp arkasından balkona geçti. Kapıyı yavaşça kapattı. Kızının uyanmasını istemiyordu. Balkonun korkuluklarına yaklaştı. Durgun gözlerini genç kadına çevirdi. Akşamın hafif meltemiyle sarı saçları havalanıyor, yüzüne doğru hoyratça savruluyordu. Batmakta olan güneş saçlarına altın tozları gibi yağıyordu. Ellerini saçlarına atıp, kulağının arkasına koymak gibi muazzam bir istek doğdu içinde. Ona dokunmak, artık cennete dokunmak gibiydi. Günahkâr ellerini cebine sokup yumruk yaptı. Parmaklarını yüzünde gezdirmeyi öyle özlemişti ki, onunla akşam sohbetleri etmeyi, şakalaşarak yemek yemeyi, yaptığı esprileri ve kırdığı potları çok özlemişti. Utandığında kızarmasını, sinirlendiğinde kızgınca bakmasını, her hâlini... Ona dair her şeyi uzaktan bir hayal gibi özlemişti. Onun yerini kimse tutamazdı. Tutamadı da. Bunu anladı ama iş işten çoktan geçtiğinde. O hafta eve döndüğünde onu evde bulacağından o kadar emindi ki, özür dileyecek kendini ne olursa olsun affettirecekti ama olmamıştı. Sevdiğinin yokluğu büyümüş, dünyasını başına çökertmişti.

"Ne sormak istiyorsan sor, dinlenmek ve biraz kafamı dinlemek, yalnız kalmak istiyorum!" dedi saçlarını kenara çekip, kulağının arkasına koyarak. Dönmedi yönünü, sonra içindeki bir dürtüye yenik düşüp arkasını döndü aniden. Demir biraz geriye gidip balkonun korkuluğuna yaslandı. Gözlerini denizin maviliği yerine, genç kadının karanlık havada parlayan maviliklerine dikti. Koyu laciverte dönüşmüş, havanın loş ışığının altında parlıyordu.

"Kızımın hakkında konuşmak istiyorum. O'nu tanımak istiyorum. Nasıl doğduğunu, büyüdüğünü bilmek istiyorum. Ona dair ne varsa öğrenmek istiyorum ama..." Başım salladı. Çekiniyorum diyemedi.

"Ne bilmek istiyorsan doğrudan sor, ben sana söylerim" dediğinde doğal bir tonda, yüzü sıkılmış bir ifade almıştı. Ondan usandığını hatta hemen gitmesini istediğini yüzündeki suretten anlıyordu.

"Hamileliğin nasıl geçti? Yani o zamanlar, sorun olduğunu anlayamadılar mı?"

"Hayır!"

"Peki, hasta olduğunu nasıl anladın? Bunca zaman buna nasıl dayandın? Nasıl tedaviler kullandılar?"

"2 yaşındaydı. Gece birden ateşlendi. Hastaneye gittiğimizde enfeksiyon kaptığını zannettiler. Serum takıp iğne yaptıktan sonra eve dönecektik ateşi düşmüştü. Fakat ateşi sabaha tekrarladı ve bir daha düşüremediler. Sonra daha farklı tahliller yapıldı ve kanındaki hücrelerin eksik olduğunu, sağlıklı hücrelerin azaldığını söylediler. İçine sanki bir kurt girmiş, tüm tatlıları yer gibi bebeğimin tüm neşesini, şekerini, heyecanını günden güne yiyip bitiriyordu. Artık eskisi gibi oynayamıyor, hemen yoruluyordu. En ufak bir şeyden mikrop kapıyordu. Sürekli karnı ağrıyordu- çok şiddetli ağrılar- onun bile taşıyamayacağı kadar fazla... Radyoterapi ve kemoterapi gördü, sonra donör ona ilik verdi. İyi de gitmiş düzeliyordu." Gözlerine dolan yaşları durduramadı. Yanağına doğru asice dizilmeye başladı. "Sonra yine bir gece aniden ateşlendi. Bitmişti. Geçtiğini sanmıştım ama geçmemiş tekrar başladı." Yanağına sıralanan yaşları elinin tersiyle

sildi. Hıçkırarak ağlamak istiyordu. Ne ironiydi ki, tek ağlamak istediği yerde şimdi karşısına nemli gözlerle bakıyordu. Sesi titremeye başladı. Kollarını kendine sarıp, sağ kolunu sol eliyle teselli etti.

Demir lafı değiştirmek istedi. Kalbi taşıyamadı bu acıyı. O anda Hazan'ın ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bir kez daha anladı. Tek başına dayanmıştı bu acılara. Bakışlarını aşağıdaki müthiş güzel manzaraya çevirdi. Sahil boyu yanan lambalar pul taneleri gibi etrafını ışıldatıyor artık, güneş çoktan aşmış, hava kararmıştı. Gözlere seyirlik bir görsel sunuyordu şehir. Gazimagosa, gerçekten çok güzel bir yerdi.

"Nasıl aşerdin? Yani neye?"

Hazan hâlâ nemli yanakları, kızarmış burnuyla ona baktı. "Neden bahsediyorsun sen şimdi?" dedi, onun konudan konuya atlamasına biraz kızgınca tepki verdi. Anlayamadı konuyu değiştirmeye çalıştığını. Kaçmıyordu oysa sadece onun ağlamasına ve onu teselli edemeyişine dayanamıyordu. Fakat Hazan bunu yanlış anladı ve onun konudan kaçtığını sandı.

"Herkes bir şeye aşerermiş. Annem turşu yediğini söylerdi hep, hani hamileler hep bir şey istermiş."

"Ben aşermedim. O dediğini huzur içindeki hamileler yapar. Ben aksine hiçbir şey düşünmeden sadece ayların bir an önce bitmesini bekledim. Sadece bir an önce, sağlıklı bir şekilde doğmasını" dedi genç adama kızgınca bakarak. Doğruydu da. Hamileliği ağlayarak hüsranla geçmişti. Kızı her kıpırdadığında babasını hatırlatmıştı ona. İçinde vazgeçilmişleri taşımıştı aylarca. Onun yaptığı yanlışlığı... Kendi gitmişti ama içinde gene de aylarca onu taşımıştı. Burada onunla oturup hamileliğini konuşacağını sanıyorsa aldanıyordu. Ona ne kadar ağladığını, haftalarca gün yüzü görmeden yattığını anlatmayacaktı.

İkisi de bakışlarını manzaraya çevirip sessizce izlemeye başladılar. Birlikte sessizliği paylaştılar az bir zaman da olsa. Hazan derince bir nefes aldı. O sırada cebindeki telefonu, ortamdaki sessizliğini, huzurunu bozdu. Genç kadın kollarını göğsünden çözüp, cebindeki telefonu çıkardı. Ekranındaki ismi görünce, "Kahretsin nasıl

unuttum!" dedi ağzının içinde homurdanarak. Demir bakınca, çekinikçe gözlerini kaçırıp arkasını döndü ve balkonun diğer ucuna gitti. Ondan birkaç adım uzaklaşınca telefonu açıp kulağına götürdü. "Efendim" dedi duru bir sesle.

"Hazan nasılsınız, geçtiniz mi otele?"

"Geçtik" dedi elini balkonun korumalığına koyarak. Baran'ın derin bir nefes aldığını hissetti telefondan. "Peki. Ecrin nasıl iyi mi? O ilk defa uçağa bindi, heyecanlı mıydı?" Genç adam onun rahatlamasını sağlamaya çalışarak söylemişti bunu. "Evet, heyecanlıydı ama çabuk alıştı. Hatta hoşuna bile gitti" dediğinde biraz duraladı. "Sen nasılsın canım, canını sıkacak bir şey olmadı değil mi?" Hazan başını salladı sanki o görecekmiş gibi, "Hayır, olmadı" dedi bakışlarını yavaşça geriye çevirerek. Arkasında Demir'in varlığını hissedince konuşmakta pek rahat olmuyordu. İçeride giremiyor kızı uyanır diye ya da ona git de diyemiyordu. Onun yanında kendini suç işlemiş gibi hissediyordu. Rahatsız olduğunu, bedeninin gerildiğini sanki kendi bedeninde gibi hissediyordu. Ama bu çok saçmaydı. Neden gerilecekmiş ki?

"Tamam" dedi genç adam kısa bir an duraladı. "O... o yanında mı?" dedi biraz cızırtılı gelmişti sesi, fakat suçlarcasına değildi. Hazan'ın içinde tuhaf bir telaş kol gezdi. "Hı hı" dedi sadece. "Konuşamıyor musun?" dedi Baran, dişlerinin arasından gelir gibi söylemişti bunu. Hazan derince bir nefes aldı. "Evet" dedi dürüstçe. Baran'ın ağzının içinde bir şeyler homurdandığını duyar gibi oldu. Ama ne dediğini anlayamadı, sanki telefonu uzaklaştırıp söylenmişti. "Tamam, Hazan sen müsait olunca ararım konuşuruz. Kendine dikkat et, moralini bozmasına izin verme. Aşkım... Seni çok seviyorum unutma olur mu?" dedi derin bir şekilde, konuşmasının sonunda öksürmeye başladı.

Hazan hiçbir şey diyemedi. Zaten hiç dememişti ki, *"Sana aşığım"* diye. Genç adam hep sabırla beklemişti ama ona bunu hiç dememişti. Sadece, *"Senin şu huyunu seviyorum, bu huyunu seviyorum"* derdi. Bir duraksama oldu telefonda. "Hazan!" dedi Baran bariton bir sesle. Genç kadın onun sesindeki tereddütlü ve korku ti-

nısını anladı. "Efendim" dedi. Baran sesindeki titreşimleri hissetmiş olacak ki, "Seni sevdiğimi hiç unutma olur mu? Bana ihtiyacın olduğu an yanında olurum, hatta istersen şimdi gelebilirim biliyorsun?"

"Gerek yok. Sen Melek'i tek bırakma, ayrıca unutmam, bunu söylemene gerek yok ki, zaten hissettiriyorsun her zaman" dedi dürüstçe hiç çekinmeden. Onun hakkını ödeyemezdi. İçindeki tereddütlerini, korkusunu elbette ki anlıyordu. Kaybetme korkusu. Bunu en iyi o bilirdi. Bu telaşını anlaması da çok normaldi. O da yaşamıştı.

"Tamam, görüşürüz" dedi genç adam. Hazan eliyle korkuluğu iyice kavramıştı. Farkında olmadan sıktığı için şimdi eli acıyordu. Baran düşüncelice göğe baktı. "Ilı süt iç, ballı olsun." Burukça tebessüm etti. Genç adamın öksürükle karışık kıkırdama sesini duydu. "Gülme, hâlâ öksürüyorsun bak ballı süt iç, boğazın yumuşasın." Baran alaylı bir tonda, "Tamam Doktor Hanım, içerim sütümü. Yaramazlıkta yapmam, söz" dedi buruk bir lakaytlıkla.

"Hadi kapat şebek."

Telefonu kapatırken birkaç dakika öylece bekledi. Arkasını döndü. Demir'i unutmuştu. Onun varlığını bile unutmuştu son dakikalarda. Baran'la konuşmak iyi gelmişti. Bakışlarını balkona çevirdi ama yoktu. Gitmişti. Balkon kapısının aralık yerinden içer baktı. Bakışları odada dolaşırken, onu yatağın yanında gördü. Kenarına eğretice oturmuş kızına bakıyordu. Elini uzatışını gördü. Tereddütle yumruk oldu eli önce, sonra yavaşça saçlarına dokundurdu.

Demir konuşmalarına dayanamamıştı. Onu kaybettiğini her dakika, her saniye zaten hissetmek yetmezmiş gibi bir de, o adamla olan diyalogları... adamın sağlığını düşünecek kadar çok seviyor olma fikri... İşte bu içini yaktı. Daha fazla duramamıştı yanında. İçeri girdiğinde odanın artık daha farklı bir kokuyla kaplandığını fark etmişti. Hazan gibi değil de, daha başka bir koku sarmıştı. Bakışları yatakta yatan meleğine kilitlendiğinde, hayranlıkla kala kalmıştı. Sanki yeryüzüne inmiş melek gibiydi. Kırmızı dudakları, beyaz teni, sarı saçları... Yanına oturduğunda bedeninin farklı bir özlemle titrediğini hissetti. Yanıp kavruldu yüreği bu sıcaklıkla. Hiç tatmadığı, farklı bir özlemdi bu. Aşk gibi değil, anne babaya duyulan özlem gibi de değil-

di. Daha içeriden, daha derinden gelen bir şeydi. *"Evlat"* dedi beyni. Kalbinde, ta içinde bir kaynama başladı işte tam o onda. Sıcacık bir duygunun içine akışını hissetti, damarlarını yakarak dolaşmasını.

Elini kaldırdığında dokunmaya kıyamadığı bir varlık, dokunmayı çok istediği ama uyandırmaktan korktuğu, kendinden sakındığı bir melek... Eli yüzüne değdiğinde parmaklarının altındaki pürüzsüz teni keşfettiğindeki mukaddes duygunun tarifi olamazdı. Onun kızıydı. Minik meleği. Sadece dokunmak yetmedi. Aşağı eğilip dudaklarını hafiften saçlarına kondurdu. Hemen geri çekilmedi, kokusunu yüreğine hapsetti. Ne kokuyordu böyle güzel, bu kadar özel... Çok başkaydı babalık, daha tam olamasa da, onun varlığını hissetmek bile bambaşkaydı işte. Bir de iyi olduğunu bilince içi daha rahat olacaktı. Yanından hiç ayrılası gelmese de, yatağın kenarından kalktı. Arkasını döndüğünce Hazan'ın onu seyrettiğini gördü. Ona baktı kısa bir süre. Gözlerinde kederli bir yolculuğa çıktı. Hüznünü içti kana kana, sessizce bakıştılar. Konuşmadı ikisi de. Ne diyeceklerdi ki? Ortada konuşulmadık o kadar şey varken, bir tek kelime bulamadılar. Tek bir kelam yeterdi belki bu anı bitirmeye ama yapamadılar.

Aşk nasıl bir şeydi? Haykırmak istiyordu nefretini ama korkuyordu kırmaktan yüreğini, amacı zaten bu değil miydi? Onun gibi acı çeksin istemiyor muydu? Ama neden haykıramıyordu içindeki irin tutmuş, çürümüş nefretini! Ah, aşk! Sevgiyi ve nefreti yine aynı anda, aynı kefeye koymuştu işte. Bir yürekte çarpışıp duruyorlardı usulca, sessizce. Ne nefreti mutlak bir galibiyet getiriyordu, ne de aşkı yeniyordu bu savaşı. Zaman akıp giderken yorgun bedenlerinde, yine de koparmaya cesaret edemediler bakışlarını. Ne Demir cesaret edebildi bu anı bitirmeye, ne de Hazan git diyebildi kalbini yaralayan bakışlara en nihayetinde.

Nereden geldi bilmiyordu bu his içine, fakat uymuştu benliği kendiliğinden bu sese. Bakmak istiyordu o gözlere özlemle. Senelerce hayalini kurduğu, yanıp kavrulduğu bakışlar, şimdi işte tam karşındaydı. Silik bir yüz değildi artık gördüğü hayallerde, rüya değildi karşısındaki gerçekti işte. Diller sustu, sadece gönüller konuştu.

Hazan isyan etti Demir'e, genç adam dinledi gözlerin feryatlarını sessizce. İçi acıdı. Ne çok şey anlatıyordu bakışlar, diller konuşmasa da. Bitmediğini haykırıyordu yüreklere... Hazan birden arkasını döndü. Ayırdı bakışlarını genç adamın gözlerinden. Bu zordu. Kalbi neden deli gibi çarpıyordu hâlâ, sanki koşmuş gibi, karnındaki bu telaşın kanat çırpmalarının manası neydi? Neden sesi çıkmıyor, hakaret edip bağırmıyordu? Onun böyle bakması da ayrıca saçmaydı! Özlemiş gibi, seviyor gibi, hasret gibi bakması saçmaydı. Sanki gözlerine bakarken ilk evlendiklerindeki gördüğü aşkı görmüş gibiydi. Ona, ilk defa ayrıldıklarının kavuşma sabahında baktığı gibi özlemle bakıyordu, gene hasretle. Tanıyordu bu bakışları. Bu saçmaydı. Bu kendi kafasından uydurduğu bir şeydi! "İyi geceler." Ardından tıkırtı hâlinde kapı kapandı. Genç kadın bir yoksunlukla kalakaldı olduğu yerde. İçinde bir boşluk kocaman büyüdü, kara delik gibi yuttu düşüncelerini. Biliyordu işte artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Hazan oturduğu yerde biraz huzursuzca kıpırdandı. Zor kararların arifesinde dolanıyordu yüreği. Bakışlarını doktorun odasında gezdirdi tedirgin bir ifadeyle. Köşedeki duvardaki bebek resmine kaydı bakışları. *"Yakında içinde böyle bir canlı olacak"* der gibi hissettiriyordu. Derin bir nefes aldı bakarken resme. Heyecan, korku, çaresizlik, hepsi bir olmuş içinde dolaşıyordu sessizce. Ellerini ovalayıp duruyordu sıkıntıyla. Gece huzursuz bir uyku, şimdi de bu... İçindeki panik her saniye daha da artıyordu. Kalbi sanki sırtını delip kaçıp gidecekti, huysuzca çırpınıyordu. Öyle hızlı atıyordu ki. Hele yanında Demir'in varlığını hissetmek. Genç adam doktorun incelediği dosyalara dikkatle bakıyordu.

"Evet, sonuçları doktorunuz faksladı ben de inceledim" dedi Feridun Doktor, bakışlarını Hazan'a çevirdi. Genç kadın gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Doktorunuzun verdiği ilaçları kullandınız mı Hazan Hanım?" Hazan kafasını salladı onaylayarak. "Evet, bu amaçla kullanılan tüm ilaçları ayrıntılı bir şekilde anlatarak tedaviye başladı. Ben de dikkatle uydum."

"Peki, düzenli kullandınız mı? Bakın bu çok önemli, zira bir gün bir saat sekmesi bile bizi de sizi de etkiliyor" dedi dosyanın kenarını kıvırıp geriye doğru yaslanırken.

Hazan biraz utansa da bunun konuşulması gerekilen bir konu olduğundan devam etti. "İlaçlara adetin 21. günü başladık; yaklaşık 15 gün tek başına kullandım, daha sonra hiç kesmeden, yumurta toplanmasından 36 saat önce verilecek olan Profasi, Choragon veya Pregnyl isimli ilacı alana kadar da, yumurta üretmek için kullanılacak diğer ilaçlarla (gonadotropin) birlikte devam ettim. Yani buraya gelmeden her şeyi hazır olarak yaptım. Sadece aşılama aşaması kaldı. Bu da ülkemizde evli olmadan yasak!"

Doktor gözlerini önemle devirdi. "İlaçların her gün ayrı saatte alınması gerekmektedir, bunu kesin uyguladıysanız sorun yok. Gonadotropin iğnelerine başlayınca bu ilaçların dozu değişir ya da kesilir, bunu doktorunuz söyledi mi?"

"Söyledi. Dediğim gibi tüm gerekenler yapıldı, zaten önünüzdeki dosyada hepsi var, hem doktorum da sizinle kontak hâlindeydi yanlış hatırlamıyorsam."

"Tabii öyleydi ama doktor sadece ilaçları verir... bilemez kullanıp kullanmadığınızı. Kusura bakmayın, amacım sadece tedbir almak. Bunları sormak zorundayım, zira sonra sadece ilaçları düzenli kullanmadıkları için birçok çiftin bu şansı dezavantaja dönüyor. Zaten dosyada gördüğüm kadarıyla ultrason izlenimi yapılmış, biliyorsunuz ilaç kullanılırken ultrasonografiyle gerekirse kan testleriyle (E2-LH), yumurta hücresinin gelişimi izlenilmeli, bu çok önemli. Yumurta hücresinin gelişimi tamamlandığında, yumurtlamayı uyarmak için "Profasi", "Pregnyl", "Choragon" 5.000 üniteden aldınız değil mi? Bu işlem hCG yapılmasından 34-40 saat sonra yapılmalıdır biliyorsunuz. Ondan size sabah gelin dedik."

"Yapıldı. İğne de oldum."

Doktor dosyayı kaldırıp kenara koydu. Masaya yaklaştı. Telefonu alıp, dâhili hattaki yardımcısına hazırlanmasını söyleyip kapattı. Bakışlarını Demir'e çevirdi. Genç adam doktoru dinliyordu. "Eğer siz de hazırsanız başlayacağız." Genç kadına baktı. Hazan bakışlarını hem doktordan, hem de Demir'den itinayla kaçırdı. Ellerini nereye koyacağını şaşırdı, titriyordu. Sesi cızırtılı bir hâlde hemen atıldı.

"Evet, hazırım."

Demir yerinden kalktı. Hazan hiç bakmadı. Onu daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordu. Zaten bakmadan bile onun rahatsız olduğunu biliyordu. Ayağa kalkarken, "Hazan Hanım isterseniz işlem için beklemeyelim. Size bilgi vermiştir doktorunuz, ama bir de ben anlatayım işlemi." Hazan yerinden kalktı. Kucağındaki çantasını alıp, doktora baktı. Kapıya yönelirken doktor anlatmaya başladı. Onun bakışları kapıdan çıkan Demir'e kaymış, utanarak bakıyordu.

"Yumurta toplanması işlemi sırasında genel anestezi verilmesi gerebileceğinden bir şey yememiş ve içmemiş olmalısınız... Yemediniz değil mi?"

"Yok yemedim, dünden beri hiçbir şey yemedim ama sabah kafam daldı ve az bir şey meyve suyu içtim, sorun olur mu?"

"Yok, olmaz az bir şeyse!"

Doktor onu geniş holden başka bir kapıya yönlendirirken eliyle önden nazikçe ilerlemesini sağladı. "Operasyon yaklaşık 15-30 dakika sürebilir duruma bağlı. [4]Genel anestezi veya lokal anestezi ve [5]sedasyon ile işlem tamamen ağrısız olarak yapılmaktadır. Siz galiba sedasyon seçmişsiniz! Bu işlem ultrasound eşliğinde vajina içinden iğne ile yumurtalıklara ulaşıp, yumurtaları içinde bulundukları sıvı ile birlikte alma esasına dayanmaktadır. Canınız yanmayacak, hatta hiç hissetmeyeceksiniz bile! Siz uyuyup uyanacaksınız o kadar. İşlem oldukça tehlikesiz olmakla birlikte, çok kanama olduğu takdirde daha büyük bir ameliyata ihtiyaç olabilir, bunun için sizin imzanıza gerek duymaktayız. Yardımcım size birazdan verecek gereken belgeyi. İyice okuyup öyle imzalayın! Bu iş bittiğinde istediğiniz zaman eve gidebilirsiniz. Genelde hastaların çıkış yapmalarına birkaç saat sonra izin veriyoruz. Tabii, bu isteğe bağlı! Kendinizi nasıl hissederseniz öyle davranacağız biz de."

4. Tam bayılma
5. Uyku hâli

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Arkasındaki yastığı düzeltip diğerini de çekerek üzerine koydu. Hazan sırtını yumuşacık beyaz kılıflı yastıklara yaslarken, asık bir suratla ona kızgınca baktı. Demir aldırmadı onun bakışlarına. Artık belki de alışmaya başlamıştı, belki de kendini böyle kandırıyordu. İşi bitince geriye çekilip, ona şefkat okunan bakışlarını çevirdi. Gözleri ona bakarken ayın on dördü gibi parlak, denizin berraklığı gibi şeffaflaşıyordu. Genç kadın bunun farkında değildi. Onun kendine olan bakışlarını yanlış algılıyor, hırçınlaşmasını sağlayıp, asabını bozuyordu.

"İyi misin?" dedi Demir ses tonu hissizdi. Kendi de farkındaydı bunun ama yapamıyordu! Kendini kötü hissederken iyiymiş gibi rol yapıp, konuşamıyordu. Durduğu yerde sert bir mermer gibi dayanıklı ve kuvvetli gözüküyor gibi olsa da, içi kofmuş gibi geçmişin dertleriyle savaşıyordu. Genç kadının gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı, pişmanlık, acizlik onu bitiriyordu, sonsuz kederlere sürüklüyordu.

Hazan üzerindeki pikeyi düzeltirken eliyle, parmaklarının altındaki hissettiği pamuklu keten bile ona diken gibi batıyordu.

Dokunduğu her şey bulaşık süngeri gibi sert, aldığı her tat keçe gibi tatsızdı. Sanki biri hayatındaki tüm tatları, renkleri, neşesini, hayal gücünü çekip elinden zorla almıştı. Bakışları üzgün, bedeni asırlardır savaşır gibi yorgundu. Kafasını koltukta oturup neşe içinde muhabbet eden babasına ve kızına çevirdi. Kırgınca bakan gözlerinin üzerine gözkapaklarını hafifçe düşürüp, mutsuzlukla devirdi. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Baba Ecrin'i biraz gezdirir misin? O da dolaşmak istiyordu sıkılmış olmalı!" dediğinde yaşlı adam dizlerine oturan torununu kucağından nazikçe kaldırttırırken, yavaşça ayağa kalktı. Ecrin dedesinin kucağından inince annesinin yanına koşarak geldi.

"Sen de gel anne lütfen? Birlikte gezelim, hem dedem bana çok güzel hikâyeler anlattı. "Dudaklarını kıvırdı sanki korkuyor gibi. Iyy felaket şeylerdi valla" dedi dehşete düşmüş gözlerle bakıp, başını hafifçe sallayarak saçlarını oynaştırdı.

Hazan kızına bakarken biraz tebessüm etti. Zorda olsa kırıkça gülümsedi. "Annem ben galiba biraz rahatsız oldum, başım çok ağrıyor dinleneyim, sonra gelirim olmaz mı?" dedi başım yastığa koyup, yatağın içine kayarken. Ecrin suratını asıp annesinin yanına geldi. Yatağın yanında durup elini alnına koydu. Annesi neden bu kadar üzgündü ki? Gerçekten çok başı ağrıyor olmalıydı. Yoksa annesi onunla gezmeye gelirdi. Kendi aklınca ateşini ölçüyordu parmaklarını annesinin teninde gezdirerek. Hazan onun ufacık ellerinin üzerine kendi elini koydu. Küçük kıza merhametle baktı. Ufacık suratındaki iri mavi gözlerini kırpıştırarak, çocukça bir kırgınlıkla konuştu.

"Başın çok mu ağrıyor, sana süt alalım mı anne? Hem ben de öperim geçer, sen bana öyle yapınca geçiyor." Hazan onun alnındaki elini yakalayıp dudaklarına kondurdu. Gözlerini kapatarak derin bir dürtüyle öptü. Yumuşacık ellerini yanağına koyup, tenini hissetti. Buna ihtiyacı vardı. Onu hissetmeye... Her şey onun içindi. Ama neden hâlâ içi acıyordu? Bedeni neden ruhuna dar geliyordu? Ölmek istediği ender anlardandı! Çaresizliğin alev olup içini yaktığı zamanlarda, bir insan aynı anda hem sevinip, hem de nasıl ölecek

kadar pişman olurdu? Gözlerini dolduran gözyaşlarını zor zoruna gerisin geri itmeye çabalıyordu.

Ecrin dudaklarını annesinin alnına koyup sulusepken bir öpücük bıraktı. "Çabuk iyileş oldu mu anne, daha gezmeye gideceğiz." Çenesine dokunup ufacık parmaklarıyla dedesine baktı. "Gezmeye gideceğiz değil mi dede?"

Kerem Bey'in, onun her "dede" demesinde içinde bir şeyler kopup gidiyordu. Hiç susmadan hep konuşsun istiyordu tatlı dilleri. Evlat tatlıydı, evlattan olan daha tatlı.

"Tabii, Kumrum. Seni gezmeye götüreceğim, lunaparka ve oyuncakçıya gideceğiz daha."

"Hemen kalk iyi ol aşağıya gel anne, tamam mı birlikte gezelim?"

"Tamam, annem sen git gez, ben zaten birazdan iyi olurum, sadece biraz dinleneyim yeter."

Kerem Bey torununa uzanıp küçük elini büyük eliyle şefkatle kavradı. Kızına tatlıca tebessüm etti. "Bir şey olursa ya da bir şeye ihtiyacın olursa haber ver tamam mı?" dedi şefkat kokan sesiyle, sonra da torununa baktı. "Hadi Kumrum, biz de buraları gezelim, bakalım neler var bize göre." Ecrin annesine izin isteyen bir bakış atarak, "Anne çıkabilir miyim?"

"Git dedim ya annem, ama dedeni üzme olur mu Kelebeğim?"

Kerem Bey kapıya yönelirken Hazan Demir'e baktı. "Sen neden hâlâ buradasın" der gibi. Genç adam derin düşünce denizine dalmış Hazan'a bakıyordu. Onun ne kadar üzgün olduğunu gözlerinden görebiliyordu. Hazan dikkatle bakan genç adama, dolu tanelerini andıran mavi denizler gibi puslu gözlerle baktı. Kaşlarını kaldırdı genç adam onun bakışıyla ve Hazan, "Yalnız kalmak istiyorum, bunun neresini anlayamadın?" diye soğuk bir sesle sordu. Demir başını salladı. Derince iç gerip, "Bir şeye ihtiyacın var mı? Ya da ağrın falan" dedi onun tersine daha yumuşacık sıcak bir tonda.

"Seni görmemeye... Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var, tek kalmaya!" dedi yatağın içine kayıp yan yatarak. Elini yanağının altına koydu. Gözlerini duvara çevirip ifadesiz bir şekilde bakmaya başladı. Demir onun yalnız kalmak istediğini biliyordu, bilakis

haklıydı da ama yine de tedirgin bir şekilde bekliyordu. İçinde bir yerlede onun kendine ihtiyacı olduğunu hissediyordu. *"Belki ağrısı vardır söyleyemediği, söylemeye çekindiği"* diye geçirdi içinden. İçi bir türlü rahat etmiyordu. Canı yanıyor muydu? Doktoru bir nevi ufak bir ameliyat diye tasvir etmişti. Neye ihtiyacı olduğunu bir anlaya bileseydi! Belki de onun ihtiyacı olan şeyin sadece biraz destek olduğunu düşünüyordu.

"Tamam, bir şey olursa haber ver, telefonum açık olarak yanımda. Bekliyor olacağım" dedi boyun eğen bir sesle, boğukça.

Gözlerini bir iki saniye kapattı. Geçmişe lanet yağdırıp omuzlarını kaldırdı. Ellerini cebinden çıkarıp başını salladı. Hiç istemese de kapıya yöneldi. Ona o kadar yakınken uzak kalmak zordu. Tereddütle kapıyı açıp derin bir soluk alarak arkasından çekerek dışarı çıktı.

Hazan onun kapıyı kapatmasıyla üzerindeki pikeyi geriye fırlatıp, tepikleyerek yere attı. Daralıyordu. Boğuyordu herkes onu. Nefesini kesiyordu her söz, her bakış. Dört duvar tepesine çöküyordu. Bacaklarını kendine çekip karnına yasladı. Şimdi belki de içinde bir yerlerde hayata tutunmaya çalışan canlıyı düşündü. Üşüyordu, titreyen bedeni değil ruhuydu. Dört tarafı dikenli tellerle çevrili bir kafese kapatılmış gibi çaresizce dışarıya aralıklardan bakıyordu. Öyle zor bir sınavla sınıyordu ki kader, aklı karmakarış, duyguları çoktan firardaydı. Öfkeliydi. Artık ne düşündüğünün ya da ne istediğinin bir öneminin olmadığı bir durumdaydı. Kocaman yatağın içinde iyice büzülüp, cenin pozisyonunu aldı. Ufalmak, bir zerre olup yok olmaktı belki de dileği. Kollarını dizlerine dolayıp gözlerini sıkıca kapadı. Sabahtan beri kendini tutmaktan kas katı kesilmişti bedeni. Yaptığı şeyin saçmalığına ya da doğruluğuna parmak basacak ne gücü, ne de cesaretli bir yanı vardı. Tek tek, ilmek ilmek çekiyordu sanki boğaz dediği boğumdan o yumrukları. Nefesini keserek, içini yırtarak, kanırtarak acımasızca yüreğini dağlıyordu sanki.

Bu çok ağırdı. Hiç istemese de artık onun bir parçasını içinde taşıyordu. Canında emanet bir can daha... Hayatlarını kurtaracak ama aynı zamanda mahvedecek bir geleceğin parçasını! Elini karnına

kovmaya korkuyordu. Kendi bedeninden hem tiksiniyor, hem de ona deli gibi sığınıyordu. Ona bağlanacağını daha şimdiden hissediyordu. Bir bebeğin ne suçu olabilirdi ki ebeveynlerinden başka! İçinde bir boşluk, kara bir delik gibi, girdaba kapılmış bir nesne gibi onu karanlığa çekiyordu. Girdiği kuytu karanlıklarda bir damla ışığa hasret, ufacık bir umuda muhtaç dolaşıyordu. Umutların yetim kalmış, boynu bükük yanıyla boğuşuyordu.

Sıkıca kapadığı gözlerinin arasından yaşlar kederle süzülmeye başlarken, düşünmekten uyuşmuş beyni isyan ediyordu. Dudakları aralandı. Kendini sıkmayı bıraktığı ilk anda dudaklarından acı bir inleme, feryat dolu bir ses kaçtı. Ardından bir tane daha, gözlerinden yaşlar ırmak olup akarken, hıçkıra hıçkıra ağladığının farkında değildi. Boş odanın içinde acıyla titreşen kendi sesi yankılanıyordu... Kuzguni inlemeler eşliğinde. Üzerine kadar toprağa gömülmüş gibi, havasızlıktan ciğerleri patlıyormuş gibi hissediyordu. Göğsüne vurmaya başladı. Canı acıyor ama hâlâ nefes almıyordu. Bir anda ellerini tutan ellerle duraladı.

Gözlerini açamıyordu, onu tutan kimdi? Açıkçası şu anda bunu düşünecek ne durumu, ne de hâli vardı. Kendini kaybetmiş gibi hıçkırarak ağlıyordu ve bedenine dolanan ellere bile itiraz edemiyordu. Ama beyni! O, bu dokunuşları, genzine sinsice sızan kokuyu tanıyordu. Hiç unutmamıştı ki!

"Hazan ne olur sakin ol!" demişti teskin eden üzgün ses.

Demir onu tek başına bırakamayacağına karar vermişti. Asansöre binmekten son anda vazgeçip geri dönmüştü. Aslında içeri girip girmeme konusunda tereddütlüydü, ona kendini anlatmak istiyor fakat başaramıyor, buna cesaret edemiyordu. Ellerini kapıya dayayıp, kafasını sert tahtaya yaklaştırarak anlını sert zeminine yasladı. Kulaklarına değişik boğuk sesler gelmeye başladı. Onun acı içinde kıvranan seslerini duymaya başladı. Kalbini yaralayan bir inlemeyle kulağına ulaşıyordu. İçeriden kalp kırıklığının, yürek yorgunluğunun sesi geliyordu. Korkuyla kapıyı açıp içeri girdiğinde olduğu yerde donup kalmıştı. Ellerini bileklerinden kavrayıp, onu sakinleştirmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Kendine zarar verme-

sine dayanamadı. Onun zayıf bedenini kendine çekip, sırtını geniş göğsüne bastırıp hareket etmesini engellemeye çalışıyordu. Başını omzuna eğip, çenesini yüzüne yaklaştırarak, "Şiiit! Hazan lütfen fevri hareketler yapmaman lazım... Lütfen."

Hazan hiç aldırmadı onun bu hâline, aksine daha öfkeli bir biçimde hiddetle devam etti kollarmda debelenmeye. Beyni boşalmış gibi, canı bedenine dar gelmişti adeta. Demir iyice sıklaştırdı tutuşunu, "Hazan, canım lütfen kendine gel." Genç kadın hıçkırarak ağlamasına rağmen hâlâ idrak edemiyordu olanları. Belli ki şok geçiriyordu. Demir onu birden kendine çevirdi. Aniden bedeni başka bir bedene dönen genç kadın afalladı. Demir başını göğsüne yaslarken, elini sırtına koyup omur çizgisi boyunca parmaklarını gezdirmeye başladı.

"Hazan bebek için biraz sakin olman lazım doktoru duydun!"

Ne diyeceğini de, nasıl teselli edeceğini de bilemiyordu. Tıpkı ona nasıl yaklaşacağını bilemediği gibi. Hazan bir süre hıçkırarak ağladı. İçi dışına çıkana kadar, sinirleri yatışana kadar, kendinden vazgeçene kadar sessizce ağladı. O ağladı, Demir sıkıca sarılıp, sevdiği kadım teselli etmeye çalıştı. Genç kadın artık ağlamaktan yorgun düşünce, derince aldığı soluklarının arasından, hâlâ hıçkırıkla sarsılan omuzlarım biraz geriye çekmeye çalıştı. Onun tutuşundan kendini kurtarmaya zorladı. Başını biraz geriye çekip, ağlamaktan kızarmış gözkapaklarını titreterek kaldırdı. Bakışları üzgünce bakan gözlere, denizler kadar karanlık ve pişmanlıkla koyulmuş yeşile çalan maviliklere kızgınca, nefretle baktı.

Buz tuttu genç adamın yüreği de, bedeni kas katı kesildi onun bir bakışıyla. Nefes alamadığını sandı kısa bir an. Acıyla yutkundu. "İyi misin?" Titrek perişan bir sesle mırıldandı. Hazan derin derin nefes almaya başladı. Onun tutuşunda sinesinde olduğu için bedeni, hâlâ göğüslerinin her öfkeyle kalkıp inişini genç adam hissediyordu. Şu anda kollarında duran ateş parçası gibi sıcak ten, buz tanesi gibi soğuk geliyordu. İçini yakıyordu bakışları, tenini donduruyordu nefreti. Araf'ta sıkışıp kalıyordu.

"Çek o pis ellerini üzerimden" diye dişlerinin arasından hırlama

gibi bir sesle tısladı. Demir'in içi titredi. "Bırakmam!" dedi duru bir sesle. Hazan kollarında kıpırdanarak öfkelendi bu tepkisine. "Sana bırak dedim pislik, bırak beni" debelenmeye başladı tekrar. Gözlerine yeni yaşlar doluyordu. Görüş alanı zaten net değildi, şimdi ise hiçbir şey görmüyordu. Onun sıcaklığını hissettikçe bedeni gevşiyordu. Bu da genç kadını daha çok kızdırıyor, sinirlendiriyordu. Bedeninin iradesine sahip olamıyordu. Onun dokunuşlarına karşı hâlâ bu kadar aciz ve ilgisiz kalamadığı için kendine kızıyor, lanetler yağdırıyordu.

"Bırakmayacağım çünkü sinirlisin. Ne yaptığının farkında değilsin, şimdi en sakin olman gereken zamanda, en öfkeli şekilde duruyorsun. Biraz sakinleşene kadar bırakmayacağım da, gitmeyeceğim de." Hazan tekrar debelenince genç adam onu içine alacak gibi sıktı. "Yeter Hazan, kendine gel. Hırçınlığı bırak, bu bizden daha çok kızımıza zarar verecek görmüyor musun? Biraz sakinleş. Lütfen. Kızımız için."

Hazan'ın sırtında dolaşan eller amacına ulaşırken, genç kadın yumruk olmuş ellerini genç adamın göğsüne götürüp ittirdi. Çatallaşan sesiyle bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdi. Nasıl olup da o gözlere bu kadar cesur baktığını kendi bile anlamadı. "Bırak, sen bana dokundukça sakin kalmam mümkün değil. Bana dokunmanı istemiyorum" diye feryat etti. Demir ellerini biraz gevşetti. Zaten dokunduğu ten içini de dışını da yakıyordu. Yumuşaklığına hasret bedeni, kas kaskatı kesilmişti. Kokusuna nefes gibi muhtaç ciğerleri, donup kalmıştı.

"Bırakırsam sakin kalacak mısın? "

Gözlerini genç kadının cesurca, aynı zamanda masum bir pırıltıyla bakan gözlerinden alamıyordu. İçine işlemişti bakışları, sadece bakmasını çok özlemişti. Hasretlikle bakıyordu onun iri mavilikleri-ne, o nefretle baksa bile. Hazan bir anda öyle duygusuz ve buyurgan bakmaya başladı ki, genç adamın elleri istem dışı vücudunda gevşedi. Fakat üzerinden çekemedi. Hazan kızgınca bile baksa, gözlerini tekrar eskisi gibi gözlerinde istedi.

"Sana lanet ellerini üzerimden çek dedim. Duymadın mı?" di-

ye kızgın bir tonda feveranla söylendi bu sefer, kelimeler ortalıkta buz kütleleri gibi soğukça asılı aldı. Demir ellerini hiç istemese de üzerinden çekince Hazan ellerini göğsüne koyup ittirdi. Yanından uzaklaştırmaya çalıştı. Sıcaklığı tenini yakıyordu. Hâlâ kızgındı ve ona baktıkça kızgınlığı azalacağına katlanarak artıyordu. Elleri genç adamın tenine değince vücuduna daha farklı bir akım yayıldı. Parmak uçlarından saç diplerine kadar bu akımı içinde, ta kuytu köşelerinde hissetti. Bu da neydi böyle? Bakışları genç adama kaydı, ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Sonra bir anda yataktan kalktı. Sanki o da hissetmişti aynı akımı teninde. Karşısında duvar gibi sert bir ifadeyle dikildi. Hazan ondan çektiği ellerini kucağında bağladı. Ellerinde hâlâ onun teninin sıcaklığı duruyordu. Kendini kötü hissetmesi gerekmez miydi? Kirlenmiş gibi hissetmesi, hatta aşağılanmış... Ama hissetmiyordu! Neydi bu içindeki tuhaf duydu? Neyin savaşını veriyordu kendine? Bir dokunuşuyla parçalanıp yok olurken, aynı dokunuşla tekrardan nasıl doğuyordu hâlâ?

"Senden nefret ediyorum, bana hissettirdiklerinden de!" dedi kucağında bağladığı eline kandamlaları gibi damlayan gözyaşlarının, hıçkırıklarıyla kesilen nefesinin arasından sitem ederek. Bunu yüksek sesle söylemek onu hiç memnun etmemişti. İçinden söylemek isterken dili dışa vurmuştu veryansımnı.

Demir söylediği şeyle genç kadına kaşlarını kaldırarak, hayal âlemindeymiş gibi bakmaya başladı. Yanlış duyduğunu, hatta yanlış anladığını sanmıştı, ama genç kadın ürkek başım hafifçe kaldırdı. Utandığı için kızarmış kıpkırmızı yüzünde, eskisi gibi bakan denizlerin berrak suyu gibi gözlerini kendine çevirince, bunun yanlış anlama ihtimali olmadığını anladı. Yüreğine mum damladı, titrekte olsa umut ışığı kapalı kapılar ardından.

"Hazan! Hazan..."

Bu his içinden çıkamayan, kalıcı olarak kalan bir yara, teninde mühürlenmiş bir tılsım gibi boynunda bir ömür asılı kalacaktı. Onun adını öyle içten söylemişti ki Demir, genç kadın bunu duyunca içinde bir şeyler yer değiştirdi. Karnına ani bir ağrı saplandı. Bu öyle vücuduna saplanan cinsten ağrı değildi. Bu hissi biliyordu! Onu ilk

defa okulun bahçesinde duvar dibine yaslanıp, kendisine değişik titreşimler içinde bakıp, histerik bir biçimde adını söylediği zamanda hissetmişti. Aynı o günkü gibi söylemişti adını ve yine kendisi de, o günkü gibi bunu karnında hissetmişti. Bu daha çok acıttı içini. Onu geçmişin derinliklerine gömmeye çalıştıkça, gönül umanında su yüzüne çıkıyordu. Tüm anılarını bir valize doldurup dipsiz denizlere, sahipsiz ummanlara atmıştı. Öyle sanıyordu. Oysa şimdi tüm duyguları karşısında yaralar almış, kan kaybetmiş bir biçimde ürkekçe duruyordu. Hazan tüm geçmişine biçare bakıyor, ne dokuna biliyor, ne de yok edebiliyordu.

"Demir git!'" dedi fısıltı gibi. Sesi ve vücudundaki hareketleri enerjiden yoksun hantal gibiydi. Öyle bir nefret yayılıyordu ki bakışlarından, artık bu nefretin tek sahibinin kendisi olmadığını anladı genç adam. Hazan ondan nefret ettiği kadar, kendinden de ediyordu. Mavi gözleri alev almış, karşısındaki adama bakarken az öncekinin karmaşasını yakıyordu. Yorgundu yürekleri ikisinin de, biraz dinlenmeye, durulmaya ihtiyaçları vardı. Demir ilk defa şimdi içinde bir umut kırıntısıyla hareketlendi. Damarlarında çoğalarak akan bir tılsımdı, onun gözlerinde kısa bir an olsa da geçerken gördüğü aşk. Görmüştü onu. Yıldırım çarpması kadar kısa sürse de görmüştü. Artık vazgeçmeyecekti. Onun içinde bir yerlerde bitmediğini görmek, yüreğinde harabeye dönmüş ormanlarını yeniden yeşertmişti. Demir birkaç adımla yatağa yaklaştı. Sanki ayakları kendi isteği dâhilinde onu oraya sürüklüyordu. Hazan şaşkınca bakarken onun koyuluklarına, ona "Git" demeye dili varmıyordu. Neden? Sanki kelimeleri dilinden çalınmış, cümleleri yok olmuştu. Gözlerini kapamakta buldu tek çareyi. Kaçtı kendince hislerinden, yürek çırpınışlarından. Sıkıca yumdu gözlerini, biliyordu ki şimdi istese de ona öyle hak ettiği gibi bakamayacaktı. Bir iki saniye öylece bekledi. Uzun kirpiklerini aralayıp açtığında, artık kendini toparlamış daha sert bir ifadeye kavuşmuştu. Demir yanına yaklaşmış, tam karşısında ifadesiz bir suretle, ama karma karışık bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde hem sessiz bulutları, hem de öfkeli dalgaların köpürmesini görüyordu.

"Sana git dedim neden hâlâ buradasın?" dedi alçak sesle, vücudunun idaresi kırılmadan önceki kalan son öfkesiyle.

"Buradan gitsem de, senden gidemiyorum ki! Ben sende hâlâ mahkûm, müebbet yemiş sanık gibi tutuklu kalıyorum. Senin yüreğine hapsettiğim kendimi, sensizliğe mahkûm ediyorum bedenimi ama ben senden istesen de gidemiyorum" dedi derinden gelen acı yüklü, pişmanlık kokan bir sesle.

Genç kadının içine oturan, yüreğini ateşe veren, talan edip yok eden bir tınıydı bu. Hazan'ın incecik bedenini bir ürperme sardı, titredi gözle görülü biçimde, dudakları hafifçe arandı, fakat içinden tek kelam dökülmedi. Demir gözlerini sıkıca yumup, başını geriye attı. Güç toplamak ister gibi. Bir iki saniye öylece durdu. Genç kadın ona duygudan yoksun bir ifadeyle, fakat için için yanan gözlerle bakarken, o başını aşağı indirip uzun kirpiklerinin arasından koyulmuş mavilikleriyle, o yakışıklı yüzüyle ona bakarak başını olumsuz anlamda acıyla salladı.

"Sana yaptığımın kaç kat fazlasını kendime yaptım. Çok istedim unutmak fakat yapamadım. Ben seni..." Hazan onun yüzüne bakarken hâlâ nasıl olur da etkilendiğine şaşırıyordu! Onun son sözlerini ağzına tıkayıp bedenini o yüksek nefrete teslim etti.

"Sevdiğin kadına ne oldu Demir? Hani o büyük aşkına?" diye onu iğneleyerek canını yakmaya çalıştı. Çünkü şu anda kendi canı fena hâlde yanıyordu. "Hani aylarca arkamdan güldüğünüz, sonra uğruna hiç arkana bakmadan çekip gittiğin kadın. Büyük aşkın! Bakıyorum da çabuk sönmüş ateşin, saman alevi gibi. Büyük aşklar bitmez, seninkisi ne kadar büyükmüş ki, bir su damlasıyla sönmüş." Başını dikip, ufacık fındık burnunu gururla kaldırdı.

"Ben onu hiç sevemedim!" dediğinde adam gururunu umursamadı. "Öyle olduğunu sanıyordum. Ama değilmiş... Aldandım!" Uzun parmaklarını şakağının ortasına bastırarak hafifçe dolaştırdı. Beyni dağlanıyordu acıyla. "Ben neden şimdi konuşuyorum bilmiyorum. Aslında hiç..." Kafasını salladı dertli bir biçimde. "Tamam, bir aptal gibi davrandım ve şimdi de aptal gibi konuşuyorum... Affedersin. Seninle konuşmayı çok istedim. O zaman... Evden ayrıldıktan sonra seni çok aradım ama bulamadım. Ben zannettim ki!.."

"Ne zannettin?" dedi genç kadın alayla. "Seni bekleyeceğimi mi? Yoksa ne yaparsan yap yine seni affedeceğimi mi? Sen en temiz

duyguları hunlarca hiç acımadan katlederken, tertemiz bir yuvanın, sadakatle bağlı bir aşkın katili olurken ben uyudum. Uyuyan güzeldeki kız gibi aylarca, belki de yıllarca uyudum. Şimdi karşıma geçmiş neyin açıklamasını yapmaya çalışıyorsun? Sen kendini bile açıklayamazken, benden neyi dinlememi bekliyorsun? Sen kendini bilmiyorsun. Geçer Demir üzülme. Seninkisi unutamadım saçmalığı değil, elinden kaçırmanın hırsı. Sen yapıp edip karşında ezik bir kişilik görmek istedin, ben de sana bunu vermedim. Senin tek pişmanlığın yakalanmak, belki de ben görmeseydim daha niceleriyle aynı şeyi yapacak, ardımdan iğrenççe gülecektin. *"Amma da salak kadın"* diye geçirecektin içinden."

"Hazan yapma bunu kendine. Sen bana acı çektirmek isterken benden çok kendin çekiyorsun. Görüyorum. Ben senin kalbini, her bakışını tanıyorum. Yapma!"

"Ben de öyle sanıyordum ama tanımıyormuşum. Tanısaydım seninle asla evlenmezdim. Bilseydim, ben de bu hatayı kendime yapmazdım" dedi sıkkınca aldığı nefesini kısık kısık dışarı saldı.

"Ben sadece bir kere yaptım. Bunu söylemek bile hata biliyorum, ama hatamı biliyorum. Lanet olasıca bir insanım ve hatalar insanlar içindir. İnsanlar hata yapar Hazan, biz peygamber değiliz. Yaptım ve bedelini çok ağır ödedim, hatta hâlâ ödemeye devam ediyorum... senin öfkeli bakışlarında sürgün olarak. Bu hatamın diyeti çok ağır oldu. Senden oldum. Sol yanımdan, canımın yarısından, saf kalan ruhumdan eksik kaldım. Ben seninle bir bütün olduğumu anlayamadım. Oysa şimdi yarımım. Önce olsa güler geçerdim ama ben değiştim. Acılar insanı olgunlaştırıyor, yaşanmışlıklar akıllı olmasını sağlıyor. Sana çektirdiğimin telafisi yok, diyetini ne yapsam ödeyemem farkındayım. Sen beni istemesen de hep yanında olacağım. Sen nasıl mutlu olursan, ben de öyle mutlu olacağım. Sevgi emek istermiş, ben kıymetini bilemedim. Hoyratça savurduğum o sevgiye, şimdi içimde ona öyle muhtaç bir yürek var ki..." dedi elini kalbine götürüp derince bir nefes alarak. "Burası hâlâ seninle doluyken, sen diye atarken, senin mutlu olduğun her şey beni de mutlu eder."

Hazan'ın kalbindeki kuşkanatlarım genişçe açmış, yüreğine sığmıyordu. Kocaman bir delik açılıyordu kapadığını sandığı demirden duvarlarında, yıkılmaz kalelerinde. Kahrolası kalbi niye hızlanıyordu onun için böyle delicesine? Bedeni itaat etmiyordu işte yine. Başta yaptığı hatayı tekrar ettiriyordu ona hayat, dejâvu hissiyle. Göğsü hızla inip kalkarken, acıyla yutkundu. Duydukları nefesini kesiyordu. Bu lanet herifin ağzı ne zaman öğrenmişti böyle iyi laf yapmayı? Bir an onu eskiye götürmüştü söyledikleriyle. O. na deli gibi âşık olduğu, safça sevip yandığı senelere. Sakinleşmeye çalıştı. Bedeninin iradesini kaybettiğini anlamamasını umdu. O. muzlarını bile dik tutmakta öyle zorlanıyordu ki, sanki üzerine ağır gülleler konmuş, aşağı çekilip özdenetimini kaybediyordu.

"Benim senden özür dilemeye yüzüm yok biliyorum, zira böyle bir şeyin de özrü yok. Ama izin verirsen telafi ederim. Etmeye çalışırım. Ben dersimi aldım. Acıların en büyüğüyle sınandım" derken gözlerine bariz bir meftunlukla baktı. Hazan gözlerini kuşkuyla kıstı. Demir devam etti, "Sensiz bir ömür yoksunluk gibi acı, ateşlerde dumansız yanmak gibi bedbaht... benim yüreğim sensizlikle terbiye edildi, senin sevgin olmadan aç viran kaldı." Başını yana kırıp vücudunun gücünü tek bacağma verirken. Sesi kesik kesik çıkıyordu, sanki nefes alamıyormuş gibi. "Özür dilemek işe yaramaz, ama ben özür dilerim." Bedeni bile mutlak bir yükün altında kalmış gibi bükülüyordu.

Genç kadının yüreği sanki yumuşuyordu, ama birkaç saniyede içine muazzam bir nefret sisler hâlinde dağıldı benliğine. Her köşesini, her azasım sinsice kuşattı gurur dediği aldanma duygusu. İçinde temiz kalmış ne varsa onunla görünmez oldu. Buz tuttu bedeni. Aklı, benliği salak kalbine savaş açtı. Neler konuşuyordu onunla burada böyle? O, artık onun karısı değildi! Bir başkasının nişanlısıydı! Bu ona ihanet olmaz mıydı? Yapamazdı. Baran geldi aklına. Bedeni irkildi büyük bir acıyla. Ona safça, temizce âşık olan adam! Kızını, kendi kızı gibi koruyup kollayan, baktığında gözbebekleri şefkatle titreyen adam... Bunu ona yapamazdı. İlla tenin ihaneti değildi olan. Beyin ihanete kalkıştı mı, vücut iradesiz kalırdı ne ça-

re! Baran'ın masum yüzü belirince gözlerinde, acıyla inledi. Gözleri derinden gelen bir suçlulukla kapandı. Orada öyle sessizce gözlerini kaparken, parmaklarının alyansıyla oynadığını fark etmemişti bile. Ama Demir fark etmişti. İçine kıskançlık tohumları yağarken, suçluluk üzerini toprak gibi örtüp kıskançlığı boğdu. Hazan kalbini dinlemeye zorladı kendini. Baran dedi aklı... Sen ona ait olacaksın. Ama neden gözlerini kapayınca onun değil de, şimdi karşısında duran adamın yüzü beliriyordu benliğinde? Kahrolası aklı neden onu çıkarıyordu kalbinin köşesinden gün yüzeyine? Gözlerini aniden açtı aciz bir pişmanlıkla. Cılız bakışları kuvvetlenirken, keskin yüzü kızgındı.

"Tüm yaptıklarından sonra kızına mı acıyorsun? Yoksa kaybettiklerin için kendi derdine mi yanıyorsun? Sen bu yola girerken, kaybetmeyi göze almadın mı? Sevgi senin dilinde aşağılanacak kadar değersiz bir kelime değildir. Bir şans ha! Ben, sen değilim. Baran'ın sevgisini senin gibi milyonlarcasına değişmem" dedi onun canını yakmak ister gibi vicdansızca. Başardı da. Genç adam hazin bir darbe alarak, bir adım geriledi. Dilinden dökülen kelamlar mızrak olup yüreğine ağır tahribatlar açtı.

Hazan, onun dişleri sıkılırken, bedeninin gözlerinin önünde kasıldığını, gözlerinin acı denizlerinde bir damla suyla boğulduğunu gördü. Fakat bundan hiç haz almadı. Oysa canını yaktığı an içinin rahatlayacağını ummuştu. Onun gözlerinde gördüğü acı, kendi canını bir hayli yaktı. Kederli bakışları içini yaraladı. Kendi silahıyla vurulan cellat gibi, biçare çaresiz kaldı.

"Uykum geldi yorgunum, gidersen sevinirim" derken sert ve dirayetli konuşmaya çalışıyordu. Onun bunu hissetmesini istemiyordu, ama şu anda onun sevgisine ve ilgisine o kadar ihtiyacı vardı ki yüreğinin. Ne kadar istemese de titreyen sesinden bu sızıyordu. Kendini ele vererek ona itaat etmiyordu azaları. Birden yatağa attı aciz bedenini ve başını yastıklara gömdü. Kalbi gümbürtüyle atarken, ellerini bacaklarının arasına koyarak büzüldü. Gözlerini kapadı. Onu kıpırdamadan karşısında durduğunu hissediyordu. Açmadı gözlerini. Sessizce bekledi. Gitmesini, onu yalnız bırakmasını bek-

ledi. Tek başına olmaya, istediği gibi ağlamaya ihtiyacı vardı. Lâkin hiçbir kıpırdama olmadı karşısında. Koyu kirpikleri titreşerek aralandı. Onun koyulmuş gözlerinin kendine baktığını ve af diler gibi yalvardığına tanık oldu.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Sen sevsen de, sevmesen de. Artık sevginin karşılık beklenen bir duygu olmadığını öğrendim. Sevdiğin mutluysa, sen de mutlusun" dedi. Demir derin bir iç gerip, yatağın yanından usulca ayrıldı. Hazan'ın dolgun dudakları aralandı, şaşkın gözleri dalgınca onun az önceki durduğu yerde takılıp kaldı.

"Ne seni sevecek kadar cesurum, ne de yenilecek kadar aciz!" dedi kısık bir sesle ve genç adam, onun dudaklarından dökülen birçok şeyin başlangıcı ve aynı anda bitişi olan bu kelimeler eşliğinde kapıyı çekerek odadan çıktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sakin adımlarını atarak vururken, koşarak yanından geçen küçük bacakların sahibiyle biraz daha hızlandı. Onun bu hızla merdivenlerden yuvarlanmasını istemiyordu. Ufacık vücudunda bulanan fazla enerji yüzünden yerinde duramayan ufaklığa da uyum sağlamak meselevdi. Allah'ım, hele ufacık bacaklardan beklenmeyen pire gibi hızı yok mu, onu hâlâ şaşırtıyordu! Şimdide merdivenlerin tırabzanına sıkıca tutunmuş tombik ellerivle tedirgin ve temkinli bakışlar hâlinde, yavaş bir biçimde merdivenleri inmeye çalışıyordu. İki elivle de sıkıca kavramış tek tek basarak dikkat ediyordu. O da biliyordu düşünce canının yanacağını artık. Hayatın acımasız yanını o da kendi başına kolayca öğreniyordu.

"Yavaş tatlım düşmeden in, korkma gitmez beklerler bizi" diye kızının hızla arkasından yöneldi. Onunla merdivenleri indiğinde, Ecrin ondan önce kapıya yaklaşmıştı. Kapının kolunu kavradığında Hazan ancak açılan kapıyı tutmaya yetişebilmişti. Yüzüne vuran ılık havayla saçlarını geriye savururken, karşısında gördüğü kişilerle keyfi yerine gelmişti. Günler sonra ilk defa yüzü ışıldamaya başlamıştı. Ecrin kapı açılıp da karşısında onları görünce, "Teyze" diye büyülü bir coşkuyla Ebru'nun kollarına kendini attı. Ebru kucağına zıplayan yeğenine sıkıca sarılıp, sevinerek olduğu yerde dönerken, Ecrin neşeyle bağırıyordu.

"Daha hızlı teyze, daha hızlı dönelim."

Kollarını açmış, başını geriye atmıştı. Gözlerini de her zamanki gibi kapamayı ihmal etmemişti. Ufacık başı geriye düşmüş uçuyor gibi mutluydu, en sevdiği şeyi yapıyordu. Saçları havalanarak başında hareler oluşturuyor ve neşeli kıkırdamaları kulakları tatlı bir melodi havasmda okşuyordu. Ebru durduğunda yanağından kokulu öpücükler alırken Alpay, Ecrin'e uzanıp kendine çekti. Belli ki onu çok özlemişlerdi ve her zamanki gibi Hazan'ı unutmuşlardı. Bu mutlu bir unutulmaydı.

"Seni benim gibi kimse uçuramaz Kelebek."

Ecrin kollarını onun boynuna dolayıp bacaklarını beline sardı.

"Dayı en hızlısından yap tamam mı? Geçen ki gibi hızlı uçur, teyzemden bile daha hızlı." Alpay onu kucağına alıp çevirmeye başlarken gülümseyerek, "Demek bizi değil de, böyle havalanmayı özledin, seni uyanık Kelebek seni."

Hazan'ın neşeli bakışları, yüzünde yeni yeşeren gülümsemesiyle, ablasına kollarım açıp sarıldı. "Hoş geldin ablam. Ah, deli kız sizi camda bekliyordu deminden beri, çok özledi. Nasıl sevindi geleceğinizi duyunca sormayın, durduramadım onu bir dakika yerinde." Bakışlarını yana çevirip kızına bakarken şefkatle mırıldandı. "Meriç nerede abla, ben de onu çok özledim. Hele o mis kokusu burnumda tütüyor" dediğinde ablasına sıkıca sarıldı. "Ben de sizi çok özledim tatlım, hem de çok. Meriç'i anneme bıraktık, diş çıkarıyor biliyorsun huzursuz bu aralar, hep ağlayıp duruyor."

Hazan derince bir nefes alıp geriye çekildi. Bakışlarını onların arkasına çevirdi fakat aradığını bulamadı. Gözleri ablasına kayınca, "Abla, Baran nerede, o da gelecekti hani?" derken bile bahçeye bakınıyordu. Ebru da onun gibi arkasına baktı.

"Geldi zaten, bahçe kapısı açık kalmış onu kapamak için köşeye döndü. İçeri köpek girmesin diyordu." Hazan Alpay'a baktı. "Ecrin dayını rahat bırak kızım içeride yaparsın boğuşmanı, içeri girmelerine bile fırsat vermedin gene." Alpay, Hazan'a yaklaşıp yanağından öperken, ufaklığı alışık olduğu bir rahatlıkla yanma oturdu. "Ben şikâyetçi değilim çok özlemişim onu, girmeyin aramıza" diye yalancı

bir çıkışma yaptı. Hazan kapıyı kapattı. "İyi, dünyanızı döndürmeye devam edin, benim başım döndü sizin büyük aşkınızdan." Alayla söylenirken elini havada daireler çizerek sallıyordu. Önüne gelen saçını kenara çekti. Ablasına baktı. Bakışları ne kadar duru gözükse de, içinde karmaşık pırıltılar vardı ve Ebru bu bakışların sebebini biliyordu. O adamın ismini duyduğu zaman bile rengi değişip, nabzı hızlanan kız onun yanında nasıl bir hâlde olacağını tahmin ediyordu. Demir onu gene etki akanına almaya başlamıştı. Lanet herif! Bunu hâlâ nasıl başarıyor aklı almıyordu? Bir daha kardeşini üzmesine izin vermeyecekti. Başını salladı bundan hiç hoşlanmayarak.

"Abla sen yukarı çık. Demir de yukarıda, ben Baran'a bakayım." Bakışlarını bahçe çıkış kapısına çevirip, başını hafif yana kırarak Baran'ı görmeye çalıştı. Onun neden eve gelmek istemediğini anlıyordu. Gelmeden önde Demir'in burada olacağını söylemişti. Onun tedirginliğini biliyordu. Ebru yanağına şefkatle dokundu kardeşinin, çıkmak için hareketlenirken. "Tamam, tatlım sen ilgilen nişanlınla. Zaten biraz canı sıkkın gibiydi, ben ilgilenirim yukarıdaki horozunla, hatta fazla ötüyor mu bir bakalım. Erken öten horozun kafa meselesi (!)" dedi muzırca gülümseyerek.

Hazan bahçe kapasına yönelirken kısa bir an dönüp ablasına bakış attı. "Abla lütfen bir şey deme, bir sorun çıksın istemiyorum. Zaten başım fena hâlde, bir de onunla uğraşıp şu zamanda yorulmak istemiyorum."

Bahçeyi dolandığında genç adamın ellerini cebine sokmuş, arkasını ağaçların olduğu yere dönmüş, bacakları hafif aralıkça, sıkıntılı bir biçimde durduğunu gördü. Sakin adımlarla yanma gidip arkasında durdu. Derince bir nefes alıp, geldiğini bildirmek için parmak uçlarını geniş omzuna dokundurdu ufak bir ritimde. Ellerini hemen arkasına koyup bağladı. Yüzüne gerginliğini saklayan bir tebessüm oturtup, dönmesini bekledi. Genç adam dönüp de bakışları birleşince, "Hoş geldin canım" dedi, sesine biraz neşe ve coşku eklemek istemiş, fakat ne kadar denese de ruhsuzca biraz tedirgin olarak çıkmıştı.

Baran ellerini cebinden çıkarıp, ona uzandı. Genç kadına bir anda özlem dolu dokunuşuyla sarılıp, "Hoş buldum, seni çok özle-

dim" dedi derinden gelen hasretli sesiyle, Hazan elini kaldırdı ama kollarını saramadı. Neden olduğunu bilemiyordu fakat sarılamıyordu. Sanki içinde bir kuvvet kollarını geriye doğru bağlamış gibi çekiyor ve ona dokunmasına izin vermiyordu. Baran bunu hissetti, fakat şu anda hiç de umurunda değildi bu, onu çok özlemişti. Hazan elinin ucuyla omzuna dokunarak, "Ben de sizi özledim" dedi, çoğul konuştuğunu fark ettiğinde ise başını eğip omzunun üzerine hafifçe yıktı. Genç adam kaşlarını çattı. "Sizi", bu bir kelime birçok anlam ifade ediyordu.

Hazan geriye çekilmek istese de adamın belindeki tutuşu öyle sıkıydı ki kısa bir an duraladı. Geriye çekildiğinde ise Baran, elinin taze yanağında şekil almasını izledi. Hazan yutkundu. Bakışlarını gözlerine odakladı ve zoraki bir gülümsemeyle dudaklarını kasarak gerdi. Onun bakışlarını karşılamaya çalıştı. İnce alaylı bir tınıyla konuşmaya çalışıp gerginliği bozayım derken, sesi bu sefer de donuk, buz gibi sert çıkmıştı. "İyi gördüm seni." Ne yaparsa yapsın yapmacık olamıyordu, zaten hiçbir zaman da başaramazdı bunu. Onun tabiatı buydu, rol yapamıyordu, kendini saklamayı asla başaramıyordu. Bir an için yapsa, birkaç saniye sonra hemen bozuyordu.

"Nasıl oldu hastalığın Baran, iyi misin? Boğazın iyileşti mi?"

Baran histerik olarak elini boğazına götürüp dokunurken, "Evet, iyi oldum. Ilık süt iyi geldi." Kırıkça bir tebessüm bahşedip, derince bir nefes aldı. Gözleri farklı bakıyordu genç adamın, tedirgin ve korkak bir ışıltı geçti o her zaman sevgiyle bakan koyu gözbebeklerinden, ya da Hazan bir an onun gözlerinde yanıp sönen şeyin öyle bir şey olduğunu sandı.

"Boş ver şimdi beni, asıl sen nasılsın?" dedi gözleri titreyerek, kibarlık sınırını aşmayan bir süre sevgiyle bakarken, yüzünün her anını sanki hafızasına kazımaya çalışır gibiydi. Bir süre sonra baktığı yüzdeki ürkekliği ve çelişkiyi fark etti. Baran endişelendi onun bakışından, kendine olan tutumundan korktu. Bir şeylerin değişmesinden, onu kaybetmekten... ve nitekim ki hissediyordu. O adam uzaktayken, gözlerinde onu gördüğünde yok saymaya, anlamaya çalışıyordu. Yaşadığı kolay değildi, ama şimdi yakınındaydı ve içinden

bir bir bunun hiç de hayra alamet olmadığını fısıldayıp, beynini bulandırıyordu. Her zaman gözlerinde görmeye alışık olduğu masum parıltıların yerini, kovu mavilikler almıştı. Duygularını, sislerin ardında görünen, karla, ulaşılmaz dağlar gibi saklamıştı. Hazan eskisi gibi içi dışı bir bakmıyor, aksine sanki bakışlarını ondan kaçırmak için yol arıyor gibi bakıyordu.

Hazan, uzun uzun yüzüne bakmasını anlayamadı, kırık bir bakışla gözleri dolarak, "İyim" dedi ama aslında hiç iyi değildi. Görebiliyordu. O da biliyordu. Onu bakışlarının sislendiğini, bela belirsiz kaçmaya çalıştığını, patlamaya hazır fırtınaların içinde dolaştığını görmüyor muydu?! Baran derince bir nefes alıp, onu a-niden kendine çekerek sıkıca sarıldı. Sıcaklığını hissetmek istedi. Kaybolmasından korkar gibi, uyandığında bitecek bir rüya gibi, gözlerini sıkıca kapadı gerçeğe. Kendince bir yalanı yaşadı. Onun sadece kendine ait olduğunu, sadece kendinin olduğunu hissetmek istedi. Ellerini saçına sarıp, çenesini başına yasladı. Kokusunu içine çekti derince, işte bu gerçekti.

"İyi değilsin Hazan'ım, hem de hiç iyi değilsin" dedi derin soluklarının, yorgun yürek çırpınışlarının arasından. "Ben senin bakışlarını tanırım, sen giderken böyle bakmıyordun. Yaşadığın şey hiç kolay değil biliyorum, senin yaptığını herkes yapamaz. Sen çok cesur bir kadınsın, fakat mecbur olduğunu bilmene rağmen hâlâ rahat değilsin. Neden bu kadar çekiniyorsun bilmiyorum, ama anlatırsan dinlerim, senin kendinle paylaşmaya çekindiğin şeyleri bile seninle seve seve sorgusuz, sualsiz dinlerim. Asla yargılamam. Buna hakkım da yok zaten, hiç kimsenin seni sorgulamaya hakkı yok, buna izin de vermem. Sen sadece kendini dinle, yüreğini dinle. Doğru ya da yanlış, bu senin kararların olacak, kendi omuzlarında kendi yükünü taşıyacaksın başkasınınkisini değil."

Onu rahatlatırken kendini boğma pahasına sustu. Sevdiğinin üzülmesini istemiyordu... sonunda, kaybetmek bile olsa. Zaten kaybedilmiş bir geleceği kazanmanın anlamı olmadığını biliyordu. Biraz geriye çekilip genç kadının yüzüne bakmak istedi. Ellerini onun yüzüne koyup çenesini kaldırdı. Bakışlarını kendine çevirdi. Ürkek bakışların gözlerini bulmasını bekledi.

Genç kadının karnına bıçaklar saplandı. Onun gibi iyi bir insanı kim sevmezdi! Ama yürek... Bir yürekte iki kişi fazlaydı. Ve her zaman atmak istediği kişiyi bir türlü yüreğinden kovamıyordu. Kanı maşa damarlarında, her yanında sinsice akıyordu. Onu hak ettiği gibi sevemediği için karnına ve yüreğine bir ağrı saplandı. Bunu hak etmiyordu. Hazan ona acı vermekten başka bir şey yapmayacaktı. Onun yüzünden acı çekmesini istemiyordu. Temiz yüreğini kirletmek, yalan söylemek, gerçekten genç kadının içini yaralıyordu. Ona sahip olmak bir lütufken, o bunun değerini bilemiyor, kuliste peşinde takılıp kalıyordu. Hele Kıbrıs'ta yaşadığı karmakarışık duygu geçişinden sonra, ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Bedenen değil, ruhen aldattığını düşünüyordu. Bu düşünce, içini ufacık bir kurdun elmayı kemirmesi gibi yiyordu. Baran birkaç saniye avucunun içinde tuttuğu yüze, karmaşık bakışlarını yere eğen düşünceli gözlere bakmaya çalıştı.

"Biliyorum, çok zor günler yaşıyorsun ve bir de içindeki savaşla uğraşıyorsun" dedi, bu anlayışlı sözleri o kadar duru ve art niyetsiz söylemesine rağmen, Hazan irkilerek gözkapaklarını kaldırıp gözlerini suçlu bir tutumla koyu kahvelerine çevirdi. Sevecen ve merhametle bakan gözlere bariz bir suçlulukla, günahkârca bakarken, kendine lanet yağdırdı. En nihayetinde nefret ettiği şeyi, ona yapmayacaktı. Genç adamın iyi niyetle söylediği her söz, bıçak olup içine battı suçluluk duygusuyla kanırtarak.

"Sadece yaşadıklarından sonra bile öyle narin, öyle hassas, öyle kırılgan görünüyorsun ki, insanın seni içine alıp saklayası, acı çekmemen için kollayası geliyor. Keşke elimden gelse de, seni yüreğime hapsedip kötülüklerden, acıdan, kederden koruyabilsem. Ben senin acı çekmene dayanamıyorum. Hazan'ım artık üzülmeni istemiyorum. Ben varken senin üzülmeni hiç istemiyorum. Seni üzen ben bile olsam yok say. Sen iyiysen hep iyi olurum" derin bir iç gerdi adam.

Genç kadın sevgiyle bakarken, yanakları kızarmaya başladı. Bu, o her zamanki gibi masumluktan olan bir kızarma değil, utançtan olan bir kızarmaydı. Yanıyordu yanakları damarlarında dolaşan

Genç kadının karnına bıçaklar saplandı. Onun gibi iyi bir insanı kim sevmezdi! Ama yürek... Bir yürekte iki kişi fazlaydı. Ve her zaman atmak istediği kişiyi bir türlü yüreğinden kovamıyordu. Karmaşa damarlarında, her yanında sinsice akıyordu. Onu hak ettiği gibi sevemediği için karnına ve yüreğine bir ağrı saplandı. Bunu hak etmiyordu. Hazan ona acı vermekten başka bir şey yapmayacaktı. Onun yüzünden acı çekmesini istemiyordu. Temiz yüreğini kirletmek, yalan söylemek, gerçekten genç kadının içini yaralıyordu. Ona sahip olmak bir lütufken, o bunun değerini bilemiyor, kulfetin peşinde takılıp kalıyordu. Hele Kıbrıs'ta yaşadığı karmakarışık duygu geçişinden sonra, ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Bedenen değil, ruhen aldattığını düşünüyordu. Bu düşünce, içini ufacık bir kurdun elmayı kemirmesi gibi yiyordu. Baran birkaç saniye avucunun içinde tuttuğu yüze, karmaşık bakışlarını yere eğen düşünceli gözlere bakmaya çalıştı.

"Biliyorum, çok zor günler yaşıyorsun ve bir de içindeki savaşla uğraşıyorsun" dedi, bu anlayışlı sözleri o kadar duru ve art niyetsiz söylemesine rağmen, Hazan irkilerek gözkapaklarını kaldırıp gözlerini suçlu bir tutumla koyu kahvelerine çevirdi. Sevecen ve merhametle bakan gözlere bariz bir suçlulukla, günahkârca bakarken, kendine lanet yağdırdı. En nihayetinde nefret ettiği şeyi, ona yapmayacaktı. Genç adamın iyi niyetle söylediği her söz, bıçak olup içine battı suçluluk duygusuyla kanırtarak.

"Sadece yaşadıklarından sonra bile öyle narin, öyle hassas, öyle kırılgan görünüyorsun ki, insanın seni içine alıp saklayası, acı çekmemen için kollayası geliyor. Keşke elimden gelse de, seni yüreğime hapsedip kötülüklerden, acıdan, kederden koruyabilsem. Ben senin acı çekmene dayanamıyorum. Hazan'ım artık üzülmeni istemiyorum. Ben varken senin üzülmeni hiç istemiyorum. Seni üzen ben bile olsam yok say. Sen iyiysen hep iyi olurum" derin bir iç gerdi adam.

Genç kadın sevgiyle bakarken, yanakları kızarmaya başladı. Bu, o her zamanki gibi masumluktan olan bir kızarma değil, utançtan olan bir kızarmaydı. Yanıyordu yanakları damarlarında dolaşan

saçluluk hissiyle. Sadece söylediği şeylerden değil, samimiyetten ve gözlerinde gördüğü arzudan etkilendi... Ve aynı anda utandı. İçinde tuhaf bir pişmanlıkla beraber, bir de kıpırdanma oldu. Sevebilecek miydi onu? Demir'in ufacık bir dokunuşuyla tutuşurken teni de ya reği de, deminden beri sıkıca tüm şefkatiyle ve arzusuyla sarılan bu adamın dokunuşlarına neden karşılık veremiyordu? Alev alıp yanamıyordu. Onun kokusunu hissettiği an bile karnında tuhaf bir titreşim olurken, Baran'ın kokusunu içine çekmesine rağmen sadece kokuyu duyumsuyor ama hissetmiyordu. Onun kendine bakan saf sevgisine karşılık veremeyeceğinden korkuyordu. Bundan ilk defa bu kadar çok korkuyor, onu, yalandan bir gelecekle aldatma hissiyle dehşete kapılıyordu. Bakamıyordu gözlerine, kuşku iliğini kemiğini kuruturken nasıl bakacaktı ki! Lâkin çekemiyordu da bakışlarını masumlukla açılmış kahveliklerden, çekerse de yanlış anlayacağını, üzeceğini biliyordu. Onu kırmaktan korkuyordu, istediği gibi karşılık verememekten, kendini sevdiği gibi sevememekten ürküyordu. Alev almış gözleri dudaklarına kayarken başını yavaşça aşağı eğdi, Hazan ise sadece bir dal parçası gibi titreyerek ne çare ki önünde tepkisiz duruyor, sadece genç adamın arzuyla koyulmuş gözbebeklerine bakıyordu.

Demir gelenlerin sesini duyunca oturduğu koyu kahve çiçek desenli koltuktan kalkıp, girişe birkaç adım attı ve kapıdan içeri girenlere baktı. Bakışları ilk Ebru'yla karşılaştı, fakat genç kadın sanki onu görmüyormuş gibi davrandığı için her zamanki gibi memnun olmayan bir bakış atıp başını yana kırdı. Çantasını boş koltuğun üstüne koyup genç adamı tuhaf bir biçimde bir süre sessizce süzdü. Demir, bu da bir şey diye düşünüyordu, en azından içeri girince hakaret etmeye başlamamıştı. Ya da hepsini bir araya biriktirip birazdan patlatacaktı. Ona kızamıyordu, Ebru'nun içi dışı bir, dobra bir kadın olduğunu ebette biliyordu. Onun selam vermeye niyetinin olmadığını anlayınca hafif bir tebessüm eşliğinde, "Merhaba, hoş geldin" dedi duru bir sesle.

Ebru burnunu kıvırarak koltuğa yaklaşıp, hiç de kibar olmayan bir biçimde oturdu. Sanki o yokmuş gibi davrandı, yani bunu yap-

maya çalıştı. Zira dev gibi, bir de ona bu kadar kızarken gör
pek de mumkun olmuyordu. Bakışlarını kapıdan içeri giren,
le guluşen çifte çevirdi. Demir ne gülümsemeye, ne de iç ger
benzeyen bir ses çıkardı ve başını kaldırıp kapıya çevirdi.

"Dayı biraz sonra tekrar yap tamam mı?" dedi ellerini
rıp kollarını açtı. "Bu kadar uçur, daha da yükseğe uçur." Gözle
irileştirip dayısına ışı ışıl yanan gözlerle baktı. Çocukça hazzı
ken teninde, ona has bir hızla başını yana çevirip, omzunun uze
düşürdü. Bakışları babasıyla kaynaşınca gülümseyerek dudakla
öne uzattı. "Demir beni gördün mü? Ben nasıl uçtum çok yük
ğe, o kadar yükseğe gittim ki sanki bulutlara dokunacaktım. Da
beni uçurdu, hem de bir sürü... bir sürü uçurdu görmen lazım
Demir gülümseyerek, "Tamam meleğim, sen bana da nasıl uçuld
ğunu öğret, bir dahakine ben de ona yardım ederim, hem belki be
de öğrenirsem seni uçurabilirim sık sık değil mi?"

"Evet, sen dev gibisin, sen beni kesin bulutlara uçurursun. Çok
yukarılara, uçaklara dokunmak gibi oluyor, sanki onlara dokunu
yorsun, çok komik değil mi? İnsanlar uçaklara dokunamaz ama öyle
hissediyorum."

Demir tereddüt ederek Alpay'a bakarken, genç adam bunu
anlamış olacak ki, yanına yaklaşıp elini uzattı. "Merhaba Demir, geç
miş olsun! Bu arada nasılsın?" dedi içten bir sesle. Ebru kocasına
manidar baksa da, genç adam buna aldırmadı. "Alpay oturmayacak
mısın?" dedi gözlerini belertip hiddetli yüzünü düşürerek. Alpay ku-
cağındaki ufaklığı yere bıraktı. Ecrin cama ilerleyip, "Baran nerede
kaldı teyze, ben onu çok özledim?" Ellerini cama dayayıp burnu-
nu bastırarak durdu. Bunu hep yapıyordu. Ebru'nun gözlerinde
hınzır bir titreşim oluştu. "Bahçede annenin yanında Kelebeğim, o
da sizi çok özledi" dedi, genç adamm gözlerine ifade arayışında ba-
karak. Alpay karısına bakarken gözlerini, *"Sus"* der gibi kıstı, Alpay
gözlerinde gördüğü anlık ışıltıdan haz alarak, onu umursamadan o-
muzlarını haylazca sarstı. Demir başını sallayarak Ecrin'in yanına
yaklaşıp arkasında durdu. Bakışlarını bahçeye çevirdi. Ellerini ce-
bine sokup bacakları hafifçe aralandı, heybetli görüntüsüyle kızıyla
birlikte aşağı bakmaya başladı.

Hazan onunla bir şeyler konuşuyordu. Yüzünde hüzün olduğunu görebiliyordu. Ama yine de ona sokulması, içindeki kıskançlığın fitilini ateşliyordu. Sonra o adam, birden ona sarıldı ve genç kadında hiç ses çıkarmadı. Oraya gidip kollarından çekerek almamak için kendiyle nasıl büyük bir savaş verdi.

Baran'ın dokunduğu azalarını tek tek kırmak istiyordu, biliyordu buna hakkı yoktu, fakat deliriyordu. Ona dokunmasını kaldıramadı. Karnında yumruk yemiş gibi sertlik hissetti. Ecrin yerinde zıplayarak arkasını döndü.

"Ben Baran'a gideceğim, beni özlemiş olmalı."

Onun ne söylediğini bile sonradan algıladı. Bu adam hayatındaki kadınları büyük bir rahatlıkla kendine çekerken, o yabancı gibi arkalarında kalmaya dayanamıyordu. Kızı merdivenlere koşarken sadece kısa bir an bakmıştı. Zaten Alpay da onun peşinden koşarken düşmesin diye, bakışlarını cama çevirmişti. Ebru yerinden kalkıp, aheste adımlarla cama yaklaştı.

"Ne kadar çok hata var değil mi? Bazen zamanı geriye almayı öyle istiyorum ki! Belki o zaman, o okula gitmek için o kadar savaş vermezdik. Bazen kendimi suçluyorum, o okulu kazanmaya ben ısrar etmiştim. Keşke gitmeseydik ve seninle tanışmasaydık. O zaman kardeşim de senin yerine belki de Baran'ı tanırdı... Onu hak edeni, ama kader yapacak bir şey yok. Seni artık sevmesem de, sen olmasaydın Ecrin de olmazdı. Sana sırf Ecrin için bile katlanabilirim ve zaten sırf onun için 'katlanıyoruz.'" dedi çoğul ekini bastırarak belirtmişti.

"Hayat bir sınav Ebru, ben daha büyük sınavlarla sınandım. Hatalarımın bedelini hep katlanarak ödedim. Bak sen de diyorsun! Sen Ecrin'in doğumuna, ilk adımına ve konuşmasına şahit oldun, ben ona hâlâ yabancıyım. Kızımın ilk kelimesini, adımını göremedim. Onun benden yoksun olduğu kadar ben de ondan yoksun kaldım."

"Sen bunu hak ettin. Sana hamile olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordu. Nasıl da heyecanlıydı. Hayatında ilk defa kendini tam gibi hissediyordu. Keza hep yarım kalmışlıkların arasında tam olmaya çalışıyordu. Senin, ondan sırf bebeği olmadığı için uzak dur-

duğunu sanıyordu. Sen gönlünce başka bedenlerde sefanı sürerken o hep ağlayarak, günlerini seni bekleyerek geçiriyordu. Fark etmiyor muydu sanıyorsun! Elbette ki ediyordu ama konduramıyordu. Seni o kadar çok seviyordu ki, biz böyle bir şeyi ima edince bile bize kızıp küsüyordu. '*Ona iftira atmayın!*' diyerek seni savunmaya geçiyordu. Son gün sana hamile olduğunu söylemek için alış veriş yapmıştı. Bir hafta boyunca her gün, sana bunu söylemeyi planladı. Evlilik yıl dönümüydü sanırım, o gün beni bile evden nasıl kızarak postalamıştı. Ne için? Başka kollarda sefaya dalan sen için..." Kafasını salladı, yüzünde gene o tiksinme belirdi. Ona aşağılayarak baktı.

Demir, o günü hatırladı. Koltukta onu beklerken uyuya kaldığı gün. İçindeki vicdanı gene yüreğini sıkmaya başladı. "Ben pişmanım. Hatalarımın farkındaymı. Zamanı geriye döndürseydim asla yapmazdım, ama böyle bir şey mümkün değil. Hatalar insanları büyütüyor, doğruyla yanlışı anlamasını sağlıyor ve ben yanlışımı zaten biliyorum. En büyük hatayı ben yaptım, sürekli bunu söylüyorsun. Yapmadım, demedim zaten."

Başını geriye attı, derinden bir iç gerdi. "Fakat..." Başını salladı, "O da hata yaptı Ebru. Bizim aramızda halletmemiz gereken şeyi bir sır gibi saklamayı seçti. Benim kızım hep yoksun, bir tarafı eksik büyüdü. Babasız. Babası varken yetim gibi kaldı. Hastaydı, tam bana ihtiyacı olduğu zamanda onun yanında olamadım. Belki önce haberim olsaydı, daha baştan bu iş bu kadar ilerlemez, bu kadar acı çekmezdi. Nasıl üzüldüğünü sen benden daha iyi bilmelisin!" Gözlerini genç kadının koyulaşmış gözlerine dikti, doğrudan vicdanını hedef aldı. "Hep demez miydin, '*Bir tek babam olsaydı da sırtımı o dağa yaslasaydım*'" diye. Siz kızımın bu güvenine el koydunuz. Karı ve koca arasında olan ayrı, ama evlatla ve baba meselesi başkaydı. Siz bunu ayırmadınız. Ben hata yaptım, bedelini kızım ödedi. Ben duymadım dahi o acı çekerken. Ve ben şimdi ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Bana Demir diyor, dev adam diyor... Bilmiyor benim meleğim babası olduğumu, bilmiyor. Nasıl görmüyorsunuz? Alpay'a ya da, o adama sadece baba ihtiyacıyla yaklaştığını! Sanki onları anlatırken babasını anlatır gibi anlatıyor. Ben bile bunu ufacık

bir zamanda görürken, siz bunu yok sayıyorsunuz aklım almıyor! Kızım babasızlık çekiyor!"

Ebru omuzlarını düşürdü, fakat ona sezdirmeden başını geriye attı. Bir an önce ona hak verirken, bir an sonra da kardeşinin geçmişte yaşadığı acı hatıralar beynine yağdı ve sinirle tüm vücudunu esir alarak sarsıldı.

"Sen bizi mi suçlu çıkarıyorsun? Yap et bir de gel burada bizi suçlu çıkar, oh ne ala memleket. Vay be! Karını aldat diye, ben mi dedim sana? Hadi aldattın, yaptın bir hata, mertçe karşısına bile çıkmadın." Dişlerini hiddetle sıkıp, gözlerini bir tur öfkeyle içeride çevirdi. Gözleri kızgınca oynuyordu yuvalarında.

"Sen ona, başkasına âşık olduğunu söyledin be adam, var mı bundan daha ötesi! Onu nasıl bir hâlde bulduğumu biliyor musun? Bitmiş, tükenmiş, hayatından vazgeçmişti. Bir gün boyunca buz gibi bir yerde, bir taşın üzerinde, mutfakta ağlayarak yattığı için hastaneye kaldırdığımızı, bebeği kaybetme tehlikesi geçirdiğini nereden bileceksin. Sen arkana bakmadın ki! Onu perişan ettiğinde, ardında nasıl bir harabe bıraktığına bakmadın" dedi kızgınca, aldığı nefeslerinden omuzları hızla inip kalkıyordu.

Aslında şimdi üzerine uçup, yumruklayarak onu parçalamak istiyordu. Ellerini sallayarak bağırdı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Haftalarca, aylarca odadan dışarı çıkmadan, gün yüzü görmeden yatak döşek yattığını... Normal hamileler yiyip içip gezerken, onun ağlayarak geçirdiğini... Senin yüzünden hayatta en çok istediği şeyi bile yarım yaşadığını nereden bileceksin! Hamile olduğunu, anne olduğunu unuttu sayende. Senin için aylarca ağladı. Hem de ne için? Değmeyecek biri için! Şimdi geçmiş neyin hesabını soruyorsun? Sen onu hak etmiyorsun, bırak bari karşısında hak eden olsun. Onu seven biri..."

"Buna sen karar veremezsin" dedi kafa tutan bir sesle.

"Veririm. O adam onu seviyor, senden çok fazla seviyor."

"Bunu da bilemezsin. Sevgi gösterilmez, bunu sen de bilirsin, sadece yaşanır. Ben onu, nasıl mutlu olacaksa öyle seviyorum! Katiyen hayatını karartmaya gelmedim buraya, öyle davranmayı da asla düşünmem."

"Ben senin ne düşündüğünü hiç umursamıyorum, benim için önemli olan kardeşim. Hayatını yıkarsan ben de seni yıkarım bu kez."

Demir sık sık solumaya başladı. Aslında kendine has umursamaz bir duruşu vardı, ama şu anda kızgın ve hiddetli bir biçimde karşında dikiliyordu. O çok meşhur olan taş gibi sinirleri bile kırılmaya başlamıştı. Sağlam sandığı sabrı bile deline biliyordu. Başkası olsa onun bu dev cüssesinden, ürkünç gözlerinde çakan şimşeklerinden korkar, arkasına bile bakmadan kaçar giderdi, ama Ebru, onu bilecek kadar iyi tanıyordu. Birlikte birçok şeye göğüs germişlerdi ve onu tanımaya yetecek kadar bir zaman geçirmişlerdi.

"Ben onu aradım. Lanet olasıca aylar boyunca aradım. Her yere, herkese sordum. Evi bile satıp ortadan yok oldu. Ben hatamı anladım. Kendimi affettirecektim... En azından etmese bile bunu bıkmadan, usanmadan deneyecektim, ama geldiğimde yoktu. O. nun biraz sakinleşmesini bekledim ve geldiğimde..."

"Ne yapmasını bekliyordun? Daha senin yaptığını hazmedemeden akbaba gibi üzerine çullandınız" dedi, gözlerini kısmış genç adama bakıyordu.

Demir başmı yana kırdı. Kaşlarını gözlerinin üzerine gölge düşürecek bir biçimde aşağı indirdi, çattı.

"Ne demek bu?"

Ebru alay bir ses takındı. Belini kıvırarak geriye doğru hafifçe esnedi. Dudaklarında yalandan bir çarpıklık oluşturup, "Hadi ama Demir, evi satması için anneni gönderdiğini biliyoruz."

Demir'in vücudu gerildi. İçinde ani bir öfke patlaması oluşurken, elleri yumruk olup cebine kaydı. Bu öfkenin anında üzerini örtüp boğmaya çalıştı. Fakat burnundan aldığı derin solukları nedeniyle, burun deliklerinin genişlemesine ve geniş göğsünün kızgınca inip kalmasına engel olamadı. Ebru kaşlarını kuşkuyla çattı. Onun öfkelenmesine şahit olunca şaşırdı.

"Sana söylemedi mi?"

Demir dişlerini habis bir öfkeyle gıcırdatarak ağzını açtı. Sık aldığı nefeslerinden dolayı kuruduğu dudaklarını diliyle nemlendirdi.

"Neyi söylemedi? Ebru oyunu bırak, annem sizden evi mi istedi?"

Bir evladın annesinden nefret etmesi mümkün müydü? Değilse bile şu anda, genç adam damarlarında akan kızgın lavlar gibi coşkun kanıyla, annesini boğmak istiyordu. Bir annenin evladına olan bu tutumu... Bu kadının aklı nasıl çalışıyordu? Hangi anne gelininden evladını kıskanırdı ki? Demir'in annesi oğlunu kimseyle paylaşamıyordu, bu huyunu unutamamıştı.

"Bize gelip senin paranın üzerine yatmamamız gerektiğini, o kadar kibar anlattı ki. Bilakis sanki Hazan senin bir pulunu istiyordu da, keza zaten gidiyorduk o gün, valizleri toparlıyorduk ama o kadın..." Başını salladı. "Boş ver geçmiş geçmişte kaldı artık, her şey bitti. Şimdi Hazan'ın hayatında bir başkası var ve ona değer veriyor. Karşısındaki adam bunu gerçekten hak ediyor" dedi, birden arkasını dönüp salonun kapısından dışarı yönelirken.

Demir olduğu yerde çakılıp kalmıştı. İçinde bir şeyler yer değiştiriyordu. Şu anda tek istediği, bir şeyleri kırıp dökmekti. Lanet olasıca herkes mi onlara karşıydı. Annesi bile rahat durmamıştı. Onca zaman hep, *'Seni istemiyorsa bırak mutlu olsun'* diye kendini avutmuştu. Onun artık kendini istemediğini düşünmüş, peşini bırakmış, ona mutlu olma imkânı sağlamıştı. Yanılmıştı. Hazan onu, nefret ederken bile çok sevmişti. Ellerini saçlarına daldırıp, yolar gibi çekiştirerek arkasını döndü. Ve hiçte istemediği bir görüntü gelip, zehir gibi acı ve öldürücü gözlerinin önüne oturdu. Zaten her şey zorken, bir de bu görüntü canını yakmaya başladı. Battığı bataklıkta elini uzattığı hangi dal varsa kırılıyordu. Çırpındıkça daha da dibe çekiliyordu. Kime sesini duyurmaya çalışsa, arkasını dönüp çekip gidiyordu. Kahrolası bir hatanın bedeli daha ne kadar ağır olacaktı! Bakışları tekrar aşağı kaydı. O adamla konuşan sevdiği kadına... Biraz daha öyle durdu ve zaman akıp giderken, başı çatlayacak kadar çok soruyla doluydu. İlk önceliği de annesi olacaktı. Bunu nasıl yapardı? Tamam, sevmiyorlardı birbirlerini, ama hep mesafeli bir şekilde idare ediyorlardı, böyle bir haksızlığı nasıl yapabildiğini aklı hâlâ almıyordu!

Hazan gözlerini irileştirip genç adamın gözlerine bakıyordu. Onunla konuşurken genç adamın, yüzünü avuçlarının arasına alıp, bir şeyler söylemesini nefesi kesilerek izledi. Zaten kasılmış bedeni demir kadar sert, çelik kadar eğilmez bir biçimde yerinden kıpırdamadan duruyordu. Bir insan ancak bu kadar kendini sıkardı ve Demir sınırında dolaşıyordu. Duydukları yetmezmiş gibi bir de onu başka bir erkekle paylaşmak... Bunu hangi seven erkek yapabilirdi ki! Yapamazdı. Ama seviyorsa, sevdiği mutluysa dayanmaya çalışırdı ve buna dayanmak hiç de kolay bir şey değildi. Şimdi bile onu omzuna atıp, buralardan götürmeyi delice isterken, bunu nasıl yapacaktı. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, istem dışı gıcırdamaya başlamıştı, kasılan çenesindeki sesleri kendi duruyordu. Bir de o adamın başını eğmesi, o başı koparmak istiyordu, öpeceğini düşünmesi... Gözlerini sıkıca yumdu ve başını geriye attı. Bir iki saniye elleri yumruk oldu ve nefesi kesildi. Uzun kirpiklerini araladığında başı dönüyordu.

Baran'ın temiz nefesi yüzüne çarpınca, Hazan gözlerini sıkıca yumdu. Bunu yapmak istemiyordu, fakat yapmazsa ağzını burnunu kıvıracağını da adı kadar iyi biliyordu. Daha önce elbet öpüşmüşlerdi, ama şimdi bu fikir midesini kaldırıyordu. İyide neden? Onu öpmekten hiç tiksinmemişti, tamam arzulu, ateşli, şehvet dolu öpücükler değildi ama... Bu da değildi! Tiksinti hiç olmamıştı. Ona dokunduğunda sığınak gibi hissettiği kollar, şimdi zindan gibi sıkıyor, geriyordu. Genç adamın dudakları kuş tüyü gibi dokunuyordu ki, daha onun dokunuşunu hissettiği anda başını aniden yana çevirince, Baran'ın dudakları yanağına değdi ve orada donup kaldı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan beklediler ikisi de. Hazan yutkundu. Yanağına süzülen yaşlarla, titrek bir sesle, "Ben... Ben kendimi çok kötü hissediyorum. Öz... Özür dilerim."

Acıyordu boğazı, ruhundan arta kalan yanı yoktu. Kendini ne kadar sıktıysa boğazı yanıyordu. "Özür dilerim Baran" dedi tekrar inler gibi, hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başlarken. Baran geriye çekildi. Hazan'ın yüzüne baktı. Genç kadın yanağına dizilen yaşları elinin tersiyle silerken, "Özür dilerim!" dedi yeniden bağışlanmak

ıster gibi. Baran yanağına sıralanan yaşları kurularken merhamet-le, "Şiitt, neden ağlıyorsun tamam geçti, yok bir şey, kafan karışmış, normal bu olanları düşününce. Geçecek. Bu günleri atlatacağız" de-di şefkatle.

Hazan omuzlarından bir hıçkırık daha kalkarken, "Ben kendimi çok kötü hissediyorum Baran." Genç adam ona biraz daha sokuldu. "Neden?" dedi, gözleri alacağı cevabı sabırsızca beklerken, Hazan ıslak kirpiklerini düşürüp, titreterek yere baktı ve fısıltı gibi, sanki utanıyormuş gibi inleyen bir sesle konuştu, "Seni aldatmışım gibi hissediyorum, bu çok ağır. Ben sana ihanet etmiş gibi hissediyorum kendimi. Bunu yapmam. Ama bu olaylar..." dedi ağlamaktan boğazı acıdı, fazla konuşamadı.

Aklında, kalbinde olanlar dilinden bir bir döküldü. Cesur muy-du, yoksa aptal mı? Kendi bile anlayamadı, ama ona yalan söyleyip aldatamazdı! Bunu yapamazdı! En hassas olduğu şeyi, bir başkası-na, hem de sevdiği bir insana asla yapamazdı.

Baran onu kendine çekip sarılırken, "Ne münasebet güzelim, olmaz öyle şey! Ne aldatması! Bu başka. Böyle saçmalıklarla canı-nı sıkmanı istemiyorum, tamam yaşadığımız hiç kolay değil fakat bu farklı. Bu aldatmak değil sadece..." Başını salladı, kendi konuşu-yordu, ama kalbi de acı içinde kıvranıyordu. Onu rahatlatıp kendini ateşe veriyordu. "Bu bir insamn hayatıyla ilgili bir mesele, hem o a-dam..." dişlerini sıktı Baran, zordu. Bu konu bile onun için öylesine zordu ki. "Boş ver Hazan konuşmayalım bu konuları olmaz mı? Ben seni seviyorum hem de çok, bu her engeli aşmamıza yeten bir sebep değil mi? Seni sevmem yetmez mi?" Hazan nemlenmiş burnunu e-linin tersiyle yukarı kaldırarak çekti. Gözlerinde hayal kırıklığı ve umut çatışıyordu.

"Baran... Baran!"

Hazan bir adım geriye çekildi. Elleriyle gözlerini alelacele ku-rulayıp arkasını döndü. Baran, Ecrin'i kucağına almış öpüyordu. "Baran biliyor musun dayım beni uçurdu. Bir de ben uçağa bindim. Kocaman gibiydi, ama çok da büyük değildi. Aynı otobüse benzi-yordu koltukları. Dedem bana bir sürü bebek aldı. Barbie bebeğime

bir sürü de elbise aldık. Çok gezdim ben orada, her yere gittim, dedem ve Demir beni gezdirdi, ama annemin hep başı ağrıdı uyudu. Onu muayene etsene Baran... Neden hep uyudu annem, başı hep ağrıdı ve ağladı? Çok canı acımış olmalı ağladı ya! Bizimle hiç gezemedi!" dedi dudaklarını üzgünce bükerek. Baran, Hazan'a baktı içi titreyerek. Genç kadın bakışlarını kaçırınca, o da kucağındaki ufaklıkla ilgilenmeye başladı.

Baran, Ecrin'le biraz vakit geçirip yere indirdi. Başını kaldırıp genç kadına baktı. "Hazan ben gidiyorum bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hazan yanma bir adım attı. Kızına bakıp gülümsedi. Gözleri kızarmıştı fakat ağladığını belli etmemeye çalışıyordu. "Hadi annem sen içeri gir ben de geliyorum, teyzene söyle çay koysun. "Ecrin koşarak içeri girerken Hazan, Baran'a baktı kırık bir tebessümle. "İçeri girseydin kek yaptım, hem bahçede çay içerdik" dedi, Baran başını yana kırıp bakışlarını amaçsızca içeride dolaştırdı. Başını olumsuz anlamda salladı. "Şimdi girmesem iyi olur, daha sonra belki ama şimdi olmaz." dedi açık sözlülükle. Hazan anladı onu. Doğru, Demir varken nasıl içeri girebilirdi ki! Ama onunla bir gelecek kuracaklardı ve sürekli onula karşılaşacaklardı. Bakışları genç adamla kesişince, onun ne demek istediğini anlamış olacak ki, "Canım haklısın biliyorum, ama şimdi henüz her şey yeniyken olmaz, bunu kaldıracak kadar güçlü değilsin. Benim için değil, bunu sen kaldıramazsın. Bu konu hem seni, hem beni ezer. Seni üzmek istemiyorum, bırak aradan biraz zaman geçsin, herkes biraz kafasını toparlasın. Ona da bir şey demek istemiyorum, kızıyla vakit geçirmek istiyor, haklı da geçirecek tabii ama!.." *"Kıskanıyorum"* diyemedi. *"Seni ondan ve başkasından kıskanıyorum'* demeye dili varmadı. Başım çaresizce aşağı eğip, ayağını yerde oynatırken, gözleriyle ayakkabının ucuna bakıyordu.

Hazan, Baran gittikten sonra birkaç dakika daha bahçede durup içeri hareketlendi. Adam haklıydı. Nasıl olacaktı ki, olaylara hep kendi açısından bakıyor, onu hiç düşünmüyordu. O bir erkekti ve erkeklerin kendine has bir yapısı, doğuştan oluşan bir koruma cı yapıları, evcilleşmeyen doğaları vardı. Baran'da onurlu bir erkek

olarak, bu zor zamanlar da hâliyle zorlanıyordu. Tamam, seviyordu ama sevgi de bir yere kadardı, onu anlıyordu. Nasıl olurdu da onu hiç düşünmemişti, onun da bir erkek olduğunu, her şeyden önce insan... Artık düşünmesi lazımdı. Kendinden olmayan bir çocuğu taşıyan bir kadına bakacak, onu bir ömür sevecek, gözetecekti. Ecrin onu tanıdığında zaten vardı. Onu iki yıldır tanıyor, altı aydır nişanlısıydı. Fakat şimdi başka bir adamdan yaptığı bir çocuğa şahit olacaktı. Bu onun için çok ağır olmalıydı. Karnında ve hayatında görmek... Bakışlarında düşünce sızıyordu, ne kadar tebessüm etse de dudakları kasılıyordu. Bunu görmüştü.

Dalgınlıkla yürüdü yolda, sert ama aynı zamanda yumuşak bir şeye çarparak durdu. Dalgın başını kaldırdığında, ıslak kirpiklerini havalandırdı ve kırpıştırarak ona baktı. Bakışlar bir çift koyulaşmış ve içinde fırtınalar kopan kara denizlerle karşılaştı. Zaten boğuluyordu ya, şimdi hepten nefesi kesilmişti. Demir ona kızgınca mı bakıyordu! İyi de neden? Yüzü ifadesizdi, kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık olmasa onun sinirli olduğu yüzünden anlaşılmazdı, fakat bakışları! O bakışları tanıyordu Hazan. Kırıldığında, sevindiğinde, seviştiğinde nasıl baktığını biliyordu. Onun her hâlini hâlâ ilk günkü gibi biliyordu.

Bakışları yanağına kaydı. Genç adam dişlerini sıkıyordu. Yanak kasları hareket ediyordu. İçinde tuhaf bir karmaşa oldu. Pahalı granit döşeme zeminde karşı karşıya durup, öylece ikisi de birbirine baktı, sessizce konuşmadan. İkisinin de bakışları öylesine derindi ki, biri çaresizlikle, diğeri isyan ederek bakıyordu. Demir'in dişleri gevşedi. Ona bakmak nefes gibi, soluduğu hava gibiydi ve içini hafifletip sinirini yumuşattı. Ciğerlerine inen her nefeste, kokusu genzinden aşağı inerken, bir kutu antidepresan içmiş gibi huzur yayıldı içine. Konuşmadı ikisi de, bir süre sadece özlemle gözlerin hasreti yakışını izledi.

"Çekil önümden" dediğinde Hazan kızgınca başını önüne eğip, yan tarafa bir adım attı. Demir karşısında ifadesizce, duvar gibi dururken bir adımda önünü kapatıp, yolunu kesti. Hazan başını kaldırıp gözkapaklarını hafifçe devirdi. Demir kaşlarını gözlerinin

üzerine gelecek şekilde indirmiş, uzun koyu kirpiklerinin arasından ona sert bir biçimde bakıyordu.

"Hayır?"

"Ne demek hayır, çekil?"

Nihayetinde Hazan daha fazla dayanamadı, zaten sinirleri iflas bayrağını çoktan naralar atarak çekmişti. Öfkeyle bakıp elini kalçasının üzerine koydu ve meydan okuyan bir buyurganlıkla konuştu. "Derdin ne be adam? Çekilsene önümden. Lanet olsun! Bana hesap sorar gibi bakmayı da kes! Yeter, herkesin bu şekilde bakmasından sıkıldım artık. Ben senin gibi hata yapmadım, tamamen hürüm ve bana öyle suçlayıcı bakışlar atmaktan vazgeç."

Demir derin bir nefes aldı, içine onun kokusunun karıştığı. Öte yandan onun söyledikleriyle içini kısa bir an rahatlama sardı, Hazan onun bakışlarını hâlâ tanıyordu. Sonra da genç adam aynı anda dehşete düştü, o da Hazan'ın bakışlarını tanıyordu ve bu bakışlar hiç de hoşuna gitmiyordu.

"Sana hesap sorar gibi bakmıyorum." Hazan başını geriye attı, kızgınca saçlarını omzunun üzerinden öteye savurdu, "Demir... Ne istiyorsun? Başım ağrıyor ve seni çekecek durumda hiç değilim. Zaten sana tahammül etmek beni zorlarken, bir de gözlerini üzerimde hissetmek beni... beni geriyor anlamıyorsun!"

"Ben seni rahatsız etmek istemiyorum." Bakışlarında bir ateşleme oldu. "Hem neden rahatsız oluyorsun ki bakışlarımdan? Yokmuşum gibi davran, öyle diyorsun ya!"

Hazan'ın bakışları onun yüzüne tırmandı. Demir'in yandan profiline, güneşin vurmasıyla yüzünde bir aydınlanma oldu. Gözlerinin içine düşen keskin günışığı maviliklerini aydınlatırken, içinde oluşan gündüz yıldızları nefesini kesti. Ona aşkla bakmasını istemiyordu. Ama şimdi tam da gözlerinde gördüğü şey tamamen buydu. Ondan nefret ederken nasıl hâlâ bu kadarcık bir bakışıyla etkileyebiliyordu ki!

Demir'in dudaklarının kıyıları haylazlıkla belli belirsiz kıvrılınca, Hazan'ın bakışları, bu seferde istem dışı dudağına kaydı. Bakışları masumca irilirken, gözlerine ulaştı. Hemen kendini toparlaması ge-

[illegible]ğını biliyordu, fakat azalarına emir veremiyor, özdenetimini ele alamıyordu.

Demir onun masum bakışlarının yerini fark edince ve kısa bir an da olsa, ona yine eski Hazan gibi baktığını düşününce içinde bir şeyler yer değiştirdi. Sıcacık oldu içi, kutupta yazı yaşar gibi. Başını hafifçe aşağı eğdi. Onun duru mavi gözbebeklerinin ürkekçe titreşmesinin tadını çıkarırken, "Müsaitsen birlikte pikniğe gidelim diyecektim. Senin için uygun mu?" dedi yumuşacık kadife gibi bir sesle, nefesi saçlarını havalandırarak. Bilerek yapıyordu adi herif, kavgısızca onun tepkisini ölçmek istediğini biliyordu, ama kendine emir veremiyordu ki, vücudu ona itaat etmeyi kesmişti. Komutlarını yerine getirmiyordu.

Hazan yüzüne vuran ılık nefesini hissedince, ensesine bir ürperme saplandı ve saç diplerine kadar buz gibi bir his geçidi yaşadı. Bu tehlikeliydi. Ona bu kadar yakın olması, çok tehlikeliydi. Dudaklarını hafifçe araladı. Bir şey diyecekmiş gibi kıpırdattı, ama ne diyeceğini bilmeyince tekrar kapattı. İstem dışı diliyle nemlendirdi kırmızı dudaklarını. Demir'in bakışları ıslak, davetkâr dudaklarına kayınca ve onu öpmek ister gibi bakınca, soluklarını sık sık almaya başladı ve bunu onun hissetmesini istemediğinden nefesini tuttu. Ellerini adamın geniş omzuna koyup, biraz geriye ittirip kaşlarını çattı. Başını geriye atıp gözlerini devirdi.

"Bunu nereden çıkardın?" dedi sesine soğuk bir tını katarak, bunu yaptığına sevindi zira şu anda içi yanıyordu. Demir bir adım geriledi. Onu ürkütmek istemiyordu, ama bir şey fark etmişti ki, Hazan hâlâ ona tepki veriyordu. Bu, içinde bayram çocuklarının neşesi gibi bir yer edinip çoğalmıştı. "Kızımla vakit geçirmek istiyorum, artık bir de kardeşi olacağına göre, kardeşinin babasını başkalarını sanmasını istemiyorum" dedi gerçekçi olarak, az önceki etkileşim kaybolmamıştı, ama azalmıştı bu sözlerle. Hazan'ın güzelim kavisli kaşları daha da çatıldı.

"Bunu da nereden çıkardın? Hem hamile olduğumdan ne kadar da eminsin! Ayrıca böyle bir şeyi neden düşünsün ki?"

"Hazan, sen o adamla birlikte olursan nasıl düşünmesini bek-

lersin! Beni babası olarak bilmesini istiyorum ve mümkünse bunu bebeği öğrenmeden önce olmasını tercih ediyorum. Bu hem onun hem de kardeşinin iyiliği için." Hazan önünde olmayan perçemlerini kenara çekiyormuş gibi yaptı. Düşününce haklıydı. Ecrin, bebek olduğunda onun babasını Baran sanabilirdi. Bunu istemiyordu, ama kadınlık yanı gene ağır basıyordu. Demir'in canını hainlikle yakmak istiyordu.

"Benim için sorun değil, öyle olduğunu sanabilir. Nitekim zaten yakında babası olacak değil mi?" Bunu duru bir sesle dile getirdi. Demir çıldırdı onun rahatça söylediği şey karşısında. İçine kıskançlığın zalim tohumları ekilse de, istifini bozmadı, ifadesiz bir şekilde kalmaya çalıştı. Genç adamın gözlerine bakarak gözlerini süzdürdü. Demir az önceki koyduğu mesafeyi bir anda kapattı. Bir adımda dibine yaklaşıp, kızgınca gözlerini devirdi. Suratı gene kasılmaya başlamıştı, bu elinde değildi.

"Benim için fark eder! Benim çocuklarımın başka bir adama baba demesini istemiyorum. Onlar benim! Sen de bunu kabul et artık ve bir tek bana baba diyecekler, bunu da idrak et." Sert sesi buyurgandı.

"Edemem!" dedi Hazan inatla. Soğuk burnunu kaldırıp, onu sinir ederek baktı. "Senin sadece genetik bir faktör olduğunu düşünürken, bunu nasıl kabul ederim! Sen sadece vericisin, baba gibi değil, kan vermek gibi unuttun mu?"

Demir, gözlerini şeytani bir şekilde hırsla kıstı. Hazan'ın utangaç yanını çok iyi biliyordu. O da bunu kullandı. "Ama Ecrin kan verir gibi olmadı değil mi Hazan, normal tatlı bir aktiviteyle geldi dünyaya?"

Hazan'ın yanakları yanmaya başladı. Gözle görülür derecede yüzü kızardı. Demir ellerini o pembeliklere dokundurmamak için cebine koydu. Öylesine masum, öylesine güzel duruyordu ki, içine sarası geliyordu.

Kaşlarını kaldırıp, sakin bir bakışla onun yüzünü tartarken, o kızgınca dişlerini sıkıp, "Nasıl yaptığını bile bilmediğin bir çocuğundu o, diğerini de öyle sayarsın olur biter" dedi koluyla genç

adamı ittirip yolunu açmaya çalışarak. Demir yerinden kıpırdamadı.

"Eee, ne diyorsun cevabın ne?"

"Cevabım... Cehennemin dibine git pislik! Canın cehennem!" dedi ve gözlerini kapatarak, onun yüzüne okkalı bir yumruk savurduğunu hayal etti. Derince soluyarak önünden çekilmesini sabırla bekliyordu. "Sen istersen oraya severek gidebilirim" dediğinde adam lakayt bir rahatlıkla, yüzüne kaidesizce bakıyordu. Hazan gözlerini birden açıp, "Demir... Bunu niye yapıyorsun?" diye biraz yüksek perdeden gürledi.

"Ne yapıyorum Hazan?"

"Seni gebertmek istiyorum. Katil olacağım sayende. Seni hep öldürürken buluyorum kendimi ve böyle giderse yapacağım tek şey de bu olacak. Ne kadar rahat bir adamsın sen ya! Yılışık!"

"Beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum."

Hazan bu adamın vurdumduymaz, pervasız tavrını artık kaldıramıyordu. "Rahatsın diyorum, nereyi anlıyorsun. İşine nasıl gelirse, öyle çeviriyorsun lafı... Gıcıksın!" Yerinde sinirle ayağını yere vurdu. "Beni mi sınıyorsun be adam? Seni?.. Seni?" Demir kafasını sallayınca, "Beni ne" der gibi... "Kahrol emi!" derken yanından kızgınca omzuna çarparak geçiyordu ki, "Oluyorum zaten..." diyen adama bakarken, elini acıyan omzuna koydu. Adam taş gibi sertti. "Odun!" diyerek sinirle omzunu ovalayıp, homurdanarak merdivenlere yöneldi. O merdiveni çıkarken kulaklarına genç adamın geniş, gevrekçe attığı kahkahası ulaştı. "Umarım ağzın ayrılır da bir daha gülemesin Allah'ın cezası herif!" dediğinde sesi merdiven boşluğundan boğukça geliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bakışları okyanusun karanlık sularına dönmüş, gecesi güne. Kendini özgür gezen, mahkûma dönmüş gibi hissediyordu. Zordu yaşananlar, hayatın ona iyi yanını yansıtmaması çok zordu. Düşünüyordu, geceleri, gündüzleri, uykusunda bile düşünüyordu. Ne zor şeydi düşünmek, her gün görünmez yaşlarla ağlamak ne kadar zordu. Kirpikleri ıslanmıyordu, ama içine kan damlıyordu her saniye, kirpik uçlarında birikip iri taneler hâlinde. Saçları yazın sıkıcı havası, temiz doğanın hafif meltemiyle birleşip, savrulup yüzüne doğru aheste bir şekilde havalanıyordu. Yüzünü yaşının ışıltıları değil de, kederin gölgeleri doldurmuştu birkaç günde. Bir zaman ışıl ışıl yıldızlar gibi parlayan gözlerinde, dünyayı ve evreni gören genç adam, şimdi sadece kapkaranlık gecelerdeki sisli bulutları, patlamaya hazır kabarmış denizlerin köpüklerini görüyordu. O gün yaşananlardan sonra onunla bir daha konuşmamıştı. Konuşsa da birkaç kelimeyle sınırlı tutuyordu. Ondan özellikle kaçıyor, hep kızgınca bakıyordu.

Demir oturduğu orman alanındaki piknik masasına dirseğini kenarına yaslamış, yaklaşık bir saattir gözünü kırpmadan genç kadına bakıyordu. Sevdiği yüze, saramadığı, içindeki derdine destek olamadığı kadına... Hazan da bakışlarını ormanın uçsuz bucaksız

yokuşuna dikmiş, yeşil çayırlarına bakıyor, hep belli bir noktaya o daklamış gözleriyle sessizce düşünüyordu. O günkü konuşmanın üzerinden kaç gün geçmiş ve onlar sık sık görüşmesine rağmen o hep uzak duruyordu. Nasıl durmasında ki! O hissettiklerinden dolayı kendisine hâlâ kızgındı. Ama bakışları! Her daim üzerinde dolaşan bakışları içine işleyerek canını yakıyordu. Bazen gözlerini tırnaklarıyla oyup bakmasını engellemek istiyordu. Ondan ve bakışlarından nefret ediyordu. Yani kendini öyle kandırıyordu!

Keşke bu kadar üzerine gitmeseydim diyordu, sonra onun kendine verdiği tepki aklına gelince, bunun üzerine daha çok gitmek istiyordu. Lâkin ne zaman görse dalgın, ne zaman görse düşünceler denizinde tek başına yalnız bir yelkenli gibi sallanarak duruyordu. Ona ne kadar ulaşmaya çalışsa da başaramıyordu. Onu kaybetmekten korktuğu için de ağırdan alıyordu.

"Dev amca, bak. Benim bebeğimin kolu koptu."

Demir bakışlarını, etrafını tatlı bir meltem gibi saran, sesin geldiği tarafa çevirdi, Ecrin elindeki Barbie bebeğiyle, suratı asık bir şekilde geliyordu. Hüzünlü bakışları kızıyla çakışınca değişti. İçinde şefkat kokan titreşimler, baba sevgisiyle harmanlanmış ateşler yandı, gözleri sevgiyle parladı. Ecrin yanma gelince, önünde bebeğinin kolunu takmaya çalışarak durdu. Demir ona gülümseyerek, "Seninle bir anlaşma yapmıştık Küçük Hanım, bana dev amca demeyecektin... Sadece Demir demen yeterliydi, unuttun mu?"

Ecrin bebeği ona verirken, dudaklarını uzatıp mahcupça kıvırmaya başladı. "Unuttum, Demir üzgünüm, bir daha olmaz."

"Tamam, meleğim nasıl rahat ediyorsan öyle söyle, yeter ki dudaklarını bükme." Kızının bakışları hâlâ babasımn elindeki bebeğindeydi. Demir bebeğin koluna baktı. Büyük bir ciddiyetle gözlerini devirip, "Ah, yazık ameliyata ihtiyacı var ne dersin (!)" dedi kızına sıcacık bir göz kırpışıyla. Ecrin topçuk ellerini lokum tadındaki ufak ıslak dudaklarına kapatıp, neşeli bir kıkırdama sundu babasına.

"O gerçek değil ama sadece kolu koptu." Saçlarını geriye ittirdi. "Ama ben onu çok seviyorum, bana dedem aldı" dediğinde Demir bebeğin kolunu takıp kızına uzattı. "Bak hallettik işte, kolu yerine

takıldı." Ecrin bebeğini alıp sevinerek bağırdı. "Anne bak Demir bebeğimi ameliyat etti."

Demir kızına uzanarak onu yanına çekti. Elleri onun ufacık bedeninde kocaman duruyordu. Ecrin artık ona daha sıcak davranıyordu. Çekinmeden yaklaşıyor, istediğini söylüyordu. Hatta kendi isteğiyle yanına yaklaşıp oturmaya başlamıştı. Bu hoşuna gidiyordu. Geçirdikleri her gün biraz daha mesafe kat ediyorlardı. Tabii bunda Hazan'ın katkısı yabana atılmazdı. Elinden geldiğince ona katlanıyor ve kızıyla vakit geçirmesine izin veriyordu.

Bakışları onun boncuk taneleriyle birleşince, "Bebekleri çok mu seviyorsun?" diye sordu duru bir sesle. Onun fikrini merak etti ilk kez, kardeş isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Ecrin biraz sokulunca bunu fırsat bilip, kızını kaldırarak dizine oturttu. Sıcacık ufacık vücudunu bacaklarının üzerinde hissetmek çok güzeldi. Sıkıca sarılıp koklayarak, öpmek istiyordu, fakat daha zamanı vardı, hemen değildi.

"Evet, bebekleri çok seviyorum, ama gerçek bebekleri daha çok seviyorum. Teyzemin bebeği Meriç büyüdü artık... O benim saçlarımı yoluyor. Bir de hep bağırarak kollarını sallıyor" derken kendi taklit ediyordu. "Çok tatlı bir görsen, ama Aslı'nın ufacık yeğeni var çok küçük, ellerim kadar" dedi elini uzatarak. "Bana baktı baktı ve ağladı. Onun yanağma ufacık, küçücük bir öpücük kondurmak istedim, ama hemen ağladı. Karnı açmış, Aslı öyle dedi. Zaten hiç doymuyormuş, çok komik Demir minnacık şey nasıl doymaz?! Ben bile doyuyorum" diye kıkırdamalarının arasmda ıslak dudaklarını öne uzatmış, elleriyle o ufacık şeyi heyecanla tarif ederek anlatıyordu. Ara ara dudakları fazla ıslanınca da birbirine bastırıp duraksıyordu. Başını aniden kaldırınca önüne gelen saçını Demir kulağının arkasına ittirdi. Onun saçlarını elinde, parmaklarının arasında ipek gibi hissetmek hoşuna gidiyordu. Başını okşamak, saçlarını koklamak çok güzeldi. Ona dokunmak iyi geliyordu. Demir'in bakışları Hazan'a kaydı. Kızı bebekten bahsediyordu, hem de gerçek olan bir bebekten! Bilmiyordu onun meleği, yakında bu dileği gerçek olacak.

Genç kadın konuşmaları duymuş ve gözleri masumca açılmış,

şaşkınca onlara bakıyordu, zira kızı ilk defa bir kardeş isteminde bulunuyordu. Hem de şimdi, duygusal olarak çöküntüde olduğu bir zamanda. Bakışları çakıştı genç adamla. Yutkunduğunu fark etti Demir genç kadının. Ecrin annesine baktı gülen gözleriyle, "Anne, sen Baran'la evlenince Melek'le bana gerçek bebekten kardeş yaparsın değil mi?" diye çocukça bir saflıkla sorduğu soruyu, kasırga havasında ortaya bıraktı.

Demir'in bedeni kasıldı bu düşünceyle, nefesi kesildi. Gök yarılsa ancak bu kadar etkilenirdi. Dünyası başına yıkılıyor gibi oldu bu düşünceyle. Hazan'ın başkasından olacak bebeği... Ya da kızının kardeşini o adamdan sanması!.. Bakışları alev alırken, Hazan başını dikleştirdi inadına. Gözleri meydan okuyor, haylazca pırıltılar saçarak etrafına parlıyordu. Az önceki mahzun hâlinin yerine, dimdik duruyordu, dipçik gibi şimdi karşısında. Cesurca gözlerine bakıyordu hiç çekmeden. Demir onun dudaklarından çıkacak yalancı vaatlerin saydığı kelamı beklerken, kısa bir anda bir asrı yaşadı. Hazan hiç çekinmeden durdu ve onu can evinden vurdu.

"Neden olmasın annem tabii yaparız"

Onun intikam alırcasına söylediği şey, adamı ateşe atan, yürek yangınlarında kavrulmaya gark eden bir öfkeye sevk etti.

Demir'in çenesi kasıldı, yanağındaki kaslar titreşiyordu. Onun gözlerinin kırgınca koyulaşması, genç kadının içine dokunsa da, dayandı umursamıyormuş gibi davrandı. İçinde yeşeren cani bir dürtüyle canını hunlarca yakmak istedi. Bakışları kilitlenirken, Demir'in telefonu çaldı. Ecrin babasına baktı, ama genç adam dünyadan kopmuş gibi annesine bakıyordu. Ufacık ellerini yüzüne götürüp dokundurdu, hâlâ aldırmayınca parmaklarını yanağında dolaştırdı. Çenesini kendine çevirmeye çalışarak, "Demir telefonun çalıyor açsana, bak çok çalıyor" dedi maviliklerini irice açarak, gözlerini kırpmadan. Demir bakışlarını sevdiği kadından çekince, telefonun sesini ancak idrak edebildi. Pantolonun cebinden çıkarmak için biraz kenara kaykılıp telefonunu aldı.

"Alo" dedi ekranına hiç bakmadan.

"Oğlum!"

"Efendim anne!" Sesi kupkuruydu. Kucağındaki kız bacaklarından aşağı inerken, içinde duygu patlaması, kulaklarında Hazan'ın sesi yankılanıyordu. Aklı söylediği kelimelerde takılı kalmış, aynı cümleyi söyleyip duruyordu. *"Neden olmasın!"*

"Alo Demir orada mısın oğlum? Sesim gelmiyor mu?"

Demir kendini toparladı. "Geliyor, buradayım" dedi, sesi kendiliğinden soğumuştu.

"Neredesin oğlum kaç gündür gelmedin, hâlâ şu meseleyi halledemedin mi? Ben de çok merak ediyorum torunumu, lütfen onu görmek istiyorum."

Demir derince bir nefes aldı. "Sana daha önce de söyledim anne, bu konuda hiçbir şey yapamam, zira buna Hazan karar verecek" dedi lafı kestirip atarak, genç kadının gözlerine bakıyordu. Buna onun karar vermesini istiyordu, ama kızı için iyi olanın en iyisini gene annesi biliyordu. Hazan onun söylediklerini duyunca, kolunu kaldırdığı bacağına başını koyarak geriye döndü. Ama genç adama değil de, kafası karışmış bocalayan babasına baktı. Onun ne düşüneceğini merak ediyordu. İleride hiçbir şeyden habersiz torununa hamağı kuruyordu neşeyle. Bakışları tekrar Demir'e kaydı.

Bu kadın neden bu kadar ısrar edip duruyordu ki, anlamıyordu! O kadınla görüşmek istememesinin sebebi aslında geçmişte yaptıkları değildi. Ona ne kadar kötü davrandığını artık umursamıyordu bile. Şimdi tek derdi kızıyken, geçmiş umurunda bile değildi. Hâsıl olan sebep, ondan çekinmesinin, uzak durmasının sebebi gelecekte yapacaklarından korktuğu içindi. O kadına zerre kadar güvenmiyordu. Hep sinsi, hep arkadan iş çevirip duruyordu. Ayrıca kızının şu anda en sakin ve mutlu olması gerektiği bir anda, kafasını karıştırıp saçma sapan şeylerle doldurarak hayatını mahvetmesini de istemiyordu. Daha babasını söylemeye hazırlanmadan, babaannen var diyemezdi. Demir için ne ifade ediyor bilmiyordu. Ama onların yanında şu anda olmaması gerektiği, kafasına birden yerleşip şiddetle dank etti. Kızıyla Demir'in iletişim kurması için de bu gerçekten önemliydi. Aralarına kimsenin girmesini istemiyordu. Kızı babasını tanısın, ama Demir kendisinden uzak dursun istiyordu.

Bunu geceler boyu çok düşünmüştü. Hatasını kabullenmek k... olmamıştı. Sonunda kendisinin de hata yaptığını anlamıştı. K... nı ondan saklamak gerçekten hataydı. Şimdi en azından daha fazla zaman kaybetmeden birleşmelerini istiyordu, tabii onsuz olarak. Demir ve Ecrin olarak, Hazan ve Demir değil!

"Dede bak bebeğimin kolunu Demir düzeltti."

"Oğlum, o Ecrin mi? Ne olur oğlum onu görmeyi çok istiyo... rum." dedi yaşlı kadın, derinden gelen özlem kokan sesiyle.

Demir bakışlarını Hazan'dan kaçırdı. Annesine deminden ben anlatamıyordu bunu. "Anne şu anda bu konuları konuşacak durum... da değiliz, senden istirham ediyorum, lütfen artık ısrar etmekten vazgeç. Ne olur beni de arayıp bu konu hakkında konuşup üzme."

"O istemiyor değil mi? Beni torunumla görüştürmek istemiyor, oğlum bak sen..." Demir dişlerinin arasından, "Anne seni kırmak is... temiyorum, bu konuları akşam eve gelince konuşalım olur mu? Onun bu konuyla ilgisi yok, bu kızımla benim için."

"Hâlâ küs müyüz?"

"Sence anne!" dedi telefonu kapatarak, derince bir iç gerdi. An... nesine karşı gelmeyi sevmiyordu, ama onun yaptıklarını kabul de edemiyordu. Bunu yaptığına ise hâlâ inanamıyordu. Mal davasına düşmüştü. Hazan'ın yuvası yıkılırken, bir de o gidip mal paylaşımı istemişti. Onunla düzgün bir şekilde konuşmuş, o da kendini izah etmişti, fakat gene de yaptığını kabullenip hazmedemiyordu. En a... zından pişman olsaydı, ama olmuyor aksine, *"İyi ki yaptım, yoksa tüm varını elinden alırdı"* diye bir de üste çıkıyordu.

Hazan ellerini yere dayayarak oturduğu minderin üzerinden kalktı. Beyaz, diz altında biten elbisesini eliyle süpürtüp, üzerinde uçuşan ot parçalarını silkeledi. Demir genç kadına baktı kısa süren bir bakışla, onu değerlendirdi. Hazan ellerini arkasında bağlayıp, ona doğru aheste adımlarla gelmeye başladı. Demir durduğu yer... de biraz geriye kaykılıp, rahat bir oturuşa geçti, Üzerindeki elbisesi her adımıyla havalanıyor ve uzun düzgün bacaklarına dolanıyordu. Işıldayan gözlerini genç kadının üzerinde gezdirdi özlemle. Beyaz elbisesi, sarı saçlarıyla ve taze melek gibi duru yüzüyle çok güzel du... ruyordu. Bu hâli içine işliyordu.

"Annem... Ecrin'i görmek istiyor!"

Hazan önünde durup yanağını iç taraftan ısırınca, dudağının kıyısı içe doğru hafifçe çökerek kıvrıldı. Olduğu yerde sallanarak sağ kaşını kaldırdı. Bu hâlini bilen genç adam, elini çenesine koydu. Hazan bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. "Bak, senin haklı olarak onunla görüştürmek istemediğini biliyorum, sorun yok ben de zaten ona öyle söyledim..."

"Hayır!" dediğinde Demir tek kaşını kaldırdı. "Ben de onların görüşmelerini elbette isterim. İlla ki bir gün görüşecekler ve her çocuk gibi ailesini tanımasını istiyorum, ama şimdi değil. Demir, seni öğrenmeden ya da iyileşmeden olmaz. Kafası karışabilir, duyduğu bir şey ya.da gördüğü... Onun kafasının bulanmasını, iyice karışmasını istemiyorum. Zaten seni sorup duruyor, *"Anne Demir kim? Neden bize hep geliyor"* diye. Sen bize gelen nadir insanlardansın ve sık gelip gitmen onun beynini yoruyor."

"Öyle mi, diyor?"

"Diyordu, birkaç gündür demiyor. Aksine seni görmeyi istiyor artık. Bu iyiye işaret..."

"Haklısın. Biraz beklemek zorunda, en azından bir süre. Bana bile alışması zaman aldı" dedi içten bir iç gerişle.

"İyi. Bu konuda hassasım, sen de bil istedim. Onun ruh sağlığını bozmak istemiyorum, bu çok önemli bu aşamada."

"Kesinlikle... Haklısın."

"Anne bak dedem bana hamak yaptı, biz ona bineceğiz. İkimiz de birden bineceğiz bizi taşırmış." Hazan kızına baktı. Saçları başında dalgalanınca eliyle kanara çekti. "Tamam Kelebeğim, ben de sizi sallarım şimdi." Demir oturduğu yerden kalktı. Üzerine giydiği açık renk spot pantolonunu düzeltti. Hazan sakin adımlarla onların yanına yöneldi. Bakışları babasına kayınca, "Baba sonunda başardın valla çok güzel olmuş, insanın içine hemen binesi geliyor" dedi hamağa bakarak, eliyle dokunup hafifçe sarstı. Yaşlı adam geldiklerinden beri iplerini bağlayacak ağaç arayıp duruyordu ve bir türlü bulamıyordu. Kerem Bey elinin tersiyle alnındaki teri sildi.

"Yaptım valla. Kumrumla ben bineceğim ona, değil mi Kum-

rum?" dedi torununa bakarak. Ecrin yerinde zıplayarak elleri birbirine çarpıp, gözleri pırıldayarak bağırdı. "Evet, biz binelim de de, hemen binelim."

Hazan dudaklarını hafiften büktü. "Ama olmaz ki! Ben de binsem olmaz mı? Çok heveslendim şimdi bak, öyle anlatınca benim de binesim geldi."

Ecrin hamağı sahiplenircesine tutup yanında durdu. Bakışlarını annesine sempatiyle çevirdi. "Hepimizi taşımaz ki akıllım, önce ben bineyim dedemle, sonra seninle Demir'e izin veririm... Belki azıcık ama" dedi genç adama bakarak. Hazan kızına yaklaşıp, "Yok, tatlım seninle ben bineriz sonra." Kerem Bey hamağa çıktı. Ecrin bacağını ipinden aşırmaya çalışıyordu zorlanarak. Hazan kızına yaklaşıp uzandı, onu kucağına alacaktı ki, Demir hemen öne atılıp, "Çekil, sen kaldırma, ben alırım onu" diyerek kızını bir çırpıda dedesinin koynuna yatırdı. Hazan kızına bakarak geriye çekildi. Ecrin önüne gelen saçlarını kenara çekiştirdi. "Anne yemek yerken bizi kaldır olur mu?"

"Acıktın mı annem? Eğer acıktıysan hemen sererim masayı."

"Hayır, anne acıkmadım, ama sonra biraz sallanınca acıkırım tamam mı?" Bakışlarını babasına çevirdi. "Demir sonra uçurtma uçuracağız değil mi, ben çok merak ediyorum uçurmayı?"

"Uçururuz meleğim merak etme sen, şimdi dedenle hamağın keyfini çıkar."

Hazan eğilip kızının yanağından kokulu bir öpücük çaldı. Babası kıkırdayarak ona baktı, torununu kollarının arasında iyice sardı. "Bana yok mu Kekliğim." Hazan dikilmeden dudaklarını büzüp yanağına iştahlı bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Olmaz mı baba, sen iste yeter ki." Olduğu yerde doğruldu. "Tamam, siz biraz sallanın ben de biraz dolaşmak istiyorum, burası çok güzel ve temiz hava iyi gelecek. Ben biraz gitsem, bu senin için sorun olur mu baba?"

"Yok kızım sen dolaş, ben Kumrumla ilgilenirim, zaten biraz dinleneceğiz biz sallanarak. Çok yorulduk" dedi, göz kırptı. Ecrin bacağını dedesinin göbeğine atıp, kollarını boynuna doladı ve gözlerini kapadı.

Hazan yavaşça ağaçlık alana yöneldi. Etraf sessiz ve alabildiğine

canlı duruyordu. Sessizdi zira hiç insan yoktu oldukları yerde. Her yanını kuşların cıvıltıları, kocaman ağaçların uzun gövdelerinde dalgalanan yaprakların hışırtı sesleri sarıyordu. Burayı biliyordu. Daha önce de birkaç kez gelmişlerdi. Demir'le evliyken tatilde... Eski gibi gelmemişti bu kelime diline ilk kez. Evliyken!.. Yanlış hatırlamıyorsa ileride bir su göledi vardı. O gün aklına gelince dudakları mahzunca kıvrıldı. Ebru'yla bir olup Demir'i su birikintisine nasıl ittikleri ve genç adamın kızgınca sudan çıkma hâli. Maziyi yâd ederken, derince bir nefes aldı. Başını geriye atıp, kollarını göğsünün altında dolayarak kendine sardı.

Anılar hiç istemese de bir yolunu bulup su yüzüne çıkıyorlardı. Ne kadar kaçmak istese de, kötü anılar kadar iyi anılar da geliyordu gözünün önüne. Lanet herif! Kafasını bu denli neden karıştırıyordu ki! Arkasında bir hareketlenme oldu. O kadar dalgındı ki, onu bile nice sonra fark etmişti. Dallara basıp çıtırdatan ve yaprakları hışırdatan büyük ayak sesleri... Elbette ki biliyordu onun kim olduğunu. O gelmeden ensesine yayılan bir hisle onun olduğunu algılamıştı gene. Demir yanına gelip onunla aynı tempoda yürümeye başladı. Ellerini cebine sokmuş, bakışlarını önüne dümdüz çevirmiş, sakince tüm yağızlığıyla duruyordu yanında.

"İkisi de uyudu" dediğinde tok sesiyle, başım sağa sola kırıp boynunu esnetti.

"Üzerlerini örttün mü?"

"Evet, arabada battaniye vardı, sen mi koydun?"

"Çocuk sahibi olduğuna göre, bunları artık düşünmen lazım. Arabada hep bir yastık, bir battaniye ve yiyecek kırıntısı bulundurmalısın. Ne zaman ne yapacağı belli olmuyor. Acıkabiliyor, uyuyor, ya da çişi gelebiliyor. Her an hazırlıklı olman gerekiyor."

Demir gözleri neşeyle kıpırdattı. "Evet, sen anlatırsan daha çabuk kavrayabilirim. Böylece ne onu ne de kendimi istenmeyen bir duruma sokmam."

Hazan ona hiç dikkate almadan yürüyüşüne devam etti. Sessizlik büyüdükçe, aradaki iç gıdıklayıcı elektrik artmaya başladı. "Bu iyi oldu. Sabahtan beri koşuşturup duruyordu biraz dinlenirler."

Genç adam bakışlarını etrafta gezdirdi. Burayı seviyordu. Hazan'la birkaç defa gelmişlerdi, şimdi tekrar onula geliyordu ya nında kızıyla. Onunla top oynayıp, salıncak kurdukları anlar aklına geliyordu. Neşeyle şakıyan sesleri, mutlulukla pırıldayan gözleri hafızasından çıkıp, zehirli bir ok gibi kalbine batıyor, nefes alış ve rişlerini bozuyordu.

"Buraların değiştiğini sanıyordum, ama hâlâ aynıymış. Buna sevindim." Kolunu kaldırıp deri bileklikli spor saatini geriye çekerek baktı. Öğleyi yeni yeni geçmeye başlamıştı. Saatin kayışını oynatıp bileğine geri oturttu.

"Ecrin okula neden gitmiyor? Yani, hastalığı buna engel mi?"

"Hayır değil, ama her an mikrop kapabiliyor sürekli gözetim altında olması lazım. Arkadaşlarıyla birçok şeyi paylaşıyor okulda, bunun önüne geçemiyorum. Daha önce bir kere denedik ve birçok kez hastalandı." Kolunun birisini çözüp yanına saldı. Diğer eliyle tutup, kolunda elini gezdirip sıkmaya devam ediyordu. Biraz tedirgin bir hâli vardı. Bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti. Az önceki sessizlik şimdi kulaklarında uğuldayarak çoğalıyordu.

"Ben onun geçen gün gazetede bir şey okuduğunu gördüm ve çok şaşırdım. Sandım ki, anaokuluna falan gitti. Ya da erkenden okula başladı."

İlk defa hafifçe sempatik bakmıştı. "Hayır, gitmedi elbet. Ama bazı yeteneklere sahip, yazı yazıp okuyabiliyor, hatta keman çalıyor geçen seneden beri. Zekâsı da çok yüksek, yaşıtlarıyla anlaşamıyor, daha büyük insanlarla çarçabuk diyalog kuruyor. Kendini hep büyük sınıfına koyuyor, algısı desen zaten muazzam açık, hemen kapıyor."

"Kime çekti acaba (!)" dedi Demir, dudağının kıyısı hafifçe çarpışarak yukarı kalkmıştı. Kendine has bir gurur vardı yakışıklı yüzünde ve göğsünü o erkek egosuyla kızının kendine benzeme dürtüsüyle şişirmişti. Hazan ona kısacık müstehzi bir bakış attı. Demir'in okula gitmeden önce okuma yazma öğrendiğini annesi hep gururla anlatırdı. Ayrıca okula da üçüncü sınıftan başlamıştı. Dudakları gergin bir şekilde kenara kıvrıldı ve bakışlarını geri çekti. Tebessümü o kadar yalın, o kadar yapmacık duruyordu ki yüzünde.

Demir'in onun yüzüne bakan gözleri kısıldı, derinden bir iç gerdi. Onun yapmacık hâlini hiç sevmemişti.

"Bunu yapmanı hiç sevmiyorum" dedi Demir kırıkça gülümseyerek, bir taşın kenarını dolanıp yana kaydı.

"Neyi?"

"Yapmacık, zoraki gülümsemeni, istemiyorsan gülme. Böyle yapınca beni bu daha çok üzüyor..." Kafasını salladı. "Senin sahte ve içten gülüşlerini biliyorum ve bu yeni öğrendiğin gülüşünü hiç sevmiyorum" dedi gerçekçi bir tavırla.

Hazan bir ağacın etrafından dolanırken elini ağaca dayayıp kenara çekildi. Ayağının altındaki kalın köklere basarak biraz ileri gitti. Tekrar boş bir alana geldiler.

"Buna çok üzüldüm dersem yalan söylerim ve bu çok kaba olur değil mi? Benim de, sen de sevmediğim bir sürü şey var, ama koyunun sevmediği ot burnunun dibinde bitiyor işte, ne yaparsın! Ben senin sevmediğim yönlerine göz yumuyorum bak. Sen de öyle yap."

"Sevmediğin yanlarım ne Hazan? Söyle belki değişir! Yani en azından denerim!"

Hazan sorgulayıcı bakışlarını ona çevirdi. Önüne gelen saçlarını geriye çekti. Genç adam da kafasını ona çevirince, gözleri onun mavilikleriyle birleşti. "Bir sürü, hangisinden başlayayım?"

Demir hafifçe omuzlarını sarstı, durgun bir tebessüm eşliğinde, "Sen seç" dedi, Hazan dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp, çocukça bir dürtüyle tek gözünü hafifçe kıstı ve ardından bir sürü sıraladı.

"Çok ısrarcısın, laftan anlamıyorsun, dik kafalısın, bazı şeyleri kabullenemiyorsun, dengesizsin, kabasın ve anlayışsız tabii. Birden karşımıza geçip, bir anda kendini hayatımıza dâhil etmek istiyorsun. Olmaz dediğim şeylere fazla ısrar ediyorsun ve ben bu huylarını hiç sevmiyorum, hatta nefret ediyorum. Özellikle bana olan tavrından, tutumundan, bakışından, dokunuşundan hiç hoşlanmıyorum" dedi, sesinin tonunu ayarlamaya çalışsa da başaramadı, biraz kızgınca yankılandı kulaklarında.

Demir artık gün geçtikçe onun kızgın ve uysal hallerine alışmaya başlamıştı. Eski Hazan değildi, ama içinde bir yerde hâlâ eski

Hazan vardı, bunu görebiliyordu. Sadece etrafına görünmez diken bir koza örmüş, içine de sevdiği kadını hapsetmişti. Yaralanmaktan acı çekmekten korkuyordu, bunu net bir şekilde zaten gösteriyordu. Demir insanların ifadelerini okumayı öğrenmişti, en sert insanları bile yumuşak, en yumuşak kalplerin bile ne kadar nahoş olduğunu görebiliyordu.

"Sana bu konuda yardımcı olamam! Üzgünüm" dedi kafasını olumsuz anlamda sallayarak." Senin kızdıkların benim yapmak istediğim ve yapacağım şeyler. Hayatınızdan siz isteseniz de çıkmayacağım. Zamanla buna alışacaksın, ben sizin hayatınıza hep dâhil olacağım." Kendinden emin bakışlarını genç kadının düz göbeğine indiğinde, Hazan da bunu fark edince elini istem dışı karnına koydu. İçine sıcacık bir titreşim akarken, gözkapaklarını hafifçe kaldırınca gözleri tekrar kesişti. "Yakında belki de bir yolcu daha olacak hayatımızda, sen bunu hâlâ idrak edemedin, ama sen istesen de, istemesen de ben hayatınızda hep var olacağım. Bundan sonra beni hep göreceksin yanında."

Niyeti onu eleştirmek ya da zorlamak değildi adamın. Sadece onların yanından ayrılmayacağını dile getirme şekli biraz kabaydı. Hatalarını düzeltmenin peşinde, sevdiğine kavuşmanın umudundaydı. Onun kırmaya korkarken, yüzüne düşen her kederden kendini sorumlu tutarken, nasıl olur da böyle bir şey yapardı. Onu üzeceğini, bu hataları tekrarlayacağını nasıl düşünürdü? Düşünürdü elbet... Çünkü ona güvenmiyordu! Önce güvenini kazanmayla başlayacaktı. Zamanla kazanacaktı bunu belki, pekâlâ kolay olmayacağının farkındaydı. Sabırla bir kozanın, ilmek ilmek örülmesi gibi nakşedecekti tekrar kendini onun içine, tahammülle saklı köşelerine tekrar sızacaktı.

Ona baktığı zaman eski günlerini hatırlıyordu. Geride kalmış mutlu zamanları ve onu mutsuz ettiği aptal zamanlarını. Kendi elleriyle yıktığı sarayın viran olmamış hâlini ve harabelerin içinde dolaştığı devrini. Nasıl mutlu olduklarını, nasıl bir kayıp yaşadığının bilincine daha iyi varıyordu. Keza özlüyordu, tüm ısrarının tek sebebi ona hâlâ deli gibi âşık olmasıydı. Onun güzel yüzünü görme-

"Demir..." dediğinde kim bilir belki de uyarıcı sesini anlayacağını sanmıştı. "Baran'la alıp veremediğin ne senin? Adam sana hiçbir şey yapmadı, ya da saygısızlık etmedi! Fakat sen onu ne zaman görsen, bir üzerine atlamadığın kalıyor. Ona saygılı ol." Başını sarsarak önüne gelen saçlarını geriye savurdu, omzunun üzerinden akmasını sağladı. "Onu rahat bırak Demir. Yakında evleneceğiz ve sen onu daha fazla göreceksin. Buna alışman lazım, atlat artık şu eski koca triplerini. Sen eskisin, o yeni! Onunla nişanlıyız farkındaysan..." derken elini kaldırıp alyansını gözüne sokar gibi gösteriyordu. "Bak haddini aşıp saygısızlık yapma, o da sana yapmaz böylece. Dengeyi korumak zorundasınız."

Demir'in yüzü de, tıpkı vücudu gibi gözle görülür derecede kasıldı. Kaşları çatılarak aşağı, gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak kızgınca indi. Gene ellerini cebine doğru yolculuğa çıkarıp, içine sokunca öfkeyle yumruk yaptı. "Sebebi şu ki, benim onunla alıp veremediğim... sizsiniz! Bunu ne kadar da rahat söylüyorsun! Ne olursa olsun o adama güvenmiyorum."

Hazan ona bakıyordu, sanki onu tartar gibi, fakat konuşmuyordu. Onun tipiyle bir sorunu yoktu adamın. Gerçekten yakışıklı bir adamdı, kişiliği hakkında da hiçbir bilgisi yoktu, zira onunla konuşmak gibi bir düşünceye hiç sahip olmamıştı. Onunla bir derdi vardı! Hem de kocaman, harikulade bir sebep hâlinde önünde duruyordu. O adam kızını ve hayatındaki tüm varlıklarını istiyordu. Sanki normal bir şey yapıyormuş gibi, onun ailesine büyük bir rahatlıkla sahip çıkıyordu. Lüzumsuz derecede değersiz bir adam, kızına, bebeğine, kadınına sahip çıkma sözü veriyordu. Kızının hayatında başka bir adam olmasından, başkasına baba demesinden nefret ediyor, bu düşünceden esefle kaçıyordu. Hele o adamın Hazan'a dokunduğunu düşünmek, bilhassa işte bu nefesini ciğerlerinden kesiyordu. Keza buna dayana bileceğini artık sanmıyordu. Önce olsaydı belki dayanmaya çalışırdı, ama Hazan'ın gözlerinde eski pırıltıları gördükten sonra, kalbinin kuytusunda bile olsa bir yerlerde var olduğunu bildikten sonra, asla olmazdı. Savaşacaktı. İçinde sakladığı derin yaralarını iyileştirip onu tekrardan kazanacaktı. Belki yaralarından iz

[illegible] tamamen kaybolmayacaktı, fakat tekrar iyileşecek sağlıklı [illegible]. İzler hatalarını hatırlatıp, bir daha da unutturmayacak, aynı hataları tekrar yapmayacaktı.

"Onu seviyor musun?" dedi aniden buz gibi sesiyle. Dişlerini sıkarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hazan gözlerini kızgınca belertti. Bu nasıl soruydu? Sonra da bakışlarına ifadesiz bir hava verdi. "Bu seni ilgilendirmez. Sevip sevmemek onunla benim aramda."

"İlgilendirir ki soruyorum, lafı çevirme. Ona âşık mısın?"

Sanki duyacağı kelime hayatının şekline yön verecekmiş gibi, nefesi o olup, açlığını onunla doyuracakmış gibi, büyük bir dikkatle ve sabırsızlıkla bekliyordu. Hazan onun donuk gözlerine birkaç saniye bakıp, yan dönerek yürümeye başladı. Kafasını salladı kızgınca, "Sana ne! Bu seni ne ilgilendirir!" diye bağırdı biraz yüksek perdeden.

Demir'in bedenine büyük bir ılıma yayılırken, olduğu yerde derin bir nefes aldı, başını geriye atıp dışarı saldı. Nefesini tutup beklediğini bilmiyordu. Dudağının kıyısı umutla kıvrılırken, bakışları neşeyle parıldadı. Ona âşık değildi. Olsaydı hiç çekinmeden söylerdi. Hazan sırf canını yakmak için, doğruyu haykırırdı. Fakat yalan söylemezdi. Genç kadının peşinden yürürken Hazan ona hiç bakmadan kızgınca konuşmasına devam ediyordu, "Sen o kadına âşıktın, fakat ne çabuk bitti aşkın bak. Bence aşk gelip geçici bir duygu, mühim olan sadakat ve sonsuz sevgidir. Ben artık aşka inanmıyorum." Attığı adımlar sarsak ve öfkeliydi.

"Ben ona âşık olmadım, öyle olduğunu sandım. Yanıldım. O sıralar sürekli her şey üzerime geliyordu. Ben bir yanılgıya düştüm. Lanet olasıca bir hataya... Ben aptallık yaptım, hem de en büyüğünden. "Hazan kızgınca suratını ona çevirdi. Gözleri ölüyor gibi soluktu. Olduğu yerde duruyor, kızgınca aldığı soluklarım öfkeyle geri veriyordu. Ona *"Âşık"* olduğunu söylediği günü dün gibi hatırlıyordu. İçine gene bir öfke dalgalar hâlinde aktı. "Sen uçkuruna sahip olmadın. Şimdi pişman olsan neye yarar, çanak kırıldıktan sonra çömlek patlar, sen bunu yaptın ve dönüşü yok, parçalar her

yerde. Ellerini keser tutamazsın. Onlara dokunup, tekrar yapıştıramazsın. Kaldı ki yapıştı, su tutmaz, çatlaklar taşımaz... Parçaları bir araya gelmez."

"Biliyorum bu mümkün değil ama birkaç parçasını belki birleştiririm, bunu da sen bilemezsin." Gözbebekleri gayriihtiyari titreşiyordu, kendini ifade etme gayretiyle. "Hazan! Cahildim, aptalın tekiydim! Ben hatamı kabul ettim, ne olur Bir Şans Daha versen! En azından bir kere denesen... İnsanlar hatalarıyla büyür... Eğer düşmezsen dizinin acıyacağını bilemezsin, ben düştüm ve artık düştüğüm zaman canımın yanacağını biliyorum. Ben yaptığım hatayla canımın nasıl yandığını biliyorum. Bizim, bir aileye ihtiyacı olan çocuklarımız olacak. Hangi adam ya da kadın, bir annenin babanın saf şefkatinden verebilir onlara? Öz gibi olmaz, bunu sen daha iyi biliyorsun!"

Öne doğru hızla bir adım atınca, saçları geriye havalanarak omuzlarında oynaştı. "Yaptığını basitleştirme. İğrençsin. Sen karşıma geçip *"Âşığım"* dedin. Aldatmak ayrı ama *âşık* olmak, bir kalpte iki kişi olmaz Demir. Sen kalbinde hangisini taşıdığını bile bilmiyorsun! Sana güvenmiyorum. Benim hayatım Rus Ruleti değil, kalbim de senin oyuncağın..."

"Evet, olmuyormuş. Senin olduğun yerde başkası zaten olamaz, bunu biliyorum. Sen oraya girip sahiplendiğinden beri orada senden başkası olmamış, bunu biraz geç fark ettim ve seni kaybettim. Şimdi aynı hatayı sen yapıyorsun."

"Ben hata falan yapmıyorum. Benim kalbim hür, içinde kimse..." Demir'in ifadesiz kalender yüzündeki tek kaşı kalkınca, genç kadın ne dediğini kavrayıp dilini ısırdı. Neler diyordu? Anında bakışlarını kaçırdı. "Her neyse, geçti bitti bunları konuşmanın anlamı yok. Hatalar yapıldı, bedelleri ödendi. Bitti!" dedi üzerine basarak.

Bir süre ikisi de sessizce yan yana yürüdü. Demir bu konuşmanın kapanmasını istemiyordu. Onun içinde ne varsa yüzüne haykırıp rahatlamasını, kendini iyi hissetmesini istiyordu. Hazan hâlâ aynı Hazan'ıydı. Kızınca doğruları söyleyen, yalan söylemeyi başaramayan sevdiği gibiydi. Onu sevdiğini de, âşık olduğunu da söylemiyordu. Çünkü bunları o adama hissetmiyordu. Bu genç a-

damın içini rahatlatsa da, o adamın hayatlarında olduğu gerçeğini bilmek hâlâ istemeyen pıtraklar gibi canını yakıyordu.

"Biliyorum fazla oluyorsun diyeceksin, ama kızımla yalnız vakit geçirmek istiyorum, kimsenin tesiri olmadan, hiç kimsenin etkisi altına girmeden özgürce." Kelimeleri teker teker sıralayarak mırıldandı. "Onu tanımayı, kendim keşfetmeyi istiyorum. Sabahları nasıl uyanır, hangi yemeği sever, en çok hangi çizgi filmi izler, onu yaşamak istiyorum! Bunun içinde bir tatil düşünüyorum, bir haftalığına gidebilir miyiz?"

"Unut bunu, asla olmaz, gidemeyiz"

Demir, Hazan'ın koluna uzanarak durdurdu. Genç kadın aniden olduğu yerde dönerek ona doğru savruldu. Onun elleri tenine dediği an gözle görülür derece ürperdi. Tutuşu ne kadar nazik olsa da kıskaç kadar kuvvetliydi, gideceğini bildiği için de nazik bir baskıyla bırakmadan tutuyordu. Bakışlarını koluna kaydırdı. Demir elini çekmesi için koluna ikazla baktığını bildiği hâlde, gene de elini onun ince kolundan çekmedi.

"Ben bunu yapmak istiyorum ve sen bu kadarını bana borçlusun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kızımı tanımıyorum. O adam bile benden daha iyi tanıyor. Yakında çocuğun aklı karışacak, babasının kim olduğunu idrak edemeyecek duruma gelecek. Gidiyoruz!" dedi katı buyurgan bir tavırla, fakat yumuşak bir sesle. Ödün vermeyen bir bakışla gözlerini hedefine kilitleyip, kirpiklerini kırpmadan baktı. Hazan kolunu silkeleyerek onun tutuşundan kurtardı. "Ağır ol. Kendi başına kararlar alamazsın. Gitmiyoruz" dedi kestirip atarak, ona dik dik baktı. Öfke, onu cesur ve çevik yapmıştı.

Demir kaç gündür bunun planlarını kuruyordu. O adama nasıl bağlı olduğunu, ona nasıl sevgiyle sarıldığını, baba özlemini onlarda gidermeye çalıştığını düşündükçe çıldırıyordu. Kızı babasızlığını unutmaya kendince bulduğu bir oyunla yapıyordu. Onun babası vardı ve ona bunu kimsenin yapmasına izin vermeyecekti. Kızının, babasını bir an önce öğrenmesi lazımdı, zira ufacık kafası böyle giderse karışmaya başlayacaktı. Şimdi hâlinden memnundu, ama bir süre sonra neden onlara bu kadar sık gelip gittiğini sorgulayacaktı. Ya da annesiyle neden görüştüğünü, ufacık beynin böyle zor soru-

larla dolmasına izin veremezdi. Bu tatil olayıyla ikisi de birbirini tanıyacak, İkinci Bir Şansları olacaktı. Baba kız olarak tek ve özgür olarak vakit geçireceklerdi. Kimsenin etkisinde kalmadan, belki bu yolla Hazan'ı da ikna edebilirdi. Yalnız kalırlarsa tekrar bir aile olmanın nasıl olduğunu görürse kalbi yumuşayabilirdi. Onun anne yanının ne kadar kuvvetli olduğunu artık biliyordu, anaç tarafını kullanacak, onu tekrar bir aile olmaya ikna edecekti. Bunun için de ne pahasına olursa olsun, suyuna gidecekti. Aklına gelen şeyle politikayı değiştirerek sordu.

"Onunla vakit geçirmeme müsaade etmelisin. Bak onunla ilgili hiçbir bilgim yok. Ya kulaktan dolma şeylere inanıyorum, ya da internetten sürekli araştırma yapıyorum. Bu konuları yaşayan bir pedagogla bile görüşmeye başladım. Onu kırmadan, üzemeden nasıl kendimi tanıtacağımı ve benim onu nasıl kazanacağımı danışıyorum. Eğer onunla kimse olmadan özgürce vakit geçirirsem, kendimi daha kolay kabul ettirebilirmişim ve ben de böyle düşünüyorum. Kızımın artık hiçbir anını kaçırmak istemiyorum." Kınkça omuzlarını sarsıp, ayağının ucuyla yerdeki dal parçasını çevirmeye başladı. "Onun bebekliğine dair hiçbir şey bilmiyorum, sadece sizin salonda gördüğüm birkaç fotoğraf hepsi bu, kızımı tanımaya, onun olduğu kadar benim de ihtiyacım var, neden bunu anlamak istemiyorsun? Ona ihtiyacım var. Bunu söyleyişimde elbet bir maksat var... Tanımak!"

Hazan genç adama baktı, uzun uzun dakikalar gözlerini hiç kaçırmadı ve kırpmadan. Gözbebekleri duygu yoğunluğuyla titreşip kendi savaşına tutuşurken, düşünceleri onun söylediklerıyle meşguldü. Aslında ona bakmıyor, daha çok söylediklerini düşünüyordu. Bakışlarını yere indirip düşünmesine devam etti. Kendisi babası olmadan büyümüştü ve uzun yıllar boyunca tüm erkekleri bir pislik olarak görmüştü, ta ki Demir'e kadar ve o da pisliğin dik alasını yapmıştı ona, ama şimdi konu farklıydı. Kızıydı. Onun bir babası vardı, hem de istekli bir baba, ama konu onların birbirini sevip anlaşması değildi, zira bu adam bir tek kızını istemiyordu, zaten bunu da açıkça dile getiriyordu. Onun, tatilde baş başa derken bir aile olmaktan bahsettiğini kavrayabiliyordu. Olmayacak bir aile!..

larla dolmasına izin veremezdi. Bu tatil olayıyla ikisi de birbirini tanıyacak, İkinci Bir Şansları olacaktı. Baba kız olarak tek ve özgür olarak vakit geçireceklerdi. Kimsenin etkisinde kalmadan, belki bu yolla Hazan'ı da ikna edebilirdi. Yalnız kalırlarsa tekrar bir aile olmanın nasıl olduğunu görürse kalbi yumuşayabilirdi. Onun anne yanının ne kadar kuvvetli olduğunu artık biliyordu, anaç tarafını kullanacak, onu tekrar bir aile olmaya ikna edecekti. Bunun için de ne pahasına olursa olsun, suyuna gidecekti. Aklına gelen şeyle politikayı değiştirerek sordu,

"Onunla vakit geçirmeme müsaade etmelisin. Bak onunla ilgili hiçbir bilgim yok. Ya kulaktan dolma şeylere inanıyorum, ya da internetten sürekli araştırma yapıyorum. Bu konuları yaşayan bir pedagogla bile görüşmeye başladım. Onu kırmadan, üzemeden nasıl kendimi tanıtacağımı ve benim onu nasıl kazanacağımı danışıyorum. Eğer onunla kimse olmadan özgürce vakit geçirirsem, kendimi daha kolay kabul ettirebilirmişim ve ben de böyle düşünüyorum. Kızımın artık hiçbir anını kaçırmak istemiyorum." Kırıkça omuzlarını sarsıp, ayağının ucuyla yerdeki dal parçasını çevirmeye başladı. "Onun bebekliğine dair hiçbir şey bilmiyorum, sadece sizin salonda gördüğüm birkaç fotoğraf hepsi bu, kızımı tanımaya, onun olduğu kadar benim de ihtiyacım var, neden bunu anlamak istemiyorsun? Ona ihtiyacım var. Bunu söyleyişimde elbet bir maksat var... Tanımak!"

Hazan genç adama baktı, uzun uzun dakikalar gözlerini hiç kaçırmadı ve kırpmadan. Gözbebekleri duygu yoğunluğuyla titreşip kendi savaşına tutuşurken, düşünceleri onun söylediklerileyle meşguldü. Aslında ona bakmıyor, daha çok söylediklerini düşünüyordu. Bakışlarını yere indirip düşünmesine devam etti. Kendisi babası olmadan büyümüştü ve uzun yıllar boyunca tüm erkekleri bir pislik olarak görmüştü, ta ki Demir'e kadar ve o da pisliğin dik alasını yapmıştı ona, ama şimdi konu farklıydı. Kızıydı. Onun bir babası vardı, hem de istekli bir baba, ama konu onların birbirini sevip anlaşması değildi, zira bu adam bir tek kızını istemiyordu, zaten bunu da açıkça dile getiriyordu. Onun, tatilde baş başa derken bir aile olmaktan bahsettiğini kavraya biliyordu. Olmayacak bir aile!..

...vurduğu tepelerinde kırlangıçlar uçuyordu neşeyle. ...ne geldi. Başını kaldırdı. Razı olmayan bir başkaldı... mıldandı.

"Tatile gerek yok. İstediğin zaman zaten onunla vakit geçiriyorsun, sana sınır koyduğumu hatırlamıyorum. Yedi gün, yirmi dört saat evden çıktığın yok! Hep bizdesin, ben buna bile dayanıp izin veriyorum değil mi? Unut, tatil yok!" Omuzlarını sarstı. Gözkapaklarını kaldırıp gözlerini ona masumca devirdi. "Seninle biz bir araya gelince, ona kardan çok zarar veririz. Üçüncü dünya savaşı çıkar aramızda, daha doğru düzgün konuşmayı beceremezken çocukla nasıl vakit geçireceğiz? Olmaz, bu felakete davetiye çıkarmak olur, kızımın bizi kavga ederken görmesini istemiyorum."

Demir one bir adım attı. Başını hafif yana devirerek omzunun üzerine yıktı. Tek elini geniş göğsünün üzerine koydu. Diğer elini ona uzatıp parmağıyla işaret etti. "Senin korkun kızımızın yanında kavga falan etmek değil, senin korkun 'sen.'" Eliyle onu gösterdi. "Sen ve ben... Sen bizim yalnız kalmamızı istemiyorsun. Seninle vakit geçirmemden kaçınıyorsun. Yaklaşmaktan, konuşmaktan, dokunmaktan kaçınıyorsun." Ellerini kendinden emin bir ifadeyle göğsüne toparlayıp, beyaz tişörtünün üzerinde bağladı. Karşısında bir duvar kadar sert, ödün vermeyen duygular kadar meftundu. Bakışlarını ince bir alayla devirdi.

"Kendinden korkuyorsun."

"Ne münasebet. Hiç de!" dediğinde, ne uydurup söyleyeceğini bilemiyordu. Hazan onun böyle yapmasıyla kollarındaki kasları ve geniş göğsünün farkına vardı, lanet adam bunları resmen gözüne sokuyordu. Başını yana devirip bakışlarını onun üzerinden itinayla kaçırdı. Dudaklarını kızgınca büktü, fakat tek kelime etmedi.

"Bence sen kavga yapmamızdan değil, aksine çok iyi anlaşıp aradaki mesafeyi kaldırmaktan kokuyorsun, bunun için de kaçıyorsun. Korkuyorsun Hazan, bizden korkuyorsun! Haklısın da fakat değişti her şey görmüyor musun?" Ona biraz daha sokuldu. Sınırları kaldırdı.

Hazan başını kaldırdı, başı biraz geriye düştü. Tam da istediği gibi iri gözleri açılarak masumca bakmaya başladı. Kafası karışmıştı besbelli, duygularıyla, kendiyle savaş veriyordu. Demir onun göz-

Güneşin vurduğu tepelerinde kırlangıçlar uçuyordu neşeyle. Bu sesle kendine geldi. Başını kaldırdı. Razı olmayan bir başkaldırışla mırıldandı.

"Tatile gerek yok. İstediğin zaman zaten onunla vakit geçiriyorsun, sana sınır koyduğumu hatırlamıyorum. Yedi gün, yirmi dört saat evden çıktığın yok! Hep bizdesin, ben buna bile dayanıp izin veriyorum değil mi? Unut, tatil yok!" Omuzlarını sarstı. Gözkapaklarını kaldırıp gözlerini ona masumca devirdi. "Seninle biz bir araya gelince, ona kardan çok zarar veririz. Üçüncü dünya savaşı çıkar aramızda, daha doğru düzgün konuşmayı beceremezken çocukla nasıl vakit geçireceğiz? Olmaz, bu felakete davetiye çıkarmak olur, kızımın bizi kavga ederken görmesini istemiyorum."

Demir öne bir adım attı. Başını hafif yana devirerek omzunun üzerine yıktı. Tek elini geniş göğsünün üzerine koydu. Diğer elini ona uzatıp parmağıyla işaret etti. "Senin korkun kızımızın yanında kavga falan etmek değil, senin korkun 'sen.'" Eliyle onu gösterdi. "Sen ve ben... Sen bizim yalnız kalmamızı istemiyorsun. Seninle vakit geçirmemden kaçınıyorsun. Yaklaşmaktan, konuşmaktan, dokunmaktan kaçınıyorsun." Ellerini kendinden emin bir ifadeyle göğsüne toparlayıp, beyaz tişörtünün üzerinde bağladı. Karşısında bir duvar kadar sert, ödün vermeyen duygular kadar meftundu. Bakışlarını ince bir alayla devirdi.

"Kendinden korkuyorsun."

"Ne münasebet. Hiç de!" dediğinde, ne uydurup söyleyeceğini bilemiyordu. Hazan onun böyle yapmasıyla kollarındaki kasları ve geniş göğsünün farkına vardı, lanet adam bunları resmen gözüne sokuyordu. Başını yana devirip bakışlarını onun üzerinden itinayla kaçırdı. Dudaklarını kızgınca büktü, fakat tek kelime etmedi.

"Bence sen kavga yapmamızdan değil, aksine çok iyi anlaşıp aradaki mesafeyi kaldırmaktan kokuyorsun, bunun için de kaçıyorsun. Korkuyorsun Hazan, bizden korkuyorsun! Haklısın da fakat değişti her şey görmüyor musun?" Ona biraz daha sokuldu. Sınırları kaldırdı.

Hazan başını kaldırdı, başı biraz geriye düştü. Tam da istediği gibi iri gözleri açılarak masumca bakmaya başladı. Kafası karışmıştı besbelli, duygularıyla, kendiyle savaş veriyordu. Demir onun göz-

bebeklerini ve güneşin vurduğu narin ışıltılarını irisinde pırıltılar saçarak parladığını görebiliyordu. Kırıkça, fakat mağrurca bakıyordu gözlerine.

Demir'in gözleri heyecanla titreşirken, "Sen bana tekrar aşık olmaktan kaçıyorsun. Benim sen sevdiğim gibi, beni sevmekten korkuyorsun, gurur yapıyorsun. Hazan... Gurur denilen o illet boş bir masal, içi hiç bir zaman dolmayan bir safsata. Her şeyin yerine göre olduğunu bilecek kadar yaşadım. Artık o toy adam yok karşında, görmüyor musun? Cahillik devri bitti. Eğer o gurur denen şeye kansaydım, bugün burada olamazdım" derinden aldığı nefesleri genç kadının yüzüne vuruyordu ferahça.

"Bunlar boş lakırdı."

Hazan da farklı sayılmazdı, öyle derin nefesler alıyordu ki, göğsü bu yüzden genişçe kalkıp yavaşça iniyordu. "Seni sevdiğimi saklamıyorum ki, seni istediğimi, ailemi geri istediğimi zaten söylüyorum, hiçbir şeyin arkasına saklanmıyorum, hatalarımın da. Bana gurursuz diyeceksin, olsun de. Eğer sonunda sana kavuşmak varsa, ben gurursuz olmaya razıyım. Ailemi geri istiyorum, sevdiğim kadını geri istiyorum, ben seni istiyorum eskisi gibi."

"Ben seni istemiyorum. Eski, eskidi! Senin neye inanıp, neye inanmadığın da beni ilgilendirmiyor." Yalancı bir gülüşle parmak uçlarını dudağına koyup dudak büktü.

"Komik komik konuşma. Aptal olma! Seni sevmiyorum, senden şu kadarcık bile etkilenmiyorum. Benim zerre kadar umurumda değilsin. Safsata yapma."

"Kanıtla o zaman!"

"Neyi?"

"Umurunda olmadığımı! Eğer benden gerçekten etkilenmiyorsan sen kazanırsın ve birlikte bir yere gitmeyiz, ama benden hâlâ etkilendiğini sana kanıtlarsam hiç itiraz etmeden benimle gelirsin, tatili birlikte yaparız. İtiraz hakkını elinden alırım."

"Bu oyun değil Demir, saçmalayıp durma. Allah aşkına oyun oynamak istiyorsan başka kapıya git, burada reşidin yok."

"Saçmalamıyorum. Sen benden etkilenmediğini kanıtla, ben de seni rahat bırakayım. Bir daha bu konuyu açmayayım."

"Tamam. Bunu nasıl yapacaksın çok merak..."

Hazan'ın lafı bir anda üzerine gelen bedenle yarıda kesildi. Ensesine dolanan güçlü parmaklar kendine çekerken, dudaklarına kapanan istekli dudaklarla olduğu yerde kalakaldı. Sanki dünya olduğu yerde durdu. Hayat avuçlarından kayıp gidiyormuş gibi hissetti. Bacaklarının bağı çözülürken, ensesindeki el gittikçe kuvvetli bir baskıyla onu kendine çekiyordu. Geniş göğsüne yumruklarını, tüm hiddetiyle sıkarak vurmaya başladı. Cansız yumrukları, Demir gibi sert bedende hiç de işe yaramıyordu. Demir genç kadının belini kavrayıp, birden kendine çekti. Şimdi vücutlarım da birbirine yapıştırmıştı. Dudakları gibi tenleri de buluşmuştu. Sanki başka başka hayatlara girmemişler gibi, içinde, ta dibinde kuytu köşesinde sıkışmış, aşk, vicdan, pişmanlık su yüzüne çıkmıştı. İçini yakan, yüreğine ağır gelen, kabuk bağlayan ve her daim kabuğun altından incecik kanayan yaralar edinilmemişti. Ne kadar geçmişti aradan bir, üç, beş, bir ömür, yoksa sonsuzluk muydu olan?.. Elleri en son ne zaman böyle buluşmuştu tenlerinde? Ne zaman dokunmuştu birbirine. Genç kadının dudaklarını arzuyla, geçmişin birikmişleriyle, saf sevgiyle tadarken, onun elinin altında donup kaldığının bilinceydi. Ama bu öyle güzeldi ki, özlem kalbini titretip ısıtırken, şu anda onun yumrukları umurunda bile değildi.

Hazan birkaç saniye duralamanın ardından, kendine gelince omuzlarını ittirmeye başladı. Demir ayrılacağına daha çok çekti onu kendine. Ateş gibi yakıyordu öpüşüyle.

Hazan kendini öyle sıkıyordu ki ifadesiz kalmak için, kendini bırakmamak için ama nafile... Genç adam arzuyla dudaklarının üzerinde dolaşırken, baştan çıkarıcı dil darbeleri de karışmıştı işin içine. İçine doğru bir ateş yayılıyordu, sanki alev alev yanıyordu bedeni. Ellerini sıkıp bedenini kasarak, ona karşılık vermemeye çalıştı. Demir bunu hissedince, onun elinin altında kendini kastığını anlayınca, dudaklarını birkaç milim geriye çekip, derin derin aldığı soluklarının arasında, "Hile yapıyorsun!" dedi eli hâlâ ensesinde bariz bir kuvvetle duruyordu. Diğeri ise genç kadının belinde papatya gibi açılmış sıkıca kendine bastırıyordu. Bedenlerinin arasındaki ince kıyafet eriyor gibi ateşe düşmüş tenlerini yakıyordu. Hazan

gözkapaklarını hantal hareketlerle kaldırdı. Koyulmuş hülyalı gözleri ürkekçe genç adama bakarken, "Sen hil..."

Demir'in istediği kapılar açılmıştı. Hazan daha neye uğradığını anlayamadan şaşkınca kalırken, genç adamın dili onun kuytu köşelerini istila etmeye başlamıştı. Bundan tiksinmesi gerekiyordu şimdi ya da kusması! Ama neden olmuyordu? Onu yok sayması gerekiyordu, fakat o öyle ustaca ona haz veren yerleri bilerek dokunuyordu ki, aklı başından gidiyor bedenini terk ediyordu. Bir müddet sıksa bile kendini, birkaç saniye sonra özdenetimini kaybedip ona teslim olmasının kanıtı dudaklarından dökülüp, genç adamın ağzında boğuldu. Derinden bir tek hecelik inleme sesi hâlinde... Kendini onun kollarında erirken buldu. Kulağına kendi inleme sesi gelince paniğe kapıldı. Ona karşılık vermemişti, ama onun yaptıkları bile aklını başından almaya yetmişti. Kollarında tekrar debelenmeye başladı. Bacağını genç adama uzattı tekme atmak için, ama amacına ulaşamadı. Bunu yapacağını tahmin eden Demir onun narin ayaklarını bacağının arasına sıkıştırdı. Demir onun inlemesiyle bu dünyayla bağını kopardı. Onu çok özlemişti, hani ne kadar öpse doyamıyordu. Kollarının arasında titremesine rağmen hâlâ inat ediyor, karşılık vermiyordu, fakat onu duymuştu. Az önce kulağına cennetin şarkısı çalınmıştı. Boğuk sesini işitmek, bu dünyadaki her şeye bedeldi. Hazan dudaklarını ayıramayınca kafasını yana çevirip, öpüşmeyi sonlandırmaya çalıştı. Demir'in dudakları bal tadındaki dudaklardan ayrılınca, alnını alnına dayayıp derin derin soludu.

"Tatile haftaya gidiyoruz" dedi derinden gelen boğukça sesiyle, Hazan kafasını geriye çekti. Gözlerinin içine kızgınca, ama aynı zaman da hülyalı kıvılcımlarını saklayamayarak bakıp, adamın yüzüne tokadını savurdu. Ne zaman kalktığını bilmediği eli yanına yumruk hâlinde düşerken, dişlerinin arasından tüm hırçınlığıyla tısladı.

"Bir daha... bana... sakın... dokunma!"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Dokunmam! Sen istemediğin sürece..." dedi adam az önceki umuda tutunup, çaresizce kabullenerek.

"Bana bir daha sakın dokunma!" dedi Hazan, hâlâ şaşkınlığı içinde. Güzel başını kaldırıp afallamış yüzünü ona çevirdi. "Ben senin gibi aşağılık değilim, sevdiklerimi aldatmam."

Dudaklarını parmaklarıyla sıkmasına rağmen, ağzından bir ses çıktı. Bu, galiba bir feryattı. Elinin tersini dudaklarını tiksinir gibi sildi, kızgınca arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başladı. Keza bedeni sinirden zangır zangır titriyordu. Ayağının altına arada dal parçaları geliyor, bu da sendelemesine yol açıyordu. Hâlâ bir şeyler hissediyordu. Bu adama karşı, nasıl olur da bir şeyler hissedecek kadar aciz olabilirdi? Kalbini eline alıp parçalamak istiyordu. Ona karşı duramayan beynini patlatmak. Onun için atan kalbi yerinden sökmek, onu hayatından silmek istiyordu. Bedenini havalandıran, midesinin içinde kuytu köşelerinde kıpır kıpır eden tuhaf bir şey, sanki karnı ağrımaya başlamıştı. Ona bedeni tepki veriyordu, bu da genç kadının daha çok sinirlenmesine yol açıyordu. Aklına Baran geldi! Bu ona haksızlık oluyordu. Kendi yapmamıştı, fakat gene de ona hak-

sızlık ediyordu işte. Bu konuyu en kısa zamanda halletmesi lazımdı. Bu adamın bu kadar lakayt ve cesur davranması hiç hoşuna gitmiyordu. Her zaman ukala, kendine güveni tam bir kuş beyinliydi ve görüyordu ki, yıllar onun özgüvenini daha da arttırmıştı. Hiçbir şeyden çekinmeyen pervasız aptalın teki olmuştu.

Lisede de öyleydi. İlk tanıştıklarında o duvarın dibinde kendinden emin bir tavırla yanına gelip, "Sevgilim oldun" diyecek kadar rahat, kendinden emindi. Birden pat diye söylemişti! "Olur musun?" çıkıyor muyuz yok, sadece buyurganlık vardı! Ukala... Aynı ukala hâlâ olduğu yerde duruyordu. Kendini beğenmiş moloz ne olacak!

"Pislik, buna nasıl cesaret edersin?"

Geriye döndü. Saçları başında havalanarak yüzüne çarptı. "Hayvan!" diye kızgınca bağırdı. Aslında kızgınlığı ona değil kendineydi. Ona izin vermişti, kısa bir zaman da olsa kalbine yenilmişti. Ellerini yumruk yapıp sıktı, ayağını da yere daha bir sertçe vurarak yürüyordu. Bunu yaptığına inanmıyordu. Ve lanet olsun ki, ellerini yumruk yapmasaydı onun öptüğü dudakları götürmesi içten bile değildi. Teninde onun sıcaklığı, tüy gibi dokunuşları duruyordu. Yaptığı, savaştığı, başardığı ne varsa şimdi hepsi kendiyle çelişiyor, yerle yeksan oluyordu. Sarsılmaz sandığı köprülerini sarsıyor, ulaşılmaz sandığı gökdelenlerine giriyordu. Kalelerinin hepsini bir bir yıkmaya çalışıyordu. Buna izin vermeyecekti, veremezdi, bunu yapamazdı! Kendine söz vermişti, sözünü tutacaktı.

Hazan masayı hazırlamış herkesin gelmesini bekliyordu. Suratı biraz asık, gözleri durgun bakıyordu. Bir sürü soruyla uğraşan kafası ve bir de şu anda, umursamaz bir rahatlıkla onu izlediğini hissettiği adamla uğraşıyordu... Beyninin iflas sebebi olacaktı. Kendini kopmuş inci bir gerdanlığın taşları gibi hissediyordu. Her bir parçası ayrı biz zemine düşmüş, yere oturup onları bir araya getirmenin telaşına düşmüş ve toplamaya çalıştıkça elinin altından yuvarlanıp, kaybolanları toparlamaya çalışan bir aptal!

Kek tabağını da masanın kenarına bıraktı. Kerem Bey torunu kucağına alıp yanlarına gelirken, Ecrin yeni uyandığı için elini yumuk yapmış gözlerini ovalıyordu. Sarı saçları birbirine girmiş,

gözleri fazla uyumaktan biraz kızarmıştı. Normalde bu kadar uyumazdı, ama açık hava çarpmış olmalıydı. Her zamankinden fazla uyumuştu. Hazan masanın kenarına bıraktığı kolsuz kapüşonluya uzanıp, babasının yanına geçti. Kolunu yakalayıp yeleğini giydirirken, "Hamakta uyumak nasıl bir şey tatlım, güzelmiş değil mi bu kadar uyuduğuna göre?"

Ecrin, annesi yeleğini giydirirken esneyerek ufacık dudaklarını yaladı. Elini burnuna sürterek kaşıdı. "Çok güzel bir daha gelirsek gene binelim olur mu dede? Hep gelelim buraya" diye sordu uyku mahmuru kalınlaşmış sesiyle. Kerem Bey masaya yaklaşıp yerine oturdu. Torununu da tek dizine gelecek şekilde yerleştirip, kendine yaklaştırdı. Kocaman göbeğinin izin verdiği ölçüde ona sarıldı. Onu dizlerinden de yanından da ayırmak istemiyordu.

"Olur, Kumrum sen iste biz gene getiririz seni."

Demir de yerine oturunca Hazan ona hiç bakmadan servis tabaklarına yiyecekleri yerleştirmeye başladı. Bakışlarını kızına ve babasına çevirdi. Masanın üstündeki servis tabağını alıp, "Baba patates salatası ister misin?" diye nazikçe sordu. Yaşlı adam başını olumlu anlamda sallayıp, torununun ağzına bir parça tavuk daha attı. Hazan, barbekü kızına dokunmasın diye evde fırında yapıp getirmişti etleri. Tabağı yerine koydu. Demir'e sorma gereği bile duymadı. "Sen kendin al!" dedi soğuk mesafelerin kabalaştırdığı sesiyle. Kısacık, yan gözlerle masaya bakındı. Bir tarafta babasıyla kızı oturuyordu ve ona oturacak pek yer kalmıyordu, zira babası tam ortalı oturmuştu. Ecrin ağzındaki lokmasını yutup annesine baktı.

"Anne sen neden oturmuyorsun?"

Hazan bakışlarını Demir'e kaydırdı. Gözleri onun gözleriyle kesişince hemen geri çekti. Aklı gene düşünce denizinde boğuldu. Bunları kendisine yaparken ne düşünüyordu? Onu istediğini söylüyordu utanmadan, ama o kadını da istemişti bir zamanlar! Bunu unutması mümkün müydü? Elbette ki hayır! Bu asla olmayacaktı. Fakat yine de içinde sevilmek isteyen bir kadın vardı ve lanet olsun ki, bunu bu adamdan başka birisinin yapmasını istemiyor gibiydi! Ona şu ana kadar böyle şeyler hissettirmemişti hiçbir erkek.

İçindeki kadınlar savaşa tutuşmuştu. Baran ona dokunduğu zaman yanmıyordu teni. Öptüğü zaman alev almıyordu bedeni. Vücudu belli bir istekle kıvranmıyordu, ama Demir! Ona dokunmasa bile bakışlarıyla kanını damarlarında hızla akmasını sağlıyordu. Bu saçmaydı! Bir dokunuşuyla kâğıt helva gibi kırılması saçmaydı. Onu istemeyecekti! Bunu yasakladı.

Daha fazla düşündükçe ona karşı ümitsizliğe düştüğünü fark etti, tam da istediği buydu işte. Seviyormuş yalancı! Sanki onca zaman rahip hayatı yaşayıp inzivaya çekilmişti pislik! Kim bilir hayatında niceleri geçmişti! Aşağılık domuz! Bir de onu istiyordu. Başkalarına dokunduğu elini ona uzatırsa hiç çekinmeden kıracaktı. Hazan elindeki tuttuğu kaşığı öyle sıkıyordu ki, ne yaptığının farkında değildi. Dişlerini düşüncesiyle kendiliğinden kasmaya başlamıştı.

"Anne hadi neden bekliyorsun orada, kaşların da kızmış hem, bak et soğuyacak çok güzel" dedi Ecrin, annesi oturmadığı için yemeğini tam yiyemiyordu.

Demir'in yanına geçip, "Oturuyorum annem sen devam et yemene." Hiç istemese de genç adamın yanına oturdu. Demir kek tabağına uzanıp, bir parça koparırarak ağzına attı. Bakışlarını genç kadına çevirdi. Gözleri ışıldıyordu bakarken, ağzındaki lokmasının tadını çıkarak yuttu. "Çok güzel olmuş tarçınlı kek" dedi imalı bir biçimde, tatlı bir ses tonuyla. Bakışlarını babasıyla kızına çevirdi. Onun yanında sinirle aldığı nefeslerini hissediyordu. Biliyordu... ona şimdi bakmak, yanan ateşe körükle gitmek gibiydi, kızgınlığını körüklemeyecekti. Onunla sakice konuşmak istiyordu. Fakat genç kadına zaten iğne gibi battığının da bilincindeydi. Hazan, Demir'e gözlerinde gökyüzünün şimşekleri eşliğinde baktı. Ama ardından derhal kendini hemen toparladı.

"Bir tek sen sevmiyorsun tarçınlı havuçlu keki, kendini fasulye gibi nimetten sayma."

Demir tek kaşını kaldırıp yaydı. Ağzına bir dilim daha atarak, "Demek hatırlıyorsun sevdiğimi, biliyordum unutmadığını!" dedi genişçe, dudağının kenarı belli belirsiz kırılmıştı. Hazan kek servisini önünden hızla aldı, amacı kafasına geçirmekti, fakat kendine

engel olup yapmadı, içinden bir dilimini alarak kızının tabağına koydu. "Ecrin en çok bu keki seviyor, çekmiş işte en olmadık birile nne damak zevki, ne yaparsın."

Demir kızına baktı, açık bir gururla gülümsedi. Ecrin annesinin koyduğu keki ağzına doldurdu. Kafasını tatlılıkla sallayarak, "Hmmmm, anne çok güzel olmuş, fındıkta var içinde."

Demir kızına bakıyordu iştahla nasıl keki yediğine. Demek o da kendi gibi annesinin bu kekini seviyordu. Hazan dizlerinin üzerindeki ince keten elbisesini eliyle düzeltip, bacaklarını biraz toparladı. Demir öyle rahat otuyordu ki, bacakları hafifçe aralıktı genç adamın ve sürekli ona çarpıyordu. Hazan da bundan rahatsız oluyordu.

Başını yana çevirip hafifçe göz ucuyla yere baktı. Yan tarafında gidecek yerde yoktu, biraz daha giderse düşecekti. Çıplak koluyla karşı tarafa hissettirmeden Demir'i kalın kolundan dürttü. Genç adam anladığı hâlde aldırış etmeden, çatalındaki patatesini ısırıp kafasını usulca çevirdi. Başını, "Ne?" der gibi salladı. Hazan kaşıyla ileriyi işaret etti. Demir hiç oralı olmayınca, bacağıyla kızgınca itti. Parmaklarında hissettiği sıcak ten elini yaktı sandı kısa bir an, dokunduğuna pişman oldu. Demir genç kadının elini bacağında yakalayıp sıkıca tuttu. Başını hafifçe ona eğdi. Babası ve kızı gülerek bir şey konuşuyordu. Hazan elini çekiştirip ona irileşen gözlerle bakarken, o kulağının yakın bir mesafesinde durup, "Elimi tutmak için bu kadar uğraşmana gerek yoktu, isteseydin tutardım memnuniyetle" dediğinde kalender yüzünde açan pişkinliğiyle, hafifçe gülmüştü. Ve o sırada yüzüne ağaçların arasından güneş huzmesi vurdu. Gözlerinin kenarında hafif kırışıklıklar oluşurken, gözleri öyle güzel bir renk aldı ki, ortası açık maviye, kenarı yeşile dönüp genç kadının aklını başından aldı.

"Sen çok olmaya başladın ağır ol. Ey Allah'ım ölür müsün öldürür müsün?" Yerinden doğrularak sert bir emir verdi, "Çek ellerini üzerimden."

Hazan elini sinirle çekip zoru zoruna ondan kurtardı. Demir birkaç santim ileri gitti, ama fazla değil. Kerem Bey toruna baktı. "Senin gözlerinde öyle Kumrum aynı duru ovalar gibi." Ecrin bakışlarını Demir'e çevirdi.

"Demir senin gözlerin gülünce nasıl bakıyor?" dedi. Demir omuzlarını sarstı. "Bilmem, gülerken hiç bakmadım gözlerime" dediğinde tatlıca göz kırpmıştı kızına. Ecrin kıkırdamaya başladı. "Peki, Demir annemin gözleri nasıl bakıyor gülerken?"

Hazan ağzına bir parça domates atarken homurdandı. "Bu ne garip konuşma Ecrin?.. "Hakikaten ne garip lakırdıydı!.. Çaresiz, alaycı bir tavır aldı. "Kızım bu oyun nereden çıktı şimdi?"

"Hadi Demir anlat" derken gözleri parıldayarak annesine baktı. "Bana geçen anlattı senin gözlerinin nasıl baktığını. 'Senin bakışların konuşuyormuş' öyle dedi." Sanki sır verir gibi kısıldı sesi. Sonra da elini ağzına kovup babasına baktı. "Bu sırdı değil mi Demir, unuttum?"

"Yok meleğim değildi."

Demir Hazan'a baktı. Genç kadın da anlatacağını merak ettiği için gayri ihtiyari ona dönmüş suyunu içiyordu.

"Annenin gözleri kızınca denize vuran yakamozlar gibi pırıltılar saçarak yanıp sönüyor, o zaman kaçacaksın bu iyi değil... Sevinince duru denizler gibi şeffaf, insanın içini rahatlatıyor... o zaman daha çok dalacaksın içine insanı yutuyor... Korkunca bulanık sulaklar gibi durulmasını sağlayasın geliyor... Güneşe bakınca eşsiz zümrütler gibi muazzam oluyor ve bu hâli... yani şaşkın hâli!.. İçinde tuhaf pırıltıların parladığı gündüz yıldızları gibi bakıyor, büyüleyici, insan kapılıp gidiyor!"

Hazan boğazına dizilen suyu acı acı yutkunurken, Demir'e bir iki saniye baktı. Dolgun dudakları harlandı, nefesleri arasından usulca salındı. Soluğunu tuttuğunu fark etmemişti. Gözlerini, onu içine çeken gittikçe de boğulduğu gözlerinden çekip önüne döndü. Bakışlarını tebessüm ederek kızına çevirdi fakat, gözleri Kerem Beyin nemli gözleriyle karşılaştı bu sefer de. Yanakları yanmaya başladı, ensesinden başının tepesine doğru bir ürperme geçti ve bedenine elektrik gibi yayıldı. Babasından utandı. Nefesini sık sık almaya başlamıştı. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı ve yapamıyordu. Masadan çatalını aldı, eli titremeye başlayınca geri bırakıp ellerini kucağında bağladı. Başını masaya eğip biraz nefes almak istedi.

Yemeğin geri kalan kısmı oldukça iyi ilerledi. Yani Hazan, Demir'le diyalog kurmadığı sürece. Demir inadına ona sorular soruyor, genç kadın sorularına ya kısa cevaplar vermeye, ya da geçiştirmeye çalışıyordu. Aslında kızgın olmasına rağmen, normalden daha az kızgın bir şekilde sohbet ettiler. Aslında aklında söylediği sözler dolanıp duruyordu. Ta ki Demir, Hazan'a dönüp, "Bana kek yapığın için sağ ol!" deyip onu sinir eden bir rahatlıkla göz kırpana kadar. Genç kadın önce ona şaşkınca baktı. Sonra gözkapaklarını hafif indirip, mavi gözlerini kızgınca kıstı. Sabahtan beri kendini tutuyordu, daha fazla dayanamadı ve masanın altındaki ayağıyla genç adamın bacağına kızgınca bir tekme savurdu.

Demir hiç aldırmadı buna. İfadesi bile değişmedi. Aksine ayağını kenara çekip ikinci tekmesini büyük bir rahatlıkla savuşturdu. Genç kadın bu adamın rahatça bakan yüzünü elleriyle parçalamak istiyordu. Sanki biraz önce onu öpen, o lafları söyleyen o değilmiş gibi arsızca davranıyordu. Kızgınca yerinden kalkmaya yeltenip, masayı toparlamaya başladı. Tabakları ve diğer her şeyi toparlayıp yerine yerleştirdi.

Babası ve kızı hamağa doyamamış olacak ki, hâlâ içinden çıkamıyorlardı. Hazan çayları hazırlayınca başını kaldırıp onlara baktı. Babası bacakları sarkacak şekilde hamağa oturmuş, Ecrin de ufacık elleriyle hamağı tutmuş, dedesini zorlanarak sallamaya çalışıyordu. Salıncak gibi hafifçe ileri geri gittikçe de sevinerek gülüyordu. "Bak dede ben seni sallayabiliyorum, büyüdüm artık kocaman oldum" diye de kendini ona kanıtlama çabasına düşüyordu.

"Baba hadi gelin çay hazır."

Hazan bardakları tepsiden masaya çıkarıp yerleştirirken, kızı ona heyecanla seslendi. "Anne bak!" Hazan kafasını çevirdi. Olduğu yerde doğrulup, başını hafifçe omuzlarının üzerinden çevirerek kızına baktı. Ecrin elindeki parayı çocukça bir sevinçle sallayarak annesine koşuyordu. Güneşle parlayan gözlerine ormandaki ağaçların dalları vuruyor, yaprakları dalgalar hâlinde içinde nazlıca oynaşıyordu. Sanki berrak bir denize düşen Nilüfer gibi eşsiz deryalar kadar sonsuz bir durulukla duruyordu bakışları. Yanakları her adımında

daha da bir tatlılıkla inip kalkıyor, hafifçe pembeleşip insanın kanda ısırma isteği uyandırıyordu.

"Anne bak dedem bana para verdi, kocamanmış bu para, istediğim kadar şeker alacağım... Bebek, sonra da gene şeker alacağım."

Hazan kısa bir adım atıp karşısında durdu. Kızının elindeki banknota tatlı bir ifadeyle baktı. Bu onun ilk harçlığıydı ve çok şey vindiği gözlerinden okunuyordu yavrusunun. Dolgun dudaklarını tatlılıkla büktü. "Oo, bayağı da çok paran olmuş kelebeğim, bununla şekerden çok daha fazlasını alabilirsin" dedi şaşkınca bir tavır ekleyip sesine. "Birazını paylaşsak mı ne, bana da verir misin?" dedi, elini dizlerine dayayıp eğildi.

Demir, Hazan'ın arkasında durmuş, ellerini cebine koymuş kızının bu tatlı hâline bakıyordu. Onun neşeli hâlini izlemek çok güzeldi, bakışları babasına kaydı. Ecrin gözlerini paraya dikmiş evirip çevirip inceliyordu belli bir ciddiyetle. Babası, gülen gözleriyle torununun arkasında durmuş, şefkatle bakıp bu mutlu tabloyu izliyordu. Ecrin bacağını hafifçe kaldırmış, parasını şortunun cebine tam koyacaktı ki, vazgeçip eline aldı. Topçuk elleriyle parayı kavrayıp, "Tamam, ucundan sana da veririm, dur paylaşalım anne!" derken daha Hazan'ın, "Yapma" demesine kalmadan ortadan ikiye ayırdı.

Hazan kızına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp yaklaştı, omuzlarından tutup gülen bir ifadeyle, "Annem para öyle paylaşılmaz, sen onu yırttın." Kendine daha fazla engel olamayıp gülmeye başladı. Ecrin elindeki iki parçaya ayırılmış paraya üzgünce bakıp, ıslak dudaklarını kırıkça büktü. "Ama... ama sen paylaşalım dedin ya!" diye kırıkça söylenince hepsi birden kahkahayı bastı. Ecrin ona gülenlerin, neden güdüğünü kavramaya çalışırken, Hazan kızına sıkıca sarıldı. Çenesini onun ufacık omzuna dayadı. "Parayı böyle paylaştıramazsın Ecrin, *demir* paralar paylaştırılır, kâğıtlar değil!" diye genç adama laf çarpıtmayı ihmal etmedi.

"Ama sen paylaşalım dedin anne, demir para nasıl paylaşılır yırtılmaz ki!"

"Onlar paylaşmayı iyi bilirler tatlım, sen merak etme."

Hazan kızının yanağından öpüp boyun kökünü kokladı. "Hakkı-

sın tatlım bunu sana sonra anlatırım, unutmazsın bana soracaksın tamam mı?" Yerinden kalkıp kızının elini tuttu. Ecrin başını kaldırıp annesine baktı. "Anne ben?" Eliyle ileriyi gösterip, "Şurada oynayabilir miyim, orada çok güzel çiçekler var lütfen?" Hazan hemen yakınlarında bulunan alana baktı. Sonra da kızına ve onun yalvaran masum gözlerine, "Tamam, ama sakın kendini yorma tatlım tamam mı?"

Hazan babasının yanına geçip oturdu. Masanın üstündeki çayına uzanıp önüne çekti. Dalgınca içine şekerini atıp karıştırmaya başladı. Kafasında bir sürü soru vardı ve fena hâlde karışmaya başlamıştı.

"Biz haftaya tatile çıkıyoruz baba!" Bunu Demir bilgi verircesine söylemişti. Biraz geriye çekilmiş, çay bardağını tutuyordu. Bakışları Hazan'a kaydı. Kerem Bey dudağına götürdüğü bardağı yarı yolda kesip aşağı indirdi, ama masaya bırakmadı. Gözleri şaşkındı. Oğlunun neden bahsettiğini kavrayamadı. Hazan onu bir kaşık suda boğmak isterken, nasıl *"Evet"* demişti şaştı! Gerçi onların birbirlerine olan bakışlarını gördüğü zaman içinde bir umut ışığı yanmıyor değildi hani! Hazan babasının ondan açıklama bekleyen bakışlarını üzerinde hissedince, "Demir karar vermiş, bize de sadece uymayı öngördü beyefendi. Her zamanki gibi o emrediyor, biz yapmak zorunda kalıyoruz." Dudaklarım bükmüştü kırgınca, küs bir sesle.

"Saçmalama Hazan, sana sunduğum teklif bayağı makuldü farkındaysan, sen de kabul ettin. Şimdi oyunbozanlık yapma" dedi, gözlerinde ışıltılar ahenkle dans ediyor, küstahça dalga geçiyordu.

Kerem Beyin gözlerinde hafif mutlu bir titreşim olduğunu Hazan bile gördü. Belli ki babası bu işten hoşlanmıştı. "Mecbur mu bıraktı, bak sen (!)" dedi, sesinde biraz alay tınısı gizliydi. Gözleri de imayla bakıyordu.

Hazan kaşlarını çattı, bu bakıştan hoşlanmadığını belli edercesine. "Baba sen yapma bari, beni zorladı diyorum." Bakışlarını Demir'e çevirdi kızgınca, yaptığı aklına gelince yanakları kızarmaya başlamıştı ve bunu ancak sinirlenmiş gibi numara yaparak bertaraf etti.

"O tam bir hödük!"

Kerem Beyin gözleri irice açıldı. İçtiği çay genzine kaçınca hafifçe öksürdü. Demir babasına baktı gülen gözlerle, "Bak kızının

ağzı bozulmuş dediğimde bana inanmamıştın." Bardağı dudağına götürüp bıyık altından gülümsedi. Hazan dişlerini sıktı. Elindeki bardağı öyle sıkıyordu ki, aslında içindeki sıcacık sıvıyı, bu gevrek adamın sempatik yüzüne serpmek istiyordu. "Sen gelene kadar benim ağzım bayağı edepliydi, beni sen bozuyorsun." Kafasını kızgınca sallayıp önüne döndü. Yerinden kalktı. Kerem Bey oğluna baktı, Demir çayını yudumlarken, omuzlarını rahatça sarsıp babasına göz kırptı.

Hazan sakinleşmek amacıyla kızına yaklaştı. Kendi başına alışık olduğu gibi tek başına oynuyordu. Minderin üstüne oturmuş, bacaklarını hafifçe açmış, arasına topladığı çiçekleri doldurmuştu. Bembeyaz bacakları güzel bir tatlılıkla gözlerine vuruyor, içinde onları öpme isteği uyanıyordu. Ve bunu yapacaktı, çok canı çekmişti onun tombik bacaklarını öpmeyi.

"Tatlım ne güzel papatyaların var senin öyle, bayıldım." Hazan kızının elindeki papatyalara bakıp gülümsedi. Ecrin önündeki saçlarını kenara çekti. Başını yana çevirip annesine baktı. Hazan'ın kızına bakan güzel gözlerinin ışığı, elektrik kesintisine girmesi gibi birden söndü. Suratı tedirgin bir hâl aldı. Ecrin'in yanakları kızarmaya başladı. Normalin üzerinde kırmızıydı, bu pembeliği biliyordu annesi, alışık olmasına rağmen her seferinde onu öyle görünce canı çekiliyor gibi oluyordu. İçine ılık bir akım yayıldı, korkuyla dağıldı damarlarında. Normalden daha da kırmızı yanaklarını hafifçe oynatıp, annesine gülümsemeye çalıştı. Bakışları fazlasıyla cansızlaşmıştı.

Hazan adımlarını hızlandırıp hemen yanına geçti. Kızının yanındaki mindere dizlerini dayayıp yanına oturdu. Oyuncaklarına uzanarak kenara koydu. "Anne çiçeklerimi bozacaksın yavaş ol." Hazan ona kırık bir tebessümle baktı, "Bozmam bir tanem merak etme, tamam." Onu kendine çekerek kucağına aldı. Bunu anne yüreği hissetmişti, kızının ateşi çıkmaya başlamıştı kesin. Elini alnına koyduğunda ateşinin yükselmeye başladığını fark etti. Ecrin başını annesinin göğsüne yaslayıp, dalgalı mavi gözlerini masumca, biraz da baygınca açarak ona dikti.

"Anne karnım çok ağrıyor."

Hazan'ın yüreği hop etti. Sol yanına bir ağrı saplandı. Onun ufacık dudakları çatlamaya başlamış, gene ateşiyle kavrulmuştu. Teninin altında kızının alnı yanıyordu. Dudaklarını alnına koyarak ateşini ölçtü ve başını yana çevirip omzunun üzerine devirerek arkasına seslendi.

"Demir çantamda ateş düşürücü şurupla, ateşini ölçmek için ci haz var getirir misin?"

Demir babasıyla konuşmasını yarıda kesip, hızla oturduğu yerden doğruldu. Kocaman bedeni kaskatı kesilmişti. Endişelenmişti. Önce Hazan'ın yanına gitmeye karar verdi, ardından hemen mantığını kullanıp uzun adamlarla arabaya yaklaştı. Hazan'ın kızına hazırladığı çantayı almak için arabanın bagajına geçti. Pembe sırt çantasının fermuarını açıp içinden ihtiyacı olan şeyleri alıp onların yanına yaklaştı. Suratı ifadesiz, gözleri endişeyle donuklaşarak kıpırdıyor, nasıl yardımcı olacağını düşünüyordu.

Hazan kızana sarılmış saçlarını okşuyordu. "Baba masayı toparlamaya başlar mısın gitsek iyi olur?" Kerem Bey masayı toparlarken Demir elindekileri Hazan'a uzatıyordu. Yere onların yanına çömelip kızına baktı. Alnını hüzünle okşadı.

"Hazan iyi mi, neyi var?"

"Bilmiyorum ama büyük ihtimal gene mikrop kaptı galiba, ya da bilmiyorum işte enfeksiyon, grip de olabilir" derken endişeden bocalıyor, tedirgince bakıyordu. Ecrin elini ufacık karnına koyup bastırarak yüzünü ekşitti.

"Annem kendini iyi hissetmeyince bana söyleyecektin, neden söylemeden?"

"Çok güzeldi burası anne gitmek istemedim, hem dedemle Demir de var burada. Ne güzel oynadık söyleseydim hemen eve giderdik." Başını annesine çevirdi. "Kızdın mı?" Hazan ateşini ölçmek için aleti kulağına tutuyordu. "Neden kızayım bebeğim, ben sana kızamam ki." Aletin alarmı ötünce kaldırıp baktı. Dolgun dudakları aralandı. Demir onun gözlerindeki endişeyi görünce, "Ne.. ne oldu çok mu yüksek?" diye tedirgin bir biçimde sordu. Düşünceli görünüyordu.

"Evet, 38.60 bu daha da çıkacağını gösterir, bir an önce hastaneye götürmeliyiz, yoksa gene havale geçirecek." Şurubunu içirdi. Demir kızını annesinin kucağından alarak kalktı. Arabaya yönelirken, kısacık babasına baktı. "Baba bırak uğraşma kalan kalsın hadi bin arabaya." Yaşlı adam ikiletmedi ve hemen yanlarına yaklaştı. Hazan oturduğu yerden kalkıp, Demir'in arkasından ona yetişmeye çalışarak koşturdu. Öyle hızlı yürüyordu ki, yetişmesi için neredeyse koşması gerekiyordu. Demir bir ağacın etrafını dolaşırken, kızının ılık nefesi yanağına ve boynuna çarpıyordu. Elinin altında ufacık vücudu, ateş topu gibi yanıyordu. Saçlarını okşadı şefkatle. "Meleğim neren ağrıyor? Ağrın çok mu?" Gözleri onun baygın mavişleriyle kesişti. Ecrin başını babasının omzuna koydu, kollarını boynunun etrafına doladı.

"Uykum var Demir, çok uykum var. Karnım da ağrıyor."

Genç adamın içi gitti. Onun neşesinin solduğunu görmek, gözlerinin pırıltısını yitirdiğini görmek ağır gelmişti. İlk kez böyle görüyordu, hâlbuki birkaç saat önce nasıl da neşeyle oynayıp cıvıl cıvıl kuşlar gibi ötüşerek geziyordu.

"Tamam, meleğim! Geçecek seni şimdi hastaneye götüreceğiz."

Hazan arabaya geçince Demir kızını annesinin kucağına verdi. Babasının öne geçmesini beklemeden, iri bedeninden beklenmeyen seri bir hareketle araca bindi. Herkes araçtaki yerini alınca Demir aracı hareket ettirdi. Hazan kızını kucağına oturtup üzerindeki tişörtünü çıkardı. Altındaki şortunu çıkarınca, Ecrin ürpererek kollarını kendi bedenine sardı.

"Anne üşüyorum geri giydir" dedi, itiraz eden cılız bir sesle, başını annesinin göğsüne yasladı. Hazan kızının saçlarını geriye çekip onu rahatlattı. "Geçecek annem şimdi doktora gidelim sana bakacaklar, Demir bizi hemen götürecek oraya."

Kerem Bey koltukta geriye dönmüş üzgün gözleriyle onlara bakıyordu. "Baba oraya soğuk su şişesi koymuştum, onu bana verir misin?" Kerem Bey ona ufak su şişesini uzatınca, Hazan onu kızının tişörtüne sarıp Ecrin'in koltuk altına tuttu. Ecrin sıcak tenine değen soğuk şişeyle çığlığı basıp, kolunun altından ittirmeye başladı.

kucağında debelenerek canı yanmış gibi bağırıyordu. "Üşüyorum anne koyma ne olur... Anne lütfen koyma acıyor."

İyice kızarmış yanağına duru damlalar sıralanırken, ellerivle annesinin ellerini ittiriyordu. "Anne çek acıyor çek..." dişleri birbirine çarparken, ağlayarak yalvarmaya başladı. Hazan'ın gözleri doldu. Bırakıyordu yapmazsa ateşi daha da yükselecek ve havale geçirecekti. En azından ateş düşürücü etkisini gösterene kadar yapmak zorundaydı.

"Ama annem yapmazsan ateşini düşüremeyiz, bak birazcık kovayım ne olur" dediğinde sesi neredeyse ağlamaklı çıkıyordu. Onun ağlamasına, yalvarmasına dayanamıyordu, fakat kendi de dirayetli olmalıydı. Demir dikiz aynasından üzgünce kızına baktı. Onun hıçkırıkları aracın içinde çınlıyordu.

"Ecrin sen hiç savaş oyunu oynadın mı?" diye sordu duru bir sesle. Kızı kaşlarını kısacık ona çevirdi. Demir devam etti, "O zaman ateşi sana saldıran canavar olarak düşün, içine girmeye çalışıyor ve annenin elindeki de kurtarıcı iksir olsun. Hadi meleğim canavarı birlikte yakalayalım çıksın bedeninden. "Ecrin baygın gözlerini dikiz aynasına çevirdi, solgun bakışları babasımnkilerle çakıştı. Saçlarını kenara çekip, "O zaman içimdeki o ateşi alacak mı? İksir büyülü mü Demir? Hani kelebeğin perisi gibi mi?"

Demir dikkatini çektiğine sevindi. Arabayı hızla sağa kaydırıp yan taraftaki aracı solladı. "Evet, meleğim aynı perinin kesesi gibi, bırakalım seni iyi etsin o iksir." Hazan'ın bakışları genç adamla çakışınca, minnettar bir biçimde devrildi. Derince bir nefes alıp kızma baktı. Ecrin şişeye bakıp iç gerdi. Kırmızı yanaklarını kenara sıkkınca toplayıp, ateşiyle kavrulmuş dudaklarını yaladı. "Tamam, anne hadi yap ağlamayacağım." Gözleri hâlâ ürkekçe baksa da şişeye, sözleri cesurca çıkmıştı dudaklarından.

Hazan şişeyi kızının paçasının arasına koyarken, Ecrin dişlerini sıkıp titrememeye çabaladı. Hazan ona sarılmak istese de fazla sokulamıyordu. Kendi vücut ateşiyle ona sokulmak istemiyordu. Şişeyi paçalarının arasında ve koltuk arasında gezdirmeye başladı. "Bak Demir hiç ağlamadım, iksir beni iyi edecek." Demir ona baktı. Dudağının kıyısı hafifçe, buruk bir tezatla tebessüme durmuştu. "A-

ferin meleğime, sen çok cesur bir Kelebeksin, biliyorsun değil mi? Seninle gurur duyuyorum ben."

Arabayı seri hareketlerle kızının hastanesinin sokağına çevirdi. Direksiyonunu hafifçe sağa kırıp ota parka girdi. Hızla boş bir yer bulup oraya çekerek durdurdu. Dışarı çıktı. Hazan kucağındaki kızını toparlayana kadar o kapıyı açmış, içeri eğilip kızını kucağına almıştı. Hazan ilk defa kızı hastalandığı zaman kendini güçlü hissetti. Genelde hep tek başına yaşardı bu aşamaları ve ablasıyla hastanede buluşurdu. Ecrin genelde aksi gibi gece ateşlenirdi. Demir acil kapısından içeri girerken, Hazan elinde kızının çantasıyla, babasıyla beraber onun peşinden yürümeye çalışıyorlardı. Demir arkasını dönüp Hazan'a baktı.

"Hangi kata çıkacağız?"

Hazan asansörün düğmesine bastı. Demir kızını biraz daha kendine çekti. Ateşi iyice yükselmiş olmalıydı, zira ellerinin altında yanıyor ve aynı zaman da titriyordu. Başını yana kırıp ona baktı. "Merdivenlerden çıkarım, kaçıncı kat?" dedi hızla merdivenlere yönelerek. Hazan yanına yaklaştı, "Üçüncü kat, acil müşahede odası orada."

Demir kızını içeri, doktorun gözetimine verdikten sonra hemşireler hep birlikte buz havuzunu hazırlamışlardı. Mavi buz poşetleri ufacık bedeninin her yanında duruyordu. Hazan kızının elini sıkıca tutup, onun buz havuzuna sokulmasını yaşlı gözlerle izlerken, genç adam sıkıntıyla onlara bakıyordu. Ecrin'in yarı baygın, titreyerek yatmasına yüreği dayanmıyordu. Artık ateşi öyle çıkmıştı ki, göz kapakları kapanmış sesi soluğu kesilmişti. Sadece arada dişlerinin çarpma sesleri duyuluyordu. Hazan eğilerek kızının saçlarını okşadı. Başını aşağı eğip avucundaki soğuk eli öptü. Yavrusunun vücudu ateşler içinde yanarken, elleri buz kesiyor morarıyordu. Elleri ve ayakları havale geçirdiği zaman hep böyle oluyordu.

Hazan yanağına sıralanan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, fakat omuzlarının sarsılmasını engelleyemedi. Anneydi ve bu duruma artık dayanamıyordu. Herkes bir diş ağrısına, baş ağrısına dayanamazken onun ufacık bedeni her acıya savaş açıyordu. Ağzından acı dolu bir inleme hıçkırıklar hâlinde kırıkça döküldü. Omzuna do-

kunan güçlu sıcacık ellerle susacağına, omuzları şimdi daha çok sarsılmaya başlıyordu. Bir anda kendini boşalmış buluverdi. Durduramıyordu gözyaşlarını. Yavrusunun artık boyle acı çekmesine dayanamıyordu.

Demir omzundaki elinin baskısını biraz arttırarak, onun yanında olduğunu hissettirdi. Yanına yaklaşıp kendine çekti. Bakışları yarı baygın kızının üzerinde üzgünce dolaşırken, genç adam kollarını okşayarak teselli etmeye çalıştı. "Geçecek, kurtulacak kızımız. İleride bunları hiç hatırlamayacak." Her ne kadar teselli etmeye çalışsa da sesi kederli ve biçare çıkıyordu. Hazan başını onun sığınakçı göğsünde salladı, "İnşallah!"

Dağ gibi yanında duruyordu genç adam; eğilmez, bükülmez, çelik demirler gibi, ama içinde ne fırtınalar kopuyordu. Hissettirmedi sevdiğine. Güç verdi ona, yanında olduğunu belirtip rahatlattı. Onların böyle üzgün olmaları nasıl canını yakıyordu, oysa bir bilseler! Kızının bu hâlde olması nasıl acı veriyordu.

Hazan farkında olmadan genç adama yaslanmış, sessizce göğsünde ağlıyordu. Şu anda yaslandığı yer güç veriyor, onun acısını aynı yoğunlukla hissediyordu. Güzel gözlerinden süzülen gözyaşlarıyla adamın tişörtünün önün ıslanmıştı. Onları kapının girişinde bu hâlde, birbirine destek olan iki yakın çiftmiş görüntüsünde gören ve donup kalan genç adamdan habersiz!

Baran boğazını temizleyip, dosyalarla içeri girdi. Hazan duyduğu sesle dalgınlığın verdiği rehavetle yerinde sıçrayarak arkasını döndü. Hâlâ bedeninin, Demir'in kolunun altında olduğunun farkında değildi. Islak kirpiklerini aralayıp gözlerini merakla genç adamın gözlerine çevirdi. Baran bakışlarını onun omzuna çevirince, Hazan o an fark etti genç adamın neden tedirgince baktığını. Demir ona hâlâ sahiplenici bir yakınlıkta sarılıyordu. Ne ara bu hale gelmişlerdi? Omzunu sarsarak Demir'in elini düşürdü. Bir adım yana kayıp kendini tuşundan, sıcaklığından ayırıp araya mesafe koydu. Ama bedeni büyük bir yoksunluk içinde kaldı, acıyla kasılarak kıvrandı. Sanki o anda onun dayanağı oymuş gibi, bacaklarındaki gücü, bedenindeki dirayetli yanı elinden gitmiş gibi hissetti. Şimdi bacakları titriyor, gücü kesiliyordu.

Baran yanına yaklaşıp üzgün gözlerle, elindeki kalemi beyaz önlüğünün göğüs cebine koydu. Başını kaldırıp genç kadına ifadesiz bir yüzle baktı.

"Diğer tahliller de çıkmadan bir şey diyemem, ama büyük ihtimalle mikrop kapış olmalı. Boğazlarında bir sorun yok, gripte değil." Hazan başını salladı. Ellerini önünde bağlayıp başını aşağı eğdi. Derince bir nefes alıp sıkkınca dışarı saldı. Baran onun koluna dokunarak biraz daha yaklaştı. Demir'e hiç bakmıyor, o yokmuş gibi davranıyordu.

"Canım iyi ınisin, hiç iyi gözükmüyorsun?"

Hazan yutkunarak başını kaldırdı. Sulusepken cam gibi parlayan gözleriyle, "Değilim, hiç iyi değilim" dedi, alt dudağı rehavetle titriyordu. Dolmuş gözlerindeki yaşlar sıra vali yanağına dizilirken, "Değilim" dedi tekrar isyan eder gibi, titrek sesi neredeyse yok kadar az çıkıyordu. Demir dişlerini sıkarak arkasını döndü. Elleri yumruk olmuştu. Derin derin nefes alıyordu. Kızının başucuna geçip sarı saçlarına parmaklarını gömdü, ateş gibi yanan başında şefkatle gezdi eli.

"Hazan, ah canım niye haber vermedin bana?"

Nuray kapıdan içeri girip yanına geldi. Hazan artık kendini tutamıyordu. Birden Nuray'ın kollarına atılıp ağlamaya başladı. "Gene ateşi çıktı Nuray, dikkat ediyorum, ama gene ateşleniyor neden?"

Nuray derince iç gerdi. Bu durumlara alışıktı. "O henüz çocuk Hazan. Ne kadar korusan koru, bir yolunu bulup gene hasta olur, sıkma canını düzelecek. Hem bak ateşi de düşmeye başlamış, yanaklarına baksana" dediğinde Ecrin'i gösteriyordu.

"Aslında seninle yarın randevumuz vardı, ama ben az önce tahlil sonuçlarını laboratuvardan alıp çıktım yukarı."

Hazan kollarında geriye çekildi. Bakışlarını Nuray'a çevirip, peçeteyle burnunu sildi. "Ne oldu Nuray, kötü bir şey mi var? Ben o kan tahlillerini yeni verdim, bir gün sonra gel demiştin." Nuray, Baran'a belli bir sezdirmeyle baktı. Yüzü de biraz üzgünce süzülmüştü. "Canım bu konuyu odamda görüşsek olmaz mı? Burası yeri değil."

Hazan derin derin nefes almaya başladı. İçine kötü bir sezgi yayıldı ve kalbi bu hissiyatla hızlandı. "Niye, burada söyle işte ne oluyor?" Nuray Hazan'ın koluna girdi. Genç kadın başını yana çevirip nişanlısına baktı. "Baran Ecrin'le sen ilgilenirsin, babam da ona meyve suyu almaya gitti, birazdan gelir sana yardım eder, ilgilenirsin değil mi?

"Zaten ateşi düşmüş, Hazan birazdan gelir" dedi Nuray da arkadaşına. Demir orada yokmuş gibi davranılmasına öfkelenerek, çatılı kaşlarının arasından kızgınca söylendi.

"Ben ilgilenirim kızımla."

Nuray başını ona çevirdi ve olumsuz anlamda salladı.

"Demir Bey siz de bizimle gelseniz iyi olur. Bu konu sizi de ilgilendiriyor hâliyle." Hazan Demir'e bakınca, "Neler oluyor?" diye sordu. Hazan başını önüne çevirip kafasını sıkıntıyla, *"Bilmiyorum"* der gibi salladı. Kapıya yaklaşınca Baran'a çevirdi gözlerini.

"Bir şey olursa haber ver lütfen. Baran dikkat et ona."

Genç adam ona kırıkça tebessüm etti. "Tamam, canım ben buradayım, kendim ilgilenirim." Hazan kapıdan çıkınca, Demir genç adama kızgınca bakıp kapıya yöneldi. Geniş omuzları tehditle kalkmış, çenesi öfkeyle kilitlenmişti. O nasıl bakıyorsa, Baran ona kat be kat daha fazla kızgınca bakıyordu. Demir sanki onu parçalamak ister gibi gözlerinde şimşekler çaktığını dahi gördü. Bu adam ne diye bu kadar çok sinirlenmişti ki? Aslında onun kızgın olması işine gelirdi. Zaten bir sebep arıyordu ağzını burnunu dağıtacak... Başını önüne çevirip gözlerini kopardı Baran'ın öfkesinden, kapıya gelince durdu. "Dikkat et kızıma!" dedi üstüne basa basa, gözdağı verircesine dişlerinin arasından söylenip kapıdan çıkıp gitti. Baran'ın elleri yumruk olurken bir anda masanın yanındaki duvara hırsla geçirdi. Öfkesini gene de alamadı. Gözlerinde kızgınlığın, bedeninde pişmanlığın, öfkenin ateşi arttı.

Hazan koltuğa oturup genç doktora dikkatle baktı. Demir de yerine oturunca Nuray masanın üstündeki tahlil sonuçlarını aldı. Bakışlarını önce Hazan'a çevirip dikkatle onu tartarken, parmağıyla kâğıtları bükerek oyalanıyordu. "Canım tahlil sonuçların

çıktı. Benim seni yarın çağırmamın sebebi, Jinekoloğunun tahmini ne göreydi." Biraz duraksadı. Gözlerini birkaç saniye masaya çevirip, söyleyeceklerini tasarladı. Bakışlarını masadan kaldırdığında hüzünle baktı arkadaşına. Hazan onun ne söyleyeceğini bakışlarından anladı, ama gene de bir umut dedi.

"Üzgünüm Hazan, aşılama tutmamış... hamile değilsin! Zaten seni birazdan bir de Sevil görecek, ama sonucun değişeceğini pek sanmıyorum. Zira kan tahlili kesin sonuç veriyor. Gebelik başarısız olmuş!"

Hazan dondu kaldı duyduklarıyla. Kulaklarında genç kadının sesi uğulduyordu. Demir olduğu yerde doğrulup, olacakları tahayyül ederek doktora baktı. "Bunun tutacağını söylemiştiniz" dediğinde onu suçlarcasına değil de, nedenini merak edercesine soruyordu. "Biz kesin gözüyle bakıyorduk. Nasıl olur bu?" Sıkıntıyla ellerini saçına geçirip geriye yaslandı.

"Bakın dediğim gibi bu şans ve kader işi, olmayınca olmuyor"

Hazan derin derin soluyordu. Her şeyi, her hayalini bu bebeğe bağladığını bilmiyordu! Nefesleri yetmeyince ciğerlerine, elini göğsüne götürüp gömleğini sıkıca kavradı. Sanki sinesine kızgın bir taş oturmuştu. O bebek kızının kurtuluşu olacaktı. Hayata geri dönüşü ve yaşama katılışı, ama olmamıştı öyle mi? Şimdi yerinden kalkıp her yeri ateşe vermek istiyordu, ciğerinin yandığı gibi bu dünyanın da yanmasını istiyordu. Bacağına koyduğu elinin tırnakları etine geçti. "Nasıl olur? Her şeyi yaptım? İlaçları muntazam kullandım! Kurallara uydum, her dediklerini harfiyen yerine getirdim."

Nuray tahlilleri masaya bırakıp yerinden kalktı. Hazan'ın yanına gelip tekli koltuğa oturdu. Bakışlarını onun solmuş yüzüne çevirdi. Konuşacağı şeye niyetlendi, ama sonra biraz duraladı. Aklında kuracağı her kelimeyi, düşündürmeye teşkil edecek şekilde özenle seçti. Hazan'ın kucağında kenetlediği ellerini alıp, dostça tutarak gözlerine baktı.

"Canım, stres bunun baş düşmanı. Sen çok gergindin, hem her zaman kesin sonuç vermediğini zaten biliyordun. Sana daha önce defalarca anlatmıştık. Kendini fazla bağlama, bir açık kapı bırak di-

ye burada yüzdelerle hesaplanıyor. Kader, olmayınca olmuyor işte."

Hazan'ın tutamadığı yaşları tazecik yanaklarından hiç telaşsız özgürce boşalıyordu. Demir derince nefes aldı. Geniş göğsü kederle kalkıp sakince indi. Elini çenesinde gezdirdi sıkıntıyla. "Başka bir yolu yok mu peki? Bakın kızım içeride ateşi düştü, ama gene çıkabilir. Her seferinde bu eziyeti çekmesini istemiyorum. Eğer başka bir yolu varsa söyleyin getirtelim, ya da ne bileyim yapalım, ama artık bir çare söyleyin. Başka hastane, doktor, ülke... ne gerekiyorsa!" dedi, tok sesi yorgunca yayılıyor, konuşmanın sonuna doğru ruhsuz çıkmaya başlıyordu. Hazan başını eğdi kucağına, sanki içi boşalmış bir ceset gibi, hayattan kopmuş bir hâlde duruyordu.

"Aslında var!"

Demir bozgun yemiş bakışlarını ona çevirdi.

"Tekrar aşılama yaptırabilirsiniz, ama dediğim gibi tutup tutmama ihtimali gene aynı. Müspet bir cevap yok." Hazan'ın omuzları hıçkırıklarıyla sarsılırken Nuray gözlerini hafifçe kısarak, genç adamı tarttı. Biraz çekinikçe derin bir nefes alıp, "Eğer siz evlenirseniz... ya da ne bileyim bir arada yaşayıp bir müddet gerçek bir çift gibi olursanız, bu olasılık daha da artar. Bakın aşılama bir kere yapılıyor tamam, ama tutma ihtimalini göz önünde bulundurun. Fakat! Birlikte zaman geçirirseniz, en azından sonuca ulaşana kadar... Burada Hazan'ın psikolojisi çok önemli, kendini toparlaması ve stresten uzak durması gerek. Ben bunu doktoru olarak değil arkadaşı olarak söylüyorum."

Hazan aniden bir hışım yerinden kalktı. Bakışları gece gibi üzerine çökerken Nuray'ın, derince nefesler alıyordu. Gözlerinde hâlâ gözyaşları oynaşıyor, kararıp koyuluyordu. "Bunu sen mi diyorsun Nuray?" dediğinde anlam veremeyerek söylediklerine, "Nasıl böyle bir şeyi söylersin? Sen bilmiyor musun sebeplerini, bu işin olmayacağını? Sana defalarca anlattım durumu, nasıl bir durumda olduğumuzu bilerek nasıl konuşursun böyle? Hem Baran!" dedi inler gibi. Gözlerini sıkıca yumdu.

Nuray da yerinden kalktı. Karşısında durdu. "Hazan, bunu ben söylüyorum, doktor olan Nuray değil! Aynı kaderi yaşayan, arka-

daşın olan ben! Hatırladın mı benim kızımın nasıl kurtulduğunu? Sen sanma ki bunu sana doktor olarak söylüyorum, değil. Bu sadece kişisel!" Uzanıp omuzlarını kavradı. Onu deli gibi sarsmak istiyordu. "Hazan seni en iyi ben anlarım. Bu yollardan geçerek, senin çektiklerini farklı bir biçimde ben de yaşadım. Anne olunca sen ben kalkıyor unutma, sadece o oluyor. Senin canın onun canı yanında canan kalıyor. Sen şimdi düşüncelisin, kızın hasta bu haberde üstüne geldi, ama canım bir çare varken neden denemeyesin! Sen arkadaşım olduğun için ben söyledim. Tabii ki sen karar vereceksin, anne olan da sensin... Hazan olan da. Kadın olmak birçok fedakârlığı getiriyor unutma. Düşünürken ne olur bir şeyi de kulak ardı etme, zaman tükeniyor... Elimizde kalmayan tek olgu artık zaman, sonunda dönüşü olmayan yollara girildiğinde, gururunu değil evladını kaybetmek olacak. Buna katlanabilecek misin? Buna dayanabilecek misin? Aklınla düşün, yüreğinle değil."

Demir keskin gözlerini kısmış bariz bir şaşkınlıkla doktora bakıyordu. Nuray dürüstçe ve dostça doğruları anlatıyordu. Hazan tereddütle arkadaşının yanında bocalıyordu. Yanaklarından sel baskını gibi yaşlar süzülürken, kendine şimdi her zamankinden daha çok lanet yağdırıyordu. Hazan ruh gibi yana kaydı. Adım atıyor muydu, yoksa atmıyor muydu bilmiyordu! Sadece yürüyordu. Demir derhal yerinden kalktı. Ona doğru bir adım atınca, Nuray önüne geçip durdurdu. Demir genç doktorun kara gözlerine bıkkınca bakınca, Nuray kırılgan bir bakışla başını salladı.

"Bırak düşünsün. Bu onun kararı olacak! Şu anda ihtiyacı olan tek şey, kendiyle baş başa kalmak olacak."

Demir bakışlarını hiç çekmedi sevdiği kadının üzerinden. Onun bitap bir biçimde, ruh gibi kapıyı açışını ve yavaşça odadan süzülüp gözden kayboluşunu izledi.

"Bu zor olacak. Fakat şu da bir gerçek, o kendi için ve kızı için doğru kararı verecek. Onu anne olarak tanıyorum, Hazan olarak tanıdığımdan daha fazla" dedi Nuray, Hazan'ın peşinden kapıdan çıkıp giderken.

Demir az önce kalktığı koltuğa yığıl gibi düştü. İri bedeni kol-

tuğu doldurunken, omuzları çökmüş, yüzü ifadesizce donmuştu. Dudakları sıkıca birbirine kilitlenmiş, dumuka karşısına bakıyordu. Ellerini yüzüne kapayıp dirseklerini dizlerine dayadı. İçi daralıyordu. Gözünün önüne kızının evvel evvel hâli ve bir de az önceki hâli geliyordu. Derin derin nefes alarak bekledi. Bu müddet bekleyip sakinleşmeyi umdu. Kızının tüm hayatı annesinin iki dudağının arasında takılı kalmıştı. Ve her şey onun lanet olasıca hatası yüzünden uzuyordu. Bu konu hakkında ne yapacağını bilemiyordu. Bu defa yerinden kalkıp, kızının ona ihtiyacı olma düşüncesiyle kapıya yöneldi. Meleği uyanmış olmalıydı.

Az sonra Hazan balıçe kapısından dışarı çıktığında ılık hava yüzüne çarptı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Neden hayat ona hep hor davranıyordu? Köşedeki büyük çınar ağacına doğru usulca yürüdü. Elini ağaca dayadı. İri gövdesinden, güçlü yapısından sanki enerji çeker gibi durdu. Bacakları daha fazla taşımadı onu, dizlerinin üzerinde nemli çimlerin üstüne yıkıldı. Ağlamıyordu ama içi kan ağlıyordu. Gözlerini kucağındaki eline sabitlemiş, fakat elleri ni de, hiçbir şeyi de görmüyordu. Düşündü... Düşündü... Düşündü!

Zaman öyle hızlı akıp geçti ki, gün batımına yaklaştı, güneş battı, ay çıktı. Ama o bunun farkında değildi. Sadece gözleri belli bir noktaya bakıyor, karanlığın içinde tek başına ateş böceklerinin eşliğinde düşünüyordu. Çok şey mi istiyordu Allah'tan? Babası olmamıştı ya da annesi. Hayatındaki herkes ondan birer birer kurtulmuştu. Canı dedikleri canını almıştı. Bir o kalmıştı yanında... Evladı. Canı, kendinden olan eşsiz varlığı. Asla onsuz olmayacağını düşündüğü, hayatının anlamı. Kolay değildi, vereceği karar zihinsel ve kızının fiziksel iyiliği içindi, fakat kendinde o cesareti göremiyordu. Yapabilir miydi? Bunu başarabilir miydi? Omzuna dokunan elle olduğu yerde sıçradı. Kim olduğunu bilmiyordu, açıkçası umurunda bile değildi. Başını ağır çekimde gibi yana çevirdi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzü solmuş, gözaltları ovalamaktan tahriş olmuştu.

Baran yanına çömelip çimlere oturdu. Beyaz doktor gömleği, gecenin içinde tek aydınlık gibi duruyordu. Bacaklarını hafifçe uzatıp kollarını etrafına dolayarak bağladı. Başını yana çevirip ken-

dinden geçmiş, ruha dönmüş kadına baktı. İçi gitti genç adamın. Hissediyordu artık bir şeylerin bugün kopacağını ya da başlayacağını.

"Hazan" dedi derinden gelen bir sesle, fakat ne söyleyecek ne gerisini getiremedi. Derince iç gerip, başını önüne çevirip kahrına eğdi. Ne teselli edecek tek bir söz söyledi, ne de fikrini beyan etti. Onu tanıyordu, sanki şu anda beyninden geçenleri açık bir kitap gibi okuyordu. O sevdiği kadındı ve tahmin şeyler şimdi hiç hoşuna gitmiyordu...

"Ben onu kaybetmeye dayanamam" dediğinde cızırdayarak kalınlaşmış melankolik ses, derince soluyarak devam etti. "Ölürüm o olmazsa. Tek sahip olduğum şey kızım. Şu kocaman dünyada bana ait olan tek şey! O olmazsa zaten benim olmamın da hiçbir anlamı olmaz, ben bunca acıyı, kederi, kırgınlığı onun için çektim. Bu dünyaya onun için katlandım."

Baran sustu. Hiçbir şey söylemedi. Kaşları çatılarak, kara gözleri üzerine düştü. Elleri ve bedeni kasıldı ama hiçbir şey söylemedi. Hazan kafasını çevirdi. Süzgün gözleri devrildi. Konuşmadan önce kısacık duraksadı. Şu ana kadar hep birbirlerine açık olmuşlardı. Gene öyle olacaktı. Baran ona karşı hep dürüsttü. Arkadaşıydı ve yeri geldiğinde sırdaşı. Şu ana kadar ne yaptıysa ondan saklamadan söylemiş, hep fikrini almıştı. Fakat şimdi yapacağı şey gerçekten çok zordu.

"Baran... sana yalan söylemek istemiyorum. Kendime yapılanı sana yapmak aklımın ucundan dahi geçmez" derince bir nefes alıp başını kaldırdı. Gözlerini yumunca içindeki dolu taneleri, kirpiklerinin dibinden yanağına süzüldü. "Ben çok yoruldum. Tek başıma savaş vermekten ve bu savaşta hep yara almaktan yoruldum. Issız bir denizin içinde tek başıma kürek çekmekten kollarımda derman kalmadı. Ufukta hiç ışık yok, ileride bir deniz feneri var kocaman ve kayalıkların içinde duruyor, ben ona sığınmazsam dalgalar beni yutacak." Derin bir nefes daha aldı.

"Bir badirenin ortasında kan kaybederek dolanıyorum, her yanım toz duman, tutunacak bir el arıyorum ama yok. Tutmuyor kimse elimi. Dallarım eğik, kırılıyor birer birer... canım yanıyor."

Burnunun içi nemlenmiş, aldığı nefesleriyle irice açılmıştı. Genzi acıyordu. Başını yana çevirince, ona dolmuş gözlerle bakan genç adamla karşılaştı. Cam gibi parlayan gözbebekleri titreşirken, yanaklarına yeni yaşları süzdürdü usulca.

"Seni aldatamam. Sen benim için çok değerlisin. Canım yandığında sığındığım, başım dara düşünce aradığım dostum, düştüğümde tuttuğum elim oldun. Sen benim her şeyim oldun. Çok denedim. Fakat bu sefer... istediğimiz olmuyor!"

Ancak Baran kırıkça gülümseyip omuzlarını sarstı. "Ama yârin olamadım. Beni hep bir dost olarak gördün, bir erkek gibi hiç göremedin ki Hazan. Sana kızmıyorum, bu sitem değil. Bu, isteyince olacak bir şey değil çabaladığını gördüm, bana değer verdiğini biliyorum." Adam gücenik bakarak yutkundu. Kelimeler boğazına dizilmişti. "Seni kaybedecek kadar güçlü müyüm, işte onu bilmiyorum Hazan! Ben seni çok sevdim. Seni unutacak kadar dirayetli olup olmadığımı bilemiyorum! Belki bana âşık değildin ama sevdin, kendince beni sevdin, bunu hissettim hep. Bana değer verdiğini hissettim, hep bir gün olacak sevecek dedim. Ben gursuz değilim, sadece aşığım! Seni kaybedeceğimi biliyorum, fakat senden kopabilecek miyim? İşte onu gerçekten bilmiyorum! Hazan sen de biliyorsun kalbe söz geçmiyor, aşk seni dinlemiyor. Seni zorla hayatımda tutamam, paylaşamam da. Bunu yapacağımı hiç sanmıyorum. Aşılama bile zor gelmişken, ciğerlerim sökülmüşken, bu kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Seni başka bir adamla paylaşacak kadar geniş değilim, ben seni kendimle paylaşamazken..." durdu ve kuvvetli bir nefes aldı. "Olmaz" dedi kafasını sallayarak. "Bunu yapamam! Biliyorum bencilce, ortada bir hayat mevzubahis... fakat olmuyor. Ne kadar denesem de seni kendimden başkasıyla düşünemem."

"Biliyorum. Senden bunu zaten istemem."

Kaygıyla da olsa Hazan uzanıp genç adamın elini tuttu. Parmaklarını sıkıca kavradı. Elini kaldırıp dudaklarına götürerek içten bir buse koydu. "Sen çok değerlisin Baran. Kızıma ve bana yaptıklarını kimse yapmazdı. Geceler boyu, günler boyu, bizimle ağlayıp, bizimle güldün." Yutkundu. Dolgun dudaklarını birbirine bastırıp

bekledi. Diliyle hafifçe nemlendirince, yanağından damlayan bir gözyaşının tuzlu tadını aldı. Söyleyeceği şeyi düşününce dudaklarını dışledi, ağzı kuruyordu.

"Baran, ben bir yol ayrımına geldim. Bir ucunda senin, diğerinde kızımın olduğu! Sen de babasın, beni en iyi sen anlarsın. Ben evladımı gözümden sakınırken, kendimden geçerken" Gözkapakları gözlerine gölgeler oluşturarak rehavetle titreşerek indi "Bana hangisi dersen benim seçeceğim yol belli. Seni seviyorum ama onun için ölürüm! Üzgünüm."

Ellerini yeşil çime dayayıp yerinden doğruldu. Ayağa kalktığında eliyle arkasını süpürür gibi yaparak silkeledi. Baran'da ayağa kalkınca girişe doğru yan yana ilerlediler. Baran kolunu tutarak genç kadını durdurdu. Hazan birkaç saniye duraladı ve ardına döndü. Akşam melteminin yüzüne savurduğu saçlarına son defa elini uzatıp, genç kadının kulağının arkasına koydu. Güzel yüzü yere eğilmiş, masum bakışları kabahat işlemişçesine çekinikti. Bunu yapmayı çok severdi ve bir daha yapamayacaktı. Parmaklarının tersini önce yanaklarında, sonra da saçlarında gezdirdi.

"Hazan, senden vazgeçmek zor, ama evlatla sınanmak daha zor biliyorum. Sevdiğimi kaybettim bir kere! Nilay öldüğünde içim boşalmış gibi olmuştu. Oraya bir daha kimsenin giremeyeceğini sanıyordum, fakat hiç ummadığım bir anda sen girdin. Bir anda oldu ve şimdi bir anda bitiyor. Aslında değil, yalan söylüyorum. Bağıra bağıra bu ilişki bitiyordu da, ben kulaklarımı hep tıkadım."

Hazan başını kaldırıp durgunca baktı. "O adam geldiğinde zaten ağır bir darbe almıştık biz, benim için kendinle nasıl savaştığını fark etmedim mi sanıyorsun? Ettim elbette, ama senden de vazgeçemedim! Olmadı! Çok denedim fakat bunu yapamadım. Belki vicdansızca bu... Ama öyle! Elimden gelse seni içime hapseder bırakmam, fakat gidene de mani olmam. Sen benden âşık olduğun ya da başka bir sebep için geçmiyorsun. Bunu kabul edemesem de en azından bununla avunabilirim. Açık olduğun için, dürüst davrandığın için sağ ol. Olmasaydı sonumuz böyle, ama kader, olacakla ölecceğe çare yok."

Genç kadına yaklaşıp kollarını omzuna sardı. Son defa dedi kendine... Bir daha dokunamayacaktı ona böyle. Hazan ellerini onun beline sararken, bu sıkıca sarılma da ne arzu vardı, ne de şehvet. Kaybedilmişlik ve hüsran vardı. Biri sevdiğine veda etti, diğeri değer verdiği dostunu kaybettiğine üzüldü. İkisi de birbirine sıkıca sarıldı. Baran genç kadının saçlarına çenesini dayayıp son defa kırıkça, "Seni seviyorum" dedi.

Bu Hazan'ın içine oturdu. "Seni hiç hak etmedim. Seni, istediğin gibi sevemediğim için özür dilerim!" Onu üzmek istemezken kendi elleriyle gene kendi üzmüştü. Hayatta yapmam dediği ne varsa şimdi kendi istemese de yapıyordu.

"Ben de seni seviyorum" dedi Hazan, burnunu çekerek geri çekildi. Baran kırık bir tebessümle ona baktı. Gözlerinde hayal kırıklığı olsa da, dudakları gergince kıvrılmaya çalışıyordu. "Ama benim gibi sevmiyorsun!" Genç kadın kafasını dürüstçe onaylar gibi salladı.

Hazan burnunu eliyle yukarı çekti. "Senin gibi sevmiyorum, kendim gibi seviyorum" dedi ilk defa. Parmağından alyansını çıkardı. Genç adama yaklaşıp ayakucunda havalandı. Dudaklarını yanağına bastırarak içten ve tuzlu gözyaşlarının eşliğinde öptü. Eline de alyansını bırakıp, "Özür dilerim, böyle olsun istemezdim. Seni hiç hak etmedim." Geriye çekilmeden, Baran elindeki alyansı sıkıca kavradı. Ucundaki taşı eline batıyordu, aldırmadı.

"Ben de istemezdim. Sana kızgın değilim, hayata kırgınım, seni özleyeceğim." Arkasını dönüp yanından ayrılarak, hızla arka bahçeye yöneldi.

Hazan hüsranla onun gidişini izledi. Genç adamın omuzlarının düştüğünü görünce nefesi kesildi. Dalgınca girişe yöneldi. Daha birkaç adım atmıştı ki durdu. Başını kaldırıp karşısındaki adama baktı. Geçmişine ve geleceğine! Hayatın ona sunduklarına.

Karşısında kas katı kesilmiş ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. Gözleri geceyi ateşe verecek kadar öfkeyle parlarken, dudakları keskin bir çizgi hâlinde gergin duruyordu. Çenesi sımsıkı kapanmıştı. Sanki ona dokunsa, büyük bir patlama olacak kadar hiddetle kabarmıştı geniş göğsü. Belli ki onları vedalaşırken izlemişti. Öfkeyle

dişlerini oynatınca yanak kasları oynadı. Demir'in kaşları kavis ya verte dönen gözlerinin üzerine çekildi ve gölgeledi.

Hazan da kızgındı. Her şeyin sebebi bu adama muhtaç olduğu için kızgındı. Hayata kızgındı, şimdi de en iyi arkadaşını kaybettiği için kendine kızgındı. Onun neyi ne kadar gördüğü umurunda bile değildi. Baran gibi bir dostu kaybetmişti. Farkında olmadan yüzük parmağıyla oynamaya başladı. Alışmıştı o yüzüğe ve şimdi o gidince orası boş kalmıştı, eli oraya gitmişti istemsizce. Demir'in bakışları onun eline kaydı. Birkaç saniye baktı ve sonra birden bakışları tırmandı. Genç kadının ağlamaktan kızarmış gözlerine. Bembeyaz kaşlarını çatarak anlamsız bir biçimde donukça baktı. Onun neden bu kadar çok ağladığını şimdi kavramıştı. Onları orada görünce öleceğini sanmıştı. Daha önce onları defalarca yan yana görmüştü, ama bu başkaydı. İkisi de başkaydı bu sefer, bunu hissetmişti. Ve şimdi gerçeği kavrıyordu. Sabahtan beri onun gözüne batan ve her an parmağından çıkarıp atmamak için kendiyle savaştığı o metal parçası artık orada değildi.

Hazan kızgınca girişe yürüdü. Yanına gelince tereddütle bir adım atar gibi oldu fakat, birden durdu. Ancak kısacık bir an sonra başını yana eğip omuzlarının üzerine düşürdü. Elleriyle elbisesini sıkıca kavrayıp canı yanasıya sıktı.

"Seninle asla evlenmem, bu hatayı bir kez daha tekrarlamam!" Genç adamın kaidesiz yüzündeki, keskin dudakları kademsizce aralandı. Ona bakan ifadesiz gözleriyle çenesi gerildi. "Şu tatili öne al, Ecrin iyileşince hemen çıkıyoruz" dedi hırçın bir buyurganlıkla. Beyaz elbisesini savurarak giriş kapısından içeri girdi. Demir ona döndü. Bakışları o merdivenlere sapana kadar takip etti. Elini ensesine koyup dalgınca kaşırken, ihtiyatla kafasını salladı.

[illegible] bakarken, "Demir hiçbir şeye ihtiyacım var [illegible]" dedi yalvaran bu sesle, nasıl gibi mırıldandı. [illegible] nereden, ne zaman ve nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tam ehlileştirmek istercesine gezinen, şehvet kıvılcımları en hassas noktalarını ateşe veriyordu. Nefesleri genç adamın ağzında kesik kesik boğuluyordu, onun kollarının boynunu [illegible] sarmasıyla hareketlendi. Hazan gözlerini öyle sıkı yummuştu ki [illegible] ellerini genç adamın omuzlarına öyle bir gömmüştü ki [illegible] etine batıyordu. Gözlerinde şimşekler çakıyordu sanki, [illegible] ağrılar vardı kasmaktan kendini, onun kollarına tamamen [illegible] fazla uzun sürmedi. Kulağına dalga sesleri gibi genç adamın [illegible] sesleri geliyordu. "Demir!" adını haykırmasıyla, Demir'in [illegible] da onun çığlıkları iletti.

Bu öyle güzel bir şarkıydı ki, yıllar sonra duymanın zevkini çıkarmak istiyordu. Hazan acelesi dayanamaya başladı. Onun hazır olduğunu anlayınca, "Benden önce olmak! Bunu bensiz yapmana izin vermem" dedi. Genç kadının duyduğu son sözleri bu olmuştu. Dünya tepetaklak olurken her şey silindi. Boş bir dipsiz huzurun [illegible] bedeni kasılırken, sadece kendi hazzı kalmış, bütün olumlu ya da olumsuz düşünceler aklından silinmiş gitmişti. Kalp atışları kulaklarında çınlıyor, nabzı patlayacak gibi hızlanıyor, tenini vakum ve terlerini burnuna karıştıran ısıyla titriyordu. İki bedenin bir olduğu varlıkta yok olduğu anda nefesleri gözle görülmüyordu. Şu anda sadece kollarında olduğu adamın her şeyini hissetmek vardı. Demir ruhunu sanki ona oduncu vermiş gibi, kendi bedenine yaslanıp kalarak sıkıca sarıldı. Alnını alnına dayayıp, "Teşekkür ederim sevdiğim" dedi minnetle ve arzuyla. Ilık nefesi tenine çarpınca ürperdi.

Hazan kendine gelmeye çalışırken, aynı anda nefesini düzenlemeye de çalışıyordu. "Se... senin için... değil." Yutkundu boğazı acımıştı derin derin solumaktan. "Kendim için yaptım... Sadece kendim için erdemli olmayı seçtim."

"Olsun! Sen her zaman bir tek benim kadınım oldun ve yalnız benim olacaksın!" dedi dudaklarını genç kadının dudaklarına

Başını yana kıvırıp koltuğun yanına dayadı. Saçları yanağına doğru düz bir biçimde akıp, yanağının şeklini aldı. Bir tutamı gözünün önüne gelince alışık olduğu bir sakınlikle kulağının arkasına sıkıştırıverdi. Sonbahar yaprakları uçuşurken, eskileri yenilerle karışırken etrafta, o sadece bakıyordu. Neden hâlâ onu seviyordu? Eksilmeden artarak nasıl sevebiliyor, hayallerini gerçekleriyle nasıl aldatabiliyordu? İçindeki olduremediği adama neden dur diyemiyordu? Gözlerinin önünde bir sürü araba gidiyordu. İlerledikleri otoyolda, onlar bile belirsiz bir nesne gibi gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Nereye gidiyoruz ya da nerede kalacağız diye bile sormamıştı! Demir, kendince sormasa bile gereken şeyleri anlatmaya çalışmıştı. O da birkaç gündür tedirgin davranıyordu ona. Hazan ise bu bilinmezliğe yenilmiş bir şekilde bitap, sadece bir an önce bu işin bitmesini isteyecek kadar kararlı, dirayetli duruyormuş gibi davranıyordu. Fakat gerçek hiç de böyle değildi. Artık dönüşü olmayan bir hataya ve çıkışı olmayan bir yola sapmıştı, bilerek, isteyerek, mecbur kalarak! O kadar olumsuzluğun ortasında bir de evlilik fikri!

Demir'in bunu dile getirmesine elbette ki gerek yoktu, yaptığı her hareketinde bunu istediğini zaten vücut dili gösteriyordu. Bunu düşünmek istemiyordu! Bu olamazdı! Ona belirli dakikalar dayanamazken bir ömür nasıl katlanırdı, olmazdı. Bunu yapamazdı! Evlenmek, bu ne kadar kolay bir sözcüktü! Önceden olsa böyle düşünmezdi, fakat artık her şey değişmiş ve farklılaşmıştı. Biliyordu. Bunu bir kere yapmışlardı. Birlikte denemişlerdi. Olmamıştı. Tamam diyordu, bir an sonra karşısına geçip *"Âşık oldum!"* Dünyasını yıkarak söylediği işte bu söz, kalbine her seferinde ağır ateşten güller hâlinde düşüyor, ortalığı tozu dumana katarak viran ediyordu gönlündeki saf kalan saraylarını... Sağlam kalelere saldıran top mermisi gibi yıkıcıydı, bu hayatını mahveden iki kelime kadar bahtsızdı. Bunu hâlâ bu kalp hazmedemiyor her düşündüğünde, umuttum dediğinde, bir bakışı, ani bir hareketi tekrar kendini hatırlatıyordu. İçindeki bulanmış suları duruya çeviremiyordu, daha da bulandırıp balçık bağlatıyordu.

Ellerini sıkıca tuttuğu direksiyonu kavramış, bakışları yolda dümdüz bir çizgi hâlinde sessizce ilerliyordu. Kısa bir an başını

yanına çevirdi. Bakışları genç kadının üzerinde dalgınca gezdi. O günden beri sanki dili lal olmuş, susmuştu. Gerekmediği sürece konuşmuyor, gene tenine, ruhuna duvarlar örüyordu. Aklına bahçede gördüğü o sahne geldi, o günden beri hiç çıkmıyordu ki zaten aklından. Nefesini kesen, içine oturan zalim görüntü. Dünyanın başına çökmüş gibi olduğu, ateşlerde kavurduğu sahne. Hazan daha kötüsüyle karşılaşmıştı. Bunu hatırladı. Farkında değildi, direksiyondaki elleri sıkılaşmış, parmak boğumları beyazlamaya başlamıştı. O adama dokunuşu, içten sarılışı, ona bakışı... Gecelerini derdest etmişti. Ona bir zamanlar kendine baktığı gibi bakmıştı. O bakışı tanıyordu. Düşünmekten, artık kafayı yeme noktasına gelmişti. Hazan o adamı seviyordu! Onu gerçekten sevdiğini, o gece gözlerinde görmüştü. İçine bir şüphe, bir kurt girmiş, ufacık ısırıklar hâlinde kemiriyordu. Değerliydi onun için, ne kadar değerli olduğunu kestiremiyordu, fakat onu kaybettiği için gözlerindeki ağır kederi kimseden saklamıyordu. Zannetmişti ki onu tekrar kazanacak, gerekirse yalvarıp eskiye güzel günlere dönecek... O gece bu düşüncelerinin içine kocaman bir kara delik oturmuş, büyüdükçe onu da içine çekmişti. Ya Hazan farkında olmadan âşık olduysa! Bu teşhis ettiği soru beynini yiyip bitiyor, gizli bir virüs gibi tüketiyordu. O adamı sevmesi, âşık olması anlamına gelmezdi, fakat bakışları! Onların birbirine olan bakışları -aralarındaki güçlü bağ- gözlerindeki sıcak akım neyin nesiydi? Bunu kaldırmak seven bir erkek için o kadar zordu ki. Tatile gidiyoruz derken, kendi isteğiyle gelmesini istemişti. Zorunda kaldığı için değildi!

Bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Ecrin bacaklarını uzatmış, ufacık beyaz bacakları araba koltuğundan aşağı sarkıyordu. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar öne eğilmiş, tepesinde atkuyruğu yapılmış sarı saçlarından kurtulmuş birkaç buklesi gözünün önüne akmıştı. Şimdi o saç tutamlarını, parmağıyla arkaya atmak isterdi. Onun melek yüzünü açığa çıkarmak, kızına doyasıya bakmak. Dizlerinin üzerine koyduğu boya defterini, elinde renkli boyalarla itinayla boyuyordu. Yüzü o kadar ciddiydi ki, gören de şirket hesapları kontrol ediyor sanırdı. Gözlerinde Barbie bebek resimleri olan

pembe çerçeveli güneş gözlüğü, boynunda kocaman bir dürbün asılıydı. Kendince tatil havasına girmişti. En azından birileri mutlu dedi genç adam, kızı bu işe en çok sevinen kişiydi.

Ecrin bakışlarını yaptığı resimden kaldırıp annesinin oturduğu koltuğa çevirdi. Aracın içi çok sessizdi. Kimse konuşmuyordu. Galiba Demir'le annesi kavga etmişti! Bu çok yanlıştı. Arkadaşların kavga etmesi, hiç hoş değildi. Annesi ona söylerken kendisi çocuk gibi kavga ediyordu. Ah şu büyükler, hiç büyümüyorlardı! Arkadaşlar küser miymiş hiç?

"Anne küs müyüz?" dedi birden, dudaklarını hafifçe aralamış, gözlüklerini burnunun üzerine yıkmış, ondan gelecek cevabı ciddi bir ifadeyle bekliyordu. Hazan onun sorduğu soruyla emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde arkasını dönüp, koltuğun başından tutunarak kızına baktı.

"Bunu da nereden çıkardın tatlım, neden küselim seninle?"

Ecrin babasına baktı masumca ve geri annesine çevirdi bakışlarını. Ufacık aklıyla kavramaya çalışıyordu olanları. "Anne biz değil, siz neden küstünüz? Demir senin mutfağını mı batırdı? Hani biri mutfağına girince sen hep kızarsın ya 'mahvetmiş' diye." Bu sefer bakışlarını babasına çevirip dikiz aynasından gözlerini çakıştırdı. "Demir annemin mutfağına bir daha girme, o zaman siz de küsmezsiniz tamam mı? Ben de üzülmem... Ben annemin mutfağını hiç batırmıyorum, sen de batırma, orası onun yeri bize yasak! Sana söylemeyi unutmuştur, annelerin mutfağında çocuklar oyun oynamaz. Orada zararlı şeyler var." Dudaklarını gerçek bir kırgınlıkla bükerek, kendince ifade etmeye çalışıyordu.

Hazan'ın şok olmuş dudakları hafifçe aralandı, şaşkın göz kapakları havalandı. Söylediklerine hayretle bakakaldı. Bunu hissetmiş miydi? Bakışları kısa bir an genç adama kaydı. O da, kendisi gibi şaşkınca bakıyordu kızına.

"Canım neden küselim biz! Sadece benim başım ağrıyor ondan. Küs falan değiliz."

Ecrin babasına bakmaya devam etti. Elindeki boya kalemini evirip çeviriyordu parmaklarının arasında. "Ama sen Demir'le kaç

günlür konuşmuyorsun anne, hep mi başın ağrıyor?.. Ama akşam teyzemle konuştun, dedemle de konutun, o zaman geçmiş miydi ağrın? Şimdi gene mi ağrıyor? Küsmeyin tamam mı?" Parmağını salladı. "Kavga yapmak ayıp, siz çocuk değilsiniz çok ayıp, cık cık cık! Anneler kavga yapmaz." Başını tatlı bir şirinlikle sarstı. Kendine göre ciddiyetle, hırçınca gözlerini devirdi.

Demir, Hazan'a baktı. Gülseler mi, ağlasalar mı bilemediler. Evlatlarından azar da işitmişlerdi!

"Ne yaptın valizlerde eksik var mı?" dedi genç kadına, uyarırcasına göz kırpıp, arka tarafı işaret etti. Bir konu açma çabasına girişti. Hazan önüne döndü. Kızı onların aralarında olan gerginliği anlayacak kadar büyümüş müydü? Ecrin artık gerçekleri kavrayabiliyordu. Sıkkınca bir nefes saldı. "Evet, bir eksik yok her şey tam." Sesini kontrol altına almaya çalışarak yumuşaklık katmaya çalıştı, fakat ne kadar denese de sesi hem metalik, hem de ruhsuz çıkmıştı. Bakışları gibi onların da feri özü yoktu.

"Anne benim plaj havlumu koyduk mu, hani kelebekli olan, sonra baretlerimi unutmadın değil mi, onları bana dedem aldı? Demir dedem bana Barbie baretleri aldı, sana gösteririm tamam mı?" Hazan dikiz aynasından kızana baktı. "Koyduk annem, hem de iki tane koyduk ya."

Ecrin'in neşesi geri gelmiş gibiydi, gözleri daha dolu doluydu, az öncekine nazaran parlıyordu. Demir'e baktı sevinerek, ardından itinayla kucağında duran boyama defterine geri döndü. Bir taraftan resim yapıp, bir taraftan bal tadındaki dudaklarını hiç susturmadan konuşturuyordu. Ecrin gevezelik yaparak farkında olmadan ortamdaki negatif elektriği de yok ediyordu.

"Demir bana yüzme öğreteceksin değil mi? Hem ben uçurtma da uçuramadım daha, söz vermiştin ama ben hasta oldum. Bana uçurtma yapacaksın değil mi?" Dudaklarını sıkıntıyla ve hayal kırıklığıyla uzatıp otladı. "Hep zaten hasta oluyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Tatil de zamanında oldu. Keşke uçurtma uçurduktan sonra hasta olsaydım, değil mi Demir? O zaman ben de biraz öğrenmiş olurdum tatilde uçurtardım."

Hazan kızının kırılgan ruh hâliyle, yeni yeni tanışıyordu. Daha önce hastalığında hiç yakınmamış, şikâyet edercesine konuşmamıştı. Ona alışmış gibiydi ve hep bilinçli davranırdı.

"Öğreteceğim meleğim, hatta birlikte balık bile tutacağız üzülme sen... Çok vaktimiz olacak orada. Biz tutacağız, annen bize balıkları pişirecek."

Kızına dikiz aynasından duru bir şekilde gülümsedi. Ecrin ellerini, aklına bir şey gelmiş olacak ki dudaklarına kapatıp, "Alpay dayım hep balık tutmaya gidiyor, sonra da hep marketten alıyor değil mi anne? Teyzem ona hep kollarını bağlayıp, kafasını sallayarak gülüyor, çok komik yapıyor" diye önce teyzesinin taklidini yaptı, sonra da kıkırdamaya başladı. Hazan kendini zorlayarak dudaklarına zoraki bir gülümseme koyup hafifçe döndü.

"Evet, şansı yaver gitmiyor bir tanem, ama yakında açılır herhâlde."

"Anne '*yaver gitmiyor*' ne demek?"

"İyi şanslı değil demek meleğim" dedi babası Hazan'ın gene daldığını fark edince.

Hazan hastaneden çıkarken Ecrin ona, "Anne Demir'in kızı var mı?" sorusuyla afallatmıştı. O an ne diyeceğini bilememiş, ilk defa ona doğru cevap vermek istemişti. "Evet, var bir tanem" dediğinde Ecrin dudaklarını üzgünce bükmüş, omuzlarını düşürüp kırgınca nefesini dışarı salmıştı. Ona kederle bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Sanki bundan hiç hoşlanmamış gibi. "Uf be! Kızı onu çok seviyor olmalı. Çünkü onun babası çok iyi, Demir çok iyi biri değil mi anne?" diye sormuştu.

Belki de artık Ecrin büyüyor ve bir şeyleri kavramaya başlıyordu. Onu hep gözünde meme emen, böyle şeyleri düşünemeyen birisi gibi görmüştü fakat yanılmıştı. Ecrin kendi düşüncelerini yönetmeye başlamış, fikirler üretmeye, hayal kurmaya başlıyordu. Belki de yaşıyla alakalı bir dönemdi, fakat kızı artık daha farklı bakıyordu onlara, Demir ne zaman onlara gelse ikisini hep göz hapsine alıyordu. Bunu bu sefer daha iyi anlamıştı. Demir'le bu konuyu konuşmuştu. Orada ondan uzak durmasını söylemişti. O da istemediği

sürece ona yaklaşmayacağını söylemişti, fakat durum değişmişti. Ecrin'in az önceki söyledikleri bu durumu çürütüyordu. Artık istese de ondan uzak duramaz, ondan kaçamazdı. Ecrin için hep onunla diyalog kurmak zorunda kalacaktı ve tabii bir de bebek konusu olacaktı. Bunu ona nasıl açıklayacaklardı?

Yolun geri kalanı boyunca İstanbul çıkışına kadar Ecrin hiç sıkılmadan sohbet etmişti. Onun sevdiği şarkıların olduğu Pepe CD'sini takmışlardı ve o da arkada kendince neşeyle şarkı bile söylemişti. Yolculuk yaparken şarkı söylemeye bayılıyordu. Ama şehir dışını çıkıp da yol uzamaya başlayınca oturmaktan sıkılmış ve sorular başlamıştı.

"Anne ne zaman geleceğiz, ne kadar var daha?"

"Anne burası neresi, biz nereye gidiyoruz? Anne arabalardaki çocuk bana dil çıkardı."

"Anne bebeğimi yatağın üzerinde unutmadın değil mi, o tek başına kalırsa çok korkar? Bana şapka alacaktık unuttun mu, onların hepsi eski, ufak geliyor."

Kendince bir sürü soru üzerine soru üretip, hepsini sıraya dizerek sormuştu. Orada kaldığı sürece nasıl oynayacağını, gittikleri yerin yakınında hiç orman olup olmadığını bile sormuştu. Galiba uyumadan önce en son sorduğu şey, uçurtmanın rengiydi."

Hazan arka tarafa uyuyan kızına baktı. Başını yana düşürmüş elleri kucağında duruyordu. Alt dudağını içeri almış hafifçe emiyordu. Bunu hâlâ bırakmamıştı. Demir arkadaşının yazlık evine sürerken arabasını, genç kadın bakışlarını yan cama çevirdi. Geçtikleri güzergâhta kafeler, restoranlar, mağazalar ve hediyelik eşya dükkânlarının olduğunu fark etti. Didim'deki beyaz yapıların önleri rengârenk dükkânlarla doluydu. Caddenin üzeri tatilciler, turistler ve hediyelik elişi eşya satan insanlar tarafından doldurulmuştu. Demir yol boyu ilerleyerek, caddedeki yol ayrımına girdi. Açıklık bir alanda, sahil kenarı boyunca yarım saat kadar ilerledikten sonra, sahile inen ince dik bir patika yoldan girip, aşağı sakince ilerledi. Burada yol boyu sık olmayan ağaçların arasından geçip, ileride yeşilliklerin ve sahilin sere serpe durduğu yere geçiş yaptı. Manzara

müthişti. Cennetten vaha gibi. Karşılarına iki katlı ufacık evlerin bulunduğu bir yol çıktı. Evler sahil boyu seyrekti ama çok uzak değildi. İlk birkaç tanesini geçtiler, ilerideki şirince bir evin bulunduğu yere yaklaşıp, araba yoluna saptılar,

Ev o kadar ufaktı ki, sanki minyatür model gibi duruyordu. Kart posterlerin resim için aradığı nitelikte bir görsellik ziyafetine davet ediyordu. Sadece tek başlarına gelecek çiftler için dizayn edilmişti ve özel yapım olduğu da etrafındaki düzenden belli oluyordu. Verandası kumsala bakıyordu. Kenarları çitle çevrilmiş bir bahçesi ve bir sürü ağacı vardı. Verandanın hemen yanında kocaman bir söğüt ağacı bulunuyordu, dalları verandayı haşmetiyle gölgesine almıştı. Genç kadının kalbi hızla atmaya başladı. Sanki her atışında, "Hata yapıyorsun geri dön" diye döşüne baskı yaparak sinsice vuruyordu. Burada her şey değişecekti. Tek gelip, bir olup döneceklerdi, belki de hiç istemese de...

"Hazan iyi misin? Burayı beğenmedin mi?"

Hazan tedirgin bakışlarını Demir'e çevirdi. Arabanın durduğunu unutmuştu ve dakikalardır düşünceler içinde eve bakıyordu. Genç adam ona kaygıyla bakıyordu. Ne düşündüğünü kestiremediği belliydi. Onun sık nefes alış verişlerini, eve bakan boş gözlerini fark etmişti. Pişman olmuş, mecbur kalmış gibi bakıyordu.

"İyim, yol yordu galiba" dedi rahatsız ses tonuyla, içinden gerginlik okunan bakışlarıyla. Başını eğip emniyet kemerini açarken, saçları yüzünü örttüğünden yanaklarının kızarmasını saklamıştı.

Araçtan indiklerinde Demir bagaja yöneldi. "Arabayı boşaltayım, Ecrin'in uykusunu bölmek istemiyorum, içeriye bakalım eğer söylendiği gibi temizlendiyse onu hemen yatırırız, yoksa biz içeriyi halledene kadar araçta kalsın." Düşünceli yanıyla valizleri indirip, yavaşça aracın kapağını kapattı.

Hazan o sırada evin ön tarafına yöneldi. Yüzüne taze deniz havası çarpıyor, kulağına dalga sesleri vuruyordu. Denizin o taze tuzlu kokusunu ciğerlerine doldurasıya, doyasıya alabiliyordu. Evin tahta verandasına geçtiğinde kollarını kendi bedenine sarıp yavaşça ilerlemeye başladı. İleride bir tane tahta tabure vardı. Onun yanı-

na yaklaştı. Üzerine dolmuş kumları eliyle süpürdü. Bakışları, çarşaf gibi berrak denize kaydı. Üzerine oturduğumla bir anın burada kal mamayı diledi.

Önünde deniz, yan tarafta dağın manzarası, yeşilin asıl rengi ve ağaçların haşmetli görüntüsü... Derince bir iç çekip bakışlarını kayalıkların olduğu tarafa çevirdi. Dalgalar onların üzerini aşarak vurmuyordu belki, ama soğuk kış geceleriyle onların nasıl da dal galarla ıslandığını, dalga kıranların nasıl savaştığını düşünmekten de kendini alamıyordu. Tıpkı kendi gibi! Tepesinde uçuşan deniz kuşlarının sesleri, mutlu ve özgürce kanat çırpışları kulağını dol duruyordu. Onların aç ya da farklı bir arayışta olduğunu düşündü, dertlerinin sadece bir dilim aş olduğu bir hayat... Öyle güzel viyakla yıp asilce süzülüyorlardı ki denize doğru pike yaparak, sonra birden tekrar havalanıyorlardı. Kanatlarını hiç çırpmadan açıyorlar ve kı pırdatmadan süzülerek uçuyorlardı. Ufacık bedenleri öyle zarif ve esnekti ki, inişe geçerken onların bir an dalgalara çakılacağını sanı yordu insan.

"Çok güzel değil mi? İnsana hem sonsuzluğu, hem de bitişi hatırlatan bir yer." Çevresine bir göz attı. Önce yere, sonra başının üzerinden sarkan söğüt ağacının dallarına, sonra da göz alıcı kırmı zı, mavi, sarı renklere bürünmüş olan gökyüzüne baktı.

"Öyle, bizim gibi!" diye ruhsuzca mırıldandı ve ardından başını yana kırıp, omuzlarının üzerine çenesini devirdi. Hazan dalgın başı nı kaldırıp, zarif bir dönüşle, yanında duran adama tutukça baktı. Ne kadar zamandır buradaydı? Ellerini göğsünde bağlamış, omzunu kapının pervazına dayamış, dışarı uçuşan tül eşliğinde ona değiş şik, daha önce görmediği karmaşık duygular eşliğinde bakıyordu. Neredeyse tüm duvarı kaplayacak kadar büyüklükteki verandaya açılan sürgü kapının içinde tüller hafif esen rüzgârla uçuyor, genç a dam içinde hayal gibi görünüyordu. Hazan'ın kafasında bir şimşek çakıverdi. Saçmalamadan yerinden doğruldu. Demir onun neden kalktığını anladı.

"Ecrin'i yatak odasına yatırdım. Söylendiği gibi, etraf tertemiz, her şey yerli yerinde kullanıma müsait!"

Hazan hiç konuşmadan yanından geçip içeri girmek için hareketlendi, niyeti de buydu zaten. Demir genç kadının koluna dokunup nazikçe tuttu. Hazan olduğu yerde durunca başını biraz ona yaklaştırıp, kadife gibi bir sesle aklındakini söyledi,

"Hazan, kızımın arabada söylediklerini duyduktan sonra seninle aramızdaki olan şey -bu her neyse- onu bir kenara koymamız gerektiğini düşünmüyor musun? Onun neleri fark ettiğini sen de biliyorsun. En az benim kadar. Kendi aklmca neler düşünüyor... Biz burada ona gerçeği söylemeyecek miydik? Aklını daha fazla bulandırmayalım, zaten karmaşık olmaya başladı belli. En azından burada kaldığımız sürece, onun mutluluğu için bir şeyleri bir kenara bırakamaz mısın? Bir müddet bana sabredip katlanamaz mısın?"

Bu kelimeleri dile getirmesi onun gibi bir adam için bile o kadar zordu ki, kendini ifade etmeye alışık değildi ve ne zamandır hep kendini açıklamak zorunda kalmaktan yorgun düşüyordu. Savaşmaktan vazgeçmiyor, ama kan kaybettikçe de gücü azalıyor, umutsuzluğa kapılıyordu.

Hazan kolunu yavaşça silkeledi. Genç adamın eli yanına yumruk olup düşerken, genç kadın uçan tülü yakalayarak, içeri adımını attı. "Yorgunum Demir, çok yorgun. Kızıma ihtiyacım var ve yalnız kalmaya. Dayanacak gücüm kalmadı artık görmüyor musun?" dedi içeriye girerken buruk bir sesle ve kayboldu.

Etraf ne kadar umurunda bile olmasa, Ecrin için içeriye bakmalıydı. Tehlike arz eden bir şey varsa müdahale etmeliydi. Bakışlarını itinayla içeride gezdirmeye başladı, beyaz badanası aydınlık bir hava katmıştı ve köşede ufak bir le tipi beyaz deriden yapılma koltuk takımı dikkatini çekti. Duvar dibinde Amerikan mutfağı ve gene beyaz ağırlıklıydı. Çok büyük değildi, fakat küçük de sayılmazdı, dışarıdan daha ufak durmasına rağmen içerisi oldukça ferahtı. Sakince salonu adımlarken, ayağının altında bulunan yumuşacık halının dokusunu teninde hissetti. Parmakları yumuşak halının tüylü yapısına gömülüyordu. Açık mavi halı herhâlde buradaki tek renkli ayrıntıydı. Duvara montajlı televizyonun altındaki ünite de beyazdı ve ünitenin üzerinde siyah çiçek deseni vardı. Duvarın dibinden üst kata

merdiven uzanıyordu. Merdivenin dibinde vazolar ve süs eşyaları vardı. Büyükler için sorun değildi, ama Ecrin inip çıkarken koşturduğunu bildiğinden, üzerine düşebilir ve yaralanabilirdi.

Arkasını döndü birden. Demir ellerini cebine koymuş üzgün gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Mavi denizin gözüktüğü camın önünde o kadar heybetli duruyordu ki, sanki sonsuz gibi. Tüm azametiyle ona hükmederek bakıyordu. Gözleri onun üzgün bakışlarında kısa bir an yok olur gibi olsa da, bu uzun sürmedi. Duru bir sesle onunla konuştu, kendi bile bu kadar yumuşak konuşabildiğine inanamadı.

"Merdivenlerdeki süs eşyalarını kaldırmak lazım, Ecrin onlara takılabilir. Merdivenleri hep koşarak inip çıkmayı seviyor." Başını yana çevirdi. Kaşıyla köşeyi gösterdi. "Bir de şu cam vazo, onunla oynayabilir. İçindeki renkli taşlar dikkat çekici duruyor. Dikkatini çekeceğine eminim, emanet ev kırmasını istemem. Onu da kaldıralım." Biçimli kaşının tekini kaldırdı. "Bunu yapar mısın?" Zavallı kadıncağızın sesi değişmişti.

Deminkine nazaran daha sıcak bakarak, kendince ateşkes ilan etmişti. Genç adam bir iki saniye ona baktı, sıcacık bir şekilde içinin ısındığını hissetti onun yumuşak bakışlarıyla ve ne yapmaya çalıştığını anlayınca, kafasını sallayıp onayladı. "Tamam, hallederim ben fark edemedim." Hazan önüne dönmeden önce, "Ben biraz dinlenmek istiyorum, senin için sorun olur mu başım ağrıyor?" Ki bu doğruydu başı çatlayacak derecede ağrıyordu. Genç adam tek kaşını kaldırınca, "Ecrin uyanınca beni fark edemezse tedirgin olabilir, bilmediği bir yerde uyanmaya alışık değil."

"Yok, ben onunla ilgilenirim... Sen keyfine bak."

Hazan merdivenlere yöneldi. "Çok keyfim var, neredeyse ortadan ikiye bölüneceğim kasmaktan!" dedi derinden gelen iç germe eşliğinde. Demir ilk defa onun homurdanarak merdivenleri çıkmasına tebessüm etti, duyduklarıyla.

Hazan ayağının altında pat pay eden medefe kaplama merdiveni sonunda bitirdi. Zaten öyle fazla basamağı yoktu, fakat yol kısa da olsa, beden yorgun olunca yokuş gibi geliyordu. Üst kata çıktı-

gında, sadece iki oda vardı. İlkine yöneldi, kapısını açtığı odada tek kişilik yatak ve yanında tek bir komodin vardı. Uzunlamasına yapılan odayı tek kapılı bir pencere aydınlatıyordu, bakışları tavanına kaydı. Farklı bir şekilde yuvarlak cam dizaynı vardı ve geceleri gök yüzünü buradan izlemek güzel olmalıydı. Eğer o tavandaki cam olmasaydı, bu ufak odada yatan insanın cam daralır diye düşündü. Kapısını kapatıp hemen bitişindeki kapıyı açtı. İçeri girdi. Burası da pek büyük değildi, ama en azından daha ferahtı, insanı boğmuyordu. İçeride büyükçe bir yatak ve karşısında iki kapılı bir gardırop vardı. Burasının camı bayağı büyük olmakla beraber, içeriye güneş tam bu biçimde süzülüyor ve ufak odayı genişletiyordu. Yatağın başında komodin yerine iki tane yuvarlak fiskos sehpa vardı. Burası da beyaz ağırlıklıydı, tatilin ve aydınlığın rengiydi, duvarları da buz beyazına boyanmıştı. Gözleri yatağa kaydı. Ortasında tatlı bir biçimde ufacık kalarak yatıyordu. Demir üzerine pike örtmeyi ihmal etmemişti. Baba olmayı öğrenmiyordu, hatta çok iyi bir babaydı, hakkını yememeliydi. Bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Yatağa yaklaşıp üstüne usulca çıktı. Başını yastığa koydu. Cenzine bildik koku yayılmaya başladı. Yasemin kokuyordu yatak, her zaman kullandığı kokuydu bu. Demir temizlikçi tutup önceden evi temizletmişti, bu kokuyu hatırladığını bilmiyordu. Gelirken söylemişti, arkadaşından iyi birisini bulmasını rica ettiğini. Kızına bakacak şekilde yan yatıp elini onun ufacık göğsüne koydu. Elinin altında onun sakin kalp atış ritmini ve düzenli nefes alış verişlerini hissederken, beyni bir sürü soruyla cebelleşmekten yorgun düşmüş olarak kendini kapamaya almıştı. Gözkapakları ağırlaşıp kapanırken hissettiği tek şey kızının rahatlatıcı sıcaklığı, sakince dışarı saldığı nefeslerinin arasında kayalara vuran dalga seslerinin ninnisiydi. Bunlar birleşince huzurun sesi kendi bedenini de rahatlatıyordu.

Demir bakışlarını tezgâhın üstündeki güzelliğe çevirdi. Yataktan kalktığı için sarı saçları kıvır kıvır olmuş, omuzlarına dökülmüş, gözleri hafifçe kızararak şişmişti. İri mavi gözlerini masumca belertmiş, onun domatesleri doğramasını seyrediyordu. Elinde tuttuğu peluş ayısına daha da sarıldı. Tezgâhtan sarkıttığı bacaklarını sallamaya başladı bir ileri, bir geri.

"Dikkat et Demir, elini keseceksin."

Genç adam kirpiklerini kaldırıp arasından mavilliklerini ona çevirdi. Onun kendisi için endişelenip, gözlerini kocaman açıp baktığını görünce yaklaşıp, burnunu öptü. Ona dokunmayı seviyordu.

"Merak etme meleğim ben alışığım, böyle hızlı doğrarım, ama çocuklar bıçakla oynamaz biliyorsun değil mi? Sakın bunları biz yokken elleme zararlı."

Ecrin elini burnuna götürüp, "Sakalların gıdıkladı, Demir kes onları" dedi kıkırdayarak, ardından ciddi bir ifadeyle devam etti. "Evet, annem onların parmaklarımı doğrayacağını, çok acıyacağını ve parmaklarımın tırnak gibi hiç daha uzamayacağını söyledi. Yani parmaksız kalırmışım, bu çok kötü, insan parmaksız yemek yiyemez, resim de yapamaz, ben istemem parmaksız kız olmayı." Gözlerini dehşetle kısıp babasına baktı. "Demir parmaklar neden uzamıyor? Ama tırnaklar hep uzuyor, parmaklar neden büyümüyor hep aynı?"

Genç adam domatesleri tencereye koyarken onun sorusunu düşünüyordu. Ecrin ve soruları, bu kız nereden buluyordu bu tuhaf tuhaf soruları? Her seferinde sorular daha da zorlaşıyordu, bir türlü ona verecek cevap bulamıyordu.

"Bilmem, her hâlde uzamadığındandır, kemikler var ya ondan!" dedi bir şey bulamayınca, en saçmasından bir açıklamayla. Acaba Hazan buna nasıl cevap verirdi diye düşündü, bulamadı! Ecrin'in ağzının içi laf doluydu.

"Akıllım tırnaklar çok suda kalınca uzuyor çiçek gibi, ama parmaklar çiçek değil ki uzasın, ben biliyorum bir çizgi filmde görmüştüm. Çocuğun tırnakları sulanınca uzamıştı, ama parmakları değil. Ne saçma ama değil mi? Parmaklar uzasaydı yemek yiyemezdik zaten."

"Hımm akıllıca, haklısın galiba su tırnakları besler, o yüzden sık sık ellerimizi yıkamalıyız değil mi?" Geçen gün de, *"Allah'ın"* nasıl olduğunu sormuştu. *"Bizi nasıl görüyor, saklanınca bulabilir mi?"* demişti. Allah'ım onun aklına gelen kendi aklına gelmiyordu. Nasıl bir beyni vardı böyle filozof gibi?..

Demir işi bitince kızına yaklaşıp onu kucağına aldı. Onu artık a-

lıştığı gibi bacaklarını açarak yanına oturtup, işaret parmağını onun ufacık yanaklarının arasında kaybolmaya yüz tutmuş burnuna değdirdi. "Senin şu çiçekler fena uzamış birlikte keselim mi meleğim?" Ecrin elini kaldırıp tırnaklarına baktı. "Evet, annem kesmeyi unutmuş galiba, zaten hep başı ağrıdı ya ondan." Babasına baktı. "Tamam keselim, içinde o siyah topraklardan yetişmesini istemiyorum, çok iğrenç gözüküyorlar o zaman." Suratını ekşitip, burnunu kıvırdı. "Iyy iğrenç!" dedi ciddi bir tiksinmeyle.

Demir onun bu tatlı hâlini içine sokmak istedi, elini başına dayayıp yanağından içten bir buse aldı. "Demir sakalların gene batıı." Ufacık elleriyle yanağını okşadı. "Hep unutuyorum meleğim ama onlar da çabuk uzuyorlar, kessem de gene çıkıyor çiçekler gibi" dedi kızının gözlerine bakarak. "Üzülme Demir ben onlardan sıkılmıyorum, hoşuma bile gidiyor gıdıklaması, ama bazen batınca sevmiyorum tamam mı? Bazen kes, bazen kızmam."

Demir tırnak makasını eline aldı. Diğer eline kızının ufacık parmaklarını aldı. Aslında şimdi o parmakları yemek istiyordu. Tırnak makasını yaklaştırırken biraz tedirgindi. Bu iş kendi tırnağını kesmeye benzemiyordu! Onun ufacık tırnakları o kadar narin ve bir o kadar küçüktü ki, canını yakmaktan korktu. Ecrin başını aşağı eğmiş, güzelim ipek sarı saçları yüzüne düşmüştü. Ufacık baldudakları ıslak bir biçimde parlayarak hafifçe aralanmış kendini hazırlıyordu. Babasının dikkatle tırnaklarını kesmesini sakince izliyordu. Fakat ilk defa annesinden başka birisi kestirdiği için biraz korkuyordu, hâli tedirgindi. Canının yanmasını istemiyordu nitekim.

"Demir etimi kesme tamam mı, sonra çok acıyor? Bazen etim kesiliyor, sonra o gün hep acıyor, üflemek zorunda kalıyorum parmaklarımı." Gözlerini ciddiyetle tırnak makasına mıhlamış, dikkatle bakıyordu. Demir kafasını kaldırıp güven veren gözlerini kızına çevirip tebessüm etti. Dudağının kenarı kıvrılınca, yanağında hafifçe içeriye doğru tatlı bir biçimde çöküntü oluştu.

"Aşk olsun meleğim, hiç keser miyim etini dikkat ederim, senin canın yanınca benimki de yanıyor!" Ona güven aşılayan kadife gibi şefkatli sesiyle mırıldandı.

Ecrin'in bir anda gözlerinde yıldızlar oynaşarak kısıldı, diğer eliyle dudaklarının üzerine koyup tatlıca kıvrılan dudaklarını saklayıp, sesli bir şekilde kıkırdamaya başladı. Öyle ki, onun canlı kahkahası evin içinde neşeyle yankılanıyordu. Genç adam başını kaldırıp, ona kaşlarını kaldırarak bakmaya başladı. Neden güldüğünü kavrayamamıştı! Hâlâ gülen tılsımlı sesinin arasından, "Aşk olmasın Demir! Aşk olursa biz evlenmek zorunda kalırız değil mi? Ben daha küçüğüm seninle nasıl evlenirim?" Bu benzetme genç adamı gerçekten eğlendirmiş gibiydi.

"Kim evleniyormuş bakalım?"

Genç adamın gözlerinde garip bir parıltı belirdi.

Ecrin başını kaldırıp annesine baktı. Demir de şimdi ona bakıyordu. Hazan uykudan yeni kalktığı için bakışları hâlâ mahmur, yanağında ise yastıkların izi duruyordu. Yüzünü yıkadığı nemli kirpiklerinden belli oluyordu, kızarmış gözlerini ok ok çevreliyor, daha koyu mavi gibi görünmesini sağlıyordu. Bu hâli o kadar güzeldi ki.

"Anne Demir bana aşk olsun dedi! Aşk sadece sevenlerde olur değil mi, teyzem öyle söyledi?"

Bu tuhaf derecedeki eksantrik soruyla Hazan, kendini zorlayarak yüzünden gülümsemeyi sildi. "Evet, annem aşk sadece sevenlerde olur, ama arada bu sözcüğü insanlar sevdiklerine söylerler. Kötü bir söz değil bu! Aksine güzel bir kelime... Demir ondan sana böyle demiş."

Hazan kızına uzanırken Demir oturduğu sandalyeden kalktı. "Bitti meleğim hadi ellerini yıkayalım." Hazan, Demir'in elindeki tırnak makasına baktı. Kaşları hafifçe şaşkınlığın verdiği tepkiyle çatılırken, "Demek tırnaklar temizlendi, hadi ben de ellerini yıkayayım senin." Kızını kucağına aldı. "Gel kelebeğim sonra da yemek yaparız birlikte." Bu arada çocuklar, türlü cambazlıklar, zarif numaralar yaparak durmadan kımıldanıyordu.

İlgiden hoşlanan Ecrin annesine tatlı bir biçimde baktı. "Anne Demir yemekleri yaptı. Ben de ona yardım ettim, domatesleri ve biberleri yıkadım." Hazan kızıyla birlikte Demir'e döndü. İfadesi biraz farklılaşmış olarak. "Sen yemek yapmayı bilmezsin!" dedi birden şa-

şırmışçasına. Beceriksiz olduğundan değil, daha önce hiç yaparken görmediğindendi. Adam geniş omuzlarını sarstı, Hazan'ın gözlerindeki şaşkınlığı görmek hoşuna gitmişti.

"Öğrendim... Şimdi yapıyorum." Makası kutusuna koyup, kızına uzandı. Ecrin'i kucağına aldı. "Ben de elimi yıkayacağım zaten, biz yıkarken sen de sofrayı hazırlarsın, Ecrin acıktı? " Kızıyla lavaboların olduğu merdivenin alt kısmına yöneldi.

Hazan önündeki yemeklere bakıyordu. Pilav, et sote ve salata. Bunları gerçekten Demir mi yapmıştı? O önceden yumurta bile kıramazdı. Çatalını tabağındaki ete batırdı. Yukarıya kaldırıp bakmaya başladı, ne aradığını bilmiyordu, ama bir şeyler yanlıştı. Demir yemek yapamazdı!

"Öyle bakınca karnın doyuyor mu? Korkma içine zehir koymadık... Biraz Ecrin tozu ekledik, birazcık da bal parmak" dedi, masada iştahla yemeğini yiyen kızına bakıp göz kırparak. Ecrin ağzına pilavı doldurup zorlanarak yuttu. "Evet, ben ona yardım ettim birlikte yaptık, bal da ekledik. Anne Demir de senin gibi parmaklarımı öpüp, 'bal bunlar' diyor, biliyor musun? Ama ben bala batırmadım ki onları, nasıl oluyor?! Ben baktım balı da yok" dedi bir parça da ekmek koparıp ısırdı. Hazan çatalındaki yemeğini ağzına aldığında, bakışı karşısında duduğunun kıyısı çarpıkça kıvrılıp ona bakan genç adama kaydı. Tek omzunu çocukça bir hareketle sarstı.

"Nereye sakladın?"

"Neyi?" dedi Demir, yemeğinden bir lokma daha alırken.

"Yemekleri yapan kişiyi tabii ki... Ya da buralarda restoran falan mı var?"

"Sen cidden inanmıyorsun bana. Ama bu kez ben yaptım bunları."

Demir yemeğini yemeye başlarken, Ecrin başını sallayarak hem oynuyor hem yemeğini yiyordu.

Genç adam Ecrin'i kucağına alıp üst kata çıkarken, Hazan arkasından elinde oyuncaklarıyla onu takip ediyordu. Yemek sonrasında televizyon izlerken babasının kucağında uyuya kalmıştı. Merdiven bitip de kapıların yanına gelince genç adam durdu. Hangi odaya ge-

...yeğini bilemedi. Burada sadece iki oda vardı ve nereye gideceğini, ...sel yapacaklarını hâlâ konuşmadıkları için bocalıyordu! Hazan da ...nun arkasında durmuştu. Genç kadın bir an ne yapacağını bile... Midesi kasılmış, avuçları terlemeye başlamıştı. Hangi kapıyı ...ağına karar verememiş gibi duralayınca, odaya doğru bir adım ...ti ki Hazan öne hızlı bir adım atıp bu çabasının önünü kapa... ufak odanın kapısını açıp içeri girdi. Lambasını yakıp yatağa ...ştı. Demir hâlâ kapının önünde donmuş bir şekilde bekliyor... Bunu yapacağından hâlâ emin değildi! Açık bir davet olmuştu!

Ecrin'in ılık nefesi boynuna çarpıyor, vücuduna göre çok hız... Hazan kalbini kendi bedeninde atıyormuş gibi hissediyordu. Ufacık bedeni ellerinin arasında masumca duruyordu. Ne kadar korumaya muhtaç olduğunu bir kere daha kanıtlıyordu. O kadar aciz geldi ki, kendini korumaktan bile bir haber uyuyordu meleği... Kızıyla kısa bir tereddütten sonra içeri girip Hazan'ın açmış olduğu yatağa yak... Ecrin'i usulca yatağa bırakırken genç kadın kızının ayaklarına ...rarak mavmunlu pantuflarını çıkarmaya başlamıştı. Yerler mer... olduğu için üşütmesinden korkup pantuf giydirmişti. Demir ...nun önüne geçip onları seyretmeye başladı. Hazan kızının üzeri... ufak çiçek desenli pikeyi kapatıp kollarını dışarı çıkardı. Pijama ...nunun kollarını düzeltti. Sağ ayağını pikesinden dışarı çıkarıp el... aldı sonra da öptü.

"Bir ayağı dışarıda mı yatıyor?" diye sordu.

Demir kızının ufacık ayağına sevgiyle bakıyordu. Hazan elini kızının saçlarında gezdirip oturduğu yatağın kıyısından kalktı.

"Evet, onda sana benzeyen çok şey var, bu da onlardan biri." Ka... yanaşıp eşikte durdu. Demir yerinden doğrulup kızına yaklaştı dudaklarını saçlarına dokundurup, kokusunu derince içine çekerek öptü. O da Hazan'ın yanına geçti. İkisi de bir süre sessizce kapının eşiğinde kızlarının melek gibi simasını izlediler. Bir ömür izleme... devamayacakları tek şey... Hazan arkasını dönüp merdivenlere yönelirken, "Kapıyı kapatma, gece korkunca yanıma geliyor, kork... istemiyorum" diye bilgilendirdi tekrar. Öğreneceği çok şey vardı.

Banyoya gidip uzun uzun yıkanarak tüm stresinden arınmıştı. Şimdi de kafasının içindeki sorulardan kurtulmaya çalıştıkça kadar çok istese de yapamıyordu. Üzüntüyle içini çekti. Hazan boyle bir karar değişikliğine yanaşmayacağını biliyordu. prensip sahibi bir adamdı. Aldığı kararları uzun uzun düşünürdü alırdı ve değiştirmezdi. Bu da onu açıkçası geriyordu. Derken o hale burunmuş Hazan, şimdi de bakışlarını gökyüzüne dikmiş, elinde de sıcacık kahvesi yıldızlara bakıyordu. Saçlarını geriye taramış bir bezinden açık yeşil elbisenin üzerine ince bir hırka almıştı. Deniz yakın oldukları için biraz serin gibi olmuştu hava, fakat içinde bir yerlerde bu soğuğu bile fark etmeyen bir yanı vardı. Aslında o kadar çok gergindi ki! Vücudundaki bu gerginliği, tedirginliği, şüpheleri ne bu kahve ne de başka bir şey alabilirdi.

Akşam olmaya başladığında karanlığın çökmesi gibi, onun da içine karamsarlık çökmeye başlamıştı. Aklına olacaklar düğüm tuğunde, karnına ağrılar saplanmaya, tuhaf hareketlilikler olmaya başlıyordu. Ve gece olmaya başladığında ise bu ağrılar artıp, midesine kramplar hâlinde yayılmıştı. Bunu yapabileceğinden hâlâ emin değildi. Kendine güvenmiyordu. Ona dokunmasına nasıl izin verecekti? Yorgun bir tavırla içini çekip omuzlarını silkti. Kupasından bir yudum daha alıp göğsünün üzerinde tuttu. Gecenin içinde yıldızların ışığı griye çalıyor, etrafı aydınlık tutuyordu. Ay denizin üzerinde görsel şov yapıyor, denize huzmelerini emanet ediyordu.

"Evi satıp gittiğinde ne yaptın? Nasıl geçindin?"

Hazan bakışlarını gökyüzünden alıp genç adama bıkkınca çevirdi. Sandalyeyi ters çevirmiş, ata biner gibi bir şekilde üstüne oturmuş, kollarını mobilya sandalyenin arkalığına rahatça yaslamıştı. Yakışıklı yüzü ciddi ve ifadesizdi. Hazan gözlerini kaçırınca, onun önce kahverengi bacağına kaydı bakışları, sonra da diz kapağında kalıp odaklandı.

"Babamın bıraktığı parayı kullandım."

Birden suçluluk duygusuyla irkilen Demir, kavisli tek kaşını kaldırdı, yay gibi gerdi. Kupasından bir yudum aldı. Dudaklarındaki ıslaklığı diliyle yalayıp kahvenin tadını aldı. Sesini suçluluk duygusundan ve kaygıdan arındırarak mırıldandı.

Banyoya gidip uzun uzun yıkanarak tüm stresinden kurtul-muştu. Şimdi de kafasının içindeki sorulardan kurtulmayı, her ne kadar çok istese de yapamıyordu. Üzüntüyle içini çekti. Hiçbir za-man böyle bir karar değişikliğine yanaşmayacağını biliyordu. O prensip sahibi bir adamdı. Aldığı kararları uzun uzun düşünerek alırdı ve değiştirmezdi. Bu da onu açıkçası geriyordu. Durgun bir hale bürünmüş Hazan, şimdi de bakışlarını gökyüzüne dikmiş, elin-de sıcacık kahvesi yıldızlara bakıyordu. Saçlarını geriye salmış, şile bezinden açık yeşil elbisenin üzerine ince bir hırka almıştı. Denize yakın oldukları için biraz serin gibi olmuştu hava, fakat içinde bir yerlerde bu soğuğu bile fark etmeyen bir yanı vardı. Aslında o kadar çok gergindi ki! Vücudundaki bu gerginliği, tedirginliği, şüpheleri, ne bu kahve ne de başka bir şey alabilirdi.

Akşam olmaya başladığında karanlığın çökmesi gibi, onun da içine karamsarlık çökmeye başlamıştı. Aklına olacaklar üşüş-tüğünde, karnına ağrılar saplanmaya, tuhaf hareketlilikler olmaya başlıyordu. Ve gece olmaya başladığında ise bu ağrılar artıp, artık midesine kramplar hâlinde yayılmıştı. Bunu yapabileceğinden hâlâ emin değildi. Kendine güvenmiyordu. Ona dokunmasına nasıl izin verecekti? Yorgun bir tavırla içini çekip omuzlarını silkti. Kupasın-dan bir yudum daha alıp göğsünün üzerinde tuttu. Gecenin içinde yıldızların ışığı griye çalıyor, etrafı aydınlık tutuyordu. Ay denizin üzerinde görsel şov yapıyor, denize huzmelerini emanet ediyordu.

"Evi satıp gittiğinde ne yaptın? Nasıl geçindin?"

Hazan bakışlarını gökyüzünden alıp genç adama bıkkınca çevir-di. Sandalyeyi ters çevirmiş, ata biner gibi bir şekilde üstüne oturmuş, kollarını mobilya sandalyenin arkalığına rahatça yaslamıştı. Yakışıklı yüzü ciddi ve ifadesizdi. Hazan gözlerini kaçırınca, onun önce kas-lı bacağına kaydı bakışları, sonra da diz kapağında kalıp odaklandı.

"Babamın bıraktığı parayı kullandım."

Birden suçluluk duygusuyla irkilen Demir, kavisli tek kaşını kaldırdı, yay gibi gerdi. Kupasından bir yudum aldı. Dudaklarındaki ıslaklığı diliyle yalayıp kahvenin tadını aldı. Sesini suçluluk duygu-sundan ve kaygıdan arındırarak mırıldandı.

...ladığım kadarıyla o para bir araba almaya bile yetmiyor ...bir insanı sadece bir süre idare eder ve sen hamledin. O para ...ye yetmezdi. Üstelikte evin parasını almamıştın, neden? O ev ...kimseyi dinlememen lazımdı." Kısacık anlamlı bir bakış at ...hâlâ bankada duruyor... Kızımın üzerine yaptım geçen gün."

Hazan gözlerini yukarı kaldırıp, genç adama şüphevle kısık ...le bakti. Gözbebeklerinin irisinde, gecenin içindeki yıldız ...ışığını parlayarak yanıp bir an sonra söndü. Ona karşı en cesur ...desini takınma konusunda kendisine pek fazla güvenemeyince, ...çlarını mahvetinde yana çevirdi.

"Birincisi benim kimsenin sadakasına ihtiyacım yoktu. İkinci si benim iki tane dayanağım vardı, tek başıma değildim." Bu etke ...genç adamı hiç etkilememiş gibiydi. Söylediği sözler hiç hoşu ...a gitmemişti, ama ağzını açıp tek kelime bile etmemeye kararlıydı. Demir başını hafif yana kırdı. Yüzüne konan sineği kovmak için ya ...ağını koluna sürttü. Hazan konuşmadan önce kısa bir an bekledi.

"Bebeğim vardı. Sonra ablam... O kredi çekti, işten çıkarken tazminatta almıştı. Alpay, o çıktı karşımıza çok yardımı oldu bize, anlayacağın kader benden yanaydı, o andan sonra, başta olmasa da senden sonra şansım döndü diyelim. O kadarda talihsiz değilmişim."

Demir'in dudağının kenarında hiçbir şey ifade etmeyen bir tebessüm belirdi, köşeleri belli belirsiz kenara kıvrıldı. Kafasını salladı. "Biliyorum, o gün restoranda sizi gördüğümde aklımın karışmasını sağlamıştın ve başarmıştın da. Belki o gün aptallık yapıp eve gitmeseydim, seni takip etseydim şimdi bu durumda olmayacaktık." Yüzündeki hal biraz gücenikti. Yok, hatta pişmanlıkla, ah çeker gibiydi.

"Hak etmiştin ve hâlâ hak ediyorsun o ayrı konu. Ama elim mahkûm, sana mecburum! Bu olaylar olmasaydı, senin hayatıma girmene asla müsaade etmezdim. Bir değil, bin yıl geçse sen ben de bitmiştin."

Onu, özellikle kızdırmak istediğini biliyordu. Onun oyununa gelmeyecekti. Sonra birden, durumdaki garipliğin farkına vardı. Eline saldırı fırsatı geçmişti işte. Bu gece bu konuları tartışacaklar ve bir çözüme ulaştıracaklardı. Demir, Hazan'ın yüzünü usul usul süz-

dü. Uzun kirpikleri yanaklarına eğildi, bir yudum kahvesinde aldı, aheste bir biçimde gözkapakları kalktı. Gözleri birleştiğinde sessizce bakıştılar. Gözlerini ikisi de çekemedi birbirinden.

"Biliyorum. Ben bunu hak ettim." Pişmanlıkla parlayan bakışlarını kahvesine çevirdi. İçindeki kaşığını alarak dalgınca karıştırmaya başladı. "Sana affet demeyeceğim, biliyorum affedemezsin. Ama bağışlaya bilirsin. Unutmasan da, gelecekte yok sayabilirsin. Pişman olduğumu bilmek senin için ne ifade ediyor bilmiyorum, ama ben gerçekten pişmanım. Yaptığım hatanın geri dönüşü yok fakat telafisi var. En azından sen vermesen de o şansı, ben gene de deneyeceğim."

"Deneme!" O kadar keskin ve kati bir emirdi ki, koşulsuz bir çözüm sunar gibiydi. Oysa o, sakin kalmaya çalışarak peşinen konuşmaya çalıştı. Hazan önüne dönüp kederin sardığı derin bir iç gerdi. Bakışları kapkara duran denize beyhude kaydı ve ileride dalgalara vuran yakamozlara donukça baktı. Onun canını yakmak istiyordu. Yıllarca nasıl acı çektiyse, o da acı çeksin istiyordu. Kalbine attığı her yaranın bedelini ödesin, bir tatlı sözle, bir güler yüzle bu işin içinden çıkamasın istiyordu.

"Beni sevdiğini söylüyorsun aldatıyorsun, şimdi hiç istemesek de birlikte bir ömür hep yan yana olacağız, çocuklar için sana mecburum." Bu imalı sözler genç adamı hiç etkilememişti. Rahat bir tavırla, "Çok kesin konuşma..." diye uyardı. Hazan başını geriye attı. Aklını boşatması lazımdı ama bir türlü boşaltamıyordu.

Demir kırıkça gülümsedi. Aslında kaidesiz yüzünün düştüğünü saklıyordu. "Peki, o adam?" Hazan yerinde rahatsızca kımıldadı. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle, "Ben yeterince cevap verdim sana, şimdi sıra sen de! Başka soruna cevap vermeyeceğim. Sana kendimi anlatmak hoşuma gitmiyor, özelimi anlatmak ise hiç" dedi dik dik bakıp, konuşmasını kestirip atarak. Baran bu gece düşünmek istediği en son şey olmalıydı, yoksa bu vicdan çöküntüsüyle kalbi patlayarak ölen ilk insan olacaktı. Ona yaptığı haksızlıktı, vicdansızlıktı, hiç istemese de olan bu haksızlıktan en çok o etkilenmişti, hem de hiç suçu olmadan... Zaten her şey zordu, bir de bu daha da zorlaştırıyordu.

Öfkeden titreyen bir sesle, "Büyük aşkına ne oldu Demir? Ben onu çok merak ettim, hani çok sevdiğin" dedi kendiyle eğlenen bir sesle. Çok neşelenmiş gibiydi. Ancak gözlerinde şeytanca bir ışık vardı sonra sönüp sondu. Demir'in kalender yüzü kasıldı, kavisli kaşları yayılırken gözlerinin üzerine indirerek baktı. "Evi terk edince ona gittiğini biliyorum. Bu doğaldı. Sonuçta beni onun için terk ettin değil mi? Barı değdi mi? Gerçi değmemiş görüyorum, sen daha iyisini bulunca onu da terk etmişsindir, sonra diğerini daha iyisiyle. Alışkanlık, ne yaparsın! Hep daha iyisinin peşinde koşarken, en kötüsüne muhtaç kalıyorsun herhâlde, gene yolun bana düştü (!)."

Damarlarındaki kanın delice bir süratle akmaya başladığını hisseden Hazan'ın, karnına keskin bir ağrı saplandı. Onların ilişkisi umurunda bile değildi, ama neden terk edildiğini ve onun kendinden fazla neyi olduğunu hep merak ediyordu! Neyi yetmemişti? O kadının üstünlüğü neydi? Yıllardır bu sorular hep içinde bir köşede saklı kalmıştı. Şimdi sormaya cesaret etmişken bunu geçiştirmek istemiyordu. Dişlerini birbirine bastırıp hafifçe sıktı. Elindeki kupayı öyle sıkı kavramıştı ki, biraz daha sıkarsa parçalanacak olan kupa değil parmakları olacaktı.

"Ben kendime yalan söyledim. Anlayamadım. Aptal bir soru sordum, o panikle ne diyeceğimi bilemedim, seni kaybetmekten korkunca saçmaladım. Sonra ne dediği fark ettiğimde ise çok geçti, lafı geri alamadım. Ben o gün öyle demek istememiştim... O kadar panik olmuştum ki, saçmalıklar içinde boğuldum ve daha da dibe çekildim. Ben onunla bir daha görüşmedim. O gün otele gittim, bir hafta sonra senin sakinleştiğini düşünüp eve döndüm fakat yoktun."

Damarlarını kuşatan aşağılanma ve bu acının savunmasız duruşuyla, birden sıcak kahveyi onun suratına fırlatmak için sonsuz bir istek duydu. Ama üstünde ince bir blucinle gömlek vardı. Çok canının yanacağı kesindi. İçini çekerek sakin olmaya çalıştı.

Demir başını utançla yere eğdi. Gözlerine bakamıyordu. Yaptığı hatalar tokat gibi yüzüne çarpıyor, jilet gibi yüreğini kesiyordu. O gün keşke dili kopsaydı da o saçma kelimeyi söylemeseydi. Bırak o günü, böylesine büyük bir hataya asla ama asla düşmeseydi. Bili-

yordu bu söz her şeyden daha çok yakmıştı onu. Hazan [illegible] gözlerinin içi içine bakıyor, hiç çekmiyordu. ta ki genç adam [illegible] larını kaçırana kadar.

Sanki suçlu olduğunu bilmiyormuş gibi, genç kadının [illegible] n daha çok yaralıyordu içini, nefesini kesiyordu gözlerinde [illegible] aşağılama.

"Hazan niye soruyorsun bunları?" dediğinde, sadece [illegible] kışlarla cevapladı. "Onca zaman sonra... Bu benim olduğu [illegible] senin de canını yakıyor görüyorum. Sorma artık bırak geçmiş [illegible] mişte kalsın, eşeleme. Bak burada yeniden bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum, ama sen her seferinde bunu söyleyerek geçmişi karşına çıkarıp, kendine benden daha çok acı çektiriyorsun. Sana attığım her adımı geri tepiyor, dokunduğum her an tenine yeni duvarlar örüyorsun... Yapma..." Genç adamın yüzündeki şaşkınlığı fark edince cümlesini gitgide zayıflayan bir sesle tamamlamıştı,

"Yalancısın!"

"Öyleyim! İnkâr etmedim ki. En büyük yalanı da, o gün söyledim! Ben senden başkasına ne âşık oldum, ne de sevdim... Bunu fark etmem için biraz geç oldu ama fark ettim. Bana bir türlü güvenmiyorsun değil mi? Geçmiş defterleri kapadığım konusunda seni nasıl ikna edeceğim? İnan bana, artık yapmam. İçin böyle rahat edecekse öyle düşün, ama yeter ki artık geçmişi anma. Kendini benim üzerimden yaralama. Ben zaten dipteyim, senin üzülmene dayanamam anlasana." Demir yaptıkları hatalarıyla kendini tam bir budala gibi hissetti.

Hazan durmadı. Canı yanıyordu ama yakmaktan da geri kalmıyordu. "Beş yıl boyunca pederler gibi inzivaya çekilmedin her hâlde, o zaman yaptığını, sonrasında da devam ettiğine eminim. Belki evliyken de öyle, bir değil daha fazlaydı... Bilemiyorum. O zamanı bir tek sen biliyorsun, karanlık geçmişinin dehlizinde! Sen ne kadar kendini aklamaya çalışırsan çalış, olmayacak bir duaya âmin demem. Bu tatil bitince her şey eskiye dönecek... Eskisi gibi olacak, seninle ben ayrılacağız. Gerçi bu tatil değil cehennem azabı olacak farkındayım, fakat elimden bir şey gelmiyor. Sen de o çok sevdiğin

hayatına dönebilirsin. Burada amaç belli, bunu iş gibi görüyorum." Kupayı çevirip dudaklarına götürdü, içmedi sadece bekledi. Gözleri değişmiş ve donuklaşmıştı.

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun? O zaman bekleme, ben seninle ayrılınca ne olmasını bekliyordun? Seninle birleşme ihtimalimiz bile yoktu ki, bu bana imkânsız geliyordu. Seni kaybetmiştim ve kendime yeniden belirsiz bir hayat kurmuştum. Lanet olsun Hazan, ben erkeğim ve şimdi sorduğun sorulara bak! Sana bunları nasıl anlatmamı bekliyorsun?" Azarlayan tok sesi biraz yüksek perdeden ve kasılarak kızgınca geceye dağılıyordu. "Kendini yaralamak için hiç yok yerden sebep çıkıyorsun... Her şey bitti, önemsiz geçmişime geldi. Kendine işkence etmek için neden bu kadar çok uğraşıyorsun? Sen üzülüyorsun, ben kahroluyorum."

Sonra genç kadının az önce dediği şey kafasına birden dank etti. Kaşları kızgınca çatılırken gözleri öfkeyle koyulaştı. Yok, hayır! Ağzından çıkan her kelime belli bir vurguya tabii tutularak üzerine azami bir baskı kuruyordu.

"Bir dakika! Bu ne demek oluyor? Bu iş bittiğinde eskiye döneceğim demekle neyi kast ediyorsun? Bu... o adama geri dönmeyi düşünmüyorsun her hâlde?" Gözleri bir kara girdap gibi koyulurken, grinin en koyu hâline bürünmüştü. Dişlerini kızgınlıkla sıkarak derin bir nefes çekti içine. Soluduğu hava bile boğulmasını sağlıyordu. Sanki... Sanki nefes alamıyormuş gibi... Kuşkulu gözleri kısılmış, alacağı cevabın müspet olmamasını bekliyordu. "Eğer bunu düşünüyorsan unut. Buna müsaade edeceğimi de nereden çıkardın?" Katı sesi kesindi. Ancak ona pabuç bırakmayı kesinkes düşünmeyen Hazan, başını yana çevirip karanlığa bakarken, umursamaz bir ifadeyle omzunu sarstı. İşte onun canını yakacağı kelimeler hiç tereddüt etmeden dilinden kaygısızca dökülürken, kendi canının yanacağından gene habersizdi. Ona doğru salladığı her darbe, kendi tenini kesiyordu ve bunu fark edemiyordu.

"Beni tekrar isterse neden olmasın. Onun gibi birisini senin için terk edeceğimi düşünmüyorsun herhâlde?" Kirpiklerinin dibini devirip arasından usulca baktı. Sesinin ayarını yaparak, memnun bir

tınıyla devam etti, "Onu aldatmayı asla istemedim. Sanma ki [illegible] senin için bıraktım... Asla! Sırf ona haksızlık yaptığım için [illegible] ayrıldım. Senin için değil sakın üzerine alınma. Onu benim yüzünden acı çekmesine dayanamadım. O bunları hak etmiyor. Bu olayda en masum kişilerden biri de o. Aslında senin ona minnet duymanlazım. Senelerce kızınla ilgilendi. Bu iş bittiğinde yollarımız tekrar kesişirse, emin ol hiç tereddüt etmeden evlenirim onunla. Tabii o beni tekrar isterse. Gerçi sanmıyorum ama!"

Kan beynine sıçramış, öfkesi dizginlenemeyecek hat safhaya ulaşmıştı. Burnunun delikleri donuk soluklarından kabararak genişliyor, boynundaki şah damarı azgın hiddetinden şişerek kabarıyordu. Neler duyuyordu! Başka bir adamdan kocası gibi bahsediyordu ve ona sadakat eder gibi! Lanet olsun bunu izzetinefsine yedirmesi çok güçtü. Hazmedemedi. Demir yerinden birden öfkeyle kalkınca, sandalyesi geriye kaykılarak birkaç defa gidip geldi ve yere büyük bir gürültü eşliğinde devrildi. Genç kadın yerinde sıçrasa da sakin tavrını korumaya devam etti. Ondan ne kadar ürktüğünü göstermemeye çalışıyordu. Sakince nefesler almaya çalışarak başını yana çevirip, tepesinde cellat ifadesiyle ona gözleri kararmış bir biçimde kuşkuyla bakan adama başeğmez bir ifadeyle baktı. Bir elini yumruk yapmış, diğerini öyle sıkıyordu ki, bir anda elindeki kupanın kulpu kırıldı ve hızla yere düştü. Hazan yere düşen kahve kupasına gayriihtiyari sıçrayarak bakarken, dudaklarından apansız bir çığlık kopmuştu. Oysa Demir kararmış denizlerini onun ürkek gözlerine odaklayıp, tehditkâr bir biçimde eğdi. Yüzlerinin arasındaki mesafe o kadar azdı ki, yüzüne yaklaştıkça nefesleri birbirine karışıyor, onun öfkesi burnunda kahve kokan nefesini genzinde hissediyordu. Gözleri koyulmuş ve girdaba kapılmış denizler gibi patlamaya hazır kasırga etkisiyle bakarken, dişlerini gıcırdattı. Burnundan aldığı düzensiz nefesleri genç kadının yüzünü yaladı.

"Eğer!" Hışmıyla dişlerini sıkarak oynatınca, çene kasları kıpırdanmaya başladı. Şiddetle, derince soluyunca burun delikleri genişledi ve, "Öyle bir şey yaparsan, o adamı gebertirim. Sana elini değil gözlerini değdirsin onu öldürürüm" dedi, ılık nefesi bir anda

...lmış gözlerle ona bakan genç kadının üzerinden aniden kalktı. Hazan derin derin nefes alarak yerinden hışımla doğruldu. Korkmuştu. Evet, onun bakışlarından, soğuk buz gibi sesinden, ama ona kendini ürkütme şansı vermeyecekti. Karşısında kafa tutan, boyun eğmez bir ifadeyle hırçınca dimdik durdu. Ufak burnunu vakurca havaya kaldırıp, belli bir cesaretle, saçlarını hoyratça sarsarak omuzlarının üzerine arkaya düşürdü.

"Bana emir veremezsin ve asla karışamazsın, buna izin vermem." Tereddütte mahal vermeyen sesi cızırtılıydı ve ateş gibi kızgındı. Demir bir adım atıp karşısında dikildi. Hazan ona bakmak için başını biraz geriye yıktı. Bu adam bu kadar iri olmak zorunda mıydı?! Geniş göğsü derin derin aldığı soluklarından dolayı, hantalca kalkıp iniyordu. Buda kalbinin hızlanmasını, bedenini titretmesini sağlıyordu.

"Sana hem karışırım, hem de istediğimi söylerim. Sen bunu oyun mu sanıyorsun? Seninle bir çocuğum daha olduktan sonra, kendi çocuklarımı başka bir adımın insafına bırakacağımı sana düşündüren ne? Ne seni paylaşırım, ne de senden olanları. Ben ölmeden size ne o adamın, ne de bir başkasının yaklaşmasına aslan müsaade etmem. Seni kimseye bırakmam."

"Se...Seni istemiyorum zorla mı?" diye gırtlağının dibinden gelen sesle yutkunurcasına söylendi.

"Hayır. İstiyorsun. Sadece gururlusun... Hem de çok gururlu! Biliyorum seni, şimdi burnun düşse sırf ben yanında varım diye eğilip almazsın. Kendine bile söyleyemiyorsun ama beni hâlâ seviyorsun?" Gözleri kendinden emin tavrıyla, tuhaf ışıltılarla parladı. "Ne yapmamı bekliyorsun Hazan, ayaklarına kapanayım mı? Bu hoşuna gider mi? Ezik bir Demir, dizlerinin üzerinde sürünüyor peşinden, bunu mu bekliyorsun? Ben gururumu hiçe sayıyorum zaten. Hatayı ben yaptım, kabul ediyorum ama sen de yaptın. Eşitiz artık neden görmüyorsun? Ben adiliğin en beterini yaptım, köpekler gibi pişmanım, sen de vicdansızlığın en beterini yaptın fakat kabullenemiyorsun! Hazan seni ekmek gibi, su gibi seviyorum bunu anlaman için ölmem mi lazım? Hani ölünce kör bile badem gözlü olurmuş

ya... İnan senin gözünde tekrar sevdiğin Demir gibi olacağımı bilsem, bunu bir saniye bile hiç düşünmeden yapardım."

Bu kadar şey fazlaydı. Hazan nefes alamıyordu. Bu adamın ağzı her geçen gün daha bir kas yapıyordu zahir, keza daha şimdiden söyledikleriyle içinde tuhaf şeyler oluşuyordu. Böyle konuşmayı nereden öğrenmişti bu baş belası herif? Kalbinin çarpmasını hatta yerinden çıkmasını sağlıyordu. Kalbiyle oyuncağı gibi oynamasını biliyordu, fakat bu sefer ona izin vermeyecekti. Âşıkmış! Bunu sırf reddedildiği için gurur meselesi hâline getiriyordu. Sevdiğinden değil, sadece bu oyunu kazanmak istediğinden böyle davranıyordu. Eminim ki daha ilk dokunmasında vazgeçecekti, amacı sadece karşısında gene ezik bir Hazan görmekti. Narsis egosu tatmin olacaktı! Bunu bu sefer göremeyecekti. Hayır katta! Ona kırıkça gülümsedi, geceye yayılan sesi alay kokuyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın! Kendine çok güveniyorsun. Seninle işim bitince yollarımız ayrılacak. Zorla değil ya! Hem bir ömür seni beklemişim gibi davranmayı da kes! Senden sonra neler olduğunu bilmiyorsun, bilemezsin de. Sen rahip olmadın da, ben rahibe hayatı mı yaşadım sanıyorsun!" Sesi o kadar sakindi ki, genç adam duygularını bu kadar ustalıkla gizlemeyi başarabildiği için onu sessizce kutladı.

Ancak içinde duyduğu acı gözlerinden okunuyordu. Kafasını salladı. Neler diyordu? Lanet dili durduk yerde kendi kendini ucuz kadınlar gibi edepsiz, hayâsız, erdemsiz gösteriyordu. Fakat bunları ona sezdirmedi. Başını geriye atıp, gözlerine dik dik baktı. Demir'in gözlerinde kıskançlık ateşleri yanmaya başlayınca, bu haz hoşuna gitti, az önce düşündükleri çabuk aklımdan uçup gitti.

Ancak Demir sinsi bir bakışla bir adım geriledi. Hazan'ın gözlerinde kızgınca yıldızlar parlayıp söndü. Onun bu hareketiyle onu istediği yerden vurmuştu. Kendisi onun hayatını nasıl düşünüyorsa, o da biraz düşünsün bakalım başka erkekler nasıl oluyormuş, insanın canı nasıl yanıyormuş? Başkasıyla paylaşmak nasıl bir şeymiş sevdiğini öğrensin istedi?

"Sen yapmazsın!" dedi genç adam, gırtlağının gerisinden gelen

sesi inler gibiydi. Bu ses kulaklarına çalınınca, Hazan büyük bir rahatlıkla tek kaşını kaldırdı, fütursuzca lakırdılarını sıraladı. "Niçin? Sen de yapmazdın." Elini amaçsızca salladı. Sesinde son derece kararlı bir ifade vardı. "Yani ben hep öyle derdim. Öyle sanıyordum, demek ki yapılıyormuş. İnan bana, insan sırf intikam almak için bile neler yapıyor bilemezsin!"

"Bu aynı şey değil." Uzun uzun onun yüzüne baktı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Nasıl? Farklı olan ne? Bir tek erkekler mi evlilik öncesi ilişki yaşıyor, bir tek sizin mi ihtiyacınız var? Sevilmek, değer gördüğünü bilmek istiyor insan bazen, inan bana, o işin en iyi nerede yapıldığını sen benden daha iyi biliyorsun." Arsızlığa alışık olmayan yanakları fena hâlde edeple yanıyordu. Umursamadı, zaten genç adam da yanaklarının kızgınlıktan yandığını sanmıştır diye düşündü. "Saçmalama Demir, o eski Hazan'ın düşüncesiydi ben değiştim... sayende."

Genç adamı iteleyip öne doğru bir adım attı. Demir uzanarak omzundan yakaladı kadını, canını acıtasıya sıktığının farkında değildi. Gözlerine ölüm gibi buz gibi bakıyordu. "Bunları sırf canımı yakmak için söylediğini biliyorum. Tebrikler başardın." Diğer elini yanağına götürüp kırmızılıklarına dokundu. Genç adamın gözlerinde birden istekli bir ifade belirdi. Dudakları belli belirsiz bükuldu. Sanki birden onu kollarının arasına alacakmış ve nefessiz bırakıncaya kadar öpecekmiş gibiydi. Ona sahibinin kim olacağını kanıtlamak istiyor gibiydi. Eğer böyle bir şey yaparsa buna itiraz etmeyeceğini hissetti.

Başı dönüyordu. Ama Demir yapmadı. Sesini usulca kısarak, fısıltı gibi nefesini yüzüne soludu. "Masum bile olsan, insanın canını nereden yakacağım çok iyi öğrenmişsin, yapmasan bile bu düşünceleri beynime sokarak canımı acıtıyorsun. Sen benim sevdiğim kadınsın, benim kadınım yapmazdı, ben bile yaptım fakat o yapmazdı... Ona kendimden daha çok güveniyordum... Hâlâ da kendimden fazla güveniyorum. İnanmadım. Bilirim yapmazsın. Fakat sadece düşüncesiyle irkildim, hepsi o kadar"

"Çok... Çok biliyorsun." Sesi aşağılayıcıydı. O kadar otkelenmişti ki sözlerini bir turlu tamamlayamıyordu. Ancak o dakikada hissettiği şey Hazan'ın kolunun acısı değil de, tenine değen ıslaklıktı, bakışlarını koluna kaydırdı. Beyaz teni kırmızıya bulanmıştı. Birden kolundaki ele uzanıp endişeyle eline aldı. Gözleri kısılırken nefesi kesildi. Demir'in elinden koluna kan akıyordu.

"Demir elin kanıyor" dedi ciyaklar gibi endişelenerek. Gözleri irilmişti. Genç adam onun narin elindeki, kendi eline baktı. Kanadığının farkında değildi, hafif bir ıslaklık hissetmişti fakat kahvenin dökülduğünü sanmıştı. Elini birden çekti. "Kanasın..." dedi, yarasına bakıp yanına indirdi. Gözleri ışıldayarak gökyüzündeki duru bulutlar gibi, dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Genç adamın kolundaki parmaklarının baskısı birden arttı. Yavaşça eğildi. Ama bir anlık bir davranıştı bu. Hemen geri çekildi. "Hiç sevmiyormuş!" dedi, genç kadının endişeyle eline baktığını görünce. Anlaşılan içindeki şeytan dürtüyordu yine. Kanlı eli yumruk oldu ve akışkan sıvı yere damlamaya başladı.

Hazan'ın o ele bakarken içi gidiyordu. Onun yüzünden olmuştu. O kadar sinirlendirmeseydi, canı yanmayacaktı. İçi burkuldu, vicdanlı yüreği titredi. Gözleri dolmaya başladı. Gözyaşlarını geriye iteleyip, adamı elinden tutup çekiştirmeye çalıştı, fakat genç adamı yerinden bile oynatamadı. Kaşlarını çatarak, "Elin kanıyor bakmak lazım, kesik derin olabilir hadi ne duruyorsun?" Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

Demir elini avucundan çekip içeri sakin, bir o kadar da kırgın homurtular eşliğinde yöneldi. "Senin kestiğin kadar derin değil aşkım, merak etme. İnan bana içime attığım kesik daha büyük." İşte bu sözle genç kadın yerine mıhlanırken kendi gözden yok olmuştu. Hazan onun söylediğini duyunca yanlış duyduğunu sandı. Bunu söylemiş olamazdı? Yanlış duyduğuna emindi. Derhal peşinden içeri geçti. Bocalayan ve mırıltı gibi çıkan sesiyle, "Mutfakta ilk yardım kutusu görmüştüm çekmecede, sen bekle ben getireyim."

Olanları unutmaya çalışmak istemeyişinden, geçmişini gizleyerek üstüne görünmez bir şal gibi s[illegible]opeliğinden hoş-

lanmıyordu. Fakat her ne kadar istemese de, ne zaman ona vaklaşsa, kollarının arasına alıp sevişmek için, o çok konuşan dudaklarının tek sahibi kendisi olduğunu öğretmek için sonsuz bir istek duyuyordu. Tabii bu sorunu çözmek çok kolaydı fakat izin alması zor... Ama bir türlü bunu yapamıyordu. Tehlikeli bir mıknatıs gibi çekiyordu genç adamı.

Demir ona aldırmadan lavabonun olduğu tarafa yöneldi. "İstemem, sağ ol. Vikavinca geçer. Ufak bir şey zaten abartma." Açık mavi gözleriyle güldüyordu ona. Sarsılan dünyası yeniden düzelmişti artık.

Bu adamdan nefret ediyordu. Odun, gıcık, karmanın tekiydi! Dalgın bakışlarıyla ona bakarken, lavabonun kapısının kapanma sesi duyuldu. Aslında işin aslı Demir Hazan'dan kaçıyordu. Onun gözlerinde gördüğü nefretten, az önce geceyi yakan kırgınlığının ateşinden...

Hazan yatak odasının içinde bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. Demir lavabova geçince, o da hemen burava çıkmıştı. Aslında yanında kalıp yardım etmeye can atıyordu, fakat telaşa kapılmış gururu buna engel oluyordu. Eli nasıldı acaba? O şeyleri nasıl söylemişti? Lanet dilinin bazen kemiği olmuyordu, nasıl biri olmuştu böyle? Daha önce söylemem dediği kelimeleri bu adamın karşısına geçince, büyük bir rahatlıkla avarsızca dile getiriyordu. Mantı yapısını bildiği hâlde, konu o olunca, nitekim işte o vakit kendisini tanıyamıyordu. Sakin Hazan gidiyor, yerine dilbaz, kızgın, lakavt bir Hazan geliyordu. Masum genç kız, çokbilmiş bir kadına dönüşüveriyordu. Bu Hazan'ı hiç sevmiyor, hatta nefret ediyordu. Zaten bu yanı bir tek bu adama çıkıyordu. Ellerinde saklanmış pençe gibiydi sözleri. Askılı penye geceliğinin eteklerini kavrayıp sıkıca tutuyordu. Elini ayağını bir türlü nereye koyacağını kavrayamıyor, nasıl davranacağını bilemiyordu. Bir yanı yeni yetme genç bir kız gibi ürkekçe bekliyor, diğer yanı darbe yemiş kadın gibi tedirginçe inliyordu.

Ellerini ovalamaktan canı yanmaya başlamıştı. Bir saat önce kavga ettiği, canını yakmaya çalıştığı adamla şimdi aynı yatağa gir-

lanmıyordu. Fakat her ne kadar istemese de, ne zaman ona yaklaşsa, kollarının arasına alıp sevişmek için, o çok konuşan dudaklarının tek sahibi kendisi olduğunu öğretmek için sonsuz bir istek duyuyordu. Tabii bu sorunu çözmek çok kolaydı fakat izin alması zor... Ama bir türlü bunu yapamıyordu. Tehlikeli bir mıknatıs gibi çekiyordu genç adamı.

Demir ona aldırmadan lavaboların olduğu tarafa yöneldi. "İstemem, sağ ol, yıkayınca geçer. Ufak bir şey zaten abartma." Açık mavi gözleriyle gülüyordu ona. Sarsılan dünyası yeniden düzelmişti artık.

Bu adamdan nefret ediyordu. Odun, gıcık, kazmanın tekiydi! Dalgın bakışlarıyla ona bakarken, lavabonun kapısının kapanma sesi duyuldu. Aslında işin aslı Demir Hazan'dan kaçıyordu. Onun gözlerinde gördüğü nefretten, az önce geceyi yakan kızgınlığının ateşinden...

Hazan yatak odasının içinde bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. Demir lavaboya geçince, o da hemen buraya çıkmıştı. Aslında yanında kalıp yardım etmeye can atıyordu, fakat telaşa kapılmış gururu buna engel oluyordu. Eli nasıldı acaba? O şeyleri nasıl söylemişti? Lanet dilinin bazen kemiği olmuyordu, nasıl biri olmuştu böyle? Daha önce söylemem dediği kelimeleri bu adamın karşısına geçince, büyük bir rahatlıkla ayarsızca dile getiriyordu. Menfi yapısını bildiği hâlde, konu o olunca, nitekim işte o vakit kendisini tanıyamıyordu. Sakin Hazan gidiyor, yerine dilbaz, kızgın, lakayt bir Hazan geliyordu. Masum genç kız, çokbilmiş bir kadına dönüşüveriyordu. Bu Hazan'ı hiç sevmiyor, hatta nefret ediyordu. Zaten bu yanı bir tek bu adama çıkıyordu. Ellerinde saklanmış pençe gibiydi sözleri. Askılı penye geceliğinin eteklerini kavrayıp sıkıca tutuyordu. Elini ayağını bir türlü nereye koyacağını kavrayamıyor, nasıl davranacağını bilemiyordu. Bir yanı yeni yetme genç bir kız gibi ürkekçe bekliyor, diğer yanı darbe yemiş kadın gibi tedirgince inliyordu.

Ellerini ovalamaktan canı yanmaya başlamıştı. Bir saat önce kavga ettiği, canını yakmaya çalıştığı adamla şimdi aynı yatağa gir-

mek, işte bu gerçekten içinde bir yerlere dünya çarpması gibi bir etki bırakıyordu. Aklını kaçıracak kadar çok düşünmesine rağmen, beyni ona inat hâlâ sapasağlam yerinden duruyordu. Camı yavaşça itip karanlığın içinde tülü çekerek açtı. Işığın yanmasını istemiyordu. Zaten zorken bu durum, bir de gözlerinin içine bakarak yapmazdı. Bu çok zor değil, hatta imkânsız gibi geliyordu. Bakışları camdan dışarı kayıp dalgınca bakındı. Ormanın karanlığına boş boş bakıyormuş gibi bakıyordu. Arkasında kapı hafif bir tıkırtıyla açılıp usulca kapandı. Ensesindeki tüm tüyleri gaklayana gelerek kalktı. Onun içeri girdiğini hissedince, içine soğuk bir dalga yayıldı, bedenini bir ürperme aldı. Bakışlarını gene de camdan dışarı odaklayıp Demir'e baktı. Kalbi nasıl hızlı atıyordu, aldığı sık nefeslerden dolayı göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

Demir bakışlarını genç kadına çevirdi. Karanlığın içinde, elleri cebinde bakışları onun üzerinde duruyordu. Işığı bilerek yakmadığını anladığından, özellikle yakmamıştı. Zaten buna gerek de yoktu. Gecenin aydınlığı ve ayın yansıması bayağı aydınlatıyordu içeriyi... Üzerine, diz üzerinde biten penyeden pudra pembesi gecelik giymişti. Saçlarını o her zamanki sevdiği gibi açmamış, aksine arkasında sıkıca bağlamıştı. Bunu bilerek yaptığını düşündü. Saçlarını dokunmayı sevdiğini biliyordu. Narin omuz başları gümüşi bir pırıltıyla parlıyor, beyaz boynuna ve ensesine ise ayın şavkı vuruyordu. Omuzlarının hızla kalkıp indiğini gördü. Hâsılı heyecanlandığını biliyordu ya da kızdığını, keza yüzünü göremiyor, nasıl bir duygu ibaresi taşıdığını kestiremiyordu. Camdaki yansımasına bakınca bakışları kesişti. Karanlığın içinde iki yıldız parçası olup baktı gözlerine. Karanlığın içinde doğan ay gibi eşsizdi. Onun yıldızları, gecesini aydınlatan tek varlıkları bunlardı... Onu acizce yaralamıştı. Lâkin şimdi de telafi edip yaralarını gene kendisi saracaktı. Bu gece birçok şey değişecekti. Ona kendini affettirmek için, ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hazan usulca derinden bir nefes alıp arkasını döndü. Kalbi göğsünü zorlayıp, uçup çıkacak gibi atarken, nefes almak ne kadar da zordu! Bakışlarını onun gözünden kaçırıp, başını aşağı eğdi.

Ellerini gene geceliğinin eteklerine götürüp kavradı. Bir bacağını hafifçe kırmıştı, sadece refleks olarak, fakat şu anda ne kadar seksi durduğunun farkında değildi. Süt gibi beyaz, sütun gibi düz bacakları göz önünde duruyordu. Geceliğinin ince penyesini, diri dolgun göğüsleri ileri doğru itiyor, dikkatini üzerine çekiyordu. Demir'in ağzı kurudu ona bakarken. Şu anda bir ömür onu böyle mutlak bir lütufla izleyebileceğini biliyordu. Konuşmadan, gözleri cennetin mücevheri gibi ışıldayan kadına, her bir pırıltısına hayranlıkla baktı.

Hazan nefes alamıyordu artık. Hercai kalbi nasıl bu kadar hızlı atıp da dehşetle patlamıyordu? Bu adam neden ağırdan alıyordu bu işi? Eğer niyeti onu öldürmekse heyecandan, bunu başarıyordu. Nice sonra Demir ağır adımlarla gelince, vücudunu ihtişamlı bir ürperme aldı. Genç adam karşısına gelince durdu. Az önce, "Gel" diyordu ya, şimdi ise kaçmak istiyordu. Hazan başını kaldırıp, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Bakınca her şeyi unutmaktan mı, yoksa her şeyi hatırlayıp öfkelenmekten mi korkuyordu, kestiremiyordu! Çenesine dokunan uzun kuvvetli parmaklar nazikçe güzel başını kaldırdı. Başı kalktı fakat ihtirasın esir aldığı gözlerini ona çeviremedi. Gözkapaklarını hafifçe kaldırıp kirpiklerinin arasından ürkekçe bakan gözbebeklerini genç adamın önce göğsüne çevirdi. Düzensiz nefeslerini yüzünde ılıkça hissederken, geniş göğsünün tıpkı kendininkisi gibi hızla kalkıp indiğini görüyordu. Bakışları ürkekçe yukarı tırmanınca boynuna çevrildi. Âdemelması yutkundukça, ahenkle inip kalkıyordu.

"Hazan bana bak!" diye, tatlıca titrek sesiyle buyurdu adam. "Lütfen..."

Genç kadının kulağına vuran boğuk, derinden gelen bariton sesle içine içine ılıcak bir şeyler akmaya başladı. Başını olumsuz anlamda salladı. "Yapamam..." Genç adam hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç kadının sesindeki acı o kadar tazeydi ki, yarasının hâlâ kanadığı belliydi. Demir bacaklarını biraz kırıp başını aşağı indirdi. Alnını genç kadının alnına dayadı. Ellerini yüzüne götürüp yanaklarını avuçlarının arasına aldı. Hazan onun ellerinin ten kokusunu algılıyordu. Ne çok severdi onun ellerinin

kokusunu, sürekli öpmek isterdi. Gözlerini kapattı, içine yayılan karmaşasına dayanamıyordu. Ağlamak istiyordu. Şimdi onun süne yaslanıp, hıçkıra hıçkıra bitapça ağlamak istiyordu. Yürüdü burdu bu koku. Bu hisse de nereden kapıldı bilmiyordu, fakat mak ve onun tarafından teselli edilmeyi acizce istiyordu.

"Özür dilerim Ayçiçeğim. Her şey için özür dilerim! Sana kalamadığım için, gözünden akan her damla için, yaptıklarım ve yapacaklarım için..! Özür dilerim!" Derinden bir nefes alıp kundu. "Seni üzmek değildi amacım, sadece..." Artık nefesler kesik dışarı salınıyordu. Hazan'ın yüzüne çarpıyordu, sanki çölde sen ılıcak bir meltem gibi.

"Ben seni kıskandım. Sadece ondan değil, ben seni herkesten kıskanıyorum. Seni çok seviyorum." Derince iç gerdi. Başparmağı narin çenesini okşadı. "Çok büyük hata yaptım. Ve bunun bedelini seninleyken her daim sensiz kalmakla ödedim. Aşkım..." dedi gırtlağını yararak çıkan titrek sesiyle. "Ben hüznü gözlerinde, aşkı teninde, günahı kendi bedenimde öğrendim ve şimdi seni paylaşmak istemiyorum. Günahımla, sevabımla sana geldim..."

Genç adamın yüzünde kadınları bir anda eriten o buruk gülümsemesi vardı. Ama Hazan bundan etkilenmemeye kararlıydı. Yine de bunu başarmak pek kolay olmuyordu. Hazan'ın ellen dondu. Bacaklarındaki güç kesiliyordu. Yanağına salınan bir damla yaş, duru bir pırlanta gibi parlayarak süzülürken hiç istemiyordu ağlamayı. Oysa o an gözleri ağlamasın diye daha çok sıkmıştı kendini. Boğuk çıkan sesiyle güçsüz bir tonda mırıldandı.

"Dokunmadan... öpmeden... sevmeden ne yapıyorsan yap. Bitsin bu işkence... Dayanamıyorum!.."

Ardından onun bile duyacağı şekilde seslice yutkundu. Halbuki perişanlığının dokunmaktan başka bir şeyden geldiği besbelliydi. Asıl maksadını söylememek için, daha sakinleşmek istediğini anladı adam, birdenbire ne istediğini sormadı. Oysa ilk hissim, onu aldatmıştı. Bu munis çehreli kadın, onun dokunmasına karşılık vermekten çekiniyordu. Demir alnını alnından ayırıp başını geriye attı. Genç kadın görmüyordu, ama gözlerinin içi tatlı bir telaşla gülüver-

du. Sert ifadesi yumuşadı. Hazan onun geri çekilmesiyle gözlerini hafifçe araladı. Titreşen ıslak kirpiklerinin arasından, cam bilyeler gibi parlayan kısılı gözleriyle kırgınca, karmaşık duygu yoğunluğuyla baktı. Demir'in erkeksi sert dudağının kıyısı çarpıkça kıvrıldı. Sabırlıydı. Büyük bir dikkatle yaptığı planlarını altüst edebilirdi çünkü. Ona kavuşmasını mahvedecek hiçbir olumsuz düşünce ve eyleme yer veremezdi. Eğer gerçekten büyük bir budala değilse, çok geç olmadan bu ilişkiye bir yön vermeliydi. Gözleri sevdiğinin ürkek, güzel bakışlarıyla aydınlandı. Başparmağını önce yanağındaki yaşlarda gezdirip kuruladı, ardından altdudağına götürüp üzerinde ateşte yanar gibi dolandırdı.

"Sana dokunmazsam..! Öpmezsem..! Nasıl bebek yapacağız ay yüzlüm? Onların telepati yoluyla geldiğini düşündüğünü bilmiyordum. Ayrıca ben de teoriden pratiğe dökeriz diye düşünmüştüm!"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ona şaşkınca, utangaç titreşimlerin sardığı güzel gözleriyle bakarken, bedeni söylediklerine donarak tepki veriyordu. Genç adam başını eğip yüzüne yaklaştırırken, nefesi ciğerlerinden yavaşça çekiliyordu. Gözlerindeki sehersiz denizlerin koyuluklarına odaklayıp, mehtabın meltemini nefes hâlinde teninde hissetti Demir. Çok zamandır hayalini kurduğu, özlemiyle kavrulduğu vuslata yanaştı... Bu gerçek miydi? Sonunda onunla tekrar başlıyorlar mıydı? Bu ayrılık bitirecek, onun direncini kırarak, sevişmeye ikna etmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Oysa genç kadının yanağına tek tek inci taneleri sıralanmaya başladı. Bedeni, tatlı bir gerginlikle titriyordu.

Ellerinin arasına aldığı narin kafasını yaklaştırıp, dudaklarını, hantalca kapanan gözkapaklarının üzerine dokundurup gözyaşlarını öptü şefkatle. Kendi teninde onun tuzlu gözyaşlarının tadını aldı Demir. Geri çekilmeden gözlerini üzerinde hafifçe kıpırdatarak, dudaklarına, ateşler içinde kıvranan bedenine kendini bıraktı.

"Ben sana ölürüm, ağlama..."

Oluyordu gerçekten! Onun akıttığı her gözyaşında, yüreği yıldan azabıyla hazmıce yanarak oluyordu. Hazan'ın kulağına gelen sesi öyle naif, öyle derinden ve içtendi ki, hislerinin yoğunluğunun altında, içini yağ gibi erittiğini hissetti. Gözlerini kısıkça aralayıp, ıslak kirpiklerinin arasından dolu dolu olmuş gözbebeklerini ürkekçe genç adamın gözlerine ıslakça çevirdi. Onlar ki gecenin karanlığında da huzunle parlayan bir yıldız parçası gibi içindeki karanlığı yararak gözbebeklerinde doğuyordu, bu da genç adamın içini aydınlatıp daha da heyecanlandıyordu.

"Samanyolunu mavi, cennet bakışlı gözlerinde goruyorum. Yolumu kaybettiğimde sen hem ışığım, hem pusulam oluyorsun. Sana çıkan her yol cennete gidiyor... Senin cennetinde cehennemden kovulmuş damgasıyla gezmeye razı bu yürek, sadece biraz merhamet Hazan... Senden ufacık umut kırıntısıyla kapıları yüzüme kapamamanı istiyorum. Kovulmaktan bitap düştüm. Kapıların yüzüme çarpma, biraz aralık bırak ki bir daha oraya gireyim, senin likle Araf'ta kalmaktan kurtulayım. Seninleyken sensizliği yaşamak ağır bir bedel ruhuma... Dağılıyorum, yok oluyorum sen olmayınca... Lütfen meleğim... Sadece... Bir Şans Daha ver bana!"

Hazan şaşkın, Hazan biçare bakıyordu genç adama. Keza söylediği sözler nice şairlerin kalemine düşmemişti belki de henüz... Ne kaçabiliyordu kollarından yürek çarpıtanlarının selinde, ne de bırakabiliyordu kendini o çok istediği kollarına, gururunu geride bırakıp sessizce... Duyguları gibi karmaşıktı kafası. Aklının yanında, kalbi de onu terk etmiş gibi boştu düşünceleri. Bu savaştan yaralar alarak çıkan, artık acılarla hissizleşen bir savaşçı gibi yorgun bedeniyle biçare, teninde o yaraların izlerini mühür gibi taşıyan bir asker kadar harabeydi karşısında şimdi. Geçmiş, geçmeyecekti biliyordu! Fakat ne yaparsa yapsın unutmayacaktı. Ama kalbi! Ona dokunduğundan beri bütün gönül bahçesi çiçeğe durmuş, bahar gelmiş yemiş veriyordu. Aynı sebatsız sert hazan rüzgârlarıyla yok ettiği, talan edip geçtiği yerleri şimdi her adımıyla çiçeğe, her sözüyle bahara durduruyordu. Dolgun dudakları hafifçe aralandığında, nefesi arasından usulca salındı. Onun gözlerine baktığı her saniye, yer ayaklarının altından kayıyor, ona inat halı gibi çekiliyordu.

"Beni böyle tatlı lakırdılarla etkileyeceğini mi sanıyorsun?" Genç kadın kızması mı, şaşırması mı gerektiğini bilmiyordu.

"Seni kalbimden geçen gerçeklerle etkileyeceğimi düşünüyorum. Bak, şair olmayı bile öğrettin bana..."

"Konuşma, sus!"

"Hazan... Biz konuşmasak da gözlerimizin konuştuğunu biliyorsun. Çok zalimsin!"

"Bilmiyorum... Seninle hiçbir yerim konuşmuyor. Zalimliği senden öğrenmişimdir belki" dediğinde daha nefesi kesilmişti.

Oysa genç adam da farksız değildi, aynı onun gibi ayakta zor duruyordu. Sanki bir ergen gibi, ona ilk defa dokunduğu günkü gibi heyecanlıydı. Dudaklarının kenarında birden mutlu bir gülümseme belirdi. Sanki büyülü bir dünyaya girmişti birden. Dudaklarını onun aralanmış dudaklarına uzatıp bastırdığında, elleri genç kadının bedenine dolandı. Bundan daha iyi bir zaman seçemezdi doğrusu. İkisinin ruhu titriyordu bedenlerinde, çırpınan kalp atışlarının şiddetiyle. Bir eli beline kayıp onun kasılmış bedenini kendine çekerken, diğeri ensesine doğru yolculuğa çıktı. Saçlarına ulaşıp, tokasının klipsini açarak bir köşeye fırlattı güçlü parmaklar. Onları hissetmek, koklamak istiyordu doyasıya. Parmaklarını saçlarının içine daldırıp tarar gibi gezdirdi, ipeksi dokunuşlarda. Bunu yapmayı ne çok özlemişti. Genç kadını kendine çekip narin bedenini kendine sıkıca bastırdı. Dokunuşlarıyla, öpüşleriyle gevşetmeye çalıştı. Kokusu genzini yararak ciğerlerine misk dolarken, işte seneler sonra ilk defa nefes alıyormuş gibi hissetti. Tenine değen yumuşacık bedenle ateşlerde kıvranıyormuş gibi, dokunsa kül olup havalanacakmış gibi bitaptı. Onun elinin altında ürkekçe titremesini hissedince, baskısını biraz daha artırıp kendi bedenine daha da çok yasladı. Heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Şimdi onun yumuşak tepeleri, adamın sert göğüslerine dayanıyordu.

Ayartıcı öpüşü, tüy gibi olmasına rağmen baştan çıkarıcıydı. Genç kadının kuytularına sızarken onun karşılık vermesini ısrarla bekliyor, bunu için de bilinçli olarak baştan çıkararak her yolu deniyordu. O kadar teşvik edici bir kurnazlığa sahipti. Fakat Ha-

zan ellerini yanında yumruk yapmış, gözlerini sımsıkı yummuş, kendisini sıkarak inatla koyuvermiyordu... Her ne kadar karnında kelebekler dans etse de kovalamaya çalışıyor, onun tüm arzuyla baştan çıkarıcı istilalarına güçlü bir şekilde karşı koymaya, ayakta durmaya çalışıyordu. Bu zordu. Hasret kalmışlıkların içinde kollarını onun boynuna sıkıca dolamak varken, dudaklarını dudaklarına bastırıp aşkla hissedip tatmak varken... kayıtsız kalmak ne zordu! Ne kötüydü Yarabbi! Savaştan yaralar alarak çıkacağını bilmesine rağmen karşı koymak, direnmek ve hatta belki de çoktan mağlup olmak... Fakat denedi. Son gücüne kadar savaşmaya yemin etti.

Demir onun en kuytu köşelerinde kendini kaybedip, alevlere uçan pervane misali aşka çekerken, kendini dondurup ateşe buz gibi karşı çıkmaya çabalıyordu, eriyeceğini bilerek... Genç adam ellerini onun kalçalarına kaydırıp yumuşak tenini parmaklarında sıkınca, genç kadın istemese de inledi. Demir bu sesi duyunca bedenini ruhuna teslim etti, kalbini ise genç kadına. Yetmiyordu. Ona ne kadar sokulduysa da içindeki ateşe bu bile yetmiyordu. Çok özlemişti onu. Eli hafifçe baskı hâlinde kendine çekti kadının bedenini kalçalarından, onun titreyerek karşı koymaya çalıştığını hissediyordu.

Hazan teninde onun heyecanlı sertliğini hissedince, sesli bir şekilde yutkundu. Onu ne kadar istediğini zaten biliyordu ama bunu hissetmek, tenini ateşlere istemese de atmakla eş değerdi. Demir bir elini genç kadının bacaklarının altına koyup kucağına aldı. Usulca döşüne yaslayıp sıcaklığını ödünç aldı. Hazan gene de kollarını boynuna dolamadı. Düşmesi umuruna bile değildi. En azından onun heyecanlı temasından kurtulduğuna sevindi. Zira biraz daha o şekilde kalsaydı kendini bırakması an meselesiydi! Dudaklarını geriye çekip başını kucağına çevirdi. Utanması lazımdı fakat ne utanıyor, ne de bu işe olur bir yan veriyordu! Onu çok istiyor, bir o kadar da nefret ediyordu. İkilimde kalmış, adamın ellerinde acı acı kıvranıyordu.

Demir yavaşça yatağa yaklaşıp üzerine yumuşak bir şekilde bıraktı sevdiğini. Hazan yatağa oturunca başını eğdi, saçları yüzüne aktı, utanıyordu ilk defa birlikte olacaklarmışlar gibi, içi bir tuhaftı. Gerçi seneler olmuştu öyle ya, bu ilk sayılırdı! Gecenin karasında ayın şavkının vurduğu sarı saçları, meşale misali parladı odada. Ellerini

kucağında birleştirip artık daha fazla tutamadığı kanlı gözyaşlarının, damlalar hâlinde yanağından aşağı süzülmesine izin verdi.

Kahretsin!

Onu hâlâ acizce çok seviyor ve bir o kadar da nefret ediyordu, ama bu bile onu iradesizce ne kadar istediğini bilmesini engellemiyordu!

Demir koyulaşmış bakışlarını ona çevirdi. Yanına oturup omzundan kavrayarak kendine çekti. Oysa sessizce ağladığını hafifçe inip kalkan omuzlarından anlamış, anlayışla karşılamıştı. Elini çenesine götürüp yüzünü kendine nazikçe çevirdi.

"Hazan'ım, hazır değilsin, başka zaman..."

Hazan yaralı bakışlarını onun gözlerine çevirip, içini kanatır gibi, yüreğine kan oturur gibi baktı. Alt dudağı meyusça titriyordu.

"Hiçbir zaman olmayacağım ki, şimdi ne yapacaksan çabuk yap! Yoksa bu cesareti kendimde bir daha bulamayacağım... Sana katlanmaya aynı şekilde dayanacağımı sanmıyorum. Bu zor... Her dokunuşunda ölüyorum! Her bakışında yaralanıyorum." Bu sözler hiç de inandırıcı değildi, fakat Demir nazik bir erkek gibi davranıp sessiz kaldı. Hazan bakışlarını gözlerinden dudaklarına çevirip konuşmasını, ya da öpmesini...

Bekledi!

Nazik ama kararlı bir hareketle, yatıştırmak için omuzlarını okşuyordu eli. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Genç adamın dudaklarının temasını hâlâ hissediyor, dizleri boşalmış, elleri titriyordu. Bir mıknatısa tutulmuş gibi ona doğru çekildiğini hissediyordu. Onun yanından hemen uzaklaşmak zorundaydı ama yapamıyordu.

Oysa o sırada, onun söylediği her kelime genç adamın içine ateşten mızraklar gibi batmıştı. Kocaman bedenindeki kalbini dağlayarak yaraladı. Bakışları... Bakışlarını koyulaşan hüzün bulutları sarmıştı, kendine kahretti. Onu sadece bir amaç için istediğini elbette ki biliyordu, fakat bunu görmesi yapmasıyla aynı şey değildi. Hâsılı bu çok aşağılayıcıydı, sabretmesi gerekiyordu fakat bu bile bir yere kadardı... Az önceki arzunun yerini kırgınlık, ateşin yerini hafif bir ürperme aldı. Dişlerini sıktı. Kızgınlığı ona değil kendineydi. Bu duruma gelmeye sebep olduğu için... Gözlerini [illegible] bir iki saniye

bekledi. Tekrar açtığında genç kadının da kendi gibi gözlerini kapadığını fark etti. Kirpiklerinin ucuna takılı kalmış iri dolu tane ri titreşerek yanağına düşüp, usulca süzülüyor, eşsiz bir pırlanta parlıyordu. Ona sokulup dudaklarını yanağına değdirdi. İçi gidiyordu, parçalıyordu her damla yüreğini. Derinde nefes alarak bekl dudakları teninde bir süre... Demin yapmak için can attığı arzu yerini şimdi şefkat kaplamıştı. İçindeki ateş yok denecek kadar azalmıştı. Fakat biliyordu, bunu yapmaya mecburdu! Onun kendini bu daha hazır hissetmeyeceği gibi bir korkuya kapıldı benliği...

"Nasıl pişmanım anlatamıyorum. Seni böyle görünce dayana mıyorum."

"Demir konuşma... Anlatma... Devam et... Konuşmak bu işi kolaylaştırmıyor ancak daha çok zorlaştırıyor." O şefkat yüklü sıcak dudakları dudaklarının üstünde hissettiği anda bütün direnme gücünü ve düşünme yeteneğini kaybetti. Kollarını beline dolayıp, dudaklarını istekle araladı adam. Oysa kadının dizleri titriyor, başı dönüyordu. İkisi de engellenmesi mümkün olmayan bir arzuyla titremeye başladılar. Dudaklarını genç kadının tenine küçük merhametli dokunuşlarla kondurarak, yanağından boynuna kaymaya başladı. Yalın bir tat vardı dilinde, dokunuşlarında aşk değil daha farklı bir temas vardı... Özür gibi, pişmanlık gibi, istiğfar gibi... Hazan başını geriye atıp ona daha rahat bir yol çizip, izin verdi öpüşlerine. Karnı kasılıyordu her öptüğü yerde. Dudaklarını değdirdiği yer yanıyor, bıraktığı yer ise büyük bir yoksunlukla donuyordu. Tüy misali ıslak öpücükler yağıyordu tenine. Ve bunu fark etmemesi için umutsuzca bir çabaya girişti, ama genç adamın gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Gülümsedi.

İpin ucu kaçmıştı artık. Zaten ne zaman Hazan'ın yanında olsa kontrolünü kaybediyordu. Nihayet elini genç kadının sırtına koyup destek olurken, diğer elini düz göbeğine bastırıp onu yavaşça yatağa yatırdı. Hazan ruh gibi gözlerini sıkıca kapamış, tüm sukutuyla makûs talihine itaat ederek biçare duruyordu. Demir'in dudakları kulağına çıktı. Ateş gibi nefesi kulağını yalayıp geçerken, pişmanlıkla titreşen bedbaht sesi usulca çalındı.

"Özür dilerim bir tanem, böyle olsun istemedim. Seni seviyo-

rum ve biliyorum ki bu sevgim seni yoruyor... Fakat ne yaparsam yapayım senden vazgeçemiyorum." Biraz sustu, sonra bir cesaret hamlesiyle ilave etti, "Sensiz kaldığımda ölüyorum."

"Ben de senin dokunuşlarınla, bakışlarınla ölüyorum..." Genç adam birden kaskatı kesildi. Yüzündeki ifadeyi anlamak çok güçtü. Hem gayret, hem merak, hem de korkunç bir öfke vardı sanki. Neden kızmıştı acaba? Konuşması için aradan uzun bir süre geçmesi gerekti. "Biliyorum ve suçlusu benim."

Başını aşağı eğip al gerdanını öpmeye devam etti. Birdenbire yüreği ansızın ağzına geldi. Fakat kuvvetli olmak, hiçbir şey sezdirmemek lâzımdı. Bütün ihtimalleri hesaba katmak en akıllıca yöntemdi. Hazan'ın eli istem dışı omzuna gitti ve kendine hafifçe çekti. Gözlerini kapadığında ilk sıcaklığı vardı aklında, ona olan hasreti ve şu anda ne kadar çok istediği... Bırakacaktı kendini onun seyrine, öyle istiyordu artık... Onu tekrar yaşamak, kuytularında düşünmeden kaybolmak istiyordu. O da özlemişti Demir'i, hem de çok. Öte yandan bu saçma nefretin kollarında, hiçbir şey olmamış gibi yaşamak istiyordu anı doyasıya. İlk kez onun eli değmişti tenine ve şimdi gene ona sunuyordu mabedini... Sevilmek, değer verildiğini, arzu edildiğini bilmek istiyordu, kadın yanı.

Sonra karanlığın içinde dehşetle sarsan o yüz belirdi. Haince sızdı beyninin köşelerine. Fotoğraf kareleri gibi değil, dev ekran sinema sistemi gibi gözlerinin önünde canlı kanlı o gün yayınlandı. O kadına bakışı, dudağından öpüşü, sıkıca, hiç çekinmeden sarılışı. Nefesi kesildi bir anda, ölüyor sandı. Hafif bir hıçkırık sesi işitti. Kurtulma imkânı olmayan bir felakete razı olur gibi, başını daha ziyade eğerek bekledi. Dudaklarından inlemeye benzer acı acı sesler çıktı. Damarlarındaki kan çekiliyor, bedeni halsizleşiyordu. Kan kaybediyordu ruhu. Ona dokunduğu günahkâr elleri şimdi kendine dokunuyor, hoyratça mabedinde geziyordu. Bir zamanlar başkalarına dokundurduğu pislenmiş tenini, kendine mühürlemek istiyordu vicdansızca. Ruhunun kirlendiğini sandı. Üzerini pislik kapladı. Kendinden, ona olan şehvet içeren düşüncelerinden tiksindi. Nasıl ona kendini bırakmak isterdi?

Elinin altında buz kütlesi gibi kasılan bedende, Demir'in dudakları göğüslerinin oluğuna gelince durdu. Dudakları artık kıpırdamıyordu, panikler gibi kasıldığını hissetmişti. O altında böyle canı çekilmiş gibi yatarken olmuyordu. Başını göğüslerinin üzerine koyup, kokusunu derince içine çekerek sıkıca sarıldı. Demir'in adı gibi demirden değildi yüreği ve şimdi ağır darbeler hâlinde kanıyordu. Bu bile ona o kadar ağır geliyordu ki, artık bu ezaya devam edeceğini hiç sanmıyordu. İçinde istek yokken bunu yapamazdı. Onun kırmışlıkları yüzüne çarparken olmuyordu. Hazan onun başının göğsüne yasladığını ve nefesinin göğüs oluğuna çarptığını hissettiği an, yanlış anladı. O, ağlamamak için elleriyle göğsünü, boynunu tutarak çırpınıyordu. Birden gözlerini dehşetle açıp, yumruk olmuş elleriyle omzuna vurarak hıçkırıklarıyla kesilen sesinin arasından haykırmaya çalıştı.

"Kalk, üstümden kalk! Yapamam bunu! Ne olur kalk! Demir istemiyorum. Dokunduğun yerler acıyor, irin bağlıyor bedenim. Nefes alamıyorum ne olur yapma, ölüyorum..!"

Demir başını üzerinden kaldırdı. Ancak Hazan hâlâ yumruklarını onun omzuna güçsüzce vuruyor, gözlerinden sular gibi yaşlar boşalırken elemle haykırıyordu. Başını yatakta sinirle bir sağa bir sola yatırarak yalvarıyor, aman dileniyordu. Dayanamadı, kendine çekip başını göğsüne yaslayıp yumuşacık bastırdı. Sıkıca sinesine sardı. Hazan tek elini genç adamın kalbinin üzerine götürüp, öfkeyle vurmaya başladı.

"Neden? Neden? Bunu bana niye yaptın? Ben sana ne yaptım da bunu reva görüp, böyle harcadın? Dayanamıyorum! Dokunmana dayanamıyorum... Öpmenden tiksiniyorum... Her yerimi kesip atmak istiyorum. Ona dokunduğun gibi bana dokunmanı istemiyorum. Başkalarını sardığın günahkâr bedenini paylaşmak istemiyorum!"

Bu dakikadan sonra Hazan kendini kaybetmişti. Ne söylediğini idrak edebiliyordu ne de yaptıklarını, ruhu telafisi mümkünsüz acılar içinde incinerek kıvranırken, kendini bu sonsuz kederin içine habisçe bırakıyordu. Yorulmuştu artık bir şeyleri hep içinde tutmaktan, kuytularına saklayıp üzerini örtmekten. Boş bir beyin ve

kaybolmuşlarla kendini bırakmıştı sonunda, hiç istemediği fakat sığınak bulduğu kollarda. Yılların birikimi bir olmuş hep birden su yüzüne çıkmış, isyan ateşini yakmıştı yüreğinde. Çırpınıyordu içindeki masum yanı... Neden? Neden? Neden?' diyordu. Ama ne çare! Öfkesinin asıl nedeninin korkudan kaynaklandığını fark edince, iyice canı sıkıldı. Kendinden korkuyordu. Onun duygularının derinliğinden, onca zaman kurduğu savunma mekanizmaları yıkıldığında göstereceği tepkiden çekiniyordu. Bunun bedelini ödemek isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi.

Oysa Demir şu anda bir tek tenine dokunmuyordu. Ruhu cehennem alevlerinde kavrularak yanıyordu. Bir acı bu kadar büyük olup yutar mıydı? Bir nefret her gün artarak büyür müydü, aşkıyla sınanır mıydı? Biliyordu. Hiç istemese de sürekli kendini o kadınla mukayese edecek, kıyaslayıp duracaktı. "Neyim eksik, neyim yarım" diye!

"Yapma güzelim böyle. Kendini geçmiş için yaralama. Bu benden çok seni yaralıyor, dönüşü yok ki telafi edeyim. Seni seninle sınamak beni de vuruyor." Zaman zaman ondan öyle hasretle bahsediyordu ki... Sanki son nefesinde bir damla zemzem arayan hasta gibi biçare. Demir onun vurduğu her cansız yumruğu, dünya tepesine çöküyormuş gibi içinde hissediyordu. Canını yakmıyordu yumrukları belki, ama sözleri ruhuna ağır kayıplar verdiriyordu.

"Neden yaptın?"

Bu sorunun cevabını kendisi bilmiyordu ki ona açıklasın! Neden yaptığını hâlâ bilemiyordu. Bir şeylerin illa bir nedeni mi olmalıydı? Düşünmeden bir şey yapılamaz mıydı? Beyninin iradesiz olduğu bir zamanda, istidatsız hiç düşünmeden yaptığı şeye bir "neden" bulamıyordu!

Kahretsin ki onursuz bir maharet gibi yapmıştı, ama nedensiz!

Güle dokunurken elleri, gül kokarken... o dikenlere sarılmıştı. Oysa yaptığı hatanın bedelini o gülden olmakla zaten ödemişti. Öyle sanıyordu fakat değilmiş! O kadını sevdiğini sanmış, aldanmıştı.

Bunu nasıl sandığını, hâlâ kendisine sorarken buluyordu ara sıra, fakat cevap yok! Sarhoş olmak gibiydi. Günahın şarabını içmiş ve kendini kifayetsizce kaybetmişti. İçmek için bir sebebin olmaması

gibi... Bir gülüş, baştan çıkarıcı hareketler, ayartarak yapılan cilveler, nem çağırıcı, kışkırtıcı dokunuşlar... Ona âşık olmamıştı ki, sadece bir arzu, bir şehvet, tatmin olma, çok istenme duygusu... Egosunu okşamış, libidosunu pırıltılar saçarak gözleriyle kamaştırmıştı. Yalnız olmanın cezbetme güdüsü... O gün Hazan görmeseydi, Hazan'a boşanmak istediğini zaten söyleyecekti, fakat bunu o kadını sevdiği için değil, ancak artık vicdanının bunu taşıyamadığı için yapacaktı. O gün konuşmaya karar vermişti, işler istediği gibi olmamıştı.

Daha Hazan'ı ağlarken, ona ilk defa nefretle baktığını gördüğü an, işte o an tek bir bakışla vurulup, tüm dünyası tepetakla olmuş, her şeyi fark etmiş ve artık geç olduğunu, yolun sonuna geldiğini çok geç anlamıştı. Onu kaybetmeyi kolay sanıyordu! Alışır sanıyordu! Yerini yenilerinin, bir başkasının kolayca alabileceğini sanmıştı ama öyle olmadı. Yanıldı. Bir damla gözyaşının geçmişini ve geleceğini mahvedeceğini bilemedi. Tek bir bakışının, bir acı sözünün kendini ateşlerde yakacağını kestiremedi.

Hazan yatakta onu tekmelemeye başlayıp, kollarında debelenerek kurtulmaya çalışıyordu. Ona doğru attığı her cansız tekmesiyle, savurduğu güçsüz yumruklarıyla bir o kadar savunmasız ve acizdi ki, ayağını bacaklarının arasına sıkıştırıp, elini belinde gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Başını omuzuyla boyun oluğuna koyup bekledi. Ne diyecekti, nasıl sakinleştirip, hangi sözleri kullanacaktı bilemedi! Tıpkı, bu yaptığını nasıl telafi edeceğini bilemediği gibi!

"Hazan'ım, yapma. Seni ağlarken görmek beni öldürüyor, ölüyorum ne olur yapma. Yaptıklarım zaten yağlı urgan gibi boynumda, canımı alıyor ölümsüz soluklarımla... Ölmek istiyor ama can veremiyorum bak..." diyebildi sadece. Gerçekten onun dudaklarından kopan her hıçkırıkta içinden bir şeyler kopuyor, nefesini kesiyordu.

"Öl... Öl o zaman..."

Hazan canını yamak istiyordu, elleriyle parçalamak ama savurduğu güçsüz yumruklarının canını yakmayacağını elbette biliyordu, fakat gene de kendini durduramıyordu.

"Ne eksikti? Sana ne yetmedi? Niye yaptım da yarım kaldım? Senin yüzünden hayattan nefret ediyorum, senden nefret ediyo-

rum, artık kendimden de! Bana bu kepazeliği niye yapıyorsun? Amacın buysa, başında niye yaptın, bu noktaya neden getirdin? Seven yapmazdı, aldatmazdı! Sen sevmedin. Sevmeyi beceremedin..."

"Seni üzmek değil amacım, sadece tekrar bir araya gelmek istiyorum. Hazan bizim çocuklarımız olacak, sadece onlar için bile bana katlanamaz mısın? Nedenler sıralayamam. Sadece?.."

Hazan başını yasladığı göğüsten kurtulamayınca, hıçkırarak boğukça söylendi, "Sana zaten bir tek onlar için katlanıyorum. Şimdi bırak beni. Sen dokununca da ben ölüyorum! Nedensiz yaşamında ben yokum. Bırak!"

Demir daha çok sardı onu. Bu sefer bırakmak mı, asla! "Hayır." Sesi kati bir tonda fevrice titrekti. "Bırakmam. Şimdi gidersen bir daha seni tutamam. Bu yarayı ben açtım yüreğine, yine ben saracağım istesen de, istemesen de... Yarana her daim merhem arayacağım. Senin her döktüğün yaş içime ateşten toplar gibi yağıyor. Ağladığın için değil, kederim ağlattığım için, bunu ben yaptığım için... Affetme güzelim ama yanından da ayırma. Sensiz olmaya dayanamam. Artık olmaz. Bu saatten sonra yapmam. Gözlerim seni tekrar gördükten, sana bu kadar yakın olup, dualarım kabul olduktan sonra olmaz."

"Ben seni bu tatil bittikten sonra görmek istediğimi hiç sanmıyorum. Hep yalvardım Allah'a, 'Bir daha görmeyeyim' diye."

"Bak benim duam kabul odu. Ben her soluğumda seni diledim, 'Bir daha göreyim dizlerinde öleyim' diye, işte buradayım seni bir daha bırakmam."

"İstemesem de mi?"

"İstemesen de! Senden asla vazgeçmem. Aşkım, bir kere yapılan hata, ikincisi yanlıştır. Ben bir daha yapmayacağım. Ne seni üzerim, ne de senden olurum bundan sonra..."

Hazan yorulmuştu. Savaşmaktan da, boğuşmaktan da çok yorulmuştu. Kendini bıraktı bu sefer, ağlamaktan yanan gözleri kavruluyordu. Gözkapakları yorgunca kapanırken dudakları histerik bir biçimde kıpırdıyor, genç adamın göğsünde derin yaralar açmaya devam ediyordu.

"Bunun telafisi yok! Belki affı olabilir ama unutmamın çaresi yok! Demir sen beni aldatsan da görmeseydim ve bunu bir kere yapsaydın belki çocuklarım için olsa bile..." Dağınık kafasını biçare salladı. "Ama sen bunu bir kere değil, zamana yayıp bin kere yaptın... Defalarca... Bunu asla unutmayacağım. Telafisi de olmayacak. Bana baktığın her an, o görüntüleri hatırlayacağım. Seni o kadınla nasıl gördümse, bana dokunduğun her anda ona dokunduğunu göreceğim. Ben seni hiç affetmeyeceğim."

"Ben de senden hiç vazgeçmeyeceğim. İstemesen de sonsuza kadar sadece seni seveceğim. Bu sefer hata da yok, yalan da..."

Sabahın keskin ışıkları yüzüne vururken gözlerindeki yanmanın etkisiyle gözkapaklarını iyice yumdu. Başını hafifçe uyuduğu yerde oynattı, hem sıcacık, hem de yumuşaktı. Burası çok rahattı, biraz daha sokuldu, bu şekilde biraz uyumak istedi. Kollarını bir yoksunlukla sıklaştırıp sert bedeni daha... daha sıkı sardı. Bir anda aklı başına dank edince, gözlerini dehşetle açtı. Gözleri hassasiyetten kısılırken, bakışları o bedenin sahibine kaydı. Demir ona tebessüm ederek bakıyordu. Gözlerinin içinde tuhaf bir rehavet olmasına rağmen, dudaklarının kenarı tatlıca kıvrılmıştı. Kollarını sıkıca genç adama sarmış, bacağını da onun bacaklarının arasına sokmuştu. Başını omuz oluğuna yaslamış, önüne dökülmüş saçlarının arasından onu seyreden adama masumca bakıyordu.

"Günaydın, güzelim" dedi başını aşağı eğip, onun şaşkın bakışlarının arasında dudaklarının üzerine masum bir buse koyarak. Geriye çekilirken ılık nefesi yüzüne düşen saçlarını okşadı. Gözlerini sabaha kadar kırpmadan onu izlemiş, geçen senelerin özlemiyle onu koklamıştı. Sıcak tenini teninde hissetmek, ürkek kalp atışlarını kendi bedeninde duyumsamak o kadar güzeldi ki, bu anı uyuyarak kaybetmek istemedi. Ona sarılmanın tadını çıkardı, kollarında olmasının keyfine doyasıya vardı. Uyandığında mahmurlaşan bakışlarını, gül kokusunu hissetmek istedi.

Bu duruşla panikleyen Hazan, ellerini bedeninden gayriihtiyari çekip, geriye doğru usulca çekildi. Yatağın kenarına geçip üzerindeki pikeyi kaldırdı. Terliklerini giydi. Geceki konuşmaları aklına yağıyordu bir bir...

"Sana da günaydın." Sesi kalın ve yorgun çıkmıştı. Lavaboya giderken. "Ecrin kalkar şimdi, uyandığında seni burada görmese iyi olur, aklı karışır, henüz bunu kavrayamaz ufak. Lütfen." Ona böyle yalvarmak zorunda kaldığı için kendisinden nefret ediyordu, ama başka çaresi de yoktu. Lavabonun kapısını usulca kapattı.

Birkaç saat sonra, Hazan endişeyle sürgülü kapıyı kaydırarak hızla açtı. Dışarının tuzlu havası yüzünü yalarken, rüzgâr da hafifçe saçlarını dalgalandırıp önüne doğru hoyratça savurdu. Bakışları endişeyle etrafı dolanırken, sesin nereden gediğini kalp atışları kulağında dinliyordu. Kızının acı dolu sesi... Düşmüş müydü? Bir şey mi olmuştu? Anne yüreği kayıtsız kalamayarak korkuyla kaygılanıyordu...

"Anne, anne!.." diyordu yavrusu...

Hazan acı acı kasılan sesle, başını yana çevirip, bahçeye yönelerek koşmaya başladı. Ayağına terlik giymeyi unuttuğu için, kenara serpilmiş çakıl taşları ayaklarına batıyordu. Fakat bunu pek de önemseyecek durumda değildi. Görüş alanına kızıyla Demir girince, endişeyle kızına yaklaştı. Demir onun yanaklarını ellerine almış, gözyaşlarına şefkatle bakarak kuruluyordu. Hazan takatsizce yere diz çöküp, genç adama baktı.

"Ne oldu, neden ağlıyor?" Şaşkınlıktan ve dehşet düşüncelerinden sözcükleri kekeliyordu.

Kızını yürek çırpınışlarıyla kucağına çekip, ondan ses gelmeyince bağırdı. "Demir neden ağlıyor, ne oldu?" Ecrin ellerini yumruk yapmış, içli içli ağlayan gözlerini ovalıyordu. Dudaklarını ıslak bir biçimde aralayıp, hıçkırarak annesine baktı. "O da ölecek!" Sesi titrekçe inler gibi çıkıyordu. Hazan kızına baktı. Gözbebekleri büyümüş, tedirgindi bakışları ve elleri titremeye başladı, onun ufacık bedenini saran gücü azaldı.

"Ne... Ne ölecek Kelebeğim?" Panikle kekelediğini fark edemedi.

Alacağı cevaptan korkuyordu. Tam o esnada Ecrin elini gözlerinden çekip, ilerideki yere düşmüş ufacık kuşu gösterdi. "O bebek ve kaybolmuş. Şimdi de hastalanıp ölüyor."

Demir yanağına uzanıp şefkatle dokundu. Gözleri üzgünce ba-

kıyordu kızı ağladığı için, buna dayanmak zordu. Onunla gezerken kuşu görmüştü ve birden ağlayıp annesine bağırmaya başlamıştı. Canı yanıyor gibi de yerinde zıplıyordu. Zapt edememişti onun ufak bedenini. Bu dakikada ne kadar sakin olmak mümkünse o kadar sakin bir sesle, "Onun öleceğini sanmıyorum meleğim? Sadece yaralı iyileşebilir, geçer kelebeğim üzülme."

Bu düşünceye inanmayan Ecrin başını iki yana sallayarak, elleriyle yanağını kavrayıp, gözlerini isyanla yere indirdi. Diliyle dudağını yalayıp saçlarını gözlerinin önünden kızgınca çekti.

"Hayır, o ölecek tamam mı? Bak hasta olmuş, hastalanınca ölünüyor ben biliyorum? Merve öldü, sonra Semih'te ölecek. O odaya aldılar onu, ağzına boru taktılar ben gördüm. Heeep... uyuyordu ama annesi, 'Ölecek bebeğim' diyordu. Hasta olunca insanlar ölüyor anne, o kuş da ölecek. Ben hasta olmak istemiyorum. İçimdeki hatalığı al!"

Nasıl bir kelamdı bu böyle? *"Hastalığı al anne!"* Yanaklarından yaşlar birbiri ardına akıyor, küçük omuzları çaresizlikle inip kalkıyordu. İnatla düşündüğü çılgınlığı, kendi aklına yer eden şeyi savunuyordu.

Omuzları çökmüş Hazan, çömeldiği yere düşer gibi oturdu. Kalbi atmıyordu sanki duyduklarıyla. Bunlar nasıl sözlerdi? Aman Yarabbi! Bir annenin evladının dilinden ölümü duyması, hastalığının neyle sonuçlanacağını bilmesi, bu onu yaşarken öldürmeye yetmişti. Gül yanakları ıslanırken, gözleri sislerin ardında genç adama baktı, yalvarır gibi, bir parça umut dilenir gibi. Biliyordu o ne yapabilir ki, fakat ona can simidi gibi sarılmak istemişti... Sesi derin bir rehavetle titriyordu.

Sözün burasında hafif bir isyan feryadını men edemedi. "Hayır, ölmeyecek annem. Nereden çıkardın bunu? Sadece yaralanmış. Biz onu iyi yaptığımızda, annesi gelir alır merak etme."

Kızının hastanede birkaç tane arkadaşı ölmüştü. Fakat Ecrin ufak olduğu için anlamaz sanıyordu. Keza onların iyileştiğini söylemişlerdi ve inanmış gibi davranmıştı. Biliyordu, o gün o yüzden yemek yememişti, televizyon bile izlemeyip hep uyumuştu günler-

ce. Hastalığından zannetmişti, fakat şimdi anlıyordu ki, kızı ölümü tanımış ve büyük bir olgunlukla tevazu gösterip tek başına kabullenmişti. Onların ölmediğini söylerken annesine gülümsemişti, Hazan yanılmıştı. Ecrin bunu biliyordu ve ona hiç söylememişti. Hasta bir çocuk ya da hayvan söz konusu olunca Ecrin çok duyusal tepkiler verip, huysuzlaşarak ağlıyordu. Nasıl anlayamamıştı bunu?

Kayıtsız bir tavırla omuzlarını silken Ecrin, burnunu çekti sesli bir şekilde, gözlerini masumca açtı. Bakışlarını annesinin gözlerine çevirip başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır, annesi de ölmüş bak, o tek başına tamam mı? Siz bana inanmıyorsunuz!"

Acıyla yutkunan Demir başını salladı. "Meleğim bunu da nereden çıkardın?"

Ecrin sadece anne sevgisiyle büyüdüğü için ve tek ebeveyni olarak onu bildiği için, bebeklerin bir tek anneleri olduğuna şartlanmıştı kendini. Anneler olmayınca bebekleri de olmazdı. Arkadaşlarının anneleri ve babaları vardı elbette, fakat onun olmadığı için kendini sadece annesine şartlıyordu. O istisnaydı! Fakat bu babalı çocukları belli bir incelemeyle izlemeyi de ihmal etmesi anlamına gelmiyordu.

Ecrin babasına baktı. "Anneler ölmeden bebeklerini terk etmez Demir. Annesiz kalınca ne yapar, o daha ufacık? Yemek pişiremez, tuvalete gider ama ellerini yıkamak için musluğa yetişemez, annesiz kalınca elleri hep pis kalır. Tek başına uyumaktan da korkar. O daha ufak. Herkes kötü çocuk der, ufacık... Anneler ölünce bebekleri de ölür, annesiz kalamaz ki bebek. Tek başına ne yapsın, olup onunla cennete gider?"

"Babaları vardır bebeklerin Ecrin, annelerine bir şey olmamıştır eminim gelir, ağlama artık. Birazdan babası gelir annesini de bebeğini de alır gider, onlara sahip çıkar. Babalar evlatlarını hiç bırakmaz, tıpkı anneleri gibi."

Demir onun baba olgusunun eksik kalmasını istemediğinden, ciddi bir kaygıyla bunu anlatmaya çalıştı. Kendini güvende hissetmesini, tek olmadığını bilmesini istedi. Genç kadın ona bakıp gözlerini kurularken Demir ona çaresizce bakıyor, daha başka ne yapacağı konusunda bocalıyordu.

Artık iyiden iyiye asabileşen Ecrin zorla bahsi değiştirdi. "Hayır, her bebeğin babası yoktur, onlar tek doğar, anneleri de ölürse kimse bebeklerini istemez, yaramaz sanırlar, ağlarsa bağırırlar hep kızarlar" dedi gözünden bir damla yaş sızarken yanağına doğru. "Ege'nin annesiyle babası yok. O yetim, ona hep kızıyorlarmış, şimdi ona da kızacaklar, o da daha çok hasta olacak sonra da ölecek."

Demir kızına uzanıp dizine oturttu. Avucunun içiyle pembe yanaklarını kuruladı. "Sen merak etme meleğim, onun annesi babası yoksa biz oluruz. Hazan annesi olur, ben de babası, o da böylelikle yetim kalmaz."

Neredeyse Hazan'ın ağlamaktan şişen soluk mavi gözlerinde bir ümit ışığı canlandı. Zavallı, göğsünün sarsıntılarını eliyle zapt etmeye çalışarak derin derin soludu. Kızının yanağını başparmağıyla okşadı. Gözleri hüzünle dolarken, dudakları yalancı tebessümlere gebe kalıyordu. Ağlamamak için gülmek dedikleri, tam da bu oluyordu.

"Elbette Kelebeğim, ben ona bakarım. Demir de bakar, o da seninle kalır, ona bir de kafes alırız ama fazla yaklaşmayacaksın söz mü?" Ecrin kollarını babasının boynuna sardı. Islak dudakları boynuna değiyordu hareket ettikçe. Ilık nefesi tenine çarparken, "Ama hasta olmuş üzüntüden, ya ölürse?" Demir kızına sarılıp onu kendine çekti, sıcacık korumacı bir tavırla onu sarıp rahatlattı. "Ölmeyecek, söz" dedi kesin bir sesle, kızının başına öpücük bırakıp kucağından indirdi. Yerdeki kanadı kırık kuşu nazikçe eline aldı. Kızına yaklaşıp gösterdi.

"Dokunmak ister misin?" Gözleri ona cesaret vererek bakarken, "Korkma meleğim ısırmaz, sadece yaralı. Tedaviye ihtiyacı var..." O vakit Ecrin'in gözkapakları hafif hafif titriyor, soluk dudakları gizli bir gülümseme ile ifşa olarak yavaşça bükülüyordu. Ufacık dudaklarını oynatıp şaklattı. "Korkmuyorum Demir, sadece canının yanmasını istemiyorum. Canı acır, elleyemem yazık." İşte bu naif düşüncenin minnacık sahibiyle Demir gurur duydu. Onun ufacık kalbindeki merhametle tanışırken, kendi kalbinde kocaman olmuştu şimdi meleği. Onun meleği gerçekten melek gibiydi. "Haklısın tatlım, kanadı yaralı canı acıyabilir düşünemedim ya "

İçi bir nebze olsun rahatlayan Hazan yerden kalkıp, üzerini silkelerken, "Eve götürüp kanadına bakalım ki iyileşsin. Artık bir de kuşumuz var değil mi meleğim? Babası olarak ona bakması lazım. Babalar bebeklerini hep sever çünkü."

Gözleri ıpıslak parlayan Ecrin başını sallayıp, onu tasdiklerken çenesi ufak göğsüne değiyordu. Gözlerinde hâlâ ağlamaya meyilli yaşlar oynaşırken, yerinde zıplayıp ellerini heyecanla birbirine çarpıp mutlulukla bağırdı.

"Yaşayacak bebek kuş yaşayacak."

Demir kuşu eve götürürken Hazan kızına yaklaşıp elinden tuttu. Ecrin babasının yanında neşeyle başını geriye çekip bakındı. "Peki, iyileşince gitmek isterse!" Bu sualle Demir ona göz kırptı. "Hayır istemeyecek, insan çok sevilince gitmek istemez! Biz onu çok seveceğiz. Sen de ona bakacaksın, bir yuvası olacak kocaman bir ailesi. Bunu istemeyeceğini sanmıyorum."

Heyecanlanan Ecrin, içeri koşup girerken, annesinin arkasından bağladığı saçı, tamamen tokasından kurtulup omuzlarına döküldü. Başını hızla çevirinde, saçları önüne savruldu. Beceriksiz bir şekilde perçemlerini önünden çekip, "Ben ona yer ayarlayacağım." Kapıdan girip gözden kayboldu. Hazan nemli kirpiklerinin arasından ışıltılar saçarak genç adama baktı. Dudağının kenarında buruk bir gülüş, gözlerinde minnet vardı.

"Kahraman olmak nasıl bir duygu baba?"

Demir kuşu tek eline alıp kolunu genç kadına uzattı. Hazan'ı bir hamlede omzundan kavrayarak kendine çekti. Dudaklarını genç kadının alnına değdirip öptü. "Baba olmak gibi ve galiba biz ikinci çocuğu bayağı erken yaptık he, ne dersin?"

Karmaşık gözleri neşeyle bakıyordu, çarpıkça sırıtırken.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hayret edilecek şey! Bana söylediklerini duymalıydın" diye ciddi bir merakla sordu.

Başını iki yana sallayan Demir düşüncelice baktı, "Zannederim ki, gerçekten büyüyor. Hatta cidden birkaç günde büyüdüğünü bile fark ettim."

"Pekâlâ, bu doğru..." diye onayladı. Cidden kızı birkaç gün içinde resmen evrim geçirmiş, tırtırdan kelebeğe dönüşmüştü. "Peki, nasıl ikna ettin. Yalan söylemedin ya?.. Bu onu daha çok kırar." Demir dudağının ucuyla alayla mırıldandı, "Bilinmez, belki pembe yalanlar söylemişimdir."

Bir zaman konuşmadan bakıştılar. Kısacık bir duraksamanın ardından, kati bir kanaatle düşünerek usulca devam etti, "Ben dedim ama..." Başını sarstı. "Şimdi eminim ki bu olacak, iyileşecek... Ve olmasa da bunun için ne gerekiyorsa yaparım."

Hazan burukça gülümsedi. "Sözlerine ne kadar alaka gösterdiğine dikkat etmedin mi? Babasından bahsettiğin zaman şaşaladı, babasına biraz kızmakta ısrar edince sana çıkışarak kızdı... Hadi, bu-

nu geçelim, peki nasıl izah ettiğini gördün mü?.. Fakat onu alma geleceğini söylediğin zaman gösterdiği teessür neydi? Bu kız benim aklımı hayli zorlamaya başladı. Ne düşündüğünü kestiremiyorum. İradem ve düşünce denetimim zayıflamış gibi."

"Sanırım kuşunun onu bırakmasından korktu. Tepkisi bana değil bu yöneydi..."

"Zaten asıl o izah midemi bulandırdı ya..."

Oturduğu yerdeki örtüyü iyice yere yayıp üzerine büyük minderleri attı.

"Neden?" diye sordu adam, tek kaşını kaldırarak.

"Ya kuşa bir şey olursa, bu aranızı bozar gibi geldi." Bakışlarını etrafta gezdirirken, Demir koyduğu minderlerin üstüne kendini gelişi güzel atıp boylu boyunca uzandı. Hazan bakışlarını ona çevirdiğinde genç adamın dirseğini yere dayamış, elini başının altına destek verip kendisini izlediğini gördü. Üzerine giydiği ince keten kümden krem elbisesine güneş vuruyor ve şeffaf bir şekilde içini belli ediyor, narin bedeninin güzelliğini tüm ihtişamıyla düşünceye mahal vermeden göz önüne seriyordu. Hazan'ın bakışları ona kayınca başını sallayarak, "Ne var?" işareti yaptı. Demir apansız ne olduğunu anlamaya fırsat vermeden, yanında sarkık duran ince bileğini kavrayıp, hemencecik kendine çekerek üzerine yıkılmasını sağladı. Hazan yere doğru düşerken gayri ihtiyari canı acır endişesiyle bağırdı. Kısacık bir zaman sonra üzerindeki yerini alıp, gözlerine bakarken bulmuştu kendini. Ellerini onun sert göğsüne dayayıp başını biraz geri çekti. Nefesleri sıklaşmış, teni karıncalanmıştı. Birbirlerine o kadar yakındı ki yüzleri, solukları birbirine çarpıyordu, tenlerini tuzlu havaya karışarak yalıyordu. Kalbi gene hızlı atmaya başlamıştı. Saçları genç adamın yüzüne akmış, ikisini de ipekten bir koza gibi mis kokusuyla sarıp sarmalamıştı.

"Güneş vurunca su perisi gibi süzülüyorsun ve teninin içinde saklanan istiridye içindeki bir inci misali, nadide bir taş gibi seni bana sunuyor."

"Nasıl?"

"Güneşin yardımıyla."

"Çok fenasın... Bu yaptığın... Terbiyesizlik..." Dudağının kıyısını dişleri... Sustu. Münasebetsizliğine nihayet vermezse, ağır bir muamelede bulunacağını söyledi. Demir yüzündeki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bakışları yüzünde gezdi, bunu asla yapmayacağını dile getirmekten çekinmedi ve gene her zaman baktığı gibi özlemle baktı. Yanına düşen bir perçemini de tutup gözlerinin içine aşkla bakarak, burnuna götürüp derince kokladı. Hazan onun bu yaptığıyla vücudunun ateşinin yükseldiğini hissetti. Zaten üzerinde yatması büyük bir külfetken, onun tenini hissetmek ona azapken, bir de böyle yapması işleri temelli bir çıkmaza sokuyordu. Ağzından çıkacak fena kelimelerle onu tahkir etmek istiyordu. Vurdumduymaz haylaz çocuklar gibi inatçı, kendinden emin, dediğinin arkasında duracak kadar sağlamdı. Dudağının kıyısını dişlerinin arasında evirip çevirirken, gözlerini onun bakışlarından yana çevirdi, neme lazım ezkaza bir hovardalık etmemek için. Onlara bakmak geceye bakarken ayı görmek kadar eşsizdi. Yanakları fena hâlde yanmaya başlamıştı gene, bu da nereden çıkıyorsa, sürekli kızarıp bozarır olmuştu tam bir ergen gibi... Cızırtılı, itiraz eden bir sesle, "Bırak şimdi Ecrin gelecek" dedi, sesi bile kendini tartarak çıkıyordu, itirazlarının zayıflığını vurgulayarak.

Demir çenesini kavrayıp, inatla yüzünü kendine çevirdi. Elini teninde gezdirip, yanağının elinin içinde şekil almasının hazzını izleyerek çıkardı. Parmaklarında onun yumuşacık teninin olmasının keyfine vardı. Bu hazzı seviyordu, ona dokunmadan, elini ayağını uzak tutamadan duramıyordu.

"O kuşunu bırakıp hemen gelmez. Onunla konuşuyordur kesin, hatta hikâye anlatıyordur gene." Dudaklarında hafif bir tebessüm otururken, sert hatları yumuşadı. Gözleri aşkın kadehini sunuyordu genç kadına bakışlarıyla... Hazan ellerinin altında onun güçlü kalp atışını ve sert göğsünden vuran sıcaklığını hissettikçe, içi ürperiyor, hafifçe titremeye başlıyordu. Güya ona direnecekti!

"Ecrin gelene kadar biraz seninle böyle kalsak?"

"Olmaz, her an gelebilir. Bu yaptığın çok yanlış." Sesi ikazdan çok çekinikti. "Sen kendini iyice kaptırdın bu işe bakıyorum da De-

mir Bey, amacımız aşk yapmak değil, sadece çocuk yapmak! Onun dışında fazla sırnaşmazsanız sevinirim. Ne bu samimi pozlar, rahat tavırlar anlayamadım. Ayrıca sana izin verdiğimi ise hiç hatırlayamıyorum! Daha doğrusu gece dışında ellerini üzerimden bir zahmet çekersen, bu işi daha çok zorlaştırmaz, ben de rahat ederim!" dedi kaşlarını hırçınca çatarak, sert sert baktı. Fakat buna rağmen hâline, geçimsizliğine ve duruşlarının uygunsuzluğuna dair hiç bir şey düşünemedi.

Bereket versin Demir vaziyeti çok çabuk kavradı. "Hangi işi?" dedi, geriden boğukça çıkmıştı sesi. "Ve ayrıca sen gözlerimin önünde böyle su perisi gibi dönerken, nasıl davranmamı beliyorsun?" Gözlerinde güneşin tılsımları oynaştı. "Sen de bilirsin ki, Âdem bile Havva'ya cennetteyken dayanamamış, ben sana nasıl dayanacağım?"

Göğsü genişçe kalkıp indikçe, genç kadında hafifçe bedeniyle onunla hareket ediyordu. Nihayet elini ters çevirip, yanağından boynuna kaydırarak tenini keşfe çıktı. Göğsünün üzerinde onun yumuşak tepelerini hissetmek, bedenindeki kışkırtıcı sıcaklığı dayanma gücünü kırıyordu. Elini boynundan ensesine kaydırıp, genç kadının başını hafif bir kuvvetle kendine eğerken, Hazan birden geriye çekildi.

Onun bakarken gözünde âdeta büyüdüğünü görüyordu. Ancak bu sarhoşluk uzun sürmedi.

Sinsi bir tutumla, "Ecrin, hadi annem gel yemek yiyoruz" derken mütemadiyen bağırarak, sataşan bakışları duru bir biçimde Demir'le savaş başlatarak birleşti, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Yavaşça onun sert ve gergin dudaklarına kaydı bakışları, istem dışı dudaklarını hafifçe aralayıp, kesikçe nefesini dışarı saldı. Allah'ım, bunu yapmak istemiyordu -hayır, aslında çok istiyordu- içindeki öpüşme isteğini bastırmaya çalıştı. Demir önce ıstırapla kaşlarını çattı. Sanki ona kızmıştı! Sonra Hazan'ın daha kendisini toparlamasına fırsat vermeden afallamış yüz ifadesiyle ensesindeki baskıyı arttırıp, kafasını kendine çekerek dudaklarına sahiplenici bir öpücük bıraktı. Öylesine içten ve ateşliydi ki, başladı ve hızla bitti. Kadın afallayarak yarım kalmanın içinde boşluğa savruldu.

"Allah aşkına sen ne yapıyorsun!" dedi, tuzağa düşmüş beyhude haykırışla. Geriye çekildiğinde ise gözleri hâlâ hülyalı hülyalı bakıyor, yüzü mermer gibi beyazlıyordu. Bu adamın öpüşüne her geçen gün direnmek zorlaşıyordu.

"Ecrin'i kullanıp kaçacağını sanıyorsan aldanıyorsun Hazan Hanım, bir daha bunu yaparsan bu kadar kısa tutmam ve..." Yüzünde tatlı bir tılsım geçidi yaşandı. "Aşkım... Öpüşmek istediğin zaman bana böyle bakman yeterli, söyleyemiyorsan bile gözlerin konuşuyor..." dedi lakayt bir tavırla, edepsizce göz kırparak. Ah hergele, hercai yanı bile yüreğine hoyrat hoyrat attırıyordu. Hazan ona şaşkınca baktı. Ona kalbinin en gizli köşelerini göstermekten çekinmeyecek kadar nelere tahammül ettiğini kimse tahmin edemezdi.

Bunu anlamış olabileceğini sanmıyordu!

Kahretsin!

Bunu belli mi ediyordu? Hazan ellerini Demir'in göğsüne koyup, üzerinde kızgınca doğruldu. "Ne münasebet! Seninle öpüşmek istemiyorum! Bunu da nereden çıkarıyorsun? İsteseydim zaten az önce yapardım. Farkındaysan bunu hep tek başına yapıyorsun, zira karşılık bile vermiyorum. Aksine çok itici geliyor senin tenin bana." Genç adam sırıttı. Hazan dudaklarını kızgınca büküp, omzuna gerçek bir sertlikle vurdu. "Hayvansın sen! Bunu yapmana müsaade etmem! Bir daha zor yaparsın... Ayrıca iğrenç öpüşüyorsun" dedi yalan atarak. Allah'ım! Eğer biraz daha uzatsaydı aya çıkmış gibi şaftı kayacaktı. Sinirle yerinden kalkıp üzerindeki elbisesini düzeltti.

"İyi de, karşılık vermeden nasıl anladın bunu, daha denemeden bilemezsin değil mi?"

"Biliyorum işte!" dedi haris bir inatla, ona kendini sezdirmez bir tavırla. "İğrenç öpüşüyorsun..."

"Hazan komik olmak istiyorsan başarıyorsun tatlım, gerçekten... Bu hâlinle ufak çocuklara benziyorsun. Çok sevimlisin. Hâlâ içinde nefesimi kesen bir kadın, bir de hiç büyümeyen bir Hazancık var."

"Bir de senin kafanı kıracak cazgır var... 'Bir daha izin vermeyeceğim bunu yapmana' dedim duymadın mı? Komikmiş! Asla

karşılık vermeyeceğim! Bir daha yap, bak ne yapıyorum o zaman!"

Demir pişkin bir sırıtışla bakıp yüzüme, "Az önceki gibi mi? Hmmm, evet. Buna izin verme hatta biraz karşılık versen daha iyi olur, o zaman tadından yenmezdi." Gözlerimi hileyle devirdi. "Senin için zor olmalı?" dedi şeytani yanı sataşarak, imayla. Ukalaca bakan gözlerinin içi gülüyordu. Hazan elbisesinin yakasını düzeltti. Bakışlarını ona çevirdi tava gelerek, "Evet, çok zor oluyor, o yüzden bir daha yapma" dediğinde oyununa kanmıştı. "Bunu bilerek yapıyorsun, bir de karşıma geçip soyluyor musun?" Derince bir nefes alıp öfkeyle dışarı saldı. Genç adam hâlâ aynı kayıtsız ifadeyle ona bakıyordu. "Evet, bilerek yapıyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi senin için zor olduğunu biliyordum." Gözkapaklarını gözlerinin üzerine hantalca düşürdü, çekici yüzüne belli belirsiz sinsice çapkın bakışlarını oturttu. "Bana karşılık vermediğin için bu kadar zorlandığını itiraf etmen güzel, ben de diyorum kasma kendini diye... Ah!"

Daha lafını bitiremeden genç kadın tekmeyi bacağına savurdu, fakat ahlayan o değil, tekmeyi savuranın ta kendisiydi. Demir bacağına dokunurken, Hazan yerinde zıplayarak ayağının acısıyla kıvranmaya başladı. Kudretin anlaşılmaz bir cilvesi olarak gözlerini sıkıca yummuş, kısmen de olsa acısının geçmesini bekliyordu. Uzun kirpiklerini aralayıp gözlerini genç adama kızgınca çevirdi.

"Demir misin be mübarek! Kafan gibi, her şeyin gibi, hatta kalbin gibi... Demirsin!" dedi dolu dolu olmuş gözleriyle. "Ne olacak Demirden Adam!" Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor ve bu da genç kadını çok üzüyordu. Genç adam tepki olarak kaşlarını kaldırınca, ellerini yumruk yapıp sinirle yerinde tepinmeye başladı.

"Ahhh"

"Ben de seni seviyorum, bu kadar sevimli olunca daha çok" dedi kayıtsız bir lakaytlıkla.

Dişlerini kızgınca sıktı. "Ben senden nefret ediyorum. Bu tavırlarından daha çok öpmenden, hepsinden çok nefret ediyorum." Omuzlarını kızgınca sarstı. "Gıcık, odun! Demir!" dedi ve eve doğru yönelip verandaya geçti. O yakışıklı suratına tırnaklarını geçirmediği

Ecrin öyle kızgındı ki, keşke yapabilseydi. Giderken kızgınca hâlâ söyleniyordu. "Adamdaki rahatlığa bak, gevşek gevşek konuşuyor, rahat rahat davranıyor, sırnaşıp duruyor, sanki karşısında karısı var... Gıcık!"

***

"Savaşçılar, herkes yerlerini alsın harabeye saldırı var, periler toplansın herkes kesesine sahip çıksın." Ecrin gözlerini kıstı, köşedeki kanepenin yanındaki sehpaya çevirip kızgınca baktı. Hazan başını altına sokmuş kalçalarını dışarıda bırakmış, tek gözünü kısmış kızını izliyordu. "Hazan Peri saklan dedim, poponu göster değil!" Tatlılıkla başını iki yana salladı. "Allah Allah! Senin yüzünden savaşı kazanmadan kaybedeceğiz, nerede senin yerin, orası değil, yerine geç lütfen." Yüzüne ciddi bir ifade takındı. "Emrediyorum yerine geç Hazan Peri!"

Ancak Hazan dudaklarını neredeyse ufak bir çocuk edasıyla büküp yerinden sitem içeren bir ofla kalktı. "Ama kızım..." Ecrin annesinin lafını kesti, derinden bir iç gererek. Elini sallayıp kızgınca kımıldayınca, üzerine bağladığı masa örtüsünü geriye savurdu. "Ne kızımı Hazan Peri, ben Kelebek Peri Kraliçesiyim unuttun mu?"

"Unutmadım Kraliçem affedersin bir daha olmaz (!)."

"Omasın zaten, affettim, hadi yerine geç."

Hazan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Eşek sıpası!" dedi kısıkça. Allah'ım şimdi gidip ona sıkıca sarılmak istiyordu. Üzerine pelerin niyetine bağladığı masa örtüsüyle, başına miğfer diye taktığı makarna süzgeciyle ve eline silah olarak aldığı tahta yemek kaşığıyla koltuğun üstüne tünemiş, büyük bir savaşçı idamesinde, onlara tepeden gururla hükmederek bakıyordu. Bu hâli öyle tatlıydı ki, yerinden istemeyerek kıpırdadı ve ona uydu. Yavaşça kanepenin arkasına ilerledi.

"Hah, şöyle! Demir senden daha büyük, dev gibi ama hiç gözükmüyor bak onun yanına geç. Hem kaç tane yaratık bayılttı Ecrin tozuyla, sonra onları köle yapacakmışız... Akıllıca."

Hazan kanepenin arkasından ona kıs kıs gülen adamın yanı-

na geçip çömeldi. Ellerini yerdeki pürüzsüz granit zeminin üstüne koyup, dizlerinin üzerinde emekleyerek yanına gitti. Burun burna geldiler.

Demir sırıtarak bakıp, "Arkanı dön köle Hazan, nasıl kaçacaksın böyle buradan, geri geri giderek mi?" diye alayla soylendi. Hazan gözlerini kısarak ona kuşkuyla bakıp, derinden bir nefes verdi dışarı. "Çok beklersin. Arkamı falan dönmem." Demir kafasını yaklaştırıp kulağının dibine kadar girdi. "Neden? Üzerinde etek yok ki, eşofman var. Kokma bir şey göremem. Ayrıca senin için de ne kadar fesat böyle!.. Tövbe, tövbe! Oysa hiç de düşünmemiştım, kezâ şimdi sen soktun aklıma" dedi dudaklarını kulak memesine sürtüp, kadının ürperttiğini bilerek, "Cık cık cık" yaparak.

Hazan geriye çekildi burnunu kızgınca kıvırdı. "Pis sapık! Esasen böyle düşüneceğini bildiğim için geçtim. Zaten kaşın gözün ayrı oynuyor, elin ayağın durmuyor, senin yüzünden yakında çarşaf giyip gezeceğim, İran'daki gibi sırf sen bakma diye." Demir kıkırdayarak başını sallamaya başladı. Yakışıklı yüzü gevrekçe yumuşadı. "Dayanamazsın sevgilim, hava çok sıcak, hem altına bir şey giymezsen benim için sorun değil. Neden olmasın!" Onun lakayt tavrıyla Hazan dişlerini gıcırdattı. "Sapıksın işte." Demir kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Hazan dudaklarını büktü. "Bana mı gülüyorsun?" diye hışımla sorunca, Demir kafasını sallayarak onayladı. Beyaz dişleri hafifçe görüntüye girdi. "Yok, şuralardan birileri bana el salladı onlara selam babında."

"Gülme gevrek gevrek şimdi gerçekten bir savaş çıkaracağım. Bak hâlâ gülüyor, Allah'ım bana sabır ver." Elinden gelse yüzüne okkalı bir yumruk savuracak ve devamında üzerinde tepinecekti. Bu düşünceyle fikri zehirlendi. Hayır, aklına edepsiz düşünceler sokmayacaktı. Üzerinde neden tepinsin ki! "Allah'ım sabır..." dedi iç gererek.

"Bana da."

"Sana niye versin geniş insan! Senin sabra ihtiyacın mı var Allah aşkına?"

"Var!"

"Nedenmiş o?" Buna hiçbir itirazı yokmuş gibi yapamazdı.

Demir derin mavilerini devirip göz kırptı. "İnsanın maşı kadar halice, şekerle baldan tatlıca, eh dili de biraz zehirlice, kalbi pamuktan yumuşakça sevdiği olunca... Gerçekte çok lazım oluyor."

Hazan kıpkırmızı bir yüzle başını önüne eğdi. Ah lanet adam, nereden vuracağını iyi biliyordu.

"Hey konuşursanız yakalanırız, savaştayız yahu." Elini ufacık dudaklarına koyup, onu duymayıp birbirine bakan ikiliye seslendi, "Hu hu, kime diyorum?" Hazan ve Demir aynı anda, kanepenin tepesinden ona bakan kızlarının, kızgın gözlerine ve ciddi yüzüne baktılar. Azar yemiş çocuk gibi başlarını önlerine eğip, "Emredersiniz Kraliçem" dediler. Ecrin kanepeden zıplayarak aşağı indi. "Hah şöyle yola gelin... Emrederim tabii ki akıllım, ben Kraliçeyim." Çakma pelerinini savurup, başındaki yamulmuş makarna süzgecini düzeltti. Koltuğun arkasına geçerken kaşıktan bozma silahını şortunun kemerine taktı. Hazan'la Demir birbirine baktı ve ikisi de birden gülmeye başladı.

Demir'e birisi bundan birkaç ay önce bir çocuğun oyuncağı, gönüllü kölesi olacağını söyleseler güler geçer, onunla Barbie bebek giydirip parti vereceğini söyleselerdi, "Aklımızı kaçırmışsınız şuursuzlar" derdi. Ve şu anda onunla bunların hepsini büyük bir zevkle, haz alarak yapıyordu. "Hadi askerlerim hücum" nidasını duyunca genç adam artık ne kadar zorlasa da kendini tutamayıp, dudaklarından kıkırdama sesleri kaçırmaya başladı. Hazan ona kaşlarını çatarken, derhal elleriyle ağzını kapadı. Bakışları kesişince, "Sus ne olur, yoksa bu sefer bizi kesin oyundan atacak senin yüzünden" diye çıkıştı.

Demir'in dudakları duraladı ve kahkahası bir anda bıçak gibi kesildi. Bakışlarındaki gülücüğün yerini ateş sardı. Hazan'ın içi titredi, aynı şimdi sıcacık nefesinin çarptığı dudaklarında duran elleri gibi. Daracık yerde ateş basmaya başladı. Yanakları yanıyor, bedeni ürperiyordu, tüm iradesiyle uzuvları kendini şaşıyordu. Ellerini geri çekerken Demir yakalayıp üzerine dudaklarını bastırıp öptü. "Hey, bırak elimi" diye kısıkça itiraz etti. Kalbi sanki suların içinde boğuluyormuş gibi heyecanlıydı. Demir kafasını olumsuz anlamda salladı. Hazan ellerini çekiştirerek, "Bağırırım" diye tehdit savurdu.

Sonra da gözlerini devirip, "Bağıramam" diyerek kabullendi [illegible] verici bir sükûnla tahammul gösteriyordu. "Ama bırak elim şimdi tepemizde olur lütfen" diye rica etti.

"Hey, siz askerler sesiniz niye kesildi, savaş başladı hani [illegible] tozları? Sen koruyucu gökkuşağı savaşçısı, neredesin dev adam [illegible] nın beni koruman lazım çık artık, annemi rahat bırak duydun [illegible] O esir değil savaşçı akıllım, hadi yakalanacağını bak."

Bugünkü oynadıkları peri savaşı oyunuyla gerçekten kalit[illegible] manlar geçirmişlerdi. Tabii, bir de beyefendinin onu ikide bir k[illegible] koşede sıkıştırması olmasa daha güzel olacaktı. Akşam yemeğinden sonra Ecrin yorgun düşmüş, biraz da kuşuyla oynayıp annesinin dizlerinde uyuya kalmıştı. Çayından bir yudum alıp sehpaya bırak[illegible] Kızı babasına iyice ısınmaya başlıyordu, hatta bazı şeylere hazır ha[illegible] le gelmeye başlamıştı. Demir elinde kumanda kanalları zaptlıyordu. Kanalların arasında Hazan'ın çok sevdiği -şu iş yaparken dinlediği müzik kanalları da vardı. Bakışları kanallarda gezinirken ekranda gördüğü şarkıyla birden kanepeye dirseğini yaslayıp, genç adamın elindeki kumandayı çekip aldı.

Demir önce elinden giden kumandaya, ardından genç kadına baktı. Hazan kumandayı öne uzatıp geri geri gitti kanallarda.

"İsteseydin açardım, yabani."

"Açmazdın, anlayışsız. Bir yerde maç gördü mü gözlerin velfecri okuyor..." dedi misillemeyle Hazan, sesi duruydu ve istediği kanalı bulunca durdu. "Neden açmayayım kötü bir film mi aradığın, şu tuhaf romantiklerden? Adamın uykusunu getirip bayan..."

"Hayır" dedi Hazan sinsice. "Benim canım şarkı dinlemek istiyor ve bu şarkıyı da çok sevdim, yeni çıktı! Demir bakışlarını televizyona çevirdi. Ekranda Gökhan'ın (Budala) şarkısı çalıyordu. Demir ona kaşlarını çatarak kuşkuyla baktı. "Bu ne şimdi? Bana misilleme mi yapıyorsun? Ne biçim şarkı bu? Kapat rica ederim. İsmi bile saçma." Kumandaya uzandı. "Ver değiştireceğim hoşuma gitmedi. Başka bir şey dinleriz."

"Olmaz. Benim gitti. Sözleri çok güzel değil mi, neler anlatıyor dinleyene! Taş kafalar, demir kafalar anlamaz ama neyse!"

"Başımda ufacık bir yarık, biraz da sarsıntı var..." diyen Demir, Hazan'a yaklaşınca genç kadın kumandayı yanına koyup, "Demir değiştirmeyeceksin kanalı. İstemiyorsan dinleme git yat, ya da dışarı çık dolaş, ben dinlemek istiyorum" diye inatla kafa tutan bir biçimde direterek baktı. Demir ifadesiz bir suratla karşısına baktı. Bakışları televizyona hiç istemese de odaklanıp kalırken, alt yazı geçti. O sırada Hazan çayını aldığı için ne yazdığını göremedi.

"O zaman bir dahaki şarkıyı da sen dinleyeceksin."

"Olur."

Hazan bu oyunu hatırladı. Geçmişte de hep tartıştıkları zaman yapardılar *şarkı tutmaca*! Bir radyo açıp sıradaki şarkıyı armağan etme oyunu. Gerçi onun sonunda hep bol kahkahalı ve gülüşmeli sulu öpücüklerin olduğu barışmalarla olurdu. Bunda değil! Genç adamın gözleri ışıldayarak bakıyordu. Hazan'ın dudakları tatlıca kıvrılmıştı. Demir dalgınca bir an oraya bakmıştı. Ne muhteşem kıvrılmıştı dudaklarının kıyıları öyle. Nefesini tuttuğunu fark etti.

O sırada Toygar Işıklı'dan (Samanyolu) şarkısı çalmaya başladı.

Hazan önce suratını astı. Demir içten manidar bir bakış fırlattı. Hazan huysuzca homurdandı. "Hiç de güzel değil bu şarkı, ben sevmedim. Kapatalım zaten hiç sevmezdim!" diye kıvırmaya çalışınca, Demir kumandayı bir anda elinden alıp, "Oyunbozanlık yok, ben dinledim sen de dinleyeceksin" dedi buyurgan bir tonda.

Hazan kollarını göğsünün altında toparlayıp bağladı. Demir de kollarını göğsünün üstünde çaprazlamış, hiç hareket etmeden ona bakıyordu. Sıkkın bir biçimde şarkıyı dinmeye başladı ama her nota, her söz içine oturuyor... içinde ağlama hissi uyandırıyordu. Neyse ki depresyona sokmadan sonunda şarkı bitti!

Sehpaya uzanıp telefonunu aldı. Başını genç adam çevirip, ona ters bir bakış attı. Telefonunu iki eliyle kavramış mavi gözlerinin içinde haylaz pırıltılar oynaşırken, ciddiyetle ekrana bakıyordu. Demir sağ kaşını şüpheyle kaldırıp, kuşkulu gözlerini kirpiklerinin arasından, koyultarak ihtiyatla devirdi. Hazan umursamaz bir tutumla ona kısacık bakıp, telefonun gönder tuşuna basarken, dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkmış, sinsi bir gülümseme belirmişti...

Başını televizyona çevirip spikere baktı. Genç spiker konuşmaya başlayınca, yanındaki kumandaya uzanıp televizyonun sesini biraz daha açtı. Başım geriye atıp Demir baktı, kaşıyla televizyonu gösterdi. Genç adam bakışlarını ondan ayırıp televizyona çevirdi.

"Evet, sevgili XXXL Aşkın izleyicileri, istek saatimiz tüm hızıyla devam ederken yeni gelen mesajlara bakıyorum. Sıradaki istek parçamız Hazan Hanımdan laf anlamaz demir kafalı Demir'e gelsin! Hande Yener'den (YA YA)" Spiker önündeki kameraya ciddiyetle bakıp, "Demir Bey, Hazan Hanımı bayağı kızdırmış olmalı ki bu şarkıyı dinlemeye tâbi tutuluyor. Kolay gelsin işin zor demektir, bu şarkı seçimler arasına girdiyse." Arkadan şarkı jeneriği girmeye başladı. Hazan şarkıyı genç adama dinletirken gözlerindeki gündüz yıldızlarının parıltıları artarak neşeyle ışıldıyordu. Elini kolunu sallayıp şarkıya eşlik ettiğinde ise adam gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Demir usulca yaklaşıp telefonu bir anda çekerek aldı. Hazan kaşlarını çatıp baksa da, genç adam tek omzunu belli bir kaygısızlıkla sarsıp yüzüne ifadesiz bir kaide oturttu. Genç kadının gözlerinin içine bakarak hızla bir mesaj yazıp, telefonu ikisinin arasındaki yere koydu.

Spiker tekrar ekrana bakarak, "Evet şimdiki mesajımız da, Demir Beyden çok sevdiği Hazan Hanıma geliyor, *'İnadı bırak affet'* diyor ve Yalın'dan (Aşksın) istiyor işte... Eve seninle dönüyorsam diyor Yalın, onlar için... Bu arada çok tatlılar değil mi? Âşık olmak güzel de..." İri gözlü spiker ekrana yaklaşıp, "Ortada galiba büyük bir inatlaşma dönüyor bakalım kim kazanacak, kolay gelsin gençlik" dedi şarkı ekranda dönerken.

Demir telefonu eline aldı. Hazan elini uzatıp, "Ver telefonumu başka şarkı yok" diye küs bir bakışla dudaklarını büktü. Bu adamın cazibesi içini hoplatmıyordu hayır! Hovarda tutumuna ise hiç ama hiç meyilli değildi! Lakayt gülüşlerinden ifrit oluyordu!

Demir tek gözünü kıstı, "Düşünmem lazım, bunu hatırladığını bilmiyordum. Ama sen sıradaki şarkıyı seçerdin istek yapmazdın." Hazan sinsice yaklaşıp telefonuna uzandı. "Demir ver dedim dokunma telefonuma, şarkı falan yok artık."

"Gel kendin al." Sonra düşündüğü şeyle kaşları sertçe çatıldı. Gözleri kuşkuyla kısılırken, "Hem neden telefonuna dokunmamı istemiyorsun?" Onun bu tutumundan işkillenerek tek kaşını kaldırdı. "Dur, gerçi seni camdan fotoğraf çekerken görmüştüm, onlar için mi? Bakalım neler çekmişsin!"

Dışarıda oldukları süre zarfında Demir'le kızının güreşirken fotoğrafını çekmişti hatıra kalsın diye, şimdi bu demir kafalının onları görmesini istemiyordu. Keza bu kocabaşın resmi de epey fazlaydı. Kendince bir şeyler kurabilirdi. Hazan eline atıldı genç adam telefonu geriye çekip ekrana bakmaya başladı.

"Demir. Ver, bakma. Lütfen!"

Demir koluyla onu geride tutup ekrana bakarken, Hazan elini alttan sokup telefonu bir anda elinden çekti. Yüzünde başarmanın gururu yanarken, telefonun hızla şifresini devreye soktu. Demir oturduğu yerden telefona atılınca genç kadınla birlikte kanepeden aşağı düştü. Hazan altta kalırken, yüzü genç adamın göğsüne geldiği için nefes alamıyordu. İri bedeninin altında çırpınmaya başladı. Onu üzerinden iteleyip, "Kalk üzerimden nefes alamıyorum ayı gibisin!" diye söylendi. Demir biraz geriye çekilip, "İyi misin?" Gözleri endişeli baksa da onun iyi olduğunu görünce, yüzü gülmemek için savaş verir hale geldi.

Ezilmiş, pestile dönen Hazan kızgınca saçlarını gözünün önünden çekti. "Senin altında nasıl iyi olunursa öyle iyim... Dozer gibisin, kocaman vücudunu nasıl kaldırmamı bekliyorsun?" dedi, bakışlarını genç adam çevirdiğinde onun gözlerinin kenarının kırışarak ona haylazca güldüğünü görünce, ne söylediğini idrak etti. Demir bir süre onun masum utangaç gözlerinin içine bakıp kaybolmak istedi. Sadece gözlerini gözlerinde istedi. Kızgın ve masum bakan cam bilyeleri... Üzerinden usulca kalktı. Daha çok kızdırmak istemedi. Hazan ona bakarken Demir başında dikilip elini uzattı. Nazikçe kalkmasına yarımcı oldu. Şimdi ikisi de karşı karşıya duruyorlardı. Hazan çekinikçe bir nefes aldı, fakat dışarı veremedi. Genç adamın az önce haylaz bakışlarını şimdi arzu ve şehvet pırıltıları sarmıştı. İçlerini tuhaf bir ambiyans sarmıştı. Demir usulca yaklaşıp yanağına

hasretle dokundu. Hazan masum bakışlarını onun koyulaşmış kışlarına çevirdi. Aralarında çok kısa bir mesafe vardı.

"Canın acıdı mı?"

Anlayışlı sesi kadife gibiydi, bu da genç kadının yüreğine sıcacık dokundu. "Yok, iyiyim." Başını yana çevirip boğazını temizledi. "Ecrin'e bakayım, hem su içer gece, su koysam iyi olur yanına" dedi. Kaçarcasına arkasını dönüp önce mutfağa, sonra da elinde su bardağıyla merdivenlere yöneldi. "Işıkları kapatır mısın gelirken, sadece merdivenlerdeki kalsa yeter."

Demir ışıkları söndürerek televizyonu da kapatıp genç kadının arakasından çıktı. Kızının odasının kapısına yaklaşıp onlara baktı. Hazan kızının üzerini örtüp saçlarını okşayarak kapıya yanaştı. Demir biraz geriye çekilip, onun kapıdan çıkmasına izin verdi. Kendi de içeri girip uyumadan önde o melek yüzü görmek, o cennet gibi evlat kokusunu içine çekmek istedi. Bu kokuya bir ömür doyamayacaktı.

Hazan başını yastığa koyup önüne gelen saçlarını geriye itti. Bakışları Demir'le kesişince, elini kaşının üzerine getirip bocaladı ve sıkılganca gezdirdi. Tedirgin tutumuyla elini ayağını nereye koyacağını kestiremiyordu. Demir ise elini yanağının altına koyup bakışlarını genç kadının çekinik bakan gözlerine çevirdi. Çapkın yüzünde beliren ayartıcı ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Yani çok korkunç bir şey mi yaptık? Bir iki kere öpüşmenin dışında?"

"Altı" dedi parmaklarını çekiştirip, dudaklarını farkında olmadan öne doğru uzatarak.

"Efendim, anlayamadım?" diye kaşlarını havalandırarak sordu adam. "Beni altı kere sen öptün ben değil" dedi utana sıkıla. Genç adamın yüzündeki neşeyi görünce de kıpkırmızı kesildi. "Çok tatlısın meleğim... Saydığını bilmiyordum." Hazan onun gözlerinde gördüğü parlaklık ve yüzündeki ihtişam karşısında, hemen savunmaya geçti. "Sadece hafızam biraz güçlüdür. Yoksa neden sayayım..." Yüzünü saklasa yeriydi. Adamın gözlerine bakamıyordu. Bir bunu saydığını ifşa etmesi eksikti. Tuhaf bir tutumla aklına gelen müstehcen görüntüleri bertaraf etmek için, başını iki yana sallayıp bu

...ma düşünceleri kafasından silmeye çalıştı. Rahatlamaya ihtiyacı ...ğu bilincinde olarak bunu ona sağlamaya çalıştı. Konuyu değiş...meye karar kıldı. "Babam Ecrin'i çok özlemiş neredeyse atlayıp ...ecekti bugün, ona çok düşkün ayrı kalamıyor."

"Biliyorum bana da söyledi, *'Fazla uzun sürmesin'* dedi."

Arada bir sessizlik oldu. "Çocuklarla daha önce hiç vakit ge...rdin mi? Ecrin'i çok güzel idare ettin bugün, hele o savaş sahnesi ...superdi. Bir yerlerde sanki bu işi öğrenmiş gibisin!" Bunu gerçek...ten art niyetsiz olarak sırf merak ederek sormuştu, zira Demir'i daha ...nce hiç çocuklarla vakit geçirirken görmemişti. Ve şimdi kızıyla ...muhiş zamanlar geçiriyordu.

Demir ona baktı, harikulade yüzünde hafif bir tebessüm olu...şurken, "Hiç!" diye kısa ve öz bir biçimde açıkladı. "Sadece Nazlı, ...onunlayken de yanımızda sen vardın ve ufak değildi. Kızımla oyna...mayı seviyorum. Bir şeyleri onunla keşfedip, yüzündeki şaşkınlığı ...görmek hoşuma gidiyor. Bilmediği bir şeyi öğretmek için sorduğu ...sorulara cevap vermek çok güzel, ona faydalı olmak. Öğrendiği şey...le yüzünde güller açıyor, bunun paha biçilmez olduğunu fark ettim. ...Şaşırdığı zaman, o ufacık dudaklarını öne uzatıp masumca bakması ...hele, işte bu her şeye bedel."

Onun sakince duygularını ifade ediş biçimiyle Hazan'ın gözleri doldu. Onun iyi bir baba olması, kızının iyi bir babaya sahip olması çok güzeldi. Ve bunu kızının elinden alması çok fenaydı. Birden bir suçluluk yaslandı sol yanına. Demir gerçekten çok iyi bir baba olmuştu. Onunla olan diyalogları ve ona karşı tutumu çok hoşuna gidiyordu. Abartısız, olduğu gibi davranıyordu. Kızının kendisini hemen sevmesini değil, olduğu gibi kabul edip keşfetmesini istiyordu. Onu oyuncaklarla, sahte yollarla kandırmıyordu, emek ve özveri harcıyordu, bu çok güzeldi. Kendi bunu yaşayamamıştı, fakat kızı bunu yaşayacaktı. Baba duygusunu tadacaktı. Genç adam onun sisli bakışlarını fark etti. Hazan'a usulca yaklaşıp alnına dudaklarını bastırdı. "Üzülme. Ne onu, ne de seni asla ne üzeceğim, ne de bırakacağım. Ben siz olmadan artık nefes bile alabileceğimi sanmıyorum. Bu huzuru, kendimin de, kimsenin de bozmasına izin vermem."

Hazan yutkundu. Yalandan bir kızgınlık takınmak istese de sesi titremişti. "Huzur!" Demir'in, alnındaki dudakları şakaklarına kaydı. Kadının narin elini yakaladı. Parmaklarının altındaki sıcak tenden vücuduna yayılan elektriklenmeyi umursamamaya çalışıyordu. Aslında o eli dudaklarına götürüp, tüm parmaklarını öpmeyi fena hâlde istiyordu... "Evet, huzur." Sesi hem netlikle hem de gururla titreşiyordu. "Seninle geçirdiğim en berbat gün bile, sensiz geçirdiğin en güzel günden daha güzel. İstersen hiç affetme, beni sevdiğini bilmekte yeter ya da iyi olduğunu görmek her şeye bedel..." Hazan dudaklarını ıslattı. Gülümsemek istedi fakat gergin bir dudaktan -alt dudağının kıpırdamasından- başka bir şey yapamadı.

Demir usulca geriye çekilip arkasını dönmeden evvel, "İyi geceler" dedi. Aslında tüm gece yüzüne bakmak istiyordu, nefesi nefesine vursun, yüzünde teninde hissetsin istiyordu. Gözlerinde kaybolmak, sonsuz denizde bir damla su olmak istemişti ama vakti vardı. Bir de baktıkça içindeki coşkun arzu taşıyor, damarlarındaki kan deli deli akıyordu. Kendini kontrol edememekten korkuyordu. Ona istemediği bir şey yapmaktan, yaralamaktan çekiniyordu. Dokunmadan yanında kalmak ise -işte bu gerçekten- çok zordu.

Hazan bakışlarını adamın sırtına mıhlayıp baktı. Onun sakince nefes alış verişini geniş omuzlarını izledi. Simdi arkasından sıkıca sarılmak, yüzünü onun, iki kürek kemiklerinin arasına gömük koklayarak uyumak istiyordu. Bunu yapmayı ne çok özlemişti. Oysa bir zamanlar güven duyduğu kollarda sarılmadan, sıcaklığını yanağında hissetmeden, kabini dinleyemeden uyuyamazdı. Fakat şimdi ise diken gibi batmasından korkuyordu. Fakat Demir'in düşünceleri farklıydı. Geçen geceki olanlardan sonra ondan uzak durmaya çalışıyordu. Eğer böyle yaparlarsa bu çocuk nasıl olacaktı. Elbette ki olmayacaktı. Derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. Tereddütlü elini ona uzattı, fakat daha ona dokunamadan yarı yolda yumruk olup kaldı. Usulca geri çekilip yastığa düştü.

"Demir!.." diye fısıldadı tereddütlü sesi.

"Efendim."

Adam arkasını dönmeyince Hazan cesaret edip söyleyemedi.

Gözlerini kapatıp sık sık aldığı nefeslerini kesikçe dışarı saldı. Yatak hafifçe sarsıldı. Hazan gözlerini aralayıp, gözkapaklarını hantalca kaldırdı. Gözlerini açtığında genç adamın gözleri gecenin karanlığında zümrüt gibi parlayarak ona bakıyordu. Bakışlarıyla, cesaret edipte söyleyemediği şeyi söylüyordu zaten utanmadan, bu defa sıkılmadan gözleriyle konuşuyordu. Onun yoğun bakışlarında boğulmaya başlayınca, gözlerini kaçırıp başını aşağı yıktı. "Şey..." Yutkundu. "Be...ben hazırım." Sesi titrek ve cılız çıkmıştı.

"Neye hazırsın?" dedi duru bir sesle fakat haylaz bir bakışla.

Neredeyse Hazan gözlerine bakarken her an kaçmak istiyordu. "Şey... Ben?" Sıkıntıyla sallanan dudaklarını öne doğru büzdü. "Uff" derken omuzlarını sarstı. "Kötüsün, çok kötü! Beni zorluyorsun. Çok zor söylemek..."

"Zorlanmanı değil, söylemeni yeğlerim."

Ancak Demir gülmeye başladı, kolunu uzatıp genç kadının başının altına koyarak kendine çekti. Çok kısa bir zaman bir hayal bakiyesiyle titriyor gibi görünen gözlerine dudaklarını sürttü. Hazan başını yaslarken kalın kola, "Bilerek yapıyorsun, beni bilinçli olarak utandırmak hoşuna gidiyor değil mi?" diye kızgınca çıkıştı. Diyorum sen gıcıksın, akıllanmaz şapşalın tekisin!"

Demir sevdiğinin yüzünü ellerinin arasına alıp, kalp şeklindeki yüzünü kendine yaklaştırdı. "Utanman hoşuma gidiyor" diye rahatlatmak için sataştı. "Yanaklarındaki pembelik içimi ısıtıyor, bu kadar masum olman lütuf gibi... Ve! Hayır, bilerek yapmadım. Sadece sana zaman tanımak istedim, senin için zor olduğunu biliyorum."

"İyi. Zaman bitti o zaman."

"Emin misin?"

"Elbette, yoksa manyak mıyım, ben seninle niye şey yapayım!"

İfşa ettiği gerçekle küstah adamın dudakları çapkınca kıvrılınca, Hazan kızgınca manevra yaptı. "Yani bebek!" diye kıvırdı. Demir sakin ama arzudan yanan dudaklarını genç kadına uzattı. Yumuşak bir hareketle bileğini Demir'in elinden kurtarıp, onu kollarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Dudakları ağır ağır dudaklarına yaklaşırken Hazan büyülenmiş gibiydi. Kaçıp kurtulmak için hiç-

bir harekette bulunmadı. Kollarını boynuna dolayıp dudaklarını aralamadı. Nazikçe öpüşüne başladığında, Hazan'ın karnında bir hareketlenme başladı. Sanki ruhu karnından havalanıyordu. Ya da... Ya da içindekiler dışarı çıkmak için can çekişiyordu. Demir usul usul öptü önce. Sonra dilini dudaklarının üzerinde her dolaştırdığında, genç kadının içinde ufak sarsıntılı depremler, hafif titremeler oldu. İnsanın başını döndüren, her şeyi unutturan, tutkulu, uzun bir öpüşme sağlamaya çalışıyordu.

"Dudaklarını öpmeyi..." dedi soluk soluğa, biraz sesini alçaltmayı bile lüzum görmeden, "sevdiğimi söyledim mi?"

"Eevet" dedi Hazan, kekeleyerek derinden bir titremeyle. Onun arzusuyla eriyor, nefesiyle göğe çıkıyordu. Gözbebekleri gözlerini aralık ederek adeta şefkatle kuşanarak, titreşerek bakıyor, onu aşka davet ediyordu. İki elinin arasmda ezilerek tuttuğu yanaklarını kendine çekti. Sesi boğulur gibiydi. "Seni öpmeye doyamıyorum. Bunu yapmazsam nefessiz kalacakmışım gibi hissediyorum." Diliyle dudaklarının çizgisini dolaşırken Hazan hiç istemese de gıdıklanınca, dudaklarının kenarları kıvrılıp, kırık kırık tatlı ve sinirli gülüyordu. Demir daha fazla yapmca, ağzı genişleyerek kıkırdamasını büyüttü.

"Gülmek istemiyorum" diye hayıflandı.

"Neden gülmüyorsun?" dedi adam usulca. "Sana gülmek yakışıyor ve inan bana seni bir ömür böyle gülerken izlerim."

Hazan adamın iri ellerinin arasındaki başını salladı. "Yalancı!" Yapaylıktan uzak, ufacık bir tebessüm konuk oldu dudaklarına. "Gülerken çirkin oluyorum. Ağzım kocaman oluyor, suratım kadar, dişlerim gözüküyor."

"Evet! O zaman daha seksi oluyorsun, daha çok cezbedici... Bu seni farklı kılıyor." Tekrar dudaklarını yalayıp onu baştan çıkarmaya çalışarak mahvetti. Onun dudaklarının böyle açılacağını çok iyi biliyordu. "Dur Demir gıdıklanıyorum lütfen bak güleceğim!" dediğinde, Demir derin derin soluklarının arasından, "Asla!" dedi. "Duramam, şimdi olmaz."

Bunu kanıtlamak ister gibi dudaklarına kapanıp onu sahiplenici öpücüklere boğarken, dili genç kadının en kuytu köşelerine

Hazan ellerini yatağa götürüp çarşafları sıkıca kavradı. Ona karşılık verirse bir daha duramayacağını biliyordu. Teslim olursa... bir daha geri dönüşü olmayacağını bilinçaltına zorla kabul ettirmeye çalışıyordu. Demir'in ayartıcı öpücükleri artık gıdıklayıcı değildi. Ancak daha çok sahipleniciydi. Ona kendini hatırlatmaya çalışır gibiydi. Maziyi beyninde canlandırır gibi.

Soluk soluğa geriye çekildi. Son derece sakin olmaya çalışıyordu. Tembel bir gülümseyişle onun arzuyla gözlerinin içine baktı. Kipkırmızı yanaklar, pırıl pırıl gözler ve dağılmaya başlayan saçlarıyla bir Ecrin gibiydi. Hazan'ın nefes alış verişleri o kadar bozuktu ki, neredeyse damarlarının atışı kulaklarında çınlamaya başlamıştı. Çaresizlik içinde inlemekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Demir üzerindeki yerini çoktan almıştı, genç adamın vücudu neredeyse her yerini yorgan misali kaplamıştı. Onun ihtişamlı sertliğini karnının üzerinde hissediyordu. Ellerini genç kadının bacaklarına götürüp, geceliğini kavrayarak beline kadar yavaşça sıvadı. Şimdi bacaklarının altında, onun çıplak bacaklarını hissedebiliyordu. Parmaklarını bacaklarına götürüp kadifemsi dokunuşlarla, serin tenini hissetmek için okşadı. Elleri yukarı çıktığında kalçalarının o tatlı kıvrımlarına ulaştı ve hafifçe kaldırarak kendine bastırdı. Onun sıcaklığını kendi heyecanının merkezinde hissedince, hafifçe zevkle titredi. Buna dayanmak çok güçtü.

"Ağırdan alamayacağım gibi bir his var içimde, seni çok özledim ve sen çok sıcaksın. Yakıyorsun beni" dedi geriye çekilip, nefesi kesilmiş gibi solurken derinden. Bedeni güçsüzleşmiş, elleri bile bunu sanki ilk defa yapıyormuş gibi tereddüt içinde geziniyordu teninde. Sıkıca yanında tuttuğu bileğini bırakmamıştı. Ama parmaklarının baskısı hafiflemiş, hatta başparmağıyla yavaş yavaş genç kadının elini okşamaya başlamıştı. Altında bir aptal gibi durduğunu düşünüyor ama vücudunun istekle titremesini engelleyemiyordu. Birden kendisini toplayıp elini çekti.

"Önemli değil! Yeter ki bitsin artık. Çabuk olması daha iyi" dedi, genç kadının göğsü heyecanla, hızla inip kalkıyor, adamın teninde eziliyordu. Kalbi duracak gibi bedenini paralıyordu. Yanakları

vanmayı geçmiş kavruluyordu adeta. Demir dirseklerinden destek alıp üzerinden yan doğruldu.

"Bence onemli! Sen istemeden yapmak istemiyorum ve ben başlayınca kendimi durduramayacağımı biliyorum. Hazan sen de aynı şeyi hissetmeye benim de ihtiyacım var, buna benim kadar sen de... İnadı bıraksan. En azından tatil boyunca sadece biz olsak, bir aile olarak... Buna pişman olmayacaksın söz. Sadece bir kere de ne... Bunun gururla alakası yok. Bedenine zorla emir veremezsin. Bu onun ihtiyacı! Seni istiyorum, hem de her şeyden çok... Senin de beni istediğini biliyorum, çünkü senin ateşinle ben yanıyorum."

Hazan yüzünü yastıkta yana devirince derince iç gerdi. Kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Demir gözlerini kadının yüzüne sabitledi. "Hazan... Lütfen bak bana..." Hazan da dirseklerine dayanarak yarı yarıya kalktı. Sonra da onun karşısında doğrulup kaşlarını çattı. "Rolleri mi değiştik? Ya şimdi olur ya da ben bir daha yapamam. Romantizm havasında hiç değilim" derin bir iç germeyle nefesini bıraktı. Ancak sesi son derece keskindi. "Seninle olacağını da hiç sanmıyorum" dedi, başını eğip parmaklarıyla oynarken gözlerini sıkıca kısacık bir an kapadı.

"Ben inanıyorum, sen kendini bir bıraksan..."

Demir ona usulca sokulup beline sıvanmış geceliğinin, etek kısmını yakaladı. Hazan başını kaldırıp onun maviden daha koyu, lacivertten daha farklı bir renge dönüşen istekli bakışlarına kayıtsız kalamadı. Kollarını kaldırdı. Genç adam geceliği başından aşırıp çıkarttı ve tepesinden savurarak köşeye fırlattı. Hazan altına sutyen giymemişti. Biliyordu ki bu gece olacak... Bunu bildiğinden zaman kaybı diye düşünmüştü. Fakat şimdi karşısında çırılçıplak kaldığı için utanıp, kollarını göğsüne sararak saklama güdüsüne kapıldı. Demir aşağı eğilip genç kadının ellerini sakladığı hazinelerinden çözüp, önce bir müddet usul usul izledi. Gözleri ne kadar koyu ve aynı anda iki kor parçası gibi parlaktı. Ellerinde onların tatlı kıvrımlarını hissetmek istedi. Dokunduğunda nefesi kesildi. Parmaklarının altında dolgun tepelerin, kadifemsi tenin keyfini çıkardı. Öyle ufak değillerdi eskisi gibi, daha dolgun ve göz alıcı. Büyümüşlerdi. Başı-

nu göğüs oluğuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Dudaklarını tüy gibi göğsüne dokundurup tenine burnunu sürttü. Hazan gözlerini kapatmış, başını hafifçe omzunun üzerine kırmıştı. Ellerini yatağa yaslamış dik durmaya çalışıyordu. Nefes almayı unutmuştu. İçine dalga dalga ateş yağıyordu. Dudağının kenarını dişlerinin arasında tutup acıtasıya sıkıyordu. Birden üzerindeki sıcak nefes kalkınca, gözlerini ürkekçe araladı. Demir karşısında arzulu bakışlarla ona bakıyordu. Dakikalarca onu izlemek istedi ama şimdi değil! Yavaşça geriye çekilip kendi üzerini çıkarmaya başladı. Tüm parçaları tek tek bir köşeye savruldu. Hazan yatağa uzanıp elini pikeye uzattı. Yanaklarındaki kırmızıları gördüğünden onun ne yapacağını biliyordu. Örtünmek istediğini!

Demir kaşlarını çattı. "Sakın!" dedi tatlı bir buyurganlıkla ama kalınlaşmış sesiyle. Yanına gelirken birden üzerine eğilip, "Bu gece senin üzerindeki tek örtü ben olacağım. Kendini saklamana izin vermeyeceğim... Ben senin her bir ayrıntını seyretmeyi özledim."

Üzerine usulca uzanıp dudaklarını alnına değdirdi. Genç adamın sıcak vücudu genç kadının tenine değince, Hazan hazla ürpererek titredi. Çıplak ve savunmasız olarak, tamamen onundu şimdi. Göğüslerinin uyarılmaya başlayan uçları erkeğin sert kıllarla çevrelenmiş göğsüne sürttükçe geriliyordu. Tüm tüyleri diken diken olmuştu. Onun kaslı bedeninin tüm kıvrımlarını, haşmetiyle ağırlığını kendi teninde keşfediyordu. Adalelerle bezeli her kasının oynamasını kendi teninde hissediyordu. Demir dudaklarını, alnından gözkapaklarına, oradan yanağına ve boynuna ıslak öpücükler hâlinde indirdi. Dudaklarının tüy gibi her dokunuşunda genç kadın ürpererek titriyordu. Demir başını aşağı indirdiğinde, Hazan'ın gerilen göğüsleri tatlıca sızladı. Ve dudaklarının tenine değmesiyle Hazan ne kadar kendini sıksa da, dudaklarından belli belirsiz bir inleme kaçtı. Dizlerinin titrediğini, vücudunun mıknatısa kapılmış gibi ona doğru çekildiğini hissediyordu. Demir haylaz bir tutumla tatlı tomurcuklardan birisini ağzına alıp emerken, diğerini okşayıp başparmağıyla baştan çıkarıcı hareketler yapıp daha da hassaslaşmasını sağlıyordu. Dudakları çarpıkça bir köşeye kıvrılırken, genç

kadının göğsünün ucuna dokundurup bıraktı. Diliyle işkence edici hareketler yaparak onu ayartıp, baştan çıkarmaya çalıştı.

Hazan öyle sık nefes alıyordu ki, sanki maraton koşmuşçasına boğazı acıyordu. Farkında olmadan göğüslerini yukarı kaldırıyor, ona tatlı bir kabullenmenin itaatiyle sunuyordu. Demir gül tomurcuğunu dudaklarının arasına sıkıştırdığında gerildiğini hissetti. Tüm iştahıyla, senelerin özlemiyle, onun vücudunu santim santim gezdi. Dudakları aşağılara usulca kayarken, Hazan elinin içindeki çarşafı daha fazla sıkmaya başladı. Dudaklarını birbirine bastırıp çığlık atmamak için çabaladı. Bu... o kadar zordu ki, başını yastıkta yana kıvırmış kendiyle savaşıyordu. "Yeter!" dedi fısıltı gibi, ancak bu itirazdan çok yalvarmayla yarıda kesilen isyandı. Bu eziyete çok dayanmazdı.

Bu hâlini anlayışla karşılayan Demir tekrar üzerine uzandığında derin derin soluyordu. Onun artık hazır olduğunu biliyordu.

"Ayçiçeğim bana bak." Hazan başını yastıkta iki yana salladı. Demir dirseklerinden desten alarak üzerine uzanıp, "Hazan bana bak, güzel gözlerini görmek istiyorum."

"Bakamam!"

Bacağıyla usulca bacaklarını aralayıp yerinin alan Demir, başını eğip kulağının dibine dudaklarını götürdü. "Gözlerini görmek istiyorum sevgilim. O güzel gözlerinde hayat bulmak, kendimi görmek istiyorum... Lütfen bak bana." Nefesi tenine ateş gibi çarparken genç kadın hafifçe inlemişti.

İstem dışı itaatle göz kapaklarını aralayıp, gölgeler oluşturan uzun kirpiklerinin arasından koyulmuş maviliklerini genç adamın iç yanan gözlerine çevirdi ve aynı onun gibi ateşli baktı. Demir onun gözlerindeki hülyalı bakışlarını görünce alev aldı. Hazan gözlerinin önünde çakan şimşekleri gördüğünde sarsıldı. Adamın bakışlarındaki ışık genç kadının gözlerini kamaştıracak kadar fazla, yutacak kadar aydınlıktı. Yutkundu. Gecenin karasına aynı şavkı vurmuş yakamozlar raksa başlamış gibi onunla oynaşıyordu.

Demir bacağıyla kadının cansız bacaklarını aralayıp, yerini ayarladığında, "Nazik ol lütfen!" diye uysalca uyardı Hazan. İçini bir

endişe kaplamıştı. Ancak sesi ürkekçe titriyordu. Demir dudaklarını genç kadına uzatıp kendiyle mühürlerken, bir miktar içine kaydı. Sıcacık ve çok dardı. Onun Hazan'ı hep kendinin olmuştu. İlki ve tekiydi! Dudaklarını geri çekti. Minnetle sevdiği kadınına baktı. Hazan gözlerini sıkıca kapatmış dudaklarını büzmüştü.

"Canını mı yaktım?"

Bunu öylesine bir uyuşuklukla sormuştu ki, sanki bedeni ruhundan ayrılıyordu. Hazan kafasını olumsuz anlamda salladı. Islak aynı anda sıcacıktı ve şu anda dünyanın durduğunu, cennete gittiğini düşünüyordu. Bedeni kasılıyordu, tamamen onun olmasını sabırsızlıkla bekleyerek. Hazan da farksızdı. Nefesi kesildi onu içinde hissedince... Ruhu bedeninden sanki havalandı. Bu duyguyu neredeyse unutmuştu seneler içinde... Ancak artık tamamen onunla doluydu, her zerresine kadar. İçindeki yerini aldı fakat hareket etmedi. Aymaz bir tutumla beklerken başını aşağı eğip, dudaklarını sahiplenici öpücüğüyle esir aldı, fakat karşılığını alamayınca geri çekildi.

Nefes nefese derinden gelen arzulu sesiyle, "Hazan, karşılık vermezsen devam etmem. Böyle beklerim... Yapamam. Bu şekilde yapınca sana tecavüz ediyormuş gibi hissediyorum! Bu çok aşağılayıcı! Bunu bize yapma. Yüreğinde yeni yaralar açma."

Hazan dudağının kıyısını dişlerinin arasına alınca, adamın bakışları ateşler saçarak oraya kaydı. Öpülmekten şişmiş ve kızarmış, zaten zor zapt ediyordu kendini bedeni, şimdi daha çok kasıldı ve titredi.

Lanet inatçı! Nasıl eziyet ettiğinin farkındaydı. Kalçalarını oynatıp onu teşvik etmemek için kendini nasıl sıktığını sanki bilmiyordu.

"Bu da onun gibi zaten! Hadi ne yapıyorsan yap."

Titrek bedeniyle her zamanki gibi dik kafalılık etmeyi sürdürerek söylendi, fakat sesi ince ve arzuyla doluydu. Demir başını biraz daha aşağı eğip, ayartıcı dudaklarını yanaklarına değdirerek, kulağına sürterek götürdü, onu bilinçli olarak sataşarak tahrik etti. Hazan nefesini tutup gözlerini yumdu. Dudakları genç kadının kulak me-

mesinin üzerinde kıpırdarken Hazan ona lanet yağdırdı, ta ki kalbi gibi şehvet kokan sesiyle tekrar kalbi atmaya başlayana kadar.

"Eğer sen böyle beklersen... ben de içinde bu şekilde kalırım. Buna dayanabilecek misin? Çok tatlı bir eziyet olacak biliyorsun, yaparım" diye bilinçli olarak, ciddi anlamda tatlıca tehdit etti.

Hazan'ın sesi kesik kesik çıktı. "Dayanırım! Karşılık vermeyeceğim... Hadi oyunu bırak, ne yapıyorsan yap." Gene çenesi vakurca kalkmış, gözleri haris bir inat kuşanmıştı.

"Hazan kasıldığını hissediyorum! İnadı bırak hâlâ içindeyim... Zor değil sadece kendini bana bırak, sıkma artık."

"Demesi kolay. Ukala!"

Onun kendiyle çelişen hâliyle Demir sağ kaşını kaldırıp, genç kadının gözlerine imayla baktı. Bilmiyordu, Hazan'a yaptıklarıyla daha şimdiden patlamaya hazır bomba gibi pimini çekip elinde tutuyordu.

"Seni ruh gibi istemiyorum. Eğer bunu istemiyorsan, başka zaman yaparız sorun değ..."

Adamın dudakları cüretle kapanınca lafı yarıda kesildi. Hazan dudaklarını, dudaklarına kapamıştı, fakat inatla kıpırdatmıyordu. İçindeki ateş öyle artmıştı ki, patlamaya hazır duruyordu. Demir biraz bekledi karşılık versin diye, fakat genç kadın inadına öylece koyuydu ki, kıpırdamadan duruyordu.

Onun dudaklarının üzerinde kıpırdayarak, "Hazan!" dedi uyaran bir tonda, Hazan tırnaklarını omzuna geçirip sinirle cezalandırır gibi sıkarken, dudaklarını çekinikçe kıpırdatıp genç adamın alt dudağını dişlerinin arasına alıp yavaşça emdi. Amacı sadece bu işi başlatmak için teşvik edip geri çekilmekti, fakat adam onun dudaklarını emmesiyle inleyince, Hazan kendini tutamadı. Her şeyi unuttu. Zaten bu işkence çok ağırdı, hele onu dolusunca hissederken daha fazla istese de duramazdı. Dudakları genç adamın dudaklarında, şimdi onun öpüşleriyle aynı ateşle, açlıkla karşılık veriyordu. İçinde patlamaya hazır bir volkan vardı ve bu onun aklını kaybetmesine sebep olacaktı.

Hazan'ın tutkudan parlamış mavi gözleri genç adamın göz-

gözüne delercesine bakarken, "Demir lütfen sana ihtiyacım var görmüyor musun?" dedi yalvaran bir sesle, inler gibi mırıldandı. Demir ona nerede, ne zaman ve nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. İşin ehli elleri durmaksızın teninde geziyor, şehvet kuşanmış dudakları en hassas noktalarını ateşe veriyordu. Nefesleri genç kadının ağzında kesik kesik boğulurken, onun kollarının boynunu sıkıca sarmasıyla hareketlendi. Hazan gözlerini öyle sıkı yummuştu ki acıyor, ellerini genç adamın omuzlarına öyle bir gömmüştü ki tırnakları etine batıyordu. Gözlerinde şimşekler çakıyordu sanki, karnında ağrılar vardı kasmaktan kendini, onun kollarına tamamen bırakması fazla uzun sürmedi. Kulağına dalga sesleri gibi genç adamın nefes selleri gelirken, "Demir!" adını haykırmasıyla, Demir'in kulağını da onun çığlıkları inletti.

Bu öyle güzel bir şarkıydı ki, yıllar sonra duymanın zevkini çıkarmak istiyordu. Hazan aceleci davranmaya başladı. Onun hazır olduğunu anlayınca, "Benden önce olmaz! Bunu bensiz yapmana izin vermem" dedi, genç kadının duyduğu son sözler bu olmuştu. Dünya tepetaklak olurken her şey silindi. Boş bir dipsiz huzurun içinde bedeni kasılırken, sadece kendi hazzı kalmış, bütün olumlu ya da olumsuz düşünceler aklından silinmiş gitmişti. Kalp atışları kulaklarında çınlıyor, nabzı patlayacak gibi hızlanıyor, tenini yakan ve terlerini birbirine karıştıran ısıyla titriyordu. İki bedenin bir olup varlıkta yok olduğu anda nesleler gözle gözükmüyordu. Şu anda sadece kollarında olduğu adamın her şeyini hissetmek yetiyordu. Demir ruhunu sanki ona ödünç vermiş gibi, kendi bedenine yabancı kalarak sıkıca sarıldı. Alnını alnına dayayıp, "Teşekkür ederim sevdiğim" dedi minnetle ve arzuyla. Ilık nefesi tenine çarpınca ürperdi.

Hazan kendine gelmeye çalışırken, aynı anda nefesini düzenlemeye de çalışıyordu. "Se... senin için... değil." Yutkundu boğazı acımıştı derin derin solumaktan. "Kendim için yaptım... Sadece kendim için erdemli olmayı seçtim."

"Olsun! Sen her zaman bir tek benim kadınım oldun ve yalnız benim olacaksın!" dedi dudaklarını genç kadının dudaklarına

kapayıp, kendini bir tek ona verdiği için minnettar, ondan başkasına teslim olmadığı için müteşekkir olurken, opuşunde hem minnet hem arzu vardı... ayrıca da teşekkür...

Demir geri çekildiğinde genç kadına doğru hareketlendi, kollarına almak için, fakat Hazan yatağın köşesine usulca çekildi. Sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi sessizleşti ve onu yok saydı. Sırtını genç adama dönüp üzerine pikesini çekerek bakışlarını karanlığa odakladı. Demir elini başının altına alıp genç kadının terden ıslanmış pürüzsüz sırtına, üzgünce bakmaya başladı. Az önceki yaşadığı şeyden hâlâ nefeslerini sık alıp veriyordu. Omuzları hafifçe kalkıp inmiyordu Hazan'ın. Ona sıkıca sarılmak istedi, fakat onun şu anda sadece kendisiyle kalması gerektiğini anlayınca, sadece onunla sessizliği paylaşıp sustu.

Bir süre sonra yataktan usulca kalktı. Çıplaklığına aldırmadan banyoya girip duşunu aldı. Kafası daha çok karışmıştı şimdi. Duştan çıktığında hızlı bir şekilde üzerine gecelik ve sabahlığını geçirip yatağa hiç bakmadan kapıya yöneldi. Ona bakmak istemiyordu. Görecekleriinden değil, kendinden öğrenmekten korkuyordu. Elini duvara koyup parmaklarını aşağı inene kadar duvarda sürterken, merdivenleri usulca adımlıyordu. Verandaya açılan sürgülü kapıyı çekerek açtı. Tülü kenara çekip dışarı çıktığında genzine tuzlu deniz kokusu doluyor fakat algılayamıyordu. Gözlerini denizin karanlığına kilitleyip, ilerledi. Veranda bittiğinde ayakları kumlara batmaya başladı. Parmakları akşamın serinliğinin çöktüğü kumlara basarak, bata çıka bir müddet sakince ilerledi. Derin derin solumaya başladı. İçini ürperme sararken, kollarını toparlayıp göğsünün altında bağladı. Saçları akşam rüzgârıyla hoyratça yüzüne savruluyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp, başını kaldırdı. Canı daralıyordu. Aklından ise ona nasıl karşı çıkamadığını tartışıp, bir de üstüne üslük karşılık vermesini istese de atamıyordu. Pişmandı! Kendi aciz dürtülerine uyup kendini ona vermiş ve her şeyi mahvetmişti. Başkalarıyla paylaştığı her şeyi şimdi onunla paylaşmıştı. Ruhu kirlenmişti işte, hem de ona kendi isteğiyle karşılık vererek yaralamıştı. Yanağına sıcacık yaşlar sıralanırken, boğazına süzülen duru yaşlar akşamın serinliğin

kapayıp, kendini bir tek ona verdiği için minnettar, ondan başkasına teslim olmadığı için müteşekkir olurken, öpüşünde hem minnet hem arzu vardı... ayrıca da teşekkür...

Demir geri çekildiğinde genç kadına doğru hareketlendi, kollarına almak için, fakat Hazan yatağın köşesine usulca çekildi. Sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi sessizleşti ve onu yok saydı. Sırtını genç adama dönüp üzerine pikesini çekerek bakışlarını karanlığa odakladı. Demir elini başının altına alıp genç kadının terden ıslanmış pürüzsüz sırtına, üzgünce bakmaya başladı. Az önceki yaşadığı şeyden hâlâ nefeslerini sık alıp veriyordu. Omuzları hafifçe kalkıp iniyordu Hazan'ın. Ona sıkıca sarılmak istedi, fakat onun şu anda sadece kendisiyle kalması gerektiğini anlayınca, sadece onunla sessizliği paylaşıp sustu.

Bir süre sonra yataktan usulca kalktı. Çıplaklığına aldırmadan banyoya girip duşunu aldı. Kafası daha çok karışmıştı şimdi. Duştan çıktığında hızlı bir şekilde üzerine gecelik ve sabahlığını geçirip yatağa hiç bakmadan kapıya yöneldi. Ona bakmak istemiyordu. Göreceklerinden değil, kendinden iğrenmekten korkuyordu. Elini duvara koyup parmaklarını aşağı inene kadar duvarda sürterken, merdivenleri usulca adımlıyordu. Verandaya açılan sürgülü kapıyı çekerek açtı. Tülü kenara çekip dışarı çıktığında genzine tuzlu deniz kokusu doluyor fakat algılayamıyordu. Gözlerini denizin karanlığına kilitleyip, ilerledi. Veranda bittiğinde ayakları kumlara batmaya başladı. Parmakları akşamın serinliğinin çöktüğü kumlara basarak, bata çıka bir müddet sakince ilerledi. Derin derin solumaya başladı. İçini ürperme sararken, kollarını toparlayıp göğsünün altında bağladı. Saçları akşam rüzgârıyla hoyratça yüzüne savruluyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp, başını kaldırdı. Canı daralıyordu. Aklından ise ona nasıl karşı çıkamadığım tartışıp, bir de üstüne üslük karşılık vermesini istese de atamıyordu. Pişmandı! Kendi aciz dürtülerine uyup kendini ona vermiş ve her şeyi mahvetmişti. Başkalarıyla paylaştığı her şeyi şimdi onunla paylaşmıştı. Ruhu kirlenmişti işte, hem de ona kendi isteğiyle karşılık vererek yaralamıştı. Yanağına sıcacık yaşlar sıralanırken, boğazına süzülen duru yaşlar akşamın serinliğin-

de buz gibi oluyordu. Boğaz dediği boğuma artık daha çok düğüm diziliyordu. Bacakları titremeye başladı yaptığı şeyi hazmedeme diğinden. Yere usulca çöküp dizlerinin üzerine oturarak kumlara, sessizce ağlamaya başladı.

Her şey şimdi daha farklıydı.

Omuzları hüsranla sarsılmaya, dudaklarının arasından kederli inlemeye benzer hıçkırıklar dökülüyordu. Bu ağırdı. Onun kollarında kendini nasıl kaybederdi? Ona bu şekilde özlemle nasıl karşılık verirdi? Üşüyordu... Fakat havadan değil kendi duygularından, içinde kuytu köşelerinde sığındığı sığınakları paramparça olduğundan... Artık kaçacak, saklanacak bir yeri de kalmamıştı. Ona tamamen açıktı. Her şeyiyle, kalbiyle, aklıyla, bedeniyle ve ruhuyla vermişti kendini. Tamamen onun olarak ve şimdi... Pişmandı!

Vücudunu bir sıcaklık kapladı. Demir'in kolları narin bedeni sarıp kendine çekti. Ne zaman gelmişti, hangi ara sarılmıştı fark edemedi genç kadın. Zaten dünyadan kopmuş gibiydi. Sırtı genç adamın göğsüne yaslanırken, onun güçlü ve şefkatli kollarını göğsünün üzerinden kendine sıkıca sarmıştı ve lanet olsun ki bu onu rahatlatmaya başlamıştı. O kadar güçsüzdü ki, kollarından kopacak mecali yoktu. Aklını ona teslim vermişti. Demir başını eğip kulağının dibine doğru nefesini saldı üzgünce. "Şiittt" dedi derinden bir tılsımla telkin ederek. "Bunu kendine yapma, bana kız ama kendini suçlama." Hazan başını salladı, yanaklarındaki yaşlar dudağının üzerinden süzülüp düşerken. Dudaklarını birbirine bastırıp sıkıca, biraz bekleyip açtı. "Senden nefret ettiğim kadar..." Bir hıçkırık koptu dudaklarından. "Şimdi kendimden de ediyorum, hem de daha fazlasıyla."

"Bu senin suçun değildi, bedeninin tepkisi..."

Demir daha çok sarıldı ona, kollarını sıklaştırıp kendine hapsetti. Onun kadar kendinin de ihtiyacı vardı ona, bunu bu gece daha iyi anlamıştı. Gözlerinde ilk defa onun masum aşkını, arzunun pırıltılarını net bir şekilde görmüştü. Sesi hâlâ kulaklarında çınlarken, bu şarkının bir daha bitmesine asla izin vermeyeceğine kendine yeminler etti.

"Seni buna ben zorladım. Tüm sınırlarımı bilerek yıktım, bunun için özür dilemeyeceğim, gerçek olanı saklayamazsın Hazan. Seni istediğim gibi sen de beni istiyorsun bu doğaldı. Bundan utanmanı ya da tiksinmeni istemiyorum. Eğer bu zacaksan bana kız, hatta nefret et, ama kendine acı çektirme... Bunu görüyorum... Bazen gözlerinde kendimi görüyorum... Eski Demir gibi ve ilk defa tamamen bana kendimi görme şansı vermişken. Seni sevdiğimden fazla belki de beni sevdiğini hissetmişken, bunu bize yapma. Sen benden hiç vazgeçmedin... Tüm o yaptıklarıma rağmen... sana çektirdiklerime rağmen beni asla terk etmedin..." Genç kadın göğsünün üstündeki kola sıkıca tutundu. Parmaklarının altındaki çelik gibi kasların ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. İnlemeye karışmış hıçkırıklarıyla sessizce durdu ve onu dinledi. "Ben bunu şimdi daha iyi anladım. İçindeki artık pişmanlık değil daha büyük... Kahroluş. Hazan gözlerinde kendimi görünce açıkça ben kahroldum. Yaptığım hatanın büyüklüğünden ilk kez böyle ezildim, nefesim kesildi. Ben tam bir ahmağım ki bunu çok geç anladım. Sen bana gönderilmiş mucizeyken, ben kıymetini bilemedim. Seni seviyorum. Beni benden koruduğun için, sevmekten vazgeçmediğin için, sevmeyi bana öğrettiğin için, seni her şeyden çok seviyorum."

Bütün gece boyunca yüreğini saran sıkıntı birden dağılmış, konuşmuş içi rahatlamıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Demir bunu da alalım mı?"

Genç adam başını omzunun üzerine düşürüp, gözlüğünün altından kızına baktı. Ufacık bir sepet almış, topçuk koluna takıp tam bir hanımefendi edasında yanında dolanıyordu. Elindeki ufak sepeti daha şimdiden kırıntılarla doldurmuş, ne canı çekiyorsa alıyordu. Saçlarını tepesinde acemice toplaya çalışmışlardı ikisi sabah ve ortaya çıkan görüntü sanki kavgadan çıkmış gibi bir izlenim veriyordu. Öte yandan bir de öndeki perçemlerini bağlamayı unutmuşlardı.

"Meleğim annen kızmasın sonra, yiyeceğin kadar al istersen?"

Ecrin dudaklarını sağa sola yatırıp kıvırmaya başladı. Daha fazla itiraz etmek anlamsız olacaktı. Elindeki çikolataları içi giderek rafa geri koyup, parlayan yuvarlak çipil gözleriyle. "Haklısın Demir. Hepsini yememe izin vermez, bunlar kalsın giderken alırız zaten olur mu?" Onay bekleyerek bakmaya başladı. Demir nasıl *"hayır"* derdi ki! Hele bir de masumca bakıp, dudaklarını içeriye tuhaf bir şekilde çekerek, nefes kesecek kadar tatlıca durunca... Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve beyaz dişleri ortaya çıktı. "Alırız tatlım, sen istersen

"Ben seni hiçbir zaman terk etmeyeceğim. Ne şimdi ne de son- Korkma meleğim."

"Hiç mi?"

"Hiç, meleğim. Hep yanında olacağım. Sıkıca saracağım, hep böyle koklayacağım ve hep yanında olacağım. Hatta yaşlanıp bastonlu dede olana kadar seninle olacağım, bana bakacaksın."

Ecrin kollarını babasının boynuna dolayıp sıkıca sarılırken, yanağına sulusepken bir öpücük bıraktı. Geri çekilmedi başını omzuna dayadı. "Söz ver Kelebek Kraliçe Sözü?"

Genç adamın içi bir hoş olmuştu. Kızı ilk defa ona kendi isteğiyle içten bir biçimde öpüp sarılıyordu, bu çok güzeldi. Baba olduğunu gerçekten hissediyordu. Ondan ayrılmaktan, bırakıp gitmesinden korkmuştu. Sesi buğulu ve histerikti.

"Söz. Ecrin sözü. Asla seni bırakmayacağım."

Yaşlı kadın şaşkınca genç adama baktı. "Allah nazardan saklasın çok tatlı kızınız maşallah çokta akıllı belli." Ecrin'e yaklaşarak saçlarını okşadı. "Öyle" dedi genç adam gururla. Kızıyla gurur duyuyordu. "Gözlerin babana benziyor zaten, hiç kimse alamaz gözlerini, onlar senin küçüğüm korkma." Genç adama bakıp göz kırptı. "Ama sen babana benzemiyorsun." Yaşlı kadını kızı çekiştirse de yerinden oynamadı. Ufak maviş, boncuk gözlü kızı çok sevmişti. Başını genç adama çevirdi. "Anneye benziyor galiba kızınız çok güzel." Ecrin onlara kaşlarını kaldırarak baktı. Demir'e konuşma fırsatı tanımadan. "O benim babam değil ki! O Demir akıllım. Benim kahramanım, biz birlikte tatile çıktık onunla, tek başımıza hem de. O beni bırakmayacak, gözlerimi de kimseye vermeyecek. Hıh!" Başını sallayıp ufacık çenesini döşüne vurarak tasdikledi. Yaşlı kadın geriye doğru çekildi. "Haklısın. O gözler senin verme zaten" dedi, rengi biraz atsa da bozuntuya vermedi. Babası sanmıştı kadın ve pot kırdığı için utandı. "Kolay gelsin" diyerek yanlarından ayrıldılar.

Demir ise onlara sadece kafasını sallamış, ama hâlâ aklı kızının söylediği şeydeydi. Ecrin'i usulca yere indirdi. Onun da kafası karışmıştı. Kızının söyledikleri, onun artık beyninin bulanmaya başladığını gösteriyordu. Ecrin yan taraftaki rafa geçti.

"Beni... senin kızın sandı Demir! Bu çok komik değil mi?" Başını basına baktı. "Gözlerimiz benziyor mu Demir gerçekten? Ben senin kızın gibi mi bakıyorum? Senin gibi mi oluyorum o zaman?"

Dili kuruyan Demir tam ağzını açtı, onunla bu konuyu konuşacaktı fakat bu konular böyle ulu orta konuşulamayacağına, burada olmayacağına, bu kadar hassas bir meseleyi annesiyle beraber yapmaları gerektiğine karar verdi... Onunla bu konuyu bugün konuşacaktı artık. Aklının daha fazla bulanmasını istemiyordu. Ecrin ilerideki rafa koşturup tokaların olduğu bölüme geçti, sevinçle, "Demir, toka alabilir miyim?" Takı standında durup onun izin vermesini bekledi. O işaret vermeden ellerini hiçbir şeye sürmüyordu, bu huyu Demir'in çok hoşuna gitmişti. Yanına geldi. "Tabii alabilirsin tatlım" Ecrin tokalara bakarken genç adam kızana bakıp yanına yaklaştı.

"Neden öyle dedin kadına? Niye kızdın tatlım?" diyerek ağzını aramaya çalıştı. Yanına biraz daha yaklaştı. Ecrin eline aldığı tokayı incelerken derin bir nefes alıp, omuzlarını sarsarak dışarı saldı. Dudaklarını oynattı, fakat duymamış gibi yaptı. "Bir baban olmasını istemez misin?" diye ihtiyatla sordu. Ecrin elindeki tokayı yere düşürüp, panikle başını ona çevirdi. Masum gözleri irilmiş ona şimdi şaşkınca bakıyordu. Yüzünde bir ifade değişimi oldu. Ufacıktı fakat algıları muazzamdı. Her şeyden önce fikir üretebiliyor, sonuca çabucak bağlıyordu. "İsterim Demir" Biraz duraksadı. "Zaten Baran babam olacak, Melek öyle söyledi. Melek babasını istersem benimle paylaşabilirmiş. Ben de onunla annemi paylaşacağım, öyle karar verdik. Sonra da kardeşimizi paylaşacakmışız, onu da teyzem söyledi." Elindeki tokaya baktı. "Bu çok güzel... Bunu alalım."

Genç adamın nefesi kesilir gibi oldu duyduklarıyla. Bu nasıl bir konuydu, kendince neler planlamış, hayaller kurmuştu! "Baran senin baban olmaz" diye haykırmak, "Senin baban benim" demek için yanıp tutuşuyordu. Ecrin elindeki tokayı bırakıp bir başkasını aldı. Suratını üzgünce kaldırdı. Demir onun gözlerinde kısa bir an kıskançça çakan parıltılar gördüğünü yemin edebilirdi. "Senin kızın

valla, hiç kavga yapmam hatta ona benim kuşumla konuşması için i zin bile veririm. Belki anlaşırsak dokunmasına da izin veririm, belki de severim kızını. Sevmesem de ona hiç kızmam, kusmam, oynarım gene de, sen üzülme diye severim onu."

Demir'in içi doluydu. Kocaman adamın kalbi bedenine dar geldi. Elleri titriyordu ilk defa, ona uzattığı eller fena hâlde titri yor, bacaklarının gücü sanki çekiliyordu. Dizının biri yere dayandı. Bakışlarını kızının gözüne mıhlayıp şefkatle sahiplendi. "Ecrin ar tık hep birlikte yaşamak istemez misin? Sen, ben ve annen... belki kardeşlerin de olur" derken yutkunmamak için çabalıyordu. "Hani diyordun ya bebek kardeş, gerçek olanı!" Ecrin dudağının kıyısını i çeriye çekip parmaklarıyla oynayarak başını yere eğdi.

"Sen bizde kalırsan kızın üzülmesin Demir, ona yazık babası olmayınca çok üzülür, hep Allah'a dua eder gelsin diye. Aldığı gi bi göndersin diye hep dua eder. Ağlar, sonra ona da babasız çocuk derler, gene ağlar. Bebeklerin babası ya da annesi gidince bebekler hep ağlar. Demir sen bilmezsin bebekler ağlar" derinden bir iç çekti. Ufacık göğsü kabardı. "Onu da getirirsen isterim... Ama Baran var, annem onunla yaşayacak öyle dediler. Ben Baran'ın üzülmesini iste miyorum ki, ama senin de üzülmeni hiç istemiyorum."

Ufacık omuzlarını sarsıp kırıkça dudaklarını buktu. Demir nefesini tutmuş kızını dinliyordu. Sanki büyük bir balyozla kalbini e ziyorlar, bedenini un ufak ediyorlar gibi... Beyni uğulduyordu, şimdi yere serilse ruhu duymazdı. Tenine onun sözleri iğne misali yağı yordu. Baran'ın onun için ne kadar değerli olduğunu bildiğinden susuyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi birden başını kaldırdı. Gözleri heyecanla ışıldıyordu bu sefer. "Tamam, buldum. Sen be nim odamın yanında yatarsın, Baran da alt katta yatar hep birlikte yaşarız. Hem Baran çok iyi biri sen de seversin onu. Hep birlikte kocaman aile oluruz." Kollarını açarak o kocaman aileyi gösterdi. Demir kızına yaklaşıp dudaklarını yanağına koyarak koklayıp öptü. Yerinden doğrulduğunda kafası iyice karışmıştı. Ecrin ondan vazge çemiyordu, ama o adamdan da vazgeçemiyordu. Bu konuyu hemen halletmek lazımdı yoksa kızının kafası daha da karışacaktı. Çocuk

olmayacak şeyler düşünmeye başlamıştı. Ecrin babasının yaralı bakışlarını anlayamadı, sevinerek toka seçmeye devam etti. Genç adam dunya uzerine çokmuş gibi omuzlarını düşürup sessizce bir koşede onu izledi. Beyni düşüncelere, bir sürü soruna gömulup girdap gibi yutulurken, bir can simidi misali yaralı benliğine sığınırken, sadece kızına bakıyordu.

Arabayı sürüyerek kasaya ilerledi. O aldıklarını kasadan geçirirken, Ecrin bacaklarını birbirine dolayıp sıkmaya başladı. Ufacık bacaklarını birbirine kıvırıp duruyordu. Sonra da dudaklarını birbirine bastırıp, yerinde zıplamaya başladı. O zıpladıkça saçları başında dalgalanıyordu. Demir poşetlemeyi yaparken kısacık ona bakıp gülümsedi. Onun oyun oynadığını sandı. Sonra onun burnunu kıvırıp, huzursuzca renginin attığını görünce, elindeki poşeti bırakıp yaklaştı. Bir yerinin ağrıdığını sanıp endişelenmişti.

"Meleğim neyin var?"

Sesi tedirgin fakat kızı bunu algılayamadı. Ecrin önüne gelen saçlarını geriye iteleyip, "Şey var?" dedi gözlerini Demir'den kaçırdı. "Hadi söyle meleğim neyin var, çekinme benden?" Ufacık aklıyla bile utanarak, sıkılarak konuşamıyordu. "Benim çişim geldi Demir tutamıyorum eve kadar." Kısık bir sesle söylediğinde parmaklarını birbirine dolayıp çekinikçe baktı. Demir çömeldiği yerden doğrulurken, elini saçlarında gezdirdi. "Tamam, bunları poşetledim, arabaya bırakalım seni hemen tuvalete götürelim." Tek kaşını kaldırdı. "Tutabilir misin bir dakika daha, tutamazsan hemen gidelim?" Ecrin kafasını salladı, "Tabii ki tutarım ama azıcık herhâlde..." Yerinde zıplamaya devam etti. Bir sağa bir sola zıplıyordu. Kasiyer bile onun bu tatlı hâline işini bırakmış gülümsüyordu. Demir aldıklarını alelacele halledip, arabaya koydu. Bakışlarını kızına çevirdi. Kızının elini tutup, marketin sol tarafına hızla yöneldi.

"Biraz daha sabret tatlım şimdi orada oluruz."

"Ama sabredemiyorum ki Demir çok geldi, beni dinlemiyor hadi artık azıcık sabrım kalmış... Bitmiş, azıcık olandan..." dedi dudaklarını kıvırarak, bacaklarını sıkıp duruyordu.

Lavaboların önüne geldiğince durup kaldı. Girmekle, girme-

nek arasında bocalıyordu. Niveti içeri giren bir bayandan yardım isteyecekti, fakat bakındı ama ortada hiç bayan yoktu. Ellerini sağla na daldırıp bakışlarını iki kapı arasında goturup getirdi. Yapacak bi şey yoktu, onunla içeri girecekti. Tam kadınlar tuvaletine yone yordu ki kapı açıldı ve iki tane kadın ona dik dik bakarak kapıdan çıktılar. "Yan taraf erkeklere ait kardeş yanlış geldin!" diye çıkışır ken ters ters bakarak, aynı zamanda konuşuyordu. "Fe suphanallah! Millet çocuğu bahane edip kadınlar tuvaletine girmeyi huy edinmiş Figen, yazık ortalık sapık kaynıyor."

Demir dişlerini sıktı. Sinirle kaşları öyle çatılmıştı ki, kadın onu görünce yutkunup önüne döndü. Ecrin onun sert suratına bakıp kaşlarını kaldırdı. "Demir... Hadi akacak çişim, bak annem bana kızar üstüme yapınca lütfen..." Adamın bakışları kızına öndü. Bacaklarını birbirine sıkıştırıyordu. Eli mahkûm mecburen erkekler tuvaletine yöneldi. O yanındaydı, hem Ecrin ufaktı ve altına da yapmak üzereydi!

"Neden kadınların girdiği yere girmiyoruz? Ben onların tuvaletini kullanmalıyım. Annem hep öyle söylüyor, kızlar oraya gider. Demir yanlış yere sokuyorsun beni, geri dön."

"Ama meleğim ben oraya giremem ve seninle ilgilenemem. Ellerini nasıl yıkayacaksın? Sonra bir sorun olsa sana nasıl bakarım, burada olursan seninle ilgilenebilirim değil mi? Ben yanındayım hem bak."

"Ama... Ama ben kendim çişimi yapabiliyorum, ama ben büyüdüm artık, ellerimi yıkamaya seni çağırırım suyu açarsın."

Demir onun söylediğine gülümsedi.

"Fakat nasıl giyineceksin tekrar bahçıvan şortunu, hem burası daha iyi? Ben de yanındayım hallederim değil mi?"

Demir lavabolara girdiğinde içeride yaşlı bir adam ellerini yıkıyordu. En azından boş dedi. Kabinlerin olduğu yere yönelip temiz olanlardan birine yanaştı. Kızına yaklaşıp eğilerek kabine sokmadan bahçıvan şortunun askılarını çözdü, yere sürünmesin diye cebine soktu. Ecrin içeri girince kapıyı kapattı. Demir elini kapıya dayayıp, kapanmasını engelleyerek, "Ecrin kapıyı kilitleme içeride kalırsın

tatlım, ben tutuyorum kapıyı açılmaz, tamam mı bak buradayım zaten?" Ona güvence verdi.

Ufak kızın içeriden boğuk sesi geldi. "Tamam, Demir ben çocuk muyum, ablayım ben Meriç kadar değilim büyüğüm. O hâlâ altına yapıyor ben tuvalete gidiyorum bak büyüdüm artık" derken içeride boğukça yankılanan kıkırdama sesleri duyuluyordu. Genç adam kafasını sallıyordu sırıtarak onun söylediklerine. Burada bile tatlı dili işlemeyi durdurmuyordu. Anasından dinlemeye doyamadığı tek kadın dili onunkisiydi.

"Tamam, meleğim bana ihtiyacın olursa söyle."

Kapı açıldı içeriye iki tane gençten adam şakalaşarak girdi. Demir kaşlarını kaldırıp onlara baktı. Az önce sabırsızlıkla kızının çıkmasını beklerken, şimdi çıkmamasını istiyordu. Sıkıntıyla sağ bacağını sallamaya başladı. Bu adamlar kızını burada görmesini istemiyordu. Bunlarda nereden çıkmıştı ki şimdi? Adamları dışarı bile çıkarmayı düşündü, kısa bir süre sonra vazgeçti! Kızının kapısına bakıp, "Ecrin biraz daha içeride kal hemen çıkma tatlım, ecele etmene gerek yok."

Genç adamlar Demir'e, kız ismi söyleyince tuhaf bir şekilde bakıp sırıttılar. Birbirlerinin koluna vurup onu işaret ettiler. Demir kaşlarını gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak indirip, maviliklerini buz gibi devirince de, sessizce önlerine döndüler. Ecrin içeriden kapıyı zorlayıp açmaya çalışırken, sabırsızca söylendi, "Ben çıkmak istiyorum burası çok kötü kokuyor bana ne. Ne pis yer burası çıkacağım?"

"Ama Ecrin!.."

Demir ne kadar itiraz etse de Ecrin kapıyı açıp dışarı çıktı. "Bana ne Demir çıkmak istiyorum" dedi kapının önünde belirip. Suratını da kızgınca düşürmüştü. Masumca parlayan maviliklerini babasına dikip, yüzüne şipşirin iğrenir bir ifade oturttu. "Sizin tuvaletiniz pis kokuyor." Kafasını salladı. "İğrenç!" dedi burnunu memnuniyetsizce kıvırarak. Demir askılarını maharetli parmaklarıyla hızlıca takarak kıyafetini düzeltti.

Ecrin ellerini hiçbir yere sürmeden, sakınarak kabinden çıktı. Derhal ellerini yıkamak istiyordu. İçerideki baskın izmarit kokusu

gerçekten çok fazlaydı. Demir ufacık omzuna dokunarak onu lavabolara yönlendirdi. "Tamam, ellerini yıkayalım hadi hemen çıkalım buradan."

Kızının burada olmasını hiç tasvip etmese de mecbur kalmıştı ve şimdi bir an önce çıkmasını istiyordu. Ecrin başını yana çevirip omuzlarının üzerine hafifçe yıkarak, ihtiyaç gideren iki gence tuhafça gözlerini kısarak baktı. Gördükleriyle gözleri şaşkınca açılıp, dudakları hafifçe aralandı. Çok tuhaftı! Bu adamlar delirmiş olmalıydı! Çok kızdı kendi aklınca onlara, köşede tuvalet vardı bunlar kör müydü? Ne kadar kızsa da bir şey demedi. Bunların anneleri yok muydu? Sanki babasma sır verecekmiş gibi başını ona yaklaştırıp, elini dudaklarının üzerine değdirmeden kamufle ederek, onların duymasını engelledi. Başını hafifçe kaldırıp masumca bakarken, Demir onun söyleyeceği şeyi merak edip kaşlarını kaldırarak başını hafifçe eğildi.

"Demir onlar neden duvara işiyor ayıp değil mi? Anneleri onlara terbiye vermemiş mi hiç?" Başını salladı onları kınar gibi. "Rezalet, çok kötü bir şey yapıyorlar değil mi?"

Ecrin ilk defa böyle bir şey gördüğü için tepkiyle yaklaşması doğaldı. Hazan duyduğu zaman kesin burnundan getirecekti, hatta onu vuracaktı. Bakalım bunu ona nasıl açıklayacaktı! Ama mecbur kalmıştı. Demir elini kızının başına koyup kendine çevirdi ve bacağına yasladı. Elleriyle o tarafı kamufle etmeye çalışıp görüş alanından çıkardı. "Ecrin onlara bakma çok ayıp kızım, hem onlar duvara işemiyor." Demir içinde kendine saydırırken, ufak kızı ona kaşlarını kaldırmış, irilmiş gözlerle bakıyordu. Demir onlara kızmıyor muydu? Hem de ayıp yaptıkları hâlde!

"Ya, gördüm" dedi şaşırmış sesiyle. "Ama nasıl olur! Onlar ayıp yapıyor. Lavaboya işiyorlar, çok ayıp terbiyesizler orada eller yıkanıyor, mikrop kapacak, insanlar hasta olacak... " Islak dudaklarını onaylamaz bir tutumla öne doğru uzattı. "Cık cık cık! Anneleri kesin bağıracak onlara. Iyyk! Ben bir daha ellerimi orada yıkamam."

"Orda zaten el yıkanmıyor tatlım, sana biraz büyüyünce anlatırım tamam mı?"

"Şimdi anlat."

"Olmaz büyüyünce."

Demir hemencecik kızının ellerini yıkayıp, onu kucağına alarak kendini bu pespaye yerden dışarı attı. Kızının akıl sağlığı bozulmadan bu ahlak dışı ortamdan derhal kaçması lazımdı.

Hazan gözlerini sabaha yatağın sarsılmasıyla açtı. İçeri keskince giren gün ışığını perdelemek için, kolunu gözlerinin üzerine çekti. Gece ağladığı için gözleri hâlâ ateş gibi yanıyordu, bir de bu da yetmezmiş gibi kafası kazan gibi ağırlaşıp, ağrıyordu. Başını yastıkta hafifçe oynatıp gözkapaklarını açmaya çalıştı. Ecrin yatağa çıkmış sevimlice zıplayarak, "Hadi kalk anne acıktım... Acıktım hadi kalk..." diye bağırıyordu neşeli sesleriyle.

Hazan birden aklına gelen şeyle gözlerini açıp yataktan aniden doğruldu. Gözleri yanına kaydı. Demir yanında uyuyordu. Onu görmüş müydü? Fakat kalktığında kızının üzerini giyindiğini, hatta saçlarını tokayla bozuk bir şekilde topladığını gördü. Ona kollarını açıp esnerken, "Günaydın Kelebeğim, bu ne tatlı uyandırma servisi" diye mutluca gülümsedi.

Ecrin hoplayıp, zıplamayı bırakıp kollarını annesinin boynuna dolarken, yanağına sulusepken öpücükler bırakıp kucağına oturdu. "Sana da anne ama ben çok acıktım hadi kalk, sadece bir tane poğaça yedim."

Hazan içeriye bakındı. Demir kalkıp gitmişti. Bakışları duvardaki saate kaydı. On mu olmuştu saat? Bu saate kadar uyumazdı! Kızını yatağın üzerine bırakıp gülümseyerek şımarıp saçlarını karıştırdı. İçinde hem bir rahatlama, hem de bir hüzün vardı. Farklı uyanır sanıyordu, bir şeyler değişik gelir ama her şey aynıydı! Tek bir farkla! Sabaha farklı duygularla kalkmıştı, gece yaşadığı yoğun duyguların karmaşası yoktu. Dağılmış saçlarının içine elini sokup karıştırdı. Sabah en çok korktuğu onu yanında görmekti, ama Demir belli ki anlayışlı davranmıştı. Buna minnet etti.

Yerinden kalktı. Yatağın köşesine bıraktığı sabahlığını üzerine geçirip, "Tamam tatlım şimdi hazırlarım" dedi banyoya esneyerek yönelirken. "Anne biz markete gittik bir sürü şey aldık. Demir kahvaltı hazırladı bile, ben de onunla gittim."

Hazan elini yüzünü yıkayıp yanına geldi. "Ne zaman gittiniz de geldiniz?" Ecrin yatakta tekrar zıplamaya başladı. "Sabah gittik dedim ya? Anne sen beni dinlemiyorsun... dinlemiyorsun işte sabah dedim ya akıllım?"

"Tamam, anladım da tatlım, ne ara gittiğini anlayamadım. Ben nasıl duymadım." Dolabın yanına geçip üzerindeki geceliğini çıkarıp yazlık ekru keten elbiselerinden birisini giydi.

"Sabah sen uyuyordun, bir baktım Demir gidiyor, yanına gittim sonra o da beni aldı birlikte gittik. Annen uyusun uyandırma dedi, ben de çağırmadım seni. O gidecek sandım, çok korktum ben de gittim."

Hazan kızma baktı. "Merak etme gitmez annem, niye gitsin?"

"Kokmuyorum. Biliyorum bana söz verdi beni hiç bırakmayacak, *seni de* bırakmayacakmış. *Erkekler verdiği sözü tutarmış*, öyle dedi."

Hazan kaşlarını kaldırarak şaşkınca baktı bu sefer. Bunları hangi ara konuşmuşlardı?

"Anne sapık ne demek? Bir de adamlar neden lavaboya işiyor, anneleri onlara terbiye vermemiş değil mi? Ben bir daha ellerimi orada yıkamam değil mi?" Başını salladı. "Iyyk, iğrençti!"

Hazan terliğini giyerken, kızının dediği şeylerle ansızın yerinde doğrulunca, dolabın kapısına kafasını vurdu. Canı yandı genç kadının, sanki beyni dışarı akıyordu ama önemsemedi. Elini tepesine koyup ovalarken, kızının yanına yaklaşıp, Ecrin'i ellerinden tutarak hoplamasını durdurdu. Kaşları çatılmıştı istem dışı. "Ne nereden çıktı bu laflar?" Kekelediğini fark edince sesini düzenlemeye çalışıp boğazını temizledi. Ecrin annesinin elinden tutup zıplamasına devam edince, "Ecrin hadi söyle bunlar ne demek? Nereden çıktı bu laflar?" diyerek sesindeki meraklı koordine edemedi.

Ecrin annesine yaklaşıp gözlerini irice açarak heyecanla anlatmaya başladı, "Biz çiş yapmaya tuvalete gittik, ben çok sıkışmıştım, ama anne altıma yapsaydım kızardın." Kızının yanağından öptü. "Kızmazdım Kelebeğim niye kızayım kazayla olursa. Hadi devam et."

Topçuk eliyle saçlarını önünden çekti. "Sonra Demir beni tuvalete sokarken kadın çıktı, ona dedi ki, *'Sapıklar çocukları tuvalete sokuyor, kadınlara bakmak için!'* Ama... ama anne..? Demir onlara bakmadı ki, ben baktım valla." Başını salladı. "Ama çok çişim geldi ne yapıyım." Hazan kızını kucağına alıp kapıya yöneldi. "Başka ne oldu?" Bakışları kızını ziyadesiyle ciddi süzüyor, kulakları kabarmış dikkatle dinliyordu. Ecrin kafasını tuhafça sarsıp saçlarını savurdu geriye doğru, "Sonra Demir onlara kaşlarını çattı, çok kötü baktı, filmlerdeki adamlar gibi." Ellerini kaşlarına götürüp büzüştürdü. "Böyle oldu kaşları, kadın korktu dev gibi olunca... Çok komikti. Benimle erkeklerin gittiği yere gitti. Ben orada yaptım." Hazan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu artık. Oysa kendine vesvese verip neler düşünmüştü bir anda, aklına ne kötü yaftalı senaryolar gelmişti. *'Ah Demir, göz kırpıştırsan, göz kırpmış gibi olacaksın aklımda hep!'* diye iç gerdi.

"Anne çok kötü kokuyor orası. Sonra kocaman adamlar lavaboya işiyordu. Demir onlara bakma dedi bana, ama ben baktım." Gözlerini devirdi, "Şöyle, gözlerimin burasından baktım." Gözlerinin kıyısını gösterdi işaret parmağıyla. "Demir bana da kaşlarını çattı sonra, ben de omuzlarımı senin gibi silkeledim." Omzunu sarstı saçlarını savurarak. "Sen ona kaşlarını çatınca yapıyorsun ya ben de yaptım çok güzeldi, güldü. Hep güldü sen yapınca gülmüyor anne, ama ben yapınca gülüyor." Annesine ciddi bir ifadeyle bakıp, "Ben komik mi yapıyorum, ondan mı gülüyor?" diye sordu.

Hazan artık daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastı. "Ben öyle bir şey yapmıyorum uydurma Ecrin?" Merdivenin bitiminde Ecrin'i yere bıraktı. Ufacık dudaklarını kızgınca öne doğru uzattı. "Hiç de uydurmadım tamam mı anne?" dedi kafa tutan bir tonda. "Sen hep ona böyle yapıyorsun işte!" dedi, omzunu gene sarsıp trip atarak kuşunun yanına yöneldi. Genç kadın onun arkasından birkaç dakika öylece baktı.

"Günaydın."

Demir çaydanlığın kapağını kapatıp arakasını döndü. Yüzü aydınlandı birden bakınca. Aslında sabah onu öperek uyandırmak

[illegible], fakat geceki olanlardan sonra biraz tedirgin oldu ve ona [illegible]ndan biraz anlayışlı davranmaya çalıştı.

Gece olanlar ve sonraki olanlardan dolayı, tüm gece düşünmekten uyuyamamıştı. Dudaklarının kıyısı kendiliğinden durgunca kıvrıldı. "Günaydın." Hazan ellerini arkasında bağlamış, yüzünde tatlı bir rehavet, gözlerinde tuhaf bir titreşimle, ürkek bir biçimde bakıyordu. Bu bakışı sevmişti. Onun her hâlini seviyordu, ama gözlerinde denizin aydınlık zamanını görüp, güneşin denize düşerken o pırıltılarını görmenin değeri çok başkaydı. Bunun tarifi yoktu ve hiçbir şeye değişmezdi. Ocağın altını kısıp ona doğru bir adım attı. Genç kadın daha ne olduğunu anlayamadan kollarını ince beline dolayıp hızla kendine çekti... Özlemişti. Sabaha kadar kollarında bile olsa kokusunu özlemişti. Başını yana eğip saçlarına burnunu değdirerek kokusunu içine çekti. Sanki ciğerlerine enerji dolmuş gibi hissediyordu. "Kokunu kısacık bir zamanda özledim. Dudaklarını kulağından yanağına götürüp, "Seni daha çok özledim." Sesi şehvetle kalınlaşarak derinden boğukça çıkıyordu.

Hazan onun sert bedenine yaslanınca içinde tuhaf bir his belirdi. Kanı damarlarında delice akmaya başladı gene. Nefesi de kalp atışları gibi hızlandı. Demir onun hızlanan kalp atışlarını kendi göğsünde hissedince heyecanlandı. Tıpkı onun gibi kanı kaynadı. Ateş ve buz gibi oluyorlardı, biri yakıyor, öteki eriyordu. Hazan arkasında bağladığı kollarını çözdü. Ellerini Demir'in kollarına koyarak geriye çekilmeye çalıştı.

"Demir bırak. Valla sayende Ecrin'e yakalanacağız şimdi senin yüzünden." Sesinin tizleştiğini fark edince, kendini zorlayarak sakinleşmeye çalıştı. Güzel kaşları yapmacık bir kızgınlıkla çatılmıştı fakat yüzünde hiç de gerçekçi bir hal yoktu. Onun sıcaklığından evhamla kaçmak yerine sarılmak istiyordu. Kollarında kıpırdanıp çıkmaya çalıştı. "Lütfen, rica ediyorum, bırak hadi."

Demir aldırmaksızın iyice sokuldu. "Tamam, ama önce..?" Genç kadın ne diyecek diye beklerken, o dudaklarına sahiplenici bir öpücük bıraktı. O kadar hızlı olmasına rağmen gene de kalbini tekletmeyi başarmıştı. Hâlbuki ona karşılık vermeye fırsat bile

bulamadan çekilmişti. Gözlerini ne ara kapamıştı, nefesi hangi a
ra kesilmişti! Gözlerini açtığında genç adam ona aşkla koyulaşmış
bakışlarıyla, sanki nadide bir eseri izler gibi seyrederken görmüştü.
Demir alnını alnına yaslayıp, hafifçe oynattı. Nefesini içer gibi de
rince soludu. "Günüm şimdi aydınlandı seni görünce." Burnunun
üzerine ufak bir buse koyup geri çekildi. Hazan ona masum göz
lerini açarak baktı. Farkında değildi ama şu anda yüzünde hafif bir
gülümseme sergileniyordu. Elleri hâlâ genç kadının üzerindeyken
Hazan kollarından sıyrılıp çıktı. Önüne gelen perçemlerini geriye a
tıp gözlerini yemek masasına çevirdi. "Ecrin'le nereye gittiniz?" diye
doğal bir biçimde sordu.

Demir başını yana kırıp kollarını göğsünün altında çapraz ya
parak toparladı. Sanki o kollarından çıkınca bedeni bir yoksunlukla
boşlukta asılı kalmıştı. Bundan hoşnut olmadığına kanaat getirdi.

"Markete gittik."

"Hımm... Peki, orada ne oldu?" Bu muzır sorunun yanıtını elbet
te ki biliyordu. Masadaki ekmeğin ucundan azıcık koparıp ağzına attı.
Yavaşça çiğneyip yuttu. Genç adamın bakışları tekrar dudaklarına
kayınca, dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki uzaktan dokunuyordu
dudaklarına ve onun öpüşünü böyle bile hissediyordu.

"Bir şey olmadı, ne olabilir ki?!"

"Bilmem belki olmuştur dedim!" Sesinde kuşku muallaktı.

Demir muntazam kaşını kaldırıp gözlerini devirdi. Hazan elle
rini birbirine sürtüp ekmek ufaklarını silkeleyerek gözlerini kısarak
baktı. Dudağının kıyısı kedi gibi sinsice kıvrılmış, gözleri bir karaca
nın masum bakışlarıyla devrilmişti.

"Anlattı değil mi?"

"Neyi?"

"Hazan..?" Sesi tehditten çok kadifemsi bir yumuşaklıkla, bi
duayı fısıldar gibiydi.

"Efendim" dedi, oyunu sürdürürken gözlerinde garip bir bak
vardı. Demir onun üzerine tehditkâr bir adım atınca Hazan geri
gitti. "Sabah sabah kaçırdım senin bocalamanı ona üzülüyorum.
hâlini görmeyi çok isterdim. Tuvaletleri fetheden koruma! Ec

kahçesini çişe götürdü." Gözleri haylazca parlarken, sözlerini alayla sevlevip neşeyle kıkırdamaya başladı. "Keşke beni de kaldırsaydınız tuh, kaçırdım."

"Niye, dalga geçmek için mi?"

"Estağfurullah, olur mu hiç! Madem gittiniz, ben de gelirdim. Ondan başka sebebe ne hacet (!)."

Kararlı kaşları kalkmış, durağan gözleri derin denizler gibi koyulmuş, şimdi ise üzerinde alevler saçarak geziniyordu. Hazan onun böyle buğulu ve duygu yüklü, hem de ateşler gibi yanan gözleriyle baktığını görünce ürpererek hafifçe iç gerdi. Adamın gözleri bedeninin her bir ayrıntısını ayrı bir telaşla gezinirken, geceki bakışları, dokunuşları, öpüşleri geldi aklına. Bedeni yanmaya başladı. Sanki... Sanki dokunmadan sevişiyordu gözleriyle. Şimdi de karnının alt tarafında kasıklarında tuhafça bir sızı baş göstermişti. Ne yapıyordu bu adam ona böyle?

"Bana öyle bakmayı kes!"

Sesi mustaripçe titremiş, heyecanlanmıştı. Bu sersem adam böyle kaidesiz durup, arzuyla bakınca ne kadar yakışıklı olduğunu ve her hücresiyle kalbini kıpırdattığını biliyordu! Bu iradesizliğine kızdı! Ona, böyle hissettirdiği için daha çok kızdı! Demir'in küstah dudağının kıyısı çarpıkça kıvrıldı. Ayartıcı, şuh bir hal aldı. Buna hepsinden daha çok kızdı! Ayartıcı sesi biraz derinden ve arzulu yankılandı.

"Nasıl bakıyorum ki?"

Hazan bu bakışlara itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki, vazgeçip yeniden kapattı. Gerisingeri bir adım daha attı. Kendisinden üç kat büyük bir adama kafa tutarken ki hâli çok komikti. Ürkek desen değil, cesur desen hiç değildi! Dağa kafa tutan kırlangıç kadar basiretsizdi.

"Tuhaf!"

"Tuhaf..?" dediğinde Demir, kararlı bir adım daha attı. "Nasıl tuhaf? Bence gayet açık bakıyorum. İstediğimi dile getirerek bakıyorum ki, sen de anladığını kanıtlıyorsun ürkekliğinle!"

"Demir..!" dedi öfkesinin arasına sıkışmış, inler gibi incecik ihti-

raslı bir sesle. Ona bakacak gücü kendinde bulamadı. Söylediklerini yalanlayacak gücü de. Buz gibi bir el kalbini sıkıyordu yalnızca. Sanki o anda daha çok kalbini susturmak ister gibi çırpınıyordu.

"Adımı söylemeni seviyorum." Hain dudakları alayla bükuldu.

İşte bu ayartıcı sözlerin üzerine dönüp öfkeyle ona baktı Hazan ve baktığı gibi gördüğü arzuyla titredi. Adını gece defalarca kulağına fısıldamıştı! Geceki olanlar aklına sinsi bir sancı gibi, aklına bir bir yağmaya başlayınca, yanaklarının alı çoğalmaya başladı. Birkaç saniye sonra ise tüm bedenini muazzam bir ateş sardı.

Hazan huzursuzca dudaklarını büktü. Bakışları bir baykuşun gözleri gibi şaşkınca açılmıştı. Demir onun da aynı şeyi düşündüğünü yanaklarından anlayınca, çapkınca gülümsedi. Hazan, adamın ona tutkulu bir sırıtışla baktığını görünce kızgınca suratını astı. Genç adam bir süre hiçbir şey söylemeyince, "Moron ne olacak!" diye arkasını dönüp hızla kızının yanına yöneldi. Giderken dahi kalbi hâlâ deli gibi atıyor, her adımda bacakları güçsüzleşiyordu. Bu adam hem kalbini hoplatıp, aynı zamanda kızdırmayı nasıl başarıyordu? Zaten daha fazla ileri gidemeden kızı kapıdan koşarak içeri girdi. Gözlerini annesine çevirip beklenen sözleri söyledi.

"Hadi yiyelim artık kuşuma yemeğini verdim."

Hazan kızına yaklaştı. Onu kucağına alıp sevgiyle gülümsedi.

"Şimdi sıra benim kuşumda o zaman, onu da besleyeyim hadi."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bakışlarını annesine çevirdi. Uzun ince bedeni sere serpe seçiliyordu. Hazan sahilde durmuş, üzerinde pareosu, gözlerinde gözlüğü, elini hasır şapkasının üzerine koymuş ona tebessüm ederek bakıyordu. Annesine nasıl yüzdüğünü göstermek için, nasıl da heyecanlanıyordu kelebeği. Sonunda başarmıştı. Artık suyun yüzünde rahatça durabiliyordu.

"Anne bana bak ben yüzüyorum, gördün mü?"

Gülümseyen Hazan neşeyle bağıran kızana heyecanla seslendi. "Görüyorum tatlım, aferin sana."

Demir beline kadar suyun içine girmiş, belinden sıkıca tutmuş, kızına dikkatle bakıyordu. Ecrin ise kollarına taktığı bebekli, ayıcıklı, pembe kolluklarıyla çırpınarak heyecanla suyun yüzeyinde durmaya çalışıyordu. O kadar heyecanlıydı ki kollarını her kıpırdattığında, neredeyse babasına dönüp ışıltılar saçan bakışlarını çevirip neşeyle, *"Oldu mu?"* der gibi gözlerini kırpmadan gözlerine odaklıyordu. Ellerinden sıçrayan tuzlu sular, ağzına girdikçe tükürüyor, "Bu suyun tadı çok kötü Demir, tatlı suya gidelim" diye mızmızlanarak şikâyet ediyordu.

"Ama tatlım tuzlu suda daha çabuk yüzme öğrenirsin."

"Ama bu su ağzıma kötü geliyor. Bak hep acı acı oluyor dilim, geçer mi?"

Bu tuhaf sorulara Demir gülümserken, kafasını geriye çekip onun çırptığı sudan gözlerini kaçırdı. "Tamam, sana aldığımız şekerlerden veririm senin de dilin tatlıyken, daha tatlı olur. Sonra da oturur o tatlı dili ben de afiyetle yerim olur mu?"

Ecrin kollarını biraz daha sert suya çarpınca, gözlerine su kaçmasın diye sıkıca yumup tükürükler saçarak tepki verdi. "Olur mu Demir? Sen dilimi yersen ben nasıl konuşurum! Olmaz. Sen de şeker ye, senin de dilin de tatlı olsun tamam mı? Hem o zaman canım şeker çekmez... Valla!"

Bu konuşmanın gidişatıyla Demir büyük perdeden kahkahayı basarken, Hazan elini gözlerinin üzerinden çekip, "İyi misiniz?" diye sordu duru bir sesle.

Ecrin bakışlarını annesine çevirdi. "Anne bak ben yüzüyorum." Babasına baktı. "Demir bırak beni, annem görsün nasıl yüzdüğümü." Demir elini çaktırmadan göbeğinin altına tutup, bırakmış gibi biraz geriye çıktı. Fakat tedbiri elden bırakmadı. Ne kadar öğrenmeye meyilli olsa da, tam öğrenemediği için onun dibe batmasını ve korkup yüzmekten soğumasını istemiyordu. Bir kere korkarsa yüzmekten, bir daha suya yaklaşmayacağı gibi bir gerçek vardı. Bunu olmasına izin veremezdi. Ecrin sevinerek yüzmesini annesine gösterirken o kadar tatlıydı ki, suyun içindeki tatlı su balıklarına benziyordu. Hazan kızına tebessüm ederek baktı. Ellerini çırparak ona tempo tutup başarısını ödüllendirdi. Övgüyle bağırdı. Demir ellerini onun minik beline sarıp, kızını kucağına alarak boynuna oturttu. Ecrin ıslak saçlarını geriye çekip üzerinden sular akarken kıkırdamaya başladı. Bacakları babasının göğsüne uzanırken, ellerini babasını ıslak saçlarına koydu. Demir kızının bacaklarını tutarak düşmemesini sağlarken, suyun içinde adım atmaya başladı.

"Demir beni düşürme olur mu?" Gözleri suya sabitlenmişti.

"Düşürmem meleğim merak etme, sıkı tutuyorum" diyerek içini rahatlatmaya çalıştı.

"Düşürmezsin biliyorum ama gene de söyleyeyim dedim kızdın mı?"

"Neden kızayım meleğim, ben sana kızamam ki!"

Ecrin tek elini babasının saçlarından çekip, kıvrılan tatlı dudaklarına götürerek neşeyle kıkırdadı. "Aynı annem gibi konuşuyorsun Demir, o da bana hiç kızamıyor." Dudaklarını şaklattı. "Ben çok mu yaramazım da kızamıyor, yoksa kızınca çok mu ağlıyorum başınız mı ağrıyor ondan mı kızmıyorsunuz?"

"Sen çok akıllısın senin sorularına ben bile cevap verirken zorlanıyorum meleğim, senin kafanda beyin yerine bilgisayar mı var ne? Bazen diyorum, o beyin nasıl işliyor da böyle konuşuyor."

"O ne demek Demir? Annem başıma bilgisayar mı takmış? Takmadı ama bilgisayar evde kaldı, unutmuşuz valla." Dudaklarını büzüp öne doğru uzattı. "Hem başa bilgisayar takılmaz akıllım, sadece kulaklık takılır, o da müzik için. Ah Demir çok safsın!"

Demir kızının söylediklerine sırıtarak kıyıya yürürken, bakışları sahilde dikilen genç kadına kaydı. Başını aşağı eğmiş, düşünceli bir şekilde dikiliyordu. Demir onun aklını okumayı o kadar çok istedi ki, artık üzülmesini istemiyordu. Hele kendi yüzünden üzülmesini hiç! Nitekim aklındaki soru işaretlerini nasıl yok edebileceğini bilmiyordu, fakat hâsıl olan, ona kendini yeniden kanıtlamayı denemekti. Keza yaralarını tekrar sarmayı, tekrar bir aile olmayı öğreneceklerdi.

Bilhassa açtığı yaraların derinliğini artık daha iyi biliyordu. Dün yaşadıklarından sonra, ondan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Fakat bunu fark ettirmeden yapmaya çalışıyordu. Kendini geriye her çekişini nasıl fark edemezdi ki? Elbette ediyordu! Onun kendinden her uzaklaşmasında nefesinden, suyundan, aşından olur gibi olurken, nasıl anlamazdı!

"Demir beni yere indir. Ben eve gidip kuşuma bakacağım, beni özlemiş olmalı. O suya giremiyor."

"Tamam, işin bitince geri gel, biraz daha yüzeriz, gidene kadar yüzme öğrenirsin tamam mı?"

"Olur. Gidince havuza gireriz değil mi? Dedem de gelir hep birlikte gireriz suya ve ben onlara nasıl yüzdüğümü gösteririm."

Ecrin ıslak saçlarını savura savura, koşturarak eve yönelirken Demir bakışlarını sevdiği kadına çevirdi. Bir süre onun üzgün ve düşünceli gül yüzünü, dalgın hâlini sessizce izledi. Zaten Hazan da onu

hiç fark etmiyordu şu anda. Kendi dertlerine öyle bir boğulmuştu ki, evreni tamamen unutmuş gibiydi...

"Çok düşünüyorsun!"

"Zannettiğin kadar değil... Sadece kafam karışık! Sanki basit bir adalet mefhumu var benliğimde ve aklım karışıyor." Sesinin mümkün olduğu kadar sakin çıkmasına gayret etmişti. Demir onu her zaman yumuşak ve hoşgörülü bir insan olarak tanımıştı. Şimdi bu konudaki katılığı, bu özelliklerine hiç de uygun düşmüyordu. Ama fark etmemiş gibi davranmayı tercih etmeyecekti.

"Sanki biraz fazla ehemmiyetsiz bir zaaf içindesin. Fevri davranıyorsun. Amacım yargılamak değildi. Sadece seni üzgün görmemek istemiyorum" diye mırıldandı, iğneleyici bir sesle.

"Değilim..." derken kadın yorgun bir tavırla tembelce gülümsedi. "Sen kendi hüsnü kuruntunla, mübalâğa ediyorsun. Üzgün değilim, nitekim her şekilde olması gereken oldu doğal ya da değil. Bunu yaşayacaktım. Sadece hiç olmamasını isterdim."

"Hazan..." dediğinde katiyen, hakikatle baktı. Genç kadın güçlükle yutkundu. "Üzülmen yersiz." Son sözler bardağı taşıran son damla oldu. O ana kadar suçluluk duygusuyla ezilirken, ansızın başını kaldırdı ve gözlerini genç adama dikti. Yüzündeki ifade Demir'in bile bir an bocalamasına neden oldu. Bazı şeyleri anlamaya ve bulmacayı çözmeye başladığını hissetti.

Bunu ne kadar kolay söylüyordu? Hiçbir zaman yersiz bir düşünce biçimi olmayacaktı. Şaşkınlığını ve öfkesini gizlemeye bile gerek görmedi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Niçin üzülmeyeyim öyle ya! Dalga geçme Demir Allah aşkına! Bu anlattığın ancak romanlarda tesadüf edilebilecek bir hayal. Üzülmek!.. Nasıl üzülmememi beklersin! Bu çok ağır, telafisi olmayan bir bedel..." Atık sözler dile dökülürken hiç kuşkusuz, kâfi derecede hırçınca bakıyordu.

Demir'in tadı kaçtı. Yüzünü yana çevirip denize baktı. Bakışları düşünceli ve düşündüklerini ifşa etmeyecek kadar gölgeliydi. "Böyle bir iddiada bulunmadım zaten. Sadece seni böyle görmek kadar yıkıcı bir şey yok. Elimde olsa bunun için her şeyi yaparım."

Onun bu hâliyle kadının içi sıkıldı ve konuyu kapama eylemine

"Sorun yok, gerçekten. Sadece alışmaya çalışıyorum. Bu yeni şeyler mutlak suretle beni yoruyor. Beni yorduğu kadar, seni de yoracak yapacak bir şey yok."

"Şu hâlde?!.."

"Tamam, kapatalım konuyu..."

"Nasıl yüzüyor gördün mü?" Konuyu kapattığını belirtti, fakat bu konuyu açmak bile genç kadının anında ruh hâline yansıdı.

Sonunda rahatladı. Kısacık bir zamanda konu eski rayına, sakin tabiatına oturdu. Düşünceleri yön değiştirdi. Aslında ilk başlarda çok endişelenmişti. Hem hasta olmasından, hem de yüzemeyip panik yaparak sudan korkmasından çok endişelenmişti. Fakat Demir onu öyle güzel idare ediyordu ki, zaten Ecrin de onun sözünden hiç çıkmıyordu. Ona hem çok bağlanmış, hem de aşırı derece düşkün olmaya başlamıştı. O ne derse ağzından çıkmadan titizlikle yerine getiriyordu. Şimdi onlara bakarken içi cız ediyordu. Neler kaybettirmişti onlara, onca zaman! Kızını ondan saklayarak nasıl bir suç işlemişti! Bu pişmanlık ağır bir gülle gibi yüreğine oturup nefesini kesiyordu. Ecrin büyüdüğü zaman inşallah onu anlayıp bağışlar, hesap sormazdı. Ona yıllarının hesabını nasıl verirdi? Şimdi nasıl da mutluydu. Ufacık bedeni suda çırpınarak duruyor, babası ona gülerek bakıyordu. Hazan yanılmıştı. Demir gerçekten çok iyi bir babaydı, onun kötü bir baba olacağını nasıl düşünmüştü? Bunu hangi akla hizmet düşünmüştü ki, o gerçekten babalığı hak ediyordu ama!

Ama kocalık, bunu bir daha yapacağım hiç sanmıyordu. Onunla ne kadar yol kat ettiklerini görüyordu. Ona eskisi kadar kızgın olmadığının ikisi de farkındaydı artık. En önemlisi de, nedense eskisi gibi nefretle bakmıyordu, ama kırgındı. Yüreği kırgındı ona hâlâ... Dile kolaydı söylemesi ama kalbe zor! Affedemiyordu işte! Ne yaparsa yapsın, içinde kuytularda hep gizli kalmış yara gibi kanayacak, acılar içinde pişman olarak kıvrandıracaktı. Bir bakmıştı yıllar geçmişti aradan, unuttu sanmıştı, fakat orada öylece hep kalmıştı. Demir'i seviyordu. Bunu kendinden hiç sakınmamıştı. Ondan nefret ettiği kadar da çok seviyordu. Ona hâlâ deli gibi âşıktı fakat...

Fakat aşk her şeye değer miydi? Onu affedebilir miydi? Sevgi her şeye ve veter miydi?

Sanmıyordu!

Sevgi her şeye affettirmezdi! Ama kızı için her şeyi denerdi. Onunla olmasa bile, hayatları birleşmese de, onunla iyi geçinir, bu işin daha iyi olması için çabalar, çocuklarına babalı ama evli olmayan bir hayat kurabilirdi. Başı aşağı eğildi. Ellerini belinden çekip düz karnına koydu. Parmakları papatya gibi düz göbeğinde açıldı. Şimdi bir şey hissetmiyordu. Belki de burada yeni bir canlı vardı içinde, onun bir parçası daha... Onun parçaları hep içinde olacaktı karnında ve kalbinde. Fakat o yanında olacak mıydı? Buna artık inanamıyordu. Belki tekrar anne ve baba olacaklardı, ama tekrar bir aile olacaklar mıydı bunu bilemiyordu! Derince bir nefes alıp dışarı doğru savurdu. Onlar için her şeyi geride bırakabilir miydi? Bu düşünce hiç aklından çıkmıyordu. Ya bir daha yaparsa! Aynı şeyi bir zaman sonra tekrarlarsa! Belki çabuk unutacaktı verdiği sözleri, belki de ona kavuştuğu için, onu elde ettiği için vazgeçecekti hemen... Onun için sadece kazanmayı istediği bir yarış olmadığını nereden bilecekti! Kafası çok karışıktı. Dün geceden sonra da daha çok karışmaya başlamıştı. Ya, bir daha yaparsa... Nefesi kesildi. O görüntüler aklına geldi. Hiç unutamıyordu. Dokunuşları... Hiç istemese de ona olan dokunuşlarını, kendine olan dokunuşlarıyla kıyaslıyordu. Başkalarına dokunurken ne hissediyordu! Ona dokunduğu gibi miydi? Gözleri dolmaya başladı.

Lanet olsun!

Onu nasıl affedecekti? Birden ayakları yerden havalanarak sıcak ve ıslak bir bedene çekilirken bulunca kendini, ürkerek çığlığı bastı. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp, "Demir ne yapıyorsun bırak, korkuttun beni?"

"Korkma aşkım benim bak, senin ayaklarını yerden kesmeye geldim."

"Ne yapıyorsun?"

"Dedim ya! Ayaklarını yerden kesiyordum."

Genç adam onu kendine iyice çekti. Sakin adımlarla denize i-

erlerken, "Oradan ne yapıyor gibi gözüküyorum?" dedi, sesi duru gözleri ayartıcı ışıltılar saçıyordu. Hazan bakışlarını onun gözlerinden kaçırıp etrafa bakınmaya başladı.

"Ecrin nerede, bizi böyle görmesin?"

Demir onu kendisine iyice çekip biraz yukarı kaldırdı. Yumuşacık bedenini kendi bedenine bastırdı. Sanki kucağında hiç ağırlık yokmuş gibi rahatça hareket ediyordu. "Yok, az önce kuşuna bakmaya gitti. Biliyorsun hemen gelmez, şimdi ona nasıl yüzdüğünü anlatır, sonra hayallerini de paylaşır, bitmez onların dertleşmesi birkaç saat." Gözlerini mutlulukla devirdi. "Bunu çok sık yapıyor değil mi? O kuşu arkadaşı yerine koydu. En kısa zamanda ona gerçek bir arkadaş bulmak lazım, onun arkadaşa ihtiyacı var sence de öyle değil mi?"

Hazan kollarını biraz daha sıklaştırıp kendine rahat bir duruş sağladı. Ellerinin altında onun nemli teni, kaslı sert boynu duruyordu. "Evet, haklısın ama biliyorsun okula ya da kreşe henüz gidemez."

"Biliyorum fakat bu onun arkadaş bulmasına engel değil! Birlikte parka gideriz, komşunun çocuklarıyla tanıştırırız. Önceden komşu kavramı vardı bilirsin. Şimdi de vardır herhâlde ve onun arkadaş edinmesine engel değil!"

Demir adımını denize atarak suya biraz girdi. Hazan başım aşağı eğip suya baktı. Gözlerini genç adama çevirip irice açarak, "Demir benim üzerimde kıyafetim var ne yapıyorsun, ıslanacaklar."

"Seninle yüzmek istiyorum, tüm tatili bize... oradan bakarak geçiremezsin değil mi? Hem ıslanmadan yüzemezsin. Geldiğimizden beri hiç denize girmedin. Ecrin bile senden daha çok girdi. Sen sadece bize bakıyorsun fakat yüzmüyorsun."

Bunu tatlı bir kızgınlıkla söylemişti.

Hazan kaşlarını hafifçe çatarak gözlerini ikircikle devirdi. "Ama benim içimden yüzmek gelmiyor, hadi bırak beni ne olur eve gideyim. Ecrin tuzlu suyla gezmesin yanabilir, teni hassa onun."

"Koruyucu sürdüm yanmaz merak etme, su bazlı olandan."

Hazan güzelim tek kaşını şaşkınca kaldırdı. "Ben almamıştım ki henüz, nereden buldun da sürdün güneş kremini?"

Demir gülümsedi. İnsanın içini ürperten bir gülümseme bu...

"Marketten aldım. Ecrin kreminin olmadığını söyledi. O akıllı, eksiklerini fark edebilecek kadar da dikkatli biri. Yaşıtı çok büyük laflar ediyor, bazen ona cevap veremiyorum." Bakışlar birleşince, "Sen nasıl her söylediğine muntazam olarak cevap vere biliyorsun anlamadım, ama bu yanına hayranım haberin olsun, fena hâlde kıskanıyorum bu tarafını!"

"Hımm, o zaman sana biraz ders vermeliyim, ona nasıl cevap verildiği konusunda. Kullanma kılavuzu gibi farz et."

Demir beline kadar suya girmişti. Hazan'ın ayakları suya girince üzeri ıslandı. Bundan pek memnun olmadığını, suratını büzüştürerek belli etti. "Bak ıslandım senin yüzünden, çok inatsın!"

"Asıl inatçı sensin. Beni oradan kestiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Pekâlâ yapmıştı? Bu aklına gelir gelmez yanakları alev alev yanmaya başladı. Onun kendisini hipnotize edip, içinde bir şeyler uyandırmasına izin vermişti. Evet, evet bir budala gibi davrandığını kabul etmesi gerekiyordu... Bu konuda çok tecrübeliydi, o yüzden de, istediğinde onu baştan çıkaracak gücü olduğunu biliyordu. Ama buna izin vermeyecekti. Hazan şaşkınca gözlerini irileştirdi.

"Hiç de bile! Ke... Kesinlikle hayır! Ben sana değil kızıma baktım bir kere."

"Yalancı!"

"Küstahsın!"

"İnatsın!"

Demir suyun içine kollarından kaydırarak yavaşça bıraktı. Hazan'ın ayakları yere basarken dudaklarını biraz kızgınca kıvırdı. "Tüm kıyafetim mahvoldu. Suda biraz serin sanki" diye mırıl mırıl huysuzca konuşarak giysilerine bakmaya başladı. Birazda mırın kırın yaptı.

"Kurur bu kadar uzatma. Zaten burada ıslanmasa da çıkacaktık değil mi? Ayrıca su ılık, sen girmediğin için öyle, alışırsın şimdi."

Yüzüne çarpıkça bakarak sırıttı. Hazan'ın dudaklarının kıyısı

kenara hafifçe kıvrılsa da başını yana çevirip ondan bunu sakladı. Elinin birisi hâlâ incecik belinde dururken, diğer elini önüne gelen saçlarını kulağının arakasına koyup, bakışlarını kendine çevirmeyi sağladı. Hazan ona bakınca, elini yanağına götürüp, avucunun yanağının şeklini almasını sağladı. Bunu yapmayı seviyordu. Ona dokunmayı, kadifemsi teninin elinde şekil almasını çok seviyordu. Hazan bakışlarını gözlerine çevirdi. Genç adamın gözleri açık gökyüzünün altında daha açık bir renge bürünmüş, içinde denizin dalgaları, güneşin huzmeleriyle parlıyorken ayna gibi berraklaşıyor ve kendini görüyordu. Onun gözlerinde yıllar sonra gerçekten kendini görüyordu. Yutkundu. Demir pareosunun uçlarını yukarı kaldırıp, göğsüne kadar toparladı. Hazan'ın yanakları yanmaya başladı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Çevresine bakındı. Yalnız olduklarına emin olduktan sonra, alçak sesle, "Hey dur!" diye itiraz etti.

Gözbebekleri utangaç, aynı anda arzuyla titreşerek ona bakıyordu. Huzursuzca yerinde kıpırdanıp, gözkapaklarını gözlerinin üzerine indirerek bakışlarını ondan kaçırıp perdeledi. Demir ıslanan keten kıyafeti biraz daha kaldırdı.

"Kollarını kaldırmazsan çıkaramam güzelim, kıyafetler ağırlık yapar rahat yüzemezsin" diye duru bir sesle art niyetsiz söylendi. Huzursuzca ağırlığını bir ayağından öbürüne geçiren Hazan, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, eli mahkûm kollarını çocuk gibi yukarı kaldırdı. Demir üzerinden kıyafetini bir çırpıda aşırıp yan döndü. Genç kadın soluğunu tuttu. Bir anlık sessizlikten sonra, "Uf!" diye iç gerdi. Demir kıyafeti elinde toparlayıp, kumsala basket atar gibi savurdu. Islak kıyafet kumsala düşerken, Hazan rüzgârın dağıttığı saçlarını geriye çekip görüş alanını açtı. Bu adam hem dediğim dedik, hem de bu iç gıdıklayıcı hâliyle, insanı tedirgin edecek kadar yakışıklıydı. Göğsündeki ıslak gür kılları ve adaleli kolları gözlerinin önündeydi. Ağzı kurudu. Yine de kendisine dokunduğunu düşündüğünde ürperdi. Elleri ve dudaklarıyla bedeninin her noktasını tanımıştı, o hazzı yeniden tatmak istiyordu. Yok, hayır, istemiyordu!

"Hazan, suva dalmaktan korkuyor musun hâlâ?"

Başını kaldırıp baktı ona. Gözleri meraktan büyümüştü.

"Evet, biraz korkuyorum." Bakışlarını onun gözlerine çevirip içtenlikle bakarken, "Sen hatırlıyor musun?" dedi, masumca gözlerini kısıp cevap bekledi. Demir ellerini beline koyup kendine çekti. Vücutları birleştiğinde ellerini teninde hafifçe gezdirdi. Islak teniler birbirine değince, tuhaf bir ürpermeyle Hazan hafifçe titredi. Onun yanında çok ufak kalmamasına rağmen, kendini çok narin görüyordu. Ufacık gibi... Demir parmaklarını çenesinde gezdirdi.

"Senin hiçbir şeyini unutmadım ki! Her şeyini hatırlıyorum. Nasıl baktığını, kırıldığında gözlerinin ışığının nasıl söndüğünü, ağladığında burnunun nasıl aktığını, kızdığında gözlerinde çakan şimşekleri..." Başını aşağı eğdi. Yüzleri yüzlerine yakınlaşınca nefesleri birbirinde boğuldu. Hazan heyecanlanınca nefesleri kesik eksik çıkmaya başlayıp, göğsü hızla inip kalktı. "Heyecanlandığında nasıl sık nefes aldığını hiç unutmadım." Dudaklarını dudaklarına uzatıp tüy gibi dokundururken, ellerini belinde sıklaştırıp kendi kalp atışlarına hapsetti. Hazan'ın karnında gene o tuhaf hisler depreşirken titrek sesiyle fısıldadı. "Ecrin görecek..." Demir kafasını salladı hafifçe...

"Neden bir kerede kendini bana bırakmıyorsun?"

"Neden bırakmıyorum bir düşün, belki bulursun?" Genç kadının ona inanmadığı her hâlinden belli oluyordu.

"Hazan, sadece bir kere kalbini dinle olmaz mı? Kendini savaşmadan bana bırak. Gözlerini kaygılanmadan gözlerime çevir. Sesini iğnelemeden bana duyur."

"Bunu bir kere yaptım ve yaptığıma defalarca pişman oldum. Neden şimdi yapayım?"

"Çünkü yapmanı isteyen kişi benim..."

"Önceden yaptığım kişi de sendin."

"O ben değildim melek yüzlüm. O ahmak herifin tekiydi ve sen onu tek bir sözünle, bir damla gözyaşında katlettin. Bu yeni benim. Senin yarattığın, senin istediğin gibiyim..." Hazan kulaklarına inanamadı. Demir'in söylediklerinin doğru olmasını ne kadar isterdi... Yok yok istemezdi! Bir daha yaralanmayı kaldıramazdı.

Hazan kaşlarını kaldırınca... gülen, eğlenen, haylaz, masum çocuk gözlerinin içinde uyanan nazik, hassas genç kız ruhunun görünmesiyle kaybolması bir oldu. Hem kadın, hem çocuk gibi urkek bakıyordu.

"En azından tatilimiz boyunca olamaz mı? Lütfen! Seni özledim. Eskisi gibi, sevdiğim kadınımı özledim!"

Hazan kafasını olumsuz anlamda sallarken, derince iç gerdi. "Olmaz Demir! Bu bir oyun değil. Çünk..."

Apansız bir tutumla susturmaya çalışan Demir, dudaklarını kendine esir alırken, Hazan'ın gözkapakları heyecanla titreyerek kapandı. Zaten ona karşı koyması imkânsızdı. Ayakuçlarında yükselip, kollarını ıslak teninden aşırıp boynuna yolculuğa çıkardı. Gözlerini sert adaleli geniş göğsüne yasladı. Dudakları çekinikçe ona karşılık vermeye başladı. Onun ateşiyle ummanlarda bile yanmayı nasıl başarıyordu bilinmez, ama şu anda içini titrettiği gibi, dışı da fena hâlde hazla kavuruyordu. Onun dudaklarını kendinde hissetmeyi sevmek istemiyordu! Alışkanlık etmek istemiyordu, fakat onu öpmek sâri bir yapıya dayanıyor, erin bir tutumla kendine bağlıyordu. Meftun olduğu bu eylem, bir hayli çok hoşuna gidiyordu. Demir'in elleri belinde nazikçe oyalandı bir süre ve sonra yavaşça kalçalarına inerken, Hazan kollarında titremeye başladı. Göğüslerini arada sertçe eziyor ve göğüs uçları uyarılarak adamın sert kıllarına sürtünüyordu. Demir altdudağını dişlerinin arasına alınca, Hazan ellerini omzuna koyup ittirdi. Dudaklarını geriye biraz zorlanarak çekmeye çalıştı. "De... Demir lütfen!" derinde bir nefes aldı ve yutkundu. Göğüsleri genç adamın geniş göğsünde hızla kalkıp inerken çıplak tenleri sürtünerek aşağıya kaydı. Göğüsleri daha şimdiden hassaslaşarak gerilmişti. Tatlı tatlı sızlıyordu. Ve bunu genç adam da hissediyor, daha çok kavruluyordu ateşiyle.

"Ecrin görecek. Ona bunu açıklayamayız."

Demir alnını alnına dayayıp, ellerini bacaklarının arasına götürüp tutarak, onu yavaşça kucağına kaldırdı. Hazan bacaklarını beline dolayınca "Hazır mısın?" diye sordu. Hazan gözlerini irice açıp, "Şimdi mi?" dedi şaşkınca bakarak. "Ama ben hazır değilim çok

uzun zaman oldu yapmayalım, ben korkuyorum." Demir elleri kaşlarının altına destek verip tutunca genç kadın hafifçe titredi. "Demir ya... yapamazsam? Ben senin gibi usta değilim bu işte sen daha iyi yapıyorsun, sen yap." Demir, Hazan'ın burnunun üzerine dudaklarını dokundurup, içten bir buse koydu. "Yaparız, ben sana gene gösterirm, sen de bana uyarsın. Daha önce de yapmıştık defalarca." Hazan itiraz eden bakışlar attı. "Ama çok uzun zaman oldu Demir, ben bir daha hiç yapmadım. Alışık değilim biliyorsun." Demir ona şefkatle bakıp güven verdi bakışlarıyla. Masumca bükülen dudaklarını ısırmak istiyordu. "Sen sadece bacaklarını sıkıca sar belime yeter. Gerisini ben halledeerim. Sonra ne zaman istersen çözersin, kendini hazır hissettiğin zaman ben sana uyarım."

Hazan gözlerini kırpıştırarak, "Ya, yapamazsam! Peki, ya ters bir hareket yaparsam sonucu kötü olur. Bak panikleyince sana da zarar verebilirim. Geçen sefer belini incitmiştim, kaç gün ağrımıştı, gene yaparsam! Canını yakmak istemem."

Demir burnunu, inatçı burnuna sürtüp dudaklarına içtenlikle sahiplenerek öptü. Hazan nefes nefese kalırken onun öpücüğüyle, "O zaman ben de boş bulunmuştum ondan olmuştu, şimdi panik yapsan bile yanındayım merak etme." Hazan omuzlarını çocukça bir tezatla sarstı. "Hadi yapalım ama?" Suya bakıp derince iç gerdi. "Nefesim kesilirse!"

"Ben sana ödünç veririm merak etme, nefesim sensin her zaman zaten!" dedi göz kırparak. Demir ileri yönelip omuzlarına kadar suya girdi. "Hazır mısın?" Hazan dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

Demir birden aşağı bıraktı kendini. Hazan ciğerlerine alabildiği kadar çok hava doldurup, onunla birlikte suyun altına çekildi. Denizin tuzlu suyu yüzüne vururken, serin suyla saçları denizin içinde dalgalandı. Bacaklarını sıkıca güçlü bele kenetleyip, kollarını yağız boynuna doladı. Demir kollarını suyun altında hareket ettirerek derinlere doğru inmeye başladı. Gözlerini Hazan'a çevirip, *"İyi misin?"* der gibi başını salladı. Hazan ağzından bir miktar hava kaçırırken başını, *"Evet"* anlamında salladı. Demir aşağılara indikçe,

...ların arasındaki mercanlar, değişik yosunlar görünmeye başla... Güneşin huzmesi rengârenk ahenk içinde süzülüyordu su altına.

Hazan elini ileriye uzatıp köşedeki balık sürüsünü işaret et... Demir kafasını olumlu anlamda sallarken, bacaklarını belinden ...vaşça çözdü. Kollarını da çözünce Demir kolunu tuttu. Hazan'ı ...önlendirerek balıkların olduğu tarafa çekiştirdi. Hazan ciğerlerin...deki hava azalmaya başlayınca biraz paniklese de üstesinden geldi. Balıkların arasına daldıklarında onların etraflarından nasıl da hız... kaçıştıklarını izlediler. Sürülerinin bozulduğunu ve ileri gidince tekrar hemen birleştiğini gördü. Ellerini uzatıp dokunmak istedi. Balıklar ellerinin etrafına dolanıp tenine değmeye başladıklarında dudakları mutlulukla kıvrıldı. Gözleri denizin içinde içi dolu cam parçaları, nadide paha biçilemez bir elmas gibi parlamaya başladı.

Demir yanına yaklaşıp kollarını oynatarak ileriyi gösterdi. Daha farklı bir atmosferin olduğu bir yerdi. Yukarıdan güneşin yansıması denize düşüyor ve içeride değişik bir ışın oyunu gerçekleştiriyordu. Bu çok güzeldi. Gökkuşağı gibi. Ayakları suyun içinde oynadıkça, kendini bulutların üzerinde yürüyor gibi hafif ve özgür hissediyordu. Demir elini tutup çekiştirmeye başlayınca, Hazan kafasını olumsuz anlamda salladı. Gözlerini irice açıp eliyle ağzını gösterdi. Sonra da yukarıyı işaret etti. Artık ciğerlerinde neredeyse hava kalmamıştı ve beynine doğru daha şimdiden hava basıncı artarak çıkmaya başlamış, neredeyse beyni patlayacak gibi çınlıyordu.

Birden panikledi. Korkuya kapılıp çırpınmaya başladı. Demir derhal ona yaklaşıp ellerini yüzüne götürdü. Hazan ellerini koluna götürüp sıkıca tutarken, tırnakları adamın tenine vahşice battı. Demir onunla kendi havasının bir bölümünü paylaşmak için dudaklarını dudaklarına kapattı. Hazan gözlerini kapatıp, bir nefeslik havayı ciğerlerine aldığında, sanki yeniden doğmuş gibi hissetti. Gözlerini aralayıp genç adama baktı. Demir dayanamayıp başını salladığında, yüzünde bir tebessüm belirdi. Kulaçlarını yukarı atarak su yüzüne çıkmaya çalıştı.

Hazan su yüzüne çıktığında, derince nefes alıp ciğerlerini rahatlatırken, eliyle yüzündeki suyu sildi. Gözlerini kırpıştırarak kendine

gelmeye çalıştı. Ciğerleri bayram ederken bacaklarının altında onun bedenini hissettiğinde artık çok geçti. Demir onu omzuna alarak suyun yüzüne çıkmıştı. Hazan ellerini bacaklarının arasındaki kanı kafasına götürüp, genç adamın yüzündeki suyu sildi, görüş alanını açtı. Demir bakışlarını yukarıya kaldırıp, gözlerini onun hayran bakışlarıyla birleştirdi. Hazan ona tepesinden gülümseyerek bakıyordu.

"Nasıldı?"

"Harikaydı. Muhteşem bir duyguydu. Unutmuştum boyle dalmayı çok güzeldi." Başım mutlulukla sarstı. Demir onun ışıldayan gözlerini, sonunda biraz da olsa mutlu ettiğini görünce, yüzündeki gülümsemesi genişleyecek bir şekilde büyüdü. "Muhteşemdi!" dedi, ama bunu denize değil onun bakışlarına atfettiğini genç kadın anlamadı. Hazan nefesini tutup onun gözlerine bakarken, gerçekten nefesi kesilmişti.

Dalmayı seviyordu fakat çok çabuk panik oluyordu. Hemen kendini boğulacak gibi hissedip, korkuya kapılıyordu. Demir kıyıya yöneldi.

"Artık beni indirsen hiç fena olmaz, Ecrin geliyor bak."

Hazan'ın bakışları, kıyıda onlara şaşkınca bakan kızının gözlerinde takılı kalmıştı. Bakışları biraz tedirgindi. Sanki annesine yakalanmış genç kız gibi mahcup hissediyordu kendini evladının karşısında. Demir umursamazlıkla omuzlarını sarstı.

"Artık çok geç bizi gördü. Ve galiba çok kızdı."

Ecrin kollarını göğsünün altında bağlamış, ayakları ritmik olarak yere kızgınca vuruyordu. Gözleri kısık olmasına rağmen, içi tuhaf bir titreşimle kırgınca pırıltılar saçarak parlıyordu. Hazan bu bakışları biliyordu. Ve galiba Demir için bu bakışlar ilk olmasına rağmen, o da çabucak anlamıştı. Kızları kızgınca dudaklarını büzmüş hafifçe oynatıyordu. Gözlerini kızgınca da devirmeyi ihmal etmemişti.

"Beni neden çağırmadınız, ben de yüzmek istiyordum?"

Demir, Hazan'nın koluna uzanıp kucağına çekti. Genç kadında onun kolunun üzerinden kayarak aşağı indi. Ayakları yere bastığında

kendini dengede tutmaya çalıştı. Demir belini desteklevip dengesini sağladı. Hazan kızının yanına yaklaşıp derin bir nefes aldı. "Ben sanki yapıp yüzemeyince, Demir bana yardımcı oldu. Hanı bugün seni de omuzlarına almıştı hatırladın mı? İşte ben de yuzme öğrenmeye çalıştım."

"Yalancı!" Dudaklarını hırçınca ve biraz da kızgınca kıvırdı. "Sen yüzmeyi zaten biliyorsun. Ben bilmiyorum. Demir bir tek bana öğretecekti. Söz verdi."

Hazan dudağının kıyısını dişleyip gülmemeye çalıştı. Kızı babasını ondan kıskanmıştı. Bu hâli öyle tatlıydı ki, yanaklarını yemek istiyordu. Ecrin omzunu sarstı babasının yanına yöneldi. "Demir beni de bindir omzuna, ben de binmek istiyorum annem gibi... Hem de daha çok binmek istiyorum, çok uzun tamam mı?" dedi. Hazan dudaklarını birbirine bastırdı. Arasından gülücükler kaçarken, elini üzerine koyup kamufle etti. Demir kızını kaldırarak başının üzerinden aşırdı. Ecrin'in açık bacaklarını boynuna dikkatlice oturttu. Onu yavaşça omuzlarındaki yerinde sabitledi. Gözleri Hazan'la kesişince sırıttı. Kızının onları kıskanmasını ikisi de fark etmişti. Ve Demir'in bu çok hoşuna gitmişti.

"Tamam, siz gidin biraz yüzün ben size limonata getireyim içeriz."

Hazan eve yönelirken, Demir de kızıyla suya yöneliyordu. Ecrin ellerini babasının başına koymuş, tatlıca onunla muhabbet etmeye başlamıştı bile, o tatlı dilleriyle ballandırarak bir şeyler anlatıyordu.

***

Ufacık ayaklar iş başına geçip, parmaklarının ucunda yükselerek kalktı. Yazın yakıcı sıcaklığının, kumsalın üzerine düşmesiyle altın gibi parlattığı, çarşaf gibi serilmiş deniz kıyısında pırıldayan kızgın kumların içine gömülerek ufacık ayaklar, usulca bir tavşanın sekmesi gibi ilerliyordu. Elinde tuttuğu pembe kovasını sıkıca kavramış, minnacık parmaklar ağırlığı taşımaya çalışırken, sanki büyük bir iş idamesinde dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmış, sakınarak yürüyordu, içindeki suyu dökmemek için.

Ne limon ağaçlarının, ne de gidererek serinlemesi gereken ama bu tatlı serinlemeyen sonbahar göğsünün altındaki güzelliğin farkındaydı. Boş gözlerle ilerilere bakıyordu. Bir süre sonra gözleri görüntüye takıldı. Şezlongun rahatlığına kendini bırakarak ayaklarını uzattı. Ne yapmaya çalıştığına ilgiyle baktı. Ecrin başını hafifçe yana çevirip, ona kaşlarını kaldırmış büyük bir ilgiyle süzen annesine bakarken, gözlerini ince açıp, uyarıcı biçimde kafasını salladı "Sakın" der gibi...

Hazan gözlüklerini burnunun üzerine düşürüp, kitabı göğsünün üzerine koydu. Dirseklerinin yardımıyla şezlongda bir nebze doğruldu. Kızının yapacağı müzurluğu izlerken, aklına gelen şeyle yanında duran telefonuna sarıldı. Kızına çaktırmadan kamerasını devreye sokup, yanındaki sehpaya bıraktı. Ecrin elinde tuttuğu kovasını sıkıca kavrayıp, şemsiyenin altında uyuya kalan genç adamın yanına usulca yaklaştı. Dudaklarını şebeklikle öne doğru uzatırken, başı sarsılarak kıkırdıyor ve çenesi ufak göğsüne titreyerek çarpıyordu. Gözlerini kırpıştırarak birkaç saniye bekleyip, babasının yüzüne çevirdi. Yapacağı haylazca şeyden biraz çekinse de yapmak için yıldırıyordu. Gözlerinde güneşin asi pırıltıları ve mavinin en can alıcı okyanusların en koyu hâli belirmiş, gözbebeklerinde neşeyle dans ediyordu.

Her şeyden habersiz Demir ise bir elini başının altına koymuş, diğerini de göğsünün üzerine, gösterişli bedeniyle sele serpe yatıyordu. Gözlerinde hâlâ güneş gözlükleri dururken, o hâlde uyuya kalmıştı. Kovayı başının üzerine getirip ufacık ellerıyle ters çevirdi. Demir bir anda yüzüne değen denizin buz gibi suyuyla ürkerek gözlerini açtı. Neye uğrağını anlayamayan genç adam, afallamış ifadesiyle yerinden sıçrayarak doğrulmaya çalışırken, kendine biraz da seslice homurdandı. Yaramazlık peşindeki Ecrin elini dudağının üzerine koymuş tatlıca kıkırdarken, "Çok ayıp Demir öyle söyleme, kötü laf söylemek yoktu" diye uyararak, sarı saçlarını savurarak mutlulukla gülmeye devam ediyordu. Hazan elini dudaklarına bastırmış, kahkahasını engellemeye çalışırken, Demir şezlongda anlık dikleşip oturur vaziyete geldi. Başını yana çevirip gözlüklerini

...ndi. Az önceki kızgın, sert ifadesi silindi. Kaidesiz sert yüzüne ...rumuşama verleşti. Pırıltılar saçan uyku mahmuru bakışlarını kı...n mavi bakışlarıyla buluşturdu. Gözkapakları hafifçe gözlerinin ...erinde tehditkâr bir biçimde devrilirken, dudağının kıyıları sin...e kıvrılıyordu. Birden yerinden kalkıp, "Seni ufak Kelebek, sen ...ndi koşmazsan seni yakaladığımda akşam yemeğim olacaksın."

Ecrin gözlerini irice açıp, kovasını fırlatarak koşmaya başladı. ...klarını savururken, "Yeme beni dev adam, daha akşama televiz...on izleyeceğiz unuttun mu?" Demir, ufacık bacaklarına rağmen ...ş gibi koşan kızının peşinden giderken, gülümseyerek onu yaka...ıp kollarına aldı. Ecrin kahkahalar atarak kollarında neşeyle ve ...ından çırpınışlarla debeleniyordu. "Şaka yaptım Demir. Ben dü...ündüm tek başıma valla, şaka yapmayı ben düşündüm" demeyi de ...mal etmiyordu. Ah, planlarını masum bir tutumla saklayamıyor...u. Demir kollarındaki meleğine sevgiyle bakıp, burnunu boynuna gömdü. İçindeki cennet kokusunu derince soluyarak, koklayarak ...meye başladı.

"Yalan da söyleyemez benim meleğim, bir de itiraf ediyor, *'Ben ...ündüm'* diye." Hazan bu anın keyfini gülerek çıkarırken gözleri...den içi gülüyordu, ama hicran saran kalbi bu anları geciktirdiği için ...derle ağlıyordu. Onlara yaklaşıp, Demir'in kucağında sakinleşme...e çalışan kızına uzanarak, "Hadi Ecrin Kraliçe. Tuzlu su bedenini ...rmadan banyoya, sonra da uykuya... Bugünlük bu kadar yeter."

Ecrin kollarını annesinin boynuna dolayıp, bacaklarını açarak ...line sardı. Ellerini gözlerinin önüne getirerek, "Ama şu kadarcık ...yacağım tamam mı?" dedi ona şart koşarak. Hazan kaşlarını kaldı...p, "Bir de bana koşul mu sunuyorsun, seni uyanık Kelebek? Pazarlık ...k." Ecrin kafasını salladı. "Hayır, sadece sizinle ben de oturmak isti...rim akşam verandada. Siz çay için, ben de süt, tamam mı?"

"Tamam, seni çokbilmiş tamam! Ama önce banyo ve uyku o...acak."

Hazan kızının banyosunu yaptırıp hiç zorlanmadan yatırmıştı. Ecrin tüm gün yüzmekten ve oynamaktan bayağı bir yorgun düşünce, uyuması da sorunsuz ve çabuk olmuştu. Daha yastığa başını

koyduğu an gözleri kaymaya başlamıştı. Hazan önüne gelen saçlarını elinin tersiyle kenara çekti. Bir eliyle tencerenin kapağını açarken, diğeriyle yemeği karıştırmaya başladı. Birden beline dolanan güçlü kollarla olduğu yerde boş bulunup sıçradı. Yemek kaşığını kenara koyup, "Demir... ne yapıyorsun?" dedi biraz kızgınca. Onun hâlâ ansızın sarılıp, dokunmasına alışamamıştı.

Demir başını aşağı eğip çenesini onun boyun köküne yakın yere koyup, omzuna hafifçe dayadı. "Oradan ne yapıyorum gibi duruyor?" Burnunu genç kadının saçlarına gömüp mis kokusunu derince soludu. "Ne pişiriyorsun?" Hazan kollarından çıkmaya çalışınca, kendine daha da çok çekip sırtını göğsüne bastırdı. Dudaklarını boynuna tüy gibi dokundururken, elleriyle kalçalarını kendine yaklaştırdı. Yumuşaklığını iyice kendine dayadı. "Fa... Fasulye..." diyebildi, Hazan gözlerini kapatıp nefesini tutarken. İtaatsiz bedeni dalga dalga iradesizce ona doğru çekiliyordu. "De... Demir lütfen" dediğinde inler gibi, Demir dudaklarını onun boynundan ensesine kaydırmış, kulağına ılıcak nefesiyle soluyarak tahrik etmeye başlamıştı.

"Ne lütfen, Ayçiçeğim?" dedi derinden gelen boğuk sesiyle. "Özledim..."

Hazan kollarında kıpırdanıp ona dönerken, bakışlarını genç adama utangaçça çevirdi. Gözleri derin denizler gibi koyulaşmış, fırtınalarında çalkalandığı dalgalar köpürmüş ona doğru akıyordu. Demir kocaman elleriyle kalçalarını kaydırıp mıncıklarken, kendine sertçe çekiştiriyordu. Genç kadın onu istekli temasını tamamen hissedince, heyecanla yutkundu. Onun kasıklarına değen karnı şimdi ateş gibi yamyordu. Nefesleri sıklaştıkça, göğüsleri istem dışı geniş göğsünde ezilmeye başlıyor, bu da genç adamın içini gıdıklıyordu.

"Ec... Ecrin uyanırsa..!" dedi, sesi titrek ve mahcuptu, ancak gözlerinden ne istediğini anlaması gün gibi ayan beyan okunuyordu. Demir'in nefesleri düzensizleşince onu kalçalarından kaldırıp, yukarı aldı. Hazan bacaklarını beline sararken, "Bugün çok yoruldu en azından uyanması iki saatini alır." Hazan'ın bu sözlerle rahatlatacağını düşünmüştü, ama tam tersi oldu. Dudaklarına dudaklarını

bastırıp içten bir biçimde öperken, ağzının içinden tuhaf homurtular yükseliyordu. "Bu kadarı bana yetmez ama gerçeğe kadar sabredebilirim. Bunu iskonto kabul ediyorum gerçeğini gerçeğe saklayarak." Hazan pırıltılar saçan gözlerle bakarken, o çoktan merdivenlere hareketlenmişti.

Demir kadını odaya sokup yatağın başında kucağından çabuk indirdi. Hazan derin derin solurken, Demir ellerini yüzüne götürüp yanağını avuçlayarak gözlerini, o çok sevdiği yüzünü doyasıya usulcacık izlemeye başladı. Hazan bakışlarını kaçırıp yana eğince, bacaklarını kırıp başını yüzüne yaklaştırdı.

"Gözlerini benden kaçırmana dayanamıyorum. Onlara hasret kalmışken." Burnunu burnuna sürttü. Başını şiddetle iki yana salladı. "Gözlerini o kadar çok özledim ki, bir saniye ayırsan bir ömür gibi geliyor... Onlardan artık daha fazla ayrı kalmak istemiyorum. Hazan..." dedi, sesi ne kadar kadife gibi yumuşak olsa da derinden ve cızırtılı gelmişti. "Gözlerini gözlerimde istiyorum, eskisi gibi hiç çekmeden bir ömür karşımda bana bakarken..." dedi dudaklarına kapanıp içten bir şekilde öperek.

Buna dünden razı ruhuyla Hazan kollarını genç adamın boynuna dolayıp, her şeyi unutarak o aciz kalbiyle kendini yasladı. Adamın başını boynundan sıkıca kendine çekti. Demir'in opuşu öyle ateşliydi ki, teni bedenine dar geliyor, vücudu arzular denizinde kavruluyordu... Nasıl da tatlı bir istekle kıvranıyordu! Kendini onun kollarına bırakıp, hiçbir şeyi düşünmeden, sadece onun olmayı istedi. Tüm olumsuz düşünceleri geride bırakmak, sonsuza kadar onun olmak... Aklını, beynini hatta kalbini dinlemeden sadece aşka, sevgiye, ilgiye doymak... Yapıyordu da, ta ki...

"Ah! Siz orada ayıp mı yapıyorsunuz?"

Düş bulutları hızla dağıldı...

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hazan duyduğu sesle telaşa kapılıp, genç adamı üzerinden iterek uzaklaştırmaya çalışırken, dudaklarını ondan koparark geriye çekilince, sendeledi. Bakışlarını ürkekçe kapıya, sesin geldiği yöne çevirdi, Ecrin kapının önünde durmuş, bir eli kapının kolunu sıkıca kavrarken, gözleri uyku mahmurluğuyla kısılmış, yarıya kadar indirilmiş gözkapaklarıyla onlara şaşkınca bakıyordu. Hazan'ın bedenini bir panik dalgası sararken ne yapacağını kestiremedi, öylece donup kaldı. Uyuşukluk gelmişti, ama bir türlü gevşeyemiyordu.

Tedirginice duralayan Demir de şaşkınca kızına bakıyordu. Hazan ellerinin hâlâ belinde olduğunu ve bedenlerinin neredeyse yapışık olduğunu fark edince, fevri bir hareketle geriye çekilerek boğazını temizledi. Biliyordu konuşsaydı sesi çıkmayacaktı, fakat konuşmazsa da olmayacaktı. Kızı, onları bu şekilde görmemeliydi. Allah'ım, şimdi elleriyle yüzünü kapamak istiyordu. Başkasına yakalanmak ayrı, ama ona yakalanmak çok farklıydı! Gözleri onara çok tuhaf bakıyordu. Kızgın, kıskanç ve de hatta şaşkın...

Demir durgunca sessizliğini muhafaza ederek, Hazan'ın öfkesine karşı koyup koyamayacağını kestirmeye çalışıyordu.

"Ecrin ne oldun annem?" diye titrek sesiyle sormayı sonunda başarabildi. Bu anı ne kadar normal gösterirse, o kadar çabuk peşini kurtarabileceğini ona düşündüren de neydi, anlayamadan konuşuyordu! "Annecığım" Onun tepkisiz bakışlarının paniğiyle, sesi normalden kalın ve gergin çıkmıştı. Ecrin kapının kolundaki elini aşağı indirip, burnunu tuhaf bir biçimde kıvırdı. Öfkeye karışan şaşkınlığın verdiği bir tepkiyle birkaç adım gerileyip, kapının eşiğinde durdu.

"Siz ne yapıyorsunuz? Anne Demir sana neden sarılıyor öyle?"

Demir, Hazan'a ifadesiz yüzündeki düz bakışlarıyla bakarken genç kadın gözleri irileşerek, aklında derhal mantıklı bir açıklama aramaya başladı. Düşüncelerini irdeleyerek, özdenetimini kuşanmaya çalıştı. Fakat nahoş beyni iradesizlikle hiçbir şey bulamadı, kaza bir çok anı olmuştu ve tüm azaları gibi beyni de donup kalmıştı. Düşünemiyordu.

Demir kızına baktı tartar gibi. Onun ifadesini süzdü, araştırmacı bakışlarıyla kısa bir anda ustaca. Bu hiç iyi olmamıştı. Hazan'ın bocalamasını da anlayınca, hâliyle aklına gelen ilk şeyi ortaya düşünmeden lappadak atıverdi.

"Annenin gözüne bir şey kaçmış, ona bakıyordum tatlım. Almak için!"

Elini sıkıntıyla kısa saçlarının arasına gömüp, ensesine yavaşça yolculuğa çıkarırken, bakışları acaba inanacak mı der nitelikte, onu süzmeye devam ediyordu.

Ecrin ıslak dudaklarını hafifçe aralayıp, kenarına hareket ettirdi ve kalınlaşmış uykulu sesiyle öne doğru büzdü. "Hayır" Başını iki yana salladı olumsuz anlamda. Dağılmış saçları başında oynarken. "Siz âşıkların yaptığını yapıyorsunuz... Ben biliyorum, televizyonda gördüm. Sevgililer hep böyle yapıyorlar sarılarak. Dudaktan öpüyorlar." Duru gözlerini masumca açıp, kelebek kanadını andıran kirpiklerini sıkça kırpıştırdı. Altdudağının ortası tatlı bir rehavetle yavaştan titremeye başlamıştı. Bu ağlayacağı zaman yaptığı şeydi.

"Annemin gözüne de bakmıyordun bir kere, tamam mı? Yalan söylemek çok ayıp Demir, bir daha söyleme... Bana da söyleme.

Anneme de sarılma. Âşıklar gibi yapma..." deyip dudaklarını yana kıvırıp büktü. Gördüklerinin hoşuna gitmediği belliydi.

Hazan duyduklarıyla afallamış vaziyette yere kök salmış gibi duruyor, kızına dudakları yarı aralık şekilde durgunca bakıyordu. Bedeni gergince kasılırken konuşacak gibi kıpırdıyor, ama bir kelime dahi çıkmıyordu. Dahası zaten ne söyleyeceğini de kestiremiyordu. Derin bir nefes alırken göğüsleri kaygıyla şişip, göğüs kafesini hareketlendiriyordu.

"Ecrin" diyebildi en sonunda, sadece inler gibi nefesini dışarı salarken. "Annem biz..." Kahretsin!

Bunları nereden öğrenmişti bu çocuk şimdi! Allah'ım! Ona bu durumu nasıl açıklayacaktı! Ecrin hoşnutsuzlukla burnunu kıvırdı, saçlarını geriye aheste bir biçimde savurdu. Tiksinir gibi gözlerini sırdürdü. İrdeleyen bakışlarının içinde kıskançlık pırıltıları çakışıyordu. Annesi onları görmüştü. Elleri yanında neredeyse yumruk olmuş gibi duruyordu. "Demir, bu iğrenç -dudaktan öpmek- bir daha yapma bunu. Bu çok kötü... Hem siz âşık mısınız? Neden öyle öptün annemi? Siz arkadaş değil misiniz, sevgili misiniz?"

Art arda gelen sualler karşısında Hazan afallarken, kızının ışık hızıyla sorduğu sorulara hazırlıksız yakalanarak, yerin dibine batıp çıkıyordu. Yerle gök arasında asılı kalmıştı. Bunları nasıl akıl edip, böyle zeki sorular üretebiliyordu? Onun Kelebeği daha ufacıktı, ne anlardı aşktan meşkten! Öte yandan ona doğru temkinli bir biçimde hareketlendi. İncinmiş tutumuyla Ecrin kapının yanında biraz huzursuzca hareket edip, omuzlarını kızgınca sarstı. Çok kızmıştı onlara, nasıl böyle bir şey yaparlardı? Onların arkadaş olduğunu sanıyordu. Kızgınca topuklarının üzerinde arkasını döndü.

"Ben kuşuma bakacağım, uykum yok benim. Uyumak istemiyorum, zaten de uykumu kaçırdınız siz tamam mı? Hep siz yaptınız... Sizin yüzünüzden gitti uykum" diye amaçsızca suçlarken, kırık bir sesle ağlamaklı konuşuyordu. Arkasını dönerek, saçlarını savurarak koştu. Merdivenleri patır patır indiğini belirten, lap lap diye tıpırdayan ufak ayak sesleriyle kızgınca onlardan uzaklaştı.

"Hazan... o çocuk konu..."

Hazan duymuyordu. O sırada kızının arkasından hâlâ kapıya bakarken, nasıl olup ta böyle bir hata yapmalarına izin verdiğine şaşırıyordu. İçi tuhaf olmuştu. Yer yarılsa da içine girse daha iyiydi. Kızı onu ne hâlde görmekle kalmamış, bir de kıskanıp tavır yapmıştı. Ufacık aklıyla annesini babasını kıskanmıştı! Belki ufaktı ama gördüğünü anlamaya başlamış ve hemen kendince tavrını koymuş, çözüme ulaşmıştı.

Demir gözlerini genç kadına dikkatle dikmiş bakıyordu. O. na yaklaşıp koluna dokunarak, dalgınca kapıya bakan genç kadının dikkatini kendine çekmeye çalıştı. Hazan bembeyaz olmuş suratını ona çevirip, birkaç saniye şaşkınca gözlerini sıkça kırparak masumca baktı. Ardından kendine gelip, kızgınca kolunu silkeleyerek onun elinden kurtardı. Eğer ona dokunursa kendini bırakıvereceğinden korktu birden. Bunu kesinlikle yapmayacaktı. Dudakları öfkeyle büküldü. Nasıl ona güpegündüz böyle bir şey için -hatta ona normal bir karı koca gibi dokunmasına- izin verebilmişti ki? Edepsiz aklına uyup kendini gene kaybederek onun etkisi altına bırakmış, her şeyi unutmuş, bir de kızının yan odada olmasına aldırmadan onunla buraya çıkıp bir şeylere kalkışmıştı! Lanet aklı nasıl çalışmaya başlamıştı gene? Ona neden dur diyemiyordu? Yaptıklarını hep unutur olmuştu bu ara zaten, bir de kızını onun yüzünden üzmüştü. Kaşları çatılırken, gözleri alev aldı.

"Elini ayağını üzerimden çek Demir, uzak dur benden" diye soludu suçlarcasına. "Sayende ne hâlde gördü bizi, dokunma bir süre, uzak dur benden." Kızgınca söylenip kapıya yöneldi. Şimdi bu konuyu kızına nasıl anlatacaktı, onu düşünmeliydi!

Demir onun çıktığı kapıya şaşkınca bakarken, önce arkasından hareketlendi, fakat sonra düşününce ne kadar kızgın olabileceği hakkındaki tecrübeleriyle, olduğu yerde durdu. Galiba gönlünü alması gereken iki kişi olmuştu şimdi ve ortada yaptığı hiçbir suç yoktu bu sefer! Sadece seviyordu... Ve her şey yanlış anlaşılıyordu... Onun da kendine güvenmediğini hissetti. Ama onun için bu bir bedensel deneydi, üstelik de çocuk yapmak için gerekliydi kuşkusuz.

Kendi içinse...

Aradan geçen zamanda herkes suspus olmuştu. Ortada tam bir sessizlik hâkimiyet kurarken, kaçamak gözler birbirine uçrak bakıyordu. Hazan kızına suçlu gözlerle bakarken, Ecrin o ufacık aklıyla susuyor, olanları kendince yorumlayıp çözüm arıyordu. Böyle bir şeyi sakladıkları için de cezalandırıyordu. Tombik ellerini kucağında birleştirip, minik çiçek desenli kot eteğinin üzerine koydu. Bakışlarını kızgınca koltukta oturmuş ikiliye çevirip dudaklarını büktü. Gözleri deryaları ateşe veriyordu.

Demir dirseğinin birini koltuğun kenarına dayamış, elini sıkıntıyla çenesinde gezdiriyordu. Hazan da onun yanındaki koltukta sessizce oturuyordu. Bu kararı almakta ne kadar geç kaldıklarını şimdi daha iyi anlıyorlardı. Kafasını Demir'e çevirip, *"Hadisene"* bakışları attı. Gözlerinde çakan kızgın kıvılcımlar onun öfkesinin ne kadar büyük olduğunun su götürmez, yadsınmaz yanıydı. Zaten genç adam da onun kızgın bakışlarından gözlerini kaçırmıştı. Demir derin bir nefes alıp öne eğildi. Bacakları hafif aralık olduğu için kollarını dizlerine yaslayıp kızına garip bakışlarını dikti. Söyleyeceği şey hem önemli hem de bu hâlde çok zordu. Kocaman adam bu konuyu kızına nasıl açacağını bilemiyor, bocalıyordu.

"Ecrin seninle konuşmak istediğimiz önemli bir şey var biliyor musun? Sana bunu söylerken bizi dinlemeni istiyorum tamam mı? Dikkatle dinle bizi meleğim..." Sesinde tatlı bir buyurganlık vardı.

Ecrin kollarını göğsünde kızgınca bağlayıp, suratını astı. Başını önüne eğip, çenesini döşüne çarparak düşürdü. "Siz sevgili oldunuz değil mi? Biliyorum zaten söyleme! Artık size küsüm, konuşmak istemiyorum. Küstüm..." Annesine kızgınca bakıp başını yana çevirdi. "Hıh!" Gözlerinin dibinden ona çaktırmadan baktı. "Annemi kandırdın değil mi?" dedi babasına, sesi kırgın çıkmıştı.

Demir bakışlarını hiç ayırmadan, "Evet" dedi dürüstçe, düz bir sesle. "O da var ama?"

Zoraki bir gülümsemeyle gözlerini kıstı, bakışları genç kadına kaydı. Hazan nefesini tutmuş onları dinliyordu. Yanındaki koltukta öyle dik duruyordu ki, dersin baston yutmuş... Ciddi yüz ifadesi yadsıtılmaz bir soğuklukla kızının tepkisine, neredeyse gözlerini

kırpmadan izliyordu. Demir bakışlarını tekrar kızına çevirdi. "Bizim seninle konuşacağımız şey çok başka meleğim, daha önemli! Sana anlatmak istediğim şey... çok önemli!" Ecrin kollarını göğsünde hafifçe gevşetti. Meraklı bakışları babasına sonunda ciddiyetle döndü.

"Neymiş o?"

Küslüğünü, merakına kısacık bir an devretti. Demir oturduğu koltuktan kalkıp onun önüne yaklaştı. Yanına gelince diz çöküp, "Hani, senin kuşun yaralandığında çok üzülmüştün ya, demiştin ki, *'Annesi bebeklerini terk ederse ölür.'* Ben de sana, *'Babası var'* demiştim." Kaşlarını kaldırıp kızının anlayıp anlamadığına baktı. "İşte her bebeğin bir annesi ve babası olur, ama bazen babaları ya da anneleri uzakta olur... gelemez demiştim."

Ecrin saçlarını geriye çekip, "Hatırladım" dedi küs bir ifadeyle, başını yana kırdı. Demir ellerini avucunun arasına alıp öptü. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi meleğim? Bu dünyadaki herkesten çok seviyorum seni." Tek kaşım kaldırdı.

"Ama sen anne mi öptün Demir... Ben sana küsüm." Ufacık yüreğindeki hayal kırıklığı müthişti.

"Affedersin!"

Düşündükleriyle Demir'in dudaklarının kıyısı hafifçe kıvrıldı. Hâlâ kıskançlık kavgasında olması onu şaşırtmıştı. "Tamam, bu konuyu sonra konuşacağız söz, ama önce daha önemli olanı konuşalım." Kızı kafasını salladı. "Hani geçen markette sana bir şey sormuştum, hatırladın mı?" Ecrin düşündü ve kafasını tekrar salladı, bu sefer olumsuz anlamda, gerçekten de ne sorduğunu hatırlayamamıştı. Gözleri merakla dikildi babasının gözlerine.

"Sana, *'Baban olmasını ister misin?'* demiştim ve sen de, *'Evet'* demiştin!" Gözlerine ürkek bir kararlılıkla baktı. "Hâlâ istiyor musun bunu Ecrin? Baban olsun istiyor musun?" diye nefesi daralıyormuş gibi sorunca, Ecrin ona gözleri irileşerek baktı. Dudaklarını tuhafça öne uzattı. "Oh!" dedi şaşkınca. Islak dudakları aralandı, ama başka bir şey demedi. Demir uzanıp onun narin yanağına dokundu. Önce derin bir nefes aldı. Dudakları kuruyordu, söyleyeceği şey çok zordu... Şu ya da bu şekilde bir çaresine bak[illegible]vdı. Ve sırf yapabi-

leceğini kendi kendine kanıtlamak için konuyu açtı. Tamam zordu! Ve kalbi?.. Galiba patlayacaktı!

Hazan heyecanla ağzını sımsıkı kapatmış, boş gözlerini ikiliye dikmişti. Gözyaşlarının her an boşanabileceğini hissediyor, zayıflığı için kendi kendine lanetler okuyordu. Kendi kendini azarladı.

"Ecrin sen beni..." Yutkundu. Derinden iç gerdi. Söyleyeceği gerçek müthiş bir yorgunluk salgılıyordu benliğine. "Beni baban olarak ister misin?" dedi ve gelecek cevaba nefesini tuttu. Ortam o kadar sessiz oldu ki, bir anda Ecrin'in şaşkın bakışlarının parlayıp, kirpiklerinin kırpışma sesi duyuldu. Ufak gözkapaklarının sonuna kadar açılmasıyla annesine dönmesi bir oldu. O kadar ki, babasının yanağındaki eli omzuna süratle düştü.

"Baban olma mı ister misin? Ben seni çok seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum." Elini kızının yanağında gezdirip, kendine çevirdi. "Özür dilerim meleğim, bu kadar geç olduğu için, seni üzmek hiç istemezdim. Ben..." Kalbi duracaktı. "Ben senin babanım! Aynı Meriç'in babası Alpay gibi... Senin gerçek babanım..! Hatırladın mı, her bebeğin babası vardır? İşte... sen bebekken... senin baban da bendim! Uzaklardaydım, şimdi geldim."

Kahretsin!

Konuşacak bir sürü mantıklı kelime, açıklayıcı söz hazırlamıştı, fakat şimdi hepsi aklından uçup gitmişti. Ona söyleyecek bir sürü açıklama vardı ve artık yoktu. Kelimeler boğazına diziliyor, nefesi ciğerlerinden kesiliyordu. Hazan oturduğu yerde donmuş bir biçimde kızına ürkek bir alakayla bakıyordu. Ecrin tepkisiz bir şekilde aralık dudaklarıyla babasına baktı. Demir başını kaldırıp ona baktı, gözkapaklarının altında gözleri kısıldı. Sonra ansızın bakışlarını annesine, inanmak istemez gibi hüsranla çevirdi kızı ve adam gözlerini yumdu. Bu zordu!

"Yalan söylüyor, değil mi anne? Hayır... Yalan bu işte tamam mı? Benim babam melek oldu... O gelemez... Sen... Sen yalancısın!"

Aklı olanları kabullenemeyecek kadar erişkin, yüreği kırgınlıkları hissedecek kadar olgundu.

Hazan kafasını kaygıyla salladı. "Hayır annem... doğru söy-

lüyor." Ecrin duyduklarının ıstırabıyla derin derin nefes almaya başladı. Ufacık omuzları sıkça kalkıp iniyordu. Hazan'ın buğulu gözlerinde dolan yaşlar yanağından aşağı süzülürken, yerinden çıkacak gibi şiddetle atan kırgın kalbi, bin parçaya bölünmeye başlamıştı.

Ecrin babasına gözlerini dikip, kaşlarını çatarak öfkeyle baktı. Doğrusu bu kadar tepki göstermesi onlar için sürpriz olmamıştı. Sanki ondan yılların hesabını masum bir bakışıyla soruyor gibiydi. Ufacık gözlerinde denizin en koyu hâli, azgın bir fırtınanın en şiddetlisi oluyordu. Dalgaların arasında öfke kıvılcımları patlıyor, gözleri yavaştan dolmaya başlıyordu. Birden yerinden kayarak kanepeden ayaklarını indirdi, ufacık ellerini babasının geniş omuzlarına koydu. Güçsüz dokunuşlarıyla onu geriye ittirip, yanından uzaklaşmaya çalıştı.

Hiçbir şey konuşmadı. Sormadı. Sitem etmedi... Ağlamadı... Sadece kızgın kızgın bakıp, arkasını dönerek uzaklaştı. Ufacık omuzları kırılganca düşmüş, ayakları yere sarsak basıyordu.

Demir onun nazik bedenini yakalayıp, kendine çekmek isteyince, "Bırak beni!" diye ağlamaklı bir sesle bağırıp, kollarında hırçınca çırpınmaya başladı. Kollarını bacaklarını oynatıp, kurtulmaya çalışıyordu.

Sonunda bu sinir bozucu sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Tamam, bırak..." diyen Hazan, derhal yerinden kalkıp onların yanına gelince, genç adam üzgün bakışlarını ona çevirdi. Hazan yutkundu, kelimeler boğazında tıkanıp kaldı. Demir'e, kollarında ağlayarak debelenen hazinesini gözleriyle işaret etti. O da anlayışla Hazan'a uzattı ve kızının üzerinden hiç istemese de ellerini çekti. Ecrin kalkıp, kızgınca yere tek tek basarak dışarıya yöneldi ve koşmaya başladı. Demir onun peşinden ayağa kalkıp kaybetme korkusuyla hareketlenince, Hazan koluna dokunup, "Ben konuşsam daha iyi olacak. Şimdi kızgın, öfkeli, biraz bekle siniri geçsin. Onu getireceğim sana merak etme. Her şey düzelecek... Sadece biraz zaman!" Çaresizce ona baktı. "Sabır..."

Verandaya yönelirken Demir üzgünce onların çıktığı kapıya bakıyordu. Suratı kasılmış ve gözleri [illegible]uyla koyularak sertleşmişti.

Hazan ürkek bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Kızı görünürde yoktu. Önce verandanın köşesine kadar gidip titizlikle etrafa baktı. Yine yoktu. Sahile de baktı, orada da yoktu. Bahçeye yönelip ağaçların olduğu yere geldi. Bakışları etrafta gezerken, kızının ağlamaklı buğulu sesini duydu. Hazan sesini takip edip yanına yöneldi.

Ufacık bedeninde taşıdığı kaygıyla savaşan Ecrin, ağacın dibine oturmuş, dizlerini kaldırıp başını bacaklarının arasına dayamış, narin omuzları sarsılarak içlice ağlıyordu. Ufacık dudaklarından acı acı hıçkırık sesleri yankılandıkça, annesinin omuzları çöküyor, yüreğine ağır darbeler yağıyordu. Onun ağlamasına dayanamıyordu yüreği. Yanına yaklaşıp önündeki toprağa diz çöktü. Onun hıçkırışlarını her duyuşunda, tanımlamaktan kaçındığı bir duyguyla yumruklarını sıkıyordu. Demir'e olan öfke, kendine olan nefret!

Titrek elleri kuzusunun omuzlarına tereddütle dokundu. Ecrin annesinin elini, kafasını dahi kaldırmadan üzerinden silkeledi. Bedenine dokunmasını istemedi. Hazan dolmuş gözleriyle kızına bakarken, daha fazla dayanamayıp toprak zemine çöktü. Alt dudağı titriyordu, kızıyla konuşurken, "Ecrin'im... Kelebeğim... bana bak?" Bir anne için, bu ne acıydı!

Ecrin gene omuzlarını sarstı. "Gi... Git buradan Hazan... Sana artık ge... gelmeyeceğim" diye, cılız hıçkırıkların kestiği bir sesle konuştu.

Hazan ellerini dizlerinin üzerine koyup kızına bakarken, yanaklarına hoyratça inci taneleri arka arkaya dizilmeye başladı. Dudaklarını birbirine bastırıp, gözlerini ağaçlara çevirip hıçkırıklarını alt etmeye çalışsa da nafile pek başarılı olmadı. Omuzları hızla inip kalkarken, beceriksiz bir tavırla, "Özür dilerim annem... Böyle olsun istemedim. Biz sana söyleyecektik ama..." Yarımca nefes alıp, hıçkırıkla dışarı saldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim..." dedi kendini kaybedip hıçkırarak ağlarken.

"Ama... Ama söylemedin..."

Annesinin ağlaması kulağına gelince, Ecrin başını kaldırıp ağlamaktan kızarmış suratını, kan oturmuş boncuk gözlerini masumca annesine çevirdi. Ağladığı için terlemiş ve saçları yüzüne yapışmış-

tı. Annesi buhranla başını kucağına eğmişti. Onu ağlarken görünce daha da çok üzüldü ve birden annesinin boynuna atılıp sarılarak "Ağlama anne, tamam... sana kızmadım... Şaka yaptım, sana gelecek gim... Hazan da demeyeceğim, bak anne dedim... Affettim seni, ne olur ağlama!" dedi kendini bırakıp annesini teselli etmeye çalışarak "Tamam, bak sustum..."

Hazan kızını kucağına çekip sımsıkı sarılırken, onu içine çekmek, tüm derdini, kederi karnındaki gibi yok etmek istedi. Onun naif, ufacık kalbini kırmışlardı. Hasta kızını üzdüğü için kendine lanetler yağdırırken, kızının hıçkırıklarla bölünen nefesi ciğerlerine battı.

"Annem, özür dilerim ağlama ne olur... Ecrin'im... Ecrin'im, ne olur..."

Ellerini Ecrin'in yüzünde, kızarmış tombik yanaklarında gezdirip kurulamaya çalıştı. Ama nafile, o sildikçe yerine duru damlalar akıyor ve yanağına geri süzülüyordu. Ecrin başını annesinin göğsüne yaklaştırıp koydu. Kulağının dibindeki kalp öyle hızlı atıyor, göğsü öyle telaşlı inip kalkıyordu ki... Sığınacağı tek sığınak bildiği yere sığındı, onun kokusunu içine çekip kollarını annesine yettiği yere kadar sardı.

"Anne onun kızı başkası... Ben değilim, değil mi? Demir bana yalan mı söyledi?" Hazan burnunu çekip yutkundu. Elini kızının terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. "Hayır, annem. Demir yalan söylemedi. Onun en çok sevdiği tek melek kızı sensin. Senden başka meleği yok ki onun. Kelebeğim. Sadece sen ona küsersin diye söylemeye korktu, ondan sana söyleyemedi."

"Onu sevmeyeceğim artık, istemiyorum! Sevmekten vazgeçtim! Gitsin anne, ne olur söyle istemiyorum. Ama... Ama?" dedi, dudaklarından yeni hıçkırıklar koparken sustu. Hazan kızının yüzünü avuçlarının arasına alıp, gözlerini onun boncuk tanelerine çevirdi. Bakışları üzgünce kızının bakışlarıyla kesişti. Ecrin ona kaybolmaya yüz tutmuş yıldız parçalarını, sislerin ardına saklayarak ürkekçe bakıyordu.

"Ecrin, o senin baban! Bunu değiştiremezsin annem. Üstelikte

o seni gerçekten çok seviyor, bunu biliyorsun! Seni bilmiyordu Kelebeğim, ben." Derince nefes alınca, kahırlı yüreği pişmanlıkla şişti, sıkkınca solukları dışarı salındı. "Ben ona seni söylemedim. Baban olduğunu bilmiyordu. Onun suçu değildi annem, o seni bilseydi hiç bırakmazdı. Çünkü seni gerçekten çok seviyor, meleğine kıyamaz ki! Hani bebekler babasını bilmeyince baba demezler ya" Ecrin annesine irileşen bakışlarıyla bakıp kafasını salladı. "Hah, işte... Baban da senin bebeği olduğunu bilmiyordu. Çok uzaklardaydı ona söyleyemedim, şimdi gelince söyledim... Ah, Ecrin'im! Bunu sana nasıl anlatacağım..." Elemin sardığı derince nefes çekti.

"Telefonu yok muydu? Arasaydın, söyleseydin ya?"

Hazan, onun suçlamasıyla nefes alamadığını hissetti. Nasıl cevap vereceğini bilemeyince, bocaladı.

"Vardı kelebeğim ama ben de numarası yoktu."

Ecrin elini yumruk yapıp gözlerini ovalayarak silmeye çalıştı. Omuzlarından dökülüp, içli bir şekilde hıçkırıklara karışmış bir iç gerdi. "Ama neden yoktu? O senin kocan olmuyor mu anne? Babalar annelerle evli olur, kocaların telefonu unutulmaz. Ben Barbie bebeğimin Can Be numarasını hiç unutmuyorum, sen neden unuttun? Babalar da annelerin numaralarını unutmaz... Unutmasaydı. Ben ona gene de kızgınım."

Hazan biraz düşündü bir şey bulamayınca, "Bunları büyüdüğün zaman konuşacağız. Şimdi içeri girelim hadi, Demir bizi merak etmiştir. O seni çok seviyor biliyorsun değil mi? Ona bir şans veremez misin?" Ecrin başını yana çevirip annesinden bakışlarını kaçırdı. Dudaklarını yana kıvırıp, "Ben dedemi, teyzemi özledim anne. Meriç beni özlemiştir, kardeşimi görmek istiyorum. Hadi gidelim anne, lütfen gidelim buradan. Ben Meriç'i özledim, dedemi de..."

Hazan kızını kucağına almak için yerinden doğruldu. Ecrin kollarını annesinin boynuna dolarken, bacaklarını beline sarıp başını omzuna yasladı. Genç kadın kızının sıcaklığını daha çok hissetmek ister gibi ona iyice sarılıp kapıya yöneldi.

Demir, Hazan gittiğinden beri içeride dönüp duruyordu. Kızının ona nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Nasıl davranacaktı

acaba? Onun ufacık kalbini, beynini bu olayın fazlasıyla yorduğunu biliyordu, fakat gene de olacakları düşünmekten duramıyordu. Vücudu kasılmış, beyni uğulduyordu. Huzursuzca içeriyi ileri geri adımlarken, her durduğunda bakışları kapıda odaklanıp kalıyordu. Hazan kapıda görünüp kızıyla içeri girince, Demir fevri bir biçimde hareketlendi. Hızla birkaç uzun adımda yanlarına gidip önlerinde durdu. Bakışları Hazan'ın kucağındaki kızındaydı. Ecrin annesine sıkıca sarılmış, başını omzuna dayamış yüzüne dahi bakmıyordu. Uzanıp kızının incecik koluna şefkatle dokundu. Gözleri üzgünce süzülürken, "Meleğim bana bakmayacak mısın?" diye, sesinde hislerin bir yayılımıyla konuştu. "Ecrin bana bak meleğim hadi... Lütfen..."

Ecrin gözlerini kapatıp, yüzünü annesinin boyun köküne sokarak kırgınca mırıldandı.

"Anne eve gidelim lütfen, ben gitmek istiyorum ne olur?"

İçine dermansız bir hastalık yüklenmiş gibi karnı ağrıyan Demir, onun sözleriyle yıkıldı. Tamam, böyle bir tepki bekliyordu ama kesinlikle bu kadar ağır geleceğini bilmiyordu. Ciğerleri dökülüyordu sanki, bu çok ağırdı. Ona sokulunca annesine daha çok sarıldı. "Anne hadi dedim... gidelim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ecrin bana bak meleğim hadi. Lütfen..."

Ecrin kederli gözlerini kapatıp, annesinin boyun köküne sokularak kırgınca mırıldandı. "Anne eve gidelim, ben gitmek istiyorum ne olur buradan?"

Onun kendisine tepkili olacağını düşündüğü zamanlarda, kendini buna hazırlamaya çalışıyordu fakat değilmiş. Bu, hiçbir zaman hazır olunmayacak bir şey şeymiş. Evladın babasına kızıp, küsmesi... Sanki dağların altında nefes almak için çabalıyor gibi takatsiz hissetmesini sağlıyordu... Bedenine yabancılaşıyordu benliği... Ona sarılmak, teselli etmek istiyor... Fakat ona sokulunca, annesine daha çok sarılıp, ondan kaçmaya başlıyordu.

Demir ürkekçe kızının koluna dokundu. Onu istemiyordu. Hazan kızının sırtında elini telaşla gezdirip yatıştırmaya çalışırken, kulağının dibine eğildi.

"Ecrin, bakmayacak mısın Demir'e? Bir kere bak bir tanem, bak ne kadar üzgün... hadi annem!"

Ecrin başını salladı olumsuz anlamda. Gözleri ağlamaktan kızarmış, ovalamaktan gözaltı tahriş olmuştu. Demir derince bir nefes alıp tuttu.

"Meleğim hadi gel seninle bu konuyu konuşalım. İstersen sonra gene kus bana ama önce konuşalım, lütfen." Kızına sokulup onun ipek gibi saçlarına dokununca, Ecrin başını oynatarak, dokunuşundan rahatsız olduğunu bildirdi. Dokunmasını bile istemiyordu. Ona gerçekten çok kızmıştı. Yüzünü annesinin boyun köküne daha çok gömdü. Ilık nefesi Hazan'ın boynuna çarpıyor, ıslanmış yanakları tenine değiyordu. Arada hâlâ hıçkırdığı için omuzları sarsılıyor, iç çekip nefeslerini kesik veriyordu. Genç adam onun içli içli nefes alıp, omuzlarının ağlamaklı sarsıldığını gördükçe ölmek istiyordu. Kocaman adamın bacaklarındaki güç çekiliyordu. Kafası bedenine ağır gelir gibi taşıyamıyor, kendi bedenine yabancılaşıyordu. Ruhu, ağır bir darbe almıştı.

"Anne gitmeyecek miyiz buradan?"

Hazan yanağını kızının yüzüne yaslarken, Demir genç kadının gözlerinin içine baktı donukça. Hazan onun bakışlarının kırgın ve üzgün olduğunu bu hâliyle görünce yutkundu. Tüm mavileri solmuş, içine keder ve derince kasvet konmuştu. Ne zamandır hep ışıldayarak bakan gözleri şimdi, elektrik kesintisine uğramış gibi fersiz ve ürkekti. Sanki bakışları içindekileri, genç kadına konuşmadan yalvarırcasına anlatıyordu. Hazan kızına sıkıca sarılıp, "Ama tatilimiz henüz bitmedi ki Kelebeğim, biraz daha buradayız, öyle demiştik ya unuttun mu?"

"Unutmadım."

Demir tuttuğu nefesini Hazan'ın söylediklerıyle hafifçe dışarı saldı. Gözleri genç kadına minnetle baktı. Hazan daha fazla üstelemedi, kızını da anlamak lazımdı, genç adama bakıp, "Biz biraz yatacağız Demir tamam mı?" Adam kızının kolundan elini çekti. Vücudunda tuhaf bir yoksunluk ve halsizlik hissetti, teması onun teninden çekilince. Buruk ve cızırtılı sesiyle, "Tamam, siz biraz dinlenin, ben de Ecrin'e verdiğim sözü yerine getireyim."

Hazan başını salladı şaşırmış gibi sesini biraz heyecanlı çıkararak, "Ooo, demek sonunda yapacaksın! Tamam, biz de uyanınca gelip bakarız." Ecrin'i kucağında hafifçe sarsıp, yukarı çekti. Kolları ağrımıştı böyle tutmaktan. Ecrin babasına bakmamak için başını biraz daha aşağı eğdi. Demir onların merdivenlerden çıkmalarını

sessizce elinden bir şey gelmeyerek izledi. Nefesi ciğerlerinden çekiliyor, ruhu kocaman bedenine dar geliyordu sanki. Yönünü kapıya çevirip dışarı hareketlendi.

Hazan kızının yatağına yaklaştı, Ecrin bacaklarını annesinin belinden çözüp, yatağın kıyısına oturdu. Hazan önüne eğilip yere diz çöktü. Ecrin'in yataktan sarkan ayağını eline alarak, sandaletlerinin cırt cırtını çözüp çıkardı. Başını kaldırıp kızına şefkatle baktı. Yavaşça yerinden doğrulup yatağın üzerindeki eşofmanın altını alıp yanına geldi.

"Ecrin annecim biraz beni dinler misin?"

Ecrin başını sallayıp, eliyle saçlarını geriye ittirdi. "Demir'in hiçbir suçu yok, o seni bilmiyordu annem, bilseydi hemen gelirdi yanına ve seni asla bırakmazdı. O seni çok seviyor, fakat çok uzaktaydı." Kızının tişörtünü eline toplayıp başından aşırırken, Ecrin kollarını kaldırıp ona yardım etti. "Minik Kelebeğim tamam, ona nasıl istiyorsan öyle hitap et ama küsme. Sen onu çok seviyorsun ben biliyorum. İnsan sevdiğini üzer mi? Üzmez, değil mi Kelebeğim?" Ecrin suratını sallandırıp dudaklarını kızgınca büktü. Başını omzunun üzerine düşürüp bakışlarını cama çevirdi. Annesine bakmak da, bu konuda konuşmak da istemediğini belirtti. Babasına küstü ama annesine de hâlâ kızgındı. Derince bir nefes alıp omuzlarını kaldırırken, göğsünü şişirdi ve dudaklarını öne uzatıp bıkkınca, "Püff" diye saldı.

Ağlamaktan kızarmış gözleri ona bakıyordu. Boncuk mavisi gözlerinin halkaları daha da koyulmuş, içine kırgınlık ve tuhaf bir hüzün dolmuştu. Ufacık kalbinin taşıyacağından daha ağır bir yükle sınanmıştı benliği ve şimdi onunla barışmaya aynı zamanda çatışmaya da çalışıyordu! Islak gür kirpiklerini sıkça kırparak annesine bakarken, "Ecrin hani Meriç düştüğü zaman başı yarılmıştı hatırladın mı? Babası nasıl üzülmüş korkmuştu, Alpay sen olmasaydın ne kadar çok üzülürdü. Ve sen ne demiştin Meriç'e, *'Üzülme, baban senin yanında Meriç, korkma o seni hastaneye götürür, babalar çocuklarını sever hep korur!'* Onu sen teselli etmiştin annem. Şimdi Demir'in düştüğünü düşün, ona yardım etmez misin?"

"Etmem" dedi kollarını göğsünün altında kavuşturup. Hazan tek kaşını kaldırıp kızına imayla bakınca, "Her yeri kanasa ve canı çok acısa gene etmez misin? Çok canı yanar hâlbuki o zaman..." diye, onun ufak vicdanını etkilemeye yeltendi.

Ecrin gözlerini devirip, maviş gözbebeklerini süzdürerek kirpiklerinin arkasına saklayıp annesine baktı. "Ben de öyle tahmin etmiştim, edersin sen... babana kıyamazsın!" deyince, Ecrin onun gözlerine irileşerek baktı. *"Babası!"* Bu kelime kulağına çok tuhaf gelmişti.

"Düşün ki Demir düştü, kalbi kanıyor ve yaralı, ona yardım edersin değil mi?"

"Ederim ama birazcık, çok az ederim... O da ağlamasın diye. Yoksa bana ne, etmem ki, hem de hiç! Ama Alpay dayım dedi ki Meriç'e, 'Erkekler ağlamaz' o zaman etmem... ağlamayınca canı yanmamıştır demektir değil mi?"

Hazan yatağa yaklaşıp oturdu. Sırtını da yatağın başına dayayınca, kollarını yavrusuna açtı. Ecrin alışkanlığın verdiği rahatlıkla sığınıp, dizlerine oturdu. Sıcacık kucağının içine, bir kedi gibi pustu. Başını annesinin göğsüne koydu. "Ecrin sen böyle davranınca, Demir'in kalbi çok acıyor, hani senin ufak sarı balığın öldüğünde kalbin acımıştı ya, işte öyle canı çok acıyor. O çok üzgün annem, bu onun suçu değildi, elbette ki senin de değildi." *"Of! Allah'ım tüm suç benim"* diyemedi... "Şimdi sana anlatamam ama büyüyünce hepsini anlatacağım." Ellerini saçlarına götürüp kızının saçlarını şefkatle okşamaya başladı.

"Ben büyüdüm anne, bana şimdi anlat, bak ben abla oldum."

"Daha o kadar büyümedin, şimdi değil."

"Ama sen büyüyünceye kadar unutursun, unutmadan anlat."

"Unutmam, onları hafıza bankasına kilitledim merak etme." Saçlarına ufak bir buse koydu. "Onunla konuşacak mısın tatlım?"

İki gün sonra Ecrin verandanın kıyısına oturmuş, ellerini çenesine koyup, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Bakışlarını ağacın olduğu yere bahçeye çevirmiş, rüzgârın hafifçe sallandırdığı salıncağa büyük bir dikkatle bakıyordu. Sanki uzaktan o salıncağa bindiğini

seyrel ediyor gibiydi. Demir omzunu verandanın kapısına dayamış bir eli cebinde, diğer elinde kahve kupası, gözlerini kırpmadan kızına bakıyordu. İki gün olmuştu! Kocaman iki gün! Ona istediği salıncağı yapmıştı, ama ona binmek bir yana yanına bile yaklaşmamıştı. Orada oturuyor, öylece boş boş bakıyordu. Onunla da konuşmamıştı. Sanki o neşeli dilini kediler yemiş, gülen gözlerinin ışığı sönmüştü. Tüm gün kuşunu yanına alıp verandada oturuyor, sadece onunla konuşuyor, onlar gelince de susuyordu. Hazan'la da mesafeli davranıyordu. O bıcır bıcır sesi yoktu sanki. Başını yana çevirip kahvesinden bir yudum aldı.

"Benimle bir daha konuşmayacak..." Mahzunluğun sardığı derin bir iç gerip, ıstıraplı mutsuz bakışlarını denize çevirdi. Hazan ellerini göğsünün altında bağlayıp, bakışlarını kızına çevirmişti. "Konuşacak. Sadece zamana ihtiyacı var. Hazmetmeye çalışıyor. Bu olanlar onun için çok ağır. Şuana kadar hep tek ebeveynli olarak yaşadı ve şimdi bir babası olduğu öğreniyor, hem kendini hem de bizi sorguluyor. Korkuyor Demir, sana yaklaşmaktan, seni kaybetmekten çok korkuyor. Kendine bir koza ördü, kanatlarının oluşacağı günü bekliyor... Yakında olur, kanatları açılıp uçar merak etme. Benim kızım fazla küs kalamaz, hele sana asla. Sana ne kadar bağlandığını fark etmiyor musun? Bu onun için çok ağır biliyorsun, biraz zaman... Her şeyin ilacı olacak tek şey bu... Zaman!" Demir bakışlarını ona çevirince, Hazan derince bir nefes aldı. "Sanırım artık dönsek iyi olur, hem ona da iyi gelecek bu."

OTUZUNCU BÖLÜM

Dirseğini cama yaslamış, bir eli direksiyonda, arada sırada aracın dikiz aynasından kızına bakıyordu. Araba koltuğuna iyice pusmuş, elini çenesine koymuş sessizce oturuyordu. Gözleri büyük bir kişi gibi girdaplarda dolanıyor, yüzünde hafif bir hüzün, bakışlarında tutuklu kırgınlıklar vardı. Hayal kırıklığı okunuyordu masum yüzünden.

Gelirken ki arabayı coşturan, mızıldanmaları ve neşesi yoktu. Bağıra bağıra söylediği şarkılar da yoktu, söylemiyordu. Resim yapmıyor, bir şeylerle ilgilenmiyordu. Onun bu hallerine alışık değildi babası, onun kızı hep gülümserdi, hep gülücükler dağıtırdı hayata... Onu bu hale getirdiği için kendinden nefret ediyordu. Meleğinin gül yüzünü soldurmuştu. Sürekli soru sormuyor, yoldaki arabaları sayıp iyilerini kendine seçmiyordu. Şaşırdığı şeyleri bile umursamıyordu. Ecrin gözlerini camdan ona çevirip dalgınca bakınca, babasıyla göz göze geldiler. Demir onun özlediği boncuk tanelerini görmenin mutluluğuyla tebessüm etti fakat Ecrin başını yere eğip bakışlarını ondan çevirirken, gene her zamanki yaptığı gibi dudaklarını burukça bükmüştü. Yol boyu kimseden çıt çıkmadı, zaten konuşarak aradaki gerginliği artırmak istemiyordu kimse. Hazan da çok dü-

şunceliydi. Başını arabanın koltuğuna yaslamış, sessizce duruyordu. Demir soru sorarsa cevap veriyor, sormazsa susuyordu.

Arabayı evin sokağına soktuğunda, Hazan başını yana kıvırıp aynadan kızına baktı. Uyuya kalmıştı yavrucak dışarıyı izlerken, kucağında yol boyunca bırakmadığı kuşunun kafesi duruyor, uykulu hâliyle bile sıkıca tutuyordu. Oysa yol boyu koltuğa bir koyup, bir almış, tüm sıkıntısını onunla gidermişti. "Bizim yanımızda onunla konuşmuyor ama ona iyi bakıyor, baksana gene kucağında" diye gülumsedi kırgınca Demir, arabayı evin önüne çekerken Hazan derince bir nefes alıp evine baktı.

"Geldik!" dedi duru bir sesle. Sanki bir şey söylemek ister gibi söylemişti bunu.

Demir direksiyonu kaldırımın kenarına kırıp, ustaca bir manevrayla aracı yaklaştırdı. Hazan emniyet kemerini çözdü. Bakışları dışarı kaydı. Evin kapısı açıldı ve Ebru kucağında bebeğiyle dışarı fırlayıp, bahçe kapısına yöneldi. Gözleri özlemle bakıyordu arabadan onlara.

Demir arka kapıyı açıp içeri uzandı. Önce kızının kucağındaki kafesi usulca aldı, Hazan'a uzattı. Ardından onu uyandırmadan emniyet kemerini çözdü. Hazan aracın kapısını tutarken, Demir kızını usulca kucağına aldı. Sıcacık bedenini sarmayı özlemişti. Bu anı elinden geldiğince uzatmak istedi. Kaç gündür ona sarılamıyor, kokusunu içine çekemiyordu. Bunu fırsat bildi, o cennet kokusunu doyasıya kokladı. İçine sokasıya sarılsa da doymuyordu, yavrusuyla vakit geçirmediği zamanları, zamandan saymıyordu artık... Eğer kollarını biraz daha sıkarsa kesin canının acısıyla uyanacaktı. Ne yapsın ki çok özlemişti! Ufak kolları kendiliğinden, uyku sersemi hâliyle mırıldanarak boynuna dolanmış, düzenli nefesi boynuna ılıkça vuruyordu. Narin bedenini kucağında tutunca daha bir içi buruluyordu, kalbinde büyütesi geliyordu.

Hazan bahçe kapsına yönelip ablasına kollarını açarak yürüdü. "Ablacığım" dedi derinden gelen bir sığınma içgüdüsüyle. Son olanlardan sonra sadece birilerinin limanına demir atmak, fırtınadan en az hasarla kurtulmak istiyordu. Ebru tek elinde oğlunu tutarken diğer eliyle kardeşinin boynuna sarıldı.

"Hazan'ım nasılsın ablam iyi misin?"

Hazan geriye çekilip bakışlarını ablasının kucağında beyaz teniyle, üzerindeki mavi çıtçıtlısıyla, zeytin tanelerini andıran gözleriyle bakan yeğenine çevirip kucağına aldı. Meriç kollarını sallayarak sevinirken, "İyi değilim abla, hem de hiç iyi değilim, biliyorsun konuştuk seninle bunları telefonda!"

Meriç'i iki ekiyle kavrayıp karşısında kaldırarak sevgiyle baktı. "Teyzoş, sen mi geldin bana. Beni görmeye mi geldin meleğim? Sen beni karşılamaya geldin o yumuk gözlerinle." Beyaz tombik yanaklarına dudaklarını gömüp, koklayarak mis kokusunu içine çekti. Meriç hemen fırsat bilip saçlarına daldırdı ellerini, ona güle-rek bakıp ağzının içinde anlamsız cümleleriyle mırıldandı. Önünde gözüken iki dişiyle, tam bir pamuk şeker gibi yemelik duruyordu. Hazan, Demir'in kızını uyandırmamaya dikkat ederek kapıdan içeri girdiğini görünce ablasına baktı. O da onlara bakıyordu.

"Nasıl peki, kabullenebildi mi?"

"Nasıl kabullensin abla, o kadar zor ki! Bunu düşünürken böyle olacağını bilseydim hiçbir zaman saklamazdım yavrumdan bunları. Görsen, günlerdir onunla konuşmuyor, bana karşı da hep mesafeli davranıyor. Ufacık aklıyla neler düşünüyor, neler yapıyor bilemiyoruz! Sadece ihtiyacı olduğu sürece konuşuyor. Sürekli boynuma atlayıp saçlarımı koklayan, kucağıma tırmanan kızım sanki kaç gündür yok. Hep düşünceli ve somurtuk, bugün biraz buraya geleceğiz diye yüzü güldü o kadar."

Hazan içeri girince kapıyı kapattı. "Size yemek hazırladım, baban da yukarıda gözleri cama takılı kaldı, yazık çok özlemiş sizi." Ebru oğluna uzanınca Hazan onu geriye çekip vermedi. "Kusura bakma, ben onu çok özledim biraz sevip sakinleşmem lazım, kokusu daha şimdiden beni sakinleştirdi baksana, antidepresan doğurmuşsun bana." Meriç'in yanağına kocaman bir öpücük koyup, "Dişleri çıktı mı gene?"

Demir kızını odaya yatırıp salona geçmişti. Ebru, babası ve Alpay oturuyorlardı. Babası ve Alpay onu görünce ayağa kalkıp hareketlendiler. Kerem Bey oğluna kollarını açıp sarıldı. Baba şef-

katıyle sırtına vururken, "Üzülme oğlum alışacak, o çocuk çabuk atlatır." Bakışlarını kanepede oturan dalgın gelinine çevirip, "Asıl zor atlatan büyükler oluyor, yıpratma kendini bunların olacağını biliyorduk, biraz daha sabret" dedi kulağına kısıkça.

Demir babasının gözlerine üzgünce baktı. "Biliyordum ama bu kadar ağır olacağını düşünmüyordum."

Kerem Bey karnını sarsarak güldü. "İşte şimdi baba gibi konuştun evlat, şimdi anladın mı ben sana kızarken bile nasıl seviyorum. Kocaman eşek sıpası olsan da bu değişmiyor!"

Demir, Alpay'la da tokalaştı. Alpay tekli koltuğa geçerken, Demir Hazan'ın yanındaki kanepeye geçti. Kerem Bey Hazan'a bakıp, "Tatil nasıldı, eğlendi mi benim Kumru'm? Hoşun gitti mi oralar, sesi nasıl da neşeliydi telefonlarda, belli çok eğlenmiş olmalı."

Hazan babasına bakıp kırıkça gülümsedi. Onun laf açıp ortamı ısıtmak istediğini anlayışla karşıladı. "Güzel geçti. Aslında ilk günler o kadar sevinçliydi ki, sonraki birkaç gün zaten denizden hiç çıkmadı neredeyse. Sürekli kumsalda dolaşıp, ilk defa gün boyunca kumlarla dilediği gibi oynadı. Bir sürü fotoğraf çektim size gösteririm sonra, henüz bilgisayara atmadım, onu evde unutmuşuz."

"Dede!"

Kerem Bey başını torununa çevirdi. Ecrin uyanmış dudaklarında esnemesi, gözlerinin kıyıları hâlâ mahmurca bakıyor, yanağında yastığın izi duruyordu. Yaşlı adamın gözleri dolarken, o daha yerinde kalkmadan, Ecrin ona koşarak gelip kucağına zıplayarak kollarını boynuna doladı. Dedesini çok özlemişti. Kerem Bey gözleri dolu dolu Kumrusuna sarılıp kokusunu içine çekti.

"Ben seni çok özledim dede, tombik göbeğini de. Keşke sen de gelseydin, biz çok eğlendik orada! Neden gelmedin?"

Kerem Bey torununun kafasını geriye çekip doyasıya bakmak istedi ufacık suratına. Güneşten beyaz teni kumrala dönmüş, burnunun üzerinde hafif güneş lekeleri oluşmuştu. Annesiyle, babası da farksız değildi ondan, belli ki tatil amacına ulaşmıştı. Ecrin'in gözleri parlayarak dedesine bakarken, Ebru yaklaşıp, "Dedeyi gördün bizim pabuç dama, değil mi Kelebek?" Ecrin dedesinin yanağından

suluca öpüp kucağından zıplayarak indi. Teyzesinin boynuna atılıp sarılırken, "Hiç de değil teyze, ben sizi de çok özledim."

Bakışlarını Alpay'ın kucağındaki kardeşine çevirdi. Meriç çıngırağını sallayıp oynuyordu. "Ama en çok Meriç'i özledim. Ben onu bir daha yanımda götüreceğim. Burnum acıdı onun yüzünden, hep kokusu geldi içime biliyor musun?" Teyzesinden sonra Alpay dayısını da öpüp Meriç'i kucakladı. Ufak kollarını onun boynuna sarıp, yanaklarını zorla öpmeye çalıştı. O bebeği sevgiyle sıktıkça, Meriç onu ittirip geriye gitmeye çalışıyor, sıkıntıya gelemiyordu. Ama gözlerini de ondan ayırmıyordu gülerek...

"Sen beni özlemedin mi Meriç? Oysa... ben seni çok özledim, bak sana ne göstereceğim, biliyor musun benim kuşum var? Onu bana Demir verdi. Çok kötüydü kanadı kırılmıştı sardı, iyileşince kafese koyduk benim oldu. Artık onun bir ailesi var, annesini özlerse annesi de onu özlerse gelip alacak. Babası onu arıyormuş Demir öyle söyledi. Babalar bebeklerini bırakmazmış, ama ben onun sahibi oldum annesi gelene kadar..."

Hazan ve Demir kızlarına baka kaldılar. İki gündür ağzım bıçak açmamıştı, onlarla hiç konuşmamıştı, fakat şimdi dilleri tatlı bir meltem gibi esip, her yanlarını kuşatarak sarmıştı. Allah'ım o tatlı dillerini, geveze çenesini nasıl da özlemişlerdi... Demir kızına bakışlarını odaklayıp, gözlerini hiç kırpmadan bakarken, Hazan gözleri dolmuş vaziyette ellerine bakıyordu. Ağlamayacaktı. Kaç gündür susmuş dili, şimdi tatlı bir gevezelikle açılmıştı ve bu anın tadını çıkaracaktı. Ama onlara değildi bu sohbet tabii... Olsun, sonunda konuşmaya başlamıştı ya, o da yeterdi.

Ecrin biraz daha Meriç'le oynayıp tekrar dedesinin kucağına geçti. Gece boyunca da oradan bir daha kalkmadı. Hazan bir ara Meriç'i kucağına almış, o sırada Ecrin su istediği için onu yanında oturan Demir'e uzatmıştı. Demir daha önce kucağına hiç bebek almamıştı ki! Gözleri irileşerek, bir bebeğe bir de Hazan'a bakıp yerinden hiç kıpırdamadan durmuştu. "Ben onu alamam zarar veririm ona, bir yerini kırarım" demişti gayriihtiyari. Hazan bebeği onun kucağına hiç aldırmadan bırakıp, "Talime başla, al!" diye hafif bir

tebessumle sırıtarak mutfağa yönelmişti. Demir dizlerinde oturan kıpır kıpır bebeğe tedirginçe bakıp, sanki kucağında nadide bir Çin vazosunu tutuyormuş gibi dikkatle tuttu, sanki kıracakmış gibi nefes bile almıyordu. Kocaman ellerini onun ufacık beline koymuş ve bebeğin bedeni ellerinde neredeyse yok olmuştu. Meriç onun yüzüne hapşırıp, elini yumruk yapıp burnunu kaşırken, Ebru kahkahayı basmış, Demir de kaşlarını çatmıştı. "Anasının oğlu ne olacak" demeyi ihmal etmemişti yüzünü silerken. Bir taraftan da gözlerini kısıp bıyık altından gülüyordu.

Hazan çaydanlığın içine kaynamış suyu dökerken, Ebru kollarını göğsünde bağlayıp bakışlarını ona çevirdi.

"Eee! Yediğin içtiğin senin olsun, gördüklerini, duyduklarını unut, olanları anlat!" diye direk sabahtan beri merak ettiği, sormak için zaman kollayıp, kıvrandığı konuya bodoslama dalışa geçmişti. Hazan'ın elindeki çaydanlık kısa bir an titreyince, sıcak su tezgâha taşmıştı.

"İyi geçti dedim ya abla..."

"Bunu anladım da?" dudağının kenarını kıvırıp, "Asıl konuyu hâlâ kavrayamadım!" dedi gözlerini kardeşine dikip. Hazan başını omuzlarının üzerine yıkıp ona baktı. "Hangi konu?"

"Hazan benimle oyun oynama." Kardeşine yaklaştı. "Bak bakıyım sen bana?" Hazan çaydanlığı ocağa koyunca yönünü ona dönüp, bakışlarını gözlerine kaçamak bir şekilde çevirdi. Ebru bilmişlikle burnunu kıvırdı.

"Bunun olacağını adım gibi biliyordum. Bak dediğim çıktı işte. Beyzade seni gene bir güzel kandırdı. Aferin sana. Sen böyle devam et. Oh, beyimiz yapsın etsin, sonra da sefasını sürsün. Yaptıkları yanma kar kalsın, döndüğünde bir yuva bir de kolaydan evlat sahibi olsun vay be... Ne güzel dünya (!)" dedi, ellerini göğsünden çözüp kızgınca sallayarak yanına bıraktı.

"Abla bir şeyin değiştiği falan yok, sadece olacak olanlar oldu o kadar." Dudağının kıyısını dişleyip, ellerini önünde bağlayarak parmaklarıyla oynamaya başladı. "Beni utandırıyorsun, bakma... Öyle şeyler de söyleme."

"Hayır, Küçük Hanım... Senin aklını başına getirmeye çalışıyo rum, gene leylaya bağlamadan kendine gelmeni istiyorum. Sana el atmak şart oldu. Belliydi zaten telefondaki sesinden... Ne çabuk u nuttum olanları? Sen unutmuş olabilirsin ama ben hâlâ unutmadım. Hani senin ağlayarak uykularından uyandığını, her gördüğün adam a samp heyecanla bakışlarını, kıyılarda köşelerde gizlice ağlamaları nı ben hâlâ hatırlıyorum, bak, sen nasıl unutuyorsun ben bunu ise hiç anlamıyorum!"

Hazan omuzlarını düşürüp buğulanan bakışlarını ablasına çe virdi. "Nereden biliyorsun unuttuğumu? Nasıl unutabilirim, abla? Sen beni gördün, ben beni yaşadım! Sen hiçbir şey bilmiyorsun, i çimin nasıl yandığını bilmiyorsun. Bana her dokunduğunda içim giderken, kendime savaş açıp nasıl yaralar aldığımı... Bana sarıl masını isterken, dokunduğu an aklıma gelen şeylerle tıksındığımı, gözlerini kaçırdığında neler düşündüğünü meraktan çıldırdığımı, her telefonda, her mesajda birileri mi var diye düşündüğümü bil miyorsun!"

Yanağına gözyaşları sıralanırken, yutkunarak nefesleri kesildi. "Gözlerimi kapatıp nefesini hissedip rahatlarken, yanında yatıp ka ranlığın içine tam huzura kendimi bırakırken, o kadının suratının zihnimde nasıl bir dehşetle çizildiğini bilemezsin. Siz hiçbir şey bil miyorsunuz. Ben ölüyorum abla... Bana her dokunuşunda kendimi kaybedip onunla bir olurken, sonrasında kendimden nefret ederken buluyorum... Kızım babasına küs, bana karşı mesafeli. Sevdiğim, uğruna öleceğim dediğim adam, aslında nefret ettiğim öldürmek istediğim adam! Ben iki bıçak arasında parçalanıyorum görmüyor sunuz. Dayanamıyorum, içimdeki benle savaşmaktan yoruldum." Sesi biraz daha fazla çıktı. Gözleri daha da sert baktı. "Siz hep eleş tirip duruyorsunuz. Ben, abla ben..." derken göğsünü dürttü. "Ben ne yaşıyorum bilmiyorsunuz. Ağlarken gülmeyi kolay sanma, bak ben yalandan bakamayan ben, şimdi Oscar'lık oynuyorum size gör dün mü?"

Ebru duyduklarıyla sarsıldı. Eleştirmek kolaydı. Yaşamak ise zor, onun yeniden acı çekmesini istemiyor, zarar gelmesini engelle

meye çalışıyordu. Oysa amacı sadece buydu. Kollarını kardeşinin boynuna dolayıp kendine çekti. Hazan ablasının beline sarılırken, günlerin birikmişleri yanaklarından akıp omuzlarında hıçkırıklarıyla buluştu. Sessizce sarılıp dakikalarca öyle durup ağladı.

"Ah, abla! Bu nasıl bir sınavdır böyle? Tek sorusuna bile cevap veremeyen ben, boş kâğıtlarla boğalıyorum. Kızım günlerdir doğru düzgün yemiyor, içmiyor hatta az öncesine kadar konuşmuyordu bile. Ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ben... ben olmaktan yoruldum."

Ebru kollarını sıklaştırdı. Kulağının dibine şefkatle mırıldandı. "Tamam, bir tanem, ben bilemedim özür dilerim. Sen sakin ol biz yanındayız senin, sen ne yaparsan... nasıl karar verirsen sorgulamam artık, özür dilerim..."

"Abla ben ne yapacağım?"

"Bunu bir tek sen bilebilirsin tatlım. Biz bilemeyiz aklından geçenleri. Senin de dediğin gibi, bunu sen yaşıyorsun. Unutma, hep yanında olacağız merak etme..."

Meriç, Demir'in parmaklarını diş kaşıyıcısı kauçuk niyetine kullanınca, genç adam ellerini yıkamak için yerinde kalkıp lavabolara yöneldi.

Ebru kardeşinin yanaklarını kurulayıp gözlerinin içine baktı. "Sen hep güçlü oldun, ben bile bazen yıkılıp düştüm, ama sen hep ayakta kalmayı başardın. Bak sen de diyorsun, babasıyla iyi anlaşmış, geçecek onlar barışacaklar." Hazan başını salladı. "Evet, barışacaklar onlar baba kız." Gözlerinden yeni inciler yuvarlanırken, gözleri buruldu. "Ya ben abla, ben nasıl dayanacağım? Ne çektiğimi bilmiyorsun, nasıl bir arafta kaldığımı, için için yandığımı bilmiyorsun. Aklımla kalbimin, beynimle irademin nasıl çatıştığını, her bir yakınlaşmanın sonunda harabeye dönen ruhumu görmüyorsunuz ki!" Yutkundu. "Abla ben de hiçbir şey kalmadı, tükeniyorum artık... Her şeyi düşünürken, hiçbir şey olmuyorum, düşüncelerimle çatışıyorum. Yoruldum, sadece sığınacak bir liman, tutunacak bir dal arıyorum artık, sadece biraz huzur..."

Demir kapının girişinde duyduklarıyla kalakaldı. Aslında niyeti dinlemek değildi ama onun içini böyle rahatça dökmesi, duygula-

[illegible] etmesi... İçine dokunmuş, bedenine paslı hançerler gibi [illegible] başlamıştı. Hepsini duymamış son kelimeleri işitmişti. [illegible] bile bedenini sarsmaya yetmişti. Onu nasıl ikna edecekti bilmiyordu ama çabalayacaktı, bunu şimdi daha iyi anlıyordu... Lavabolara yönelip ellerini yıkamaya gitti.

Hazan kapının girişinden hızla giden arabaya el sallayıp dış kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde Demir merdivenin başında ellerini cebinde ona durgunca bakıyordu. Gözleri durgun görünüyordu ve aynı zamanda düşünceli. Ne düşündüğünü bilmiyordu ama şu anda ikisinin de ortak düşünlerinin konuları olduğunu anlayabiliyordu.

Merdivenlere yönelip yanından geçerken, "Ben kahve alacağım canım yok, sen de ister misin?" diye sordu. Demir onun ardından merdivenleri çıkarken kolunu kaldırıp saatine baktı. "Saat gece yarısını geçiyor dokunmasın sonra!"

"Ürküm yok ki kaçsın. Sen istiyorsan gidebilirsin evine, ben içeceğim biraz daha!" dediğinde mutfağa yönelmişti. Demir arkasından mutfağa geçti. Aklında kalan tek kelime ise. 'Gidebilirsin.' Hazan su ısıtıcısının düğmesine basarken genç adam ona yaklaştı. Kızdan çenesini ve sesini kontrol edemeden, "Korkuyorum galiba gene!" dedi biraz kızgınca...

Hazan tezgâhın üstündeki meyve tabaklarını toparlarken durmaksızın durdu. "Hayır." Tabağın içindekileri çöpe sıyırdı. "Tatil bitti bilmem farkında mısın?"

"Ne olmuş bitmiyse?"

"Bunları daha önce konuşmuştuk. Daha en başından!"

Hazan tabağı tezgâha bırakıp ellerini üzerinden çekmeden başını adama çevirdi. Kırılgan gözleri onun gözleriyle buluştuğunda diğer mavi gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "Demir bu şekilde gelip gitmen mesele değil, sonuçta kızını görmeye geliyorsun ama geceleri burada kalmayı düşünmüyorsun her hâlde! Eğer aklında böyle bir düşünce varsa, bunu derhal aklından at. Sana söylerim. Daha en başından anlatırım. Tatil bitince her şey eski hâline dönecek. Eski yaşamımıza!"

Tabağı bulaşık makinasına atıp kapağını kapattı. Ellerini lavaboda yıkarken, Demir otkesi burnunda yaklaştı. "Ne yani! Sen... sadece tatille mi kısıtladın bunu? O zaman bir süre de evinde tatil yapacaksın, bildiğim kadarıyla bir gecede hamile kalma ihtimalin yüzdelerde değil mi?" dedi, gözleri kuduruksa kızgın baksa da dudaklarının kıvısı gülmekle kızmak arasında bocalamıştı. Bakışları genç kadını ateşe düşürüyordu. Sesi de boğuk çıkmaya başlamıştı.

Hazan onun söylediklerivle biraz kızarsa da, kendini çabuk toplad. Temkinli davrandı. "Biliyorum... Bunu söylemene gerek yok, fakat sen de şunu bil... Burası eski mahalleler gibi nezih bir semt, milletin dilene düşmek istemiyorum." Demir kaşının birisini kaldırdı. "Seninle biz boşandık Demir!" dediğinde sesi kendiliğinden suçlayıcı yankılanmıştı. "Sence burada kalman doğru olur mu? Onların hakkımda ileri geri konuşmasını tabii ki istemiyorum. Benim bir kızım var, sen de bu konularda hassas olsan iyi olur artık. Yarın ileride dengesizin biri çıkar karşısına saçma sapan bir şey söyler, ya da bana imada bulunur, bunu kaldıramam. O yüzden uzak kalalım, yani bebek haricinde. Zaten o olunca da bu konuyu ayrıca düşünmek lazım... Belki taşınmayı gündeme alırım" dedi bakışlarını ondan kaçırırken. Allah'ım, yanakları fena hâlde yanmaya başlamıştı. Ellerini kurulayıp mutfak dolabının sağ kapağını açarak içinden kupa çıkardı. Başını omuzlarının üzerine devirip, "Kalıyor musun kahve içmeye, gidiyor musun?" dedi duru bir sesle.

Demir ellerini ceplerine koydu. Geniş omuzlarını silkeleyip, "Eğer kovulmamanın yolu kahve içmekse, kalıyorum" dedi. "Uykumu kaçırma pahasına bile olsa..!" Dudağının kıyılarım hafifçe hareket ettirip isteksizce sarstı.

Hazan Demir'e kahve kupasını uzattı. Bakışlarını mutfağın balkonuna açılan kapısına çevirdi. Yönünü oraya dönüp yavaşça yürüdü. Rüzgârın havalandırdığı tül yüzüne savrulunca, eliyle kenara çekip dışarıya adımını attı. Gecenin ılık havası yüzüne vurup, ılık meltemi yanaklarını yaladı. Gözlerini uzaktaki deniz manzarasının koyuluğuna çevirdi. Evi sahile birkaç sokak yukarıda kalıyordu. Ufacık, eski, iki katlı ahşap yapını çok kibar bir evdi ve çok seviyordu.

Ev ufaktı fakat arka bahçesi evden büyüktü. Bir de verandası vardı, tabii onun en çok sevdiği yer olarak... Balkonu da boş araziden denize bakıyordu. Yani kısmen...

Demir yanına gelip balkonun korkuluklarına kalçalarını yasladı. Bir süre hiç kıpırdamadan orada kaldı. İkisi de konuşmadan kahvelerini içmeye başladılar. İnatçı yanı gene ağır basmıştı sevdiğinin, sonsuza kadar böyle kalmayacaklardı ya, buna niye direniyordu ki anlamıyordu! Artık her şey olmuş ve bitmişti! Başka çıkar yoktu, yolun sonu mubahtı. Bu saatten sonra ne olmasını bekliyordu! Verdiği sözlerden geri dönmesini mi?.. Asla... Onları tek başına bırakıp kendi hayatlarım yaşamalarını izlemeyi mi, bunu asla bir daha yapmayacağını ne zaman anlayacaktı. Yönünü Hazan'a çevirdi. Kupasından bir yudum alıp, kahvesini göğsünün hizasında tuttu.

"Sen kibarca bana git diyorsun yani? Tamam, bunu denerim ama tatil bitti diye bir şeylerin değişeceğini sanıyorsan yanılıyorsun? Seninle yeni başladık... Sıfırdan, daha emin adımlarla ve daha kuvvetli bir biçimde, bu sefer yıkılmasına izin vermeyeceğim..." Hazan başını yana çevirip gözlerini ona odakladı. Yanağını içeriden hafifçe dişledi. Bu yeni durumu hazmetmeyi ve ona alışmaya çalışıyordu.

"Sana daha önce de söyledim bu Rus ruleti değil. Demir, ben hayatımı ihtimaller üzerine kurmaktan çoktan vazgeçtim. Hayatımın kalanını ihtimallere dayanarak riske atamam. Paradoks yapma kâfi!"

Demir kahvesinden birkaç yudum daha alıp onun konuşmasını bekledi. "Eğer istediğin buysa çok beklersin. Bütün gece burada bekleyip sana dokunmasam da, bir ömür beni kendine sürgün etsen de benden kurtulamayacaksın. Bunu anlaman için ne yapmalıyım. Bebek bahane falan değil, ben seni sadece bebek için istemiyorum ki! Senin aksine, seni sevdiğim için istiyorum ve kalbinde ben olduğum sürece oradan gitmeyeceğim. Galiba bu dünyadan sonra ahirette de bana katlanmak zorunda kalacaksın. Maalesef!"

"Buna kim karar veriyor? Hangi hakla sevgime emir telkin ediyorsun?" Gözleri hırçınca parladı. İnatçı çenesi gene yukarı kalkmıştı. "Ayrıca ben seninle açık konuştuğumuzu düşünüyordum!" Demir gözleri hafifçe süzüldü. Hazan devam etti, "Sence oradan

hangi dille konuşuyor gibi duruyorum? Anlatımım da bayağı iyidir aslında, ama sana gelince kendimi uzaylıca konuşmuş gibi hissediyorum. Beni dinle artık! Demir duy beni!"

"Ne tesadüf! Bir süredir ben de senin farklı bir dilde konuştuğunu fark ediyordum zaten. Olsun. Aşkın lisanı bir, anlaşacak bir yol buluruz sen canını sıkma. Ayrıca beni duymayan biri olarak, feryat etmek nasıl!" dedi gözleri gecenin içinde yıldızlar gibi ışıldayıp sönerken. Hazan dişlerini kızgınca sıktı. Çıldıracaktı. Delip geçici bakışları, mavi gökyüzünde berrak kalmış ufuk gibi, güneşin bulutları yarıp arasından süzülmesi gibi sert bir ışık huzmesiyle belirdi. Ve bu ışık genç adamın gözlerini aldı. Kızgınken ne kadar tatlı olduğunu bilseydi, bir ömür ona kızmaktan vazgeçerdi kesin.

"Bazen konuştuklarını ciddiye alasım geliyor, ama neyse ki senin bu boş lakırdılarını ciddiye almamayı öğreneli çok oldu." Demir'in gecenin karanlığına saklanmış kalender yüzünün bir kısmı, ona rüyasında gördüğü serap gibi gelmişti.

"Boş lakırdıları terk edeli çok oldu..?" diye, dediğini tekrar etti adam.

"Hâlâ çocuksun, hiç büyümeyeceksin değil mi? İşin gücün haylazlık, oyun, kazanma tutkusu."

Demir ona yaklaşıp yüzüne usulca sokuldu. "İnan bana amacım bu olsaydı sıkılır pes ederdim. Ancak değil. Biliyorsun amaç belli. Erkekler hep çocuktur aşkım, bunu sen söylerdin unuttun mu?"

"Ben çok daha farklı şeyler de söylerdim, sen de bunu unuttun galiba... Sen hiç büyümeyeceksin Demir ve ben senin dadın değilim beyzade. Bir tanesi yeterince uğraştırıyor beni." Demir'in gözlerinin içi güldü. Dudakları çarpıkça kıvrıldı köşeye. "İyi işte, birisini de biz yapacağız, diğeri de ben olacağım, bir de kuşumuz var artık, bayağı büyüdük bir anda bak... Çok çocuklu bir kadın oldun Hazan Hanım. İşin zor!"

Hazan yüzünü diğer tarafa hırçınca çevirdi. Bu adamın arsızca söyledikleri neden içini tuhaflaştırıyordu. Hâlbuki bu günkü aldığı karara sadık kalacağına kendine söz vermişti. Ama şimdi konuştuğu şeyler içini harekete geçiriyordu. Demir, Hazan'ın ne düşündüğünü

...kitap gibi yüzünden okumaya çalışıyordu. O güzel yüzünden ...eğince bulutlarının kararmaya başladığını fark edince, genç ...kapasına uzanarak aldı. Hazan ona kaşlarını çatarak bakar... o elindekileri mutfağa götürmeye başlamıştı bile.

"Demir... ne yapıyorsun?"

Demir kupaları tezgâha bırakıp yanına geldi. Hazan'a vaklaş omuzlarını kavrayıp yönünü çevirdi. Ellerini beline sarıp sırtını göğsüne yasladı ve başını aşağı eğdi. O kıpırdanmaya başlayınca, "Hişşt... Sadece biraz yalnızlığın ve senin varlığının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Çok özledim seni, sadece böyle duralım, kocaman dünyada tek kalmışız gibi... Söz seni zorlamak yok."

Hazan, beline dolanıp, karnında papatya gibi açılan ellerini itti. "Bunu yapamazsın sana söylemedim, komşularım görürse yanlış anlarlar. Avuç içi kadar ver lütfen biri görecek." Endişeyle etrafa bakındı. Ivi bari görünürde kimsecikler yoktu. "Demir..." dedi inler gibi çaresizce... Demir dudaklarını onun saçlarına sürtüp tenine dokundurdu yumuşacakça, kokusunu içine çekti. "Sanırım yapabilirim ve daha fazlasını da yaparım emin ol." Onu iyice kendine çekti. "Seni itiraz edemeyecek hale getirene kadar zorlarım susmazsan."

Ah bu tatlı tehdit nasıldı öyle! Hazan gözlerini kapattı, onun sıcaklığını hissederken, sırtını onun sert göğsüne yaslayıp keyfini çıkarmaya başladığının farkında değildi. Kendi nefesini tutarken, onun nefesinin tenine vurmasıyla heyecanlandı. Sık sık nefes alıp vermeye başladı. Göğsü hızla inip kalkıyor, aşka davet ediyordu. Bunu Demir de fark edip göğsünü tutarken yumuşakça, okşamıyordu sadece avucunda kalp atışlarını hissediyordu. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Bu kalp benim için atıyor Hazan'ım. Nefesi hızlandı, sen de benim düşündüğümü düşünüyorsun biliyorum."

"Öyle mi diyorsun! Belki, sadece nefesim daralmıştır, çok sıktığın için, belki de pis hava daraltti, astım başlamışta olabilir bende, ne biliyorsun?"

Demir'in kobalt mavisi gözleri parladı sinsice, "Bence sen de benim düşündüğümü düşündüğün için böyle derinden soluyorsun ve itiraf etmemekle kendini kurtaracağını sanıyorsun." Elleri yavaş-

ça aşağı kaydı. Gömleğinin kıyısından once düz göbeğine değdi ve biraz oyalandı. Hazan yay gibi gerilirken onun parmaklarının sinsice yaptığı hareketlerle hafifçe titredi. Demir onun ürpermesini hissedince, elini yavaşça yukarı tırmandırdı. Göğsünü avuçlayınca ve hafifçe okşamaya başlayınca, Hazan gözlerini ansızın açıp kollarından hızla çıktı... Üzerini düzeltmeye çalışıp, "Sen... Sen çıldırmışsın birisi görecek... Burada... beni baştan çıkaramazsın" dedi nefes nefese, kaidesizce konuşarak.

"...Yani, seni batan çıkardığımı kabul ediyorsun!"

"Ha... Hayır" dedi inadına da omuzlarını sarsarak. "Sadece komşular..."

Demir bakışlarını etrafta gezdirdi. "En yakın ev kaç metre ileride Hazan ve balkonun lambası yanmıyor." Hazan gözlerini yola çevirdi. "Ama sokak lambası yanıyor!" Demir biraz daha yaklaştı.

Gözlerini gözlerine, içinde saman yıldızlarını vaat ederek odakladı. İçi titriyordu bakarken genç adamın ve genç kadın bunu görebiliyordu tüm çıplaklığıyla. Onun yoğun bakışlarının altında ezilirken ruhuyla, karnına hafif bir sızı giriyor, ayakuçlarından saç diplerine kadar ürperiyordu bedeni tatlı bir şeffaflıkla. Bu kadar güzel bakmak zorunda mıydı ona? O gözlerinin içinde gökkuşağını görmek nefesini kesiyordu pırıldayarak bakınca. Bu bakışlar tüm planlarını alt üst ediyor, onu tarifi olmaz habis kederlere sürükleyip, haris bir inatla yakıp kor ediyordu düşündüklerinin ateşinde... ruhunun girdabında... O ana kadar söyleyeceği, tüm gece düşünüp kurduğu cümlelerini parçalıyor, dağılıp buz tanesi gibi eriyerek yok oluyordu. Hazan sevdiği adamın gözlerine bakmamak için yönünü denize doğru çevirdi, bakışlarını kopardı ondan, hiç istemese de kalbini değil beynini dinledi. Derin bir nefes alıp, sıkıntıyla dışarı doğru savurdu. Zordu! Bu anı yaşamak onun için neden bu kadar zor olmak zorundaydı? İçinden dolup taşan, gözlerinde durulmadan coşan sevgiyi ona göstermeyecekti. Direndi.

Demir onun bakışlarını kaçırmasından rahatsız olsa da aldırmış gibi gözükmeye çalıştı. Aslında bir saniye ayrılmasın istiyordu o bakışların gözlerinden, sanki o gözlerini kaçırınca nefesini de, ruhun

da beraberinde götürüyordu. "İnatçı" diye geçirdi içinden, gurur-lu sevdiği... Arkasından hafifçe hareketlendi, ona yaklaşıp kollarını ince-cik beline naifçe sardı. Sanki kırılacak kadar yumuşak, kaybet-memek ister gibi sahipleniciydi tutuşu. Kafasını aşağı eğerken, onun o çok sevdiği yasemin kokusu genzini yakarak içeri doğru süzüldü. Ciğerlerine bayram havası yaşatırken o kokuyu soluyup, dudakla-rını kulağına doğru götürüp kulak memesine çarparak kıpırdattı. Ilık nefesi genç kadının kulağına dolup, ensesine doğru yayılırken nefesini tutup sırtını onun göğsüne yaslamıştı. Vücudunu tatlı bir ürperme, hafif bir karıncalanma almıştı. Onun nefesiyle donuyor, teniyle yanıyordu. Genç adamın kadife gibi sesi kulağını zapt edip içine sinsice yayılırken, gözkapakları daha fazla bu tatlı rehavetlik iş-kenceye dayanamayıp usulca kirpikleri titreyerek kapandı. Tek tek yayıldı kelimeler kulağından içeriye, ağır ağır ve sabırla ağır çekim-de gibi doldurdu tüm bedenini...

"Sence bir daha denememiz gerekmiyor mu?"

Hazan duyduğu şeyle gözkapaklarını birden açıp, tuttuğu nefe-sini dışarı doğru hızla saldı. Genç adamın kollarının içinde kıpırtısız dururken, o konuşmasına devam etti, genç kadın bu dünyayla bağ-lantısını kesmeye... Sesi Hazan'ın içine dokunurken söyledikleri canını alacak nitelikteydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Şunları da koyalım, tamam."

Demir son legoları kulenin üzerine koyup bastırarak yerine oturttu. Çatısını tamamlayınca, kızına bakarak ufacık bayrağı eline aldı. Parmaklarının arasına sıkışmış plastik parçasına kaşlarını çatarak bakıp evirip çevirdi bir müddet. "Bu bizim bayrağımız değil ki, neden bunu koyalım!" diye kendince mırıldandı. Ecrin legoyu kulenin duvarına koyup tamamladı. Bakışlarını babasının gözlerine şaşkınca çevirip anlamayan bir ironiyle baktı. Önce bir şey diyecekmiş gibi dudaklarını öne doğru büzdü, sonra da yana kıvırıp tatlı cadı gibi oynattı. Demir bayrağı yerine takmak için hamle yaparken, "Buraya bir Türk Bayrağı dikmek lazım, malum biz Türk'üz değil mi? Kalemizi madem inşa ettik, bizim namımızı taşısın..." Amacı sadece kızını konuşturmak için dikkat çekmekti. Günler geçiyordu ve Ecrin hâlâ ona tam bir şekilde eskisi gibi davranmıyordu. Sadece arada sırada ona yaklaşıp babasıyla olan buzlarını yavaş yavaş eritmeye çalışıyor gibiydi, fakat hâlâ ona ne adıyla, ne de baba diyerek hitap ediyordu. Sadece konuşmak istediği zamanlarda yanına ge-

lip, soru soruyor, asla kişilik zamirleri kullanmıyordu. Derdini çok zekice ifade ediyordu, fakat içinde baba ya da Demir kelimelerini kesinlikle kullanmıyordu. Hatta ona bazen kızgınca bakıp dudaklarını büzerek tepki bile veriyordu. Bir de, bu aralar hırçınlaşmaya başladığını Hazan'la birlikte gözlemlemişlerdi. Çok çabuk tepki veriyor, saman alevi gibi hemen parlıyordu.

"Neden ama, o buranın bayrağı, onu koyalım kendi bayrağı dalgalansın işte?"

"Tamam, o buranın bayrağı, ama yanlış bayrak koymuşlar paketin içine, biz Fransız değiliz kızım, Türk'uz!"

Ecrin tek gözünü hafifçe kıstı, "Türk ne demek?"

Demir kızına şefkatle baktı, oturduğu yerden biraz doğrulup minderde düz konuma geldi. Bacaklarını toparlayınca kızına gülümsedi. Şimdi kızını kucağına çekip ona milli emanetlerini anlatmak istiyordu, ama kızının ondan gene kaçmasından ya da tepki gösterip istememesinden hâlâ çok korkuyordu. Demir anlattı Ecrin dinledi. Sonra da anlayamadığı için, "Anne bayrak neden değerli, içinde altın mı saklı? Hani gökkuşağının dibindeki gibi mi?" Dudaklarını şaşkınca öne uzatıp, gözlerini annesine dikerek cevap bekledi, fakat alamadı. "Hani nerede onlar, ben neden görmüyorum altınları?"

Hazan elindeki kitabı aşağı indirip, gözlerini kızına çevirdi. "Ne söyledin Kelebeğim anlamadım!" Ecrin annesine baktı önce, sonra birden omuzlarını sarstı, sormaktan vazgeçti. "Yok, bir şey anne sen okumana devam et" dedi sitem eder gibi. Annesinin kitap okumasını hiç sevmiyordu, ona dalınca hep dünyadan soyutlanıyordu. Galiba kitapları kıskanıyordu. Babasına çevirdi bakışlarını bu sefer, "Senin aldığın çizgi filmi bana açar mısın? Ben onu izlemek istiyorum sıkıldım bu aptal oyundan, çok aptalca bu şeyler..."

Demir kaşlarını havaya kaldırdı. Ecrin bu lafları nereden duyuyordu böyle? Hazan duyduğuna inanamayarak kitabı kanepenin yanına koyup, derince bir iç gerdi. Bakışlarını kızgınca kızına dikip, "Ecrin o nasıl laf öyle? Bir daha babanla öyle konuşma kızım çok ayıp, hem sen nereden öğrendin böyle sözleri bakalım?"

Ecrin omuzlarını sarstı. Ellerini yere dayayıp oturduğu ye-

zinden kalktı. "Ama Murat hep öyle diyor anne. Ne zaman evcilik oynayalım desem, *'Bırak şu aptal oyunu, kız işi'* diyor. Bu kötü laf olsaydı ona annesi söyletmezdi değil mi?"

Demir gözlerini kıstı, o çocuğun adını duyunca bile tepkisel olarak sinirleniyordu. Bu elinde değildi, hele onun geçen ki konuşmasını duyduktan sonra kendine hiç engel olamıyordu. "Şu Murat Bey hiç iyi demiyor meleğim." Bakışları Hazan'a kaydı. "Buralarda hiç kız arkadaş yok mu Allah aşkına, birisini bulalım! Oğlanlarla kızlar oyun mu oynarmış? O çocuk benim kızımın terbiyesini bozacak, bak demedi deme!" dedi ciddi bir sesle. Hazan'ın dudağının kıyısı belli belirsiz kıvrılsa da, ciddi bir havada konuşmaya çalıştı. "Bilmem farkında mısın ama o çocukla sen arkadaş olmasını istemiştin. Kendin buldun onu, şimdi ne değişti?" Ellerini dizlerine koyup eteğinin pilisini düzeltti.

Ona aşağıdan bakan genç adam büyük minderde huzursuzca kıpırdandı, sonra da yerinden homurdanarak doğrulup kalktı.

"Yanılmışım, onunla geçen evcilik oynarken görmedin her hâlde, nasıl saçma bir oyun oynayıp konuşuyorlardı. Kızıma ne dediğini duymadın mı? *'Karıcığım'* dedi velet. Benim kızıma dedi!"

Hazan kendine engel olamamaktan çekiniyordu. Demir bir çocuk gibi ciddi ciddi kızlarını kıskanıyordu ve bu komik şeye gülemiyordu bile... Biliyordu ki gerçekten bu konuda çok hassas davranıyordu. Genç adamın gözleri gerçek bir kıskançlıkla koyulmuş, çenesindeki kas daha olanları düşünürken bile seğiriyordu.

Onun inadına abartılı bir sesle, "Yoo, gördüm!" dedi. Demir ona umutla bakınca, "Evcilik oynuyorlardı ve Ecrin bebeklerinin annesiydi yanlış hatırlamıyorsam. Murat da işten eve yorgun geliyordu ve yemek yiyorlardı. Ne var bunda, onlar çocuk abartma?" Gözlerini kırpıştırıp baktı. Ellerini eteğinin pilisinden çekip dizlerinde gezdirdi amaçsızca.

Demir dişlerini sıktı. Genç kadının umursamaz tavrına sinirlendi. Burada kızlarının elin oğullarıyla oynadığı oyunu, ciddi bir konuyu konuşuyorlardı (!) ve o sadece, *"Takma kafana"* gibi amaçsız, kalburüstü bir laf öne sürüyordu. Gözlerini öfkeyle devirdi.

"İşte ben de onu diyorum, buyukleri taklit ediyorlardı ve bu hiç hoşuma gitmedi." Gözlerini genç kadının üzerinde ateşler çakarak gezdirip, arsızca süzerek ona mesaj verdi.

"Büyükler ne yapıyor unutmadın değil mi sevgilim?" Haran başını yana devirip omuzlarının üzerinden kızına baktı. "Anladın sen ne demek istediğimi, anladın? Görüşmesin onunla bir daha. Ben kızıma yeni arkadaş bulurum. Gerekiyorsa parka gider onu kızlarla tanıştırırım." Kızına baktı. "Hem de kız olanından bir sürü arkadaş olur. Böyle evcilik oynarlar işte o zaman hiç çekinmeden, sıkılmadan gelip gitsinler yanıma ağzımı açmam."

Ferm başını kaldırıp babasına baktı. Onların neden bahsettiğini anlamasa da, arkadaşından bahsettiğini anlıyordu."

"Ama o benim arkadaşım, hem biz onunla hep evcilik oynuyoruz. O beni hiç kırmıyor, her dediğimi yapıyor. O bebeklerimin babası oluyor, ben de annesi, anne olmayı seviyorum" dedi, masum bakışlarını gözlerine dikip, kirpiklerini kırparak ellerini salladı. Demir, "*Bebeklerimin babası*" kelimesini hâlâ harmedememişken, ellen sinirden yumruk olup açılıp kapanıyordu. Bakışları da kızına kıskançlıkla dikilmişti.

"Hem, bizim bir bebeğimiz daha olacak." Başını sallayınca, ipek gibi sarı saçları tepesinde sallanmaya başladı. "Aynı Murat'ın kardeşi gibi bebek olacak... Ben onu karnıma koyacağım, sonra doktora gidip aldıracağız. Hastaneden bize onu hediye verecekler. Murat dedi ki, annesi *kardeşini annesi karnında besliyormuş* hep, onun tekmelerine bile dokunmuş valla. Elini vurmuş ona dokunduğu için ama o hiç korkmamış. Sonra onu doktor amcası göstermiş ama onlar fakir olduğu için bebeğin resmi hep kötü çıkmış. Onu tam görememiş. Sivah beyaz oluyormuş resim makinaları hep." Sıkkınca iç çekti. "Anne onların doktoru çok fakir galiba, bizim kamerayı verelim mi onların doktoruna? Hem o zaman Murat da kardeşinin resmini tam görür bana da gösterir!"

Söylediği şeyleri öyle doğal anlatıyordu ki, genç adam ağzı açık kızına bakıyordu. Bu tek o mu? Genç kadın şaşınca onun anlattığını dinliyordu ve her kelimesiyle gözleri biraz daha açılıyordu. Oynar-

ken bunları mı konuşuyorlardı? Allah'ım! Bu zamane çocukları ne tuhaftı! Neden bebeklerini doyurup yemek yapmıyorlar da, böyle tuhaf muhabbetler yapıyorlardı ki? Kafasını sallayıp kendini toparlamaya çalıştı.

Demir ise bu âlemden kopmuş gibi hissediyordu kendini. Bu kız bunları nereden öğreniyordu? Oysa bu gibi şeyler için küçük değil miydi onun minik kızı? Daha onun bebekliğinin keyfini çıkaramadan, ansızın büyümesini istemiyordu. Ona nasıl anlatacaktı bu işin yanlış, erkeklerin kötü olduğunu! O çocuğu parkta gördükleri güne lanet etti. Demir Hazan'a kızgınca bakıp, kaşıyla, *"Al işte"* der gibi kızını işaret etti.

"Bak gördün mü, sana dedim onunla arkadaşlık etmesin diye? Küçük züppeye bak, bir de, *'Bir tane daha bebek'* yapacakmış kızımdan. Yok efendim bir daha görüşmesin onunla, kızımın aklını çelecek velet. Onu bir yakalarsam var ya..."

Hazan üzerindeki şaşkınlığı çabuk bertaraf etti. Şimdi şaşkın bakışları genç adamın üzerinde geziniyordu. Sinirden kasılan bedeniyle geçmiş karşısına saçma bir tartışma başlatıyordu. Saçmaydı zira kızları ve Murat henüz daha çok ufaktı. Çok istemesine rağmen yerinden kalkamıyordu, çünkü kıkırdamaya başlayınca, elini ağzına koyup kamufle etmeye çalıştı ama ne mümkün, olmuyordu. Omuzları da sarsılmaya başlamıştı. Gülen sesi, parlayarak bakan gözleriyle birleşti.

"Demir çocuklaşma lütfen! Ufacık şeyler ne anlar öyle şeylerden. Kızımız henüz beş yaşında. On beş ya da yirmi beş değil. Bu endişeler için çok erken."

Demir ona kızgınca bakınca, dudaklarını birbirine bastırıp susmaya çalıştı. Tabii başaramadı. Birkaç saniyeye kadar gülüşünü sakladı, ama sonra daha da büyüdü kıkırdamaları.

"Anlar efendim, anlar. Erkeğin büyüğü küçüğü olmaz! Kızıma şimdiden asılıyor, velede bak. Bir daha öyle görürsem kulaklarından tavana asarım onu, yok hatta asmakla kalmaz koparırım o kulaklarını."

Demir kızına yaklaşıp önünde çömeldi. Yanaklarına dokunarak, kadife gibi tenini parmaklarında hissetti. O sırada kızı şaşınca

bakıyordu. Babası kızıyor, annesi gülüyordu. Bu büyükler de ne dengesizdiler böyle, biri diğerini tutmuyordu! Ama babasını seviyordu. Çünkü o hep annesini güldürüyordu. Babası ciddi bir bakışla yanına sokulup boğazını temizledi.

"Ecrin, onunla oynarken sakın yanına yaklaşmasına izin verme. Ayrıca evcilikte oynamayın artık, bu hiç güzel olmaz meleğim. Erkeklerle kızlar evcilik oynamaz! Boş verin siz evcilik oyununu... Top oynayın, ip atlayın, çizgi film izleyin hatta istediğinizi yapın..." Kaşlarını kaldırdı. "Olmaz mı? Ben size hangi filmi istiyorsanız alırım. Bir sürü de oyuncak alırım, yapboz gibi, pazıl gibi tamam mı? Hatta sen ne istersen onu alırım meleğim, yeter ki evcilik oynama onunla bir daha."

Hazan kızgınca ayağını yere vurdu. "Demir..." dediğinde sertçe, genç adam umursamadı. "Sen ne dediği bilmiyorsun. Onu etki altında bırakma. Kızımız ne istiyorsa, kimi istiyorsa onunla oynar" dedi dişlerinin arasından fısıldayarak genç adama yaklaşıp, kızının anlamayacağı şekilde kısıkça söylendi. "Baban şaka yapıyor annem."

Ecrin elleriyle elbisesinin eteklerini kavradı. Kenarlarını beyaz tombul bacaklarından yukarı sıvayarak toparlarken, ellerinde sıkıca tutup oynuyordu. Olduğu yerde, sağına soluna sallanıp, gözlerini devirdi üzgünce. "Ama ben evcilik oynamayı seviyorum. Bir sürü bebeğim var benim ve fincanlarım da var, hem de gerçekten fincan camdan. Hem annem bana daha geçen mutfak takımı aldı yeni, ufacık ocağım bile var benim, yemek yapıyorum onunla... Daha oynamayı bitirmedik ki onunla, ben yemek yapacağım yapraklardan."

Demir saçlarını sıkıntıyla karıştırdı. Kızına bunu nasıl anlatacağını kestiremiyordu. Onun dudaklarını bükmesine ve üzgünce konuşmasına dayanamıyordu.

"Tamam, sana arkadaş bulana kadar seninle ben oynarım. Bana nasıl oynanacağını öğret."

"Yok, artık daha neler! Pes!" dedi Hazan şaşkınca. Bu kadarını da beklemiyordu açıkçası. Demir ve evcilik oyunu! Demir aldırmadı. "Evet, ben kızımla oynarım evcilik."

Ecrin başını kaldırıp, gözlerini irice açtı. Koyu mavinin içinde

yeşil hareler şeklinde parlayan gözleri, şaşkındı. "Olmaz!" dedi birden dehşete kapılmış gibi itiraz ederek. Demir kaşlarını çattı. Niye bu kadar panik yapmıştı ki? "Neden olmazmış? Pekâlâ, ben de öğrenebilirim oynamayı. Hem o çocuktan daha iyi oynarım seninle" derince iç gerdi. "Yani işten geldiğim zamanlarda oynarız" diye biraz kısıkça mırıldandı.

Ecrin bakışlarını annesine çevirdi. Ufacık gözlerini devirip, yalvararak baktı. "Anne o oynayamaz, olmaz!" dedi kafasını olumsuz anlamda sallayarak, itiraz eden ses tonunda tedirgin titreşimler vardı. "Çünkü onu işe giderken öpemem, olmaz... o şey çünkü!" dedi, Hazan kızının neden bahsettiğini anlamıştı, *babam* diyememişti. Demir onun ağzından, o lafı duymayı o kadar çok istiyordu ki, inat etmiş söylemiyordu ve şimdi çok az kalmıştı söylemesine, sanki bir ara ona bakınca söyleyeceğini sanmıştı ve her şeyi unutmuştu. Fakat sonra aklı başına geldi. Onunla yavaş yavaş eskisi gibi bile olmaya başlamıştı fakat söylemiyordu. O kelimeyi onun tatlı dilinden duyamıyordu.

"Olmaz, seninle evcilik oynayamam. Seni işe giderken öpemem. Kadınlar kocasını öperek yolcu ederlermiş, öyle söyledi Murat." Başını kızgınca sallayıp, lafı kestirip attı, "Hayır, bunu yapmayacağım." Demir duyduğu şeyle yumruk yemiş gibi olurken, olduğu yere resmen çöktü. Gözleri kızgın çukurlara dönüp, ejderhalar gibi ateş saçmaya başladı. Kendini tutamadan ansızın kızgınca söylendi. "O şerefsiz seni öptü mü?" Ecrin babasının kızgın bakışlarından korkup, hızla annesinin yanına giderken, babasına da başını çevirip baktı. Gözleri ürkekçe titreşirken, çekinikçe sorusunu yanıtlayıp dürüstçe cevapladı.

"Ah! Gene yaptın?"

Demir ne kadar sinirli olsa da, ona verdiği sözü hatırlayınca, "Affedersin meleğim unutmuşum bir daha demem."

"Geçen sefer de öyle dedin. Gene kötü şey söyledin. Bu çok ayıp laf deme bir daha." Gözlerini ayıplayarak devirdi. "Hem ben onu öptüm akıllım, o beni değil! Kadınlar kocalarını öper, bilmiyor musun?" diye de itiraz etti ürkek bakışlarıyla.

Babasının neden bu kadar çok kızdığını hiç anlayamamıştı. Murat'ın annesi babasını operek işe gönderiyormuş, bu kötü olsaydı Şahsenem Tevze yapmazdı değil mi? Demir yerinden hışımla kalktı. Genç kadına kızgınca baktı. Sanki bunlar Hazan'ın suçuymuş gibi, hep ona bakıyordu farkında olmaksızın. Genç kadın da omuzlarını sarsıp bu olayı onaylamadığını belirtir gibi tepki gösterdi. Başını salladı. "Ah Demir... Ne yapacağım seninle!" diye iç gererek gözlerini çekti. Genç adam tek kaşını kaldırıp sabit bir tutumla, "Elini göğsüne sürtüp, 'Oh olsun' der gibi bakma bana Hazan. Bu ciddi bir şey, saflığı bırak."

Hazan kıkırdadı. "Öyle mi yapıyorum? Hav Allah! Bak sen, hiç fark etmedim!" Ardından dudaklarını birbirine bastırıp kıkırdamasını engelledi. "Yapar mıyım hiç öyle şeyler, aşk olsun?" dedi ona nispet eder gibi alayla.

Demir ciddileşti tekrar, aldırış etmemeye çalıştı. "Sana demiştim, o çocuğu gözüm tutmadı, arkadaş olmasınlar diye. Gördün mü kızıma neler yapıyor velet? Buraya gelince kulaklarını koparacağım onun, bu yaptığının hesabını verecek." Kızına yaklaşıp ufacık omuzlarını sakince kavradı. Sanki karşısındaki kocaman bir kişi gibi ciddiyetle bakıp, tedbirli bir sakinlikle konuşmaya başladı. "Ecrin bir daha onu öpme olur mu meleğim?" dedi kızgın sesinden süzülen keskin bir emirle. Kız başını yere eğince üzgünce içi gitti. Başını kaldırdı ve onun boncuk tanelerini kendine çevirmesini sağladı. "Asma suratını meleğim, sana kızmıyorum ki. Sadece konuşuyoruz." Belinden kavrayıp kucağına aldığı gibi doğruldu. Kızının ciddi olduğunu hissetmesini istiyordu. Ve bu konuları konuşurken ondan çekinmesini de bilahare istemiyordu.

"Bak Ecrin! Erkekler seni öpmek istevince bacaklarına tekmevi bas, hatta nereleri gelirse fark etmez... Hiç korkma, ben senin arkandayım meleğim, sana bir şey yapamazlar. Erkeklere sakın yaklaşma, onlara güvenme, oyna ama dokunmalarına asla izin verme" diye ciddi bir ifadeyle akıl vermeye devam etti.

Hazan yerinden kızgınca kalkıp civaklar gibi yanına geldi. "Pes Demir!" dedi uyarıcı bir tonda. "Sen de erkeksin, kendini mi tarif e-

diyorsun kızıma! Evet, kızım bak baban gibi adamlardan uzak dur Baban çok doğru söylüyor, ömründe bir defa da olsa iyi akıl veri yor... İşe yaramazlardan uzak dur." Sırf onun inadına, kızdırmak için söylemişti. Demir önce şaşkınca baktı. Onun gözlerinde gördüğü kızgınlıkla ne kadar öfkelendiğini anlayınca, aldırmıyormuş gibi davranmaya karar verdi. Aksine bir de omuzlarını umursamaz bir tavırla sarstı. Genç kadın buna daha çok sinirlendi. Demir de ona göz kırpıp, "Dua et malum yerlerini tekmele demedim" dediğinde, Hazan alayla dudaklarını kıvırdı ama gözleri kızgınlıkla derin çukur lar gibi yanarak koyuluyordu. "Eminim yakında onu da dersin sen, kıskanç baba. Senden beklenir. Kızın aklına ne biçim şeyler soku yorsun?" Başını salladı, "Saçmalık" der gibi.

"Demir onlar çocuk, sen onlardan daha çocuksun. Bir de ikinci çocuğa baba olacaksın, büyümemiş baba ben hangimizle ilgi leneceğim..." Tatlı bir sitem kuşanmış kaşlarını kaldırdı. "Allah'ım! Akıllı beni bulmaz, delisi peşimden eksik olmaz. Söylediği şeylere bak ya!" Demir çarpıkça sırıttı fakat bakışlarını inatla kızına çevirdi. Ecrin babasını mutlak bir dikkatle dinliyor, ne anlatacağını dudakla rına bakarak büyük bir itinayla bekliyordu.

"Ecrin erkekler kızları öpmez, bu çok kötü meleğim tamam mı?"

Ecrin omuzlarını sarstı. "Ama... Ama ben onu yanağından öptüm, sizin gibi öpmedim ki! Âşık gibi öpmedim. O zaman sen ne den annemi öptün? Hem sen annemi dudağından öptün, bu iğrenç" derken dudaklarına elini kapatıp, burnunu kıvırmıştı masumca. Ha zan, "Hadi ver cevabını" der gibi kaşlarını oynattı. Demir gözlerini kaçırıp bocaladı.

"O... O ayrı meleğim, biz anne babayız ondan." Sonra onların evcilikte evli olduklarını hatırlayınca, "Yani gerçek anne babalar öy le yapar." İyice battı söylediği şeylere, çıkış yolu arar gibi genç kadına baktı. Hazan ellerini kaldırıp kahkahalara boğuldu. Öyle ki gür ve tatlı sesi evi inletiyordu.

"Bana ne! Kendin kaşındın. Çık düştüğün çukurdan, beni de yanına çekme..." Demir boğazını temizledi, bu söylediği ciddi bir şeydi. "Olsun sen gene de öptürme kimseye kendini, evli ya da

bekâr." Gözlerini gözlerine dikkatle dikti. "Yanaktan dahi olsa öptürme bu da yasak. Bu öyle değil, büyümeden kimsenin seni öpmesine izin verme, yani büyüyünce de izin vermesen daha iyi olur. Aslında bunu sana yasaklıyorum, seni hiçbir erkek öpemez! Dedenle benden başka..."

"Uff desene evcilik oynamak için daha çok bekleyeceğiz, zaten daha yeni başlamıştık oynamaya. Şimdi hemen büyümez de boyum, baksana ben ancak süt içince kapının kolu kadar büyüdüm. Daha çok var, çok..." derinden bir iç çekti. Annesine baktı üzgünce.

Hazan, Demir'in kucağından kızını çekerek aldı. Ardından onu ayaklarının üzerine yere indirip, eliyle poposuna şaplak attı. "Hadi Kelebeğim sen bahçeye çık, deden de yolda birazdan burada olur. O gelene kadar evcilik oyna, bizde birazdan geliriz yanına."

Genç adama kızgınca bakıp dişlerini sıkarak karşısına dikildi. Hazan ellerini kalçasının üzerine koyup, karşısında kafa tutan bir ifadeyle dikildi. Gözlerinde gün ışığı oynaşıyor, mavileri öfkeyle deryaların pırıltılarını ona sunuyordu. Demir misilleme yaparak kollarını göğsünde bağlayıp, kaşlarını kaldırıp gözlerine muzırca baktı. Ona böyle tatlıca bakıp, kendi boyuna bedenine bakmadan kafa tutması hoşuna gidiyordu. Hazan'ın dikleşen bir ifadeyle gerilen vücut hâlinin keyfini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen Demir? Bu da neydi şimdi? Şaka amacını şaştı, başka yola saptı. U dönüşü yap, kendine gel." Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye savurdu. İpek gibi saçları omuzlarının üzerinden aşağı süzüldü. "Yoksa ben seni yola getireceğim, kızımı rahat bırak!"

Demir uygunsuz bir adım attı. Bakışları hem keskin, hem de ateş içinde kocaman ummandı. "Beni nasıl yola getirmeyi düşünüyorsun?" Dudakları çarpıkça, bin bir vaatte bulunarak kıvrıldı. "Ben gerçi bir yol biliyorum ama... biraz virajlı bir yol, fakat sen istersen ben seve seve gelirim o yola..."

"Üfff Demir! Ya senin aklın hep nereye çalışıyor? Burada ciddi bir konu tartışıyoruz."

"Ben de onu diyorum sevgilim. Nitekim, ciddi bir konu bu.

...o yola gelme konusu daha ciddi ama bunu gece konuşmayı ...erim."

"Demir şaka yapmayı bırak."

"Şaka yapmadığımı biliyorsun bir tanem." Gözleri tekrar ...up eski hâline büründü. "O veledi artık yanımda görmek iste...yorum." Alaylı sesi de birden keskinleşti.

Hazan yapmacık kahkaha attı. "O velet dediğin çocuğu kızımız...a sen tanıştırdın parkta, bani unuttuysan hatırlatayım babasıyla da özel olarak konuşup arkadaş olmalarını sağladın... Hem de rica minnet." Gözlerini hafifçe kıstı. "Yoksa sen de bunama mı başladı? Ha, zaten anlamıştım sürekli her dediğimi unuttuğuna göre, kesin başladı."

Demir ağzının içinde kızgınca homurdandı. Hazan onun gene affetmediğine yemin edebilirdi. "Tamam, iyi halt etmişim, bilseydim onun böyle şeyler yapacağını, katiyen tanıştırmazdım. Ben kızıma başka kız arkadaşlar bulurum parkta, hem park hemen evin yanında, çabuk alışır yenisine."

Hazan'a bu konudan sıkıldığını belirtircesine, arsızca baktı. "Bunama mevzusuna gelince." Bir adım daha atıp, aradaki mesafeyi kapadı. Kollarını genç kadının beline dolayıp, narin vücudunu kendine yasladı. Hazan sıcaklığını ve sert hatlarını hissedince yutkundu. "Sana oradan ne kadar yaşlı gözüküyorum?" Bakışları dudaklarını hedef almış, keskince kilitlenmişti. Hazan bakışlarını kapıya çevirdi. Bakmaktan kaçındı. "Gene yakalanacağız bırak." İtirazları o kadar anlamsızdı ki, lâkin adam hiç istemese de kollarını bedeninden ayırdı. Hazan bir adım geriledi.

"İyi. Yarın kızımı parka götüreceğim, yeni arkadaş bakarız."

"Saçmalama Demir, oyuncaktan bahsetmiyoruz burada, arkadaştan bahsediyoruz. Ecrin arkadaşını seviyor, onunla görüşecek bu konu kapandı..."

Hazan arkasını dönüp mutfağa yönelirken, Demir de kızgınca arkasından takip ediyordu. "Hayır, ben ona..." Kapı çalınca başını omuzlarının üzerine düşürüp, merdivenlere çevirdi. Hazan kızgınca, "Kapıya bak çok konuşma. Bu konuyu bir daha da açma bu senin i-

çın..." Arkasını döndü ve genç adama baktı, "Bu senin için bir ... olmaz, tam da Ecrin sana alışmaya başlamışken tekrar... Bana kendine yapma, bu sefer akıllı ol çocuk değil!" Demir onlarına sırıt... Pekâlâ haklıydı. Bakışlarını çalan kapıya çevirdi.

"Tamam" dedi kabullenen bir tonda. "Hakkın. Bir süre bu konuyu kapayabilirim... sanırım..." Genç kadın tek kaşını yukarı kaldırınca, o güzelim hilal kaşının kavisi biraz daha arttı. Demir ona dik dik bakıp, "Bir süre dedim Hazan, o kadar. Beni zorlama. Ayarım düzelmeye başlamışken bozulmasın diye, yoksa o velet ortağın gelemezdi."

Hazan başını sallayarak mutfağa yöneldi. "Erkekler hep aynı... Kaba herif" diye kızgınca homurdandı. Aşırı derecede sahiplenici ama sahiplenilmeyen varlıklar... Her şey kendileri için sanki...

Demir de kapıyı açmak için merdivenlere yöneldi. Kapının önüne geldiğinde, hâlâ dinmemiş olan öfkesiyle açtı. Kerem Bey, kasılmış çenesiyle önünde duran oğlunun öfkeli gözlerle karşılaşınca kaşlarını kaldırdı. Cebinden elini çıkarıp oğluna soru dolu gözlerle baktı. Demir kapıyı ardına dayayıp babasına bakarak, "Geçsene içeri baba, kapıda dikilme" dedi, sesinde hâlâ barındırdığı kızgınlık vardı.

Yaşlı adam bunu yanlış anladı. Onların gene kavga ettiğini sanıp üzülmeye başladı. Gözlerini kasvet kaplarken hemen, "Bir şey mi oldu oğlum, bu hâlin ne?" diye çekinikçe sordu. Demir kapıyı kapatıp babasıyla bahçeye yöneldi. "Yok baba bir şey... Kadınlar işte." Kerem Bey ona inanmaz gözlerle bakınca, "Sorun Ecrin." Ellerini cebine sokup babasının peşinden bahçeye açılan kapıdan çıktı. Yemyeşil çimlere basarak selamlığın olduğu bölüme ilerlerken, yaşlı adam derin bir iç geçirdi. "Sana gene küstü mü yoksa?" diye içten bir hüzünle sordu. Torunun babasına soğuk davranması onu da üzüyordu hâliyle. Görüyordu, oğlunun içi kan ağlıyordu. Herkese yaklaşıp ona yaklaşmamasına, ya da onunla konuşmak bile istemeyip küslüğüne devam etmesine uzaktan seyirci kalıyordu...

"Yok, baba sorun arkadaşı."

Kerem Bey selamlıktaki makamın yumuşak minderlerine oturup, sırtını sert zeminine dayadı. Oğluna bakıp, "Ben de bir şey sordu

çin..." Arkasını döndü ve genç adama baktı, "Bu senin için hiç iyi olmaz, tam da Ecrin sana alışmaya başlamışken tekrar... Bunu kendine yapma, bu sefer akıllı ol, çocuk değil!" Demir omuzlarını sarstı. Pekâlâ haklıydı. Bakışlarını çalan kapıya çevirdi.

"Tamam" dedi kabullenen bir tonda. "Haklısın. Bir süre bu konuyu kapayabilirim... sanırım..." Genç kadın tek kaşını tartarak kaldırınca, o güzelim hilal kaşının kavisi biraz daha arttı. Demir ona dik dik bakıp, "Bir süre dedim Hazan, o kadar. Beni zorlama. Aramız düzelmeye başlamışken bozulmasın diye, yoksa o velet tırnağını göremezdi."

Hazan başını sallayarak mutfağa yöneldi. "Erkekler hep aynı... Kaba herif" diye kızgınca homurdandı. Aşırı derecede sahiplenici ama sahiplenilmeyen varlıklar... Her şey kendileri için sanki...

Demir de kapıyı açmak için merdivenlere yöneldi. Kapının önüne geldiğinde, hâlâ dinmemiş olan öfkesiyle açtı. Kerem Bey, kasılmış çenesiyle önünde duran oğlunun, öfkeli gözlerle karşılaşınca kaşlarını kaldırdı. Cebinden elini çıkarıp oğluna soru dolu gözlerle baktı. Demir kapıyı iyice dayayıp babasına bakarak, "Geçsene içeri baba, kapıda dikilme" dedi, sesinde hâlâ bariz bir kızgınlık vardı.

Yaşlı adam bunu yanlış anladı. Onların gene kavga ettiğini sanıp üzülmeye başladı. Gözlerini kasvet kaplarken hemen, "Bir şey mi oldu oğlum, bu hâlin ne?" diye çekinikçe sordu. Demir kapıyı kapatıp babasıyla bahçeye yöneldi. "Yok baba bir şey... Kadınlar işte..." Kerem Bey ona inanmaz gözlerle bakınca, "Sorun Ecrin!" Ellerini cebine sokup babasının peşinden, bahçeye açılan kapıdan çıktı. Yemyeşil çimlere basarak selamlığın olduğu bölüme ilerlerken, yaşlı adam derin bir iç gerdi. "Sana gene küstü mü yoksa?" diye içten bir hüzünle sordu. Torunun babasına soğuk davranması onu da üzüyordu hâliyle. Görüyordu, oğlunun içi kan ağlıyordu. Herkese yaklaşıp ona yaklaşmamasına, ya da onunla konuşmak bile istemeyip küslüğüne devam ettirmesine uzaktan seyirci kalıyordu...

"Yok, baba sorun arkadaşı."

Kerem Bey selamlıktaki makatın yumuşak minderlerine oturup, sırtını sert zeminine dayadı. Oğluna bakıp, "Ben de bir şey oldu

sandım... Oğlum onlar çocuk, kavga da eder barışır da, takma kafana."

Demir bakışlarını mutfak kapısına çevirdi. Hazan gülümseyerek gelince söyleyeceği şeyi yuttu. Yüzündeki kızgınlık silinmişti. Onun güneş gibi gülümsemesi aklını başından aldı, zaten şimdi konuşsa gene o güzelim mavilikleri coşarak kızgınca dalgalanacaktı. Nitekim bu hâli ondan daha güzeldi. Gülümserken etrafını güneş gibi aydınlatırken görmeyi seviyordu. Güzelim yuzunde, uzucü son günlerden sonra, ender görülür bir huzur vardı ve bu anın bitmesin den açıkçası korkuyordu.

"Baba hoş geldin" Kerem Bey yerinden kalkıp kollarını gelinine açtı. "Hoş buldum Kekliğim." Hazan babasına sarılıp içten bir şekilde yanaklarından öptü. "Dün neden gelmedin, seni yemeğe bekledik?" Kerem Bey yerine oturup kolunu makatın arkalığına dayadı. "Dün bizim tertiple buluştuk, muhabbet hoş sohbet derken vakti unutmuşuz, fark ettiğimde de bayağı geç olmuştu."

"Dede bak benim neyim var"

Ecrin ufak oyuncak pembe fincanını dikkatle önünde tutmuş, içine de büyük bir ilgiyle bakarak dedesine yaklaşıyordu. Hazan kaşlarını çatarak baktı. "Ecrin o ne Kelebeğim?" Ecrin elindeki oyuncak fincanın üzerini kapayıp sakladı. "Siz bakmayın, bir tek dedem bakacak." Suratını tuhaf bir şekle bürüdü. Kerem Bey yanına yaklaşınca, ona tebessümle baktı kollarını uzattı.

"Önce öpücük vermeyecek misin dedeye, ben seni çok özledim?"

Ecrin gözünün önüne gelen sarı saçlarını geriye savurdu. Omuzlarının üzerinde dalgalanıp bukle bukle, tekrar omuzlarına döküldü. "Vereceğim ama önce yanına geleyim. Koşarsam düşer, zaten çok zor koydum buraya."

Kerem Bey onun ciddi bir ifadeyle yaklaşmasını izledi. Ecrin yanına gelince, koltuk altlarından kavrayıp kucağına çekti. "Yavaş dede dökmemem lazım yazık düşerse..." diye uyardı. Hazan kızının çamurlu ellerine kaşlarını çatarak baktı. Parmakları toprak kaplıydı. Belli ki gene ağaç dibinden toprak alıp yemek yapmıştı. Kafasını

salladı. Ecrin sanki büyük bir sır gösterir gibi ufak pembe fincanı dedesine göstererek, üzerine kapadığı elinin bir kısmını açtı. Gözlerini hayretle açıp, dudaklarını ıslatarak şaplattı.

"Bak gördün mü dede? Onu ben buldum, tek başıma çıkarıp çubuklarla koydum. Nasıl yakaladım ama gördün mü?"

Kerem Bey fincanın içine bakıp kaşlarını kaldırdı, ardından tuhafça torununa baktı. Mazi gözlerinden film şeridi geçmeye başladı. Oğlunun ufak hâli kız torunuydu. Gözlerinin kenarındaki derin hayat çizgileri kırışırken, şefkatle yumuşadı. "Vay, demek tek başına yakaladın. Onlar çok kaygandır nasıl becerdin bunu tutmayı?" diye şaşkınca bir ifade takınıp sesine, gözlerini onun parıldayan mavilliklerine dikti. Ecrin dudaklarını bilmişlikle kıvırıp, göğsünü gururla kabarttı. "Aklımla akıllım, nasıl yakalayayım onu... yoksa dede sen çocuk musun, başka türlü olmaz ki? Çok düşünmedim hemen aklıma geldi ve yakaladım."

Hazan merak ederek ona yaklaşınca, Ecrin elini fincanın üzerine kapayıp, koltuğunun altına hızla çekti. *"İnşallah içinde gene o kara böceklerden falan yoktur"* diye geçirdi. "Anne sen bakma sadece dedem baksın dedim." Hazan dudağını üzgünce büktü kızına, "Ama ben de merak ettim, neymiş o? Hadi annem bir kere bakayım olmaz mı?"

Ecrin kafasını olumsuz anlamda salladı. "Olmaz. Sen bakınca kızarsın, bakma sen." Hazan gözlerini kıstı, gür kirpiklerini yanaklarına yelpaze gibi açarak gölgeler bıraktı. "Kızmam gereken bir şey mi var orada annem, neden saklıyorsun benden?"

Ecrin alt dudağını emip, başını suçluca eğdi. Yanakları tombikçe şişti, yüzü kızararak hafifçe oynamaya başladı. Omuzlarını düşürüp, hiç konuşmadan bakışlarını kirpiklerinin ardına kabahatlice gizledi. Demir babasının yanına oturup genç kadına baktı. Hazan'a göz kırparak, "Hazan sen yerine geç, onu bir tek bana gösterecek, sana değil. Belki sana sonra gösterebiliriz düşünmemiz lazım, değil mi kızım?" diye uyardı.

Ecrin kafasını kaldırıp babasına baktı. Gözlerindeki ciddiyeti görünce de kafasıyla onaylayıp, çenesini göğsüne çarpmasını sağ-

ladı. Hazan omuzlarını ufak bir çocuk gibi sarstı. Demir onun bu hâline gülmemek için dudaklarını sıkıca birbirine kapadı. Kızıyla aynı yaşta gibi davranma sırası ona gelmişti galiba.

"Bana çocuk diyene bak, sen sanki farklısın. Hazan kaç yaşındasın bu hâlinle?" Kızına baktı. Ecrin babasının gozlerine bakıyordu. "Amma da meraklısın Hazan, kızım sana isteyince gösterecek" diye kızına göz kırptı. Ecrin babasına ışıltılar saçarak gulup, o da tek gözünü kapayarak göz kırpmaya çalıştı fakat beceremedi. Onun yaptığı şey onu o kadar tatlı bir hale bürüdü ki, hepsi birden gülmeye başladı. Ecrin fincanı babasına uzattı. "Bak onu buldum, tek başıma hem de."

Demir fincanın içine bakarken, Hazan usulca yaklaşıp yukarıdan başını uzatmaya çalışıyordu. Demir gördüğü şeyle gozlerini kıstı. Kızı kocaman bir solucan yakalamıştı ve onu fincanın içine koymuştu. Kerem Bey torununa bakıp tatlıca saçlarını okşadı. "Baban da hep böyle onlardan toplar, kavanoza doldurup eve getirirdi biliyor musun? Sen tam da onun gibi davranıyorsun. Koca eşeğin küçük sıpası" derken karnını hoplatarak gülmeye başladı. Hazan kafasını uzatıp yukarından, kızının dalgınlığından yararlanıp açık bıraktığı fincana baktı ve cırlar gibi konuştu.

"Ecrin onu hemen at mikrop kapacaksın."

Panikle elinden fincanı almaya çalışıyordu. Ecrin fincanı neredeyse koynuna sokacak gibi kendine çekiyor ve almasını kızgınca engellemeye çalışıyordu. Dudaklarını büktü kızarak, "Anne sana bakma dedim, neden baktın?"

"Ama Kelebeğim o sana zarar verir, gene hasta olabilirsin. Lütfen annem onu aldığın yere bırak hasta olmandan korkuyorum."

Ecrin omuzlarını sarsıp dedesine sokuldu. Fincanı da ikisinin arasındaki boşluğa sokup sakladı. Kerem Bey torununu koltuğunun altına alıp gelinine baktı. "Bana ne, bırakmam, onu ben buldum benim oldu. Zaten zor koydum oraya. Kaç defa kayıp durdu sürekli çubuktan."

Hazan, Demir'in gözlerine baktı muhtaç bir biçimde, genç adam bunu anlayıp kızma yaklaştı. Ecrin'i kucağına alıp ayağa kalktı.

Ecrin babasına bakıp fincanını almasından korkup sarıldı iki eliyle ondan da sakındı. "Onu size vermem, o benim ben buldum." Dudakları tatlılıkla parladı kıpırdayarak. Demir kızına tebessüm edip elini saçında gezdirip, yanaklarına dokundu. "Tamam, o senin olsun ama onu uzaktan besleyelim."

"Vermem. Ben onu sevdim."

Demir ağacın olduğu tarafa yönelip durdu. "Ama onun bir ailesi vardır Ecrin. Düşünsene şimdi belki de annesi onu arıyordur. Hem babası da çok üzülmüştür ailesini bulamayınca yanında. Bebeklerinin kaybolduğunu sanıyorlardır, yazık değil mi onlara? Onu ailesine geri vermeliyiz meleğim, o da senin gibi annesini özler?" Ecrin fincana üzgünce baktı. "Ama yoktu, ben baktım annesi de babası da yoktu."

"Ama meleğim onlar toprak altında yaşıyor onları görememişsindir belki. Solucanlar toprakta görünmez sadece altında yaşar, annesi ve babası kesin oradadır."

"Gerçekten mi?"

"Elbette meleğim."

Ecrin derinden bir iç gerdi. Omuzlarını üzgünce büktü. "Tamam, onu bırakalım ama ben gene de onu besleyeceğim tamam mı?" Demir kızını ağacın dibine bıraktı. Ecrin'in ayakları zemine değerken, bakışlarını ağacın dibindeki eşilmiş toprak zemine çevirdi. Ondan ayrılmak istemiyordu. "Tamam meleğim o senin, beslersin ama dokunmak yok. Ondaki mikrop her şeyden daha çok tamam mı? Senin hasta olmanı istemeyiz, değil mi?"

Ecrin yere eğilip, fincanı ağacın dibine, üzgünce döktü. Solucan kıvrılarak toprakla buluşurken, "Hoşça kal bebek yılan, beni arada görmeye gel olur mu? Ben sana yemek getiririm. Annem bana verir, ben de sana olur mu? Seni daha Murat'a gösterecektim. O gelince gel tamam mı, ben seni beklerim burada?"

Demir kızını tekrar kucağına aldı. "Aferin benim kızıma, seninle gurur duyuyorum." Yanağına dudaklarını bastırıp içten bir şekilde öptü. Saçlarını okşayarak gözlerinin önünden çekti. Ecrin babasına şaşkınca baktı. Ona kızım demesi hoşuna gidiyordu. Aslında ona

baba demek istiyordu ama onu tekrar bırakıp gitmesinden çok korkuyordu. Babasını çok seviyordu... Tereddüttü sadece terk edilme korkusundan kaynaklanıyordu.

Kapı çalınca Hazan, ellerindeki ıslaklığı önünde bağlı duran mutfak önlüğe silerek kapıya yanaştı. Açtığında bakışlarını aşağı çevirip, Ufak, sarışın ve zeytin gözlü delikanlıya baktı. Ufak oğlan çocuğu, üzerinde kareli gömleği, altında komando şortuyla başını şöyle atmış, ona dikkatle bakıyordu. Genç kadın ona tebessum ederek, "Merhaba Murat" dediğinde ufak delikanlı ciddi bir tavırla, "Merhaba Hazan Teyze. Annem Ecrin'le oynayabileceğimi söyledi. Oynayabilir miyiz?"

Hazan kapıyı açıp onun içeri girmesi için teşvik etti. Çocuk tereddütle kapıdan içeri girince, şortunu iki yandan tutup çekiştirip üzerini düzeltti. Ufacık ellerini saçının içine daldırıp, yukarıya havalandırıp ıslattığı saçlarını biraz daha dikti. Bu hâli ufak kirpilere benziyordu. Gelirken babasının parfümünü de bolca sıkmıştı gene belli ki. Bahçe kapısına sakince yöneldi. Hazan mutfağa geçip yemeğin altını kapamayı düşündü, zira Demir bu çocukları rahat bırakmazdı şimdi. Bir de böyle kendini kurmuşken kıskançlığı asla bırakmazdı.

"Ecrin ben geldim."

Ecrin dedesinin kucağında oturmuş meyve yiyordu. Arkadaşını görünce neşeyle gülümseyerek, dedesinin kucağından kayarak aşağı indi. Gözleri pırıltılar saçarak yanına gitti.

"Biliyor musun benim solucanım var? Onu ağacın dibine geri koyduk ama gene gelecek, ona ben bakacağım. Önce kuşum oldu, şimdi de solucanım, sana da göstereyim mi?"

Murat bakışlarını masaya odaklamış gık çıkarmadan çekinikçe bakıyordu. Başını Ecrin'e yaklaştırıp ürkekçe fısıldadı. "Ecrin, senin babanın gözlerine ne oldu? Neden hep bana bakıyor? Acaba gözleri mi bozulmuş, çok kötü bakıyor ben ona ne yaptım?"

Ecrin babasına baktı. Murat dudaklarının arasından sıkkınca nefesini dışarı saldı. "Aynı annemin en sevdiği fotoğraf çerçevesini kırdığım zaman, baktığı gibi öfkeli bakıyor baban, kesin onun da bir

şeyini kırdım bilmeden. Offf! Paramı da hep harcadım parkta, ona nasıl öderim şimdi neyini kırdıysam."

Ecrin bakışlarını babasından arkadaşına çevirdi. Yüzü ciddi bir konu konuşur gibi ifadesiz kaldı. "Korkma akıllım, o beni kıskanıyor! Annem öyle söyledi... Ben duydum. Babalar kızlarını kıskanırmış, hem boş ver biz evlenince unutur."

Murat ellerini cebine koydu. "Daha seninle evlenmeye karar vermedim Ecrin, kızlar baş belası olur dayım öyle söyledi. Hiç çekilmiyormuşsunuz."

Ecrin saçlarını geriye savurdu. Yüzü hiç de hoşnut değildi duyduklarından. Kızgın bir ergen gibiydi. "Hıh! Sanki ben seninle evlenmeye karar verdim."

Murat elini cebinden çıkarıp, havalı saçlarını düzeltti. "Evlendin bile akıllım, hem de dün hatırladın mı? Sen artık benimle evlisin. Bir de bebeklerimiz oldu. Off of, artık hayatım kararadı."

Ecrin ağzını kızgınca açtı. "Ben seninle artık evli değilim, vazgeçtim tamam mı?.. Bebeklerimi de sana vermeyeceğim, onlar benim bebeğim."

"Niye kızdın ki şimdi?"

Ecrin arkasını döndü. Saçlarım omzunun üzerinden savurup, topuklarını yere sertçe vurdu. "Kızmadım, ama seninle artık evlenmeyeceğim."

"Evleneceksin. Büyüyünce seninle bir tek ben evleneceğim... Başka oğlan olmayacak." Kaşları tatlı yüzünde tasalıca çatılmış, bu konuları onaylamaksızın hiddetlenmişti. "Ecrin'in kocası Murat! Bunu unutma..."

Bu tavrından hoşlanmayan Ecrin, "Babam seni döver akıllım. Kocam olunca dişlerini kırar. Ben dişsiz kocayla nasıl konuşurum. Hem boş ver... Gel hadi sana solucanımı göstereyim bari."

Onlar koşturarak ağacın dibine giderken genç adam bakışlarını üzerinde radar gibi sabitleyerek gezdiriyordu. Orada ciddi ciddi ne konuşmuşlardı duyamamıştı, fakat kızı çok kızmıştı belli. *"Aferin kızıma, yüz vermiyor onlara."* Akıllıydı onun kızı! Demir gerçeği bilemedi!..

Genç kadın tepsiyle babasının yanına yaklaştı. Masanın kenarına koyup, herkesin önüne taze yaptığı buz gibi limonata bardağını uzattı. Demir bakışlarını bahçenin köşesine çevirmiş, kısık gözlerini hiç kırpmadan kızına bakıyordu. Hazan bakışlarını ona kızgınca çevirdi. Sanki her an yanlarına gidip onlara müdahale edecekmiş gibi duruyordu ve biraz sonra yapacağına neredeyse emindi.

"Demir... Aklından bile geçirme. Bu sefer sana fena hâlde kuser haberin olsun... dönüşü de olmaz" dedi uyarıcı bakışlar atarak. Demir uzattığı bardağı alıp önüne çekti. "Biliyorum. Lanet olsun ki biliyorum! Yoksa o veledi kulağından sündürüp, gerisin geriye postalamıştım evine. Şuna da bak, bir de süslenip püslenip gelmiş buraya, saçlara bak kirpi kılıklı velet."

Kerem Bey onlara bakıp kafasını salladı. "Neler oluyor?"

Hazan bardağıyla babasının yanına, Demir'in karşısına geçip sakince oturdu. Limonatasından bir yudum aldı. "Ne olacak, oğlun torununu ufacık çocuktan kıskanıyor baba. Babalık hormonları biraz fazla depreşiyor galiba..." Demir babasına baktı. "Yok, baba ne kıskanacağım, o daha çocuk Hazan abartıyor." Hazan kaşlarını kaldırıp alayla baktı. Genç adam da kızgınca, "O velet kızımı bir daha öperse, çocuk mocuk demem... evine damgalı pullu postalarım, tadesi olmaksızın haberin olsun."

"Oğlum, o da anası gibi bir gün yuvadan uçacak, bu normal. Çocuklar büyür ve evlenir. Hele anası gibi güzel olursa, vay hâline artık, sen şimdi böyleysen büyüyünce ne halt edeceksin merak ediyorum?" Gülmeye başladı. Hazan da "Ben de" diye destekledi. Demir kızına iç çekerek, "Benim kızım evlenmeyecek" dediğinde Hazan ağzındaki limonatayı nereyse genç adamın yüzüne fışkırtıyordu. Dudakları tatlıca kenara kıvrılıp daha fazla kendini tutamadı ve kahkahayı koyuverdi.

Demir bocalayarak, "Yani ona daha çok var, bu konuyu büyüyünce düşüneceğiz şimdi değil." Lanet olsun anası zaten dünyayı sündürürken bir de sıpasıyla kafasını bozmuştu. Uykular hepten firardı artık...

"Ben de öyle diyordum ama bak şimdi sıpam seviyorum, büyüyünce görüşürüz." İmayla baktı oğluna, "Yani yarın!"

Bahçenin köşesinden ağlama sesi gelince herkes gülmeyi bırakıp bakışlarını o tarafa çevirdi. Hazan ve Demir bir anda ayağa kalkıp gelene baktılar. Murat bacağını tutarak ağlıyor, yanlarına sekerek geliyordu. Yanaklarından duru yaşlar süzülürken, Hazan kaşlarını çattı ve öne çıkıp yürüdü. Yanına gelince tuttuğu bacağına baktı. Bir şey yoktu. Kafasını kaldırıp bakışlarını arkasına kaydırdı. Murat'ın arkasında da Ecrin suratını asarak, suçluca yanlarına geliyordu. Hazan endişeyle, "Ne oldu düştün mü?" diye sordu. Ufak çocuk kafasını *"Hayır"* anlamında salladı.

"Hayır, bana Ecrin vurdu."

Hazan duyduklarıyla bakışlarını kızına çevirdi. Ecrin omuzlarını sarsıp dudağını büktü, sonra da utanarak alt dudağını emmeye başladı. Yaptığından pişman bir hâli vardı. "Ama beni öptü ben de vurdum. Beni öpmesi yasak, ona söyledim." Gözleri masumca ışıldarken Hazan başını arkaya çevirip, Demir'e öfkeyle bakıp Murat'ı kucağına aldı. Demir ellerini cebine koymuş, geniş omuzlarını gururla kaldırıp göğsünü şişirmişti. Erkeklik ve babalık gururu okşanmıştı. Memnun bakışlarla kızına bakıyor, tatlıca onu süzüyordu. Hazan'ın kızgın bakışlarını görünce kendini toparlamaya çalıştı. Elinin birisini cebinden çıkarıp düz burnunun kemerinde gezdirdi. Tebessümünü kamufle etmeye çalışarak boğazını temizledi.

"Aaa, Ecrin çok ayıp hiç arkadaşlar dövülür mü kızım?" Sesi o kadar yapmacıktı ki.

"Evet, baban haklı, arkadaşlara vurulmaz." Hazan kızının kendine bakmadığını görünce daha da sinirlendi. Babasına dikkat kesilerek bakıyordu. Demir dudaklarını memnunca kaldırıp, kızına göz kırpıp gülümsedi. Ecrin de elini dudaklarının üzerine koyup, omuzları sarsılarak kıkırdamaya başladı. Hazan Murat'ı annesine götürmek için hareketlenirken genç adama öldürücü bir darbeyle baktı.

"Sana bunun hesabını sormayacağımı düşünüyorsan aldanıyorsun, çocuk düşmanı kıskanç!"

Mırıl mırıl söylenerek evin girişine elinden tuttuğu çocukla yürümeye başladı. Başını omuzlarının üzerine yıkıp kızına seslendi.

"Ecrin buraya gel ve hemen arkadaşınla konuşup gönlünü al..." dive direktif vermeyi de unutmadı. Ecrin babasına bakıp omuzlarını düşürdü. Demir de kaşıyla, *"Git"* işareti yaptı. Ufak kız omuzlarını düşürüp annesinin peşine takıldı.

***

Bardaktan bir yudum aldı, fakat dudaklarından çekmeden öylece durdu. Bakışlarını televizyondan ayırmadan kucağındaki mısır kâsesine uzandı. Ecrin'i uyutmuş, genç adamla birlikte kanepede oturup televizyon kanalından film izliyorlardı. Ecrin arkadaşından özür dilemişti ve bir daha yapmayacağına dair ona söz vermişti.

Demir kolunu Hazan'ın kafasının arkasından kanepenin tepesine uzatmış, yanında oturuyordu. Hazan heyecanla filmi izlerken, Demir sevdiği kadına bakıyor, filmden çok onu izliyordu. Hazan kucağındaki kâsedeki mısırları hızla yediğinin farkında bile olamadan kendini kaybediyordu. Gözlerini dahi, neredeyse kırpmadan bakıyordu filmin son sahnelerine. Demir kucağındaki mısırdan alıp ağzına atarken, "İçine girseydin daha heyecanlı olurdu, buradan pek katkın olmuyor sevgilim onlara" dedi alaylı sesiyle. "Ama sanırım 3D icat oldu daha ona var değil mi?"

Hazan mısırını yutarken kısa bir an baktı gözlerini kısarak, dudaklarını büzdürdü, "Şiiit!" yaptı. Demir kolunu omzuna atıp kendine çekti. Hazan başını göğsüne yaslayıp yerini ayarladıktan sonra, mısırlarını yemeye devam edip filmine kaldığı yerden baktı. Başının altındaki sert göğse artık daha aşina olduğu için, sakin bir kalp ritmiyle böyle olmak daha güzeldi. Demir başını aşağı eğip dudaklarını genç kadının saçlarına dokundurdu. Mis gibi yasemin kokusunu içine çekip, ufacık bir buse koydu. "Kız ölmeyecek!" dedi derinden gelen boğuk sesiyle.

Hazan başını hışımla genç adama çevirdi. Gözleri kızgınca parlayarak hayal kırıklığıyla koyulurken, onun derin ve arzulu bakışlarıyla çarpışıyordu. Aldırmadı, yumruk yaptığı elini omzuna kızgınca savurdu.

"Filmin içine ettin sağ ol! Sonunu artık merak etmiyorum sayende."

Demir onun vurduğu yeri ovaladı. Hazan da bakışlarını tekrar filme çevirdi. "Sonunu bildiğim film hiç çekici gelmiyor, heyecanını bozdun neden söyledin ki?"

"Belki yanında unuttuğun birileri vardır, hatırlarsın diye yapmışımdır, ne dersin?" Demir tekrar kendine çekti. "Ne yani film benden daha mı çekici?" dedi, ellerini omzunda gezdirip okşayarak. Hazan bakışlarını, koyulmuş gözlerine çevirdi. Ona tepeden bakan adama masumca bakıp, dudağındaki mısırın tuzunu yaladı. Genç adamın bakışları onun dudaklarına kayınca, sinsice gözlerini kıstı. Düşündüğü şeyle dudakları kıvrıldı.

"Evet, film senden daha çekici geldi." Demir gözkapaklarını kaldırıp ona bakınca, "Biliyorsun ben oldum olası Eddie Cibrian'ın hayranıyımdır, çok yakışıklı adam." Genç adamın çenesinde bir hareketlenme oldu, dişlerini sıktığı her hâlükârda belliydi. Onun kızdığını anlayınca istediğini aldı. "Allah özene bösene yaratmış değil mi? Güzele... güzel demek sevaptır, arada bir çıkıyor işte böyle kanatsız dünyaya düşmüş melekler."

Kendini tekrar kanepeye yaslayıp mısırından bir tane daha aldı. Umursamaz olmaya çalışıyordu, fakat yanındaki beden kasıldıkça bundan müthiş bir narsistlikle zevk alıyordu. Demir yanındaki kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Hazan kâseyi yanına koyup genç adama döndü.

"Neden kapattın ya! Az kalmıştı sonuna, bari sonunu izleseydik."

Demir'in kaşları çatık, yüzü sert ve ifadesizdi. "Bundan sonra bu adamın filmini izlemeyeceksin!" Buyurgan sesi ve kesin emriyle ciddi bir bakış attı. Hazan yaslandığı yerden sırtını kaldırıp aldırmaksızın sesini duru bir hale sokup, muziplikten uzak tuttu. "Yok canım! Buna kim karar veriyor? Ben onun filmlerini izlemeyi seviyorum. Ayrıca adam yakışıklıysa, bu onun suçu mu? Bunu dünya kabul etti, sen etme." Genç adamın yanındaki kumandaya uzandı ama alamadı. "Demir ver şunu, şimdi film bitecek hadi bakalım, izledik izledik sonuna geldik."

"Böyle düşündüğünü bilseydim, sen zor izlerdin o adamı."

Demir kolunu kaldırdı. Hazan ulaşamayacağını biliyordu. Birkaç defa denedi ve vazgeçti. Demir kızgınca homurdandı. "Film bitince veririm, şimdi değil."

Hazan ona hiç bakmadan yerinden kalktı. Sakın adımlarla birkaç adım attı. "Sanki televizyonun düğmesi yok, buradan açar gene izlerim onu."

Demir de bir hışım oturduğu yerden kalktı. Hazan televizyona yaklaşıp düğmeye basacaktı ki, uzattığı elini, beline dolanan kolları sayesinde uzaklaştırıp, ayaklarını yerden kesti. Genç adam belinden sıkıca kavrayıp, sırtını göğsüne yasladı. Onun yumuşaklığını ve sıcaklığını tenine hapsederken, genç kadının vücudunda bir karıncalanma oldu. Başını aşağı eğip kulak memesine dokundu. Kızgınlıkla kalınlaşmış sesi, arzuyla kısılmıştı.

"Eğer o televizyonu açarsan sana bunu çok fena ödetirim."

Hazan ensesini gıdıklayan ılık nefeslere ne kadar kifayetsiz kalmaya çalışsa da, yapılan tehdide pabuç bırakmayı kesinlikle düşünmüyordu. Ellerini, beline doladığı kollarının üzerine koyup açmaya çalışarak debelendi. "İstediğin kadar kapa, yarın ilk işim gidip o adamın ne kadar CD'si varsa almak olacak. Hatta posterlerini de alıp duvara asacağım. Sabahları güne onun gibi eşsiz bir varlıkla uyanmak güzel olur değil mi? Tıpkı genç kızlığımdaki gibi!" İnadına söyleniyordu. Genç kızken odasının duvarına bir poster asmıştı ve Demir onu gördüğünde parçalayarak çöpe atmıştı. Bu aklına gelince sırıttı, maziyi anmak güzeldi. Güleceğini hissederek öte tarafa döndü.

Demir duyduğu şeyle kollarını farkında olmadan sıklaştırdı ve onu istem dışı öyle bir sıktı ki, genç kadın birkaç saniye nefessiz kaldı. Ardından bir anda onu yere bırakıp omuzlarından tutarak kendine çevirdi. Hazan ani çevrilmeyle, ona doğru sokulup, derince bir nefes alıp düşmemek için bedenine yaslandı. Bu çok hızlıydı ve kalbinin atışını etkilemişti. Başı aniden döndüğü için saçları başının üzerinde savrulmuştu. Yüzünü kapayan saçlarından bir şey göremeyince, onları dudağının üzerinden üfledi. Güçlü kolun biri

hâlâ belini sararken, genç adam uzun parmaklarıyla gözünün önüne gelen saçlarına dokundurup, kenara çekti. Demir'in gözleri koyu lacivertin en koyu hâline bürünmüş, gecenin içinde çakan şimşekler gibi ışık yayıyordu. Hazan onun sert bakışlarını görünce yutkundu. Dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, sık sık solumaya başladı. Galiba biraz fazla ileri gitmişti! Demir başını aşağı eğdi. "Bunu yaparsan... seni yürüyemeyecek hale getirim Hazan. Sabahlarını da, gecelerini de benimle açar, benimle kaparsın! Tek gördüğün yüz benimkisi, dokunduğun tek ten de gene benimkisi olur... seni kendine mühürlerim. O adamın bırak filmini, adının geçtiği yerde olmanı istemiyorum. Bir daha onun filmlerini izlemeyeceksin."

"Ço... çok korktum" dedi duru bir şekilde, alayla konuşmak istemişti ama sesinin kontrolünü kaybedip kekelemişti. İkisi de birbirine bir iki saniye baktılar. Nefesleri hızlanmaya başlamıştı. Onun istediği her şeyi yapmasına izin verdiği için miydi? Onun duygularını uyandırdığı için mi, yoksa ellerinin bedeninde dolaşmasından ve onun sert bedenini kendininkinde hissetmekten haz duyduğu için mi?

Hazan koyu maviye dönmüş bakışlarında kaybolurken, solukları genzinde donuyordu. Sesinin titrememesini umarak konuştu fakat beceremiyor, konuştukça daha da kötüye gidiyordu. "İzleyeceğim, hem de tüm filmlerini arşiv hâline getirip, saklayarak ara sıra izlemeye devam edeceğim." Gözlerini devirdi onun inadına. "Defalarca... Defalarca ve gene izleye..." dudaklarına kapanan dudaklarla sözleri yarıda kesildi.

Genç adamın öpüşü öyle nazik değildi. Aksine ceza verir gibi hoyratça ve kızgıncaydı. Dudaklarını sömürürcesine, sanki onu kedini hatırlatırcasına öpüyordu. Geriye çekildiğinde, genç kadın nefesi kesilmiş bir hâlde duruyordu. Kollarında yağ olup erimişti. Ellerini onun kaslı kollarına koyup nefes almaya çalıştı. Parmaklarının altında bu dokunuşu, sert teni hissetmeyi çok seviyordu. Ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini iyice yummuş, derin derin soluyordu. Gözlerini, uzun kirpiklerinin ardından hafifçe çıkarıp, hülyalı bakışlarını genç adama çevirdi. Demir onun gözlerine ko-

vuşmuş derin deryalar gibi bakarken, göğsü hızla inip kalkıyor, kadının yumuşak göğüslerine çarpıyordu. Onu daha çok kendine çekip elini yavaşça ensesine çıkardı. Saçlarının altına sokup parmaklarını ensesinde baştan çıkarışı biçimde gezdirmeye başladı.

"Sen, o adamın adını her andığında, sana ceza vermeye karar verdim. Anmayacaksın..." diye kati bir tutumda buyurdu. Sesi tıpkı gözleri gibi sert ve müsamahasızdı.

Hazan gözlerini masumca açıp kirpiklerini kırpıştırarak, "Kimin?" dedi. Daha şimdiden onu da, her şeyi de unutmuştu. Film ise aklında bile değildi. Aklına gelince de muzırlıkla, "Eddie Cibrian'ın ama o artist..." Genç adam tekrar dudaklarına kapandı. Hazan bu sefer ona aynı aşkla karşılık verdi. Ellerini kollarından ensesine uyuşuk bir biçimde yolculuğa çıkardı. Parmaklarını teninde istekle dolaştırıp, saç dibinde sonlandırdı. Kollarını boynuna sarıp, daha da sıklaştırdı. Vücutları birbirine dayanırken, tenleri alev alıp yanmaya başladı. Aralarında kalan göğüsleri ezilirken, Demir bu dokunuşlarla daha da çok tahrik oluyordu. Ellerini onun belinde ve omur çizgisinde dolandırırken, diğer elini de ensesinden kendine iyice çekiştiriyor daha fazlası sanki varmış gibi bastırıyordu.

Hazan'ın dudaklarını aralayıp kuytu köşelerine dalarken, ağzına gelen tatla içindeki istek daha da arttı ve inledi. Onun sesini duyunca Hazan'ın ağzından da ufak çaplı inleme kaçtı. Genç adam zorla da olsa geriye çekildi. Genç kadının bakışları koyulmuş ve kısılmıştı. Basireti kesilmiş bacakları sanki onu taşımıyordu. Bu sebepten iyice yaslanmıştı. Demir alnını anlına dayayıp, "Bir dahakine affetmem" dedi tatlı bir tehditle.

Hazan'ın dudağının kıyıları kıvrılarak sinsi bir kedi gibi gülümsedi. Bunu isteyen kimdi ki? Öpülmekten şişmiş dolgun dudakları aralandı, diliyle nemlendirdi. "Neyi? Eddie Cibrian'ın..." Demir bu sefer onu öperken elini bacağının altına kaydırıp, kucağına aldı. Dudaklarını dudaklarından sadece birkaç saniyeliğine çekip, "Cezan kesildi Küçük Hanım" dedi Hazan'ın yüzüne derin derin soluyarak. Genç kadın da ondan farksız sayılmazdı. "Neymiş hâkim bey cezam?.. Çekmeye razıyım." Sesi kadife gibi dökülmüştü dilin-

den. Elleri de genç adamın ensesinde dolanıyordu ve onun narin parmakları her dokunduğunda, Demir'in teni karıncalanıyordu. Burnunu genç kadının burnuna sürtüp, ucuna dudaklarını bastırıp bir buse bıraktı.

"Cezan!.. Bir ömür benimle olmaya müebbet yediniz Hazan Hanım. Ayrıca yasalar tarafından cezanız asla temyiz edilemez" dedi, dudaklarıyla sesini mühürledi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hazan ufak Barbie bebekli sırt çantasının içine, ıslak mendili de koyunca fermuarını çekti. Çantayı kapının girişinde duran genç adama uzatıp, bakışlarını da yanında duran kızına çevirdi. Yere eğilip ellerini onun tombik yanaklarına götürerek, suratını kendi suratına yaklaştırdı.

"Babanı üzme olur mu Kelebeğim? Dondurmayı da sadece bir tane yiyorsun. O kadarcık, fazla yok. Parkta düşersen çantada yara spreyi var, babana söyle onu sıksın yarana. Çokta terleme. Ben de siz gelene kadar yemekleri hazırlarım, fazla da geç kalmayın."

Olduğu yerden doğrulup genç adama baktı. Gözlerinde soru işaretleri çakıyor, bir bilinmezlik hüküm sürüyordu. Bocaladığı ve telaşlandığı gözlerinden, konuşmasa da tasalandığı sesinden o kadar belli oluyordu ki.

"Demir annenle konuştun değil mi?"

Demir hafif bir tebessümle baktı yüzüne, "Endişelenme" der gibi sakin sakin duruyordu.

"Konuştum" Hazan derin bir iç gerdi. Sıkıntısını belirttiğini idrak edememişti. "Affedersin sadece biraz gerginim."

"Fark ettim. Kasma kendini bu kadar. Aslında bu kadar hazırlığa bile gerek yoktu. Kendini boşa yoruyorsun ve fazla zorluyorsun. Onlar yabancı değil ki."

Bu kesim ona yabancıydı ama Hazan dudağının kenarını hafif ve yana kıvırıp, omuzlarını sarstı. "Elimde değil, gerilmemek. Tabii hazırlık yapmasaydım içim rahat etmezdi o ayrı."

"Tamam, biz gidelim onlar gelmeden evde olunur merak etme." Demir Hazan'a yaklaşarak genç kadının ince belini kavrayıp, kendine çekti ve dudaklarını alnına dokundurdu. "Merak etme bir şey olmayacak. Bu seferki bu anın bozulmasına kendim de dâhil, hiç kimseye izin vermem." Geriye çekilip gözlerini genç kadının endişeli gözlerine dikti. Bakışlarında tereddüt ve huzursuzluk olmasına rağmen, dudaklarının kıvrımına hafif bir tebessüm misafir oldu. Hazan ona masumca bakıp kırıkça tebessüm ediyordu.

Bugün Berin babaannesiyle tanışacaktı ve Hazan o kadının saçma sapan bir şey yapıp, çocuğun aklını karıştırmasından çok korkuyordu. Kızının yüzü gülmüşken, babasına alışıp çocukluğunu doyasıya yaşamaya başlamışken, bu anın bozulmasından öyle çok çekiniyordu ki, nitekim bunu yapmasına da kimseye müsaade etmezdi. Onlar parkta oynarken, Hazan da hazırlık yapacaktı. Geriyi ne yapsa beğenilmeyecekti, bundan adı gibi emindi. Onu günahı kadar iyi tanıyor ve fikirlerini savunma şeklinin yıkıcılığını hayli iyi biliyordu.

Demir kapıdan çıkarken Hazan kapıya yaslanmış, onlara dalgınca bakarak, "İyi eğlenceler" dediğinde, Berin arkasını dönüp başını yana yıkarak annesine el salladı. "Görüşürüz anne bitaz oynayayım hemen geleceğim söz." Demir kızına elini uzattı. Berin önce kocaman ele bakıp, ardından omuzlarını sarstı. Çantasının askısını yerine oturtup, babasının eline ufacık ellerini bıraktı. Demir kızının elini kavrayıp bahçe kapısını iterek açtı. Kızının önünden çıkmasını sağladı.

"Önce dondurma mı yiyelim, yoksa parka mı gidelim?"

Berin dudağının kenarını büzerek kıyıya çekti, tek gözünü de kısıtak, "Hem dondurma yesem, hem parka gitsem olmaz mı?"

Bu koşullu sualin geleceğinden emin olan Demir başını salladı, kaldırıma çıkıp parka yöneldi. Berin hoplaya zıplaya yürümeye başladı. Arada babasına bakıyor, bazen de yoldan geçenlere bakıp onlara

Bu kesim ona yabancıydı ama. Hazan dudağının kenarını hafifçe yana kıvırıp, omuzlarını sarstı. "Elimde değil, gerilmemek. Tabu hazırlık yapmasaydım içim rahat etmezdi o ayrı."

"Tamam, biz gidelim onlar gelmeden evde oluruz merak etme." Demir Hazan'a yaklaşarak genç kadının ince belini kavrayıp, kendine çekti ve dudaklarını alnına dokundurdu. "Merak etme hiçbir sorun çıkmayacak. Bu sefer bu anın bozulmasına kendim de dâhil, hiç kimseye izin vermem." Geriye çekilip gözlerini genç kadının endişeli gözlerine dikti. Bakışlarında tereddüt ve huzursuzluk olmasına rağmen, dudaklarının kıyısına hafif bir tebessüm misafir oldu. Hazan ona masumca bakıp kırıkça tebessüm ediyordu.

Bugün Ecrin babaannesiyle tanışacaktı ve Hazan o kadının saçma sapan bir şey yapıp, çocuğun aklını karıştırmasından çok korkuyordu. Kızının yüzü gülmüşken, babasına alışıp çocukluğunu doyasıya yaşamaya başlamışken, bu anın bozulmasından öyle çok çekiniyordu ki, nitekim bunu yapmasına da kimseye müsaade etmezdi. Onlar parkta oynarken, Hazan da hazırlık yapacaktı. Gerçi ne yapsa beğenilmeyecekti, bundan adı gibi emindi. Onu günahı kadar iyi tanıyor ve fikirlerini savunma şeklinin yıkıcılığını hayli iyi biliyordu.

Demir kapıdan çıkarken Hazan kapıya yaslanmış, onlara dalgınca bakarak, "İyi eğlenceler" dediğinde, Ecrin arkasını dönüp başını yana yıkarak annesine el salladı. "Görüşürüz anne biraz oynayayım hemen geleceğim söz." Demir kızına elini uzattı. Ecrin önce kocaman ele baktı, ardından omuzlarını sarstı. Çantasının askısını yerine oturtup, babasının eline ufacık ellerini bıraktı. Demir kızının elini kavrayıp bahçe kapısını iterek açtı. Kızının önünden çıkmasını sağladı.

"Önce dondurma mı yiyelim, yoksa parka mı gidelim?"

Ecrin dudağının kenarını büzerek kıyıya çekti, tek gözünü de kısrak, "Hem dondurma yesem, hem parka gitsem olmaz mı?"

Bu koşullu sualin geleceğinden emin olan Demir başını salladı, kaldırıma çıkıp parka yöneldi. Ecrin hoplaya zıplaya yürümeye başladı. Arada babasına bakıyor, bazen de yoldan geçenlere bakıp onları

[redacted]yordu. Ellerini yürüdüğü sürece bir kere dahi bırakmadı. Park [redacted]aten evlerine çok yakındı. Bir sokak aşağıda bulunduğu için, fazla yürümeleri gerekmiyordu. Bu yüzden arabaya binmemişlerdi. Demir ilk önce marketten dondurmasını aldı. Parka geldiklerinde Ecrin çantasını çıkarıp babasına verdi. Ardına bile bakmadan çocukların olduğu yere yönelip, koşmaya başladı. Demir gözlerini kızının üzerinden ayırmadan, ufak pembe sırt çantasıyla, köşedeki ağacın altında bulunan banka oturdu.

Ecrin mavi boncuklarını kısıp, bakışlarını etrafta itinayla gezdirdi. Önce salıncağa ve kaydırağa bindi, fakat sonra sıkıldı. Parktaki çocuk sayısı da hayli azalmıştı. İleride birkaç tane erkek çocuğu ve bir tane kız çocuğu ağacın dibinde oynuyordu. Önüne gelen saçlarını geriye çekip yanlarına ufak adımlarıyla sakince yanaştı. Annesi saçlarını tepesinde atkuyruğu bağlamıştı, fakat hoplayıp zıplamaktan bozulmuştu. Onun her adımında bir sağa bir sola sallanıyordu. Güneş ışıkları dik bir biçimde yüzüne vurunca, gözlerini kısarak baktı onlara. Ellerini beline koyup bir süre izledi. Aralarına karışmak istedi, ama hiç kimseyi tanımadığı için biraz çekindi. İçlerinden esmer olan çocuk onu görünce yanına geldi. Her ne kadar tereddüt etse de Ecrin sevinçle bir adım attı.

"Ben de sizinle oynayabilir miyim?"

"Aaa, bak kim gelmiş?" diye Ecrin'e tuhafça bir merakla baktı. Diğer çocuklar da arkadaşının peşine takılıp Ecrin'in etrafını sardı. İçlerinden biri, "Ben biliyorum oğlum, bu kız arka taraftaki evde oturuyor, hani bahçeli olan, erik ağacının olduğu bahçede."

Esmer olan yanına yaklaştı. "Hişt kız, sen o evdeki kızmışsın?"

"Evet, orası bizim evimiz, ne oldu ki?"

Sarışın olan Ecrin'in yanına iyice yaklaştı. Ciddiyetle onu süzdü. Boyu ondan uzun olduğu için, Ecrin başını geriye atarak baktı. "Oğlum annemler geçen gün konuşuyorlardı, çok kızıyordu onlara." Esmer çocuğun bu konu dikkatini çekmişti. Ciddiyetle arkadaşına bakıp merakla atıldı. "Niye lan, ne olmuş ki?" Sarışın olan eğilip elini ağzına kamufle ederek, kulağına bir şeyler fısıldadı. Diğer çocuk da şaşırmaya başladı.

"Ecrin..."

Ecrin bakışlarını yana çevirip, onların yanına koşarak gelen Murat'a baktı.

"Murat geldin mi? Annen mi getirdi seni?" Heyecanla sorup elini tuttu arkadaşının. Murat yanlarına sokulup durdu. Omuzlarını dikleştirip arkadaşının elini bırakıp, kolunu sahiplenici bir biçimde omzuna attı. "Burada ne yapıyorsun Ecrin, parkta oynasana?" diye ona çocukça bir kızgınlıkla çıkıştı.

"Ben onlarla tanışmaya geldim, hem sen de geldiğine göre, biz de onlarla oynarız değil mi? Bak ellerinde kâğıtlar var. Ne değişik şeyler onlar?"

Çocukların hiç acıması yoktu. Esmer olan çocuk ellerini Ecrin'in göğsüne koyup, geriye insafsızca ittirdi. "Biz sizin gibileriyle oynamayız, git kendin oyna sen kızım!" Başını yanındaki arkadaşına çevirdi. Gözleri hınzırca parlamıştı. "Baksana oğlum bizimle oynayacakmış."

Bu tutumundan her ne kadar hoşnut olmasa da Ecrin, onun itelemesiyle geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. Gözlerini irice açıp kirpiklerini kırpıştırarak, "Ama neden? Ben size ne yaptım ki? Ben sizi tanımıyorum bile." Murat arkadaşının omzundan elini çekip, Ecrin'in elini sıkıca tuttu. Başını ve ufacık omuzlarını tehditle kaldırıp, onlara gözdağı vermeye kalktı. Karşısındaki çocuklar onlardan bir hayli büyüktü, ama yine de centilmen ve sahiplenici bir tutumla arkadaşını yalnız bırakmadı.

"Bir daha ona dokuma."

"Sana ne bücür! Sen işine bak, git annenin eteğinde otur..."

Esmer olan elini sallayarak, gözlerini şaşkınca süzdürdü. "Kızım annem sizin gibilerin mahalleden atılması lazım diyor. Senin annen kötü bir şey yapmış, onu istemiyorlar burada."

Ecrin başım kaldırıp, ufacık burnunu havaya dikti. Kızdığı için aldığı sık nefeslerinden burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlamıştı. Gözlerine de hafiften yaşlar dolmaya başlamıştı. Bunu kabullenmesi mümkün değildi. Müthiş bir öfke acemi yüreğine hızla yayıldı. Ufacık bedenine kalbi dar geliyordu duyduğu şeyle. Maviş gözleri cam parçaları gibi parlarken, kızgınca sallanan dudaklarının

ağzından öfkeyle söylendi, "Benim annem kötü bir şey yapmaz. Yalancı! Senin annen yalan söylüyor. Kötüsün sen, kötü! Annende kötü işte, tamam mı?"

Bu sözleri onların canını sıktı. Sarışın olan onu tekrar geriye ittirdi. "Git kızım işine... Annen evlenmeden hayat yaşıyormuş, senin baban yokmuş. Hani baban senin? Yok ki, o yalancı babanmış bir kere?"

Murat öne çıkıp esmer çocuğun önüne dikildi. "Bir daha ona bağırma, bağırırsan seni buna pişman ederim." Dudaklarını kızgınca kasmıştı. Ecrin'in alt dudağı titremeye başladı. "Benim annem kötü değil, babam var bir kere yalancılar!" Bakışlarını babasına çevirdi. Telefonla konuşuyordu. Gözleri babasının gözleriyle kesişince, bir şeyden habersiz adam tebessüm etti. Ecrin babasını eliyle gösterip, "İşte, orada tamam mı? Benim babam var. Hem de kocaman. Sizin babanızdan bile büyük. Sizi bile döver..."

"Yalan söyleme kızım, senin baban yokmuş işte. Annem dedi ki Leyla Teyzeye, senin annen ahlaksızmış!"

Ecrin henüz ahlaksız kelimesinin anlamını bilmiyordu, ama onun kötü bir kelimeye tekâmül ettiğini hissediyordu. Bu sebepten ona doğru atılıp, hırsla geriye ittirdi. "Benim annem kötü değil, babam da var. Git buradan. Parkta kötü çocuklar olmaz... Sen kötüsün!"

Esmer çocuk geriye sendeledi ama düşmedi. Bu yaptığını onaylamaz sert bakışlar attı. Ecrin'in bu hareketi onu sinirlendirmişti. Hemen kendisini toparlayıp Ecrin'i ittirerek çimle kaplı zemine düşürdü. Ecrin kendine gelmeye çalışırken de bağırdı. "Salak mısın kızım sen? Annen kötü bir şey yapmasa, annem de Leyla Teyzeye anlatmazdı, mal! O da senin baban değildir kesin, bizi kandırıyorsunuz. Varsa bu zamana kadar neredeydi? Yok işte baban, aptal kandırmışlar seni?"

Murat kaşlarını çatıp gözlerinin üzerine yıktı. Elleri öfkeyle yumruk olmuştu, ufacık çenesi kasılmıştı. Esmer çocuğun üzerine ansızın atlayıp, ufacık cüssesine bakmadan onu yumruklamaya başladı.

"Ecrin'in annesi kötü değil. Onun babası var bir kere. Sen yalan söylüyorsun pis aptal, sana onu ağlatma dedim değil mi?"

Ecrin Düştüğü çimenden dirseklerinin üzerine kalktı. Yanaklarından yaşlar akarken, fısıltı gibi sesi duyuluyordu. "Benim annem kötü değil, sen yalancısın işte." Esmer çocuk Murat'a vurarak yere yıktı. Sarışın olan arkadaşının yanına gelip, korkuyla omzundan çekiştirdi. "Kaç oğlum kaç, babası geliyor... Bak varmış işte, dev gibi hem de adam." Korkarak arkadaşını orada bırakıp tabanları yağlayarak kaçtı. Esmer çocuk elinin altında dövdüğü Murat'ı bırakıp, üzerinden hızla kalktı. O da diğerinin arkasından müthiş bir panikle kaçtı. Murat yerinden kalkarak, arkadaşının yanına gelip, sıkıca sarıldı. Ellerini saçlarında gezdirmeye başladı.

"Ağlama Ecrin ben büyüyünce onu döverim, bunun acısını çıkarırım merak etme. Şimdi de döverdim de, o benden çok büyük boyum yetişmedi. Bir gün büyüyeceğim ve seni ben koruyacağım, bir tek ben tamam mı?"

Dudakları titreyen Ecrin omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Tamam, ama annem kötü değil sen inanma onlara." Murat başını onaylayarak salladı. "Salak mısın kızım sen! Hazan Teyze çok iyi birisi bir kere! Onlar anneni tanımadığı için bilmiyorlar işte aptallar. Boş ver sen, ben biliyorum zaten üzülme hadi."

Mavi boncukları cam bilyeler gibi parlıyor, hıçkırıklarından omuzları sarsılıyordu. Birden güçlü kollar kendine çekip kucakladı. Kendisini kocaman bedenine sıkıca sardı. Korunaklı, huzurlu bir sıcaklık sardı etrafını tam da ihtiyacı olduğu üzere.

Demir kollarını onun ufak bedenine düşkünlükle sarıp, saçlarını okşayarak şefkatini sundu. "Meleğim ne oldu?" Kaygılı sesi ciddi anlamda endişeliydi. "Neden onlar sana vurdu?" Ecrin başını babasının boynuna gömüp, kollarım boynuna doladı. Hıçkırarak ağlamasına devam etti bir süre. Gözlerinden çıkıp yanağından süzülen inci taneleri, babasının boynuna dökülüyordu. Öyle içten ağlıyordu ki, genç adamın içinden bir şeyler kopup gidiyordu, onun omuzlarının her sarsılmasında. Titrek sesi kesik kesik çıktı kulağının dibinde, fısıltı gibi.

"Be... Benim annem kötü değil." Kelimeleri hıçkırıklarıyla kesildi. "Annem kötü bir şey yapmaz değil mi *Baba*?" Kollarını babasının boynuna daha çok sardı. Sanki ona sarılırsa duyduklarını unutacak, ona kötü davrananları geride bırakacak gibi... Demir duyduğu şeyle donup kaldı. Konuşmadı. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı an, işte o andı. O kadar kelimenin içinden, beyni sadece tek bir kelimeyi seçmiş, evirip çevirip dinletiyordu. *"Baba!"* Doğru mu duymuştu? Kocaman ellerini kızının ipek saçlarında gezdirdi şefkatle.

"Değil babacığım, senin annen niye kötü olsun?"

Ecrin başını geriye çekip, içli içli ağlamalarının arasından dudaklarını kıvırdı. Elini yumru yapıp gözlerini ovalarken, "Ama... Ama onlar öyle dedi. Annen kötü, baban yok senin dediler." Bir hıçkırık daha koptu ufacık dudaklarından, "Var işte! Sen benim babamsın değil mi? Onlara dedim, benim babam var... Bana inanmadılar."

Şu anda her şey anlamsız, zaman meftun, sorunlar önemsizdi. Demir'in gözleri doldu. İhtirasın esiri olan kocaman bedeninde büyük yüreği büzülüp küçüldü, ufacık kaldı. Nefes alamıyordu âdete. Onun alelade her sözü, nefesini ciğerlerine hapsedip donduruyordu. Hiç utanmadan, sıkılmadan kızını kollarına alıp, hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Gözlerindeki yaşları geriye ittirmeye çalışarak bir iki saniye kapattı. "Var meleğim. Ben senin babanım! Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum, buradayım." Kollarını onun ufak bedenine dolayıp, başını göğsüne yasladı ve sıkıca sardı. Varlığını hissettirip, yüreğini rahatlatmaya çalıştı. Onun mis gibi kokusunu içine çekerken, gözlerini sıkıca yumdu. Allah'a dua etti. Sonunda baba demişti. Kızı ona, "Baba" demişti.

"Bir daha bizi bırakmayacaksın değil mi baba?"

Allah'ım bu nasıl güzel bir kelimeydi böyle? Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. Sesi kalın ve boğuk çıktı hiç istemese de.

"Bırakmayacağım babacığım. Ben sizi hiç bırakmam." Ecrin burnunu çekti. Elini burnuna götürüp ovalayarak, akan burnunu koluna sildi. Çocukça koyulmuş saf bakışları, gerçeği arar cinste babasına sabitlendi. Sanki kala gözlerinde ürkek bir şüphe hâsıldı.

"Söz ver? Bir daha gitme olur mu?" diyerek emin olmaya çalışı-

yordu. Babası kulağına teskin eden sesiyle usulcacık, "Söz! Gitmem meleğim" diye emin bir tonda fısıldadı. "Seni bırakıp bir adım öteye gitmem. Kıyamam sana ağlama sen babacığım."

Ecrin kollarını babasının kocaman vücuduna sarmaya çalıştı. Bırak kolları, elleri bile yanlarına yetişmiyordu. "Babalar kızlarını hep sever..." Kafasını sallayıp kendi söylediğini tasdiklerken, babasının göğsündeki ufacık başı aşağı, yukarı oynayarak onaylıyordu. "Hem de çok sever, kıskanır değil mi?" Burnunu çekti tekrar. "Ama babalarla anneler evli olurlar değil mi? Evli olmamak kötü bir şey mi?"

Bu tuhaf sualle Demir kızını göğsünden kaldırıp geriye çekti. Kaşları çatıldı, sesi hiç istemese de tiz çıktı. "Ne oldu Ecrin, bana anlatır mısın?"

O ana kadar yanlarında sessizce oturup onlara şaşkınca bakan Murat'ı unutmuşlardı ikisi de. Ufak çocuk yerinden kalkıp üzerindeki otları temizledi. "Ecrin beni annem çağırıyor gitmeliyim, sonra görüşürüz, size gelirim." Yanlarından kollarını sallayarak, koşup uzaklaştı. Ecrin burnunu çekti, hıçkırıklarının arasında tekrar bakışlarını babasına çevirdi. Gözleri kızarmış, gözbebekleri ürkekçe titreşiyordu. Olanları anlattı. Demir derince iç gerip, kızının ağladığı için terden ıslanmış saçlarını geriye çekti.

"Kötü değil meleğim. Senin anne kötü değil hem de hiç."

"Asıl kötü olan benim" diye iç gerdi. *"Size bunu yapan benim, her şey benim suçum. Bu cehennem azabını çektiren de benim, lanet olsun ki benim..."* Ecrin ellerini kucağına koyup, parmaklarına baktı. "Siz neden evli değilsiniz baba, sen neden hep bizde kalmıyorsun? Sen annemle evlenirsen, hep bizde kalırsın. Anneme diyelim evlensin seninle olur mu?"

Demir başını eğip kızının yanağından öptü. Onun gözyaşlarının tuzlu tadı dudağına geldi. Burnunu burnuna değdirip, "Evleneceğiz annenle, sen bunları düşünme olur mu? Hem o zaman hep sizinle yaşayacağım korkma, ama önce anneni ikna etmem lazım" dedi göz kırparak. "Senin annen çok inatçı bir kadın ve ben onu çok seviyorum. Seni de, onu da çok seviyorum... Hep sizin yanınızda olacağım merak etme."

Güven veren sesinin teskin eden yapısı kızını rahatlatmıştı.

Hazan kapının önünde durup üzerini düzeltti. Girişteki aynanın karşısına geçip, eteğini biraz daha aşağı çekiştirdi. Üzerine giydiği siyah tafta saten elbisesinin, etek kısmı vazo alarak dizkapaklarının hemen altında son buluyordu. Üzerini eldiven misali sarıp sarmalıyor, beyaz tenine, sarı saçlarına tezat oluşturarak; o elbisenin içinde parlamasını sağlıyordu. Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye savurdu. Elbisenin bisiklet yakasını düzeltip kolyesini üzerine çıkardı. Makyajı da hafifçe, muntazam olmuştu, sarı saçlarını maşayla kıvırmış, gök mavisi gözlerine lacivert kalem çekip belirginleştirmiş, derinlik katmıştı.

Derin bir nefes aldı. Şimdi kapıda olurlardı. Onların arabasının geldiğini camdan görmüştü. Bileğini ters çevirip, saatini iki parmağıyla tutarak baktı. Dudakları sıkkınca öne doğru büzülüp uflarken, kızgınca söylendi, "O kadar da erken gelin dedim. Kim bilir nereye götürdü kızı, hangi oyuna daldılar."

Kapının zili çalınca kendine son bir kez daha bakıp kapıya yanaştı. Kendini ilk defa görücüye çıkan genç kızlar gibi hissediyordu. Kalbi hızlanmış, yüzü kaygıyla hafifçe beyazlamıştı. Saçlarına dokunup, kendine son çeki düzen verdi. Yüzünde zoraki bir tebessümle kapıyı açtı. Bakışları ilk olarak girişte duran babasına yöneldi, yüzündeki takma tebessümü onu görünce gerçeğe dönüşüp güneş gibi açtı. "Baba hoş geldin" dedi içten bir biçimde, kollarını boynuna dolayıp yanaklarından öperek karşıladı. Yaşlı adamda aynı sevgiyle karşıladı onu. Hazan bakışlarını babasının arkasındaki yaşlı kadına çevirdi. Gözleri birbirine değince, ortada elle tutulur bir gerilim oluştu. "Merhaba..." Yüzündeki müşfik ifade ve sesinin yumuşacık tonu az kalsın bütün kararlılığını silip götürüyordu. Yaşlı kadın Hazan'ı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Hazan boğazını temizleyip, dikkatini çekerek, "Hoş geldiniz Suna Hanım." Sesi hem duru hem de mesafeli çıkmıştı. Elini yaşlı kadına uzatırken ise hâlâ tereddütlüydü. Suna Hanım tokalaşırken, kızgın gözlerini gözlerine sabitledi. *"Hatalısın"* der gibi bakıyordu bakışları, ya da genç kadının kendi suçluluk hissini gün yüzüne çıkarıyordu. Sonra mantığı duygularını bastırdı ve bu pişmanlıklardan uzağa çekildi.

"Hoş buldum" dedi, fakat sesi hiç de "hoş bulmuş" gibi değildi. Hazan elini onun soğuk ellerinden buzda donmuş gibi çekip, içeriyi gösterdi. Ayakta daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Derin bir nefes alarak, "İçeri geçin lütfen, kapı ağzında kalmayın" diye nazikçe söyledi. Zorlukla yutkundu.

Yaşlı kadın içeri girince, o da kapıyı kapattı. İrdeleyici bakışlarını üstünlük kurarak ona çevirdi. Oysa gözlerini evde gezdirip, içeriyi inceliyordu. Kerem Bey karısının koluna dokunup, dikkatini kendine çekti. "Üst kata çıkacağız, salon orada." Uyarıcı sesi sakindi. Merdivenlere yönlendirdi. Bakışları genç kadına kayınca gülümsedi. Hazan da babasına minnetle, sahici bir tebessüm bıraktı. Yaşlı kadın merdivenleri çıkarken, "Demir nerede, hani benim torunum?" diye meraklı bakışlarını müthiş bir heyecanla etrafta gezdirip, acelecice söylendi. Hayli alakadar ve heyecanlı olduğu çok fazla belliydi ve genç kadın onu anlayışla karşıladı.

Salona onlar birlikte girerken, "Parka gitmişlerdi fakat geç kaldılar. Sanırım birazdan gelirler!" Sesini ne kadar duru tutmaya çalışsa da, bu kadını görmek bile, ses tonunun değişmesini ve vurgulamasını sağlıyordu. Bu saçmaydı ama kendini güvensiz, pasif, eksik ve yetersiz birisiymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Yüzünde umutsuzluk vardı. "Bizim geleceğimizi biliyorlardı, neyse bekleriz artık" dedi inanamıyormuşçasına. Yüzünü memnuniyetsizce yıkıp, koltukların olduğu bölüme yöneldi. Tekli koltuğa geçerken, çantasını koltuğun yanına bıraktı. Bakışları salonda, duvarlarda asılı resimlerde ve Hazan'ın bir kuş sütü eksik olan, muntazam olarak hazırladığı yemek masasında kibirle gezindi.

Hazan içinde oluşan ağırlıkla kanepeye oturdu. Ellerini önce kucağına koydu, ardından dizlerinin üzerine koyup elbisesini amaçsızca düzeltti. Elleri bile ona yabancı gibiydi ve nereye koysa fazla gibi geliyordu. Zaten bu kadının karşısına geçince, hep böyle oluyordu. Bedeni kasılıyor, her söyleyeceği sözü tartıyor, *"Acaba canımı ne kadar yakacak"* diye düşünmeden kendini alı koyamıyordu. Değiştiğini sanmıştı. O artık anneydi. Olgun ve hür bir kadındı. Ama hâlâ onun karşısında, o ilk tanıştıkları lise öğrencisi Hazan vardı ve

bir türlü değişmiyordu. Seneler bile bunu alıp götürememişti üzerinden. Bu naçizane duyguyu bugün bir kez daha hissetmişti. Hazan hâlâ aynı Hazan'dı. Kızarıp bozaran, çekinip susan, elini ayağını nereye koyacağını bilemeyen bir genç kız!

Bakışlarını yaşlı kadına zor da olsa çekinikçe çevirdi. Başını dikleştirip gururlu ifadesini vakur yüzüne takınarak mağrurca baktı. Artık o anneydi ve eski Hazan değildi, ama hâlâ eskisi gibi hissediyordu. Onu en son o gece görmüştü. Evindeki son gece! Çok uzun zaman olmuştu görüşmeyeli ve görüşmeye cesaret edemeyeli. Arada bir sessizlik olunca, bunu bitirmeyi düşündü. "Nasılsınız Suna Hanım?" Kibarca sorarak, bu sessiz gerilime son verdi. Ne de olsa onun misafiri olarak burada bulunuyordu.

"Torunumu görünce daha iyi olacağım kızım." Kibirli bakışları tok sesiyle karışarak yayıldı. Hazan da bakışlarını onun küçümseyen pırıltılarından kaçırmadı. Kızını sakladığı için ona kızgındı, ona anlayış göstermeye karar verdi. Cüretle başını kaldırıp, ufak burnunu soğukça dikti, cesurca baktı gözlerine.

"Sen de pekiyi görünüyorsun, değişmemişsin hâlâ aynısın."

"Aslında değiştim. Siz de değişmişiniz aynı benim gibi."

"Haklısın. Hayat bu, değiştiriyor" diye onaylayarak yanıtladı.

Değişmişti gerçekten de, yaşlı kadının bakışları ne kadar kırgın ve kızgın olsa da, artık nefret yüklü değildi. Şu ana kadar fark etmemişti ama bu gerçekten de içinde bir yerde, gerilmesini sağlıyordu. O önceden böyle öz yargısız bakmazdı. Hatta şimdi üzerine lavlar fırlatması lazımdı. Suna Hanım kızgındı fevriydi ve sinirlenince de ne dediğini bilemez birisiydi... Fütursuz dilinin ayarı yoktu.

Kerem Bey gelinine sevgiyle baktı. Gözlerinin içi gerçek şefkat ışıklarıyla parlarken, "Benim Kekliğime annelik yaramış, daha güzel olmuş değil mi Hanım?" Göz kırptı. "Önce de güzeldin ama şimdi sana peri tozu değmiş kadar güzelsin." Onun karşılık beklemeyen sadakati, örselenmiş duygularını iyileştiriyordu. Hazan'ın dudakları tatlıca tebessüm etti, ardından beyaz dişlerini sergileyerek içinden geldiği gibi yapmacıksız güldü. Gül yüzünü aydınlatan, ona ayrı bir hava katan gülüşüyle onurlandırdı babasını.

"Evet. peri tozları iyidir. Hele benim peri tozum, daha iyi geliyor gençliğe de, hayata da... Tavsiye ederim bayım..." diye takıldı.

Yaşlı kadın etrafa bakınıp konuyu uzatmamayı ve değiştirmeyi tabii ki denedi. "Evinde pek küçükmüş, kaç oda burası?"

"Üç artı bir... Bahçesi de var, bize yetiyor şu anda." Sıkılgan gözlerini ellerine indirdi.

"Eh!.. Bu hakikaten hoş!" Bunu memnuniyetsizce mırıldanmıştı.

Genç kadının içinde bir duygu, aralarındaki bu yapaylığı, olanaksızlığı, hatta anlamsızlığı iyileştirmeye karşı çıkıyordu. Huzursuz tutumu devam eden Hazan yerinden kalkıp babasına baktı. "Ben Demir'i bir arayım, nerede kaldıklarını merak ettim doğusu."

Kerem Bey yerinde biraz daha kaykılıp, "Gelirler kızım merak etme, çocuk değil ya koca adam. Hem iyi bir baba o, merakın yersiz. Kesin benim Kumrum oyuna dalmıştır ondan." Elini koltuğun kenarına koyup, yanındaki küçük kırlenti düzeltti.

"Ondan şüphem yok baba, sadece endişeleniyorum. Biliyorsun özel durumu var ve Ecrin uf... Ne bileyim, o bensiz hiç sokağa çıkmazdı. Tedirginliğim ondan galiba. Gözümün önünde olmaya alışmışım ya, onsuz yarım kalıyorum."

"Eee, senin işler nasıl kızım?"

Kapı çalınca Hazan yerinden kalktı. "İyi baba ama ben pek uğrayamıyorum bu aralar, ablam idare ediyor genelde. Sağ olsun tüm işler onlara kaldı. Ecrin iyi olsun da iş falan umurumda değil." Heyecanla salonun kapısına yönelirken, aklının bir köşesine koca adama kızacağı cümleleri yazıyordu. "Geldiler galiba ben kapıyı açayım."

Kapıyı açtığında genç adama kızmayı ciddi anlamda düşünüyordu. Bunca saat nerede kaldıklarının hesabını sormayı bilahare düşünüyordu... Ama gördüğü manzara karşısında tüm sinirini bir anda unuttu. Kızmak mı? O da neydi? Bu manzara her şeye sünger çeken cinstendi.

Demir kızını kucağına almış, Ecrin de babasının boynuna sarılmış yanağından öpüyordu iştahlıca. Arada da ellerini yanaklarına götürüp çekiştirerek gülüyordu. Genç adamın neşeli gözleri gülmekten kısılmış, huşuyla açılmış ağzındaki beyaz dişlerini sergileyerek

bakıyordu. Ecrin babasını öpüp geri çekildi. Annesini hissetmiş olacak ki bakışlarını hızla çevirdi. Işıldayan gözleri nasıl da parlak bakıyordu öyle. Heyecanlı bir şekilde annesine kollarını açıp, "Anne bak benim neyim oldu gördün mü? O artık benim."

Hazan kızını kucağına alıp yanağından öptü. Özlemişti Kelebeğini hemen. "Neyi Kelebeğim, neyi gördüm mü?" Babasının elindeki scooter'ünü gösterip işaret parmağıyla heyecanla atıldı. "İşte orada, o benim anne, bak!" Hazan bakışlarını Demir'in elindeki scooter'e çevirince, genç adam geniş omuzlarını belli bir umursamazlıkla sarstı. Yüzü mutluluktan ışıldıyordu. Huzurluydu ve bu nitekim Hazan'a da yansıyordu.

"Sana sormadan aldım kusura bakma ama ona söz vermiştim, affedersin."

Hazan kızını kucağından indirip poposuna tatlıca şaplak attı. "Dedenler geldi uç bakalım Kelebek."

Ecrin sevinerek merdivenlere yönelirken Hazan genç adama bakıp kapıyı kapattı. Hesap sorarcasına, tek kaşını havaya kaldırıp başını kızgınca salladı. "Erkenden kastın bu muydu Demir?"

Demir üzerindeki spor ceketini çıkarıp, portmantoya astı. Hazan onun geniş sırtına bakıp, vereceği cevabı beklerken, o birden yanına gelip kollarını beline sararak dudaklarına içten, sahiplenici ve gerçekten mutluluklarla titreşen bir öpücük bıraktı. Kısacık bir an ayaklarını yerden kesip, muhteşem bir duyguya hapsetti. Yüzünde faklı bir ışıltı, gözlerinde haylaz parıltılar vardı. Hazan nefesini düzenlemeye çalışırken, kısa süren öpücüğüyle afallayarak, geriye çekilip şaşkınca baktı genç adama.

"Delirdin mi sen? Bu ne içindi?"

"Ben de hoş buldum Ayçiçeğim." Geriye çekilip merdivenlere yöneldi. "Ne oldu? Neden bu kadar mutlusun?" Bunu her ne kadar suçlar gibi söylese de aslında meraklı sesi çatallaşmıştı. Demir göz kırptı merdivenleri çıkarken. Büyük bir edepsizlikle, ilgili gözlerini üzerinde ateşler saçarak gezdirip, genç kadının yanaklarının yanmasını sağladı. Çapkın dudağının kenarı hafifçe kenara kıvrılıp, "Çok güzel olmuşsun meleğim. Acaba birkaç dakika geç kalsak mı, aklımı

karıştırdın?" diye yapmacık olarak sataşsa da, gözleri ciddi bir ayartmayla edepsizce bakıyordu. Bakışlarını saçlarına çevirdi. "Saçlarına ne yaptın sen?" Yanakları kızarıp, kalbi hoplayan Hazan elini saçına attı. "Olmamış mı?"

"Âlâ olmuş. Hatta çok yakışmış sana. Saçlarm zaten çok güzel. Böyle kıvır kıvır şahane durmuş."

Hazan saçının ucunu omzundan öteye alıp, görüş alanına soktu. Parmaklarının ucuna bakarak, "Çok uzun ama bakımı zor oluyor. Kestirmem lazım..." Demir bir basamak geri inip, karşısında durdu. Genç kadına uzanıp, saçından bir tutam parmaklarının arasına sıkıştırdı. Gözlerinin içine bakarak burnuna götürüp kokladı. Sesinden faklı bir titreşim yayıldı.

"Ben onları böyle seviyorum. Kestirme... Omuzlarından aşağı aktığı zaman, sabahları yastığıma dağıldığı zaman, geceleri yüzümü ona gömüp koklayarak uyuduğum zaman... Sakın bir şey yapma onlara... Onlar benim hazinem" dedi, saçını bırakıp Hazan'm kızarmış yanaklarını parmak uçlarıyla dokunmaya başladı. "Bunları da çok seviyorum. Pembeleşince daha çok seviyorum masum yanını."

"Emin ol, onlar sen yokken hiç pembeleşmiyordu. Sayende çok kötü bir huy kazandım. Domatese dönüp duruyorum."

"Ben bu huyu çok sevdim. Sakın değiştirme bu huyunu." Başını biraz aşağı eğdi. Gözlerini, sevdiğinin kaçırmaya çalıştığı gözlerle birleştirip çekmesine izin vermeden baktı. "Ama bu huyunu değiştir, bunu hiç sevmiyorum. Sen hep bana bak. Gözlerini her daim görmek istiyorum ve kaçırdığın zamanlarda onları gözlerime mühürlemek istiyorum. Elimde olsa iplerle kendime bağlardım."

Bu iltifatlar Hazan'ın kanını kaynatınca geriye çekildi. Bu adam kalbini hoplatmayı, kanını kaynatmayı nasıl beceriyordu? Hem de kızgın olduğu anda bile!

"Sen hâlâ neden bu kadar neşeli olduğunu söylemedin?"

"Neşeli mi duruyorum?"

"Gözlerin bile farklı ışıldıyor. Ne oldu seni bu kadar sevindirecek merak ettim?"

"Birazdan görürsün. Çok güzel bir şey oldu. Anlatamam. Kendin duy."

Merdivenleri çıkmaya başladı. Dudaklarını memnuniyetsizce, merakını gidermediği için kızgınca büzen Hazan, kafasını salladı. "Hadi söyle?" Demir gülerek, kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, kendin duy, sabret fazla uzun sürmez."

"İyi. Sen gir. Ben yemeği alıp geliyorum."

Hazan porselen çorba tenceresiyle salona girdi. Demir kapının girişinde durmuş babasına bakıyordu. Koluyla genç adamı dürtüp, "Çekilirsen geçeceğim" dedi. Demir kenara çekilince, o da yanında durdu ve bakışlarını kızına çevirdi.

Ecrin dedesini görünce her zamanki gibi koşarak kucağına tırmanmış, yanaklarına sulu sulu öpücükler konduruyordu. Annesi de ayağa kalkmış, nemli gözlerle onlara bakıyordu. Heyecanlı olduğu ellerinin titremesinden belliydi. Suna Hanımı ilk defa böyle duygusal görüyordu. Ellerini dudaklarının üzerine kapamış, dedesine özlemle sarılan torununa bakıyor, ona dokunmak için sabırsızlanıyordu.

"Kumrum beni özlemiş mi?"

Ecrin yanağından bir kere daha öptü. "Hem de nasıl özledim, bana pamuk şekeri aldın mı dede?"

Onun şekerliğiyle Demir kızma güldü. Cebindeki elini çıkarıp, burnunun üzerinde gezdirdi. Düz bakışlarını babasına çevirdi. "Daha yeni bir tane yedi baba. Ecrin sana yeni aldım ya kızım gelirken, ne şekeri?"

Ecrin babasına baktı. "Onu sen aldın, ben dedeminkini istiyorum. O bana hep alacak, söz verdi."

Elleri yüzünden bir an ayrılmayan Kerem Bey de torununu öptü. "Evet söz verdim. Okula gidince de alacağım, evlenince de, çocukları olunca da... söz verdim."

"Evet, hep alacak."

Dedesinin kucağından indi. Babasının yanına koşup önünde durdu. Kerem Bey ne söyleyecek diye bakarken, o babasına bakıp, "Baba benim Scooter'ümü dedeme gösterelim mi? Nasıl biniyorum beni görsün..."

Bu kelimeyi her duyduğunda yüreği hızlanan Demir kızını kucağına aldı. Hazan duyduğu şeyle olduğu yerde donup kalırken,

hafifçe sendeledi. Demir onun sendelediğini görünce elini omzuna koyup toparlanmasını sağladı. Gözleri birleştiğinde, bir sırrı paylaşırcasına bakıştılar. "Sana kendin kulağınla duyacaksın demiştim." Hazan elindekini masanın kenarına koyup, kızının yanına yaklaştı. Gözleri şaşkınca bakarak, "Ne dedin sen?" dedi, nasıl bir soru sorduğundan habersizdi. Kızı ona şaşkınca baktı.

"Bir şey demedim anne" diye biraz ürkek söylendi.

Demir genç kadının gözlerinin içine bakarken sevinçle, Ecrin babasının boynuna kolunu dolamış kirpiklerini kırpıştırıyordu. "Scooter'ümü dedeme gösterelim dedim valla. Onu bana babam aldı, kızma tamam mı babama, ben istedim." Çaresiz bakışlarını ürkekçe babasına çevirdi tekrar. Bir şey demesini bekliyordu. "Değil mi baba sen aldın, ben istedim?" Bu şefkat dolu ses, adeta babasının yüreğini şımartıyordu.

"Evet. Ben aldım bebeğim, sen de istedin."

Kerem Bey oğluna tebessümle bakıp kollarını açtı. "Gel buraya baba... Sonunda dedi ha Kumrum?" Demir babasının yanına giderken, Suna Hanımın kırışık yanaklarına birkaç damla yaş sıralandı. Oğluna baba demediği için çok üzülüyordu, bunu anne yüreği hissediyordu ve şansa bak ki, onun geldiği gün baba demişti. Demir babasına sarıldı. "Bu çok farklı bir şey. Aynı anda güzel bir duygu... Tarifi yok baba! Kendimi asıl şimdi baba olmuş hissediyorum. Büyümüş gibi, ya da çok yaşlanmış ve bir şeyleri yerine oturtmuş gibi."

"Bilmem mi?" dedi yaşlı adam alayla, ardından derin bir iç gerdi. "Öyledir evlat. Hele bir de okula başlasın, evlensin o zaman gör, daha farklı olacak. Bir de torunun olunca, hepten farklı olacak."

Demir geriye çekilip annesine baktı. Bakışlarını kızına çevirip şefkatle bakarken, "Ecrin bak bu benim annem, sana anlatıyordum ya, işte o. Belki merhaba demek istersin..."

Tedirgince yaklaştı. Olacakları göğüsleyebilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendini Suna Hanım, burnunu çekip yanağını kuruladı. Islak kirpiklerinin arasından torununa şefkatle baktı. "Merhaba tatlım..." Sadece bu, zira sesi titremişti. Yutkundu. Sanki kelimeler boğazında tıkanıp kalıyordu. Ona nasıl hitap edeceğini veya nasıl

konuşacağını kestiremiyordu. Ecrin önüne gelen perçemlerini kenara çekip, "Merhaba" dedi. "Seni biliyorum babam bana resmini göstermişti." Kollarını iki yana açtı ve sarstı. Demir kızına baktı. Hoş geldin desene Ecrin babaannene, o buraya seni görmeye geldi. Hem çokta özlemiş seni. Uzaklardan geldi."

Yaşlı kadın torununa ellerini uzattı. "Seni kucağıma alabilir miyim?" diye tedirgince sorduğunda, Ecrin bakışlarını kapının girişinde sessizce nemli gözlerle onlara bakan, annesine sorarcasına çevirdi. Hazan kızına bakıp tebessüm ederek kafasını onaylayarak salladı. Ecrin kollarını açmış yaşlı kadına, ellerini uzattı. Suna Hanım torununu kucağına alığında nefesi kesilmişti. Koyulmuş gözlerini onun mavi boncuklarına odakladı. Bu nasıl bir şeydi böyle! Bakışlarını onun ciddi gözlerinden, ufacık dudaklarından alamıyordu. Oğluna benziyordu torunu, resimlerine bakmıştı ama bu resimlerinden çok farklıydı, daha güzeldi. Gözlerini üzerinden çekesi gelmiyordu.

Bu imkânsız anın oluşundan sebep Hazan derince bir nefes alıp, "Yemek hazır isterseniz sofraya geçelim, hem Ecrin de acıkmış olmalı. Siz geçin ben ekmekleri getireyim."

Salondan çıktı. Aslında tek amacı biraz yalnız kalmaktı. Kızı babaannesiyle tanışmıştı ve babasını kabul etmişti. Bunu bekliyordu. Artık kabullendiğini görebiliyordu ama bu kadar çabuk "baba" demesini beklemiyordu. Ona nasıl da candan bakıyordu öyle. Dilinde hiç de eğreti duymuyordu baba kelimesi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nemli gözlerini kırpıştıran Hazan, başım dalgınca genç adama çevirdi. Demir ellerini ceplerine koymuş, hemen birkaç adım arkasında ona bakıyordu. Bakışları gözlerine vuran lambanın etkisiyle açılmış, içindeki sevinçli hareleri eşsiz bir yıldız idamesinde görünüyordu. Genç adamın baktığı yere bakınca, ekmekleri doğramaktan çok parçaladığını gördü. "Neden bu kadar geç kaldınız? Kaç defa aradım seni ama telefonun da kapalıydı, merak edeceğim aklına gelmedi mi?" diye ciddi anlamda çıkıştı.

Bu konu aklma gelince tekrar sinirlendi. Kızına bir şey olduğunu sanıp, deliye dönmüştü. Kaç sefer aramış ama ulaşamamıştı.

Bu arada onlarla son bir kez daha tartışmak ve ne yaptıklarını bilip bilmediklerinden emin olmak istiyordu. Hepsinden daha büyük sorunları olduğu için bir tür sorumluluk duyuyordu.

Demir yanına gelip kollarını beline doladı. Yine de eve döner dönmez ciddi politik tartışmaların başlayacağından ve sabaha kadar süreceğinden emindi. Fakat aldırmıyordu. Karizmatik kemikli yüzünde yine o alaycı gülümseme belirdi. "Merak ettiğini düşünemedim. Bu olaylar olunca her şeyi unuttum" diye kendini açıklama gereği duydu. Hazan'a iyice yaklaşıp, bedenini yapıştırdı. Sıcaklığını teninde hissetmeye başladı. Çenesini boynuyla omzunun arasına koyup, "Demek beni merak ettin? Beni bu kadar çabuk mu özledin?" dedi alaylı ses tonuyla. Onun bu güzel anım baltaladığı için, her zamanki gibi suçluluk duygusu hissetti. Fakat dilin kemiği yoktu. Hazan ekmekleri sepete alıp, kızgınca homurdanır gibi söylendi, "Ah, saçmalama. Tabii ki seni değil kızımı merak ettim. Ve evet, sana çok kızdım, hem de çok fazla. Şimdi çek ön ayaklarını üzerimden, işim var." Genç adamı geriye iteleyip, omuzlarını dikleştirdi. Hazan hiddetli duruşuyla hışımla apansız çıkıştı.

"Bunu nasıl yaparsın? Sizi merak ettiğimi nasıl düşünmezsin ya, kafayı sıyırdım ben burada?" Kaşlarını çattı ve ellerini beline koydu, meydan okur gibi. Gözlerinde hem kızgınlık, hem de tuhaf bir titreşim vardı. Demir ciddi bir sesle, "Telefonum kırıldı arayamadım."

"Başka telefon edeceğin yerler illa ki olmuştur." Böyle sakin konuşmak zorunda kaldığı için öfkeden deliye dönüyordu. "Dağ başında yaşamadığımız düşünülürse, bence daha geçerli bir sebep üretmelisin, bu biraz basit kaldı" diye ekledi. "Bir yer illa vardır değil mi?"

Onun ruh politikasına ahşan Demir, biraz daha yaklaştı. Anlayışın hâsıl olduğu bakışlarını gözlerinde tatlılıkla gezdirdi. "Hazan iyi misin?" Uzanıp omzunun üzerine düşmüş bir tutam saçım parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Sanki biraz gergin gibisin. Canım konu annemse... O değişti! Eskisi gibi değil, zaten bunu sen de göreceksin. Tamam, ne konuştuğunu bilmez ama kötü niyetli değil."

Bu kadar tepkisel davranıp fevri çıkışlar yaptığını fark eden Hazan başını bıkkınca salladı. Saçındaki ele aldırmadan kapıya yöneldi.

"Hadi yalnız kalmasınlar. Hem Ecrin onu ilk defa görüyor tedirgin olmasın."

Bu tutumuyla dudaklarının ucuna kadar gelen lafları söylememek için güçlükle yutkundu adam. Başını kaldırıp gözlerini kapıdan kaybolan sevdiği kadının ardında bıraktı.

Oysa Hazan umduğunun aksine, içeri girdiğinde kızını babaannesinin yanında yemek masasında oturduğunu gördü. Kızı Suna Hanıma heyecanla bir şeyler anlatıyor, Kerem Beyle Suna Hanım da dikkatle onu dinliyorlardı. Bu iyiydi, alışmaları ve kaynaşmaları içini rahatlattı. Hazan çorbaları servise başladı. Herkesin kâsesini doldurunca kızına bakıp, "Anneciğim sen istersen benim yanıma gel, ben doyurayım karnını?"

Bu ilgisini yanlış anlayan Suna Hanım, Hazan'a ifadesizce baktı. Ağır yüzü kaidesizdi. "Kendisinin yiyebildiğine eminim, yanımda dursun ben yardımcı olabilirim ona." Sesindeki yumuşamayı hissederken, konuşması dik dik yankılanmıştı kulağında. Hazan kaşığını eline alırken, "Evet, yiyor. Önüne peçetesini sererseniz... yemeği kucağına döküyor genelde, üzeri batmasın..."

Bu uyarıyı dikkate alan Suna Hanım kafasını salladı. Peçeteyi kucağına yaydı. İpek gibi saçlarına dokunup okşadı. Ecrin çatalını makarnasına batırıp, onu da çorbasının içine sokup ağzına attı. Makarnasını çorbasıyla yiyordu. "Sen çorba içmeyi seviyormuşsun duyduğuma göre. Bana geleceğin zaman telefonda hangi yemeği istediğini söyle, ben de sana onu yaparım! En çok hangi yemeği seviyorsun?" diyerek ciddi bir merakla sordu.

Ecrin ağzındakileri yuttuktan sonra, tek gözünü hafifçe kıstı. "Salçalı makarnayı seviyorum, yumurtalı makarnayı seviyorum, peynirli makarnayı biraz seviyorum, ama kaşar peynir olacak, mantıyı da seviyorum acısı olmadan. Onu yiyince ağzım yanıyor ve çok su içiyorum."

Bu tatlı anlatım ve ziyafet anlayışının tekdüze konusu, Kerem Beyin kaşığını yerine bırakmasını sağladı. Yüzü bilmişlikle ışıldamıştı. "Sana demiştim Hanım, o sadece makarna canavarı. Her yemekte makarna olsun yiyor, hem de hiç bıkmadan."

Hazan yemeğe tedirgin bir şekilde başlasa da, zaman geçtikçe

üzerindeki bu tedirginlik kalktı. Ecrin babaannesine çabuk alışmıştı. Zaten Demir ve Kerem Bey, bu aralar sürekli ondan bahsedip kızım bu buluşmaya hazırlamışlardı. Cana yakın bir çocuk olması da onların en büyük avantajı olmuştu. Hazan sofrayı toparlayıp mutfağa geçti. Ocaktaki çayı demleyip bulaşık makinasının yanına yaklaştı. Kapağını açarken içeri Suna Hanım girdi. Bakışlarını yaşlı kadına çevirdi, mizacı gereği somurtmayı sevmeyen yapısıyla zoraki bir tebessüm sundu. Onunla mutfakta tek olduklarını bilmek, onu germişti. Nedendir bilinmez ama ondan çekiniyordu. Belki de tek sebep torununu ondan sakladığı için, iğneleyici laflarına, küstah bakışlarına katlanmak istememesiydi.

Yaşlı kadın bir adım geriye gidip, mutfak masasına kalçasını dayadı. Kollarını göğsünün altında bağlarken, ayaklarını hafifçe öne uzattı. Hazan bardakları makinaya yerleştiriyordu. Bakmasa da yaşlı kadının gözlerini üzerinde, nefesini ensesinde hissediyordu.

"Evin ufak ama mutfağın genişmiş, sen yemek yapmayı seversin bu iyi." Gözleri ilgisizce mutfağı turladı ve köşede balkon kapısında uçuşan tüle takıldı.

Hazan saçını omzunu sarsarak geriye düşürdü. "Evet, mutfakta rahat ediyorum... Gerçi pek yemek yapamıyorum burada, genelde restoranda yapıyorum yemekleri ve buraya oradan getiriyorum. Burada yaptığım yemekler çöpe gidiyor evde kimse olmayınca."

"Neden evde yapmıyorsun? Ecrin evde yemek yemiyor mu?"

Hazan el bezlerinin üzerine çamaşır suyu gezdirip ocağın altını açtı. Arkasını dönüp Suna Hanıma baktı. "Genelde ben restoranda oluyorum. Ebru ablamın evi restoranın üst katında bulunuyor. Onun kayınvalidesi yanında kalıyor, sağ ol olsun neredeyse kızım doğduğundan beri Ecrin'e o baktı. Üzerinde çok emeği var, hakkını ödeyemem." Sesindeki minnet ve anlatımındaki güven duygusu yaşlı kadını rahatsız etti.

"Yani, onu bakıcıya emanet ediyorsun, öyle mi?" Yaşlı kadın bunu söylerken gözlerini dehşete düşmüş gibi irileştirmişti Televizyonda her gün dadı dehşetlerini görüyordu. Hazan'dan çekinmese, elini tahtaya vuracaktı. Hazan kaşlarını kaldırdı. Sesinin sakin çıkmasını umarak, "Öyle sayılır! Birçok çalışan anne gibi ben

de yardımcıya ihtiyaç duyuyorum. Ve Sevda Teyze... Ona bakıcılık değil, anneannelik yapıyor. Bu ikisi çok farklı. Kendi torunundan farkı yok kızımın onların gözünde. Ona şükran duymalıyız, insanlığına ise ancak minnet duyarız."

Tekrar önüne döndü. Kaldığı yerden işini yapmaya devam etti. Yaşlı kadın mutfakta bakışlarını gezdirip, biraz çekinikçe mırıldandı. "Bebek gelince burası size dar gelecek!" Aslında amacı onun hamile olup olmadığını öğrenmek ve ne zaman evlenmeyi düşündüklerini sormaktı, ama oğlu onu buraya gelmeden önce kesin bir dille uyarmış, hatta neredeyse tatlıca tehdit etmişti. Demir'in gözlerinde gördüğü ciddiyetle ona bu konuları soramadığı için, Hazan'a sormayı düşünmüştü ve oğlunun konuşmasıyla da bu tamamen ortadan kalkmıştı. Laf arasında kaynar diye umuyordu.

"Hayır, ufak değil. Aslında böyle ufak olması benim işime geliyor. Kızım hemen yanı başımdaki odada, bebeğe de verecek odam var, oda diğerinde olacak. Tabii, olduğu zaman!" Vücudu ansızın gerildi. Bu konuları konuştuğuna inanamıyordu. Hem de onunla! Soğuk bir sesle "Ben evimi seviyorum. Ufak olması da hiç rahatsız etmiyor beni."

"Demir sana daha büyüğünü alabilir merak etme, parası var. Bu konuda endişen olmasın kızım, hem o zaman fikrin de değişir belki, büyük evde daha rahat edersin."

Ah, işte bu sözler Hazan'ı yıllar öncesine ışık hızıyla götürmüş, mazide yolculuğa çıkarmıştı. Ve aklında kalan görüntüler nahoş şeyler olduğundan bardağı tezgâha koyup, ellerini yasladı. Gözlerini bir iki saniye kapatıp sıkıca yumarak, zihnini temizleyip berraklaştırdı. Vakurca başım dikleştirip kaldığı yerden işini yapmaya devam etti. Kim bilir gene ne gibi münasebetsiz şeyler yumurtlayacaktı. Bu kadının ayarsız konuşmaları, ev sevdası, garip halleri, aklına maziyi getirmekten başka bir şey yapmıyordu. Yüzündeki müthiş öfke onun, durumu tamamen farklı değerlendirdiğini ve yanlış sonuçlar çıkardığını gösteriyordu.

"Demir bana neden ev alsın? Ben evimden gayet memnunum. Benim evim de param da var Allah'a çok şükür. O kendine alsın evini, bana ne onun evinden."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. Bunu duymayı beklemediği belliydi. Şimdi Hazan ne demek istiyordu ki böyle? Neden sanki ayrı yaşayacaklarmış gibi konuşuyordu. Oğlunun alt kattaki dairesine neredeyse çoğu zaman gelmediğini elbette ki biliyordu.

Daha ziyade şaşırdı, "Bu ne demek Hazan? Herhâlde evlenmeden yaşamayı düşünmüyorsunuz? Senin bu kadar geniş bir kadın olmadığım biliyorum kızım, evlenmek için bir tarih belirlemiş olmalısınız değil mi? Böyle olmaz!"

Hazan derince bir nefes aldı. "Hayır, belirlemedik" dedi bıkkın bir ifadeyle. "İyi o zaman karnın şişmeden belirlersiniz. Bu çocukların açısından da iyi olur. Onları toplumda kötü duruma düşüremezsiniz. Buna hakkınız yok. Çocukları etkilemeyin böyle şeylerle." Hazan tabağı makinaya koyarken kapağını düşürdü. Sinirlenmeye başladığı için elleri titriyordu. Fakat gene de yaşlı kadına belli etmedi. Düştüğü yerden alıp sakince yerleştirdi.

Suna Hanım yanına geldi. Bakışlarını yüzünde ciddi bir ifadeyle gezdirdi. "Bak kızım, geçmişte ne olduysa oldu. Sen de, o da acı çektiniz. Oğlum senden sonra toparlanamadı, nasıl bir hale geldiğini görmedin ama biz gördük. Ben bunu hiç tahmin etmezdim ama..." Yanaklarını şişirip dışarıya doğru sıkkınca üfledi. Daha fazla devam etmedi. "Onun acı çekmesi beni kahretti. Şimdi görüyorum ki, her ikiniz de acılar çektiniz, hem de çok fazla hatalar yaptınız sonunda tek..."

Hazan başını omuzlarının üzerine yıkıp, yaşlı kadına gözlerini kısarak baktı. Bakışları sonsuz ummanlar gibi kararırken, içinde zincirlerini koparmış bir fırtına büyüyor, yüreğini talan edip karmaşaya sürüklüyordu. Sesini ne kadar kontrol etmeye kalksa da yapamadı. Biraz kızgınca çıktı, buna engel olamadı.

"Pardon da, ben ne hata yaptım geçmişte... onu pek anlamadım, açıklar mısınız? Hatırlamıyorsanız biraz hafızanızı yoklayın isterseniz, ben hata yapmadım..!"

Yaşlı kadın omuzlarını dikleştirip, başını kaldırdı. Boynunda bulunan kırışık derisi, çenesine doğru gerildi. Gözleri kızgınca parladı. "Evet, ikiniz de yaptınız" dedi inatla sözünü yenileyerek,

ardından devam etti, "Bir tek benim oğlum hata yapmadı bu işte. Tamam, en büyük suç onun kabul ediyorum, ama sen de hata yapmasaydın, aranızda kötü giden bir şeyler olmasaydı böyle bir şeye yeltenmezdi değil mi? Kızım sakın yanlış anlama ama bir kadın kocasını boş bırakmazsa koca da başkasına gitmez. Umarım yaptığınız hatalardan ders almışsınızdır, ikiniz de hatalarınızı bir daha tekrarlamazsınız. Sen de eksiklerini bilirsen, o da artık daha dikkatli olur ve böylece..."

Hazan'ın işte tam da o anda sabrı taştı. Sebepli ıstırabı bu biçare makinadan geliyormuş gibi, bardağı makinaya biraz sertçe koydu. Aşağı eğilip kapağını da sert bir biçimde kapatınca, makinanın içindeki bardaklar tangırdadı. Yaşlı kadının karşısına geldi, gözleri çakmaklaşıp koyuldu. Gözbebekleri öfkeyle ve tutamadığı hiddetle titreşirken, gazabını üzerine dikip, ifadesiz suratını kaldığında boynundaki derisi gerginleşmiş, şah damarı hızla atmaya başladı.

"Evet, ben eksiklerimi biliyorum! Bunun çok uzun zamandır farkındayım, ta doğduğumdan beri. Benim annem eksik, babam eksik, ağabeyim... Onlar eksik olmasaydı hiç kimse bana böyle davranmazdı." Kafasını salladı. Gözlerine lanet yaşlar dolmaya başladı.

"Sen de kadınsın, aynı benim gibi... Kerem babam sana böyle bir şey yapsaydı, bu senin hatan mı olurdu? Kaldı ki hatalı bile olsam, aldatmasının hiçbir açıklaması olamaz. Mazur görülür, elle tutulur yanı yok. İstemiyorsa boşanırdı, terk ederdi, en fazla çeker giderdi. Yahut geçerdi karşıma... olmuyor, artık yürütemiyoruz, biz bu işi bitirelim derdi."

Nefesi hızlanmış, göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Kalbi, kanadı kırık bir kuş misali ufacık yüreğinde kırgınca çarpıyordu. Gözbebeklerindeki su damlaları artık saklanamıyor, çığ gibi büyüyordu. Altdudağı hüsrana uğramış rehavetle titriyordu. Yaşlı kadın bunu görünce pişman oldu. Onun amacı sadece evlenmelerini söylemekti, ama gene her zaman olduğu gibi konuşmayı beceremiş, düşünmeden kaba bir şekilde aklına geleni ortaya şapadanak atmıştı. Önce konuşmak için çaresizce ağzını açtı. Sonra karşısındaki genç kadının kırgın bakışlarını görünce, bir şey söylemek lâzım ge-

leceğinden dudaklarını kapatıp duraladı. Bir müddet sonra sakince, az öncekinden daha manasız bir şey söylenerek mırıldandı.

"Sen beni yanlış anladın kızım, ben sadece..."

Hazan elini kaldırıp, yaşlı kadını susturdu.

"Ben sizi yanlış falan anlamadım. Gayet net ifade ettiniz kendini. Siz ne olursa olsun... sus kır dizini otur, demeye getirdiniz. Her insan gibi benim de eksiklerim illa ki vardır... Mademki burada gerçekleri konuşuyoruz, ben kusursuzum demedim ki. İnsanı insan yapan da budur zaten." Gözkapaklarını hafifçe kaldırdı. "Fakat hiçbir zaman, böyle bir şeyle suçlanmamı sağlamaz. Olmuyorsa biter. Siz benim ne yaşadığımı bilmiyorsunuz. Bilmeyin de zaten. Bunun telafisi de, affı da yok. Su testisi suyolunda kırıldı. Artık dönüşü yok, sular yere aktı ve bir gün ışığına heder oldu. Ortada tartışacak testi yok, bu neyin kavgası!"

Yaşlı kadın kendini ifade etmek için ona doğru bir adım daha yaklaştı. Fakat Hazan geri çekildi. O da bunu anlayınca olduğu yerde durdu. Onunla konuşacak bir fikir aradı ve sonunda yegâne cevap olarak, "Ben sana annen olarak sadece nasihat etmek istedim yavrum, amacım kötü değildi inan. Kızım ben senin annen sayılırım, sadece ileride çocuklarınızın yaşayacağı sorunlardan bahsetmeye çalıştım. Bunu Demir'le konuşamıyorum, bana, 'Konuşma hakkı tanımadığını' söyledi. Haklı da. Geçmişte olanlardan sonra, o benimle artık *sizi* konuşmuyor. Nitekim evde konuşulmasına da izin vermiyor. Ama ben anneniz olarak sizi uyarmak zorundayım. Onlar benim torumun, siz de evlatlarımsınız. Pekâlâ kızım..."

Hazan işte, tam da buna gülmek istiyordu. Acayip nahoş bakışlarıyla ciddi olduğunu sanıyordu herhâlde. Ya da bu kadının kafasına saksı falan mı düşmüştü (!). Hiçbir yakınlık göstermeyip, aksine bir de sürekli hor görüp her fırsatta iğneleyen biri olarak, bu laf ağzında çok eğreti durmuştu. Anne! Kafasım salladı.

"Hayır, annem değilsiniz..." Biraz ağır olmuştu ama gerçek buydu. Ona karşı ettiği iyiliği başına kalkma mürüvvetsizliğinde az bulunmamış. "Hiçbir zamanda olmaya gönüllü olmadınız ki. Geçmişte bu böyle oldu hep. Madem açıkları konuşuyoruz..." Gerçi

konu buraya nasıl gelmişti o ayrı konu. "...siz beni istemediğinizi başından beri belli etmekle kalmayıp, her konuşmanın arasına sıkıştırdınız. Şimdi ne değişti? Önce evlendik diye tavır yaptınız, şimdi evlenmiyoruz diye olaya kendinizi dâhil ediyorsunuz?" Derinden nefes aldı. Elleri öfkeden kasılmaktan ve karşısındaki yaşlı kadını kırmamak için eteğini sıkıca kavramaktan parmakları fena hâlde acıyordu.

"Evet. Başlarda öyleydi doğru, ama zamanla değişti fikrim. Seni tanıyınca alıştım, seni kızım yerine koydum."

"Yapmayın Suna Hanım! Ne zaman alıştınız buna? Demir o kadına gidince mi? Beni terk edince mi? Yoksa yerime gelecek olanlar beklentilerinizi karşılamayınca mı?" Yaşlı kadın başını önüne eğdi. Bakışlarını kısa bir an kaçırdı.

"Biliyorum sana iyi davranmadım ama bu eskide kaldı. Artık yeni bir hayat, yeni bir ufuk var önümüzde. Ne derler geçmişe sünger çekilir."

"Sizi gerçekten anlamıyorum. Bu hâliniz beni tedirgin ediyor. Gerçekten ben alışık değilim sizin bu anlayışlı anne hallerinize... Ya da boş verin. Onu bir kere denedik olmadı. Ben anne yerine koydum sizi, evlatlık oldum! Olsun, herkes herkesi sevecek diye bir şey yok. Sevmezsiniz, bu sizin tercihiniz, fakat siz, benden oğlunuzu kıskandınız. Bunu telafisi yok ki."

Yaşlı kadın geriye bir adım atıp, elini güç alır gibi tezgâha dayadı. Hazan ellerini eteğinden çekip, yanında serbest bıraktı. "Suna Hanım kimi kimden kıskanıyorsunuz? O yuva bizim olduğu kadar sizin de, biri oğlundu, diğeri gelininiz... Araya nifak sokarak ne olacağını sandınız? Biz kırıldık, siz üzüldünüz."

Yaşlı kadın bir bakış attı. Kadınsı bir bakıştı bu, gülümsemeyen ve eleştiren. Kendi cinsinden başka bir insanı tartan ve aralarında olabilecek bir rekabetin derecesini ölçmeye çalışan bir bakış.

Hazan başını salladı. Gözkapaklarını yavaşça kapayıp, birkaç saniye bekledi. Sesi şimdi daha sakin ve dingin çıkmıştı. Gözleri bir kez daha tarttı onu ve sonra kararını verdi.

"Şimdi bunları konuşmanın inanın hiçbir anlamı da, kimseye

faydası da yok. Bak ben hayatımda en büyük sıvalarla sınandım, ama hâlâ hayattayım, dimdik ayaktayım." İçi dolukmaya başlamıştı. "Sizden hiçbir şey istemedim ki, sadece biraz huzur, biraz şefkat, şimdi de aynısını istiyorum. Sadece huzur! Bazıları için hiçbir şey olan, benim için çok şey ifade ediyor. Ne yapayım hanları hamamları içinde huzur olmadıkça. İstemedim de zaten."

Ağırlığını tek bacağına verdi. "Evet, hatalıyım. Ben değilim demiyorum ki! Kızımı babasından saklamayacaktım, ama oldu yaptım bir hata... O anki psikolojim bunu kaldıracak, mantıklı düşünecek kadar sağlam değildi. Şimdi farklı, her şey değişti. Biz de onlarla değiştik." Yaşlı kadına doğru bir adım atıp, töhmetli gözlerinin içine baktı.

"Ben dünyanın en büyük sınavını veriyorum şimdi, evladımla sınanıyorum. Eskiyi bıraktım, yeniyi bıraktım, ben yokum artık... sadece o var. Benim yavrum, sizin torununuz... Sizden sadece anlayış bekliyorum." Yutkundu. Boğazını temizledi. "Belki de..." derince bir nefes aldı. Gözlerindeki yaşlar yanağına süzülürken, "Ben hayatla olan savaşımı bir tek onun üzerine kurdum. Ben anneliğin ne olduğunu biliyorum, eminim ki siz çok daha iyi biliyorsunuzdur, sonuçta kocaman bir evlat yetiştirdiniz."

"Kızım konu bu değil ki... Konu sizin evlenip evlenmemeniz, eğer evlenmeyecekseniz birbirinize boş yere umut vermeyin, onu diyecektim. Sonra iki taraf da üzülecek, kırılacak. Oğlumun yuvasının düzeldiğini görmeden ölmek istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Bir karar verin demek istemiştim, birlikte ya da değil. Duydum, senin de hayatında biri varmış, eğer istemiyorsan ona umut verme, o da hayatına baksın."

Bu kadının değiştiğini sanarak yanılmıştı. Bir an gerçekten değiştiğini sanmıştı. Bunu düşündüğü için kendine kızarken, sinirleri bozuldu. İçinden gülmek geliyordu ve kahkahasını zar zor savuşturup devam etti, "Yapmayın lütfen! Artık oynamayın bana! Ben büyüdüm, bu oyunlara gelmiyorum. Burada kendi oğlunuzdan bahsediyorsunuz, hayatından. Ecrin'in tırnağına çöp batsa benim ciğerim kanıyordu, siz nasıl evladınızın ciğerini ateşe atıyorsunuz? Eğer derdiniz oğlunuzsa, sizin olsun... Yeter ki bana dokunmayın... Artık taşıyamıyorum. Kimse

görmüyor ama yıkılmak üzereyim, bu beden bundan fazlasını taşıyamaz çöker! Omuzlarımdaki yük dağları aştı, bir de siz dokunmayın. İsterseniz sizi bir daha görmem, hayatınızda olmam. Oğlunuzu kimle evlendiriyorsanız evlendirin, kimi diliyorsanız onu alın umurumda değil. Bu saatten sonra evladımdan başka kimseyi umursamıyorum... Bu konuyu bu kadar geç açmanıza da gerek yoktu. Baştan... En başından oğlumdan uzak dur demeniz yeterliydi. Tıpkı ilk tanıştığımız gün gibi, ama bu sefer emin olun dinlerdim."

"Kızım yanlış anladın sen beni, ben bunu..."

Hazan onu duyuyordu. Bir kere daha aynı şey olmuştu. Ve gerçekten bu sefer, kızının hayat mücadelesinden başka bir şeyle savaşacak mecali yoktu. "Ben sanmıştım ki zaman her şeye ilaç olur, zamanla eskiler unutulur, yaralar kapanır. Siz artık eskisi gibi değilsiniz sandım. Sevgi yoksa da arada saygı olur torununuz için, diye düşündüm ama yanılmışım. Evladım zaten canımı yakıyor; yorgunum, kırgınım, güvenilir bir omuza, desteğe ihtiyacım var görmüyor musunuz? Destek olmayacaksanız, köstek de olmayın lütfen."

Sakin adımlarla yanından geçip, mutfak kapısına yönelirken başını kaldırıp karşısına baktı. Demir kızgın bakışlarıyla, ifadesiz yüzüyle annesine bakıyordu. Sımsıkı kilitlenmiş çenesinin kasıldığını görmüştü. Yaşlı kadın yanaklarındaki yaşı silip, "Hazan..." dedi. "Haklısın kızım affedersin, anlayamadım. Senin derdin herkesten büyükken... Özür dilerim düşünemedim. Her zaman küçükler hata yapmaz değil mi? Bazen de büyükler yapıyor işte, bir daha olmaz kusura bakma." Suna Hanım arkasını döndü.

Hazan Demir'e hiç bakmadan yanından yürüyüp geçti. Konuşmadı, sadece buruk bir tebessümle başını salladı yaşlı kadına. Demir'in bakışları annesiyle kesişti. Yaşlı kadın üzgün bakışlarını oğluna çevirdi, onu görmemişti. Bakışlarını kaçırmak istedi, o kadar da gelmeden önce uyarmıştı. Demir başını sallayarak, dişlerinin arasından sinirle tısladı.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi anne, hep aynı kalacaksın? Bunu niye yapıyorsun bize? Görmüyor musun zaten çıkmazdayım, bir duvarda neden sen örüyorsun önüme? O duvarların içinde çarpa çarpa yaralandığımı görmüyor musun?"

Kafasını kızgınca sarsıp arkasını döndü. Yaşlı kadın elini kaldırdı oğlunu durdurmak için, ama yapamadı. Eli yumruk olup yanına düştü. İlk defa Hazan'ın gönlünü nasıl geri alabileceğini düşünmeye başladı. Haklıydı ve şimdi af isteme sırası ondaydı. Onu hiçbir zaman hoş karşılamamıştı. Oysa şimdi istiyordu, bunu gerçekten istiyordu ama lanet dilini gene tutamıyordu. Yapayım derken, bozuyordu.

Demir yatak odasına gelince, kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden ses gelmeyince kapının kolunu kavrayıp, usulca açtı. İçeride ışık yanmıyordu. Bakışlarını loş odada gezdirdi. Zaten aramasına fazla gerek kalmadı. Hazan camın önünde dikiliyordu. Gecenin karanlığını aydınlatan sokak lambaları içeriye hafif loş bir ortam sağlıyordu. Kapıyı kapatıp yanma yöneldi. Genç kadın kollarını göğsünün altında bağlamış, bakışlarını dışarı odaklamış sessizce camın önünde ağlıyordu. Demir yanına gelince kollarım hafifçe sarsılan omuzlarının üzerinden sararak, usulca kendine çekti. Hazan'ın sırtını sert göğsüne yaslayıp, kolunu da onun göğsünün üzerinden sararak iyice kendine çekti. Bedeninde sevdiği kadının kırık kalp atışlarını hissetti. Çaresizce o kalbin yaralı kanatlarını onarmayı diledi.

"Canım ağlama ne olur!"

Hazan burnunu çekti. Hiç konuşmadı ya da onun kollarından çıkmaya çalışmadı. Sadece öyle durdu ve sustu. Demir başını eğip çenesini genç kadının omzuna yasladı. "Annem adına özür dilerim, ne söyledi bilmiyorum ama... özür dilerim. Böyle olacağını kestiremedim."

Hazan bir anda üşüdü. Sanki içine kar yağıyor, fırtınalar kopuyordu. Donuyordu damarlarında gezen kanı, sesi bile soğuktan titrer gibi kısıkça dökülmüştü.

"Demir git... Onları yalnız bırakma, ben birazdan gelirim."

Kendini nasıl zorlamıştı ağlamadan bu kelimeleri kurmaya, onun gitmesini istemiyordu. Dilinin aksine kalbi bunu hiç istemiyordu. Yanında kalmasını, şefkatiyle sarıp sarmalamasını, kollarını sıkıca sarıp yüreğini orada hapsetmesini istiyordu. Burada kalıp... derdi, kederi unutmak, kuytu bir korunak gibi içinde bir ömür kalmak istiyordu.

"Gitmem... Sen kendine gelene kadar buradayım... beklesinler" dedi kızgın bir sesle. "Onu uyardım fakat elimden başka bir şey gel-

miyor. O benim annem..." Hazan kollarında ters dönüp, kollarını genç adamın beline sardı. Sıkıca sarıldı. "Biliyorum. Bunun seninle alakası yok." Başını göğsüne yaslayıp, kokusunu içine çekerek sessizce ağlamaya başladı. Demir biraz şaşırdı. Hazan kendi isteğiyle kollarını beline sarıp ona sığınmıştı.

İstemiyordu ağlamak ama gözlerinden akan yaşları da durduramıyordu. Ne oluyordu böyle, bu lanet yaşlar da nereden geliyordu? Omuzları hafifçe inip kalkıyor, ses çıkmıyordu ama genç adam onun ağladığını biliyordu. Kollarım sıkıca doladı ona, sevdiğinin buna ihtiyacı olduğunu içinde bir yerlerde biliyordu. Onu içine, yüreğine alıp hapsetmek, bir ömür orada huzurlu kalmasını sağlamak istiyordu.

"Yoruldum. Çok yoruldum. İçimde bir şeyler oluyor... Dağılıyorum. Sanki buzdan kuleler gibi eriyerek yok oluyorum. Bıraksam kendimi, bir daha toplanamayacağımızı biliyorum. Sanki ağır bir dağın altında kalmış gibi nefessiz kalıyorum. Sadece biraz desteğe ihtiyacım var... Konuşmadan, sormadan, yargılamadan, benimle karanlığı paylaşıp sessizce oturduğum yerde başımı yaslayacağım bir omuza... Sessiz bir liman arıyorum..."

Demir kollarını sıklaştırıp varlığım ona ödünç verdi. Sanki onu böyle sarınca rahatlatacağını biliyor gibi, elini sırtında gezdirip okşamaya, sakinleştirmeye çalışıyordu. Başını aşağı eğip dudaklarını saçına bastırdı. Kadife gibi yumuşak, şefkatle koyulmuş sesiyle, "Senin başını yaslayacağın destek, bir ömür ben olacağım. Bu sefer seni o karanlıkta asla tek başına bırakmadan bir ömür yanında ben kalacağım."

Bir süre sessizliği paylaştılar birlikte. Hazan başını hafifçe oynatıp, burnunu genç adamın göğsüne süttü. Demir başım geri atıp gülerken, Hazan başım onun göğsünden kaldırıp dudaklarım büktü. "Gülme..." Demir ellerini onun yüzüne götürüp avucunun arasma aldı. Başını aşağı indirip burnunu burnuna sürterken, "Ne zaman ağlasan burnun kaşınıyor bak." Dudaklarını burnunun üzerine dokundurup, ciddileşen ses tonuyla "Sen üzülme bir tanem, ben çekerim tüm üzüntüleri, bir daha ağlama olur mu? Yeter ki sen artık üzülme."

Hazan ellerini genç adamın ellerinin üzerine koyup kıkırdadı.

"Yaşlanıyorsunuz bayım, siz yaşlandıkça pek bir romantik ol-

maya başladınız. Bu sözleri bir yerden mi öğreniyorsunuz, yoksa eğitim mi alıyorsunuz çok merak ediyorum."

Onun bedeninin rahatlamasını ve sesinin durulaşmasını, kalbinin üzerindeki yükün kalkmasını sağlamıştı.

"Sizce otuz, yaşlı sıfatına mı giriyor?"

Hazan ellerini genç adamın göğsüne koyup, parmaklarını gömleğinin düğmesine götürdü. Bilinçsizce yaptığı bu hareket, genç adamın içini gıdıklamıştı. "Oh! O kadar oldunuz mu? Ah çok yaşlanmışsınız fark etmemişim. Ben de diyorum, bu adama ne oldu böyle!" Başını belli bir tatlılıkla sallayıp, caddenin içeri vuran loş ışığında gözlerini kırpıştırdı. İri cam parçaları gibi parlayan gözleri genç adama odaklanırken, Demir ona aşkla bakıyordu. "Çok naziksiniz bayan. Bu kadar nazik olmanıza gerek yoktu, yaşımın gayet farkındayım."

Hazan ayak parmaklarının üzerinde biraz yükseğe kalkıp, başını genç adama yaklaştırdı. Dudağını yanağına sürterek kulağına yaklaştırdı. Kulak memesine bilinçli olarak değdirip, ılık nefesi çarparak buğulu sesiyle konuştu, "Bence yaşlı bir adam olarak mihrap hâlâ yerinde korkma..." dedi, boğuk sesi derinden gelerek. Bu gönlünü bir hoş etmişti.

Demir nefesini tutmuş olduğu yerde dururken, Hazan kollarının arasından çıkıp hemen yana kaydı. Genç adam kaşlarını çatınca kollarından çıktığı için, kapıya yaklaşıp açmadan Demir'in sesini duydu.

"Bu yaşlı adamdan çok kötü şeyler öğrenmişsiniz bayan, bu şekilde davranmak çok sakıncalı biliyorsunuz değil mi? Dua edin misafirler var!" Sonra babasıyla annesini hatırlayınca, "Yani vardılar, eğer hâlâ uyumadılarsa" dedi sırıtarak. Hazan onları unutmuştu birkaç dakikada ve hatırlayınca panikle yerinde hareketlendi. "Ya, deminden beri neden hatırlatmıyorsun?" diye kızgınca kapıdan çıkıp salona yöneldi. Demir başını salladı arkasından ve odadan çıkarken, "Bana yaşlandın diyene bak!"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çay tepsisiyle içeri girdiğinde Demir telefonla uğraşıyor, uzun parmaklarıyla hızla bir şeyler yazıyordu. Mutfağa dönüp kek tabaklarını getirdiğinde ise gene hâlâ elinde telefonla bir bütün olmuş şekilde, sakince aynı yerde oturuyordu. Bu adam bu kadar neden uğraşıyordu bugün telefonla? Tabağı genç adamın önündeki sehpaya koyarken, bakışlarını kaçamak bir şekilde ona odakladı. Gözlerinin kıyısından telefona bakmaya çalıştı, ama bir şey göremedi. İçindeki şeytan meraktan çatlıyordu, o telefonu eline ne zaman alsa yanına oturup, elinden almamak için kendiyle savaşıyordu. Omuzlarını hafifçe düşürüp, yalın bir biçimde çıkan sesiyle, "Bir sorun yoktur umarım?" diye sordu. Demir telefonu dizinin üzerine koyup, başını kaldırdı. Gözleri buluşunca titrekçe bakan maviliklere tebessüm etti içten bir biçimde.

"Ne gibi?"

Hazan tek omzunu sarsıp, tabağı koltukta oturan kızının kucağına koydu. "Bilmem, biraz dalgın gibisin ondan sordum" derken Ecrin'in bacağının üzerine örtü yaydı. Ufak kızı ellerini tabağına uzatınca kızına tebessümle baktı. "Etrafa kırıntı dökme annem,

kucağındaki örtünün üzerine dök tamam mı?" Ecrin bakışlarını televizyondan çekmeden meditasyonda gibi bakarak, "Hımm" yapıp başını salladı. Hazan'ın içine bir ağırlık çöktü. Dudaklarını aşağı büktü farkında olmadan, yüzü düştü. Gözlerini kaçamak bakışlarla genç adama çevirip, hâlâ telefonla uğraşıyor mu diye baktı.

"Yok, bir sorun!" dedi genç adam, yerinden doğrulup sehpaya uzandı. Çayına şekerini atıp karıştırırken, ışıldayan gözlerle kızına baktı. O kadar doğal davranıyordu ki Hazan ister istemez kendine kızıyordu.

"Film bayağı sardı galiba, baksana çıtı çıkmıyor."

"Öyle sanırım."

Bardağı sehpaya koyup, eteğini düzelterek yerine oturdu. Ellerini bir süre kıyafetinde dolandırdı dalgınca, gözleri daldığı kuyuda boğulmaya başlayınca kendini toparladı. Yanında kanepenin başında duran kitabını eline alıp, içindeki ayracın olduğu yeri açtı. Bakışlarını kaldığı yere dikerken derince iç gerdi. *"Saçmalama Hazan kendine gel!"* diye iç sesine kızdı.

"Ne okuyorsun bu kadar hararetli, iki gündür elinden düşmedi o kitap."

Hazan dalgın başını kitabından kaldırıp, Demir'e boş bir ifadeyle baktı. Elindeki kitabı evirip çevirip bakarak, "Köle... Ablamın kitaplığında buldum geçen gün. Bir kölenin efendisine olan aşkını ve toplumun ön yargılarını anlatıyor. Zenci bir kölenin ve beyaz bir adamın asla bir araya gelmeyeceği bir toplumda, aşk ve gururla iç içe geçerek bu tabuyu yıkmaya çalışan bir çift yüreğin hikâyesi."

Demir kekine uzandı. Çatal kullanmadan ucundan bir parça koparıp, ağzına atmadan hemen önce, "Zor olanın savaşı! Sahip ve köle, özveri ve güven, cesaret ve korku... Zor olsa gerek." Kekini ağzına atıp memnuniyetle çiğnedi. Hazan Demir'e çay, kendine bitki çayı yapmıştı.

"Eline sağlık, bu tada bayılıyorum, kimse sen gibi yapamıyor." Hazan kupasını eline alıp içindeki bitki çayını çıkardı. Tepsideki çay tabağının içine koydu. "Annem bile mi?" dedi gözlerini imayla devirip, dudaklarını tatlıca kıvırdı. Gözlerinde haylazca bir ışıltı kurulurken, genç adam onun tatlı bakışlarına sırıtarak baktı.

"Annem bile"

"Yalancı! Ama bu tarif onun... Ben ondan çaldım tarçınlı kekin tarifini."

"Ama o annem, onun yemeğini elbette seviyorum, fakat seninkiler bir başka..." Dudaklarının kıyısı hafif bir kırgınlıkla gerilir gibi oldu. "Sen böyle şeyler sormazdın?"

"Hiç. Ciddi mi yoksa sadece beni kandırmak için mi söyledin, merak ettim. Biliyorsun bu tarifi almak için kaç gün ona gidip geldim, sırf sen seviyorsun diye." Demir memnunca sırıttı. Biliyorum gene de alamayınca babam gizlice yazıp sana getirmişti değil mi?"

Hazan'ın dudakları kıvrıldı. Beyaz dişleri sergilenerek şuh bir kahkaha attı. "Hatırladım, babama nasıl da kızmıştı." Başını sallayıp kekinden bir dilim daha aldı. Gözleriyle kitabı gösterip, "Hemen geri verme, ben de okumak isterim, konusu güzele benziyor." Hazan kafasını salladı. "Olur vermem." Kitabın konusu, *"güven!"* diyemedi. Kupasını dudaklarından aşağı indirip, göğüs hizasında tuttu. "Kitapta şöyle bir paragraf vardı çok hoşuma gitti" diye lafa başlayıp, duru bir sesle devam etti, "Kölelerin size dürüst davranmasının tek yolu, onlara güvenmemektir! Zira güven sadece aldanmaktır, karşı tarafı en ummadığı anda aldatmaktır..." Gözlerini dikkatle genç adamın gözlerine dikti. Bakışları sade olmasına rağmen, Demir hafifçe yerinde kıpırdanıp irkilir gibi oldu. Hazan gözkapaklarını hafifçe aşağı yıktı. "Sence bu çok mu sert bir terim oldu? Yani böyle bir konu hakkında betimleme yapmak! Umarım aklına kötü bir şey gelmedi?"

Demir boğazını temizledi. Dürüstçe mırıldandı. "Sanırım biraz öyle oldu. Senin ima yapamaman çok iyi, yalan da söylemezsin... Merak etme mesaj alındı" diye alaya alarak söylendi, ama gözleri ciddi ve olduğundan keskin bakıyordu. "Güven zor kazanılan, bir sözler dahi yıkılan ve galiba kaybedildikten sonra kazanılması en zor olgu oluyor. Yapması bir ömür süren, yıkması birkaç saniye olan yegâne unsur..." Derince bir iç gerdi. "Bunu en iyi biz biliyoruz şu anda!" Bardağı görüş alanına sokup, bakışlarını bardağına çevirdi. Telefonuna yeni bir mesaj gelince bakışlarını birden kaldırıp Hazan'a çevirdi. Genç kadın ne kadar şüphelenmeyim diyorsa,

Demir de bunu yapması için eline bir sürü sebep veriyordu. Hazan mesaj sesini duyduğu andan beri, ona bakmamak için kendiyle savaşıyor, bedenini müthiş bir sinirle kasıyordu. Çabaladı ve bakmadı.

Demir çayından bir yudum daha alınca bir mesaj daha geldi. Hazan bakışlarını sehpanın üstünde titreşerek kımıldayan telefona çevirdi. Demir'in de oraya baktığını görünce yerinden kalkıp, "Ben yemeklerin altını kapatacağım" dedi, yüzüne bile bakmadan kapıya yöneldi ama aklı hâlâ genç adamdaydı. İçinde tuhaf bir his kol geziyordu. İçi daralıyor, durduk yere hiçbir sebep yokken ağlamak istiyordu. Durup dururken nereden gelmişti bu duygusallık şimdi? Ağlama isteğini bastırmaya çalıştı ve gözlerindeki yaşları geriye iteledi.

Neden bu gün sık sık mesaj geliyordu ki ona? Sürekli mesaj geliyordu, ya da birileriyle görüşüyordu. Başlarda iş sanmıştı ama değildi. İşten olsaydı konuşma tarzından kesin anlardı. Daha yumuşak konuşuyordu telefonda bu sefer, sert ve otoriter değildi... Aklına eski günler gelmeye başlayınca yutkundu. O anları hatırlamak istemiyordu. Buraya kadar gelmişken değil, öyle durup dururken değildi. İçine bir kaya oturur gibi oldu ve kaygıyla nefesi ciğerlerinde yer kalmamışçasına sıklaştı. Başını salladı kendine kızarak, *"Yok, bu olamaz. Hazan kendine gel, gene saçmalamaya başladın. Ne var bunda, maç bildirimi falandır, hemen üzerine yafta yapıştırma."* Mutfağın kapısından girerken, "Ah evet kesinlikle maç sonucudur" diye içini rahatlatmaya çalışıyordu.

Yemeklerin altını kapatıp salona yöneldiğinde, kendine hâlâ kızıyordu. Salonun kapısından içeri girdi. Ecrin sessizce televizyon izliyordu. Bakışlarını Demir'in koltuğuna çevirdi. Yoktu. Gözleri cama kaydı. Arkası ona dönüktü. Bakışlarını sevdiği adamın üzerinde gezintiye çıkardı, amaçsızca onu izlemeyi hep sevmişti zaten, bir ömür izlese doyamazdı.

Uzun kalın bacaklarını hafif aralamış, haşmetli görüntüsüyle yıkılmaz bir çınar gibi dikiliyordu. Bir elinde telefon, diğer elini de saçlarına gömmüş ensesinde gezdiriyordu. Uzun parmakları saçlarının içinde dolaştıkça genç kadının karnında kelebekler uçuşuyordu. O saçın içinde kendi parmaklarını gezdirmeyi, o kara kafayı göğ-

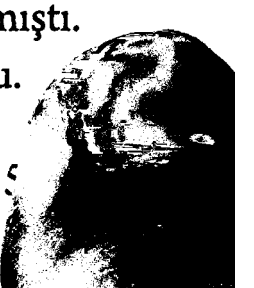
süne yaslamayı seviyordu. Kafayı sıyırıyordu herhâlde, bu da neydi şimdi, adama durduk yere bakmak ve o elleri çekip kendi dokunmak istiyordu saçlarına. Ona bakarken içinden yanına gidip beline sıkıca sarılmak geçti. Başını geniş sırtına dayayıp, kalp atışlarını sırtından dinlemek istiyordu. Bir zamanlar ne çok yapardı bunu ama şimdi, o zamanlar normal olarak gördüğü bu şeye, cesaret edemiyordu. Çekinmek değildi, biliyordu o da sevinirdi ama utanıyordu. Yanına yaklaşmaya başlayınca duyduğu şeyle durdu. Kulaklarının yanlış duyma ihtimalini düşündü kısa bir zaman biriminde... Önce adının geçmesini önemsememesi gerektiğini düşündü beyni hızla, ama sonraki duydukları... İşte onları duyunca içinden bir yerler kopup, bedeniyle hayatın ilişkisini kesti. Zaten hoplamış sinsi düşünceleri iş başına geçip, içini kemirmeye başlamıştı.

"Tamam, bunu gayet gizli halletmeliyiz, dikkatli ol. Bak buraya kadar getirdik, buradan sonra bir saçmalık yapıp işi berbat etmeyelim."

Karşı taraftan sesler geliyordu, ama genç kadın duyamadığı için anlayamıyordu. Demir olduğu yerde ansızın gülünce, geniş omuzları kısa bir an sarsıldı. "Aynen öyle... Anlamadı hâlâ farkında değil ne olduğunun. Nasıl zor oluyor bunu yapmak bilemezsin, hele her an gözleri üzerimde olunca, daha bir zorlanıyorum yaparken. Ayrıca mesajlarına o yüzden cevap veremedim kusura bakma. Hata yapmaktan bir çocuk gibi tırsıyorum desem yeri şimdi. Çakacak diye aklım çıkıyor."

Hazan yutkundu. Nefes alamıyordu sanki. Elini daralan göğsüne götürdü. Var gücüyle vurmak istiyordu sinesine, yok hatta onun sırtını yumruklamak istiyordu şimdi şiddetle... Dinlemek istemiyordu ama merak ediyordu geri kalan konuşmayı.

"Hazan bunu öğrenmemeli, öğrenirse seni gebertirim!" dedi yarı alaylı yarı ciddi bir ses tonuyla. Hazan daha fazla duramadı orada. Bacaklarındaki derman her an çekilebilir, olduğu yere yıkılabilirdi. Zaten gözyaşları da gözlerini zorladığı için dipleri fena hâlde acıyordu. Duydukları neydi şimdi? Bu adam ne diyordu? "Oh, Allah'ım, ne olur duyduklarım rüya olsun?" Kızının yanına geldi, başında dalgınca durdu. Ecrin'in gözleri uykuya doğru gitmeye başlamıştı. Demir telefonu kapatmış yanına gelmiş, genç kadına bakıyordu.

"Hazan!"

Hazan duyduğu kadife gibi sesle, donuk boş bakışlarını genç adama ruhsuzca çevirdi. İfadesiz bir yüzle baktı. Gözleri tuhaf ve duygudan yoksundu. Konuşamadı, sanki biri sesini onun dilinden almıştı. Kafasını salladı, "Ne var?" der gibi. Demir yanına geldi. Gözlerini irice açıp bakarken, "İyi misin? Rengin gitti birden. Deminden beri Ecrin'e bakıyorsun olduğun yerde kımıldamadan."

Hazan bakışlarını tekrar kızına çevirdi. Ona mı bakıyordu? Aslında gördüğü kocaman bir hiçlikti. Sadece koskocam bir hiç... Kızı uyumuştu. Koltuğun yanma başı düşmüş, ufacık dudakları hafifçe aralanmış, saçları yüzüne dökülmüştü. Elinde hâlâ yarısı yenmiş bir dilim kek duruyordu. Usulca sokuldu. Keki alıp tabağına koydu. Üzerindeki örtüyü toparlarken, "İ.. iyi" Boğazını temizledi. Sesi kalın ve kesilerek gerilerden geliyordu. "İyiyim dalmışım" dedi. Demir kızına yaklaşıp önüne geçti. "Dur sen alma ben alırım." Kızını dikkatle kucağına alıp başını boynuna yasladı. Ecrin'in yanağı babasının omzuna düştü. Demir genç kadına baktı. Hazan gene dalmış, kızının kalktığı kanepeye boş boş bakan gözleri bu defa kendi üzerinde sabitlenmişti, öylece bakıyordu.

"Hazan canım iyi olduğuna emin misin? Rengin iyice attı, gözlerin de tuhaf bakıyor, bir şey mi oldu? Ya da bilmeden bir şey mi yaptım seni kızdıracak?"

Hazan ağlamak istiyordu. Az önce bir şeyleri saklaması için karşısındaki kişiyi tehdit eden adam, şimdi karşısına geçmiş hiçbir şey olmamış gibi normal davranıyordu. "Ben?" derin bir iç çekti. "Ben yatağını ayarlayayım" dedi, genç adamın önüne geçip kapıya hızla yönelirken. Aslında bacakları nasıl titriyordu.

Hazan yatağını açıp kızının geceliğini giydirdi, yerine yerleştirip yatırdı. Kollarını pikesinin üzerine yerleştirip, tek ayağını pikeden dışarı çıkardı. Yanına oturup saçlarını okşayarak kelebeğini seyretmeye başladı. Demir ellerini cebine sokmuş, o da Hazan gibi kızına bakıyordu.

"Nasıl da tatlı uyuyor."

"Öyle."

"Hadi bırakalım da rahatça uyusun."

Hazan aşağı eğildi. Kızının saçlarını okşarken dudaklarını değdirip başına, içten bir buse koydu. Kokusunu derince içine çekti. Beyni boşalmış gibi uğulduyor, düşüncelerini firari gibi yalnız bırakıyordu. Sanki beyni çalışmayı bırakmış, artık protesto ediyordu. Yerinden sakince kalkıp kapıya yöneldi. Lambayı kapatınca odadan çıkıp, arkasına hiç bakmadan yatak odasına yöneldi.

Demir onu bileğinden nazikçe yakalayıp durdu. İfadesi yumuşak, bakışları hassastı. Hazan da onun dokunmasıyla buz kesti. Bileğini tutan elini teninde istemiyordu ve elinden hışımla çekerek kurtardı. Fevri bir biçimde, "Bırak dokunnıa!" diye hırçınca bağırdı. Sesi boş koridorda yankılandı tiz bir biçimde. Aslında şimdi ellerini yumruk yapıp, omuzlarını canını yakasıya yumruklamak istiyordu. Ama o artık eski Hazan değildi, olgunlaşmış bir anneydi. Her şeyden önce ona muhtaçtı. Kızı için sesini kesecek, bir süre daha bu işkenceye katlanacaktı... Sevdiği adamla sınanırken, kaderinde susmak da vardı...

Demir neler olduğuna anlam veremeyerek sert bakışlarının üzerindeki kaşlarını çattı. Gözleri keskin ve hoşnutsuz bakıyordu. "Neler oluyor? Bana neden öyle bakıyorsun? Sadece çaylarımızı içelim diyecektim." Genç kadının bakışlarının soğukluğundan rahatsız olmuştu. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Hüzün vardı ve sebebini anlayamıyordu. Birkaç saat içinde ne olmuş olabilirdi ki, Hazan hayli kızgın ve kırgın bakıyordu. Genç kadın bakışlarını Demir'in önce kalender yüzüne, sonra da sofistike gözlerine çevirdi. Sanki onun sinirle koyulmuş maviliklerinde bir şeyler arar gibi ünlem işaretleriyle baktı! Demir genç kadına yaklaşıp yanaklarını avucunun içine aldı. Sıcacık tenini ellerinde hissetti.

"Hazan... aşkım iyi misin?"

Hazan bu kelimeyi duyunca irkildi. Sanki tokat yemiş gibi öfkesini burnundan soludu. Derin derin nefes almaya başladı. İyi mi? Ölüyordu. Nefesi kesiliyor, görünmeyen gözyaşlarında boğularak... ölüyordu.

"Demir söyleyeceğin bir şey var mı?"

Gözlerini kısarak seyretti adam onu bir süre, sonra omuzlarını silkti.

"Ne gibi tatlım?"

"Bilmem, sen daha iyi bilirsin! Bilmem gereken bir şey var mı?"

Demir kaşlarını kuşkuyla gözlerinin üzerine gölgeler oluşturacak şekilde düşürerek çattı. Yanağında duran elleri de kasılmaya başlamıştı.

"Hazan ne demeye çalışıyorsun açık ol?"

"Bunu sen mi diyorsun?"

Gözleri suçlayıcı, yüzü şaibeliydi.

Demir ellerini onun üzerinden hiç istemese de çekti. Onun ay dönemlerinde hassas olduğunu bildiğinden, gene onlardan birinin zamanı olduğunu düşündü. Bir elini saçlarının arasına gömerken, diğerini yumruk yapıp yanına koydu. Derince bir nefes aldı, sakince dışarı saldı. Çenesi kızgınca kasılıyordu.

"Hazan iyi misin? Sabahtan beri tuhaf davranıyorsun? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Açık olur musun lütfen, bir sorun mu var? Ya da bir şey, her hangi bir şey..."

Hazan kısa bir an genç adamın kızgınca parlayan gözlerine baktı. *Sorsa mıydı? Aptal gibi soramazdı ya! "Beni aldatıyor musun" diyemezdi değil mi?* Gene aynı şey oluyordu işte, şüphe konaklıyordu içinde. Sormayacaktı. Yapmamış olmama ihtimali de çok yüksekti. Kendini aşağılatmayacaktı bu sefer. "Ben biraz yatacağım başım ağıyor, ayrıca sorun falan yok." Arkasını döndü. "Ecrin uyanırsa bakar mısın?"

Demir ona dokunmadı. "Bakarım bakmasına da... sen iyi misin?" dedi, genç kadına doğru bir adım attı. Bu tavrı hoşuna gitmemişti. Hazan arkası dönük olduğu hâlde bunu hissedince, "İyiyim, sadece yalnız kalıp dinlenmeye ihtiyacım var. Yalnız olarak!" dedi yatak odasının kapısını açıp içeri girerken. Yavaşça kapıyı kapattı. Demir onun arkasından öylece baka kaldı. Neler oluyordu bu kadına bugün? Sabahtan beri soğuk davranıyordu. Bir de gözleri.. gözleri neden öyle boş, içi çekilmiş gibi sığ bakıyordu?!

Hazan kapıyı kapatıp, elini kapının tokmağından çekemeden daha, sırtını kapıya yaslayıp durdu. Bir yerlerden destek almazsa

düşecekti. Başını geriye atıp, bakışlarını karanlık odaya odakladı. Gözbebekleri gözyaşlarıyla titreşiyordu. Tüm gün kıyılarda köşelerde telefonla görüşmüştü gözlerinin içine bakarak. Ne zaman baksa elinde telefon eksik olmuyordu. Oysa o, telefonu normalde yanlarındayken genelde yanına almaz, o anların bozulmasına izin vermezdi. Ne yani, bunlar yalan mıydı? Bu kadar çabuk mu bitmişti hevesi? Yatağa sarsak adımlarla yöneldi. Bedeni, ruhu, canı tenine ağır geliyordu. Işığı yakmadı. Karanlıkta kalmak istiyordu, kopkoyu gecenin içinde yok olmak istiyordu. Ama lanet olsun ki, bunu bile yapamıyordu. Odaya vuran sokak lambaları buna müsaade etmiyordu. Yatağa kendini atar gibi bıraktı. Üzerinde yan döndü. Bacaklarını karnına toplayıp kollarını etrafına sarmaya çalıştı. Ufaldı, kocaman yatakta küçülüp yok olmak istedi. Tıpkı şimdi gecenin içinde kaybolmak istediği gibi... Kocaman zarfın kenarındaki pul tanesi gibi ufacık kaldı. Gene aynı şeyler mi olacaktı? Dayanamazdı. Bu sefer olmazdı değil mi? Belli ki olacaktı. Belli ki gene yanılmıştı!

Bir süredir bu düşünceleri aklına getirmez olmuştu, ama şimdi gene düşünüyordu. Akşam yemeklerini ne zaman isterse o zaman yalnız yiyecekti. İş çıkış saatlerinde yemek, temizlik telaşına düşüp, evi ona temiz ve ferah bir hâlde sunmayacaktı. Ortalığı dağıttığında ona bağırmayacak, hafta sonları onun hafif yeni çıkmış sakallarına yüzünü sürterek uyanmayacaktı. *"Lanet olsun Demir, bunları bana gene mi yaşatacaksın? Değiştiğini sanmıştım, gene mi aldandım?"* Başım yatak örtüsüne gömdü öfkeyle. Dolmuş gözlerinden inci taneleri artık taşmaya başlamış, yanağını ıslatarak boynunu gıdıklıyor, kulağına akıyordu.

Yine olacaktı. Çok fazla iş gezisi, çok fazla arkadaşlarla futbol izleme seansları, sürekli çalan telefon ve mesaj hareketleri. Bunları tekrar yaşayamazdı. Olmaz bunu tekrar kaldıramazdı. Demir de yapamazdı! Şüphe incecik bir sızıntı bulup Hazan'ın kuytularına sızmış, içini kemire kemire tüketmeye başlamıştı. Ufacık bir şüphe, yıkılmayan sağlam temeller üzerine kurduğu kalelerini esir almaya başlamıştı. Belki de zaten zemini hiç sağlam değildi kalesinin, sadece öyle sanmıştı. Bir artçı sarsıntıda bile yıkılmaya müsaitti. Ve bunu genç kadın daha yeni yeni anlıyordu. Birçok şey düşündü.

Şüpheleniyordu. Ama yapmamış da olabilirdi! Başka bir şeyden de bahsediyor olabilirdi, fakat beyni sadece bu senaryoyu en kötüsüne yoruyordu ve en vahim sonuçları yazıyordu umursamazca. Hazan sessizce ağlayarak hazin sonuna gözlerini sımsıkı kapattı. Karanlık odanın içinde kalbi bir kuş misali kafesini parçalamak ister gibi kanatlarını açmış çırpınıyor, sadece onun sessiz boğuk hıçkırıkları ve derin derin aldığı nefesleri duyuluyordu karanlığın dehlizlerinde. Zaman geçti. Gözleri ağlamaktan cehennem çukuruna dönerken, kalbindeki ağırlık büyüdü, tüm bedenini etkisi altına alıp hantallaştırdı ve gözleri gafletle kapandı. Ağlamaktan yorgun düşmüş biçimde karanlığın içinde yok olmaya başladı.

Hazan başını yattığı yerde duyduğu sesle oynatmaya başladı. Lanet olsun bu da neydi? Zaten başı fena hâlde ağrıyordu. Vücudu da dayak yemiş gibi karıncalanıyordu. Şişmiş gözlerini zorlayarak aralayıp, bakışlarını karanlık odaya mıhladı. Elini ağrıyan şakaklarında gezdirirken, başı ağır top gülleleri gibi bedeninden tamamen bağımsızdı adeta. Kulağına gelen hafif melodiler de neyin nesiydi? Demir televizyonu açmış olamazdı. Zira bu ses çok yüksekti ve evin dışından geliyordu. Bakışlarım tavana çevirdi ve gördüğü şeyle kollarından güç alarak yatağında neredeyse zıpladı. Tavana dışarıdan ateş gibi, ışık huzmeleri vuruyordu. Sanki birileri ateş yakmıştı. Panikle yataktan inip, karanlığın içinde terliklerini giymeye çalışıyordu. Acaba gençler bahçeye ateş falan mı atmıştı? Ya da çocuklar ateş mi yakmıştı! Panikle terliğini giyip kapıya yönelince, karanlığın azizliğine uğrayıp önünü göremeyince bacağını köşedeki koltuğun kıyısına vurdu. Canı yanınca gözlerini sıkıca kapayıp, eğilerek bacağını ovaladı ve öfkeyle homurdandı.

"Lanet olsun sen de nereden çıktın, ah canım acıyor. Demir nerede ki?"

Merdivenleri telaşla inip adımlarını hızlandırmaya çalışıyordu. Onun her adımında, müziğin sesi biraz daha yüksek bir şekilde içeriye yayılıyor, sesin kaynağına doğru yöneldiğini anlıyordu. (Fonda Sinan Özen'den Hazan'ım çalıyordu.) Sonunda kapıya ulaştığında sürgülü balkon kapısını açıp, hışımla tülü kenara iteledi. Ve gör-

düğü şey karşısında nefesi kesildi, afallayarak donakaldı. Gecenin içinde ışıldayan gözbebeklerinde, meşalelerin ışıkları raks ediyor, kirpiklerini şaşkınca kırpıştırıp duruyordu. Kalbi sanki maraton koşmuşçasına hızlanırken, nefesi ciğerlerinden hızla dışarı çekiliyordu. Gördüğü şey karşısında hâlâ uyuduğunu sanıp, gözlerini kapamak, hatta kendini çimdirmek istiyordu. Bu gerçek miydi? Kocaman bahçeye neler olmuştu böyle? Gözlerindeki şaşkınlık karşısına gelen genç adam sayesinde daha bir büyüyordu. Hazan donmuş, bacakları da yere kök salmıştı adeta. Ne kadar istese de kımıldayamıyordu yerinden, bitki gibi duruyordu öylece. Bakışlarını karşısındaki adamın parlayan gözlerinden zoraki çekip etrafta gezdirmeye çalıştı.

Bahçenin kenarlarına meşaleler yerleştirip yakılmış, geceyi turuncu ateşlerle hareketlendirmişti. Ağacın altındaki çardak, beyaz tüllerle bezenmiş ve üzerine kırmızı gül yaprakları serpilmişti. Üzerinde ışıldayan mumlar rüzgârın hafif meltemiyle oynaşıyor, gül yaprakları beyaz masa örtüsünün üstünde titreşiyordu. Çardaktaki beyaz tüller kenara doğru havalanıyor, bir gelin gibi nazlıca süzülüyordu. Nefesinin kesildiğini hissetti. Ağlamaktan şişmiş gözlerini karşısındaki adama çevirdi, Demir elinde et bebek dedikleri oyuncak bebekle duruyordu. Bebeğin elinde de kırmızı gülden bir kutu vardı. Hazan yutkundu. Demir ona ışıldayan gözlerle yaklaşıp, karşısında durunca da istem dışı hafifçe titredi. Sırtına doğru bir ürperme oldu. Heyecanlıydı ama aynı zamanda karmaşık... Dolgun dudakları aralandı, sanki bir şey diyecekmiş gibi, fakat konuşamadan gerisingeri donup kaldı ve nefesi dudaklarının arasından usulca salındı.

Demir tüm gün bu bahçeyi Hazan'a sezdirmeden nasıl düzenleyeceğiyle uğraşmıştı. Tabii biraz da babasından ve Alpay'dan yardım almıştı. Ama Ebru'nun haberi olmadan... Hazan bugün biraz durgundu, fakat bunu görünce sevinecek diye umuyordu. Genç kadının donmuş ifadesine ve şaşkın gözlerine bakıp kaşlarını kaldırdı. Elindeki bebeğin koluyla oynarken, "Sana hissettirmemek için ne kadar çok çabaladım" dedi duru bir sesle. Hazan derince bir nefes aldı. Gözlerini genç adama çevirdiğinde artık içleri boş değil gözyaşla-

rıyla doluydu. Vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Bakışları gecenin karanlığında cam bilyeler gibi parlıyordu. Gözbebeklerinde yaşlar oynaşırken, Demir onun ağlamaktan şişmiş gözlerini uyumaktan mahmurlaşmış sanarak yanılgıya düştü ve yanma geldi. Elini sevdiğinin yanağına nazikçe koydu. Avucunu yüzüne bastırırken, Hazan elini Demir'in elinin üzerine koyup, başını hafif yana kırdı. Sıcacık dokunuşu hissetti.

"Hişşt sevgilim... Bunu sevinmen için yaptım... ağlaman için değil."

Hazan yutkundu ve yanağına doğru süzülen iri tanelerini daha fazla tutamayarak döktü. Gözyaşları birbiri ardına damlarken, "Sen tüm gün bu yüzden mi..?" diye, ağlamaklı bir sesle cızırtılı bir biçimde konuşmaya çalıştı.

Demir iyice sokulup, parmaklarını kadifemsi yanağında gezdirdi. Başparmağıyla gözyaşlarını kurularken, başını aşağı eğip dikkatle gözlerine baktı. Ona bakan gözleri koyulmuş, içinde bir çocuğun masum hevesleri saklanmıştı. "Sevinçten bile olsa ağlamanı istemiyorum" dedi derinden gelen sesiyle, yanağındaki damlarının ıslaklığını öperken. Dudaklarım ateş gibi yanan yanaklarına değdirip geriye çekildi. Elindeki bebeği genç kadının görüş alanına sokup, sallayarak gösterdi. Hazan elinin tersiyle yanağını kurulayıp burnunu çekti. Bebeğe bakarak, "Bu Ecrin'in mi, çok sevinecek?" dedi bebeğe uzanırken. Demir kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır. Bu senin!"

Hazan eline aldığı bebeğe bakarken, şaşkın gözkapaklarını kaldırınca ıslak kirpiklerine takılı kalan gözyaşlarını silkeledi ve bu yaşlar Demir'in eline damladı. "Benim mi?" dedi inanmazcasına fısıldayarak. Demir iyice yaklaşıp, genç kadını kendisine çekip kollarının arasına aldı. Bedenlerini birleştirip sıcaklığını hissetti. Hazan başını onun geniş göğsüne yaslayıp, kokusunu içine soluyarak, kollarını beline sarıp bu anın bitmemesi için dua etti.

"Hani sen bana çocukken yetimhaneye oyuncaklar geldiğini ve orada bir bebek gördüğünü anlatmıştın. Ama bebeği sana değil de, başka bir çocuğa verdikleri için günlerce sessizce ağladığını, göz-

lerinin hep o bebekte kaldığını söylemiştin." Hazan başını kaldırdı geriye çekti. Gözlerini genç adamın gözlerine dikti. Demir ona şefkatle bakıyordu. "Ama o zaman çocuktum." Islak kirpikleri masum bakışlarını gecenin karanlığında gizliyordu. "Sen hep benim tanıdığım o tatlı çocuk olarak kaldın sevgilim."

Demir şaşkınca aralanmış dudaklarına dudaklarını bastırdı. Yumuşacık tatlı bir birleşme sağlayıp, bedenini kendine çekerek belindeki ellerini sıklaştırdı. Öpüşü baştan çıkarır bir hal alırken, kulaklarındaki hafif slow melodi silindi, gecenin içinde geriye sadece sevdiği adam ve ateş böceklerinin sesi kaldı. Elinde tuttuğu bebeğiyle onun omzuna sarılıp, diğer elini de koluna dayadı. Bedenini sevdiğinin bedenine ödünç verirken, kendinden geçerek kollarına sığındı.

Oysa bugün yaptıklarının yanılgısını heyecandan ve şaşkınlıktan unutmuştu. Hani birkaç saat önce neler kurmuştu kafasında, ne teoriler üretmişti benliğinde! Onun bir başkası için kendini bıraktığı zamanki gibi hazin hissettiğini unutmuştu farkında olmadan, fakat şimdi bu bir zehir gibi bedeninde ve kanında dolaşmaya başlamıştı.

Yüreğinde paslı bir hançer gibi, içini kangren yapan yara gibi, vebayla gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Daha fazla savaşacak ne takati, ne de mecali kalmıştı. Dudakları durdu. Artık genç adamın öpüşlerine karşılık vermiyordu. Kolundaki eli yanına salınıp cansızca düştü. Başını yana çevirip öpüşmeyi sonlandırdı. Derince bir nefes alınca yumuşak gece havası, meşalelerin kokusuyla birlikte genzinden içeri salındı. Demir aniden kesilen öpücükle alnını genç kadının başına dayamış, dudaklarını yanağına değdirmiş, nefesinin düzene girmesini bekliyordu. Hazan bu anın sonsuza kadar sürmesini diliyordu şimdi, zira artık bu sondu!

"Ben artık büyüdüm."

Demir başını geriye çekti. Anlayamadığı için biçimli kaşlarını çatarak baktı. "Ne?" dediğinde, doğruldu ve kendini biraz daha geri çekti.

Hazan hareket etmiyor, donmuş vaziyette önünde duruyordu. Suratı bir mermer gibi ifadesiz, donuk gözleri karanlıkta parlayan ay ışığında koyularak laciverte dönüşüyordu.

"Az önce dedin ya, sen hep küçük kaldın diye... Kalmadım benim büyümemi sağladın. O küçük çocuk ki, karanlığın içinde ğa hasret büyüdü, hiç istemese de genç kız olamadan, çokbilmiş kadına dönüştü. Ben senin ufaklığın değilim artık. Bazen kendi yüz yaşında bir kadın gibi hissediyorum... bedenim genç olsa da ruhum yaşlandı. Artık istesem de, ufalamıyorum."

Demir gözlerini kırpmadan derin bir keder içinde genç kadına bakıyordu. İri bedeni sanki bir şeyleri hissediyor ve tepki göstermek kasılıyordu mütemadiyen. Hazan onun üzgün bakışlarıyla titredi. Omuriliğinden aşağı tuhaf bir savaş veriliyor, kanı damarlarında kaynayarak akıyordu. Ruhu gökyüzünden düşüşe geçmesi gibi, savrulup yere çakılması gibi bir hisle irkilmesini sağlıyordu.

"Bakmayacak mısın?"

Demir, başını omuzlarının üzerine yıkıp, genç kadının elinde sıkıca tuttuğu bebeğe ukdeyle baktı. Hazan da başını onun bakışlığı yere indirdi. Bebeğin elindeki kutuyu görünce, mahzunca başını olumsuz anlamda sallamaya başladı. Kederlenmiş güzel yüzünü kaldırdı... Kahır dolmuştu güzelim gözbebeklerine...

Demir aldırmadı. Bebeğin eline sıkıştırdığı kutuyu alıp, "Alacakım... Biliyorum biraz geç oldu, ama senin tepkini bilmediğim için bu günü seçtim. Aslında daha güzel bir şey ya da daha orijinal bir şey ayarlamak isterdim, fakat biliyorsun kızımız var ve belki de... Bakışlarını Hazan'ın karnına çevirdi. "O yüzden bununla idare edeceksin ama sana söz bunu telafi edeceğim."

Kutunun kapağını açıp içindeki yüzüğü çıkardı. Üç pırlanta bir arada duruyordu. Genç kadının yanında duran eline uzanıp avucuna narince aldı. Elini ters çevirip içini başparmağıyla okşayarak açarken, başını eğdi ve avucunun içini öptü. Başını kaldırdığında genç kadının ağlayan gözlerine bakıyordu.

Hazan'ın altdudağı rehavetle titremeye başlayınca, dişlerinin arasına alıp ısırdı. Demir yüzüğü kutusunıdan alıp Hazan'ın elini aldı ama Hazan bir anda elini yumdu ve hışımla geri çekti. Yumruk olan elini yanına indirip durdu. Demir boş kalan eliyle başını kaldırıp genç kadının yüzüne şaşkınca, tereddütle baktı. Hazan'ın gözlerinden birbiri ardına yaşlar damlıyordu.

"Sen bunu bu sabah söyleseydin..." Titrekçe yutkundu, "Sana gözüm kapalı evet derdim... ama şimdi?.." Dudaklarını birbirine bastırıp, gözlerini sıkıca yumdu. Derin derin solukları boğazına düğümleniyor, canı çekilmiş gibi oluyordu. "Ama şimdi olmaz! Bunu yapamam!"

Hazan bu romantik olayı görünce, her şeyin mümkün olabileceğini sanmıştı ama sihir bozuldu. Ay alçaldı. Gece daha da kararda. Gök başına düşmüş gibi nefessiz kaldı. Her şey hayallerde ve masallarda güzeldi. Bu gerçek hayattı ve burada masallara yer yoktu. Hazan yalnızlığını kucakladı gene ve... "Sen bize ne yaptın? Neler yaptın bak..." diye birden döküldü isyanı, tahribat yaratan dilinden. Bir damla daha döküldü titreşen kirpiklerinin ucundan yanaklarına.

"Ben, tüm gün seni o telefonla görünce, neler neler düşündüm hakkında... hiçbir fikrin yok! Gün boyu elinden telefon düşmedi. Kıyılarda, köşelerde gizli gizli konuşmaya başladın ve ben, ansızın geçmişin içinde dikenli tellerle çevrili bir hâlde buldum kendimi. Kıpırdadım ve canım yandı. Bak şimdi daha fazla kıpırdayamıyorum, canımın yanacağını bildiğimden... sadece durup, bekliyorum. Zaten her yanım Demir kesiği..." Kırgın mavişlerini üzgünce süzülüp devirdi. O bir zamanlar hayatıyken şimdi el olmuştu. Yabancı elleri tuttuğundan beri, yâd elleri tattığından beri ellerin olmuştu. Kelimeleri de zihnindeki diğer her şeyi iteledi geriye, ta derine bastırıp üzerini kapadı.

"Öbür kadın!"

Hayatında hep bir şüpheyle bu sözcük olacaktı. *"Öbür kadınlar!"* Asla bunu bir daha yaşamayacaktı, yemin etmişti. Sanki kelimeler dudaklarından eğreti dökülmesin diye, eliyle saçlarını kulaklarının arkasına iteleyip, birbirine sıkıca bastırdı. Demir'i seviyordu, hem de ölesiye ama bu şekilde olmazdı. Güven olmadan olmazdı.

"Hazan sen ne diyorsun? Ben gene ne yaptım anlayamadım."

"Sen bize bunu bugün yapmadın, dün de değil!" Başını salladı. "Çok denedim. Yemin ederim ama olmuyor. Her kuytu köşeden bir anı fırlayıp, benliğimi sinsice kaplayarak canımı yakıyor. Olmuyor.

O Kadına nasıl dokunduğunu, yol ortasında nasıl öptüğünü unutamıyorum. Zihnim kara kutu gibi banda almış, tekrar tekrar başa sarıyor canımı yakarak." Elleriyle başını avuçlarının arasına alıp sıktı. "Denedim. Kendimi sana bırakıyorum, ama sonra ellerin tenimde gezerken birden kendimden tiksiniyorum." Elini başından indirip saçlarını geriye iteledi. "'Bana dokunduğu gibi onlara dokundu mu' derken buluyorum kendimi, hissettirmesem de bunu yapıyorum."

"Hazan, yeter!"

Genç adamın gözleri koyulmuş, sesi derinden ve boğuk gelmişti. Yüzü kaidesiz dursa da, omuzları çökmüştü.

"Yetmez... Anlamıyor musun? İçimde tuttukça yara bağlıyor, daha da derinleşerek canımı yakıyor... Artık her şeyi konuşalım. Bu gece bu mesele kapansın ve ben de artık bunları düşünürken bulmayayım kendimi. Rahat edeyim."

Genç adamın yüzündeki ifade sancılıydı. Gecenin karasında daha koyu görünen mavileri siyaha çalarken, içini derin kederlerin sardığı bakışlarını hüzün kaplanmıştı. Nice sonra yeniden, umutları kara bulutlu sislerin arkasında kamıştı. Dişlerini sıktığı, çenesindeki kasların titreşiminden belliydi. Hafifçe omuzları düşmüş, öylece karşısında çaresizce durdu. Az önceki gibi bakmıyordu gözleri ışıldayarak, Hazan sesli bir şekilde burnunu çekti. Demir'in dudakları gerildi kasılarak, ince bir çizgi hâlini aldı. Çenesi kitlendi. Çok kısa bir süre için mükemmel bir hayatın içinde bulmuştu kendini, eskisinden daha mutlu ve huzur verici bir ortam olmaya başlamıştı gitgide, ama şimdi her şey bir anda ellerinin arasından sabun köpüğü gibi kayıp gidiyordu. Acıyla yutkundu. Buna seyirci kalmak çok zordu.

"Hazan bunu bize neden yapıyorsun? Unutalım... Her şeye sil baştan başlayalım diyorum... Bak nasıl kahrolduğumu gör, azap çekerek inlediğimi duy. Ben de pişmanım. Defalarca söyledim gene söylüyorum. Hazan... Seni seviyorum. Yapma bunu bize artık bir tanem, yaralama kendini de, beni de..."

"Yapamıyorum. Ben hiçbir şey yapmıyorum. Bu zaten olan bir şey. Sadece saklıyoruz. Gerilere atıp, görünmeyeceğini sanıyoruz."

O Kadına nasıl dokunduğunu, yol ortasında nasıl öptüğünü unutamıyorum. Zihnim kara kutu gibi banda almış, tekrar tekrar başa sarıyor canımı yakarak." Elleriyle başını avuçlarının arasına alıp sıktı. "Denedim. Kendimi sana bırakıyorum, ama sonra ellerin tenimde gezerken birden kendimden tiksiniyorum." Elini başından indirip saçlarını geriye iteledi. "'Bana dokunduğu gibi onlara dokundu mu' derken buluyorum kendimi, hissettirmesem de bunu yapıyorum."

"Hazan, yeter!"

Genç adamın gözleri koyulmuş, sesi derinden ve boğuk gelmişti. Yüzü kaidesiz dursa da, omuzları çökmüştü.

"Yetmez... Anlamıyor musun? İçimde tuttukça yara bağlıyor, daha da derinleşerek canımı yakıyor... Artık her şeyi konuşalım. Bu gece bu mesele kapansın ve ben de artık bunları düşünürken bulmayayım kendimi. Rahat edeyim."

Genç adamın yüzündeki ifade sancılıydı. Gecenin karasında daha koyu görünen mavileri siyaha çalarken, içini derin kederlerin sardığı bakışlarını hüzün kaplanmıştı. Nice sonra yeniden, umutları kara bulutlu sislerin arkasmda kamıştı. Dişlerini sıktığı, çenesindeki kasların titreşiminden belliydi. Hafifçe omuzları düşmüş, öylece karşısında çaresizce durdu. Az önceki gibi bakmıyordu gözleri ışıldayarak, Hazan sesli bir şekilde burnunu çekti. Demir'in dudakları gerildi kasılarak, ince bir çizgi hâlini aldı. Çenesi kitlendi. Çok kısa bir süre için mükemmel bir hayatın içinde bulmuştu kendini, eskisinden daha mutlu ve huzur verici bir ortam olmaya başlamıştı gitgide, ama şimdi her şey bir anda ellerinin arasından sabun köpüğü gibi kayıp gidiyordu. Acıyla yutkundu. Buna seyirci kalmak çok zordu.

"Hazan bunu bize neden yapıyorsun? Unutalım... Her şeye sil baştan başlayalım diyorum... Bak nasıl kahrolduğumu gör, azap çekerek inlediğimi duy. Ben de pişmanım. Defalarca söyledim gene söylüyorum. Hazan... Seni seviyorum. Yapma bunu bize artık bir tanem, yaralama kendini de, beni de..."

"Yapamıyorum. Ben hiçbir şey yapmıyorum. Bu zaten olan bir şey. Sadece saklıyoruz. Gerilere atıp, görünmeyeceğini sanıyoruz."

Narin omuzlarını sarstı kırgınlıkla. "Öyle çok kızıyorum ki kendime, neden diyorum?.. Neden hâlâ bu inat, yaralama artık onu da, kendini de? İsteyerek çekmiyorum ki kendimi senden, yeniliyorum içimdeki sana. Sonra inat olmadığını yine kendimce acı bir şekilde fark ediyorum." Gözlerini elemle süzdürürken, göz kapakları hafifçe aşağı çekildi. O esnada, uzun kirpikleri rehavetle titreyerek yanaklarının üzerine gölgeler oluşturarak yelpaze misali döküldü.

"Demir..." dedi derinden gelen, haris bir inadın sardığı boğuk sesiyle. "Sana defalarca söyledim... Ne olursa olsun, ellerimi bırakma diye... Sensiz kalmaktan... Sensiz nefes alamamaktan korkuyorum diye... Beni sana inandırdın, kalbine mahkûm ettin. Razıydım da, orada bir ömür müebbet yemeye razıydım. Lâkin sen, en mutlu olduğum anda ellerini benden çektin. Kopkoyu karanlığın içinde beni ışıksız, sensiz, nefessiz bir hiçliğe terk ettin. Ufacıktım, kimsesizdim, en önemlisi de sensizdim. Ben gözlerimi seninle açtım bu hayata, tanımadım senden başka beni... Ben seninle olunca ben olmaktan vazgeçtim. Korkuyorum Demir, bir daha o karanlıkta yalnız kalmaktan korkuyorum. En güvendiğim anda ellerini benden çekmenden, bırakmandan korkuyorum... Başka ellere, sahte gözlere bakmandan şimdi daha çok korkuyorum..."

Demir pişmanlıkla sokulup, elinin tersini yanağında şefkatle gezdirdi. Parmaklarına tuzlu gözyaşları bulaşıyordu. "Bırak yaralarını sarayım o hâlde... Kendini, dikenli kafese kilitlerken... ben bunu yapamıyorum. Ne zaman yaklaşsam sana, oldu desem dikenlerini çıkarıyorsun. Birden tenine yeni duvarlar örüyorsun ve ben o duvarlara çarparak yaralanıyorum. Görünmez kalkanlarla kuşatmışsın kendini, sana bir türlü yaklaşamıyorum. Hazan... ben adım gibi demirden değilim... En nihayetinde insanım, içimi kanatıyor bazen yaptıkların. Zamanla bendeki seni acıtıyorum, görmüyor musun?"

Hazan sıkıntıyla derince nefes aldı. Elleriyle eteğini sıkıca kavradı. Parmak boğumları kızarana kadar, elleri acıyana kadar sıktı. Gözlerini işkence çeker gibi genç adam dikti. Sinir bozucu bir sessizliğin içinde birkaç dakika pişmanlıkla bakıştılar. Gözlerinin içinde soru işaretleri çaktı, geceyi aydınlatan şimşekler misali.

"Sen mi başlıyorsun, ben mi?"

Demir dişlerini sıktı. Hafifçe gıcırtısını duydu ama aldırmadı.

"Bunu yapma!" Elini saçına sıkkınca gömüp, başını yana çevirdi. "Canın yanacak... Benim ki umurumda değil, sen tekrar eski hâline döneceksin, işte o zaman ben öleceğim."

"Anlatmaya başlıyor musun?" dedi inatla. Ufak burnunu buz gibi kaldırdı. Donuk gözlerini ölüm gibi devirdi. "Yoksa tahmin yürüteyim mi? Keza inan, senelerdir yaptığım en iyi şey bu oldu. Düşünmek ve tahmin yürütüp, bir sürü senaryo yazmak... İyi ya da kötü..."

Hazan'ın zihninde bir sürü soru işareti belirdi. Ne demesi gerektiğini ve ne dememesi gerektiğini? Nasıl başladığını ve nasıl bittiğini? Ona neyin yetmediğini imgeledi.

Demir konuşacaklarım tasarlamaya fırsat bulamadan, dişlerinin arasından homurdandı. "Bu bizi tüketecek, ağır yaralar verecek. Şimdi de ben... sensiz olmaktan korkuyorum. Nefes alamam bu sefer... bir hatanın bedeli bu kadar mı ağır ol..." Başını sertçe sarstı. "Lanet olsun bana!"

"Ben zaten bunları düşünerek tükeniyorum. Nasıl olduğunu, benim nasıl anlamadığımı, neyin esik olduğunu düşünmekten tükeniyorum. Sen içimdeki Hazan'la hâlâ tanışmadın ve ben o Hazan'la yıllardır koyun koyuna yaşıyorum." Gözlerini devirdi kızgınca, sesi kalınlaşmış ve buyurgandı.

"Anlatmaya başla, yoksa kafayı yiyeceğim inan..."

Demir ellerini cebine soktu. Başını yere eğip, bakışlarını ayakkabılarına sabitledi. Bunu gözlerine bakarak anlatmak çok zordu, yapamazdı, "Seninle tartıştığımızın haftası, sen Ebru'yla birkaç haftalığına tatile çıktığın zaman..." Dişlerini sıktı. "Lanet olsun Hazan anlatırken bile..." Başını eğdi. "Bunu mu istiyorsun? Bitmiş bir şey için canını yakmak mı?"

Hazan dudaklarını aralayıp diliyle nemlendirdi. İçi yanıyor, dudakları kavrulup kuruyordu. "Ben bunları öğrenmezsem, zaten canımı her seferinde kendim yakacağım, nasıl başladı ve bitti diye düşünerek duralayacağım. Kendimi hep bitmiş mi, yoksa geri gelse gene başlar mı sorularıyla kandıramam. Bu sefer olmaz."

"Hem iyi, hem de kötü bir dönemdi. Kariyerim açısından iyi, seninle olan tartışmalarımız açısından kötüydü. Çok sık ağlar olmuştun. Konuşmuyor, sürekli bir şeyler yapma derdine düşüyordun."

"Konuyu dağıtma ve ben seninle hiç kavga etmedim, sen yaptın ben dinledim... Hep dinledim." Güzel gözleri kızgınca parladı.

"Sen gittiğinde yalnızlık hissi çok yoğundu. Annemin baskısı ve seninle olan inatlaşması... Senin ona karşı yaptığın tavır, bana karşı hep susman. Onlara karşı kendini savunamaman... Bilmiyorum, belki şımarıklık, belki aldanış, belki de ikisi... En önemli sebep ise... elimde olanın kıymetini bilmemem..."

"Kadınlar?"

Dişleri gıcırdadı bunu söylerken, tiksinir gibi söylenmişti hemcinslerini ve gecenin içinde yankılanarak çoğalmıştı kendi kulaklarında sesi.

Demir kaygılı başını kaldırdı. "Hayır" dedi irkilerek. "Sadece o, başka olmadı, yemin ederim sadece o. O tatilden sonra seninle toparlayamadık, sen uzaklaştın, kendi kabuğuna çekildin. Yemek, temizlik derken sana yaklaşmama izin vermedin. Ne zaman yanına gelsem, bir bahane bulup uzaklaşıyordun. Sürekli ağlayıp, bebek konusunda şikâyet ediyordun. Sonra bilmiyorum nasıl olduğunu anlayamadım."

Hazan gözlerini kapattı. Birkaç defa derince gecenin hafiften serinleşen havasını soludu. "Hiç aklına yalnız kaldığım gelmedi mi? Dördüncü tüp bebek denememiz de başarısız olmuştu ve annen senin benim yüzümden eksik kaldığını sürekli söyleyip dururken, içimde yalnızlığım çığ gibi büyürken bir limana sığınacak yer, bir kucağa ihtiyacım olduğunu düşünmedin. Yalnızdım Demir, kimsesiz... Sığınacağım bir tek sen vardın ve ne zaman sana kendimi açmaya kalksam, sıkılıp konuyu kapatırdın. Seninle konuşamıyordum artık, ne yapmamı bekliyordun. Sen ise aradaki teraziyi dengede tutamamanın yükünü bana yükledin. Ben sana muhtaçtım ve sen bulduğun en uygun sebebe sarıldın ve bana sırtını döndün..."

Perde perde sesini yükseltiyor, öyle şeyler söylüyordu ki dayanamadı.

"Yeter, bu kadarı yeter..."

Sonunda isyan edip arkasını dönerek, birkaç adım geriledi. Gözlerini bahçenin karanlığına dikti. Başını geriye atıp, kasılmış bedeniyle durdu. Hazan arkasından ona yaklaşıp konuşmasına devam etti, "Peki, nasıl bitti? Bunu bilmek istiyorum..."

"Hazan konuşmak istemiyorum, hele ki bu konuyu seninle konuşmak ise hiç! Bunu sana nasıl anlatırım! Görmüyor musun zaten sana karşı mahcubum, başım eğik, yapma! Ölüyorum! Bakışlarının töhmeti altında kalmaktan, imalarının canımı yakmasından değil bu... senin canını yakmanın bilincinde olmaktan ölüyorum. Senin canın yanınca, ben kahroluyorum."

Hazan genç adamın yanında durup koluna dokundu. "Ben bunu duymak istiyorum. Lütfen! Nasıl bitti?" dedi direterek kızgınca, sesi karanlığın içinde hoyratça salındı.

"Sen gittikten bir hafta sonra bitti. O gün, evden ayrıldığım gün... Seni kaybetmenin yüzüme tokat gibi çarpmasıyla, onu senin yerine koymakla hata ettiğimi anladım. Ne zaman ki, zaman geçip sensiz kaldım, yokluğun çığ olup üzerime yıkıldı, nefes alamadım..." Arkasını dönüp genç kadının gözlerinin içine baktı tereddütle. "Ona dokunmaya tiksindim. Kendimden iğrendim. Ne zaman bana yaklaşsa, nefesim daraldı. Seni kaybettiğim için ona kızmaya, kötü davranmaya başladım. Her baktığım yerde seni, her yaptığı harekette senin izlerini aradım. Seni sevdiğimi çok geç anladım ben, aldandım ve kaybettim. Seni... kızımın bebekliğini de onunla birlikte yitirdim..."

Hazan bir adım geriledi. Olduğu yerde titremeye başladı. Duydukları çok ağırdı ve sanki başka birisinin hayatından ya da bir kitaptan bahseder gibi yabancı geliyordu bu konu kulaklarına. Sırtına doğru soğuk soğuk bir şeyler yürüyordu.

"Utandım! Senin yanına gelmeye yüzüm yoktu. Tekrar kabul et beni demeye... Korktum, ödüm koptu beni istememenden, nitekim de öyle oldu. Sonra cesaretimi toplayıp geldim ama sen gitmiştin. Benliğimde her saniye hayalini büyüterek yaşadım. Ben karanlığa kendimi mahkûm ettim, içinde de bir zaman hapis kaldım. Seni

özlerken, hasretinle yanarken ölüp ölüp dirildim. Senin başka bir adamla evli olduğunu düşündükçe, kendime lanet edip gebertmek istedim. Sana başkasınm dokunduğunu düşündükçe, senin ne düşündüğünü daha iyi anladım, ölmek istedim. Bunu mu duymak istiyorsun? Seni başkasına kendi ellerimle verdiğimi sanıp, ölmek istediğimi?"

Hazan dişlerini sıktı. "Tamam... Yeter... Sus artık."

"Neden? Ne güzel konuşuyoruz... Anlatmam için ısrar ediyordun? İçimi kanatmak hoşuna gitmeye başlamıştı... İşte ben de sana bunu veriyorum? Yak, yık, yok et beni... İçinde hiçbir şey kalmasın. Her gece başımı yastığa bir aptal olarak koyup senin hayalinle yaşadım, bunu saklamadım ki. Ne yaparsam yapayım unutamadım, fakat zamanla alıştım senin yokluğuna ama unutamadım."

Genç kadının yanına gelip, yaralanmış vahşi görüntüsüyle önünde durdu. "Hazan sensiz aldığım her nefes sayılı gibi, seninle aldığım nefeslerim sonsuz gibi. Yaptığım hatayı artık yüzüme çarpmaktan vazgeç, benden çok sen yaralanıyorsun. Her seferinde kendi kalbinle, beyninle savaşa giriyorsun, görüyorum. Seni tanıyorum, her hâlini, düşünceni... Bak biz bir aileyiz artık. Yakında bir tane daha bebeğimiz olacak, lütfen onlar için bunu yapmaktan vazgeç."

Hazan biraz duraksadı. Kollarım göğsünün altına alıp toparladı. Bakışları kısıldı. Gözleri düşüncelice bakıyordu. "Biliyor musun? Seninle yaşarken kendimi hep eksik hissettim? Tam olmaya çalışan bir yarım olarak yanında yer aldım. Ailenin tek oğlu, gözbebeği, okulun en havalı çocuğu, kızların gözdesi, annesinin bir tanesi, iş yerinin gururu, birçok yerin vedaı iftarı... Senin peşinde hep bir şeyler kovalamaya çalışıyordum... Hayatın sana verdiklerine ayak uydurmaya, dayanmaya... ama sen bunu görmedin. Kendinle hep savaş hâlindeydin. Daha iyi olmak, daha yükseklerde bulunmak için... Sen mükemmel oldukça, ben hayatından silikleştim ve en sonunda bir köşeye itelenerek orada sıkışıp kaldım."

Bir anlık tırsak bir sessizlik oldu, genç adam gözlerini ciddiyetle koyulmuş donuk gözlerine dikmiş, ona düşüncelice bakıyordu. "Ben hayatımda Süpermen istemedim Demir. Sadece seni... Ve niha-

vetinde ihanetinle tanıştım. Şu senin bedeninle yaptığın değil, bunu yapsaydın çocuğum için, sadece onun için anlar belki de kabullenirdim... Ama ruhunla yaptığından bahsediyorum... Hani bana gelip, *'Aşık oldum'* demeseydin... belki de her şeyi kabullenebilirim... Ama bunu asla yediremiyorum gururuma... Belki de unutmaya çalışmıştım olanları. Senden gittikten sonra bağırdım, çağırdım, hayattan nefret ettim. Ben değiştim. Aslında nefret ettiğim kişi sen değil, aşkımızı koruyamayan bendim. O gün gözlerini gördüm, belki de en çok bu koyuyor bana zaten, bir zamanlar delice âşık olduğum o gözlerin, başkasına aşkla bakarken gördüm. Şimdi neden olmuyor diyorsun? Bugün bunu daha iyi anladım... Biz olamayız. Ben sahte bir gerçeği yaşamak istemiyorum."

Demir yutkundu. Başını biraz geriye atıp, boynunu gerdi. Çenesini sıkıca kilitledi. Hazan'ın gözleri onun âdemelmasına takıldı kısa bir an, gözbebekleri onunla inip kalktı. Dudaklarını yalayıp nemlendirdi.

"Sen ne zaman bir yere gitsen, ben hep merak edip düşüneceğim. Gözün kazara bir kadına takılsa aklıma kötü senaryolar gelecek, kendimi kuracağım. İş gezilerine çıktığında, sana şüpheyle bakacağım. Bırakalım bunları, olmuyor işte. İlk ayrılan çift biz değiliz ki, annesi babası ayrı olup evlatlarıyla ilgilenen bir sürü aile var bu zamanda."

Ne kadar soğuk çıkıyordu bu laflar dilinden. Bunları kendisinin konuştuğuna bile inanamıyordu genç kadın. Nasıl bir acıydı ki bu, kendini bile ele alıp mantığa davet ediyordu. "Amaç belli! Sebep sadece bebek için bir araya geldiğimiz... Artık sadece bu olacak."

Demir dişlerini sıktı, ona doğru bir adım atıp öfkeyle soludu. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

Hazan başını kaldırdı. Az önceki titrek, korkak, kırılgan Hazan gitti, yerine güçlü, ayakları yere emin basan bir kadın geldi.

"Sadece bu işin yürümeyeceğini, kendimi bir hayale kaptırıp çabuk uyandığımı söylemeye çalışıyorum. Senin dokunuşlarına kayıtsız kalamıyorum, bunu saklamadım... Lâkin evlilik oyuncak değil, biz bir kere denedik başaramadık. Bir ömür bu şüphelerle ben yaşa-

yamam, sen de sabredemezsin... gerçekçi ol! Aklımda hep bir şüphe kalacak, seni bıktıracağım. En nihayetinde yol yakınken dönmek. Biz sadece gerekeni yapalım, vaktimiz kısıtlı. Sadece cinsellik... Bir partner gibi, duyguyu bunun dışında bırakarak... Dokunmadan, sarılmadan, aşkı yaşamadan, sadece görev gibi, başka çıkar yolu yok."

Arkasını dönüp eve doğru hareketlendi. Genç adam ansızın atılıp, kolunu kavrayarak kendine sertçe çekti. Canını yakasıya kolunu sıktığını idrak edemedi. Başım aşağı eğip dişlerini sıkarak, "Ben?" derince soludu. Nefesi genç kadının kulağına çarpıp saçlarını hafifçe havalandırdı. Hazan'ın karnında bir hareketlenme oldu, kendini zorlayıp bunu bastırdı. "Ben çocuklarımı bırakamam, seni de... Beklemesini öğrendim, sabretmesini de, nasıl istiyorsan öyle olsun..."

Hazan soluğunu tutmuş öylece duruyordu. Kolundaki baskı hafifledi ve uzun parmaklar teninden kayarak serbest bıraktı. Arkasında hareketlenme olunca, başını yana çevirip omzunun üzerine yıktı. Genç adamın hızlı adımlarla yanından geçip bahçe kapısına gidişini, öfkeyle kapıyı açmaya çalışıp, açamayınca tekmelemesini izledi. Bir an hareketlendi... Sadece bir an ve ayakları kımıldamadı. O gitti... Genç kadının içinden bir şeyler kopup gitti. Rüya görmüştü uyandı. Bu ciddiydi. Bir ömür birbirlerini suçlayacaklardı. Aşk bitecekti... Tutku sönecekti... Her şey monotonlaşınca... eski defterler açılacak, canlar yanacaktı. Bu hesap hiç kapanmayacaktı. Bu iş daha başındayken bitmeliydi. Bir sürpriz yaparken böyle şüphelere yer bırakıyorsa bu birliktelik, iş gezilerinde... uykusuz geceler, huzursuz gündüzler ve nihayetinde kavgayla bozulan huzurlar olacaktı. Hazan başını sallayarak omuzlarını düşürdü. Derin bir nefes alıp kapıya yöneldi. Çok sevse de, çocuklarını mutsuz bir aileye mahkûm etmeyecekti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uzun adımlarını hızlandırıp, sensörlü kapıdan içeri uçar gibi girdi. Kalbi endişeyle çarparken, göğsüne vuran hızlı kalp atışlarıyla durma noktasına geliyordu. Ufacık bedeninin içinde çırpınan kuş, kafesini parçalarcasına kanatlarını çırpıyordu. Endişeli gözleri araştırmacı bir biçimde içeriyi taramaya başladı. Boynundaki ufacık kollar daha da sıklaşınca, ateşten rüzgâr gibi nefesi boynunu yakarak tenine vurmaya başladı. Cansız başı omzunun üzerinde her adım atışında sarsılarak sallanıyor, onun cansız mırıltıları kulağında yankılanıyordu.

"Baba gitme olur mu?"

Demir asansöre yönelirken başını aşağı eğip, kızının yanağına yanağını dayadı. Onun ateş gibi yanan kızarmış al yanaklarına hafifçe dokundu teni. "Gitmem meleğim" derince bir iç gerdi. Hazan endişeli gözlerini kızının üzerinde gezdirirken, elindeki çantaları tek elinde toparlayıp, asansörün düğmesine dokundu. Üzgün bakışları kızının üzerinde biraz oyalanıp, yukarı tırmandı. Demir başını kaldırınca da gözleri ağlamaya hazır bulutlar gibi sislenen mavilikle kesişti.

"Ne zaman başladı ateşi?"

Hazan derince bir nefes aldı, sanki nefes almak bile ona zormuş gibi gelirken, endişeyle titrekçe dışarı saldı. Sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. "Ak... Akşam, yattıktan sonra olmuş ben fark etmedim. Gece su içmeye kalktığımda yanına uğradım, o zaman anladım ateşlendiği." Gözleri dolmaya başlamıştı gene, mavi gözleri cam bilyeler gibi ışıldamaya başlamıştı hüzünle. "Zaten hemen seni aradım, bir şeyi yoktu uzun zamandır, akşam da yoktu." Asansörün kapısı açılınca, Demir hızla içeri girdi. Hazan da girince ağır kapı yumuşakça kapandı. Demir kızını göğsüne çekip, sinesine sardı. "Meleğim uyuma babacığım tamam mı, bak doktor teyzen yolda geliyor, uyumasın dedi?"

"Baba gitme."

"Gitmeyeceğim babacığım neden gideyim, buradayım bak yanındayım. Korkma meleğim seni bırakmam."

Ecrin ateşlendiğinden beri sürekli bunu sayıklayıp duruyordu. Ufacık kalbini tek bir telaş esir almış, minnacık yüreğini bu endişe sarmıştı. Kaybetme korkusu -babasını kaybetmekten korkuyordu- ve bu yüzden hep aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

Demir bakışlarını kızının kızarmış yüzüne çevirip şefkatle baktı. Onun ateşini kendisi çekmek istedi. Gülen gözleri solmuş, gül yüzü pespembe olmuştu. Hazan, zaten ağlamaya yer arar biçimde düş kırıklığıyla bakıyordu. Kızının babasının omzunda duran ufacık elini alıp dudaklarına götürdü. Fakat daha onu öpemeden Ecrin elini ondan hışımla çekip, babasının boynuna sıkıca sardı. Öyle sıkı sarıyordu ki genç adamın boynunu, sanki bıraksa kaybedecekmiş gibi ya da bırakırsa bir daha ona sarılamayacakmış gibi bir telaşa kapılıyordu benliği. Kapı açıldı. Demir hızla asansörden dışarı çıkıp, kızının müşahede altına alınacağı odaya yöneldi. Yolda doktorunu aramışlardı ama henüz gelmemişti. Kapıya yaklaştıklarında Baran'ı endişeli bakışlarla onlara bakarken buldu. Demir odaya girerken onu görmezden geldi. Gerçekten şu anda onu görmek gibi bir düşünce taşımadığından olsa gerek, direkt kızıyla içeri geçip sedyenin yanına gelince durdu. Baran, Hazan'a bakıp selam verdi duru bir sesle. Hazan sadece kafasını salladı.

Demir genç adama kısa bir an öfkeyle bakıp duraksadı, ardından kollarının arasında ateşler içinde yanan değerlisine çevirdi bakışlarını ve gözleri bir anda yumuşadı, aşağı eğildi. Onu yavaşça sedyeye koymayı düşünüyordu, ama Ecrin birden bunu anlayınca irkildi. Derhal bacalarını açıp babasının beline sıkıca kenetleyerek kıskaç gibi sardı. Kollarını boynunda sıklaştırıp, ağlamaklı bir sesle haykırdı.

"Baba gitme ne olur?"

Yalvarmalı bir hâlde cansızca inliyordu. Demir donup kaldı kısa bir an, başını geriye çekip kızına bakmaya çalıştı ama beceremedi. Ecrin başını babasının boyun köküne sokmuş, onsuz nefes alamayacak gibi sıkıca yapışmıştı. Zaten yanan ufacık bedeni, böylece daha da çok hararetleniyordu. Kızının saçlarını şefkatle okşadı. "Gitmeyeceğim meleğim, neden gideyim? Hadi bırak da seni yatırayım, doktorlar muayene etsin." Baran sedyenin etrafını dolaşıp karşısına geçti. Ateşini ölçmek istiyordu fakat Ecrin babasının kucağından ayrılmıyordu.

Hazan da Demir'in yanında durup, onlara baktı. Elini dudaklarının üzerine koymuş, yanaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. Ecrin boğuk çıkan sesiyle başını salladı, babasının boyun kökünün arasında boğukça aman dilendi.

"Bırakma baba, gene gideceksin biliyorum, gene gitme ne olur?"

Demir derin bir nefes aldı. Bu çocuğa neler yapıyorlardı! Gözlerini sıkıca yumup birkaç saniye bekledi. Kızının kalbindeki korkunun sebebini şimdi daha iyi anlıyordu. Onu terk etmesinden korkuyordu! İyi de neden? Şimdi durup dururken bu korkunun kalbinde ne işi vardı? Nereden salınmıştı bu şüphe onun ufacık yüreğine? Demir kızına sıkıca sarılıp güven teşkil eden sesiyle, "Bırakmayacağım aşkım, sizi asla bıkamayacağım, hadi şimdi beni bırak da seni sedyeye yatırayım. Söz ellerini hiç bırakmayacağım, istersen şimdi ver elini bana sıkıca tutayım, böylece yanında olduğumu bileceksin."

Ecrin başını salladı önce olumsuz anlamda, sonra kafasını az da olsa yerinden kaldırıp, baygınca bakan gözlerini babasının üzgünce süzülmüş, içi yaş dolmuş gözlerine çevirdi. Emin olmak ister gibi dikkatle baktı kısa bir zaman... Ufacık dudaklarını öne uzatıp, çatlamış dudaklarını yaladı.

"Gitme baba, sıkı tut elimi olur mu? Hiç bırakma, uyusam bile bırakma?" dedi az çıkan kısık sesiyle. Gözkapakları gözlerini yarıya kadar kapamış, maviliklerinin rengi solmuş, her an uyuyacak gibi bakıyordu. Genç adam şimdi onun gözlerine bakarken, sadece ağlamak istiyordu. Kocaman yüreği burkuluyor, içi keder ve pişmanlıkla daha çok doluyordu.

"Bırakmayacağım, sımsıkı tutacağım elini, hadi yatırayım seni." Bakışlarını Hazan'a çevirdi. Oysa o, yanlarında durmuş sessizce ağlıyordu.

"Ne oldu nesi var?"

Nuray içeri koşturarak girdi. Belli ki buraya kadar hızla gelmişti, yanakları yürümekten kızarmış haldeydi. Hazan Doktor Hanıma bakarken, o çantasını köşedeki koltuğun üzerine gelişi güzel attı. Ecrin'in yanına hareketlendi. Baran bakışlarını meslektaşına çevirdi, *"Bilmiyorum"* der gibi. Hazan sedyeye kızını koyan Demir'in yanına yaklaşıp, ona yardım etmeye başlarken, "Akşam biraz durgundu ama ateşi yoktu, sonra gece su içmeye kalktığında ona bakmaya gittim ve ateşinin çıktığını fark ettim. Duş aldırdım, üzerini değiştirdim, buraya geldik. Çok fazla ateşi var düşmüyor."

Ecrin yattığı yerden bakışlarını babasına çevirdi. Elini havaya kaldırıp tutmasını beklerken, gözlerine yalvarır gibi bakıyordu babasının. Bu bakışlar kocaman adamı mahvetti. Dağ olsa dayanamazdı buna zaten... Kızının ufacık elini kocaman ellerinin arasma alıp sıktı. Sedyenin yanına diz çöküp, elinin üzerine dudaklarını bastırıp içten bir biçimde öptü. Başı onun başıyla aynı hizaya gelmişti. Bakışlarını onun yarı açık baygın gözlerine mıhlayıp güç verir gibi durdu.

Nuray sedyenin yanına geçip stereoskobu kulağına takarken, Baran'a baktı.

"Ateşini ölçtün mü, kaç?"

Baran elindeki cihazı ona uzattı. "Hayır, babasım bırakmıyordu ölçemedim" dedi duru bir sesle. O ana kadar hiç konuşmamıştı kimseyle, sadece onlara bakmış, müdahale bile edememişti. Anlamıştı bir doktor olarak ufak kızının derdinin ne olduğunu, babasının bı-

rakıp gitmesinden korktuğunu. Hazan sedyenin başucunda durdu, Demir kızının görüş alanından hiç çıkmadan, saçlarını okşadı. Onun yanında olduğunu hep hissettirmeye çalıştı. Doktorlar koşuşturup kontrollerini yaparken ve kan alırken bile bırakmadı ellerini. Kızının gözleri bir zaman sonra kapandı. Fakat elini sıkıca tutan sıcacık ufak elleri, hiç hafiflemedi. Serumlar, iğneler ve nihayetinde buz havuzu... Gene de bırakmıyordu elini. Hemşireler gelip onu buz havuzuna yatırıp, ateşini düşürmeye çalıştılar. Hazan ağlayarak onlara baktı, bu eziyete her seferinde katlanmak çok zor oluyordu ve kızının yalvaran sesleri... Bir anne olarak ciğerlerini dağlıyordu. Bir zaman sonra kızının yorgun düşüp, iğne ve serumun etkisiyle kendinden geçmiş hâline ve genç adamın gözlerini bile kırpmadan kızına bakan kederli hâline baktıkça... İçinde savaşlar başladı. Yaktı, yıktı, kor etti bedenini. Lanet aklıyla kalbi çatışırken, kadın yanını neden öldüremiyordu? O gururlu yanı, geçmişi hatırlayıp huzurlarını kaçıran yanını neden öldüremiyordu?

Zaman kızına bakarken hiç de kolay geçmese de, aslında bir çırpıda geçiyordu. Kontroller bittikten sonra ve tahlil sonuçlarını almak için doktorlar başlarmdan ayrıldı. Hazan genç adamın yanına gelip, "İstersen elini biraz da ben tutayım, yoruldun" dedi. Demir bakışlarını çevirmeden ona olumsuz anlamda başını sallarken, Ecrin gözlerini ansızın kısıkça açtı. Annesine kızarmış maviliklerini kızgınca devirerek baktı. Bakışları suçlayıcıydı. Suratına yapışmış terli perçemlerini geriye ittirip, dudaklarını oynattı.

"Hayır, tutma..."

Öylesine bir kızgın tonda söylenmişti ki. Ardından babasının ellerini kendine çekip yanağının altına koydu. Avucuna tombik yanaklarını koydu. "Babam tutacak bir tek..." Sesi annesine olan tutumunu ayan beyan açığa vuruyordu. Tıpkı cansız bakışları gibi...

Hazan ıstırapla yutkundu. Demir başını kaldırıp onlara baktı. Hazan derinden, kederli bir iç çekerken, nefesi ciğerlerine kesik ve eksik ulaştı. Ecrin'e yapılan serum ve iğne biraz olsun etkisini göstermeye başlamış olacak ki, kızı saatler sonra ilk defa gözlerini hafifçe de olsa açmıştı ve ilk söylediği şeyle ve bakışlarıyla da yüreğini yaralamıştı. "Babam gitmeyecek!"

Kapı tıkladı, Nuray içeri elinde tahlil sonuçlarıyla girince Hazan yerinden fırlayıp karşısına geçti. Demir kızının elini bırakamadığı için sadece yerinden doğrulup, kızının yanında durarak endişeli bakışlarını Doktor Hanıma çevirmişti. Hazan tereddütle konuşurken, genç adam nefesinin ciğerlerinde donduğunu hissetti. Korkuyordu, ikisinin yüreği de aynı telaşla çarpıyordu şimdi.

Nuray hafifçe tebessüm etti. "Hemen korkmayın..." dedi genç kadına, umut aşılayan bir ses tonuyla. "Kızımız galiba size biraz kızmış, bizi yoklamaya çekmiş!" Hazan kaşlarını çattı. Başını hafifçe yan kırıp, "Nasıl?" dedi şaşkınca çıkan sesiyle.

Nuray ufak kıza bakıp göz kırptı. Ecrin ona kaşlarını çatıp, yatakta yatan omuzlarını sarstı.

"Tahlillerde hiçbir şey çıkmadı, bu çok iyi sevindim, hatta bazı değerleri iyi bile çıktı, ama bu her an değişebilir biliyorsunuz!" Hazan bir adım atıp önünde durdu. "Ama ateşi otuz dokuzu geçti, nasıl çıkmaz bir şey?" Sonra ne söylediğini idrak edince, "Yani... nasıl olur da ateşi durduk yere bu kadar çıkar... anlayamadım!"

Nuray Hazan'ın önünden geçip Ecrin'e yaklaştı. Hazan da onun arkasından gelerek Demir'in yanında durdu. Nuray, Ecrin'e doğru eğilip saçlarını şefkatle okşarken, "Neden ateşlendiğini biliyor musun Ecrin? Neler oluyor, neden bu kadar üzgünsün?" Ecrin bakışlarını doktordan çekip, annesiyle babasına baktı çekinikçe, sonra da bakışlarını onlardan kızgınca koparıp başını yana çevirdi.

Nuray başını kaldırdı. "İsterseniz siz biraz çıkın da, Ecrin'le bir konuşayım?"

Demir hiçbir şey anlayamasa da başını salladı anlayışla ve kızının elini bırakmak istedi. Ecrin birden bu hareketle irkilip, babasının eline iki eliyle asılarak sarıldı. Gözlerinden ne ara dolduğu bilinmeyen duru yaşlar akarken, dudakları hüzünle bükülmüş yalvarıyordu.

"Baba gitme bırakma beni, söz verdin... Ne olur gitme."

Hem ağlıyor, hem de içli bir biçimde yalvarıyordu. Demir kızının yanına gelip sedyenin kenarına oturdu, onu bir çırpıda güven teşkil eden kucağına çekip, serumun olduğu eline dikkat ederek sıkıca sardı. Başını kafasının üzerine koyup kokusunu derince içi-

Kapı tıkladı, Nuray içeri elinde tahlil sonuçlarıyla girince Hazan yerinden fırlayıp karşısına geçti. Demir kızının elini bırakamadığı için sadece yerinden doğrulup, kızının yanında durarak endişeli bakışlarını Doktor Hanıma çevirmişti. Hazan tereddütle konuşurken, genç adam nefesinin ciğerlerinde donduğunu hissetti. Korkuyordu, ikisinin yüreği de aynı telaşla çarpıyordu şimdi.

Nuray hafifçe tebessüm etti. "Hemen korkmayın..." dedi genç kadına, umut aşılayan bir ses tonuyla. "Kızımız galiba size biraz kızmış, bizi yoklamaya çekmiş!" Hazan kaşlarını çattı. Başını hafifçe yan kırıp, "Nasıl?" dedi şaşkınca çıkan sesiyle.

Nuray ufak kıza bakıp göz kırptı. Ecrin ona kaşlarını çatıp, yatakta yatan omuzlarını sarstı.

"Tahlillerde hiçbir şey çıkmadı, bu çok iyi sevindim, hatta bazı değerleri iyi bile çıktı, ama bu her an değişebilir biliyorsunuz!" Hazan bir adım atıp önünde durdu. "Ama ateşi otuz dokuzu geçti, nasıl çıkmaz bir şey?" Sonra ne söylediğini idrak edince, "Yani... nasıl olur da ateşi durduk yere bu kadar çıkar... anlayamadım!"

Nuray Hazan'ın önünden geçip Ecrin'e yaklaştı. Hazan da onun arkasından gelerek Demir'in yanında durdu. Nuray, Ecrin'e doğru eğilip saçlarını şefkatle okşarken, "Neden ateşlendiğini biliyor musun Ecrin? Neler oluyor, neden bu kadar üzgünsün?" Ecrin bakışlarını doktordan çekip, annesiyle babasına baktı çekinikçe, sonra da bakışlarını onlardan kızgınca koparıp başını yana çevirdi.

Nuray başını kaldırdı. "İsterseniz siz biraz çıkın da, Ecrin'le bir konuşayım?"

Demir hiçbir şey anlayamasa da başını salladı anlayışla ve kızının elini bırakmak istedi. Ecrin birden bu hareketle irkilip, babasının eline iki eliyle asılarak sarıldı. Gözlerinden ne ara dolduğu bilinmeyen duru yaşlar akarken, dudakları hüzünle bükülmüş yalvarıyordu.

"Baba gitme bırakma beni, söz verdin... Ne olur gitme."

Hem ağlıyor, hem de içli bir biçimde yalvarıyordu. Demir kızının yanına gelip sedyenin kenarına oturdu, onu bir çırpıda güven teşkil eden kucağına çekip, serumun olduğu eline dikkat ederek sıkıca sardı. Başını kafasının üzerine koyup kokusunu derince içi-

ne çekerken, "Bırakmam, ben gitmiyorum meleğim, annen baksın doktora yanındayım merak etme. Korkma sizi bırakmayacağım" dedi, bunu bugün kaçıncı söyleyişiydi kızına ve hâlâ inandıramamıştı.

Nuray kaşlarını kaldırıp, "Galiba sebep belli, bizim ufak Kelebek bir şeylerden korkuyor" dedi başıyla Hazan'a kapıyı işaret edip, kapıya doğru yürürken. Hazan bakışlarını kızının üzerinden zor da olsa ayırıp, peşinden sanki çekilerek yürür gibi kapıya yöneldi. Dışarı çıkınca kapıyı kapatıp genç doktora baktı.

"Neler oluyor Nuray, sebep ne?"

Nuray arkadaşının koluna şefkatle dokunup omzunu okşadı. "Bu aralar onun yanında hiç tartıştınız mı?" Hazan bu soruyu anlayamadı, özellerini konuşmak için çağırmamıştı herhâlde! Kaşlarını şaşkınca kaldırınca, "Sakın yanlış anlama, Ecrin babasının onu terk etmesinden korkuyor, bu o kadar belli ki... Nasıl fark etmezsiniz?" Hazan dolgun dudaklarını bihuşça aralayıp, "Be... Ben!" Yutkundu, sanki kelimeler ağzının içinde lapaya dönmüş, dili kocaman bir et parçası gibi büyüyüp keçeleşmişti ve hiçbir kelime çıkmıyordu ağzından. Nuray ona hafif bir tebessümle teselli ederek baktı.

"Canım, şu andaki durumunu inan anlıyorum ama sizin yaptığınız her olumsuz durum, kızına büyük yaralar hâlinde yansıyor. Ecrin babasını yeni buldu ve ona âşık bir çocuk, bu o kadar belli ki. Onun tekrar gitmesinden, sizin onu terk etmenizden korkuyor. Nasıl bir şey gördü bilmem ama onu yaraladığı kesin. Tahlillerde hiçbir şey çıkmadı, buna sevinebiliriz ama bunu ciddiye almanız gerektiği de yadsınamaz bir gerçek. Bu ateş tamamen psikolojik oluşmuş bir durum, sanırım özelinize biraz daha dikkat etmelisiniz, bu kızınız için daha iyi olacak."

"Nasıl olur? Onun yanında bir kere bile tartışmadık biz sadece..." Elini alnına koyup dişlerini sıkarak dudaklarını araladı ve dışarı doğru sıkkın bir nefes saldı. O günden sonra Demir'le neredeyse iletişim kurmamaya dikkat ediyorlardı ve Ecrin!

Lanet olsun!

O bunu anlıyor muydu? Kızları her şeyin farkında mıydı? O küçüktü, üstelik onun yanında hiçbir sorun teşkil etmiyorlardı ki!

"Tamam Nuray, sağ ol başka bir sorun yok değil mi? Ben çok korktum ateşi yükselince, kötü bir şey olduğunu sandım, tekrar o günlere döneceğimizi sandım."

"Yok canım sadece psikolojik ama bu demek değil ki hafife alınmalı! Ecrin'in durumundaki bir çocuğun ruh sağlma dikkat edilmeli, onun enerjisini, hayata bağlılığını düşürecek, kaliteli zamanlarını kısıtlayacak bir şey olmamasına dikkat edilmeli. Onun hayat enerjisi hiç düşmemeli, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun Hazan ve ben bugün Ecrin'i hiç iyi görmedim arkadaşım, bunu bir düşün! Her ne yapıyorsanız bir çıkış ya da bir çare bulun! Bu şekilde olursa kızınız acı çeker ve tabii bu onun hastalığının seyrini etkiler. Bunu onun için yapmayın, hayata sıkıca bağlanmıştı ve mutluydu."

Nuray yanından ayrılınca, Hazan kapının girişinde donup kalmış bir biçimde birkaç dakika bekledi. Beyni boşalmış, kalbi sanki atmamak için içinde savaş verir bir hale gelmişti. Sarsak adımlarla kapının karşısında bulunan banka yönelip, vücudunu üzerinde fazlalıkmış gibi, üzerinde taşıdığı bir yük gibi attı. Ağlamak istiyordu fakat içi boşalmış, kurumuş gibi gözlerinden bir damla yaş gelmiyordu. Ecrin onların arasındaki gerilimi fark etmiş ve onların yüzünden hasta olmuştu. Yarabbi! Bu bir anne için ne kadar ağır bir durumdu, Demir bir haftadır onunla fazla diyalog kurmamaya, gerekmedikçe konuşmamaya çalışıyordu. Akşam işten yanlarına geliyor, Ecrin uyuyunca da hemen gidiyordu. Ona ne zaman baksa bakışlarını kaçırıyor, ne zaman bir konu açsa umursamazca konuyu değiştirip kısaca kapatıyor, konuşmak istemediğini belirtiyordu. Buz gibi soğuk bakıyordu. Ecrin'le daha kaliteli zamanlar geçiriyor, tüm vaktini ona adapte ediyordu fakat Hazan'dan itinayla kaçıp temas kurmamaya çalışıyordu. Bu o kadar acıydı ki. Ellerini üzerinden çekemeyen adam, sanki karşısında ateş varmış gibi dokunmaktan bile kaçınıyordu. Gözlerini gözlerinden ayıramadığını söylerken, şimdi mahrum bırakıyor, onu böyle cezalandırıyordu. Evlenme teklifini kabul etmediği için ona tavır yapıyordu, haklıydı, cezalandırıyordu. Ama bu çok ağırdı. Şimdi de kızı ona tavır yapıyordu, *"Sen tutma babam tutsun!"* demişti elini. Ona hissettirmemek için

elinden geleni yapmış ama beceremeyişleri çıkılmaz bir noktaya getirmeyi başarmıştı. Ve Ecrin! Bunca zaman bunları görmüştü, onun ufak kızı her şeyin farkındaydı ve hiç belli etmemişti. Demek annesiyle babasının tekrar ayrılacağını ve babasının bırakıp gideceğini düşünüyordu.

Kahretsin!

Kızının güvenini yerle bir etmek hiç istemeyeceği bir şeydi. Karşındaki kapıya odaklanmış, donuk bakışlarının önüne bir köpük bardak girdi ve görüş alanını kapadı. Hazan dalgın başını kaldırıp, ona bardakla kahve uzatan elin sahibine baktı. Baran elinde kahve bardaklarıyla ona hiç hissettirmeden yanında dikilmiş, ya da daha uzun zamandır oradaydı ve genç kadın bunu algılayamamıştı.

Oysa genç adam dakikalardır onu özlem dolu gözlerle süzüyordu. Gözleri birleştiğinde bakışlarını çekemedi, onun gözlerindeki sıcaklıktan, içinde barındırdığı saf şefkatten çekmek istemedi. Buna ihtiyacı vardı. Bir kalpte, bir arkadaşın dingin huzurunda soluklanmaya ihtiyacı vardı, soru sormayan, hesap kesmeyen bir omuza dayanması, nefes alması lazımdı. Yorgun omuzlarına her geçen gün yeni yeni yükler biniyor, her seferinde altından kalkması biraz daha zorlanıyor ve çökmeye başlıyordu.

"Kahve içmek istersin belki."

Hazan daldığı bakışlarını onun gözlerinden ayırıp, uzattığı kahve bardağına baktı. Bardağı alırken, genç adam yanındaki boşluğa sakince oturdu. Yerini ayarlayıp sırtını bankın arkalığına dayadı. Bardağı dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum aldı, dizinin üzerine koydu.

Hazan ona bakmaya devam ederken, tıpkı ilk tanıştıkları zamandaki gibi hissetmişti şimdi. Oysa ne çok ihtiyacı vardı onun dostluğuna şu anda ve o da bunun farkında olacak ki, başını bile ona çevirmeden, "Geçecek..." dedi sıcacık duru çıkan sesiyle, kalbindeki acıları dindirir nitelikte mırıldanmaya devam etti. "Kendini bu kadar yıpratma, Kelebek iyileşip uçacak."

Hazan derince bir iç gerip, elinde titrekçe tuttuğu bardağı dudağına götürdü. Fakat içemedi, ağzına aldığının zehirden farkı

yoktu şu anda. Gerisingeri indirip göğüs hizasında tuttu. Kısa bir an öylece durdu. Bardağı tekrar dudaklarına götürdü yutkunarak. Gözlerinde dolmuş dalgaları dışarı usulca sızarken, dudakları bardakla buluşmasına rağmen titredi ve arasından boğuk bir hıçkırık kaçtı. Daha bardağından bir yudum bile alamadan, omuzları sarsılıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Bardağı gerisingeri aşağı indirip, dizlerinin üzerine yerleştirdi, elleriyle sıkıca kavradı.

"Geçmiyor, ben hiçbir şeyi başaramıyorum. Kızımı iyileştiremiyorum, mutlu olamıyorum, geçmişi unutamıyorum... Ben, içimdeki benle savaşmaktan yoruldum, onu öldüremiyorum. İçimde yaşayan kendi düşmanım olan beni öldüremiyorum. Bazen diyorum, çek git bu dünyadan, ardından kim üzülür... Bir hiçliğin içinde kaybol, bir boşlukta asılı kal, yok ol zerre gibi... Sonra aklıma minik Kelebeğim geliyor, hayata dair ne varsa gözlerimin önünden siliyor, sadece o oluyor dünyam. Hayat o oluyor, dünyam onun etrafında dönüyor... Ben ondan ibaret atan bir kalptan, üzerine gerilmiş bir dünyadan başka bir şey olmuyorum."

Yanaklarından süzülen yaşlar, kucağında bardağı tuttuğu eline ve kahvesinin içine damlıyordu. Genç adam ona sarılmak, göğsüne çekip teskin etmek istiyordu fakat yapamıyordu.

Hazan burnunu sesli bir biçimde çekti. Başını kaldırıp, yanında ona üzgünce bakan geç adama sisli gözlerle baktı. Onu bile göremiyordu net bir biçimde, gözlerindeki sislerden... Baran'ın gözleri de dolmuştu genç kadının söyledikleriyle, her bir sözü içine bıçak gibi saplanmıştı. Oysa ne çok özlemişti onun mavi gözlerini görmeyi, kırıkça gülümseyen dudaklarım seyretmeyi, içine bir tılsım gibi süzülen sesini duymayı... İçinde tuhaf titreşimlerle ona bakıyor fakat dokunamıyordu. Özlem, kırgınlık, pişmanlık birbirine geçmişti ona bakan gözlerinde...

"Söylesene sen nasıl başardın unutmayı? Ben yapamıyorum. Ben olanları bir türlü unutamıyorum. Lanet kafamın içinde çınlatıp duruyor, 'Olanları unutma, hatırla, acı çek' der gibi döndürüp duruyor."

Baran derince bir iç gerdi. Bacaklarını öne uzatıp aralandı. Dudakları hafifçe aralanınca, sesi arasından yavanca süzüldü.

"Unutmadım!" Başını salladı. "Unutmayı başaramadım. Sadece alıştım... Benimkisi artık alışkanlık oldu. Onu çok sevdim hem de çok fazla, unutamadım ama sana âşık oldum, seni de unutamadım!" dedi dürüstçe. Sesinde hüzün vardı, kırgınlık ve saklayamadığı hayal kırıklığı... Gözleri gibi sesi de titriyordu. "Ben sadece alıştım. İnan insan zamanla onunla yaşamaya alışıyor. Bir parçan oluyor, birlikte nefes aldığın, hayata tutunduğun bir his deryası. Ne seni unuttum, ne de sevdiğimi... Bazen diyorum... keşke... keşke sevdiğim kadar sevilseydim, ama o "keşke"ler artık olmayacak, ben bunu kabul ettim. İnsan her istediğine, her istediği zaman sahip olamıyor, bunu kabul etmek lazım. Sen de diyorsun keşke, keşke unutabilseydim ama unutamayacaksın... Sadece onunla yaşamayı öğreneceksin. Gözlerine baktığında eski seni göreceksin, her saniye onunla bir olup seveceksin. Sonra bir anda, bir köşeden bir hata çıkacak karşına ve tekrar tanışacaksın o içinde ki acıyla, içeri itelediğin seninle. Ben de aynısını yaşayacağım senin gibi ve seni unutamayacağım, ama alışacağım. Zamanla alışıp yaralarımı kapayacağım. Belki iz kalacak, yere düşüp yaralanınca da iz kalıyor ama zamanla acımıyor, sadece baktıkça o anı hatırlıyorsun. Bizde bunu yaşayacağız ama farklı şekilde."

Hazan başını yana eğip, genç adamın omzuna yasladı. Hafif bir baskıyla onun desteğini ödünç aldı. Başını dayayacak bir omuza, onu sorgulamadan dinleyecek, ona akıl verip, duygularına tercüman olacak birine öyle ihtiyacı vardı ki...

Ve Baran!

O hep anlayan ve çekinmeden anlatan olmuştu. Utanmadan, sıkılmadan, kırılır mı, üzülür mü diye düşünmeden dayandığı destekçisi... Kimseyle konuşamıyordu içindeki dertlerini. Demir'e zaten anlatamıyordu kendini, ablasına söyleyince, Ebru'nun Demir kini ağır basıyordu objektif bakamıyordu olaylara ve ona, "Ben demiştim" nutukları çekiyordu. Hiç kimse onu anlamıyordu, Baran'dan başka! Neden kendini anlatmakta bu denli zorlanıyordu ki?

"Ben seni çok özlüyorum, dostumu kaybettim ve şimdi tamamen yolumu bulamıyorum. Işığa uçan ateş böcekleri gibi bir sağa, bir sola yalpalamaktan başım döndü. Kanatlarım yorgun ve ben

içimdeki beni artık taşıyamıyorum, ağır geliyor." Yanağına inen gözyaşlarını sildi. "Sen benim sırdaşımdın, psikoloğum, arkadaşım, her şeyimdin, seni bile kaybettim! Ben kimsenin değerini bilemiyorum, hep kaybedip duruyorum sevdiklerimi, bak sana bile istemeden acı çektiriyorum..."

Baran derinden bir nefes alınca, omzunda duran kafası hafifçe sarsıldı.

"Başkası için kendinden ödün verme, sen herkesten değerlisin bunu unutma. Sen kendi değerini bilmezsen, başkası senin değerini nereden bilsin. Altınlar bakır olmaz!" Kafasını salladı. "Beni de kaybetmedin, at aklından böyle şeyleri. Sana söyledim... ne zaman istersen burada sana ayrılmış bir omuz var dedim. Biliyorsun, belki eskisi gibi olamayız ama zor zamanlarda sana gene dayanak olurum. Sen benim sevdiğimden önce arkadaşımdm, bu değişmedi hâlâ da öyle. Seni seviyorum, arkadaşımı da çok seviyorum ve özlüyorum."

Hazan sessizce durdu, onun desteğiyle teskin olarak bir zaman duraladı. Biliyordu eskisi gibi olamayacağını, ikisi de biliyordu fakat ikisi de bunu ilk defa dile getirmedi. İlk tanıştıkları, dost oldukları zaman gibi mütemadiyen destek oldular birbirlerine. Bir omuzu, sessizliği paylaştılar anın içinde. İkisi de hiç konuşmadı. Ellerinde tutukları kahveleri soğudu. Genç kadının gözlerinde biriktirdiği yaşları yanağında kurudu. Sessizliğin içince sadece bir omuz, sıcacık bir dokunuşla dostluğunu sunup, ona destek oldu. Ona hasret yüreği kana kana tattı bu anın güzelliğini. Neden hayat birini verirken, diğerini almak istiyordu elinden? Hep yarım yamalamak yaşamak zorunda kalıyordu bu hayatı... Neden hiç tam olmadan, bir bütünün içinde yaram kalmayı muvaffak görülüyordu?

"Anlatacak mısın?"

Ancak Hazan bakmasa da ona, yüzünde uçuk bir pembelik dalgalanıyordu. O anki şaşkın sükûnundan istifade etti. Basını ellerine eğerek, dikkatle konuşurken, "Eskisi gibi dinleyecek misin?" diye sordu.

"Elbette!"

"Canın yanacak!"

"Kesinlikle... ama seninkisi kadar değil!"

"Üzüleceksin."

"Sen de!"

Birkaç kelime ne güzel özetliyordu onların birbirini anladığını. Hazan görüş alanına giren perçemlerini başını o omuzdan hiç kaldırmadan kenara çekip, eliyle kulağının arkasına iteledi. Burnunun içi nemlenmiş kemiği sızlıyordu ve gözleri tekrar dolmaya başlamıştı. Gözyaşlarını gerisingeri iteledi.

"Demir bana evlenme teklif etti."

Başının altındaki dayandığı kasların kısa bir an kasılmasını hissetti genç kadın, başını hafifçe oynatınca bunu anladığını fark eden Baran, "Elimde değil, affedersin. Tamamen refleks" dedi duru bir sesle.

"Boş ver. Senin böyle yanımda olman da yeter, konuşmayalım."

Bir sessizlik oldu. Aralarında birkaç saniye süren ama bir asır gibi gelen bir boşluk, kara delik gibi tam da istediği gibi. Düşünmeden geçen zaman dilimi, ihtiyacı olan şey...

"Kabul etmedin ve aranıza mesafe girmeye başladı. Diyaloglarınız azaldı, kaliteli vakitleriniz neredeyse yok denecek kadar azaldı ve siz bunu kızınıza fark ettirmediğinizi sanırken, benim küçük Kelebeğim bunu çoktan çakmıştı. Gururun kabul etmedi onun teklifini, fakat daha şimdiden keşke demeye başladın. Onu seviyorsun... Bunu herkes biliyor, sen kabul etmesen de, o da seni seviyor. "Keşke"lere vakit yok Hazan. Bir bakmışsın o "keşke"leri de yanına alıp, bu hayattan çekip gitmiş sevdiğin. Hayat, kaybetmeyi uzatacak kadar büyük, ona doyacak kadar da uzun değil. Seviyorsan tut elini, at gururunu sakın bırakma. Gurur bu, o kadar boş bir şey ki... Yeri gelince, sadece gururla yaşanmıyor, bir de yürek var orada, unutma. Hayat o kadar kısa ki... Bir köşe başında, bir hastane odasında ve bir sineğin iğnesinde asılı duruyor, ne zaman biteceğini bilmediğin o değerli varlığı boş bir gurura heba etmeye değmiyor."

"Elimde değil... Olmuyor. Bazen unutuyorum... Sonra birden karşımda beliriyor, tüm çıplaklığıyla."

Baran gözlerini duvardaki tabloya çevirdi. "Çünkü unutmak istemiyorsun, affetmek istiyorsun... Hazan sen onu affetmedin ki

unutasın, sadece mecbur kaldın. Şimdi mecbur olmadığın için sev onu. Baksan görürsün zaten. Hep o sana geldi, sen ona hiç gitmedin çunkü denemedin. Denemediğin için gururunun duvarlarını yıkamadın."

"Sen çok biliyorsun! Demesi kolay."

Baran kırıkça güldü ve omuzlarını hafifçe sarstı. "Ben bilmiyordum... Kaybedince öğrendim! Şimdi benim değerlim gururdan önce gelendir. Ben gururumu öldüreli çok oldu." Dudaklarını gerdi, keskin bir hal aldı. "Yani yerine göre öldürdüm. Şimdi konu sizden önce kızınız... Ve Ecrin sizi göz hapsine almış farkında değilsiniz. Her hareketiniz takipte, boş bant gibi aklına sarıyor ve tekrar tekrar izliyor sizi. Bir şey daha, çocukların aklı boş kaset gibidir, algıları da daha kuvvetli bunu unutma."

Hazan başını kaldırıp bakışlarını genç adama çevirdi. Baran onun gözlerine bakmadı, sadece umursamaz gibi gözükerek omuzlarını sarstı.

"Ben bir babayım ve onun ne kadar cin olduğunu bilecek kadar da iyi tanıyorum. Neredeyse elimde büyüdü Kelebeğim" dedi bakışlarım ona çevirdiğinde, dudaklarının kıyıları yukarı kalkmıştı. Beyaz dişlerini göstererek sırıtıyordu, bu gülüş yüzünde o kadar eğreti duruyordu ki, hele gözlerine ulaşmayan tebessüm ona hiç yakışmıyordu...

Hazan onun gözlerinde gördüğü özlem, kırgınlık ve hayal kırıklığıyla savaşamadı. Sadece o anda arkadaşını kollarına alıp, sıkıca sarılıp teselli etmek istedi... Tıpkı eskiden olduğu gibi... Ne ara kollarını boynuna dolayıp başını omzuna yasladığını kavrayamadı. Ona sarılıp, dostluğunu ödünç vermek istedi.

"Özür dilerim. Seni üzmeyi hiç istemezdim. Sana sahip olup kaybetmek de istemezdim... Affet!" Sesi ağladığı için boğuk çıkmıştı dudaklarından. Gözlerinde durmadan coşan gözyaşları yüzünden genç adamın boynu ıslanıyor ve her damlayan yaş içini eriterek yüreğine ulaşıyordu. "Seni niye önce tanımadım, neden önceden çıkmadın karşıma da seni bulduğum anda kaybettim? Artık, geç olan vakitlerin içinde geldin..."

Baran kaskatı kesildi olduğu yerde. Özlem duyduğu koku burnunun dibindeydi ve burnunu ona gömemiyordu. Sıcaklığı tenindeydi, saramıyordu. Kollarını onun hasret kaldığı beline dolamak istiyor ama yapamıyordu. Onun olmayan, başkasına ait olan bir kadına karışık duygular beslerken bunu yapamazdı. O başka baharların yalancısı olamazdı. Boğazını temizleyip elini kaldırdı ve genç kadının omzuna hafifçe dostane biçimde vurdu.

"Ben buradayım ve inan sana ait bir omuz burada hep olacak."

Hazan geriye çekilerek burnunu sesli bir şekilde çekip, ıslak gözlerini gözlerine çevirdi. Kirpiklerinde takılı alan gözyaşı damlaları titreşip yanağına dökülürken, "Sağ ol" dedi sadece. Yan tarafta birisinin olduğunu hissedince, dalgın bakışlarını o tarafa çevirdi. Gözleri iki ateş parçasıyla ve baktığı yeri ateş olup yakan lacivert lavlarla karşılaştı. Demir kapının girişinde kaskatı olmuş, bacakları hafifçe aralanmış, elleri yanlarında yumruk olmuş kalakalmıştı. Vücudunun hiddetli ve bakışlarının tehditkâr hâli ayan beyan açıktı ve bu yüreğine saplamıyordu.

"Hazan..." Bu bir tek kelime ona, emreden ve mutlaka itaat edilmesi lâzım gelen bir adam karsısında bulunduğunu anlatmıştı. Ancak Hazan'ın bakışları yüzüne kaydığında çenesindeki kasılmayı fark etti. Dişlerini hiddetle sıktığı içi çenesi hafifçe dalgalanıyor, yutkundukça âdemelması sert bir biçimde oynuyordu. Bakışları genç adamın keskin, ölesiye can alıcı, yakıp yok edici bakışlarıyla karşılaşınca nefesi ciğerlerini terk etti. Yutkundu. İlk defa onun bakışlarından korkup titredi.

Baran'da bu gerginliği fark edince ve genç adamın öfkeyle bakan gözlerini genç kadının üzerinde görünce, daha fazla sorun teşkil etmemek için yerinden kalktı. Boğazını temizleyip, "Ben gitsem iyi olacak" dedi. Lâkin o esnada Hazan ona bakmadı, bakamadı. Gözleri bir çift öfke denizinde boğulup, yok olmaya mahkûm olmuştu o sırada. Demir'in kasılmış dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve dişlerinin arasından tısladı.

"Ecrin uyandı."

Vücudundan bir elektrik cereyanı geçmiş gibi birdenbire sar-

sıldı Hazan, bu kısacık konuşmayla irkilerek kendine gelmesi gerektiğini anlayıp, hızla doğruldu. Başını yana çevirip arkadaşına -kaybettiği dostuna- baktı, fakat Piran yanında yoktu. Ne ara gitmişti ki? Demir hâlâ kendisine öldürücü bakışlar atarken, yanına hareketlendi, genç adam hafifçe kenara kayınca yanından sessizce geçmeyi düşündü, ama onun uzun parmakları bileğini kavrayınca donup kaldı. Sıkıca tutmuştu tenini, canı yanıyordu. Nazik olmayı bırak, tuttuğu incecik bileği kırması dahi an meselesiydi. Onun sert dokunuşuyla olduğu yerde gözle görülür bir biçimde ürperip, hafifçe titredi. Nefesini tutup ona hiç bakmadan bekledi. Bir saniye bir asır gibi gelirken, onun söyleyeceği şeylerle ölüm fermanını imzalamayı düşünürken, genç adam başını aşağı eğdi. Derin derin aldığı solukları saçlarına çarparken, onun, zihnini toparlamasına vakit bırakmadı, aynı keskin telâffuzla sadece, "Ben dışarıdayım" deyip, bileğinden elini birden ateşte yanar gibi çekip ayrıldı. Onun elleri teniyle temasını kesince, içinde bir şeyler kopup onunla birlikte gitti. Kızgınca bile olsa dokunuşu ansızın sona erince, boşlukta asılı kalır gibi hissetmesini sağlamıştı.

"Anne, babam bana meyve suyu alıp geri gelecek, söz verdi, hemen gelecek."

Hazan bakışlarını sesin geldiği yere, kızına çevirdi. Ecrin mavi boncuk tanelerini annesine çevirmiş, dikkatle bakıyordu. O anda konuşması gerektiğini, kızının ondan bir şeyler duymaya ihtiyacı olduğunu anladı.

"Evet, Kelebeğim. Baban şimdi, gelecek" dedi kapının koluna uzanıp yavaşça kapatırken.

Demir elinde kahve bardağıyla bahçeye yöneldi. Beyninde hâlâ Hazan'ın konuşmaları dolanıyor, öfkesi çığ olup büyüyordu. Aslında o anda o adamın yakasına yapışıp gebertmek, Hazan'a aklına gelen şeyleri söylemek istiyordu. Fevri davranmadı sustu. Bunu nasıl başardığı ise hâlâ bir muammaydı. Kendini tutup olduğu yerde mıhlanıp durmuştu. Ama şimdi her bir kelime kulaklarında çınlamaya başlayınca, gidip o adamı bulmak ve canını almak istiyordu.

"Özür dilerim. Seni üzmeyi hiç istemezdim. Sana sahip olup kay-

betmek de istemezdim. Affet! Seni niye önce tanımadım, neden önceden çıkmadın karşıma da seni bulduğum anda kaybettim?"

Bu kelimelerin her biri ağır bir gülle olup bağrına düşüyor, içini ateşten toplar gibi harap edip, yakıp yıkıyordu. Bunları nasıl söylerdi? Onun Hazan'ı, başka bir adama bunları nasıl dile getirirdi? Her bir kelime cehennemde yanar gibi yakıyor, her bir söz içinden organlarını alır gibi canını yakıyordu. Elini ağrımakta olan şakaklarında gezdirdi. Uzun parmaklarını dolaştırırken alnında bakışları, bahçede amaçsızca dolaşan kişiye takıldı. Elleri birden inip yumruk oldu.

Baran elinde sigarası karşısında durmuş, ona öldürecek gibi bakıyordu. Demir'in çenesi kasıldı. Gözleri koyulaştı aynı öfkeyle, o da ona bakıyordu şimdi yıldırımlar çakarak. Ona bakarken de Hazan'a verdiği omzuna gözü takılıyor, bu olunca da genç adamı öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Kahve bardağını yanında duran ağacın dibine fırlattı. Baran da sigarayı, aynı onun gibi gecenin karanlığına, iki parmağının arasına sıkıştırıp fırlattı. Demir dik dik bakışlarını öfkeli gözlerine odaklayıp, zehir zemberek sesiyle konuştu, "Uzak dur!" Dişlerinin arasından kızgınca tısladı. "Benim olana yaklaşma." Sesi geceyi yaran yıldırım gibi keskin ve ürkütücü olsa da karşısındaki adamın üzerinde pek de işlevini yapamıyordu. Korkusuzca bakıyordu Baran gözlerine, söylediği kelimeler ise umurunda değildi. Cesurdu.

Başını kaldırdı. "Değer bilmeyenler uzak dursun ve Hazan hâlâ senin değil, üzerinde hüküm kurma." Gözleri bunu, nasıl bir amaçla söylediğini tasdikler bir biçimde hımbılca devrildi. "Bedenlere sahip olmak kolay, asıl zor olan kalbi kazanmak. Sen onu kazandın ve kaybettin... Şimdi asıl önemli olan kıymet bilmeyeceksen aradan çekil. Seninle olmayacak, belki benimle de olmayacak fakat aradan çekilirsen, o üzülmeyecek. Sevmek sözle söylenıek değildir, bunu yapmaktır."

"Sen kimsin de benimle böyle konuşma hakkını kendinde buluyorsun? O benim... Her şeyiyle, kalbiyle, beyniyle, bedeniyle... Çocuğumun annesinin etrafında dolaşmanı istemiyorum, sabrım taşmak üzere."

Baran ona küstahça baktı. Onu deli eden hain bakışlarla cesurca, "Çocuğunun annesi! İşte sen de söylüyorsun, sadece bu, fazlası yok. Sadece annesi..."

Demir dişlerini sıkınca iyice gıcırdadı. Sabırlı olmak ne kadar zordu. Bu adam onu mu sınıyordu? Hazan'la zaten araları kötüyken, bir de bu adamın ağzıyla burnunun yerini değiştirmeyi ne kadar çok istese de, sırf onun biraz daha uzaklaşmasından korktuğu için ellerini ona dokunduramıyordu. Elleri yanında yumruk olunca, Baran'ın bakışları ellerine kaydı. Alayla baktı.

"Zor değil mi? Kaybetme korkusuyla yanlış yapmamak bile ne kadar zor. Şimdi bana saldırmayı, çenemi dağıtmayı istemene rağmen kendinle savaşman çok zor..." Bakışlarını kaldırıp, Demir'in gözlerine çevirdi. "Ben kaç sene bunu yaşadım. Sahip olmak ve tamamen olamamak arasında bocalayıp kaldım. Gözlerine baktığımda sevgiyi gördüm, minneti gördüm ama aşkı hiç göremedim. Hep başkasının izlerini hüküm sürdüm, arda kalanlarla yaşadım." Başım sallayıp bir anda ona doğru atılıp, ne ara yumruk olduğunu bilmediği elini Demir'in çenesine gömdü. "Onu hak etmiyorsun lanet olasıca piç kurusu! Ona yaşattıkların hakkında en ufak bir fikrin bile yok lanet herif. Ağladı... Gece gündüz ağladı senin için ve yaptıkların için. Şimdi kazanmayı kolay mı sanıyorsun?"

Demir geriye doğru sendelediyse de, dengesini kaybetse de kendini çabuk toparladı. Elini çenesinde gezdirdi kısacık. Ağzındaki kanı tükürdü. Bakışlarını karşısındaki adamı tartar gibi gezdirirken, ansızın yumruğunu savurdu. "Bunu yapmayı hep istedim, bu şansı bana sen verdin sağ ol ve hataları yapan benim, sana ne bundan?" dedi genç adamın gözüne yumruğunu savururken. Baran aldığı ani darbeyle ağacın üzerine sendeleyip gövdesine çarptı. Elinin birisini ağacın pürüzlü yüzeyine dayayıp destek alırken, diğeriyle kayan çenesini oynattı.

Demir sakince yaklaştı. Donuk gözleriyle hiddetle baktı. Heybetli bedeniyle üzerine dağ gibi dikildi. Genç adamın yakasını toparlayıp, iri elleriyle başını kendine çekti. Ateş saçan nefesleri birbirine çarpıyor, gözleri iki koyu çukur gibi kararıyordu. İkisi de

korkakça değil, cesurca bakıyorlardı birbirlerinin gözlerine.

Baran öyle kısa ya da çelimsiz biri değildi, sadece Demir'den biraz daha zayıftı. "Sevdiğimden uzak duracaksın, çocuklarımın annesinden uzak duracaksın." Yumruğunu çenesine gömüp başını yana yıktı. "Anladın mı lan?" diye üzerinde hükmedercesine gürledi. Baran'ın kafası yana savrulup ağzının kıyısından kan sızarken, tekrar ağaca dayandı. Birden deli gibi gülmeye başladı. "Aklın önceden neredeydi aslanım? Kaybedince mi aklın başına geldi?"

Demir geriye çekilip ona vurduğu elini yumruk kapıp, silkelerken de genç adama doğru atıldı. Baran bunu savuşturdu. Demir dengesini kaybedip yere kapaklanınca, Baran'da üzerine çıktı. Bacaklarının arasına genç adamı alıp yumruğunu yüzüne savurdu, ama Demir kafasını yana çevirip, onun yumruğunu eliyle tutmayı başardı ve bertaraf etti.

"Eğer verdiği karardan -yani almak zorunda olduğu karardan- bir gün pişman olursa ve o bana geri dönerse, kapım hep açık olacak. Onu asla yargılamam, korur kollarım."

"Sen kimsin de onu koruyorsun it herif?"

Demir bu lafları duydukça hiddetleniyor, hırslanarak sinirlerine hâkim olamıyordu. Kanı damarlarında azgın bir nehir gibi delicesine akmaya başladı. Genç adamı yere bir anda devirip, bir çırpıda üzerine çıkıverdi. Gözünü kan bürümüştü. "Bu asla olmayacak, duydun mu? Onu asla bırakmam, o benim... sadece sevdiğim değil, nefesim, kimseye vermem." Baran'a yumruğunu savurduğunda genç adamın başı yana çimlerin üzerine yattı ve ağzından tükürüklerle kan boşaldı. Başını çeviremeyince ağzını açıp çenesini esnetti. "Daha önce yaptın, bunu asla unutmayacak. Sen onu hak etmiyorsun, nereden belli gene yapmayacağın?"

"Sen mi hak ediyorsun lan orospu çocuğu onu? Benim kadınımı sen mi hak ediyorsun, seni gebertirim? Ona yaklaşırsan seni gözümü kırpmadan gebertirim. Şimdi bile seni öldürmüyorsam, bu sırf onu üzmemek için. Karşıma çıkarsan bir daha, bu kadar şanslı olmazsın."

Suratına bir kere daha indirdi yumruğunu, bu sefer burnundan ses geldi ve kan boşaldı. "Ona yaklaşırsan seni adi piç kurusu, bok

çukurunda mekân hazırlarım sana!" Genç adam kendini kaybetti. Kaç kere vurduğunu hatırlamıyordu. Sonunda altındaki adam ona tepki vermeyi kesince, pes edip yanına devrildi.

Baran burnuna dokundu. Yüzünü acıyla buruştururken, "Onun seni ne kadar sevdiğini bilseydin, şimdi benimle bu kavgaya karışmaya tenezzül bile etmezdin. Hazan'a sahip olmak cenneti kazanmak gibidir ve sen bunu hiç anlamayacaksın. Sen onun aşkından bile emin değilsin. Şayet emin olsaydın, benim söylediklerime güler geçerdin." Başım yana devirdi. Demir de başını ona çevirince bakışları kesişti. İkisi de derin derin ve kesik kesik soluyordu.

"Hazan bir kere seven kadınlardan, ahmak! Eğer onu kazanmak gibi bir şansım olduğunu bilseydim, bunu sen değil, hiç kimse engelleyemezdi. Onu ne yapar eder kazanırdım... Ucunda ölüm bile olsa. Kimseye de vermezdim... Ama olmaz, biliyorum. O ölene kadar onu hak etmeyen bir adamın kalbinde tutsak kalmış. Ne yaparsam yapayım senden vazgeçmeyecek, kalbinden çıkaramayacak." Dirseklerinin yardımıyla yerinden doğrulup oturur vaziyete geldi. "Ben ona geç kaldım, sen ne dersen de ben onun ihtiyacı olduğu her zaman yanında olacağım. Ben onu zaten başka gözleri severken sevdim, başkasının yanında mutsuz olacağını bileceğime, yanımda mutlu olmasını bilmek her şeyden daha önemli benim için. Bir gün bana gelirse, onu asla bırakmam... Seni sevse bile bırakmam."

Yerinden doğrulup ayağa kalktı. "Ona sıkıca sarılırım, bir daha da bırakmam anladın mı? Şansını iyi değerlendir, yoksa bir üçüncüsüne ben izin vermem haberin olsun."

Demir de yerinde doğrulup oturur vaziyete geldi. Dizlerini kaldırıp kollarını üzerine koydu. "O zaman hiç bekleme. Benim olan benimle kalır ve emin ol, bir daha ona öyle dokunduğunu görürsem, seni gebertirim pislik... Ben de benim olanı paylaşmam." Gözleri söylediklerini tasdikler nitelikte parlarken, kelimeleri sert bir tokat gibi genç adamın yüzünde şaklamıştı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Neyse ki eve döndüklerinde Ecrin'in ateşi düşmüş ve eski hâline dönmüştü. Tüm geceyi hastanede geçireceklerini düşünürken, yapılan iğneyle ve serumla birkaç saatte ateşi kontrol altına alınmıştı. Hazan kızını yatırırken Demir omzunu kapının pervazına dayayıp, onları izlemeye başlamıştı. Nasıl da korkmuştu ona bir şey olacak diye. Neyse ki sonuçları kötü çıkmamıştı. Ağrıyan çenesine dokundu. Baran'la yaptıkları kavgadan yüzünde iz kalmamasına neredeyse seviniyordu. Sadece çenesiyle dudağının köşesinde hafif bir kızarıklık vardı. Ve Hazan onları gördüğünde kaşlarını çatmış, başka birisiyle dalaştığını sanıp biraz paylamıştı. Ecrin'in ateşi yüzünden de üzerinde fazla duramamış, ona haddini bildirememişti. Eve geldiklerinden beri kızına dil döküp duruyordu. Ecrin'i uyumaya ikna etmekte bayağı zorlanmışlardı. Babasının gitmesinden korktuğu için ağlamış, onun evde kamasını şart koşarak söz almıştı, öyle yatağa girmeyi kabul etmişti. Daha şimdiden yavrusunun çehresine, hâline anasız çocukların bikesliği çöreklenmişti.

Olanları düşündükçe hâlâ canı sıkılıyordu. O adam ona karşı koymamıştı bile. Keşke koysaydı! Bir de bilmiş bilmiş konuşup, ca-

nını sıkmıştı. Aslında keşke diyordu, Hazan varken karşılaşmamış olsaydılar, ona karşı içinde tutamadığı öfkesini atıp, ağzını burnunu kırsaydı. Ona olan nefreti her gün içinde artarak büyüyordu ve bunu bile tam anlamıyla çıkaramamıştı. Demir olanları düşününce ve Baran'ın dedikleri aklına gelince dişlerini sıktı. Farkında olmadan bedeni kasıldı. Kızının üzerindeki şefkatli bakışları istem dışı sertleşti, koyularak çakmaklaştı.

Hazan kızının üzerini örttü. Bakışları kızının üzerinde oyalanırken, ona içi giderek bakıyordu. Yavrusunun ufacık yüreği korkulara gark oluyordu ve o bir anne olarak hiçbir şey yapamıyor, aksine bir de bunu bilmeden körüklüyordu. Verdiği kararlarda gene kendince haklıydı. Sadece onların sağlıklı bir ailede büyümesini istiyordu, sevgisiz ve nefretin hüküm sürdüğü bir ortamda değil. Zaman geçip de yaşananlar unutulunca, Demir'in gene aynı hatayı yapmasından hâlâ deliler gibi korkuyor ve o zaman ondan nefret edip çocuklarını mutsuz bir ailede yaşamaya mecbur bırakmaktan çekiniyordu.

Kapıya yaklaşıp genç adamın yanında durdu. Lambayı kapatırken, "Çay kaynamaktan acıdı!" dedi duru bir sesle. Kalbinde bir ağırlık vardı, ona yaklaştıkça da daha da artıyor, nefessiz bırakıyordu ciğerlerini. Başını çevirmedi. O kadar yakında duruyordu ki, bedeninin sıcaklığını algılıyor, teninin kokusu genzine doluyordu. Eğer başını kaldırıp bakarsa, onun gözlerinde gene kaybolmaktan, gözlerindeki sonsuz umanlarda boğulmaktan korkuyordu. Demir yanından ayrılıp holden salona yönelirken, Hazan ona arkasından bakıp duru bir sesle, "Çayın yanında atıştırmalık bir şey ister misin?" diye sordu.

Demir söylediği şeyle durup, hafif yan döndü. "Yok, canım istemiyor sağ ol" dedi. Ne kadar soğuk çıkmıştı sesi ve duruşu ona yabancıydı. Hazan tek kaşını havaya kaldırarak, imayla mavilikleri devirdi. "Akşam da bir şey yemeden ayrıldın buradan, eminim ki evde de yememişindir. İstersen hemen bir şeyler hazırlarım, ya da tost yapabilirim."

Ancak Demir'in ona bakan gözleri kısa bir an ışıldayarak parladı, fakat hemen ardından mesafeli eski hâline çabuk döndü. Hâlâ

olanları unutamıyordu. Ona bir umut koşarken, çarptığı engelle canı yanmıştı. Yüreği hiç bu kadar acımamıştı. Ne yaparsa yapsın ona kendini affettiremeyecekti, bunu artık anlamıştı. *"Uzak dur, yaklaşma, bana bir daha dokunma"* demesini hazmedemiyordu! Onu bu kadar çok severken, nasıl yapacaktı ki bunu! Öyle içine işlemişken, aldığı havada bile onu solurken nasıl başaracaktı. Sonra Ecrin! Kızının parkta yaşadığı olay... Allah'ım, kaç gecedir düşünmekten kafayı yiyecekti. Kaç gündür uykuları firar etmiş, bedeni ruh yorgunluğuna yenilmişti. Kayıtsız bakışları ifadesiz yüzünü doldurdu. Başını kaldırıp genç kadına boş gözlerle baktı.

"Hayır, yemedim ama gene de bir şey yemek istemiyorum, teşekkürler. Sadece çay olursa iyi olur, içerim."

Kapıdan içeri sakince girdi ve gözden kayboldu. Onun yanında olmak ve dokunamamak, onunla istediği gibi konuşamamak, gözlerine bakmaktan kendini sakınmak, bu çok ağır geliyordu. Kendini koltuğa atıp, dirseklerini dizlerine dayadı. Aşağı eğdiği başını ellerinin arasına alıp, sıkkınca yüzünde gezdirdi.

Hazan çay tepsisi ve üzerinde nar gibi kızarmış çift kaşarlı tostla içeri girdi. Görüntüsü bile iştah açıcı duruyordu. Demir koltuğa oturmuş, elinde kumanda televizyona bakıyordu. Hazan bir iki saniye onun kayıtsız yüzünü inceledi, dikkatini neyin bu kadar çok çektiğini merak etti. Bakışlarını televizyona çevirince dudakları gerildi. Reklamları izliyor olamazdı her hâlde bu kadar dikkatli! Boğazını temizleyip dikkatini üzerine çekmeye çalıştı, ama başaramadı. Demir gözlerini kırpmadan hâlâ görmeyen gözleriyle televizyona dalgınca bakıyordu.

"Çayını soğutma istersen."

Tepsiyi Demir önündeki orta sehpaya koydu. Demir dalgın bakışlarını televizyondan çekip sehpaya çevirince, "Belki görünce canın çeker diye düşündüm, aç karnına durma." Genç adam durgun bakışlarını sevdiği maviliklere çevirdi, günlerdir özlem duyduğu sonsuz ummanlara. Hazan onun kaidesiz kalender yüzüne şefkatle bakıyordu. "Teşekkür ederim ama gerçekten canım hiçbir şey istemiyor." Sehpaya uzanıp bardağını eline aldı.

"Bu iyi olacak." İçine şekerini atıp karıştırırken genç kadına baktı. "Oturmayacak mısın?" diye soğukça sordu. Biraz kısık, derin bir sesi vardı ki telâffuzundaki sertliğe bir garip halâvet veriyordu. Hazan o ana kadar genç adama baktığını fark etmemişti. Sanki zayıflamıştı. Her ne kadar kaslarının yağızlığından kaliteli ceketinin altında gözükmese de, onun zayıfladığını hissediyordu. Neyi vardı böyle? Aslında neyi olduğunu bal gibi biliyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Sehpaya uzanıp bardağını alarak, karşısındaki koltuğa oturdu. Bacaklarını toparlayıp çayını kucağına koydu. Ellerini eteğinin üzerindeki çiçek desenli cebine koyup, amaçsızca oyalanırken başını kaldırıp karşısına baktı.

"Tostunu soğutma, sen kaşarı soğuyunca sevmezsin" diye diretti. Aç olduğunu biliyordu ve kaç gündür burada yemek yemediğini de var sayarsa, gece de eve geç gidiyordu. Biliyordu onu, gece yemek yiyip asla yatmazdı.

Ancak Demir huzursuzca yerinde kıpırdayarak, koltukta yorgunluğun verdiği kırgınlıkla yayılırken, bacaklarını hafifçe aralayıp öne uzattı. Çay bardağını dudağına götürdü. Bakışları genç kadınla kesişinde farkında olmadan gözleri, günlerin özlemiyle bakışlarını içti. Fakat o gözler koyu sonsuz ummanlara dönünce daha fazla bakmaktan, içinde kaybolup yolunu bulamamaktan korktu ve ürperdi Hazan. Etrafını, yaz günlerinde sahil kenarlarında oluşan yel sarıp üşütürken, denizin o tuzlu tatlı melteminin ruhuna doğru aktığı gibi bir his oluştu. Sanki içinde bir yerler oralarda dolaşmaya çıkmıştı ona bakarken. Ta ki, "Beni düşünmeyi bıraktığını sanıyordum" diyene kadar.

"Sadece bir tost, bir anlamı yok."

"Evet... benim senin gözünde hiçbir anlamım yok."

Kısacık bir an tosta bakmıştı. Tereddüt ve sükûtunun nereden geldiğini galiba anladı. Kızgınca, oturuş vaziyetini biraz değiştirdi. Bakışlarına yansıyan, korkmuş bir çocuğu teskin eden tavrı sesine süzülmüş, bir parça istihfaflarla, merhametle mırıldandı. "Böyle söyleme..." Sonra Hazan güzelim kaşlarım alınganca çattı. Bardakaltına çevirirken hızlı bir manevrayla, "Keza böyle düşünmen beni

üzer... İnsan olarak herkes değerlidir benim gözümde." Bu son sözü söyler söylemez pişman olmuştu ve derhal, "Kaldı ki sen farklısın!" derken, *"Sen benden daha değerlisin"* diye geçiriyordu içinden.

Demir muntazam kaşlarını kuşkuyla çattı. Farklı? Hangi anlamda? Şimdi de sadece diğer insanlar gibi olduğunu söylemişti. *Ona, "Sen sadece sıradan bir insansın benim gözümde, bundan fazla değerin yok"* demeye getirmişti.

Oysa sadece lehlerine iki satır kelam neşretmek için, "Kesinlikle. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, ben hiç onlardan daha değerli olmayacağım gözünde" diye belirtti.

Büyük bir ümit kırıklığıyla söylenmişti. Bakışları biraz kısıldı ve devam etmedi sözlerine, onun yerine direkt olarak lafı evirip çevirmeden sordu, "Hazan bana neden iyi davranıyorsun? Oysa buna değmeyeceğimi bizzat kendin açık olarak, çok net bir biçimde ifade etmiştin!" Sesi gene ruhsuz çıktı, tıpkı o yakışıklı yüzü gibi. Kelimeler ağzından büyük bir kızgınlıkla dökülüyordu.

"Ebette ki seni düşünüyorum. Ne olursa olsun sen çocuklarımın babasısın."

"Tek sebep sadece bu mu?"

"Demir..." Sesi biraz kızgınca çınlasa da, gücenik bakışlarını çekmedi. Olduğu yerde biraz huzursuzca kıpırdanıp, eğreti oturdu. Sanki altında harmanlanmış alevlerin yandığı bir buz kütlesinin üzerinde oturuyor ve her saniye o ateşe biraz daha eriyerek yaklaşıyordu. Onun ateşiyle yanmaktan korkuyordu. Kaç gecedir kendiyle girdiği savaşlar, ona karşı tutunduğu tutum, bunlar şimdi içine bıçak olup batıyor ve canını kanırtarak yakıyordu.

"Bazen olacakların önüne geçemezsin... Gene aynı konuyu açmayacağız değil mi? Bu konuyu konuşup hallettiğimizi sanıyordum. Bitirmiştik! Amaç belli! Sadece kızımızın sağlığı! Her şey zaten zor, bir de sen böyle yaparak zorlaştırıyorsun."

"Sadece seks mi yani?"

"E...vet! Sanırım... amaç bu! Lütfen daha da zorlaştırma."

Demir dişlerini sıktı. "Ben hiçbir şeyi zorlaştırmıyorum. İstersen açalım konuyu. Benim için sorun değil. Zaten biz hep kendimizi

tekrarlıyoruz sonuçta. Bu konuda bir ileri iki geri, toparlanamıyor bir türlü... Hiç yol alamıyoruz, aynı yerde badanaj çenen tekerlek gibi zorladıkça derine batıyoruz. Neden biliyor musun?! Sadece öne sürdüğün gülünç sebeplerle bile bizim ilerleme şansımız ortadan kalkıyor. Bazen elimde bir kumanda olsa da, bu olanları durdurup sana ne kadar saçma sebepler sunduğunu göstersem diyorum... ama yok." Kafasını salladı.

"Sebeplerimi açıkça izah etmiştim sana. Nitekim saçma olmadığını sen de çok net biliyorsun. Demir, yaşananlardan bunu mu çıkardın? O kadar şeyden sadece bunu mu çıkarıyorsun? Sen beni anlamıyorsun. Ya da anlamak istemiyorsun. Sana kendimi ifade etmekten yoruldum."

Demir elini koltuğun dayanma yerine koyup, dikkatli bakışlarını genç kadının gözlerine ciddiyetle dikti. "Peki! Sen yaşananlardan bunu mu çıkarıyorsun? Şu kısacak zamanda neler neler yaşandı bir baksana. Ben hâlâ şaşkınım. Neden olaylara bir de benim çerçevemden bakmayı denemiyorsun? Senin kadar ben de şaşkınım olanlara ve bir şeyleri hâlâ oturtmaya çalışıyorum. Kızım oldu! Seni buldum!.. Ve her şeyden önemlisi sana tam kavuştum derken, sen tekrar araya duvarlar örmeye başladın. Hazan senin tenine ördüğün görünmez kalkanların aradan hiç kalmamıştı ki, hep aramızda oldular. Yine de direndim. Aşmaya çalıştım. Ben onlarla savaştıkça kalınlaştı. Bak şimdi beni tamamen göremez hale geldin. Sana kendimi anlatamaz hale geldim. Beni duymayan kulaklarla dinliyorsun ve duymuyorsun. Görüntü var ses yok... Eski televizyonlar gibi karlı çekim yapıyorsun..."

Hazan'ın gözlerinde ürkekçe bir pırıltı belirdi. Göz bebekleri büyümüş hafifçe titriyordu, kıvırcık kirpiklerinin arasında kırgınca oynaşıyordu.

"Ne alaka! Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Ben geleceğimi bir bilinmezin üzerine kurmayı düşünmüyorum. Bazen mantığı dinlemek lazım, sonu acı olsa da... Sen de bunu anlamıyorsun. Artık bizden geçti. Şimdi onların sağlıklı gelişimi her şeyden daha önemli... Sürekli kavga eden, birbirlerine şüpheyle bakan, her

fırsatta tartışıp çatışan ebeveynlerin yanında büyüyeceklerini düşünsene... Bu onlara haksızlık olacak. Sağlıklı iletişim kuran, ayrı ama bir aile olabilmişlerin yanında büyümeleri daha iyi."

Gözlerini onun soluk grilerine odakladı. "Demir, tutkun bitecek... Aşkın azalacak... Zamanla her şey monotonlaşacak ve en mutlu olduğumuz anda, bir anda geçmiş karşımıza dikilecek... Ben gene o zamana döneceğim... sen de deliye. Unutamayacağım. Kabul etmem zaten söz konusu değilken, durduk yere hiç olmadık anda senin canını yakacağım!"

"Öyle! Sen unutamayacaksın değil..? Unutmak istemeyeceksin! Sen kendini bırakmadığın sürece de unutamayacaksın. Gözlerinden at gözlüklerini çıkarmadığın sürece beni görmeyeceksin. Kendimi anlatmaya çalıştım, değiştiğimi, kaybetmenin kazanmaktan daha kolay olduğunu öğrendiğimi söyledim. Hazan yüreğime dokunmasaydın... kabullenirdim. Olmuyor der, vazgeçerdim. Ama dokundun, yaraların üzerine ilaç misali dokundun. Bir nebze nefes gibi ve şimdi onu ciğerlerimden çekip almaya çalışıyorsun. Bana eski Hazan gibi bakmaya başladıktan sonra, bunu nasıl yaparım? Yüreğimde yüreğini hissettikten sonra, nasıl çıkarayım onu oradan? Bakmasaydın öyle, tutmasaydın ellerimden gene eskisi gibi, kabullenirdim. Ama artık..."

Demir sesini kontrol etmeye çabalıyordu fakat başaramıyordu. Müessir bir şekilde imtizaç ettiğini görmemişti. Hazan bir şey söylemeden tekrar usulca mırıldadı.

"Sevmeyi öğrendim. Kaybetmeyle sınanarak acı bir biçimde keşfettim. Ben bunu en acı biçimde kendi hatamla öğrendim. Seni yaraladığım kadar, kendimi daha fazla yaraladım, kan kaybından ölmek üzereydim. Şimdi yaralarımız kapanmaya başlamışken, birbirimizi anlamaya başlamışken, sen tekrar bir anda set çektin önümüze. Her şey iyiyken... Yolundayken... Fakat bu sefer bilemediğin artık geç olduğu. Hazan deniz taştı. Ufacık taşlar onu durduramaz. Biz, birbirimize karıştık görmüyor musun? Nefesim sen olduktan, gözlerim seni bulduktan sonra olmaz."

Hazan gözlerini kırpmadan baktı. Dolgun dudakları titriyor fakat aralanmaya korkar gibi, aralansa içinden hiç istemediği sözler

çıkacak gibi kapalı duruyordu. Boğazına dolanan düğümler canını yakınca, "Evvelâ inanmak istedik ama olmadı. Burası" derken kalbinin üzerine elini koydu. "...kendimiz için emin zannettiğimiz bir yer değildi. Ben de bundan bahsediyorum. Dokunmazsan, bakmazsan, hissetmezsen azalacak. Zamanla unutulacak, daha önce olduğu gibi..."

"Ben seni hiç unutmadım ki... şimdi unutayım."

"Bu neyi değiştirir... Sonuç aynı. Çaresiz hep başa döneceğiz."

Tam o vakit Hazan devam etmek için ağzını açtı, fakat ileriden boğukça duyulan telefon sesi konuşmasını durdurdu. Israrla çalıyordu. Hazan sanki telefonu görecekmiş gibi bakışlarını kapıya çevirdi. İnatla tam konuşmanın ortasında çalmaya devam edince, yerinden kalktı... Hızla kapıya yöneldi. Genç adama bakıp, "Telefonu mu gördün mü?" dedi konudan kaçmak için yol arayarak.

Demir omuzlarını sarstı. "Çantalar senin elindeydi."

Hazan yerinden kalkıp salondan çıktı. Merdivenlere yönelirken, "Sanırım aşağıda" dedi, ona değil de daha çok kendine söylemişti bunu. Portmantoya yaklaşıp çantasına uzandığında telefon sustu. Çantasını alıp içinden telefonunu çıkarırken tekrar çalmaya başladı.

"Alo abla."

"Hazan canım eve geldiniz mi aramadın? Kelebeğim nasıl merak ettim?"

Hazan çantasını yerine asarken, "Unutmuşum abla, aklımdan tamamen çıkmış affedersin, seni de merakta bıraktım değil mi? Ecrin iyi, yarım saat oldu eve geçeli, şimdi de uyudu."

Telefondan kederli bir iç geriş duyuldu. "Ah canım, baksana nasıl da kendince tavır yapıyor." Kısa bir an duraksama oldu, ardından Ebru'un boğuk sesiyle mırıldandığı duyuldu. "Hazan konuştuğumuz konuyu ne yaptın?"

Hazan merdivenleri çıkmayı bıraktı. Aniden aklına gelen şeyle donup olduğu yere mıhlandı. Basamakta durup elini tırabzandan çekmeden basamağa oturdu. "Henüz bir şey yapmadım abla, ama artık yapmam lazım. Bugün daha iyi anladım ki vakit kalmadı. Ben korkuyorum abla, ya olmazsa..." Hazan elini alnında gezdirdi. Parmaklarını hafif bir baskıyla dolaştırırken, şu anda tek istediği fikir

değil, sadece birinin ona biraz destek olduğunu bilmekti. Ona cesaret verecek biraz destek.

"Hazan bence büyük bir hata yapıyorsun. Bunu konuşmuştuk ablam, biraz daha düşün! Tamam, ben Demir'le iyi anlaşamıyorum, o tam bir abaza ve benim ona bundan sonra da tam anlamıyla güveneceğim de yok. Bu bir gerçek ama!" Biraz duraksadı. "Anladın sen işte ne demek istediğimi, ama gene de hata yapıyorsun ablam. Ta en başından başlamayacaktın bu işe. Sana söyledim uzak dur diye, sadece tek amacın olsun kendini kaptırma, kızım bu evcilik olayına inandırma diye. Bak hâline kuzumun. Tamam, şimdi ben o hormonlu hıyara senin tırnağını kurban ederim o ayrı... ama artık işler değişti. Bak kelebeğimiz sizin çekişmelerinizi fark ediyor da hasta oluyor, anlıyor aranızdaki olanları. Aslında bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, hem de onu gebertmek isterken!"

Hazan başını yana kırıp, elini alnından indirdi. "Neyi abla, neyi söyleyeceksin?"

"Bence evlenme teklifini bir daha düşün. Şimdi Ecrin böyleyse ileride diğer bebek de gelince nasıl olacak? Hem bu iş artık sadece bebek meselesinden çıktı görmüyor musun, baştan koyacaktın tavrını artık çok geç..."

"Abla aklım çok karışık... Bir anım, bir anıma uymuyor. Bazen kendimi ona bırakıyorum, bazen aklıma geçmiş geliyor, boğazlamak istiyorum. Ben artık eski ben değilim ve ruh sağlığım gittikçe bozuluyor. Ona söyledim sadece bebek için dedim..."

"O da bunu kabul etti, öyle mi?" Sesi alayla yayıldı telefonda. "Bu onu kullanmak olur Hazan, daha en başından ümit vermeseydin sorun olmazdı, ama Demir gibi bir adam bunu kabullenemez. Karakterine ters. Bak demedi deme. Bunu yaptıktan sonra dönüşü olmayacak, sen de biliyorsun ki, o bunu kabullenmez! O böyle şeyleri kabullenip kenara sinecek adamlardan değil, odun modun ama sonuçta seni sevdiğini söylüyor ve ben buna inanmasam da, inada bindirmiş gibi duruyor. Ya da bilmiyorum, bazen benim bile aklım karışıyor. Onun sana olan bakışlarını görünce... Neyse işte şimdi onu kullandığını düşünecek."

Hazan kaşlarını çattı. "Onunla yatağa gireceğim ve sebep belli, onu kullandığımı nasıl düşünecek abla? Saçmalama, amacımız belli bizim."

"Maalesef bu seferlik diyeceksin ama sonuç değişmeyecek, gene aynısı olacak."

"Olmayacak. Bu sefer kararlıyım. Bitti. Ona söyledim. Bana bir çocuk vermek zorunda, belki bu sefer olur, sonra bir daha dokunmak yok."

"'Belki'lerle olmaz, bilemezsin ve..."

"Abla ben kendimi korumaya çalışıyorum ve tabii çocuklarımı. Ya benim bunlara ihtiyacım yok. Bana, haklısın, diren, başaracaksın, sonuna kadar yanındayım denesene. Sen yaparsın, güçlüsün, halledersin... Zaten tüm duygularım laçka, düşünemiyorum. Bana haklı olduğumu söyle ne olur... Onunla her daim baş başa kalırsam kendimi gene ona kaptırmaktan ve sonra gene üzülmekten korkuyorum, ya olursa, ya gene yaparsa demek istemiyorum artık."

"Biliyorum tatlım ama artık çok geç, senin söylediklerinin hiçbirini sana diyemem. Bu yalan söylemek, seni kandırmak olur. Kızınız sizi aile olarak istiyor ve ne kadar istemesem de o çocuk için, ben bile buna göz yumacak hâldeyim. Kelebeğimin durumu ortada... Lütfen karar verirken bunu da düşün, kendini değil, bu sefer onu da düşün. Bak hâline doktoru ne dedi. Biz hep kendi açımızdan bakıyorduk ve onu hep unuttuk. O ne istiyor Hazan? Benim kelebeğim zaten yaralı, bir karar verirsen bunu yabana atma olur mu?"

"Abla sen iyi misin? Kafana ne düştü?"

"Ben iyi değilim... Kafama değil ama yüreğime korku düştü. Aynı senin gibi... Ateş düştü. Ha bir de Alpay'ın çenesi düştü" dedi ortamı yumuşatmak ister gibi. "Zaten o da satıcıdan çok bağcı oldu çıktı. 'Demir'ci odun kafalı herif... *Kafanı karıştırıyormuşum, seni kendi hâline bırakacakmışım, ...mışım, ...mışım.* Bir sürü sebep deyip duruyor."

Hazan kırıkça kıkırdadı. İşte bu sözler birçok şeyi açıklamıştı ona. Telefonu kapamasına rağmen oturduğu yerde kalıp, kafasını toparlamaya çalıştı. Başını aşağı eğip ellerinin arasına aldı. Dakikalarca

sadece öylece durdu. Ne yaparsa yapsın geçmiş değişmeyecekti. Onu asla affedemeyecekti. Fakat artık bu onunla alakalı bir şey değildi ki, sadece kendi düşüncelerini önemsememesi gerektiğini beynine nakşetmeye çalışıyordu. Artık yol ayrımına gelmişti. Ya öfkesini, nefretini, kızgınlığım ve hatta kırgınlığını bir kenara koyup olanları sineye çekecek ya da ondan bir çocuk yapıp bu konuyu sonsuza dek bitirecekti.

Hazan yerinden kalkıp merdivenlere baktı. Gururunu geride bırakıp, onu bugün odasına almak zorundaydı. Onunla konuştukları zamandan beri ona soğuk davrandığı için, onun bu işe yanaşmayacağını fark ediyordu. Düşünceleri kendini boğdu. Aklıyla kalbinin çatışmasından boğazı düğüm düğüm oldu. Eğer böyle düşünmeye devam ederse kafayı yiyecekti. Merdivenleri hızla çıktı ve salonun kapısma yöneldi. Heyecandan ve -bu durama düştüğü için- kızgınlıktan telefonu sımsıkı tutuyordu. Parmakları acımaya başlamıştı. Bakışlarını koltukta oturan adama çevirdi. Kalbi çırpınıyor, bedeni tuhaf bir biçimde sarsılıyordu. Derin derin solumak istiyor ama yapamıyordu. Bakışları genç adamın üzerinde asılı kalmış ve öylece kapının girişinde duruyordu.

Demir dizlerini hafifçe aralamış, başını ellerinin arasına almış düşünüyordu. Belli ki onu fark etmişti, başını ağır çekimde gibi kaldırıp tutuk bakışlarını genç kadına yöneltmişti. Gözleri yüzünü yorgunca süzdü. Bakışları kesişti. Onun gözbebeklerindeki ürekkliği, yüzündeki karmaşık ruh geçişini okudu. Bakışları aşağı eğilip bedeninde gezindikçe, eline doğru yolculuğa çıktı... Sıkıca tuttuğu telefonla kapı girişinde dikilip durdu.

Hazan onun bakışlarıyla olduğu yerde titredi. Elleri terlemeye ve yanakları kızarmaya başladı. Ona nasıl söyleyecekti? Buna bir türlü cesaret edemiyordu. Bakışlarını genç adamın gözlerinden çekmeden tutsa da, olduğu yerde taş gibi duruyor, aslında kaçmak istiyordu. Demir yerinden doğruldu. Gözleri onun her bir hareketini ayrı bir titizlikle inceliyordu. Yanına yavaşça yürüdü. Karşısına gelince durdu. Konuşmadı, sadece gözlerine ifadesizce baktı. Baktığı yerde buz gibi soğuk, dondurucu bir his oluşurken, Hazan'ın onun

sahipsiz bakışlarıyla içi titredi. Daha önce ona hiç böyle bakmamıştı. Gözlerini ne kadar çekmek istese de gözlerinden, çekemedi. Yutkundu. Konuşamadığı için sadece sesli bir şekilde yutkundu.

Demir gözlerini onun gözlerinden bir anda koparıp, "Odadayım!" dedi.

Sadece soğuk, mesafeli, buz gibi sesiyle, *"Odadayım"* dedi ve yanından sakin adımlarla yürüyüp, salonun kapısından çıktı. Hazan başını geriye atıp gözlerini yumdu. Öyle ki, gözlerini sıkmaktan gözkapakları acıyordu.

Hazan odaya girdiğinde onu camm önünde dikilirken buldu. Ellerini ceplerine koymuş, bacaklarını hafifçe aralamış dimdik duruyordu. Bakışlarını kısa bir an onun geniş sırtında, haşmetli yağız bedeninde gezdirdikten sonra banyoya yöneldi. Birkaç dakika sonra dişlerini fırçalamış ve geceliğini giyinmiş olarak odaya tekrar döndü. Demir hâlâ aynı yerde, aym pozisyonda kıpırdamadan duruyordu. Birden arkasını döndü. Hazan çekinikçe başını aşağı eğdi. Sarı saçları parlayarak önüne akıp, yüzünü kamufle etti. Olduğu yerde yanakları yanıyor, bedeni terliyordu. Bacağının birisini hafifçe kırıp, elleriyle kısa, beyaz keten sıfır kollu geceliğinin eteklerini sıkıca kavradı.

Demir arkasını döndüğünde, Hazan'ı o incecik ketenden mini geceliğin içinde görünce yutkundu. Durduğu yerde ışığın huzmeleri bedenine çarpıyor, içini şeffafça gözler önüne seriyordu. Onun içinde ne olduğunu tüm benliğiyle çok iyi biliyordu zaten. Allah'ım, bu işkenceydi. Kaç gündür tek kelime konuşmuyorlar, ellerinden geldiğince bakışmıyorlardı bile. Ve şimdi karşısında durmuş, ona cennetten bir hediye gibi bakıyordu. Masumca ışıldayan gözlerini nasıl da özlemişti. Hele şimdi karşısında utana çekine dururken, renkten renge girerken onu kendine çekip, kollarına alıp, sıkıca sarılmayı istiyordu. Ama yapmadı. Madem bu oyunu o başlatmıştı. Ona kafası estiğinde, *"Git"* istemediği zaman da, *"Gel"* diyemeyeceğini öğrenmesi lazımdı. Bu işin oyun olmadığını, eski Demir olmadığını, onu ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar ciddi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ateşten yollarda yürür gibi gelmişti ona zaten, yollarının güllük gülistanlık olmadığım biliyordu. Ona giden yolların acıdan geçtiği-

canının yanacağını, kalbinin kırılacağını bilerek girmişti bu yola. Onun canını yakan, onun söyledikleri ya da yaptıkları değildi. Sırf unutmamak için kendine yaptığı işkencesiydi. Onun canı yanarken, gözleri ağlarken nasıl huzurlu olabilirdi ki. Aklı karışıktı ve onun kendini aşması için elinden geleninin fazlasını yapacaktı.

Hazan başını yavaşça kaldırdı. Gözkapakları titreşerek kalkarken çekinikçe, kirpiklerinin arasından genç adama ürkekçe baktı. Demir bakışlarını ateşten lavlar gibi üzerinde gezdirdikçe, içi ısınıyor, tüm bedeni tuhaf bir arzuyla yanıp kavruluyordu. Aklı karışıkken bile böyle hissediyorsa... Allah'ım, ne yapması gerektiğini bilemiyordu! Ona böyle duygusuz bakarken bile, nasıl olur da aklını başından alabiliyordu, anlamıyordu. Karşısında böyle çaresizce durmak zaten zorken, aklı kalbiyle savaş hâlindeyken, bedeninin iradesini kaybediyordu.

Kahretsin! Çaresiz olmak istemiyordu.

Normalde utandığı için hızlanan kalbi, şimdi daha fazla atıyor ve göğüs kafesini zorluyordu. Demir ellerini cebinden çıkardığında, upuzun boyuyla yaklaşmasını izledi. Ne olursa olsun kızgınken bile onun güzel çehresinin her bir ayrıntısını süzüyordu. Yakışıklı yüzünde en ufak ifade değişimi yoktu. Her adımında kalbinin atışını kulaklarında sert sesler hâlinde duyuyordu. Hazan gözlerini onun gözlerine dikti. Ama gözleri ifadesiz, yakışıklı suratı hâlâ sert duruyordu. Hatta yaklaştıkça, dişlerini sıktığım bile fark etti. Çenesindeki kaslar hareket hâlindeydi.

"Evet" dedi, Demir gözlerini gözlerine acımasızca kilitleyip baktı. Hazan onun gözlerine hapsedilen bakışlarının altında mahkûm olurken konuşmayacağım anladı. Boğazını temizlemesine rağmen gene de sesi kalın ve fısıltı gibi çıktı.

"Ben... Ben şey... yani..?" Ellerini önünde bağlayıp, parmaklarıyla oynamaya başladı. Gözlerini gözlerinden kopardı daha fazla bakamadı. Başını aşağı eğip dudaklarını dişlemeye başladı. Bunu söylemek o kadar zordu ki, zaten söylemeyeceğini de biliyordu. Derince iç geçirdi. Savunmasızca mırıldandı.

"Belki biz bugün şey için..."

Demir'in sabrı sınırlarda dolaşırken, bu şimdi tükenmek üzereydi. Zaten karşısında duygusuz durmak zorken, bir de onun çekinerek durması işleri daha da çıkmaza sokuyordu. Allah'ım, onun böyle durmasına dayanamıyordu. Kollarına alıp, başını kaldırmak, gözlerine bakmak istiyordu. *"Aşkım benim, böyle yapma"* demek, ellerini onun kızaran yanaklarında gezdirip okşamak istiyordu. Gözlerine güven veren bir ifadeyle bakıp, onu sinesine sararak yatıştırmak istiyordu.

"Ne yapacağız?"

"Ben hâlâ hamile olup olmadığımı bilmiyorum ve... Biliyorsun henüz yeni..." Derince bir nefes çekti içinde ve sıkılganca devam etti, "Hani konuşmuştuk bunu, bebek olana kadar yapacaktık. Yani eğer yaparsak... Bir daha böyle bir şeye gerek kalmaz. Yani biz... Uff!" Dudağının kıyısını kemirdi. Saçmalıktan havuz yapmış, içinde yüzmeye çalışıyordu, boğulacağından habersiz.

"Benimle yatmana!" dedi Demir, dişlerinin arasından sesi bariton ve yıkıcı çıkmıştı. Bu sözlere gerçekten sinirlenmişti genç adam ve kelimeler ağzından öfkeyle dökülüvermişti. Onunla bir daha yatmak istemediğini açıkça söylemeye çalışıyordu. Dokunulmaya tahammülü olmadığını, onu artık teninde istemediğini anlatıyordu. Şimdi kollarından tutarak sarsıp, *"Artık kendine gel"* diyemedi. Madem bir karar vermişti, sonuna kadar sükûnetini koruyacak, ona nasıl istiyorsa öyle davranacaktı.

"Öyle konuşmuştun!" dedi vurgulayarak.

"Anlaştığımıza sevindim."

Gözleri dolmaya başlamıştı, iyi de neden? Utanç mıydı? Yoksa karşısında bu iş için yalvarır gibi durmak mı, sebebini bilemedi! Bu aşağılayıcıydı.

"Biz değil... Sen karar verdin ve uygulamaya aldın."

"Ben... Evet, öyle!" dedi kabullenerek. Ancak böylesi bir konuda kendisine söz söylenmesini istemeyeceğini, fena hâlde asabileşeceğini biliyordu. Tabiatını bildiğim için ağzımı açmaya cesaret edemiyordum. Bir zaman sonra o, kendiliğinden konuşmaya başladı. Söylediği şeyler pek ehemmiyetli değildi yüreği için.

"Sana kendimi anlatmaktan yoruldum. Bir kere yaptığım hatayı sürekli yapacakmışım gibi davranmandan sıkıldım! Sana söyledim, defalarca anlattım kendimi... Bu bir daha olmayacak... Sana, kendime yapmayacağım bunu dedim. Aym hatayı tekrar yapmayacağım, sen olsan da olmasan da. Fakat seni inandıramıyorum, güvenini tekrar kazanamıyorum. Madem istemiyorsun beni, ben de ısrar etmeyeceğim artık sana. Şimdi bu saçmalığa son verelim. Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun!"

Sonra yine ortalığa derin bir sükûnet çöktü. Hazan onu yanlış anladı. Vazgeçmişti işte sonunda. İstediği buydu. Ondan vazgeçmesi, rahat bırakması, sonunda başarmıştı. İyi de kalbindeki bu ağırlığın sebebi neydi şimdi? Gözlerindeki buz katmanları bedenini donduruyordu. Sanki ona evrenin tüm sırrını yüklemiş gibi esrarlı ve bundan hoşlanmamış gibi hırpani bakıyordu. *"Bakma bana öyle!"* dememek için dudaklarını birbirine bastırma ihtiyacı duyuyordu.

"Tamam, istemiyorsan ben..."

Ellerini geceliğinin yanlarında amaçsızca gezdirip, sıkıntılı bir hâlde yana doğru bir adım attı.

"Olduğun yerde kal!" Sert sesi buyurgan ve kâfi derecede ödün vermezdi. Hazan durdu bu keskin, kati ve kızgın emirle, ama o sert bir şekilde bakarak tısladı. "Daha konuşmamız bitmedi." Hazan ona dönüp başını dikleştirdi. Gururu ayaklar altında olsa da, son kırıntılarıyla omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Büyük acılara artık tahammülü olmayan gözlerini kapatmak istese de yapmadı.

"Yani sen sadece bir gecelik seks için bedenimi istiyorsun öyle mi? Sadece bir kerelik... Bundan sonra bir daha olmayacak bir şekilde!"

"Konuya öyle bakma, bu çok ağ..."

"Ağır falan değil" dedi kestirip atarak, ciddi bir hiddetle kaşlarını çattı, "Doğru anladığıma eminim." Konuşmasına izin vermeden kabaca lafını ağzından aldı. "Sen anlatmaya çalışıyorsun ya, sadece bunu istediğini söylüyordun öyle değil mi? Ben de anladım işte, sıkma canım, alıştım artık." Başını biraz kaldırıp geriye çekerek dikti. Kaşları kalkınca, "Sorun şu ki, senin istediğin bu işi öyle *üstün körü* yapabilir miyim bilemiyorum. Böyle hamile kalman mümkün olur

mu bilemem! Hatırladın mı, *dokunmadan, sarılmadan, aşk yapmadan, sadece birliktelik* istedin sen benden!"

Yorgun gözleriyle bile çekiciydi. Mavilerinin içinde utangaç pırıltılara karışmış kızgınlık gezerken, gözlerine bakmadan duramıyordu. Aslında şu anda bile ve her durumda onunla olabilecek haldeydi. Ona olan özlemi birkaç günde bile bir asır gibi geliyor, çığ gibi büyüyorken, söylediği şeyleri gözleriyle ifade etmesi daha da zorlaşıyordu. Hele her gün karşısında görüp dokunmamak, ondan uzak durmak için kendiyle savaş verdiği düşünülürse... Demir ona usulca sokulup, elini omuzlarına götürdü. Genç kadın ona şaşkınca bakarken ne yapacağını merak edip, onu geriye nazikçe iteleyip adım attırmaya zorladı. Hazan derin derin soluyup başını yana, omuzlarının üzerine yıktı. Gözleri boş yatağa kayarken, titrek çıkan sesiyle -hatta hiç çıkmayan desek- konuşmaya zorladı kendini.

"Burada ol..."

Demir başını eğip, "Hişt!" yaptı. "Sadece istediğin gibi, senin dilediğin gibi yapacağım..."

Hazan ona şaşkınca bakarken, son adımla da sırtının duvara yaklaştığını hissetti.

Sırtı soğuk sert duvara değince, içi titreyerek durdu genç adam. Hazan'ın kalbi hızla atmaya, gözbebekleri heyecanla titreşmeye başladı. Demir onun sık aldığı nefesleri yüzünden, göğüslerinin sıkça kalkıp indiğini görebiliyordu. O tatlı tepeler onun gözüne ziyafet çekerken bakmamaya çalışıyordu.

Hazan nefesleri sıklaştığı için dudakları kuruyunca, diliyle onları nemlendirdi. Sanki tüm kanı tombalanmışçasına dudaklarına birikmişti.

"Demir bu..."

Demir biçimli kaşlarını kaldırıp, ellerini omuzlarından boynuna baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdi. Parmaklarının tersi genç kadının tenine değdikçe, değdiği yerleri aleve veriyor, bıraktığı yerleri üşütüyordu. Hazan'm tüyleri saçlarından parmak uçlarına kadar dikildi. Başını hafifçe geriye attığında, al gerdanı açığa çıktı. Boynunda morararak heyecanla atan şah damarı hızlandı. Demir o

damara parmağıyla dokunarak yatıştırmaya çalıştı. Dudaklarını oraya koymamak için savaştı.

"Çocuk istemiyor muydun?"

"Evet, ama böyle..."

"O zaman sus!"

Hazan utanarak dudaklarını dişlerinin arasına aldı, ürkek gözlerini kırpmadan onun gözlerine esassız bir hiçlikle bakıyordu. Demir elini onun kızarmış yanağına değdirip, serin parmaklarıyla yokladı.

"Dudağını dişliyorsun, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

İşte o vakit Hazan titret nefeslerinin arasından başını salladı. Onun böyle soğuk ve kararlı konuşması yüzünden sinirleniyor, ama aynı anda içindeki hisleri de bir türlü dizginleyemiyordu. Heyecan! Gözlerinde gördüğü katı, ifadesiz bakışları canını sıkıyor olsa da, gözlerini oradaki bakışlardan çekemiyordu. Sanki incecik bir camın üzerine çıkmış ve korkusuzca üzerinde yürüyordu, hatta dans ediyordu. Kırılıp, canının yanacağını bile bile onun üzerinden inmiyor, inemiyordu! Hangi insan bu deliliği yapardı ki? Âşık olan! Ve Hazan... Evet, bunu bilerek, âşık olduğundan yapıyordu!

Demir başını aşağı eğip suratını iyice yaklaştırdı. Ilıcak temiz nefesi genç adının yüzüne çarparken, Hazan onun öpeceğini sanarak heyecanlandı ve bakışlarını dudaklarına kaydırdı. Onun sert ve aşka davet eden erkeksi dudaklarına içi giderek gıptayla baktı. Durmadan onu öpen ve kaç gündür dokunmayan yakıcı tene... Gergin dudaklar hafifçe, çok yavaşça kıpırdanıp aralanınca, o nefesini tuttu. Demir'in ılık nefesi ateşten meltem gibi çarparken tenine, dudakları arzuyla soludu.

"Dön!"

Ancak Hazan'ın bakışları o vakit, ansızın dudaklarından gözlerine kaydı. Başta anlayamadı. Konu şu ki, onun gözlerine bakınca anladı ama maalesef artık geç kalmıştı. Şimdi yapabileceği hiçbir şey yoktu. O anda gördüğü şeyle irkildi. Demir'in gözlerinin etrafı biraz kararmış, yüzü solmuştu. Yüreğinde geçirdiği büyük fırtınayı gösterecek bundan başka iz yoktu. Zaman zaman eskisinden daha

büyük bir neşe ile gülen sevdiği gözleri soluktu. İşte o vakit anlıyordu ki, bu oyun artık sadece komedyadan ibaretti. Sırf onun istediği gibi, duşkunce arzuladığı zamanda mükedder etmemek için edilmiş bir yalan... Hazan ona şaşkınca bakarken, genç adam ellerini omuzlarına götürüp kavradı. Nazikçe çevirip, elini kolunda gezdirerek karnına yönlendirdi. Hazan nefes almayı unutmuş vaziyette ona kendini itaatle bırakırken, o birden onu kendine çekip sırtını göğsüne yasladı. Öyle sertti ki hareketleri. Bunu ilk defa yapıyorlardı ve içinde utanç kadar delicesine bir merak da vardı. Başını aşağı eğip, boynuna doğru ağır ağır soluyarak konuştuğunda ise kalp atışlarını onun bile duyduğundan neredeyse emindi.

"Öyle kaskatı durma. Bu senin fikrindi... En azından bana yardımcı olabilirsin! Biraz rahatla."

Genç adamın nefesi boynuna ürperterek vururken, Hazan başını yana çevirdi. Onu görmek istedi, yüzünü ve gözlerine bakmak ama yapamadı, Demir onu sıkıca kendine bastırıyor, buna müsaade etmiyordu. Nitekim artık kendini tutamayınca, ona karşı kayıtsız kaldığı hâlde, şimdi yavaş yavaş sızlanmaya başlayan bedeni teselli bekliyordu. Buna hakkı yoktu!

"Bu... Burada olmaz..."

İtirazını yenilemek ister gibi, başını omuzlarının üzerine yıkıp, gözlerinin kıyısından yatağa bakarak duraladı. Burada yapamazlardı! Daha önce hiç yapmamışlardı. Bu saçmalıktı. Demir onun baktığı yeri görünce, gözlerine ulaşmayan komplocu bir alayla mırıldandı.

"Üzülme... Bundan çok mesut olacağına emin ol... Keza sen bana, 'Sarılmak yok, sadece seks' demiştin. Önemli olan, 'Çocuk yapmak' demedin mi? Nerede ya da nasıl olduğunun, senin için ne önemi var ki? Amaç belli! Sadece almak... Bedenimi sana vereceğim! İstediğin gibi!"

"Demir ama bu..?" Ne kadar acımasızdı! Hayır, aslında değildi! O esnada Demir yanağını genç kadının başına yasladı, derince nefes aldı. Kokusu genzine dolup yakarak içine sızarken, kendine lanet ediyordu. Hazan onun her nefesinde, geniş göğsünün şiddetle

şişip inmesini nefessiz kalarak hissediyordu. Sert ve güçlü bedenini arkasında hissediyordu. Öyle iri, öylesine kuvvetli bir sığınma sunuyordu ki ona, kendini kaptırmak istiyordu. Karnının altında, kasıklarında tuhaf bir sızı baş göstermeye başladı.

Hazan titrerken genç adam gerildi. Aynı anda arzuyla sertleşti. Bunu nasıl yapacaktı? Bunu ona yapmak istemiyordu ama mecburdu.

"Hişşşt!" dedi yatıştırıcı bir tonda, elini omzundan çekip boynuna sürükledi. Saçlarını omzunun üzerinden kenara çekerek görüş alanından çıkardı. Onları koklayınca aklı karışıyordu.

"Bazen çok düşünüp, mantıksız şeyler söylüyorsun. Bence ne söylediğine dikkat etmen lazım..." Başını aşağı eğip nefesinin omzuna çarpmasına izin verdi.

"Sakin ol."

Parmaklarını geceliğinin askısına takarak omzundan aşırıp düşürdü ve diğer askıya baktı. Kolunu takip eden dokunuşlarıyla aynı hantallıkla onu da düşürdü. Parmaklarının tersini teninde gezdirip, tekrar yukarı çıkardı. Diğer elini karnından çekip, aynısını diğer omzuna da yaptı. Göğüslerinin üzerinde takılı kalan gecelik kayarak aşağı salındı ve ayaklarının dibine düştü. Demir elini arkasında gezdirirken, sutyenin klipsine dokundu. Başparmağını tenine sürterek klipsini ustaca açarken, başparmağının tırnağının teninde gezinmesiyle Hazan'ın tüyleri dikleşmeye başladı. Sutyeni serbest kalırken, elinin tersini omuz çizgisi boyunca dokundurdu.

Hazan elinin altında ürpererek yay gibi gerilip titrerken, okşamıyor sadece dokunuyordu. Onun severek yaptığı şey, şimdi sadece eylemdi. Amma velâkin, bu tuhaftı ama... bu bile karnında tuhaf bir karıncalanma sağlıyordu. Elini yan boşluğundan karnına, oradan da göğsüne çıkardı. Göğsünün tatlı kıvrımlarını okşayıp, tekini eline alıp sıkıca tutunca Hazan gerildi. Dudaklarını birbirine bastırıp, ağzından kaçacak olan inlemeleri durdurdu. Bekledi! Onu çevirmesini ve öpmesini bekledi ama yapmadı. Sarılır, sıkıca sarılır ve onu böyle boşlukta aslı durur gibi bırakmaz diye düşündü, ama bunu da yapmadı. Bacaklarındaki güç giderek çekiliyordu. Demir kulağının dibine yaklaşıp, "Bacaklarını arala Hazan!" deyince duygusuz, buyurgan bir şekilde, ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini aniden açtı.

Hazan'ın kalbi atmayı kesti. Sanki... Sanki içinde cam parçaları oluştu ve canına battı. *"Üstün körü"*nden kastı bu muydu? Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kaçmak istedi kollarından. Böyle yapmak istemiyordu bu işi. Onun duygusuzca yaptığı şeyi istemiyordu. Daha elleri bile tenine değmemişti! Dudakları onu esir almamıştı! Yüreği yaralandı. Aşkla sarmamıştı bile... Yana kaymak istedi ama genç adamın ellerinde duran göğüsleri sıkılaştı, buna müsaade etmedi. Demir ellerini biraz daha hareketlendirdi, kendine sertçe çekti. Sessizce onu bırakmayacağını belirtti. Başparmağı tatlı tomurcuklarıyla oyalanıp, onu baştan çıkarmaya çalıştı. Nitekim başardı da. Kısacık bir zaman sonra Hazan her dokunuşunda biraz daha gevşemeye başladı. Göğüsleri geri di. Hiç istemese de kontrolünü kaybetti ve başı geriye düştü.

"Hiç fark etmiyor değil mi?" Hazan konuşmadı. "Tam da istediğin gibi, vıcık cıvık aşk yok içinde..." derince solumaya başladı Demir. "Tam şu anda lanet olasıca tüm inatlaşmalarından vazgeçirebilirim seni. Eskisi gibi yapabiliriz ama yapmayacağım. Bu sefer olmaz. Tüm bunların kendi seçimin olduğunu bilmeni istiyorum." Dudaklarını yanaklarına yaklaştırıp hafifçe sürttü. Eziyet etti ama öpmedi. Nefesini yanağına soludu.

"Bunu mu istiyordun, kendin karar vermelisin?"

Hazan artık umursamıyordu. Onun sıcak nefesi tenine çarparken, dudakları yanağına dokunurken, elleri en mahrem yerlerinde istekle baştan çıkararak gezerken... bedeni yapboz gibi parçalanıyor... Onun ellerinde bir vuruşta darmadağın oluyordu. Geriye doğru iyice yaslandı. Sert bedene kendini emanet etti. İçindeki ateş büyüdükçe kendinden geçiyor ve onu hissetme isteğiyle daha çok savaşıyordu. Ağzından hiç istemese de homurtular kaçmaya başladı. Demir ellerini kollarında gezdirerek ellerine ulaştı. Avucunun içine alıp, duvara dayayarak bedenini onun bedenine yapıştırdı. Elinin birini duvara yaslarken, diğerini bacaklarına götürüp serin tenini okşadı. Dokunuşlarının tüy kadar hafifliğiyle aklını başından aldı. Hazan kendini kaybetmiş bir biçimde öylece onun insafına bırakırken, o hiç beklemediği bir anda... tek bir hamlede... sertçe içine kaydı.

Hazan'ın gözleri dehşetle açıldı. Uyarmadan yaptığı bu eylem karşısında çığlığı basarken, sesinin odada tiz bir biçimde yankılanması genç adamı zorladı.

"Sadece bedenimi istiyordun... Sevgimi değil... aşkımı değil... sadakatimi değil!" diyerek sesi kulağının dibinde nefes nefese duyuldu. Vücudu yandı. Kendini kor alevlerin üzerinde, cehennem çukurlarında yürürken hissetse de, o ateşle yanmaya karşı çıkmadı. Aciz bir dürtüyle biçare gururunu geride bıraktı. Dahası evvela kendini ona bırakıp, onun sert hareketlerine, öfkeli hırçın darbelerine, ilk kez yaşadığı bu deneyime ayak uydurmaya çalıştı. Öylesine farklı, öylesine dehşet vericiydi ki! Aynı anda da öyle ateşli, öyle baştan çıkarıcı bir şehvete sahipti ki... Zaten bir süre sonra o hislerin içinde kayboldu. Sadece boşlukta bu duygunun içinde asılı kaldı.

Hazan yorgun ve tatlı bir hazla olduğu yerde bitap bir biçimde duruyordu. Ellerini duvardan dahi çekecek hâli yoktu. Bedeni kadar ruhu da yorulmuştu. Demir ona kendine gelmesi için birkaç saniye verdi. Bu sefer kendini değil, sadece onu doyurmuştu ve bu, ruhunu yaralamıştı. İkisinin ruhunda da silinmez izler bırakacaktı! Şimdi onun kadar kendi de yaralanmıştı. Gözlerini kapayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Zordu bu yaptığı ve beyni kalbiyle savaşıyordu. İradesi her an çökebilirdi. Aslında şimdi sımsıkı beline sarılmak, onu tam da olması gereken yere götürüp, doyasıya saçlarını koklayarak yatmak istiyordu. Ona aşkla sahip olmak... Yapmadı. Kendini frenledi ve ona ne kadar sarılmak, tekrar nazikçe sahip olup ruhunu okşamak istese de bunu yapmamayı başardı.

Hazan başını geriye atınca, başı genç adamın çenesine değdi. Onun ılık nefesini, hızlı aldığı soluklarını saçlarına çarpan meltem misali hissederek duydu. Kalbi zaten depar atmışken, onun nefesiyle tekrar hızlanıyordu. Hantal gözkapaklarını, yaşadığı anın sarhoşluğuyla titreyerek büyük bir hazla usulca yukarı kaldırdı. Gözleri koyulmuş vaziyette kirpiklerinin arasından sızarak açıldı. Demir onun kollarında dermansız kaldığını ve hâlâ o tatlı hazzının devam ettiğini anladı ve ona devam etme fırsatı vermedi. En azından şimdilik vermeyecekti... Ellerini onun ufak ellerinin üzerinden

çekip serbest kalmasını sağladı. Hazan ellerinin üzerinden kalkan ellerle, boşalmış un çuvalı gibi hissetti kendini. O ellerden destek aldığını fark etmemişti.

Başım genç kadının başına değdirip, kulağının dibine kadar geldi. Dudakları kulağına çarptı. Boğuk, acı ve sert bir biçimde kulağından içeri sızan sesiyle, "Yatağa geç Hazan. İstediğin gibi. Hamile kalana kadar kalacağın tek yer orası! Dinlenmen lazım, uzanmalısın!" dedi bedenini bedeninden ayırıp, sıcaklığından mahrum bıraktı.

Oysa istediği tam da tersiydi. Vücudunu kendine çevirmek, onu doyasıya öpmek, tüm şefkatini ve şehvetini dizginlemeyerek ona sunmaktı ama yapmadı. Kollarından koparmalıydı. Daha sonra bu anı düşündüğünde ondan iğrenmeli, onunla olanların sadece cinsellik olmadığım bundan daha fazlası olduğunu bilmeliydi, bunu kavramalıydı. Cinselliği öne sürmemeliydi. Demir onu sevdiği kadar, istediği kadar onun da kendini istediğini anlamasını istiyordu.

Hazan duyduğu şeyle ve bedeninden ayrılan sıcak tenle hafifçe titreyerek, ellerini duvarın pürüzsüz yüzeyinde sürterek aşağı indirdi. Teninde hâlâ onun habis sıcaklığı gizliydi ve içinde hâlâ sanki o vardı. Hâlbuki dokunmamıştı, öpmemişti, sadece cinsel birleşmeyi sağlamıştı. Aklma tak etti bir anda. Bu ne demekti şimdi? Az önce bulutların üzerinde gezerken büyük bir hoşnutlukla, şimdi yerlerde sürüklenmiş, darbeler almış gibi hissediyordu. Yüreği kızgın demirlerle oyulur gibi deşiliyor, acıyordu. Demir onu bulutlara kadar taşımış, sonra da oradan aşağı hiç düşünmeden bırakmıştı. Ruhu daraldı, düşündüğü şeyle nefesi düzene girmeden yeniden sıklaştı. Sesinin katılığını algıladığı için yüzüne bakma ihtiyacıyla yanıp kavruldu.

Başını yana çevirip genç adamın yüzüne bakmaya çalıştı. Ardından yavaşça arkasını döndü. Demir yana dönmüş, suratı ifadesiz, gözleri buz gibi tek bir noktaya bakıyordu, duvara! Gri mavi gözleri buz tutmuş nehirler gibi parlıyor, öfkeyle çelik rengine bürünüyor, ona bakmasa bile içini donduruyordu bakışlarının hissizliği... Demir hiç bakmadı ona. Hazan sarsak bir adım atıp, kendini toparlamaya

çalıştı. Usulca, çekinerek yaklaştı daha iyi görebilmek için. Sesi derin bir şefkatle titriyordu. "Bu... Bu?" devam edemedi. Kedere gark olmuş mavi gözleri yürek yorgunluğundan, yaşadığı azaptan mahmurca bakıyordu. Bu kabahati için özür dilemesini, mahcup bir gülümseme ile boynunu bükerek bakmasını bekliyordu.

Oysa Demir başını omzunun üzerine yıkıp, yüzünü ona çevirdiğinde gördüğüyle nefesi kesildi. Hazan bu odadan işte o zaman dehşet içinde kaçmak istedi. Gözleri duygudan yoksun, şefkatten sıyrılarak ifadesizdi... Ona dokunduğu zaman oluşan ışıltılar yok olmuş, suratı kaskatı kesilmişti. Peki, istediği bu değil miydi?

"Sadece cinsellik, duygu yok, sırnaşmak yok, ilişki sonrasında sarılıp koklaşmak yok" dememiş miydi? Hiçbiri yok! Peki, neden istediğinin bu olmadığını, bunu istemediğini hissediyordu! Ağlamak istedi. Ellerini boynuna dolayıp, yüzünü geniş göğsüne gömerek ağlamak istedi. Bunu da sevdiği adamın sinesinde yapmak!

Hazan titrekçe bir adım daha attı. Az önceki yaşadıkları şeyden utandığı için ve çırılçıplak olduğu için yanakları yanıyor, neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Demir'in sesindeki soğuklukla içine buzdan sarkaçlar batarken, ruhu zemheri soğuklarında titremeye başlamıştı.

"Hadi yerine geç!"

Onun sesi bu değildi. Sıcacık, şefkatli ve yumuşacıktı. Bunun gerçek olmadığını kendine söylerken, ona bakmayan adamın yüzüyle, gerçekler tokat gibi yüzüne çarptı. Ne acıydı Yarabbi! Nasıl umutsuz, kederli bir azaptı bu! Demir gözlerini sıkıca yumup, birkaç saniye bekledikten sonra uzanıp pantolonunun önünü kapadı.

İşte o vakit Hazan yutkundu. Ancak o zaman olayı tüm çıplaklığıyla algıladı. Kendi üzerini çıkarma ihtiyacı bile duymamıştı. Sadece birleşme demişti ve yapmıştı! Soyunmaya bile tenezzül etmemişti. Yüreğine bir taş oturdu. Kendini aşağılanmış, hatta bayağı bir kadın gibi, fahişe gibi ucuz hissetti. Gözleri dolmaya, altdudağı rehavetle titremeye başladı. Bu ağırdı, yaşadığı çok ağırdı! Birden burnunun içi nemlenince, çekme ihtiyacı duydu. Hafifçe bir sesle çekti. Demir başını yana çevirip, omuzlarının üzerine yıktı ve ona

dondu. Dişlerini sıkıyordu. Yanında duran elleri kasılmış, öfkeden iki ateş parçasına dönmüş gözleri kararararak hiddetle bakıyordu.

"Sakın!" dedi hışmın bürüdüğü kalınlaşan hırslı sesi. "Başından beri bunu istiyordun. Kaçtır söyleyip duruyordun. Ben sadece senin söylediğin şeyi yaptım." Yüzünde büyüyen öfke nefeslerini hızlandırmaya başladı. Kibirli bakışları canını yakmaya başlayınca, "Bunu... Bunu ben istemedim." Sesi nasıl da cansız çıkmıştı öyle. Hazan'ın alt dudağı titrerken, "Ben, ben bunu istemedim sadece..."

"İstedin!" dedi sert sesi, jilet gibi keserken nefesini. "Ne bekliyordun? Seni uyardım. Yapma dedim, dinlemedin."

"Bunu söylerken... Çok acımasızsın..."

Sesi hem alçak hem de kâfi derecede titrekti. İçindeki kederi ve can acısını gizleyemiyordu.

"İnan bana... senin kadar değilim!"

O ara Demir elini sıkıca yumruk yapıp, tekrar açtı. Parmakları kasılıyor, elindeki derileri geriliyordu. Damarında dolaşan kanı yakıyor, içinde büyüttüğü aşkı kan ağlıyordu. Hazan ona doğru yaklaşınca genç adam ona bir anda arkasını döndü ve kapıyı açarak hiç konuşmadan, tek bir söz dahi söylemeden çıkıp gitti.

Bitmişti!

Hazan ağlayarak arkasından hüsranla bakarken, omuzları sarsılmaya başladı ve bacakları titredi. Sarsak adımlarla yatağa yönelirken, dış kapının çarparak kapanma sesini duydu. O hafif ses bir bomba gibi kulaklarında patlayınca, olduğu yerde sıçrayarak titredi. Kendini yatağa gelişi güzel atıp, yan döndü. Bacaklarını kendine çekip, kollarını çıplak bedenine sardı. İlk defa aşağılanmayla titredi. Karanlığın, yalnızlığın ve ruh yorgunluğunun içinde tek başına ağlamaya başladı. Ne sanmıştı! Onu nasıl suçlardı! Adama başından beri hep sürekli tekrarlayıp durdu, *"Dokunma, sırnaşma"* diye, o da istediğini yaptı. Başından beri savaşıp, ona karşı direndi ve sonunda o da artık pes etti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Dün sabah Ecrin'in ateşi yükselince korkarak kızı hastaneye götürmüşler, orada bulundukları birkaç saatte ecel terleri dökmüşlerdi. Şükürler olsun, sadece ufak bir soğuk algınlığı başlangıcı olduğu ortaya çıkınca, antibiyotik tedavisine başlanmıştı. Dönüşte de onun en sevdiği balık restoranına uğramışlar, ama kızı pek bir keyifsiz davranıp yemeğini yemeyi reddetmişti. Demir ne yaptıysa ona yemeğini yediremeyince sonunda o çok istediği şey için söz vermişti.

Telefonla salona geçip, nefesini dışarıya sıkkınca verdi. Suratı asılmış, morali biraz bozulmuştu. Koltukta torunuyla oynayan Kerem Bey onun sıkıntılı hâlini görünce, "Kızım kötü bir haber mi?" derken gözleri endişeyle çalkalanmıştı. Hazan yemek masasının üstündeki çantasına yönelirken, "Aslında öyle sayılır baba." Telefonu çantasına koyup babasının yanma geldi. "Baba ben birkaç saatliğine dışarı çıkacağım Ecrin'e bakar mısın? Önemli olmasa... Biliyorum birazdan gidecektik." Kerem Bey torununu kucağından yere indirdi. "Kızım korkutma beni sorun ne?" Kolunu koltuğun başına dayayıp, dik oturur konuma geldi.

Hazan gözlerini çekinikçe babasına çevirip kısacık bir an duraksadı. "Baran birisiyle kavga etmiş ve karakola alınmış. Şimdi karakoldan aradılar, ben onun yanına gideceğim... Aslında öyle bir insan değildir, ben de çok şaşkınım..." Kerem Bey ona anlayışla baktı. Hazan kendini açıklamaya mecbur hissetti. "O benim arkadaşım baba, onu böyle bir durumda tek bırakamam. Ne zaman bir derdim olsa ilk kopan o olur, bu hâlâ da böyle biliyorsun... Kızım için yaptıklarını anlatmıştım." Saçlarını sıkkınca karıştırdı. "Bu durumda hayvanat bahçesine biraz geç gideriz... sanırım..." Gözlerini sıkıntılı bir şekilde içeride gezdirdi. Asıl söylemek istediğini bir türlü söyleyemiyor, bocalıyordu.

"Tamam, kızım sen git. Demir gelince ben ona münasip bir dille anlatırım. Arkadaşının başı sıkışmış, onu darda bırakmak olmaz, ne olursa olsun o Kumrumun doktoru... Ona ihtiyacımız var." Sesi sakin bakışları duruydu. Babasının anlayışlı bakışları gözleriyle buluştu. Hazan başını sallayarak yan tarafa baktı. Şimdi sanki önünde suç işlemiş çocuklar gibi çekingen, hata yapmış gibi mahzundu. Başım kaldırıp minnet içeren bakışlarını, yılların yoğunluğunun sindiği, anlayışın kol gezdiği derin maviden yeşile dönmüş gözlere çevirdi tekrar. "Sağ ol baba, beni anlamana sevindim. Yanlış anlamanı istemem sonuçta o..." Dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp kısa bir an dişlerken, başını aşağı çekinikçe eğdi. Elinde tuttuğu çantasını iyice kavramış parmaklarıyla uğraşıyordu.

"Benim güvenim sana sonsuz kızım. Sen yerine ve yordamına göre hareket edersin. Hem akıllı, hem de iffetli bir kadınsın. Senin hakkındaki fikrimi hiçbir şey değiştiremez korkma, çekinmene de gerek yok. Sakın bana bu konuda çekinerek bakma. Bunda utanacak bir şey yok, ben bizim sinir küpüne anlatırım durumu, merak etme."

İşte şimdi içi rahatladı. Bir saattir kıvranıp duruyordu bu karın ağrısıyla. "Sağ ol baba..." Hazan kızına yaklaşıp yanağından kokulu bir öpücük çalıp kapıya yöneldi. "Elimden geldiği kadar geç kalmamaya çalışırım."

Dışarı çıktığında arabasına yaklaşırken son anda vazgeçti. Taksiyle gitmesi daha münasip olacaktı. Yol kenarından geçen taksilere

bakarken, içlerinden boş var mı diye sabırsızlıkla kafasını yola doğru uzatıyordu. O acele ediyordu ya, bir tanesi de boş geçmiyordu. Sonunda onca geçen taksinin ardından bir tane boş göründü. Aceleyle araca bindiğinde, "Ata şehir lütfen..." dedi.

Bugün Demir'le Ecrin'i hayvanat bahçesine götürmeye karar vermişlerdi. İstanbul'da olmadığı için İzmit'e gideceklerdi. Aslında bu kararı daha çok Demir vermiş, o sadece bu karara uymuştu. Artık eve eskisi gibi sık gelmiyordu. Aslında hiç gelmiyordu kelimesi daha doğruydu... Ecrin'i alıp kendi evine götürüyor, orada zaman geçiriyordu. Daha çok ondan kaçıyor gibiydi. Ya da bir araya gelmemeye dikkat ediyordu. Buna alışması lazımdı ama alışamıyordu. (Elini camın kenarına dayayıp başını koltuğa yasladı.) Bu nasıl canını sıkıyordu. Kızı bir orada bir burada, birkaç gündür sürüklenip duruyordu. Çok düşündü, kısacık zamanda sürekli bunu düşündü. Şimdi böyle mi olacaktı? O çocukları götürecek, çocuklar da orada burada perişan olacak, yerini yurdunu, nerede kalıp, nerede kalamayacaklarını bilmeyerek yetişeceklerdi...

Lanet olsun Demir, ona kapılarını tamamen kapamıştı... Tamam, bunu o istemişti ama!.. Ama... Ama şimdi istediğinin bu olmadığını biliyordu. Camdan vuran serin deniz havasını içine çekerken, rüzgârın vurduğu meltemden dalgalanan saçlarını gözlerinin önünden alıp kulağının arkasına sıkıştırdı... Lanet adam, o geceden beri yüzüne bakmıyor, konuşmuyor, hatta neredeyse diyalog dahi kurmuyordu. Onunla, *"evet"* ya da *"hayır"*lı tek düze cümlelerle konuşuyordu, gözlerine bakmıyor, ellerine dokunmuyor, tüm temasların önünü büyük bir ustalıkla kapıyordu.

Aslında tavır yapması gereken biri varsa o kendi olması gerekirken, asıl mesafeyi beyefendi koyuyordu. Aşağılanmayı tüm hücrelerine kadar hisseden Hazan'ken, sanki bunu o yapmış gibi davranan oydu. Taksi ışıklarda durduğunda, açık olan camdan yüksek bir ritimde kulağına gelen müzik sesiyle, başını camdan dışarı çevirdi, spor bir aracın içinde gençler yüksek seste müzik dinleyip eğleniyorlardı. Onlara bakarken dudaklarının kıyısı burukça kıvrıldı. Az da olsa hüzünlü güzelim gözleri ışıldadı. Derince bir iç gerip

dışarı verirken, bakışlarını karşıya çevirdi ve verdiği nefes ciğerlerinde donup kaldı. Önce gözler kısıldı. Gördüklerinin hayal olduğunu ya da yanlış gördüğünü sandı. Gözler irilirken, acıyla yutkundu. Bir yumru gelip gırtlağını tıkadı. Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Titreyen elini göğsünün üzerine götürüp, ipek gömleğini sıkıca kavradı. Sanki bedeni nefes almayı reddediyordu. Araç ilerlemeye başlayıp otelin önünden geçerken, gördüklerinden emin oldu. Gözbebekleri irileşerek dona kalmış vaziyette ona bakıyordu, Demir otelin önünde genç bir kadınla şakalaşarak konuşuyordu. Günlerdir görmeyi özlemle beklediği gözleri, şimdi bir başkasma neşeyle gülüyordu. Yüzünde huzurlu, mutlu bir hâl vardı. Başı cama dönükken, elini ön tarafa uzatıp taksi şoförünün dikkatini çekmeye çalışarak salladı. Konuşamadı. Ya da kafasını camdan ayırıp dur diyemedi. Genç taksici şaşkınca kadına dikiz aynasından bakıp, sağa yanaşıp dururken, Hazan'ın dolmaya başlayan gözleri yanağına doğru sızmaya başladı. Yutkundu, acı acı yutkundu.

Demir genç kadınla bir şeyler konuştu. Sanki önce kızdı, sonra da ona uzanarak ansızın kendine çekip sinesine sardı. Bu sarılmaya ihtiyacı varmış gibi içten tutuyordu... Göğsüne yasladığı başını okşayıp tepesine öpücük bıraktı. Genç olduğunu tahmin ettiği arkası dönük kadmın, saçlarında elleri gezerken bedenine iğneler saplandı. Hazan bunları görmeye dayanamadı daha fazla, dudaklarını birbirine bastırıp ağlamasını, sessiz çığlıklarını durdurmaya çalıştı. Ne yaparsa yapsın nafile, dudaklarının arasından hıçkırıklar kopmaya başladı. Elini taksi şoförüne uzatıp ağlamaklı sesiyle, "Gidelim" dedi. Bakışlarını camın önüne çevirdi. Beyni bomboştu. Ağlamak istiyordu hıçkıra hıçkıra fakat ağlayamıyordu. Bağırmak, şimdi yanına gidip onu parçalamak... Ama yapmadı. Kadınlık gururu önüne set olup dikildi. Titreyen ellerini kucağına koyup karakola giden yol boyunca sessizce ağladı.

Demir kasılmış bir bedenle camın önüne geçmiş dışarıya bakıyordu. Ellerini ceplerine koymuş, bacakları hafifçe aralanmış, katı yüzü ifadesiz duruyordu... içinin aksine. Aslında şimdi oraya gitmemek için kendini sıkıyordu. Nasıl giderdi ona? Günlerdir

ona dokunmamak, konuşmamak, gözlerine bakmamak için çabalayıp... yaptığının ne kadar yanlış olduğunu göstermek için kendisiyle mücadele ederken, o tekrar eskiye dönüyordu. Yaklaşık iki saattir camın önünde kıpırdamadan duruyor, acizce onu bekliyordu. Sonunda beklediği geldi. Dış kapıya taksi yanaştı ve kapının girişinde durdu.

Hazan taksiden inip kapısını kapadı. Baran da inince genç adama dalgın başını kaldırıp baktı. Gözlerinin içini kırmızı halkalar kaplamış, göz kenarları silinmekten tahriş olmuştu. Üzgün gözler genç adamın yüzünde gezerken, hiç istemese de gördükleriyle yüzü buruştu. Çenesinin köşesi kızarmış, şakağının kıyısı şişmiş ve gözü neredeyse kapanmaya yüz tutmuştu. "Senin inmene gerek yoktu. Aslında buraya gelmene bile gerek yoktu eve gidip hemen dinlenseydin keşke."

Baran derince iç gerip, ellerini cebine koydu. Geniş omuzlarını belli bir dalgınlıkla sarstı. "Saçmalama!" Bakışlarını genç kadının gözlerine çevirip, onun ağlamış gözlerini görünce dişlerini sıktı. Belli ki bir derdi vardı ve bu hâliyle bile koşup yardımına gelmişti. Kendini zorladı, kırıkça tebessüm etti. "Sana nasıl teşekkür etsem az. Seni de işinden gücünden alı koydum affedesin."

"Ne yaptım ki? Senin bana yaptıklarının yanında hiçbir şey... Baran senin dostluğuna ihtiyacım var ve senin de benimkine... Olmayacak biliyorum ama yine de senin yanımda olduğunu bilmek bana huzur veriyor. Belki de bencilim ama arkadaşımı geri istiyorum. Beni anlayan yarmı yanımı."

"Seninki de bana huzur veriyor, aramızda ne yaşanırsa yaşansın seninle içimizde kopmayan bir bağ oluştu ve ben de senin gibi bu dostluğun bozulmasını istemiyorum." Gergin dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılınca acıdı ve elini dudağının kıyısına dokundururken, "Eğer sen gelmeseydin ve o adamı ikna etmeseydin, galiba birkaç gün orada kalabilirdim. Hatta katil dahi olabilirdim. Katil doktor" dedi kırıkça, alayla sırıtarak.

Hazan burukça kıkırdadı. Onun moralini düzeltmek için işi madaraya aldığını anladı. "Aslında ikna olmasaydı galiba az daha

ben de senin yanına gelecektim. O adama sinir dayanmaz ve yüzünü ne hale getirmişsin, o hâliyle bile yaralı hayvan gibi insanın üzerine sıçramaya çalışıyordu."

Baran'a kafasını salladı. "Neyse, teşekkür ederim Hazan gerçekten... o anda kimi arayacağımı bilemedim. İlk aklıma sen geldin. Umarım bu sorun olmamıştır senin için" dediğinde başıyla evi gösteriyordu. Hazan bakışlarını eve çevirdi. Camın önünde Demir'i dikilirken görünce, unutmaya çalıştığı görüntüler beynine tekrar hücum etti. Yüzü gözükmüyordu hatta bedeni de, sadece orada olduğu gölgeli bir şekilde belli oluyordu. Bakışlarını oradan çekti. "Hayır, hiçbir sorun çıkmaz. Sorun yok." Biraz duraksadı. "Meleği de benim yerime öp, sıkıca sarıl, onu çok özledim. Hadi sen de git dinlen, yaralarına buz koy. Ne olursa olsun biz arkadaştık ve hâlâ öyleyiz tabii ki, beni arayacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa gene ara." Safderun gözlerini genç adamın gözlerine odaklayıp cevap bekler gibi baktı. Baran'ın dudaklarının kıyıları yumuşadı ve beyaz dişleri hafiften sergilendi. "Arkadaşız..." dedi, sesinde sanki biraz da olsa hayal kırıklığı saklıydı.

Baran araca binip ayrılınca Hazan girişe yöneldi. Ağlamayacaktı. Bugün Ecrin'in mutlu olduğunu görecekti. Kızı kaç gündür bugünün hayaliyle yaşarken, onun moralini kendisi dahi bozmayacak, motivasyonunu düşürmeyecekti. Hayallerinin yıkılmasına izin vermeyecekti. O yoktu, kızını düşünme önceliği olmalıydı. Ama lanet olsun ki şimdi bir köşeye çekilip, içi dışına çıkana kadar ağlamak istiyordu. Yukarı çıkıp onu evden kovmak hatta hayatından hemen defolup gitmesini istiyordu. Bacakları titriyor, kendini kasmaktan tüm vücudu dayak yemiş gibi ağrıyordu. Kapıyı açmadan kapı açıldı ve kızı koşarak gelmeye başladı. Gözlerinin içi gülüyordu yavrusunun, maviş gözleri parlıyor, tombik yanakları her adımında zıplıyordu. Belli ki heyecanla gelmesini bekliyordu. Hazan kollarını açıp onun gelmesini beklerken, Ecrin daha ona gelmeden neşeli sesiyle cıvıldadı. "Anne babam geldi, hadi hemen gidelim ne olur." Hazan kızına sarılıp burnunu boynuna gömdü. Şu anda tek ihtiyacı olan şey onun varlığını hissetmek, içini rahatlatan kokusunu içine

çekmekti. İyice sarıldı, sıkıca kollarının arasına hapsetti onu. "Anne canım acıyor çok sıktın." Aldırmadı Hazan, sakinleşene kadar ona sahip olduğunu hissetmek istedi. Ardından derince bir nefes alıp kucağına alıp girişe yöneldi.

"Önce içeri bir gireyim üzerimi değiştirip hemen çıkarız."

Bakışlarını yola çevirdi. Ağlamamış, haykırmamış hatta üzerine saldırıp yüzünü parçalamamıştı. Bunu nasıl başardı kendi bile hâlâ şaşkındı. Ne olduğunu bilmiyordu ama içine bir sakinlik gelmişti. Ya da yalan, kendini sakinleştirdiğine inandırmaya çalışıyordu. O-na muhtaçtı. Kaderine kahretse de bu değişmez gerçek önünde sarp kayalar gibi dikiliyordu. Aldatsa da, her gün birileriyle çıkıp dolaşsa da amacına ulaşana kadar ona muhtaçtı. İyi de bunu nasıl yapacaktı ki artık? Tekrar başa mı dönecekti? Lanet kaderi nasıl bir acıyla sınamaya çekiyordu onu? Daha neyi kalmıştı elinde? Son kalan gururu da böylece yok olacaktı. Aslında oturduğu yer diken olup batarken, aldığı nefesler ciğerlerine ateş topu gibi yağıyordu. Ecrin, işte o elini ayağım bağlıyordu. Onun hayatta kalması için hiç istemese de bu işkenceye katlanacaktı... İyi de nasıl! Demir durağan bakışlarını yola odaklamış, ifadesiz sert bir suratla İstanbul-İzmit yolu güzergâhında ilerliyordu. Bir buçuk saatlik yol işkence gibi asırlara yayılmıştı. Bakmıyordu ona, fakat onun iri bedeninin kasıldığını hatta direksiyonu elleriyle gergince kavradığını hissedebiliyordu. Bir de yapıp edip yüzsüzce karşısına çıkabilmesine hâlâ aklı almıyordu...

Demir kısacık bir anda sert bir bakış atıp genç kadına, üzerinde oyalanmadan aracı ara bir yola soktu. Arabayı park ettiğinde ise Hazan hâlâ dalgınca, görmeyen gözlerle dışarı bakıyordu. Başını çevirip onun yüzüne baktı. Yol boyunca onun düşünceli hâlini fark etmişti. Aslında ona kızgındı, fakat şimdi bu hâlini görünce içinde bir şeyler oluyordu. Kalbi daralıyor, ona dokunma isteğiyle yanıp kavruluyordu. Kollarına çekip başım göğsüne yaslayarak derdini sormak, saçlarını okşayıp öperek onu yatıştırmak istiyordu. Bir şey olmuş gibi gelmiyor, artık hareketlerinden ne hissettiğini anlıyordu.
"Hazan geldik."

Hazan hiç bakmadan ağır çekimde gibi kapının koluna uzan-

dı ve açtı. Demir elini uzattı, fakat elleri dokunmadan yarı yolda yumruk olup duraladı. O da araçtan çıkıp kapıyı kapattı. Başını sallayarak arabadan inip, alarmı devreye sokarak kızına yaklaştı. Ecrin neşeyle babasının yanına gelip, "Baba beni omzuna alsana gene?" Genç adam kızına tebessümle baktı. "Olur, meleğim alırım."

"Şimdi al ama."

"Tamam."

Kızını bacakları açık gelecek şekilde boynuna oturttu. Ecrin yerini ayarlayınca bacaklarını babasının göğsüne saldı. Ellerini başına koyup, yüzünde muazzam bir neşeyle ileriye bakmaya başladı. "Ecrin dikkatli tut babacığım tamam mı düşme?" Gözleri hâlâ genç kadındaydı. Başım ağaçlık alana çevirmiş, bir eliyle kolunu sarıyordu. Hazan'ın, o çok güzel hilali amber gibi yüzünün kederlendiğini, üşüdüğünü biliyordu hatta onun bunu içi üşüdüğü zaman yaptığını da... Derdi neydi bu kadının? Aslında onu umursamaması lazımdı ama yapamıyordu. Lanet gözleri her daim üzerinde dolanıyordu. O adamla görüştüğü için omuzlarından tutup deli gibi sarsmak istiyor, fakat bu hâlini görünce içinden bir şeyler kopup gidiyordu.

Ecrin dedesine bakıp heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Tatlı sesiyle, bilmişlikle parlayan gözlerinin eşliğinde yaptığı sohbetleriyle ortamı ateşlendiriyordu. Demir ve kızı önde, Kerem Beyle Hazan arkada yürümeye başladılar. Ecrin sevinerek birçok hayvanın varlığını keşfederken, neşeli kahkahaları her yeri inletiyordu. Dedesi fotoğraflarını çekiyor, babasıyla birlikte yaptığı şakalara katılarak gülüyordu. Maymunların yanına geldiklerinde onları incelemeleri hayli tuhaf olmuştu. Bebek maymun annesini emerken Ecrin şaşkınca onları izlemiş, arada ciddi ama çocukça tuhaf sorular sormuştu. Hazan kızına tebessüm ederek bakarken, aralarına neşeyle katılamıyordu... Neşesi bugün son bulmuştu. Durgun bakışları genç adamla kesişti. Onun gözlerine bakarken maviliklerinin içinde hafifçe parlayan, azda olsa var olan neşesi silindi. Bakışları koyulaştı. Etrafını nefret yüklü bulutlar sardı. Gözlerindeki donuk mavilikler laciverte döndü. Demir aylar sonra ilk defa gözlerine bakarken ruhu üşüdü ve o maviliklerin içine ilk geldiği günkü gibi nefretle baktığı-

nı görünce nefesi kesildi, iliklerine kadar ürperdi. Nefes alış verişi düzensizleşti ve bozuldu. İçinde olmaması gereken, büyüyüp mavilerini sarmış saf nefreti fark ettikçe kaşlarım çatarak baktı. Gabi gözleri kısa bir süre gözlerinde sorumsuzca oyalandı. Hazan'ın yüzü beyazladı, duruşu kasıldı. Kerem Bey torununa yaklaşıp babasından alırken, onlar sadece sessizce bakışıyordu. Bu çocukların arası ne zaman düzelecekti?

"Kumrum sana mısır alayım mı?" Eliyle ileriyi gösterdi. "Bak orada satılıyor."

Ecrin olduğu yerde, sanki ayağının altında yay varmış gibi zıplayarak, "Al dede hem de kocaman olanından" diyerek sevindi. Kerem Bey torunuyla oğlunun yanından ayrılırken, aradaki gerginliğin farkındaydı. Onlara biraz zaman tanımaya karar verdi. O giderken Hazan arkasını dönüp bankların olduğu tarafa yöneldi. Birkaç adım atmıştı ki, koluna dokunan güçlü parmaklarla olduğu yerde donup kaldı. Vücuduna dalga dalga öfke yayılırken, bir anda kendi bile fark etmeden kolunu silkeleyerek çekmeye çalıştı. "Dokunma bana!" diye dişlerinin arasından tısladı. Demir neye uğradığını şaşırırken, tekrar koluna uzanıp onu kendine hiç de nazik olmayan bir biçimde sertçe çekti. Hazan bu sefer daha hızlı çekti kolunu tutuşundan. Dokunduğu yerden tiksiniyor ve tuttuğu yerler yanıyormuş gibi kurtulmaya çalışıyordu. İğrenen bakışlarını genç adama çevirdi. Gözlerinin içinde kor alevler yanıyordu.

"Hazan neyin var?"

Ancak Demir elini aşağı indirip yanında yumruk yaparak cebine soktu. Şimdi ikisi de yüz yüze bakıyordu. Tartan bakışları genç kadının gözlerindeyken, kaşları çatılmış gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak düşmüştü. Ona anlayamadığı kızgınlığın sebebiyle bakıyordu. Hazan elleriyle elbisesinin kenarlarını kavradı. Avucunun içinde iyice sıktı. "Yok, bir şey" dedi ters ters bakarak. Sesi aksine içindeki nefreti haykırır gibi çıkmıştı.

"Var bir şey! Ecrin'le ilgili bir sorun mu var?"

"Elbette ki yok."

"O zaman ne bu hâlin? Neden bu kadar kızgınsın?" Sözlerinde

öyle âmirane bir tavır vardı ki az daha itaat edesi geliyordu. Fakat bir iki adım attıktan sonra durduğunda, Hazan bakışlarını yana çevirip, amaçsızca gelip geçenlere bakmaya başladı. Biraz mırın kırın etti o vakit. Gözlerini ondan başka her yere çeviriyordu. Biliyordu ki gözlerine baksaydı, şu ana kadar tuttuğu ne kadar kini varsa dökecek, üzerine atlayıp suratını parçalayacaktı. Burada olmazdı. Kızının yanında mutlu olduğu anlarda olmazdı.

Demir usulca sokulup, günler sonra ilk defa narince dokundu. Daha fazla dayanamadı. Onun bu hâli içini parçalarken, bir şeyler içinde ılık ılık akmaya başlamışken, daha fazla duramazdı. Sanki kalbi haykırıyordu, *"Onu kaybediyorsun sıkıca sarıl"* diye... Elini nazikçe çenesine götürüp kendine çevirmek istedi. Hazan birden temasıyla irkilerek ateşlerde yanar gibi geriye çekilince, eli havada asılı kaldı. Genç kadın bakışlarını ona çevirip, gözlerinde beliren bariz bir tiksinmeyle baktı. Demir onun mavi duru gözlerinin içindeki irislerinin kenarını çevreleyen koyu lacivert halkayı dahi görebiliyordu. Hazan sıktığı dişlerinin arasından gözlerine düz bakışlarını yoğunlaştırarak, "Bana... bir daha... sakın dokunma!" diye kelimeleri üzerine basarak hiddetle vurguladı.

"Hazan neyi var, kafayı mı yedin? Sana dokunduğun yok. Sadece bu hâlin ne onu merak ettim. Lanet olsun derdin ne senin? Geldiğimizden beri susuyor, konuşmuyor, bana o..." Söyleyemedi. Eskiye döndüğünü, ondan kopmaya başladığını hissettiğini söylemeye dili elvermedi.

Hazan'ın gözleri acıyla titreşti. "Sana inanmakla hata yaptım. Ta en başından..." Saçlarını geriye iteleyerek yüzünde sıkıntıyla gezdirdi. Bakışları tekrar genç adamla kesişince öfkeyle soluyarak, "Benden uzak dur, sakın bir daha bana yaklaşma. Aramızdaki tüm o saçmalıklar, olmaması gereken şapşallıklar bitti. Bundan sonra bir adım dahi yaklaşayım deme." Bakışlarını etrafta gezdirdi. Ecrin her an gelebilirdi. Burada bir kavga çıksın istemiyordu. Onun buna şahit olmasına dayanamazdı. Sıktı kendini, öyle ki bedeni bu kasılmanın şiddetiyle yanıyordu.

Demir gözlerini kapayıp içinde bir tur çevirdi. Ona hırsla yak-

laşıp arada açılan mesafeyi kapadı. Üzerine iri bedeniyle çöken dağ gibi gölgesini yıkarken, ondan yayılan negatif enerji genç kadına çarpıyordu. Sesi ne kadar ilgisiz çıksa da, kasılan erkeksi dudakları şu anki hırslı hâlini ortaya koyuyordu. "O adamın yanına gittiğin için mi bu afran tafran?"

Hazan şaşırdı. "Ne diyorsun?" dedi ansızın. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok, onu bu işe karıştırma."

"Neyini karıştırmayayım? Tamam, kaç gündür iyi değiliz ama bugün... Bugün farklısın. O adamın yanına gittin ve bir anda değiştin." Asık suratı içinde patlamaya hazırlanan kıskançlıkla harmanlanmış öfkesini kısmen de olsa gizliyordu. "Seni bırakmaya gelecek kadar, yanına çağıracak kadar yakınlaştınız demek? Seni birkaç gün kendi hâline bıraktım ve hemen kendini onun kollarına mı attın?"

Onun töhmet altına iten sorusuyla Hazan derince bir soluk aldı. Öyle ki ciğerleri iflas edecek gibi şişti. "Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun. Beni kedinle karıştırdın galiba! Ben kimsenin kollarına atlamam."

Hazan başını hırçınca geriye attı. Duydukları doğru olamazdı değil mi? Her pisliği yapan eden oydu ve... Dişlerini sıkıp sakinleşmeye çalıştı, buna mecburdu. Nefesini düzenlemeye çalıştı. Gözleri meydan okurcasına parlarken kayıtsız bir ses tonunda, "Sana ne bundan! Kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğim beni ilgilendirir. Sana hesap vermek gibi bir derdim yok."

Demir zorla fikrinden döndüremeyeceğini anladı. Biraz evvelki genç anne sertliği, şimdi öldüresi bir hiddete dönüştü ve bu da onu gerdi. Ne yaptığını anlayamadan bir hışım solumaya başladı. Derince aldığı nefeslerinden burun delikleri genişleyip daralıyordu. Hazan onun öfkelendiğini, kızdığında bir boğamn tehlikeli hâlini aldığını görse de aldırmıyordu.

"Görüşemezsin! İki gün başın boş kaldı diye eski hâline döneceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Dişlerini birbirine bastırıp sıktı ve gıcırdattı. "Ondan uzak durmanı sana daha kaç kere söylemem lazım? Algılayamıyor mu senin beynin? Ona yaklaşma dememin

neyini anlamıyorsun!" Hazan'ın kayıtsız suratına bakıp da onun ses çıkarmadığını görünce, bir de üstüne üslük karşısında ifadesizce durup donukça bakınca, dayanamadı. "Ondan uzak durmayı sen mi istemiyorsun?" dedi suçlarcasına. "Baksana her çağırdığında koşarak gittiğine göre, bunu sen istemiyorsun. Ne zaman boş kalsan seni onun yanında görüyorum. Seninle aramızda olan en ufak kırgınlıkta dahi, kendini onun kollarına atıp duruyorsun."

Demir'in göğü ve denizi barındırdığı gözleri kabararak kısıldı. Şakağında beliren ve hızla morararak atan damarı fark ettiği hâlde umursamadı.

"Neye inanmak istiyorsan öyle düşün. Zira artık umurumda değilsin. Keza sana açıklama yapmayacağım. Sen istedin diye onunla görüşmeyi de kesmeyeceğim. O benim arkadaşım. Asıl sen kendine bak. Senin pisliğin..." Elini alnına koydu. Demir'in bakışları bir anlık dalgınlıkla onun eline kaydı... Titriyordu. Gözlerindeki öfke az da olsa dindi. Bakışlarım onun titreyen ellerinden çekemedi. "Sen adi bir pisliksin! Lanet olsun sana tekrar inandığım için. Ancak anlayabildim, değişmeyeceksin... Hiçbir zaman değişmeyeceksin."

"Hazan sen neden bahsediyorsun? Ne yaptım ben? Sana yaklaşmadım, günlerdir konuşmadık ve sen bir anda üşütükler gibi saçma sapan şeyler yapıp, suçlayıcı bakışlarla karşıma dikiliyorsun. Hiçbir açıklama yapmadan, sadece aşağılayıp, hüküm kesiyorsun. Derdin ne senin? Aklını mı kaçırıyorsun be kadın?"

"Derdim sensin... Senin yaptığın pislikten bahsediyorum... Gördüm seni! Yaptığın pisliği gizleyeceğini mi sandın?"

"Ne gördün, anlat ben de bileyim?"

Ancak Hazan transa geçmiş gibi onu duymuyordu. Sanki daha çok kendi kendiyle konuşuyor gibi gözlerini amaçsızca çimlere çevirmiş, öfkeyle söyleniyordu, "Duymayacağımı ya da görmeyeceğimi sandın ama yanıldın. Bak Allah'ın işine ki gene aynısı oldu ve ben aynı duruma düştüm. Sana nasıl güvendim? Bunu kendime tekrar ve tekrar nasıl yaptım?"

Kalbine bıçaklar saplanıyordu. Şu anda onunla konuşmak bile ne kadar büyük azaptı. Kızı olmasaydı kaçar gider, arkasına bile bak-

madan kaybolurdu. Ecrin artık babasından ayrılamazdı. Hazan'ın gözleri iyice dolmaya başlamıştı. Güzel yüzünde biriken kederden, kaldıramayacağı kadar yükü yüklendiği için keyifsiz suratı iyice asıldı. Tasalı dudaklarım birbirine bastırıp bir iki saniye bekledi. Ne yaparsa yapsın alt dudağının vahametle titremesini durduramıyordu. Başını kaldırıp genç adamın karmaşık bakan gözlerine çevirdi.

"Biliyor musun, neden çok pişmanım! Onu senin gibi bir adam için terk ettiğime o kadar pişmanım ki... Sen onun tırnağı bile olamazmışsın..." derken küfür gibi söylemişti. "Bunu yüzüme acımazsızca çarparak kanıtladın. Bunu nasıl yaptım hâlâ anlayamıyorum."

Demir birden öne atılıp omuzlarından sıkıca kavradı. Bu kadarı fazlaydı! Kocaman elleri onun narin omuzlarını kavrayarak kendine doğru öfkeyle çekti. Boynu gerilmiş, şah damarları kabarmıştı, hızla şişip iniyordu. Hazan'ın neredeyse ayakları yerden kesilmeye başlamıştı fakat aldırmadı, inatla başını dikleştirip, deli cesaretiyle yüzüne bakmaya devam etti. Demir dişlerini sıkarak kalınlaşan sesiyle, "Onu görünce aşkın mı depreşti? Hata yaptığını mı anladın" derken suçlayarak, titreyen ve kasılan elleri yüzünden derin derin soluyordu. "Ne... oldu... kahrolası sana?" Kelimelerin arasında asılı kalan boşlukların yanında kendini kaybediyordu. Sanki nefes alamıyormuş gibi kendini nefes almaya zorluyordu. Hazan'ın gözleri ürkekçe bakarken öfkeli gözlere, gözbebeklerinden kirpiğinin ucuna kadar titriyordu. Ellerinden kurtulmak için çabaladı fakat onun cılız çırpınışları fayda vermedi. Ökseyle yakalanmış kuş gibi çaresizce çırpınıp durdu ellerinde! Dağa kafa tutan kırlangıç kadar acizdi!.. Duru mavi gözlerinden yaşlar parlayarak sızmaya başlarken, burun delikleri nemlenmeye başladığı için burnunu çekme istediğiyle yanıp tutuşuyordu. "Onu kaybettim, hem de senin gibi değersiz biri için... Arkadaşımı... Nasıl yaptın bunu bana tekrar? Hoşuna gitti mi, arkamdan iyi dal... dalga geç... geçtin mi bari... bak ne salak kadın diyerek?" Sesi titreşip kekelemeye başlarken, yanaklarına doğru yaşlar sıralanırken, görüş alanı iyice daralmıştı.

O ağladıkça Demir'in siniri daha katlanıyor, ancak kendini

kontrol edemiyordu. Ağlaması içini acıtıyor, hele bir de sebebini bilmediği bir şey için ağlaması da öfkesini kesifçe katmerliyordu.

"Beni hep incitiyorsun." Müteessir dudaklarından bir hıçkırık koptu. "İsteyerek ya da değil, bunu sürekli yapıyorsun. Ve bunun farkında olmadığımı samyorsun! Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor? Ben senin oyuncağın, sevip okşayacağın süs köpeğin değilim..."

"Demek seni incitiyorum!"

Sesi alaylı olsa da buz gibi soğuk çıkıyordu, öfkeyle kendini kaybederken. "Öyleyse yalnız değilim. Sana oradan adım gibi demirden yapılmış mı gözüküyorum? Bana söylediğin şeylere bak! Lanet kadın! İçimi nasıl darmadağın ettiğini görmüyor musun? Kahretsin! O adama yaklaşma demekten bıktım. Ama sen karşıma geçmiş, bana onu, *'Benim yüzümden kaybettiğini'* söylüyorsun... Sen ne dediğini bilmiyorsun! Hazan..." dişlerinin arasından kısıkça tıslayarak söylendi, "Sabrımı mı sınıyorsun? Onu gebertmemi mi istiyorsun? O adamla aranda neler oluyor?" Kelimeler ateş olup genç kadının üzerine patlayan lavlar gibi yağarken, kendi de bu sözlerin azabı altında yanarak can veriyordu.

Kuvvetini tecrübe etmek ister gibi zayıf hırçınlıklarıyla Hazan başını geriye attı. Güneşin vurduğu başak sarısı saçları tepesine doğru hafif bir meltemle havalandı. Dizlerimde bir tutukluk, bileklerimde bir titreme vardı. Omuzlarını kavrayan elden sebep, kolu ağrımaya başlamıştı. Hızla inip kalkan göğsünden sıcak bir güceniklik dalgasının kabardığını, bütün vücuduna acıyla yayıldığını duyumsuyordu.

"Senin ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, çünkü seni artık dinlemiyorum."

Ancak Demir ihtimalleri defetmek ister gibi açıkça, "Onunla aranda neler oluyor... bu açık mı?" diye hiddetle tısladı.

Hazan dişlerini sıktı. Ona erdemsiz gibi hesap soramazdı. "Sen kafayı yemişsin! Bu... Bu nasıl bir soru böyle? Hem de yaptıklarından sonra?" Başını salladı kızgınca. "Bana bu soruyu soracak en son kişilerin arasına dahi girmiyorsun. Seni gördüm lanet herif, seni aşağılık piç kurusu. Bana hesap sormayı nasıl cüret ediyorsun yap-

tıklarından sonra... Buna nasıl hakkın olduğunu sanıyorsun? Lanet olsun seni tanıdığım güne, karşıma çıktığın gün keşke ölseydim. Seni sevmeseydim, hiç tanımasaydım... Daha annenin beni gönderdiği ilk gün ardıma bile bakmadan gitseydim..."

Demir'in elleri omzundan gevşedi. Gözleri karmaşayla dalgalanarak kısıldı. "Sen... Sen delirmişsin! Senin hastalıklı beyninden neler geçiyor? Evirip çevirip eskiyi karıştırıyor, ısıtıp ısıtıp önüme sunuyorsun. Kendi kurduğun saçmalıklara gene kendin inanıyorsun! Anladım ben! Asıl sen benimle oyun oynuyorsun? Bana işkence etmek hoşuna gidiyor. Sana yalvarmam hoşuna mı gidiyor? *'İşte intikamımı aldım, avucumda şimdi istediğim gibi oynarım'* diye mi düşünüyorsun? Asıl sen delirmişsin!" dedi tekrar daha sert bir tonda. Elleri gevşeyip üzerinden kayarak düştü. Hazan bunu fırsat bulup bir adım geriledi. Onun tutuşundan bedenini kurtarıp temasının önünü kapadı.

"Delirdim! Beni sen delirttin. Sonunda başardın. Sayende kendime olan güvenimi, inancımı, insanlığımı, şimdide saygımı bitirdim. Senin lanet elinde asıl oyuncak olup duvarlardan duvarlara savrulan benim. Bir de haklı gibi sanki suçlu olan benmişim gibi davranıyorsun. Asıl çift karakterli olan sensin... Arkamdan dalga geçip güldüğün yeter... Hoşuna mı gidiyor bu şekilde eziyet etmek." Titrek ellerini elbisesine götürüp avucundaki teri sildi. "Seninle birkaç gün önce bu konuya noktayı koymuştuk, ben anlayamadım... Yanlış hatırlamıyorsam bana bunu çok güzel gösterdin. Fakat gene aptallar gibi aşağıladığını kavrayamadım. Sen bana karşı yaptığın aşağılamayla bu işi bitirmiştin değil mi? Senin benim hayatıma karışmanı istemiyorum. Yoruldum. Bu tatsız konuları açmamak üzere kapatmanı istiyorum. Hayatımdan çıkmanı, bana yaklaşmamanı, mümkünse uzak durmanı istiyorum."

"Sen zaten başından beri birçok şey istiyorsun ve ben aptal gibi sırf sana aşkımdan yapıyorum. Lanet olsun sabahtan beri saçmalayıp duruyorsun ve ben gene burada durmuş senin yaptığın dengesiz konuşmaları dinliyorum. Sabrımı taşırdın..." İşaret parmağını şakağına dayayıp, dürttü. "Aklından neler geçirip, neler kuruyorsun

beyninde bilmiyorum! Derdin ne bir anlasam." Demir Hazan'a iyice yaklaştı. Ona meydan okuyan bakışlarıyla gözlerinin içine çelik kadar sert bir biçimde dikip, ta içine, yüreğinin attığı yere kadar sızdı. "Benden intikamını böyle mi alıyorsun? Onunla görüşerek mi canımı yakmaya çalışıyorsun? Asıl sen oynayıp duruyorsun benimle. Bir yaklaşıp bir uzaklaşarak parmağında oynatıyorsun. Bir öylesin, bir böyle... Dengesiz hareketlerin, aklında kurduğun hastalıklı saçmalıklarınla beni sindirmeye çalışıyorsun. Sen bu değilsin, kendine ne yapmaya çalışıyorsun?"

Hazan'ın müteessir gözleri saf öfkeyle parladı. Gözbebekleri titreşerek yağmur yüklü bulutları toplarken, derin derin solumaya başladı. Yanaklarında gözyaşları kuruduğu için gerilmeler olurken, derin bir nefes alıp yanaklarını şişirince kasıldı. Gözlerindeki gözyaşlarını inatla geriye ittirdi.

"Bunu söyleyip durma! Senden intikam almak gibi bir derdim olsaydı, bunu en başında yapardım." Başını yaklaştırıp, dişlerinin arasından kısık çıkan sesiyle fısıltıdan farksız, ihtiyatla tısladı. "İlk gördüğüm adamın altına yatar, bunu başarırdım." İçini kesif bir kızgınlık kapladı. Genç adamın dişlerindeki gıcırtılar kulağına ulaşırken, bedeninin pasif bir öfkeyle dalga dalga kasılmasına şahit oldu. Gözlerindeki cehennemin çukurları, gök mavisi ummanlarını ateşe verdi. O ateşlerde yansa da direndi.

"Zorlama artık kabul et... bitti! Sen canımı yakmaktan vazgeçmeyeceksin, hep eski Demir olacaksın... Ben de öfkelendiğimde canını yakmaktan çekinmeyecek Hazan olacağım. Herkes yoluna gitsin bu saçmalık da burada... bitsin..."

"Bitsin öyle mi? Ne kadar kolay söylüyorsun bunu? O kadar yaşanandan sonra bir kelimeyle bitirebileceğini düşünüyorsun."

"Bunu ben yapmadım bize... sen yaptın... gene yaptın ve belki de ben görmek istemedim ama hep yapacaksın. Bunu bugün daha iyi anladım."

Demir onun yüzünü ifadesizce süzdü. Sanki içini okumak ister gibi dik dik suçlayarak bakıyordu. "O adam sana ne yaptı? Sen kendine ne yaptın da böyle birkaç saatte değiştin? Bu nasıl olur, insan

nasıl bu kadar çabuk değişebilir? Kahretsin Hazan sen bize ne yapıyorsun? O kadar yol aldıktan sonra, kendimizle olan savaşlarımızı kazandıktan sonra sen ne yapmaya çalışıyorsun? Seni tekrar eskisi gibi gördükten sonra, geçmişten daha beter bir hale bürünüyorsun. Sen bana verdiğin her şansı, kendin mızmız bir çocuk gibi geri almak istiyorsun. Elinden oynadığın oyuncağın gibi davranmaktan vazgeç, bu bizim hayatımız görmüyor musun?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Yanağına doğru birkaç damla daha asice düşmeye başladı. "Sen gene bir yolunu bulup eski seni bana hatırlattın. Niye yaptın ki gene? Ben sana ne yaptım da hep aynı sahneyi karşıma çıkarıyorsun? Tek suçum..." Dudaklarını birbirine bastırıp sıkıca kapadı. Titrek dudaklarının arasından bir hıçkırık daha koparken, cansız omuzları narince hıçkırıklara yenilip, kalkıp inmeye başladı. "Canımı acıtıyorsun, tekrar ve tekrar canımı yakıyorsun... Bıkmadan, usanmadan, sürekli içimi yakıyorsun."

Demir tereddütle geldi. Ellerini uzatınca Hazan geriledi. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarken başım sallayarak, "Hep yapıyorsun, artık dayanamıyorum." Suçlayıcı sesi kesildi. Başı dönmeye başlamıştı. Bacakları titremeye, adım atacak hâli kalmamaya başlayınca olduğu yerde durdu. Birdenbire sanki güneş tutulmuş gibi her yana karanlık hâkimiyet kuruyor, bu karanlığın içinde kıvılcım gibi bir şeyler uçuşuyordu. O vakit işte yer ayaklarının altından çekiliyordu. "Ben kaldıramıyorum artık, gücüm kalmadı. Bırak beni... ne olur?" Evvela Hazan'ın gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Ne kadar zorlasa da gözlerini açık tutamıyordu. Sonra etraf bir anda kararıp, gözlerini bir sis bulutu sardı. Titrek ellerini kaldırıp şakaklarına koydu ama nafile güç vücudundan çekildi.

Demir elini sıkıntıyla saçlarına gömerek arkasını döndü. Kaygılı bakışlarını gökyüzüne çevirip, sakinleşmeye çalıştı. Bakışları ağaçlık alanda dolaşırken sıkıntıyla, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir şey olmuştu. Onu üzecek ve aralarına girecek saçma sapan bir şey olmuştu. Ama lanet olsun ki sebebini bir türlü anlayamıyordu! Arkasındaki yapraklardan hışırtı sesleri gelince, ardına döndü ve ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu.

Hazan çimlerin üzerine bayılmıştı. Panikle yanına diz çöküp başına uzandı. Sinirli bir hareketle elini tutup nabzına baktı. Sonra Hazan'ın kafasını dizlerine yaslayıp yanaklarını avucunun içine alarak, "Hazan kendine gel. Hazan'ım aç gözlerini." Etrafa bakınmaya başladı. Aklına gelen şeyle cebinden telefonunu çıkarıp arama tuşuna bastı. Karşı taraftan neşeli sesler eşliğince, "Alo" diye cevap geldi.

"Alo, baba neredesiniz?"

"Dondurma yiyoruz oğlum, gidiyor muyuz?"

"Yok, baba. Hazan biraz rahatsızlandı, sen Ecrin'i bize götür, ben onu doktora götürüyorum."

Babasının cevabını beklemeden telefonu kapatıp, seri bir hamlede Hazan'ı kucağına alarak doğruldu. Lanet olsun neler oluyordu bu kadına? İçi sanki cehenneme düşmüş gibi kavruluyordu. Hızla arabaya geçip arka koltuğa dikkatle yerleştirdi. Başını düzgünce kolunun üzerinden koltuğa koyup kapıyı kapadı. Arabayı çalıştırdı, seri hareketlerle yerinden kaldırıp caddeye çıkardı. Yol boyu ne kadar hızlı gitmeye çalışsa da, arada dikiz aynasından Hazan'a bakıp kendine gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Ağzının içinde bir şeyler söylenip küfretti. Aracı hastanenin önünde çalışır durumda bırakıp, arka kapıya yöneldi. Hazan'ı kucağına dikkat ederek alırken, bir taraftan da kapının girişindeki güvenlikçilere, "Sedye" diye bağırıyordu. Kocaman bedenindeki kalbi içini acıtarak çırpınıyor, gücü vücudundan çekiliyordu.

İlk müdahale yapılıp doktorlar Hazan'ı kontrol etmişler ve tahlil için kan aldırmışlardı. Demir elinin içindeki ufak narin ellere dudağını dayamış, içi boşalmış gözlerini karşısına odaklamıştı. Hazan'ın hasta yatağının başında sandalyede oturuyordu. Yaklaşık bir saattir onun kendine gelmesini endişeli bir bakışla bekliyordu. Doktor kontrolden sonra gitmiş, tahlillere bakmadan bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Fakat onun bir sinir krizi geçirdiğini, bayılmasının sebebi büyük ihtimalle bundan kaynaklandığını söylemişti. Bakışlarını sevdiği kadının beyazlamış yüzünden bir saniye ayırmadan dalgınca seyretti. Yana düşmüş başının etrafında sarı saçları beyaz yastığa dağılmış, ağlamaktan gözlerinin önü oturmuştu. Rengi de

gitmiş, teni iyice beyazlamıştı. Lanet olsun çok üzerine gitmişti. Öfkesine hâkim olsaydı, şimdi bu hâlde olmayacaktı. Ama hâlâ neler olduğunu o kadar düşünmesine rağmen kavrayamıyordu. Düşünmekten kafayı sıyıracak duruma geliyordu. Hazan yastıkta başını oynatmaya başlayınca ansızın irkildi. Dalgın bakışları az da olsa ışıldamaya başladı. Genç kadın uzun kirpiklerinin arasından solgun mavişlerini ona çevirdi. Mavilikleri koyuya çalarak keyifsizce onunla birleşti. Serum takılmış elini kaldırınca canı yandı ve apansız irkilerek, "Neler oluyor?" diye çatallaşmış kalın sesiyle sordu. Ağzı kuruduğu için dudaklarını yalayıp nemlendirdi.

Demir oturduğu yerden kalkıp ipek saçını şefkatle okşadı. "Bayıldın. Beni çok korkuttun. Sana bir şey oldu diye aklım çıktı." Hazan bakışlarını hastanede gezdirmeye başlayınca, "Hastaneye geldik. Doktor muayene etti." Hazan birden bakışlarını genç adama çevirip, irilmiş gözleriyle bakarken, "Ecrin... Ecrin nerede? O bu..."

Bu yaşananlara nazaran ne kadar ruh kuvvetine sahip bir kadındı. Demir aşağı eğilip kalender dudaklarını tertemiz anlına değdirdi. Derince kokusunu içine hapsedip öptü, geri çekilmeden dudaklarını teninde kıpırdatarak mırıldandı.

"Endişelenme babam onu eve götürdü, seni görmedi."

Geriye çekildiğinde Hazan bakışlarını genç adamın eline çevirdi. Elleri hâlâ onun elindeydi. Birden elini ateşte yanmış gibi çekip, yatağa koydu. Demir'in duru bakışları çalkalandı, kaşları çatıldı.

"Hazan sen..."

"Hastamız kendine gelmiş, tahlil sonuçları da çıktı."

Demir arkasını dönerken, Hazan başını yastıkta yan yatırıp gelene baktı. Doktor dosyalara bakarak kapının girişinde duruyordu. Demir geriye çekilip yanında durdu. Doktor baktığı dosyalardan başını kaldırıp, yatağın ayakucuna yaklaştı. Bakışlarını genç kadına çevirirken Demir endişeyle hemen atılıp, "Neyi var? Kötü bir şey yok değil mi?" Sesindeki tedirginlikle, gözlerindeki karmaşalı bakışlarıyla sabırsızca bekliyordu. Doktor tebessüm ederek bakışlarını hastaya çevirdi.

"Yaptığınız çok yanlış! Bu durumda kendinizi bu denli stre-se sokmanız hiç istenmeyen sonuçlar doğurabilirdi. Dua edin hafif atlamışsınız. Hazan Hanım, daha dikkatli olmalısınız!" Hazan o-na karışık düşüncelerle bakarken teessürü uzun sürmedi. O vakit Demir'in kaşları çatılmıştı. Hazan'm bilmedikleri bir rahatsızlığı ol-masından dehşetle korkmuştu. Doktor bakışlarını Demir'e çevirdi.

"Şu anda her şey yolunda gibi, fakat hayat tarzınızı değiştirmek lâzım gelecek... Öfke ve ani hareketler yok. Simdi beni dikkatle din-leyiniz... Bebeğin genel durumu iyi, ama bir sinir atağı daha geçirirse sorun olabilir. Hâlâ şu anda tehlikeli dönemde sayılır... Düşükle so-nuçlansın istemeyiz."

Demir gözleri irice açılmış, karnına yumruk yemişçesine be-deni kasılmıştı. Doktorun suratına, tokat yemiş gibi ifadesizce, donukça bakıyordu. Kesinlikle şoka girmişti. Bedenindeki irade çe-kilince, hafifçe sendeledi. Eliyle tutunacak bir yer ararken, yatağın başına götürüp dayandı. Hazan ise duyduklarıyla yutkundu. Ön-ce şoka girdi, ardından dudakları afallayarak aralandı. Zaten lacka olan sinirleri, onu daha fazla taşımadı ve dudaklarının arasından ağ-lamaklı mı, gülmeli mi belli olmayan bir ses çıktı.

"Be... be... Ne bebeği?" O vakit Demir fısıldar gibi, "Bebek mi?" diyebildi. Gözlüklü doktor, onlara şaşkın gözlerle baktı.

"Haberiniz yok mu? Nasıl olur? Eşiniz hamile, hatta bu yeni..." derken elindeki kalemi sallıyordu. "Birkaç günlük bir şey değil!"

Demir kuşkulu bakışlarını ansızın Hazan'a çevirdi. O ise ma-sumca açılmış, irilmiş güzel gözleriyle doktora, bu dünyayla ilişkisini kesmiş gibi bakıyordu. Dolgun dudaklarını araladı. Önce kıpırdattı sesi çıkmadı, sonra konuşamayacağını anlayınca, "Ben... Ben bilmi-yordum. Bu nasıl olur? Bir hata olmasın?" Yutkundu.

Bu sefer doktor onlara kaşlarını kaldırarak baktı. "Nasıl olur? Biz sizi kontrol ederken gebe olduğunuzu anlayınca, ultrasona aldık." Hazan'ın bakışları Demir'e çevrildi. Ancak kendini denet-lediğinde, makul bir derecede kalmak şartıyla bu asabiyet bakışları bilâkis bir anda dindi. O da şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyor-du belli ki.

"Ben... Ben o sırada işlemleri yaptırıyordum. Geldiğimde seni odaya almışlardı" dedi titrek bir sesle, ardından boğazını temizledi. Sanki nefes alamıyor gibi... Doktor gülümsedi, "Sizin için sürpriz bir gebelik söz konusu sanırım, fakat nasıl anlamazsınız bebeğiniz üç ayını doldurmuş? Yani rutin ay dönemlerinden hiç anlamadınız mı?"

Hazan kuruyan dudaklarını ıslattı. Dirseklerinden güç alarak yattığı yerde biraz doğruldu. Hafif başı dönmüştü. "Ben iki hafta önce regl oldum! Bu imkânsız. Sonra hiçbir belirti hissetmedim, başım dönmedi, midem bulanmadı, halsizlik bile olmadı."

Doktor yanındaki yardımcısına baktı. Genç pratisyen hekim başını ona çevirince, "Ultrason odasını hazırlayın" dedi kendinden emin bir buyurganlıkla ve Hazan'a baktı ardından. "Sizi kontrol edelim tekrar, keza sıhhatinizle oyuncak gibi oynamışsınız." Bakışlarını genç adama çevirdi. "Bu sıralarda strese girecek ya da vücudun tepki göstereceği kötü bir olay olduysa bedeni buna tepki göstermiş olabilir."

Demir Hazan'a şefkatle bakarak, kollarını göğsünün altında toparladı. Azametli duruşu az da olsa düzelmiş, yüzündeki şaşkınlık ibaresi biraz olsa da kalkmıştı. O vakit acı acı gülümseyerek, "Bizim kızımız lösemi hastası, biz bu bebeği bekliyorduk aylardır... ama bir türlü..." Doktor anlayışla başını salladı. "Anlıyorum, galiba Hazan Hanım kendini çok fazla bu konuya odakladığı için, bedeni ona sinyal vermeye başlamış. Bu gibi durumlarla sık karşılaşmasak da, bazı hastalarda gebeyken ay dönemi yaşandığı oluyor. Hatta hamileliğini bebek kıpırdadıktan sonra bile fark edemeyen annelerimiz var... Bunu gaz sancısı olarak görüyorlar, ta ki karnı büyüyene kadar..." Hazan baktı. "Siz de hazırsanız bebeğin gelişimine bir de birlikte bakalım?"

Hazan bakışlarını Demir'e çevirmiş şaşkınca bakıyordu. Onların bebeği vardı!

Hazan ultrason odasına tuhaf duyguların eşliğinde girdi. Hâlâ inanamıyordu. Bekledi. Sanki doktor kapıdan girecek, *"Yanlış alarm dosyalar karışmış"* diyecek diye huzursuzca bekledi. Bacakları heyecandan titrerken, gözleri ürkekçe odanın içinde meyusça geziniyordu. Usulca kontrol sedyesine uzandığında... Ya uyanamadıysa,

bu yaşadıkları hem kâbus hem de tatlı bir rüyaysa! Başını bilgisayar monitörüne gelecek şekilde çevirdi. Kalbi nasıl hızlı atıyordu. Doktor ellerini yıkayıp içeri tebessüm ederek girdi,

"Evet, bir de sizle bakalım sürpriz bebeğimiz nasıl!"

Bilgisayara yaklaşıp yerine oturdu. "Demek bu küçük mucizemiz oluyor! Diğer çocuğunuz kız mı, erkek mi?" Bakışlarını Hazan'a çevirdi, oysa o bu dünyadan kopmuş gibi kara ekrana bakıyordu. Demir boğazını temizleyip yanına geçti. "Kız" dedi çatallaşan sesiyle. O da aynı Hazan gibi bakışlarını ekrana odaklamış, kalbi hızlı atıyordu. İlk defa bir bebeğin anne karnında görüntüsünü izleyecekti ve bu harikulade bebek kendi bebeğiydi. Onların bebeği. Hâlâ şaka gibi geliyordu. Derin derin soluduğu için geniş göğsü heyecanla kalkıp, miskince iniyordu. Kocaman adamın bacakları titriyordu. Hazan elbisesini sıvayıp karnını açarken, doktor ona yaklaşıp elindeki jöle kıvamındaki sıvı şeyi karnına sıktı. Hazan tenine değen soğuklukla ürperirken, doktor ultrason cihazını alıp karnına koydu. Aleti üzerinde gezdirerek ekranda ilk görüntülerin görünmesini sağladı.

Hazan nefesini tuttu. Yanındaki adam da şimdi onun gibiydi ve farkında olmadan tenine dokunan elleri sıkıca kavradı. O anda zamanla ilişkisini kesmişti.

İlk görüntüler gelmeye başladı, kargacık burgacık bir görünüm vardı. Ardından o göründü, bebekleri... içeride balık misali kıpırdarken görününce, Hazan tuttuğu nefesini dışarı doğru sesli bir iç germeyle saldı. Dudaklarından bir hıçkırık koparken, gözleri sislendi ve görüş alanı bozuldu.

"Evet, ufaklığın keyfi yerinde bakın!" Bakışlarını gözleri nemli çifte çevirdi. "Kalp atışlarını dinlemek ister misiniz?" Hazan ağlarken, Demir şaşkın bakışlarını doktora çevirdi. Hatta çeviremedi gözlerinin kıyısıyla hâlâ bilgisayara bakıyordu. "Duyabilir miyiz!" diye gayriihtiyari sordu. "Tabii." Doktor bebeğin kalp sesini açtığında, içeriyi hızlı kalp atışların ritmik sesi doldurdu. Hazan artık ağlamayı kesmiş, hıçkırıklara boğulmuştu. Demir sevdiği kadına sokulup yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sen benim mucizemdin, şimdi senden gelen kızımın mucizesi oldu. Seni çok seviyorum" de-

di derinden gelen kalın, çatallı sesiyle. Hazan ağlarken ellerini onun yakasına götürüp, boynuna sarılarak yüzünü boyun köküne gömüp güç aldı. Mutluluk sesleri eşliğinde ettiği duaları genç adamın kulağının dibinde yankılanıyordu. Doktor ona anlayışla bakarken Demir ellerini onun saçlarında gezdirip sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sevinç her yerlerini sararken aralarında geçen tartışma dahi şu anda hiçbirinin umurunda değildi. Hazan hastaneden çıktıklarından beri gülümsüyordu. Oturduğu koltukta başını aşağı eğmiş, ellerini düz göbeğinde çiçek gibi açmış sanki onu görecekmiş gibi okşayarak bakıyordu. Demir kırmızı ışıklarda durunca, arabaya bindiğinden beri bakışlarını gene çekemediği için ona baktı. Gözlerinin içi ışıldıyordu. Yüzü yumuşadı ve tebessüm etti. Hazan'ın saçları önüne aktığı için yüzünü kısmen kapamıştı. Uzanıp elini daldırmaya doyamadığı saçlara dokundurdu. Nazikçe kenara çekip kulağının arkasına tıkıştırdı.

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın? Seni bu kadar üzen şey ne öğrenmek istiyorum." Elini yavaşça yüzüne kaydırıp, yanağının avucunun içinde şekil almasını izledi. Hazan başım cama çevirip, elini yanağından düşürdü. "Konuşmak istemiyorum. Seninle konuşup canımı sıkarak bebeğe zarar vermek hiç istemiyorum."

Demir önce kasılsa da, sonra bebekleri gelince gözlerinin önüne, dudağının kıyısı hafifçe kıvrıldı. "Bebeğimiz..." dedi vurgulayarak. "Hâlâ şaka gibi... Bizim bir tane daha bebeğimiz oluyor." Aracı yerinden kaldırıp tekrar akan trafiğin içine soktu. Hazan derinden bir nefes aldı. Başım arabanın koltuğuna yaslayıp, "Onu hiç hissetmedim. Bu nasıl olur? Ecrin'i hemen hissetmiştim ama bu sefer hiç fark etmedim."

"Doktor da söyledi. Kendini hamile kalmaya şartlamışsın bedenin de buna tepki vermiş."

Hazan'ın yanağından aşağı usulca süzülen mutluluk gözyaşları sıralamrken gene, "Benim minik Kelebeğim kurtulacak, bebeğim ablasını kurtaracak" dedi, dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp eliyle yanaklarını kuruladı. "O bizim mucizemiz..."

Demir arabayı evin önüne çekerken, Hazan emniyet kemerini çözüyordu. Hazan araçtan indiğinde, Demir de arka koltuğa uzanıp ilaç poşetini aldı. Hazan eve girerken ablasını arayıp, elini kolunu sallayarak heyecanla anlatıyordu. Demir ona bakarken arkasından, dudaklarında tatlı bir tebessümle bükülmüş kafasını sallayarak peşinde yürüyordu.

Hazan kanepeye oturup iyice yayılarak, başını geriye attı. Gözlerini kapayıp, elini şakaklarında gezdiriyordu. Başı fena hâlde ağrıyor, gözlerinin içi cehennem çukurları gibi kaynıyordu. Birden kendini sert bir bedene çekilirken bulunca, irkilerek gözlerini açtı. Demir onu kucağına alıp göğsüne yaslayınca da, ilk şaşkınlığını atıp gözlerini kısarak şüpheyle ona baktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Demir tatlı sırıtışıyla, kayıtsız sesiyle sataşarak, "Seni odaya götürüyorum, dinlenmen lazım. Doktoru duydun stres yok, bolca dinleneceksin." Öyle anlayışlıydı ki, sesi de bakışları gibi şefkatliydi.

Hazan elini omzuna koyup ittirerek kızgınca, çılgın bir isyan içinde kıvrandı. Teessürünü belli etmeye çabalayarak, "Bırak beni ben kendim giderim odama. Sana ihtiyacım yok... Bıraksana beni." Biraz daha kollarında debelenince Demir ona bu sefer sert bir suratla baktı.

"Hazan debelenmeyi kesmezsen düşeceğiz ve artık bu çocukça şımarıklıklarını bırak. Bebeğimize bir şey olacak, fevri hareketlerden sakın."

Hazan apansız durdu. Suratını asıp başını yana yatırdı. Demir'in dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrılırken onun itaatkâr hâliyle, Hazan kollarım göğsünün altında toparladı. "Sadece onun için sana katlanıyorum, hadi nereye götüreceksen bir an önce götür de, o iğrenç ellerini üzerimden çek."

"Ya sabır!"

"Asıl... o sabra benim ihtiyacım var."

"Hazan gene başladın."

"Hiç kapatmadım ki... Yüzsüz!"

"Allah'ım beni mi sınıyorsun?"

"Dua et hamileyim, yoksa suratını parçalamak istiyordum."

Demir derince soluyarak, odasının kapısına yanaşıp ayağıyla iteledi. Kapı ötelenince içeri girip genç kadını nazikçe yatağı üzerine koydu. Ayağını uzatırken, Hazan ayağını çekince bileğinden yakalayıp kızgınca yatağa yapıştırdı. "Rahat dur kötü olacak" diye söylendi.

"Hah bir sert adam tripleri atmadığın kalmıştı."

"Hazan bazen seni dizlerime yatırıp popona şaplaklar atasım geliyor, belki akıllanırsın... Hamilesin ama hâlâ çocuksun!"

Hazan ayağını hâlâ çekmeye çalışırken, "Ya, getirdin bitti hadi git nereye gideceksen, seni burada görmek istemiyorum. Ecrin de yok zaten hadi git..." Küskün sesi gerçekten öfkeliydi. Demir ayakkabılarını yatağın kenarına koyup ona düz bakışlarını çevirirken, kayıtsız yüzü kasıldı. "Beni kovuyor musun?" diye biraz sert bir biçimde sordu.

Hazan müşkül bir tavırla kendini bırakıp, uzun gibi gelen saniyelerin içindeki mücadelelerinden sonra nihayet, "Evet! Seni evimde, hayatımda hatta mümkün olsa da bir ömür görmemek istiyorum."

"Hazan üzerine gelmek istemiyorum bak hassas bir dönemdeymişsin, bu olanları da ona veriyorum ama artık şu lanet dilini tut. Zor olduğunu biliyorum, senin gibi hırçın ve hassas bir kadının bunu ne kadar elim bir mecburiyete dönüştürdüğünün de farkındayım ama yeter sus artık. Sana ne yaptığımı bir bilsem onu da bulamıyorum! Kapa çeneni ki kalbini kırmayayım!"

Hazan hırçın gözlerini ona çevirip, içine dik dik bakarken, "Tabii susayım değil mi. Ama dur susmadan evvel hafızanı tazeliyim... Bugün neredeydin?"

Demir kaşlarını çattı. Bu nasıl soruydu şimdi? "Ben..."

Telefonu çalınca başım eğip pantolonun cebinden çıkardı. "Bekle bu konuyu koşacağız." Ekranda gördüğü isimle okkalı bir küfür savurup, "Birazdan devam edeceğiz, şimdi buna bakmam lazım" dedi, camın önüne doğru giderken de, "Alo?"

"Valla bu sefer benim bir suçum yok!"

Demir tülü kenara çekti. Balkon kapısını açıp dışarı çıkınca, "Gene ne yaptın? Ben sana otelden ayrılma demedim mi? Lanet olsun sen beni niye dinlemiyorsun, zaten bir tane var başımda bir de sen inat edip beni delirtiyorsun. Siz bana karşı komplo kurup başını nasıl yerim diye deneme mi yapıyorsunuz?"

Karşı tarafta bir duraksama oldu. Derince bir iç geriş duyuldu.

"Konuş neredesin?" Genç kızın cılız çıkan ürkek sesi kulağını doldurdu. "Ben Kadıköy'de bir yerdeyim." Sesi daha da kısıldı. "Şey oldu!.."

Demir elini saçlarına gömdü. Sıkıntıyla yüzünde gezdirdi. "Beni kızdırmadan söyle, ne oldu?" Buyurgan sesi biraz sert çıkınca karşı taraftaki genç kız, "Belki biraz kızarsın?" diye mırıldandı.

"Kızacağım ne yaptın?"

"Ben yapmadım. Geri zekâlı bana sataştı. Bak valla ona defalarca anlattım ama anlamadı. Hatta evliyim bile dedim inanmadı, bana sarktı ben de... Belki kafasında şişe kırmış olabilirim."

Demir duyduklarıyla ağzının içinde öfkeyle homurdandı. "Tamam, bir yere ayrılma geliyorum. Bunu sana gelince soracağım. Otelden ayrılma seni alacağım demedim mi?"

Telefonu kapatıp derince çektiği nefesini dışarı sıkkınca saldı. Bir bu eksikti. Bu deli kızın başına açtığı işler... Lanet olsun onu otelden hemen çıkarsaydı bunlar olmayacaktı. Dün geceki hâli aklına gelince bu düşünceyi aklından kovdu. Onu artık hiçbir yere gönderemezdi... bu da mutlak bir gerçekti. Olan olmuştu dönüşü yoktu artık, madem bir karar vermişti, söz vermişti tutacaktı. O tatlı cadı allem etmiş kallem etmiş aklını çelmeyi başarmıştı. Kahretsin şu anda bir bu sorun eksikti!

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Otele gideceği o kısacık anda saniyeler bile bir asır gelmişti Hazan'a, kalbi kesif bir ökeyle debelenirken incecik bedeninde, kendince kurduğu bir sürü plan, şüphe, kuşku ve senaryo vardı. Adi herif yanına gelip sadece, *"Benim acil bir işim çıktı, gelince anlatırım ama şimdi gitmem lazım!"* diye ölçüsüz bir bahane sunup, bir de çıkmadan önce ters bir bakış atarak, *"Yerinden kılmadığını görmeyeceğim, gelene kadar olduğun yerde kal, fazla uzun sürmez"* demişti.

Tabii fazla uzun sürmez, birkaç saatte hallerdi işini. Alışıktı zaten buna... Ama yanılmıştı bu sefer evde oturup, onun kendini boynuzlamasını ağlayıp böğürerek beklemeyecekti. Oraya gidecek, boynuzlarını tutup yerlerde çmgısı çıkarana kadar sürükleyecekti. Bunu bir daha nasıl yapardı? Onu gözlerinin içine baka baka nasıl aldatırdı?

Taksiden indiğinde karşısında gördüğü otele girip girmeme konusunda biraz tereddüt yaşadı. Nasıl yapacağını bilmiyor, bacakları kendinden bağımsız bir biçimde kaldırıma kök salmış öylece yürümemecesine direniyordu. Ne yazık ki kötü düşüncelerinden zihnini arındırıp kendini toparlaması lazımdı. O eski ezik Hazan değildi! Karşısına çıkacak, hesabını soracak ve hatta canma okuyacaktı. Sonra da

arkasını dönecek, bir daha da hayatında yer bulmasına asla izin vermeyecekti. Ama lanet olsun ki gerçekler hiç de öyle değildi.

Şu anda titreyen sadece bacakları değildi. Kalbi, ruhu, gözbeklerinden kirpiğinin ucuna kadar aynı bacakları gibi şiddetle titriyordu. Gözüne gelen yaşları esefle geri itelemeye başladı.

"Ağlamayacaksın Hazan anladın mı? Bu sefer onların karşısında dimdik duracaksın, hesabını soracaksın."

Derin bir nefes alıp sonunda bir cesaret makûs talihini yaşamaya otelin girişine yöneldi. Attığı her adım geri tepse de, otelin içine geçtiğinde sıcak havadan bunalan teni, klimaların serinliğine maruz kalınca... az da olsa içinin ateşinin dışa vurmuş hâli serinledi. İhtiyatlı bakışlarını otelin geniş kabul bölümünde gezdirerek, köşedeki bekleme salonunun olduğu tarafa sakince ilerledi. Kapıya bakacak şekilde ayarlanmış ikili koltuklardan birisine yönelip, usulca oturdu. Sehpanın üzerinde duran dergilerden birisini kucağına çekip, boynundaki fularını saçlarının üzerine gelecek şekilde yaydı. Lanet saçları ben buradayım diye bağırıyordu ve biliyordu ki Demir onu, kafasında ampul yanan deniz feneri gibi hemen bulurdu.

Demir yanındaki genç kıza gözlerini tekinsizce kısarak baktı.

"Lanet aklından neler geçiyor, eğer kaçıp ortadan kaybolmaksa niyetin hemen unut. Seni bu sefer bulduğumda boğarım."

Genç kız siyah kaşlarını çatarak dolgun dudaklarını büktü. Gözlerini belli bir hüzünle aşağı yıktı. "Onu bir kere denedim zaten farkındaysan değil mi? Hem bu saatten sonra olan oldu artık, sen de biliyorsun nereye gidebilirim ki, başka çıkar yolu da, çaresi de yok sana muhtacım." Melodik sesi titreşerek içindeki kederi veryansın etti. Demir onun süzülen yüzüne daha fazla dayanamadı. Kolunu genç kıza uzatarak omuzdan yakalayarak kendine çekip göğsüne yasladı.

"Gel buraya başımın tatlı belası, sana git dedim mi? Hem gitsen de ben yollamam artık seni, unuttun mu sana söz verdim. Bir daha seni asla tek bırakmayacağım." Nazlı gözkapaklarını kaldırıp, tepesinden ona maviliklerini mutemetçe devirip bakan sert bakışlı adama baktı. Gözbebeklerine yerleşmiş bezgin gözyaşları titreşerek çoğalırken, "Seni gene kızdırdım değil mi?" dedi, sesi hafifçe titremişti. "Özür dilerim isteyerek olmadı."

"Sen beni hep kızdırıyorsun zaten unuttun mu? Ama bu sefer gerçekten çok ileri gittin. O adama bir şey yapabilirdin." Demir'in kayıtsız yüzünde yumuşama olurken, gözlerini hafifçe devirdi. "Bir dahakine bana haber ver ben hallederim, sana kalmadı bu işler, hem bu sefer garanti olur işin, yaralanmaz ırz düşmanları değil mi?"

Genç kızın gözlerinde ışıklar çoğalmaya başlarken, dudaklarının kenarı haylazlıkla kıvrıldı. "Olur, bir daha önce seni arar sonra hallederim." Demir tok sesini takınıp, "Cıvıma!" dedi, ardından omuzlarından biraz daha kavrayıp kendine çekerek derinden gelen sesiyle, "Sakın bir daha habersiz bir şey yapma, sana bir şey olsaydı bunun azabını taşıyamazdım. Hele bu durumda asla tek başına hareket etme." Genç kız kollarını Demir'in beline sarıp başını geniş göğsüne yaslayarak, güven duyduğu kollara kendini teslim etti. Asansörün kapısı açıldı ve birlikte içeri girdiler. Demir kat numarasını girerken, genç kız ansızın kollarından kendini ayırıp Demir'e döndü. "Telefonumu arabada unuttum" dediğinde gözleri irileşerek, Demir başını salladı. "Aklın nerede, şimdi mi aklına geldi havai."

"Şimdi geldi ki söylüyorum değil mi!" Asansörün kapısı açılıp bir kişi içeri girerken kapıya yöneldi. "Sen çık ben birazdan gelirim, onun telefonunu bekliyorum biliyorsun işte." Demir bir şey söylemeye fırsat bulamadan açık kapıdan çıktı ve kapı tekrar yumuşakça kapandı. Genç adam tebessüm ederek başını sallayıp, elini cebinden çıkarıp saçlarında gezdirdi. "Deli kız!" Onunla başı fena hâlde dertteydi.

Hazan derginin üzerinden gelenleri izleyip duruyordu. Döner kapının her hareketinde midesi ağzına gelerek bekliyor, ama beklediği bir türlü gelmiyordu. Sıkkınca aldığı nefesini dışarı salıp bakışlarını yan tarafa çevirdi. Tedirgin ve ağlamaktan kızarmış gözleri yan tarafta oynayan çocuğa kayınca, hafifçe ışıldayıp dikkatini onun üzerine yoğunlaştırdı. Siyah saçlarını kenara çekip yerdeki kare granitlerle seksek oynuyordu. Bu hâli öyle tatlıydı ki, kızı aklına geldi. Sonra farkında olmadan eli karnına gitti. Bebeği, şimdi bir de bebeği vardı. Artık daha sağlam, daha dayanıklı olmalıydı. Onlar için değil miydi zaten bunca çaba, eziyet? Dalgın bakışlarını kaldırıp kapıya çevirmesine gerek kalmadan, asansörün önünde gördüğü manzara karşısında ezayla nutku tutuldu ve nefesi boğazına yumru gibi takıldı. Gözleri dehşetle irile-

şırken, gözbebekleri titreşerek patlamaya hazır kara bulutları bir araya topluyordu. Ne kadar ağır bir durumdu bu? Bir değil iki kere aynı şeye canını alırcasına maruz kalıyordu. Bıçaklar saplandı kalbine öldürücü darbeler hâlinde ama dayandı.

Asansör kapısı kapanmış ama onun gözleri hâlâ kapıda takılı kalmıştı. Allah'ım, nefesi ciğerlerinden çekiliyor, dünya gözlerinin önünden siliniyordu. Bu... Bu sefer ne kadar güçlü görünse de kaldıramıyordu. Ellerinde bir ağrı hissedince, bakışlarını eline çevirdi. Avucunun içi kanıyordu ve kanlar eteğinin üzerine damlıyordu. Tırnaklarının etine geçmiş şekilde durduğunu fark etti, o ana kadar elini sıktığının bile farkında değildi. Yavaşça ayağa kalktı. Bacakları ona itaat etmiyor, boşalmış beyni o istemese de iradesi dışında kendiliğinden onu asansörün kapısına yönlendiriyordu. Asansöre ne zaman girdiğini ve onların çıktığı üçüncü kata ne ara çıktığını dahi hatırlamıyordu. Beyni çalışmayı reddediyordu. Havasız bir mahzene düşmüş gibi göğsü tıkanıyor, bedeni zemheri soğuğuna yüz tutuyordu. Asansörün kapısının açıldığını belirten yumuşak dink sesi, onun beyninde Mehter Marşı gibi çınlarken, eğdiği başım kaldırdı ve dışarı çıktı. O farkında değildi ama hangi odaya girdiklerini resepsiyona sormayı unutmuştu. En olmadık zamanda soğukkanlı yanım kaybettiği yetmezmiş gibi, bir de Demir'in karşısında aniden sıkıntıyla volta atarak belirmesiyle, onun kendine vereceği cevabı beklemesi aptallık olurdu. Tam da beklediği üzere genç adam dalgınca çevirdiği başıyla onu gördü. Önce şaşkın ve koyu gözlerini üzerine odakladı, sonra da yavaşça orada kök salmış ağaç gibi bekleyen kadının yanına sakince hareketlendi. Hazan olduğu yerden adım atamıyor, konuşamıyor, nefes dahi alamıyordu. Çantayı sıkıca kavramış eli yanından sarkmış, esefle genç adama gözlerini dikmiş, boş kırgın bakışlar eşliğinde bakıyordu.

Öte yandan Demir, Nazlı'nin çantasında anahtar kartı bulamadığı için içeri girememiş ve odanın kapısının önünde beklemeye başlamıştı. O acele ediyordu ya, her şey ona karşı çıkıyordu. Aklı hâlâ Hazan'da kalmıştı. Sevincini dahi kutlayamamıştı. Şimdi ne yapıyordu, bebeklerine nasıl bir gelecek hazırlayacaklardı, aklına milyonlarca soru yağıyordu. Arkasını döndü ve Hazan'ı karşısında ruhu çekilmiş, çökmüş bir vaziyette görünce şaşırdı. Lanet olsun onun burada ne işi

vardı? Sonra aklına gelen şeyle ve onun gözlerinde gördüğü suçlayan bakışlarla kendine geldi.

Hazan nefesini kesip onun gelmesini izlerken, tam da beklediği gibi, Demir istifini bozmadan, vurdumduymaz, aşağılık hâliyle karşısına hiç çekinmeden sakince geliyordu. Neredeydi cesareti, hani gücü kuvveti nereye gitmişti? Parçalayacaktı onları, yıkıp yakacaktı burayı... ama olmadı. Aklı kabine uymadı. Şimdi üzerine atlayıp çenesini dağıtması, hayalarını tekmeleyip işlevsiz hale getirmesi gerekiyordu... O zaman bu üzerindeki durgunluk neydi. Bebeği... Beyni ve vücudu bebeğini ondan önce korumaya almıştı. Alt dudağı titremeye başlayınca, dolgun dudaklarını aralayıp fısıltı gibi mırıldandı.

"Demir!"

Gözbebekleri yaşlarla dolup titreşirken, akıtmamak adına o duru suları, kendini sıkıp kirpiklerini kırpıştırarak geri ittirdi. Demir sert koyu kahverengi kaşlarından birisini yay misali kaldırarak, soru soran bakışlarını gözbebeklerine itinayla odaklamıştı. Genç adamın bedeni sakin, kendinden emindi. Demek lanet adam yaptığıyla gurur duyuyordu!

"Sana yatmanı söylemiştim, ayağa neden kalktın? Burada ne aradığını sorabilir miyim?" Sesi kesif bir kızgınlıkla titreşirken, azıcık da merak tınısı taşıyan sâri bir hal vardı. Hazan yerinde hafifçe kıpırdandı. Artık bir çıkar yolu olmadığı için bu kötü, elim olayla yüzleşmeye karar verip, güçsüz omuzlarını zor da olsa dikleştirdi.

"Ben... Ben de sana bunu soracaktım!" dedi, her ne kadar sesinin titrememesini sağlamaya çalışsa da, ağlamaklı ve cızırtılı çıkmıştı. "Ben buraya geldim..." Yutkundu. Söyleyeceklerini toparlamaya çalışıp zihninde tarttı. "Ben geldim çünkü..." Lanet kelimeler nereye gitmişti. Ağzı lal olmuş, dili ağzının içinde pelte gibi şişmişti.

Demir birkaç adım daha attı. İfadesiz yüzü kasıldı ve sesi bezgin bir havada kulağında yankılandı. "Görüyorum hayatım. Sadece burada ne aradığını soruyorum. Sana hemen geleceğimi söylediğimi hatırlıyorum, beni bu kadar çabuk özlediğini söyleme bana!"

Hazan'ın güzelim kaşları çatıldı, teklifsiz gözleri kısıldı. İçine kırgınlık, pişmanlık kadar -hatta ondan daha fazla- öfke yayıldı. Damarlarında yakarak dolaşan kızgın lavlar gibi bedenini ateşe verip

kendine getirmeye yetti. Az önce gözyaşlarıyla dolan gözleri şimdi ç keyle titreşiyordu.

"Arsız!" dedi dişlerinin arasından tükürür gibi. "Bunu tekrar ya mayacağına beni inandırdın ve bulduğun ilk fırsatta tekrar ettin. Sar güvenen kendime lanet olsun... Ne yapacaktın? Bebek doğana kad yanımda kalıp, sonra da kıçıma tekmeyi basacak mıydın? O yüzde bana iyi davranıp seviyor havalarında gezerken, bir taraftan da iş tu maya devam ediyorsun?"

Demir hiçbir şey söylemeden ifadesiz bir suratla kaidesizce ha fif öne eğilip, tüm yükünü tek bacağının üzerine bırakarak sessizliğin korumaya devam etti.

"Buraya bunları kurarak gelip, kendi beyninde gene senaryoları nı çekime sokarken neler düşünüyorsun? Acaba bu kez hangi başrold ben varım (!)."

Demir'in sakince konuşması genç kadının beyninde farklı düşün celerin tebelleş olmasını sağlıyordu. Pislik! Demek onun yüreğind bu kadar bile değeri yoktu! Kendini açıklamaya değer bile bulmu yordu. Bir de karşısına geçip ona dengesiz bir dinginlikle küstahça bakabiliyordu.

"Be... ben... Sen kişiliksiz bir adamsın, buraya senin kıçına tekmeyi basmaya gelmiştim ama vazgeçtim... Sendeki yüzsüzlükle yüzüne tükürsem de fayda etmez, arsızsın."

"Basamazsın!.."

"Ne demek basamazsın? Bastım bile!"

Başını sallarken, sükûnetini koruyarak yanıtladı. Ardından gözlerinde ışıklar dans ederken ne kadar eğlendiğini gizleme zahmetine dahi girmeden, yüzünde sinsice bir hal geçidi sergiledi. "Beni basmaya geldin demek?" Evladiyelik kaşlarını kaldırdı. "Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum, takip edecek kadar, hatta üşenmeyip peşime düşüp gelecek kadar..."

Hazan dudaklarım bezgince büktü. "Adi domuz! Sus konuşma, daha çok batma gözümde... Arada çocuklar var, yüzüne bakacak hal bırakmadın ben de, bari az da olsa sabredecek tahammül bırak."

Hazan gözlerini tahakkümle kapatıp içinde bir tur çevirdi. Elleri yanında yumruk olurken derin derin nefes alıyordu. Allah'ım ne olu-

kendine getirmeye yetti. Az önce gözyaşlarıyla dolan gözleri şimdi öfkeyle titreşiyordu.

"Arsız!" dedi dişlerinin arasından tükürür gibi. "Bunu tekrar yapmayacağına beni inandırdın ve bulduğun ilk fırsatta tekrar ettin. Sana güvenen kendime lanet olsun... Ne yapacaktın? Bebek doğana kadar yanımda kalıp, sonra da kıçıma tekmeyi basacak mıydın? O yüzden bana iyi davranıp seviyor havalarında gezerken, bir taraftan da iş tutmaya devam ediyorsun?"

Demir hiçbir şey söylemeden ifadesiz bir suratla kaidesizce hafif öne eğilip, tüm yükünü tek bacağının üzerine bırakarak sessizliğini korumaya devam etti.

"Buraya bunları kurarak gelip, kendi beyninde gene senaryolarını çekime sokarken neler düşünüyorsun? Acaba bu kez hangi başrolde ben varım (!)."

Demir'in sakince konuşması genç kadının beyninde farklı düşüncelerin tebelleş olmasını sağlıyordu. Pislik! Demek onun yüreğinde bu kadar bile değeri yoktu! Kendini açıklamaya değer bile bulmuyordu. Bir de karşısına geçip ona dengesiz bir dinginlikle küstahça bakabiliyordu.

"Be... ben... Sen kişiliksiz bir adamsın, buraya senin kıçına tekmeyi basmaya gelmiştim ama vazgeçtim... Sendeki yüzsüzlükle yüzüne tükürsem de fayda etmez, arsızsın."

"Basamazsın!.."

"Ne demek basamazsın? Bastım bile!"

Başını sallarken, sükûnetini koruyarak yanıtladı. Ardından gözlerinde ışıklar dans ederken ne kadar eğlendiğini gizleme zahmetine dahi girmeden, yüzünde sinsice bir hal geçidi sergiledi. "Beni basmaya geldin demek?" Evladiyelik kaşlarını kaldırdı. "Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum, takip edecek kadar, hatta üşenmeyip peşime düşüp gelecek kadar..."

Hazan dudaklarını bezgince büktü. "Adi domuz! Sus konuşma, daha çok batma gözümde... Arada çocuklar var, yüzüne bakacak hal bırakmadın ben de, bari az da olsa sabredecek tahammül bırak."

Hazan gözlerini tahakkümle kapatıp içinde bir tur çevirdi. Elleri yanında yumruk olurken derin derin nefes alıyordu. Allah'ım ne olu-

yordu böyle? Arsızlığı geçmiş bir de yüzsüzce yaptığım anlatıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Onun için bile fazlaydı. Bebeği... bebeği aklına geldi gene sakin olmalıydı. Bu pislik için kızının hayatıyla oynayamazdı.

"Ağabey telefonumu bulamadım sen..."

Hazan duyduğu sesle gözlerini açtı ve başını aniden sesin geldiği yöne çevirince, çantası parmaklarının arasından kaydı ve yere düştü. Gözleri irice açılmış, nefesi bedenini terk etmişti. Kirpiklerini sıkça kırpıştırmaya başladı. Gözleri genç kızın üzerinde gezerken şaşkınca, bakışları onu tedirgin ediyordu. Büyümüştü... kocaman olmuştu! Boyu uzamış, hatları dolgunlaşmıştı. Güzel yüzünü çevreleyen koyu saçlarını başka renge boyatmış, iri gözlerini belli bir özlemle açmış ona bakıyordu. Onun kızı, Nazlı'sı olamazdı bu değil mi? Korumaya aldıkları kızları bu kadar çabuk büyüyemezdi? Onu yıllar içinde hiç görmemiş ama desteğini de üzerinden çekmemişti. Sadece maddi yardımda bulunmuş, manevi olanını tümden koparmıştı. Çünkü Demir'in onunla görüştüğünü, onu bırakmayacağım adı kadar iyi biliyordu. Ona kendi kızı gibi düşkündü. Ama onu hayat gailesinin, derdinin, çilesinin içinde son zamanlarda unutmuştu.

"Nazlı'm!"

"Hazan ablam..." Kaşlarını çattı. "Senin ne işin var burada, ben sana sürpriz yapacaktım? Biz de sana gelecektik ağabeyimle."

Demir, Hazan'a doğru yaklaşıp bu oyunu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Hazan'ın yazıp tek karede oynadığı oyun... Keskin bakışlarını genç kıza çevirdi. Ödün vermeyen ifadesiyle, "Nazlı anahtarı ver ve uza!" dedi kendinden emin bir tonda.

Nazlı omuzlarım sarsarak Hazan'a yaklaşmaya devam ederken, ağabeyine kızgın bir bakış attı. "Zaten ondan yeteri kadar ayrı kaldım sayende, daha fazlasını benden bekleyemezsin buna hakkın yok." Ona donmuş bir suratla, afallayarak bakan kadının boynuna kollarını uzattığında, Hazan gerçekle hayali karıştırdı.

"Ablam seni ne kadar özledim bilmiyorsun, aslında sana kızgınım beni bırakıp gittin... Asla terk etmeyeceğimi söyleyip gittin, ama şimdi kızmayacağım, bunları daha sonra bilahare tek tek soracağım."

Hazan üzerindeki şaşkınlığı atınca kollarını kuzusunun beline dolayıp sıkıca sarıldı. "Bebeğim... Sen misin gerçekten, benim ufak bebeğim misin?"

"Hatırladın demek, ama bebek büyüdü bak üniversiteye başlayacağım bu sene" dedi genç kız, dudaklarından bastıramadığı, istem dışı hıçkırıklar kayarken. "Abla seni çok özledim, çok merak ettim. Bu Demir kafayı terk ettin, beni nasıl bıraktın?"

Demir boğazını temizledi. Bu sahne karşısında ne kadar istemese de duygusallaşmış ve içi bir hoş olmuştu. Şimdi bu duygusallığın zamanı değildi. Madem gururunu yıkıp ona gelmişti, bunun üzerine gitmeye kararlıydı. Hazan ilk defa hırçınca değil konuşarak bir şeyleri halletmeye karar verdiyse, o da buna seve seve memnuniyetle uyacaktı.

"Nazlı sen aşağı geç, şimdi bizim onunla konuşmamız gereken önemli bir mevzu var."

Genç kız omuzlarını yaşının getirisi olarak çocukça bir saflıkla sarsıp, "Yaa, bana ne! Ben gitmek istemiyorum biraz..." Demir'in sert bakışlarını görünce dudaklarını haşince sallandırarak, Hazan'ın yanağına içten bir buse koydu. "Tamam, ama uzun sürmesin, ben bu anı kaç senedir bekliyorum."

Ağabeyinin yanına yaklaşıp kartı ona verdi ve arkasına bakarak asansöre yöneldi. Hazan başım yana çevirip ona dik bir biçimde bakan genç adama baktı. Sıktığı dişlerinden gıcırdama sesi duyulurken, gözlerini kıstı ve birden üzerine atıldı. Sabrı son raddesindeydi ve bitmişti. Yükseldikçe güzelleşen hırçın bir sesle haykırıyor, ne ara yumruk yaptığım bilmediği ellerini göğsüne savururken ağlayarak söyleniyordu, "Seni aşağılık pislik, ben neler düşündüm, saatlerdir ne çekiyorum biliyor musun? Bana bunu bilerek yapıp, karşıma arsızca geçip dalga geçtin. Seni adi domuz! Senin yüzünden bebeğe bir şey olabilirdi."

Demir o anda unuttuğu bu gerçekle yüz yüze gelirken, derhal kendine geldi ve onu omuzlarından tutarak bedenine sertçe yasladı. Hazan'ın kolları sıkılınca debelenemediği için, ağzına gelen okkalı küfürleri savurmaya devam etti. Sonunda biraz sakinleşince kendine gelip, "Bırak beni bırak, dokunma bana..." diye gürledi.

Demir ona aldırmaksızın daha da çok sarıldı. Sıcaklığına ihtiyacı vardı ve bırakırsa her şey eski hâline dönecekti. O sırada yanlarından geçen bir çift onlara tuhaf bakışlar atıp uzaklaşırken Demir başını aşağı eğip, biraz sıkıntılı bir sesle, "Eğer tartışmaya devam edeceksek içeri

girelim zira burada herkes bize üşütük gibi bakıyor." Ses tonu sonuna doğru yumuşamış, kelimeler dilinden tereddütsüz dökülmüştü.

Söyleyeceklerini söylemişti ve Hazan'ın öfkesinin dökülmesine hiç istemese de sebep olmuştu. Bu olay onun içindeki gerçek duyguların ortaya çıkması ve nasıl bir savaş verdiğini kendisine kanıtlaması için gereken imkânı sağlamıştı. Tabii işi henüz yeni başlamıştı ama sonunda bu yolun başını raya oturmuştu. Bu sebepten dolayı, ne olursa olsun bu kötü bir durum olsa da, onunla tekrar başlamaya... birlikte yola çıkmaya sebep oluşturacağı için, içinde tarifi imkansız duygular kol geziyordu. Demir kollarındaki kadının gevşediğini ve bir dakika sonra ortalığın sütliman olup sakinlediğini anlayınca kollarının baskısını azalttı.

"Sanırım yeteri kadar içini döktün, devamını içeride tamamla ki hayatım, bebeğimiz bu kadar hırpalanmaya maruz kalmasın. Sen yatağa uzan, ben de seni sabaha kadar dinlerim bıkmadan... Ayrıca küfretmeyi de kes, o güzel dudaklarına hiç yakışmıyor."

"Ah lanet olsun, bebek!" İşte işittiği gerçekle, bir mahkûm tevekkülüyle basını önüne eğdi. Ancak o vakit içinde yeşerttiği isyanları da bitmişti. O anda bütün dünyayı düşman gibi gösteren adamın kollarında olduğunu idrak ediyor, kendiyle acı acı eğleniyordu. Hazan onu nasıl unutmuştu. Bir saattir debelenip duruyordu, ya ona bir şey olsaydı? Ama daha fazla dayanamamıştı. Bu adamın lakayt tavrı onu çıldırtıyordu. Onu aldattığım samrken neler yaşamıştı ve o şimdi rahatça, *"İçeri girip konuşalım"* diyordu. Geriye çekilip başını kaldırdı. Yere düşen çantasım alıp bakışlarını genç adama çevirdi. Dişlerini sıkıp gözlerini belli bir hınçla devirdi.

"Cehenneme kadar yolun var pislik!"

Arkasını döndü ve asansöre doğru atıldı, tabii Demir onun bu çabasım fark edince önünü kesmişti. Omuzlarına birden uzanıp onu sıkıca tutarak hızla kendine çevirdi. Ellerini omuzlarında tutarak, bacaklarım biraz kırıp yüzlerini birbirine bakacak şekilde yaklaştırıp, "Nereye gittiğini sanıyorsun daha konuşmadık bile! Buraya kadar gelen sensin, konuşmadan göndereceğimi de nereden çıkardın?"

Hazan geriye çekilmesine rağmen ileri gidemedi. Ani bir hareketle Demir incecik bileğini kavrayıp, dikkat ederek onu sürükler gibi

odanın kapısına getirip, içeri çekerek soktu ve kapıyı çarpıp kapattı... Tabii kilitleyerek! Hazan yatak bölümüne doğru geri geri yürürken, gözlerini kapıya dikmiş afallayarak bakıyor, o sinirle de gözleri yaşla doluyordu.

"Aç kapıyı zorba!"

"Sanırım yeterince kavga ettik bu zamana kadar." Demir Hazan'a doğru kendinden emin adımlar atarken, iri bedeni üzerine hükmedercesine bir hürlükle yükseliyordu. "Artık ilgilenmemiz gerek daha önemli bir sorunumuz ve çözmemiz gereken daha önemli meselelerimiz var. Tartışmayı bu saatten sonra bir kenara koymalıyız... Yahut da tamamen bitirmeliyiz."

Hazan hışımla kapıya atıldı. "Seninle konuşacak da, çözecek de bir konu yok, şimdi bırak beni gideyim. Seninle konuşmak istemiyorum. Yüzünü de görmek istemiyorum. Hatta uzak dur benden artık. Bugünkü korkudan sonra ben sana asla bir daha güvenmem, bir daha da yaklaşmam."

"Aksine artık bundan sonra güveneceksin!" dedi kaşlarını imayla devirip gözlerinin üzerine yıkarak. "Hayatım konuşmadan meseleleri halledemeyiz değil mi, konuşmamız lazım ki çözelim?"

Demir Hazan'ın üzerine tehditkâr bir biçimde yürümeye başlayınca, genç kadın gerileyerek, "Üzerime gelmeyi kes lanet herif... Bu yaptığın hiç doğru değil... Buna hakkın yok... Beni burada zorla tutamazsın, konuşmak istemiyorum."

Tuhaflığın hâsıl olduğu enteresan bir tutumla Demir üzerine gelmeye devam ederken, gözlerini kısarak kesif bir öfkeyle mırıldandı. "Hazan... hak, hukuk konusuna girersen... senin üzerindeki tüm hakları denetlemeye alırım. Senin üzerindeki haklarım irdeletme bana."

Hazan bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu ve bu onun yutkunmasını sağladı. Büyük bir kabahat işlemişçesine Demir bir adım daha atıp, karşısında dimdik yıkılmaz kuleler gibi dikildi. Bakışlarını koyulmuş maviliklere çevirip, sakin, ihtirassız ama buyurgan bir sesle mırıldandı.

"Buraya gel, Hazan."

"Niçin gelecekmişim?"

Bu "niçin"in içinde meyus bir isyan vardı. Demir sert bir hareketle elini uzatıp işaret parmağıyla buyurdu.

Ancak afallayan Hazan gözleri irice açılıp bakarken, Demir cam önündeki koltuğa yanaşıp, üzerindeki ceketi çıkararak yatağın üzerine fırlattı. Hazan'ın bakışları yatağa kayıp cekete odaklanırken, o rahat bir hareketle koltuğa oturdu.

"Ayakta durmak istiyorsan sen bilirsin demeyeceğim, zira ya oturacaksın, ya da yatacaksın. Yapmazsan seni dizlerime yatırıp orada bırakırım."

Ah küstah adam! Ne arız bir kabaydı! Hazan'ın dolgun dudakları aralandı ve tuttuğu nefesi dışarı usulca salındı. Yanakları da kızarmaya başlayınca, Demir ona tek kaşını kaldırıp bilmiş bir sadistlikle bakarak, "Bebek için hayatım" dedi duru bir sesle haince gülümseyerek, lâkin bakışları arsızca ayartıcıydı. "Yoksa senin düşündüğün gibi değil. Tabii istersen farklı... Ama amacın farklıysa..."

"Ne münasebet... ben... ben gitmek istiyorum."

"Hazan çocukluğu bırak artık. Yeteri kadar birbirimize acı çektirmedik mi?" derken sesi bir anda katılaşmıştı, tıpkı gözleri gibi. "Bak artık bizi değil bebeklerimizi düşünmen lazım. Sen istesen de, istemesen de ben hayatında hep olacağım." Elini çenesine koyup kirli sakallarında gezdirdi. "Beni hayatından çıkaramayacağını biliyorsun, senden vazgeçmeyeceğimi de. Ben hep gözünün önünde dururken seni başkasma bırakmam, benim olmasan da, 'benimle olacaksın bir ömür.'" Kaşlarmı kaldırdı.

"Şimdi gel buraya otur."

"Gelmeyeceğim. Biliyorum gene nasihatler vermek isteyeceksin. Ancak bu saçma nasihatlarını... Bunları sükûnla dinleyeceğimi sanıyorsan büyük bir yanılgı içindesin... Şimdi geri bas. "

"Hazan derhal buraya gel."

Ancak bu sefer onun sert tutumuyla, hiç istemese de Hazan omuzlarını düşürüp, ayaklarının ucuna sürtercesine basa basa, yüreği titreyerek yürüdü. Lâkin yanındaki koltuk yerine, yatağın köşesine ilerledi. Başını omuzlarının üzerine kırıp derince nefes aldı. Hani, ağır bir rüya bulutu çökmüş gibidir ruhuna. Bu havayı dağıtmamak, er geç kaybedecekleri bu kâbustan uyandırmak için, lanet adam tüm gardlarını delip, en içten silahlarını kullanarak savunmasını zayıflatıyordu.

"Tamam, konuşalım" dediğinde itaatkârca sesi çatallaşmış çıkmıştı.

Koltukta hafifçe toparlanıp dirseğini koltuk başına dayadı, çenesinde gezinen elini çekti. Dikkatle yüzüne baktı. Yanaklarında henüz kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarının izleri vardı. Sakin bir gülümsemeyle, "Öncelik konumuz şu, kavga yapma huyumuzdan vazgeçmek olsun... Sen henüz farkında değilsin ama Ecrin bundan etkileniyor ve kızımın suratı birkaç gündür hep asık. Bize gittiği zaman oynamıyor, gülmüyor, sadece çizgi film izleyip sessizce oturuyor. Bunu ona yapmaya hakkımız yok."

Hazan elemli başını aşağı eğdi. Kucağında bağladığı parmaklarına bezgince bakarak oyalandı. "Biliyorum, evde de aynı" dedi fısıltıdan farksız sesiyle. Oysa o anda gayet kuvvetli olmaya, zaafını hiç hissettirmemeye azmetmişti. Ancak icap ederse biraz cüretkâr ve küstah bile görünecekti. Şu anda lakayt bir sükûn ile söz söyleyen adam için bu dakikaların ne kadar kıymetli olduğunu anlamayarak gözlerine hırçınca baktı. Adamın kalender yüzünde ifade arayarak, göz gezdirirken hafifçe kaşlarını çatıyordu. Fakat çabucak kendini topladı.

Derin sükûnete rağmen heyecan içinde olduğunu hisseden Demir evvela onun bakışlarını şefkatle karşıladı. "Bana güvenmediğini zaten biliyorum. Lanet olsun ki, bunu sana ben yaptım." Sakince yerinden kalkıp genç kadının yanma yanaştı. Hazan onun hareket ettiğini hissettiği an, kalbi hızlanmaya başladı.

"Biliyor musun senin bu vedan beni bir hayli hayal kırıklığına uğrattı o vakit. Artık pek genç olmasak da..." diye usulca dalga geçmeye çalıştı ama pek başarılı olmadı. "İhtiyar bir duygusal olarak hani bir öpücük ya da sevecen bir cümle gibi daha değişik, daha sıradan bir şey bekliyordum. Ama sen en aciz olduğum yerden, hiç acımadan hem kendini, hem de beni vurdun. Kalbimizden!" Ellerini ceplerine koydu usulca ve bacaklarını hafifçe araladı. "O gün eve gidince boşaldı dünyam... Ancak akşam olduğunda boş eve gelip, uyku tutmadığı anlarda yanımda kalan tek şeyin senin hırçın ya da kızgın, her şekilde hâlâ yanımda kaldığını hissetmemdi. Ve anladım ki yaptığım şey, her ne kadar duyarsızlık olsa da bu gerekliydi. Hani sana daha önce sözünü ettiğim kalm duvarlar, tene örülen zırh var ya... İşte seninki şimdi öylesine sıkı ki, neredeyse nefes almakta bile zorlanıyorsun ve sen zorlandıkça bizi de o zırhın, dört duvarın içinde boğuyorsun. Sana son zamanlarda en çok ne diyordum anımsıyor musun?"

Hazan olumsuz anlamda başını sarstı ve yutkundu. Bakışlarını ona tepeden hükmedercesine bakan adama çevirdi. "Akmayan kederli gözyaşları kalpte birikirse, gün geçtikçe kurur ve kabuk tutarlar... Tıpkı bir yaranın kabuğu gibi ve ne zaman sökmeye kalksan o an yaralandığın zamankinden daha çok canın yanar."

Usulca yanına oturunca yatak hafifçe sarsıldı ve genç kadın kalbinin artık yerinden çıkacağım sandı. Şimdi ikisi de yan yana dururken, aralarında hiçbir mesafe olmaksızın oturuyorlardı. Tenleri birbirine değmiyordu lâkin birbirlerinin ısısını bedenleri algılayacak kadar yakındılar. Demir kadına uzanıp omzundan tutarak kendine çekti. Olması gerektiği yere. Velhasıl o vakit Hazan cansızca kıpırdanıp debelense de, daha çok kendine çekip sıkıca göğsüne yaslamasına kayıtsız kalamadı. Yavaşça üzerine eğildi başı.

"Güzelim biliyorum seni hak etmiyorum. Sana çok acı yaşattım ama değiştim. Bana fırsat vermiyorsun ki kendimi sana kanıtlayayım. Seni kaybettim, dünyam karardı ama şimdi bir de senden olanlar var hayatımda, ben onlarsız sensiz kalmak istemiyorum. Onların da yarım büyümesini istemiyorum, bu canımı daha çok acıtıyor."

"Sen... Sen sadece onlar için benimle olmaktan bahsediyorsun."

"Saçmalama!" diye azarladı adam. "Eğer öyle olsaydı sadece onları görürdüm. Ben seni istiyorum güzelim, sevdiğim kadını... Tabii ailemle birlikte."

"Ama gene olursa bu..." Yutkundu. Parmaklarını çekiştirip durdu. "Bunu bir daha katlanamam" dedi ağlamaklı kısık sesiyle.

Evvela Demir başını yana eğip, elini onun narin çenesine götürerek kendine çekti. Hazan bakmak istemeyince, "Hazan'ım... Bana bak..." Hazan başını iki yana salladı. Yanaklarından aşağı doğru iri taneler dökülmeye başlamış, burnunun içi nemlendiği için burnunu sesli bir şekilde çekmişti.

"Hazan bakmayacak mısın bana? Eğer bakmazsan göremezsin içimdeki seni." Hazan başını salladı gene. "Ben de göremem senin içindeki beni! Oysa ben senin gözlerinde eskisi gibi kendimi görmek istiyorum."

"Sen eskisi gibi değilsin ama gene de içimde bir yerler iyileşmiyor... Şimdi de maziden yarım kalan hatıralar var, incecik bir sızı

kabuğun altında hep acizce sızlayarak kanıyor. Aklımda hep belki gene?.. Ama gene de öylesine bağlanmışım sana, ne seninle, ne de sensiz yaşıyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı. Hâlâ kabullenemiyor, izzetinefsine ağır geliyordu. Biliyordu kalbinin bir parçası daima onunla yanmaya mahkûm olacaktı... Demir ona kaşlarını çatarak baksa da, o başını kaldırıp bakmadığı için göremedi.

"'Belki'ler hiçbir zaman geri gelmeyecek aşkım. Ben bir daha aynı hatayı yapmayacağım. Varlığının değerini bilmemem ne zor bilmiyorsun. Soğuk resimlerle konuşmak ve yokluğunla savaşmak ne zor, bunu da bilemezsin. Eğer bana Bir Şans Daha verirsen... sen de bunu göreceksin zaten. Masmavi gözlerinden, yaşama sebebim olan yüreğimden beni atma... O sıcacık yüreğinden vazgeçemem bir tanem."

Hazan burnunu çekti gene. Kirpikleri de bedeni gibi kayıtsızca titriyordu. "Çok gerginsin" dediğinde Demir, elini omzunda nazikçe gezdirerek, "Bu kadar kendini kasman bebeğimize zarar verebilir, biraz rahatla lütfen."

Hazan sırf onun konuşmasına müsaade ettiği için bile kalbiyle şimdiden savaşa girmişti, ama artık eskisi gibi cesareti yoktu savaşlara karşı durmaya. Yorgundu, kırgındı ve sığınabileceği bir koya, yaslanabileceği bir dağa ihtiyacı vardı. Olmuyordu işte, denemenin âlemi yoktu. Onunla olmuyordu... Onsuz da olmuyordu... Onu gördükten sonra onsuz bir Hazan olabileceğine artık inanmıyordu. Üstelik şimdi bir de bebekleri olacaktı. İstemese de hep göz göze, diz dize olacaklardı. Ona baktığında içindeki yangını nasıl gizleyecekti? Gözlerindeki patlamaya hazır deli yağmurları nasıl durduracaktı! Yüreğinin kapılarını ona koşulsuz şartsız açarken, anahtarlarını nereye koyduğunu bilemezken suratına çarpsa ne çıkardı ki, yüreğini kilitleyemedikten sonra... Hep bir yolunu bulup içeri girecekti, hep bir ışık olup sızmayı başaracaktı.

Başını onun göğsünden ayırıp kenara çekildi. Demir onun kendinden uzaklaşmasına ifadesiz sert gözlerle bakarken, Hazan beklemediği şeyi yapıp, bacaklarını toparlayıp yatağın üzerine koydu. Başını aşağı eğip Demir'in dizlerine yasladı. Demir o ana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Hazan'ın narin başını dizlerinde hissedince, elini onu ipek gibi saçına daldırıp, şefkatle okşamaya başladı. Dakikalarca o okşadı, genç kadın sadece kıpırdamadan sessizce bekledi.

"Bazen üzerime dağlar yıkılmış gibi nefessiz kalıyor, maraton koşmuş gibi bacaklarım tutmuyor... Bir desteğe ihtiyaç duruyorum. Bana hesap sormayan, yargılamayan sadece destek olup beni dinleyebilen biri..." Gözlerini kapatıp derince nefes aldı. Elini burnuna sürterek kaşıdı. "Hani hep kızıp sinirleniyorsun ya Baran'a!" Demir'in bedeninin kasıldığını bacaklarındaki sertleşmeden anladı. Ama bu sefer umursamadı. Madem gerçekleri konuşuyorlardı.

"Onunla hiç sevgili gibi olmadım... Olamadım... Hiçbir erkek çekici, ilgimi cezbedici gelmedi senden sonra da... önce de..." Dudaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye bekledi. "Şimdi soracaksın *neden nişanlandın o vakit* diye!" Gözlerini açıp, başına bakacak şekilde çevirdi. Şimdi sırtüstü yatakta yatıyor, kahırlı yüzü genç adama bakıyordu. Kırgın gözleri, onun karmaşık duyguların sardığı kara bulutlu gözleriyle keşişti. "O bana hiç soru sormazdı, hesap sormazdı, kesintisiz bir güven, sonsuz bir sadakat güvenci verirdi. Biliyordum ki onunla olursam arkamda destek için bekleyen hep biri olacak, dara düştüğümde elini uzatıp beni kaldıracaktı..."

Bu fikir Demir'i çıldırtmaya, bütün metanet ve tahammülümü almaya kâfi geliyordu, ama sustu ve sabretti. Demir'in eli ağır ağır saçlarında, yüzünde gezindi. Bakışları değişmen, suratı ifadesizdi. Ne düşündüğünü okuyamıyordu yüzünden genç kadın. "Sen içimde öyle bir yara açtın ki, düştüğüm zaman korkuyorum acaba başımı kaldırdığımda Demir orada olacak mı diye... Yorulduğumda yanıma bakmaya çekiniyorum, omzumu dayasam boşluğa savrulur muyum diye... Sana elimi uzatırken iki kere düşünüyorum."

Gözlerinden yanağına inci taneleri dizilmeye başladı. Onun konuştuğu sürece genç adam konuşmasını yarıda kesmedi, hesap sormadı, ifadesini dahi değiştirmedi. Sadece içini dökmesini sabırla bekledi. İçinde ne kadar irin bağlayan yarası varsa iyileşmesi için ilk adımı atmasını, gözleri gözlerinde sessizce konaklayıp, müteessir bakışlarla bekledi.

"Bunları zaten biliyorum... Ama denemeden göremezsin ki bunu. Herkes hata yapar... Düşmeden yaralanacağını öğrenemezsin. Ben senden önce hiç düşmemiştim, kaybetmek nedir bilememiştim. Ben hiç kaybetmedim ki... Ama sen... en değerli hazinemdin, kıymetini

bilemedim. Hafifçe kırgın bir tebessüm gergin dudaklarına burukça misafir oldu. "Ebru bir gün demişti ki, *'Altının dururken, çöp tenekelerine kendini layık gören ender insanlardansın.'* O zaman anlayamamıştım bu sözlerin amacını, ama şimdi..."

Demir başını aşağı doğru eğip dudaklarının üzerine ılıcak soludu. "Sence Biz İkinci Bir Şansı Hak etmiyor muyuz?" Dudaklarını dudaklarına hafifçe tüy gibi değdirip geri çekti. Burnunu burnuna sürttü. "Hazan, artık kararını vermek zorundasın. Çocuklarımız annesi babası ile mutlu mu büyüsün? Yoksa yarım kalıp ayrılarak, içlerinde yara olarak taşıdıkları izlerle mi büyüsün?" Nefesi genç kadının dudaklarına dokunurken, sesi kulaklarını kadifemsi bir tınıyla okşuyordu. Hazan nefesini tuttu, gözlerindeki saf aşkı damlayan gözyaşlarına teslim etti. Her damlada içindeki mesafeler azaldı, bedenindeki çırpınışlar çoğaldı. Usul susul adımlarla yaklaştı.

"Söyle!"

Hazan kirpiklerini kısarak kırpıştırmaya başladı. Masum bakışları dudaklarına kaydı ve kendi hararetinden dudakları kuruyunca da yaladı.

"Üzme kendini?" Derinde gelen bir nefes aldı, sanki onun nefesini içer gibi, "Üzme beni sevdiğim!" dedi nefesi kesilmiş gibi derince solurken. "Sana bakarken kendimi unutuyorum. Gözlerinde kendimi buluyorum da, aşkı içemiyorum. Aşkım, buna müsaade et..." Gözleri genç kadının gözlerinden ayrılıp dudaklarına kaydı.

"Hazan... Artık söyle üzme sevdiğimi..."

Hazan kaygının sardığı derince bir nefes aldı, ama dışarıya kesik kesik saldı. Heyecanım gizlemek için savaş verirken, renksiz bir sesle kesik kesik söylüyordu.

"Söz ver..?"

İşte o anda adam gözlerini gözlerine sessiz bir yakarışla kilitledi. Ondan istediği sözler alelade şeyler değildi. Ehemmiyetsiz lakırdılar ise hiç! "Söz ver bir daha ellerimi bırakmayacağına... Beni karanlıklarda tek başıma bırakmayacağına... Demir... Sensizlikten korkuyorum... Ya bir daha beni tek başıma bırakırsan o dipsiz kuyularda! Bu defa çıkamam, yolumu bulamam ben nefes..." Demir parmaklarını onun dudaklarının üzerine kapattı.

"Şişttt! Bir daha asla olmayacak. Ellerini hiç bırakmayacağım.

Sen istesen de, istemesen de hep ellerimde olması gerektiği yerde kalacaklar. Sen uzatınca elini ben nasıl bırakırım. Bu sefer sadece sen düşmezsin, aynı karanlıkta ben de yok olurum." Hazan'ın yanağına süzülen gözyaşını parmağıyla yakalayıp düşmeden dokunarak sildi. "Hâlâ söylemedin cevabını bekliyorum, kalbim bu tempoya fazla dayanamayabilir." O konuştukça bunların arasında oluşan ufak tefek latifeleri fark ediyordu. Her ne kadar fark etmediğini sansa da, bu küçük, ehemmiyetsiz şeyler onun hayatındaki ehemmiyetinin en açık itirafıydı. "Ben sana cevabımı zaten verdim, karşılığını alırken!"

Demir gözlerini kıstı. Haris bir inatla, "Söyle o zaman!" dedi sesi tatlı bir buyurganlık kuşanırken.

Ancak Hazan kafasını onun dizlerinde onaylar gibi sallayarak ihtiyatsızlık etti ve fısıldayarak, "Evet!" dedi. Sonra sesini yükseltip tekrarlamak istedi ama beceremedi. Oysa Demir genç kadının titreyen sesinden, ürkek fısıltısından tekrar ve tekrar duyma arzusuyla dolarken, usulca yakardı. "Bir daha söyle aşkım... Söyle ki gerçek mi değil mi anlayayım." Hazan'ın dudaklarının kıyıları belli belirsiz kıvrılırken, uyuşuk bir ifadeyle arasından kesik bir hıçkırık kaçtı.

"Sağır mısın?"

Islak cam bilyeleri andıran bakışları muzipçe parlamıştı. Demir başını aşağı eğdi. Müşfikçe haykırdı.

"Hayır... âşık oldum!"

Dudaklarını dudaklarına kapatırken aynı saffetle, sadece onunla nefes aldığım hissetmek istiyordu. Önce usul usul tadına vararak öptü dudaklarının her bir köşesini. Genç kadını kucağına çekerek yatağın üzerine uzandı. Dudaklarını dudaklarından ayırmak istemiyordu. Zaten özlemişti bu tadı almayı, sadece onu tatmak, aldığı cevapla sarhoş olmak istiyordu. Hazan dudaklarını biraz geri çekti. "Yavaş ol" dedi kesik kesik aldığı nefeslerinin arasından boğukça. Süzgün gözlerinde muammalı bir gülümsemeyle genç adam üzerinde biraz doğrulunca, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp kısa bir an ısırdı. Gözlerini onun laciverte dönmüş arzulu gözlerinden kaçırdı. "Bir..." Boğazını temizledi. "Bir daha 'üstünkörü' yapmayacaksın değil mi?"

Ne ayıptı söylediği! Ama o acı durum daha beterdi. Masum bir tutumla dudaklarını birbirine bastırıp bekledi. Demir'in dudakları-

nın kıyıları çarpıkça kenara kıvrıldı. Hazan devam etti, "Ben bir daha kaldırabileceğimden emin değilim. Bu çok aşağılayıcıydı, bir daha yapma." Dudaklarını gerçek bir kırgınlıkla hantalca bükerek... ellerini onu gomleğine götürdü, parmakları amaçsızca düğmelerinde oyalanmaya başladı.

"Hâlâ kendini bana bırakıp senin için yapacaklarımın keyfini çıkarmayı öğrenemedin, değil mi sevgilim?" Demir elini eteğinin altına sokup genç kadının serin tenine dokunurken söylenmişti bunu. Onun taze kadifemsi tenini parmaklarının altında gezinmesinin keyfini çıkardı. Elbisesi yukarı yavaşça çıktıkça, Hazan'ın yanaklarındaki renk ala dönmeye başladı. "Bir daha istiyormuş gibi de yapma" diye yeniledi genç kadın, gücenik bir bakışla...

Demir dudaklarını onun beyaz gerdanına bastırırken, doyamadığı tadın sarhoşluğuyla homurdandı.

"İstiyor gibi yapmak mı? Hazan sence böyle bir şeyi yapmam mümkün mü? Ne senin, ne de benim böyle eşsiz bir duyguyu taklit edecek kadar usta oyuncular olduğumuzu düşünmüyorum." Dudaklarını onun sıcacık teniyle buluşturup, nefesiyle serinletti. Dudaklarının değdiği, ellerinin gezdiği her yer ayrı bir tatlılıkla ürperip, damarlarındaki kanı daha da coşturarak arttırıp hızlandırmaya başlıyordu. Zaten birkaç dakika sonra her şey uçup gitti. Tüm kırgınlıklar, tüm dargınlıklar sadece onlar ve dizginlenemeyen arzuları kaldı. Kıyafetler tek tek çıkarılıp köşeye savrulurken, bu sefer Hazan tamamen açık oldu ona... Kasmadan, oynamadan, kendini saklamadan... Sadece kendi istediği gibi oldu her şey... Sınırlar olmadan...

***

Yüzüne vuran kışın serin havasıyla ürperince, hırkasının önünü biraz daha çekiştirdi ama nafile olmadı. Başını aşağı eğip gülümsedi. Elini kocaman göbeğinin üzerine koyup, kazağını çekiştirmeye başlarken dudaklarını büzüp uflamaya başladı. "Uf! Anneciğim sen büyüyorsun ama ben de büyüyorum, bu da olmuyor bana artık bak."

Omuzlarına sıcacık bir şal örtülüp, sıkıca sarıldıktan sonra kalın kollar göbeğine sarıldı ve kendini o huzurun içinde yanarken buldu.

Hazan sırtını dinginlik bulduğu geniş göğse dayarken, Demir çenesini karısının başına dayadı. Kış gelmiş, her yer beyaza kesmişti. Balkonda durdukları yerden manzara o kadar güzeldi ki, bu yeni evlerindeki ilk kışlarıydı ve Hazan bu balkonu çok fazla seviyordu. Genç kadın kulağına gelen sesle başını hafifçe yana oynattı, onun tenine çarpan ılıcak nefesi gene her zaman olduğu gibi içini titretmişti.

"Aşkım üşüteceksin hadi içeri girelim."

Hazan başını olumsuz anlamda oynattı. Ellerini kocasının sıcacık ellerinin üzerine sardı. "Sen beni ısıtıyorsun girmeyelim, hem sıcacık şalım var bak sayende..." Temiz havadan derince bir nefes çekip dışarı saldı. Dudaklarının kıyıları sükûnetin içinde memnunca aralanırken, kendi de kedi gibi kocasının kollarına kıvırıldı.

O otel günü hem başlangıçların, hem de bitişlerin olduğu gün olmuştu. Geçmişin mezarı, geleceğin beşiği olarak anılarında yer almaya başlamıştı. Birçok şeye sünger çekip, birçok şeyi başlattıkları gün... Demir ertesi gün yıldırım nikâhı için başvuruda bulunmuştu, kaçacağından ya da vazgeçeceğinden korktuğunu söyleyip duruyordu. Bilmiyordu ki artık istese de ondan geçemezdi. Ve birkaç gün içinde evlenmişlerdi. O ne kadar tekrar düğün yapmak istese de, Hazan sadece aile arası olmasının daha uygun olacağını düşünmüştü. Sonuçta onu bir defa denemişlerdi ve sonu hazin olmuştu. Sade bir elbise ve sadece ailelerin olduğu bir törenin ardından İzmir'de balayı... Zaman mutluyken daha çabuk geçiyordu. Kızları kemoterapi görmeye başlamıştı. Hazan'ın içini en çok bu yakıyordu. Kızını görememek, haftalardır ona dokunamamak, saçlarını okşayamamak. Hamile olduğu için ağır radyasyon içeren ilaçların kullanıldığı kızına yaklaşması yasaktı. Sadece camdan görüyor, uzaktan el sallıyor ve bolca da ağlıyordu. Bu stresli zamanda bu da yetmezmiş gibi bir de, erken doğum tehlikesi eklenmişti buna... Bebekleri birkaç hafta erken gelecekti yerinde durmazsa. Demir her daim üzerine titriyor, sürekli arayıp nasıl olduğunu soruyor, bazen de aniden karşısında beliyordu. Onu nazlandırıp şımartıyor, bir dediğini iki etmiyordu. Aslında nazlı bir hamilelik geçirmek istese de, nitekim kızı yanında olmayınca sadece bir an önce günlerinin dolmasını istiyordu. Ecrin'in kardeşini kabul etmemesinden korkmuşlardı ama asıl şoku onda yaşamışlardı. Kızlarının o günkü sevincini hatırlayınca kıkırdadı.

"Ne düşünüp de böyle tatlıca gülüyorsun?"

"Hiç!"

Demir başını biraz daha aşağı eğip boynuna dudaklarını koydu. Yan profilinden dikkatli dikkatli yüzüne baktı, başını tekrar omzuna bırakarak, "Hiç için çok güzel bir kıkırdama, bu hiçi hep düşündüresim geldi."

Hazan kocasının kollarında huzursuzca kıpırdandı. "Aklın fikrin orada zaten... Sen ne arsız bir adamsın. Hem ben onu düşünmüyordum bir kere..."

Ancak Hazan dudaklarının kıyısını gene dişlerinin arasını aldı, artık düşünüyordu. Ve kocasının ısısını hissettikçe içinde tuhaf bir titreşim baş gösteriyordu. Demir kollarını biraz daha sıklaştırdı. "Şimdi kesin dudaklarını dişliyorsun değil mi?" Hazan dudaklarını hemen dışarı salınca, tuhaf bir şaklama sesi çıktı. "Biliyordum bana diyene bak (!)." Genç adamın omuzları sarsıldı ve dudaklarının arasından enfes kahkahası yükseldi. Hazan kollarında debelenip, "Çok kötüsün!" dedi isyanla dudaklarını bükerek. "Bu benim suçum değil hormonlarım dengesizleşti, bir daha sana yaklaşmayacağım... Uzak dur sen de benden... Elimi sana sürersem iki olsun."

"Olsun güzelim! İki de olsun, üç de olsun bebeklerimiz (!)."

"Demir!"

"Söyle hayatım."

Demir omuzlarından kavrayarak genç kadını kendine çevirdi. Yüzünü ellerinin arasına alıp kendine baktırmaya çalıştı, ama Hazan inatla kafasını küs bir ifadeyle kaldırmıyordu. "Bırak beni üşüdüm içeri girmek istiyorum." Demir başım aşağı eğdi, suratım kendi suratına yaklaştırdı. Soğuk havadan aldığı nefesleri buhar olup havaya karışıyordu. Hazan'ın burnu hafifçe kızarmış, yanaklarından duman çıkıyordu. Kocasının yüzündeki ellerini kavrayıp çekiştirmeye başladı.

"Ben şikâyetçiyim demedim ki... Karıcığım hemen küsme, ben çok memnunum bu hâlinden."

Hazan elinin tersiyle kocasının koluna vurdu. Yanağından aşağı hemen hazırda bekleyen yaşlar kayarken, "Zaten kilo aldım çirkin olum... bir de arsız oldum... şimdi huysuz oldum değil mi?" Burnunu sesli bir şekilde çekip başını salladı.

"Ben senin huysuz hâlini de, kilolu hâlini de ve özellikle arsız hâlini çok seviyorum. Ben senin olan her şeyi seviyorum. Hadi artık bak, sen üzülünce kızımız da üzülüyor." Elini karısının yüzünden çekip karnına götürdü. Şefkatle dokunup okşadı kocaman göbeği. "Melek anne seni üzüyor değil mi kızım, ağlamasın!" Gözlerini munzurca kıstı. "Bak o da diyor ağlamasın..." Hazan elinin tersiyle gözlerini silip genç adamın omzuna tekrar yumruğu çaktı. "Bakıyorum da gene ittifak kurmaya başladınız."

Demir karısının elini kavrayıp içeriye çekiştirerek, "Hadi huysuz anne, kontrole gecikiyoruz. Gelince devam edersin iğnelemeye."

Hazan son birkaç gündür sancıları artığı için kontrole gidip NST çektiriyordu. Henüz doğuma altı hafta olmasına rağmen ufaklık biraz aceleci gibi duruyordu. Son zamanlardaki huzuru, heyecana terk etmeleri an meselesiydi. Ecrin birkaç haftadır hastaneye kemoterapi görmeye başladığından beriydi bu heyecan. Kardeşinin kordon bağı enjekte edilmeden önce kötü hücrelerin öldürülmesi gerekiyordu. Sağlam hücrelerin savaşması için onun steril bir ortamda tedaviye hazırlanması, ışın tedavisi bitmeden doğumun gerçekleşmesi planlanıyordu. Demir arabayı hastanenin otoparkına çektiğince genç kadın kocaman göbeğinin üzerinden emniyet kemerini çözdü. Demir tebessüm ederek karısına baktı.

"İyi misin canım?"

Hazan elini karnının üzerinde gezdirip derin derin soluyarak. "İyiyim sadece bugün biraz daha fazla sanki sancım, sanırım vakit yaklaşıyor." Demir Hazan'ın yanağını okşadı. "Tamam canım, şimdi doktor görünce ne gerekiyorsa yapar." Gözlerini üzgünce devirdi. "Çok acıyor mu canın?" Sesi ihtiyatlı çıkmıştı. Hazan Demir'in elini yakalayıp dudaklarının üzerine bastırdı. "Hayır." Gözlerini kıstı. "Yani birazcık var şimdi serum takınca geçer zaten."

Demir'in yönlendirmesiyle Hazan arabadan çıkıp hastaneye girdi. NST'ye alındıktan kısa bir süre sonra Hazan'ın sancıları çoğaldı. Doktor yanlarına geldiğinde genç kadın endişeyle bekliyor, Demir karısının elini tutmuş ne yapacağını bilmiyordu. Doktor odaya tekrar girdiğinde yanında yardımcısıyla, ikisinin gözleri de onlara çevrildi. Yaşlı doktor gülümseyerek artık serumların da fayda etmediğini ve doğumun başladığını söylemişti.

Hazan irilmiş gözlerini kocasına çevirdi. Kalbi hızla atmaya başladı, kendi kalp sesini kendi kulaklarında işitti. Ufak bir çocuk gibi dudaklarını hüsranla büküp ağlamaya başlayınca, Demir bir an duraladı. Ne yapacağını şaşırıp kaldı. Önce doktorun çıktığı kapıya baktı, ardından karısına bakıp ona yataktan muayene için kalkmasına yardımcı oldu. Kısa bir süre sonra işleri bitti. Hazan muayene olup doğumhaneye giderken tekerlekli arabadan ansızın hışımla kalkıp, ağlayarak Demir'e sarıldı. Kollarını öyle bir doluyordu ki boynuna, genç adam ciğerlerine hava bile çekemiyordu.

"Demir ne olur eve gidelim daha zamanı var, ben doğurmuyorum biliyorum... Ne olur hadi beni eve götür valla sancım yok gitti" diye dudaklarını bükerek kesif bir korkuyla aman dileyerek yalvardı. "Ben biliyorum daha zamanı var, söz valla doğurmayacağım daha, ne olur korkuyorum."

Oysa çaresiz kalan Demir karısının kalın belinde ve sırtında ellerini gezdirirken, onun yaprak gibi titremesine engel olamıyordu. İçi daralan bir sesle, "Tamam canım eve bebeğimizle birlikte gideceğiz, kızımızı düşün... Kızlarımız için hadi aşkım korkma, sen bunu bir defa zaten yaptın, şimdi tekrar yaparsın. Benim karım cesurdur" dedi, söyleyeceği en yanlış destek cümlelerini kullanıp telkin etmeye çalıştı. Hazan birden geriye çekilip, öfkeyle yaşlı gözlerini kıstı.

"Ben de ondan diyorum lanet adam! Daha önce canımın nasıl acıdığı hakkında hiçbir fikrin yok senin... Canı yanan benim. Canından can kopan benim." Hazan ansızın gerileyerek hıçkırıklarının arasından kızgınca bağırdı. "Lanet olsun Demir korkuyorum gidelim işte diyorum, hadi eve götür beni..." Demir elini sıkıntılıca saçlarına gömerken yanına gelen doktora kozmopolit bir bakış açısıyla bakarak, "Doktor cam yanacakmış bunun çaresi yok mu? Ağrı kesici falan verin bir şey yapın!" diye kalbini kundaklayan korkuyla konuşuyordu. Doktor sadece tebessüm etti ve babacan bir havada koluna dokunup, Hazan'ın yanına geçti. Demir Hazan'ın elini yakalayıp üzerine dudaklarını bastırırken, genç kadım doğumhaneye doğru söylenerek çekiştiriyorlardı.

"Demir bunu se... senin yanına koymam... Se... sen beni eve götürmedin." Güçsüz tehditlerinin arasına sıkışmış hıçkırıklarıyla istemeyerek içeri girdi. Lanet adam canı yanacaktı niye görmüyordu?

Hazan içeri girmesinin üzerinden on dakika geçmeden koridorun sonunda annesi ve babası göründü. Ebru, Ecrin'in başında kaldığı için sadece Alpay gelebilmişti. Alpay Demir'e kollarını açıp sarılırken, genç adam allak bullak olmuş suratıyla dostça sarılıp onlardan destek aldı. "Hadi hayırlısı" diye söylendi Alpay. "Daha çok var şimdiden bu kadar heyecan yaparsan yarısında bayılırsın" diye de alay etti.

Kerem Bey heyecanlı yüzüyle oğluna yaklaşıp, "Demek Meleğimiz geliyor öyle mi?" diye nefes nefese sordu.

"Öyle baba hayatımıza bir de Melek giriyor." Sonunda, "Artık bitecek" diye yüreği titriyordu.

Alpay telefonu kapatıp heyecanla atıldı, "Doktorlar Ecrin'i hazırlıyor, Ebru çıldırmak üzere, *'Bebek geliyor, Ecrin iyi olacak'* deyip duruyor."

Demir tekrar heyecanla arkadaşına sarıldı. Her şey yoluna giriyordu. Demir bir süre koridorda turladı, bir süre kapıya dayandı ama zaman bir türlü geçmedi. Lanet olsun içeriye girerken ki bakışları, söyledikleri içine oturmuş nefesini kesiyordu. "İçeride acı çekiyor mu, canı çok yanıyor mu" diye düşünüp duruyordu. Gözleri kapıda takılıp kalırken, ardında ne yaptığını düşünerek acıyla derince iç gerdi. Zaman da bir türlü geçmiyordu ki zaten. Ya Ecrin o ne yapıyordu? Kızı korkuyor muydu? Ona ihtiyacı var mıydı? Demir oturduğu koltuğun üzerinde ellerini saçlarına gömmüş, başını aşağı eğmiş, dalgınca ayakkabısının bağcıklarına bakıyordu. Doğumhanenin kapısı açıldı, içeriden yeşil önlüklü yaşlı doktor çıktı. Demir bir anda ayağa kalkıp, "Karım iyi?" diye atılınca, doktor arkasmda olan hareketlilikle yanından geçen adama, elinde kordon bağının bulunduğu görevliye yol verdi.

Demir kısacık bir an görevliye bakarken sert hatlı doktor, "Eşiniz iyi bebeğiniz de, gözünüz aydın... Kız babası oldunuz!" deyince genç adam tuttuğu nefesini dışarı saldı. O heyecanla ellerini saçlarına sokarken babası yanına gelip, "Hayırlı olsun oğlum Allah analı babalı büyütsün" dedi.

Demir odanın kapısını açıp içeriye girdiğinde içerinin hastane gibi değil de, faklı bir kokuya büründüğünü fark etti. Hazan odaya alınmış üzeri değiştirilmiş, yatağında yatıyordu. Bakışları karısının

kızarmış mavi gözleri ve yorgun yüzüyle kesişti. O kadar yorgun durmasına rağmen yüzünde kocaman bir gülümseme güneş gibi açmıştı. Üzerine giydiği pembe geceliği, başına bağladığı kırmızı kurdelesiyle loğusa havasına çoktan girmişti. Hazan da onun baktığı yeri anlayınca, elini fiyonk yapılmış şeride götürüp, "Annem taktı, hoş değil mi? Adetmiş..." Genç adam başını salladı. Zira konuşamıyordu çünkü bu görüntü ona tablo gibiydi. Hazan ışıl ışıl ıslak gözleriyle bakarak elini kocasına uzattı. "Ne yaptılar Kelebeğime, verdiler mi kanı? Burada meraktan çıldırdım ben..." diye ciddi bir yüze bürünürken suratı, sesinin titremesine aldırmadan sordu. Ağlamak istiyordu fakat bugün ağlamayacaktı. *Ağıt ağıtı* getirir derlerdi. Bugün en mutlu günleriydi ve gülecekti. Ağlamayı kendisine yasaklamıştı...

Demir karısının sağlıklı doğum yaptığım öğrenince onların odaya alınmasını beklemeden, hastaneden ayrılmış kızının yanına geçmişti. Ecrin'ine kan, serum yardımıyla verilirken yanında olmuştu. Birkaç saatin ardından Ecrin uyumuş ve o da henüz yeni gelebilmişti. Yüzünü göremediği bebeğinin ve karısının ilk hallerini merak ediyordu. Şu birkaç saatte kaç parçaya bölünmüştü kalbi. Kızları ve anneleri olarak... Yüreği üç parçada aynı tempoda atmıştı ve sonunda buradaydı.

Karısının yanma yaklaşırken bakışları yanındaki beşiğe kaydı. İlk izlenim çok tuhaftı. O şey minnacıktı! Kuş gibi narin, taç yaprağı gibi kırılgan ve harikuladeydi. "İyi Kelebeğimize kan verildi, artık gerisi onun savaşına kaldı. Bedeninin vereceği savaşa..." Karısının yatağının kıyısına oturup eline uzandı. Sıkıca tutup ellerinin üzerine dudaklarını bastırıp biraz bekledi. Derin derin iç gerdi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Hazan güzel kaşlarını çattı, "Ne için?"

Demir tembel bir sırıtışla, yorgun gözlerini minnetle araladı. "Doğuma girerken canıma okuyacağın gibi tehditler yağdırıyordun yanlış hatırlamıyorsam!"

Hazan'ın dudakları belli belirsiz kıpırdandı. Gözlerini hafifçe devirip, "Ha, o konu mu? Cefaya, mihnete, Demir'e, Ecrin'e hiç şikâyetsiz tahammül eden sağlam bir vücudum var. Meleğe de elbet dayandı. Ama onu bir ara evde düşüneceğim ve sana vereceğim cezaya bakacağım. Unutmadım." Gözleri parladı kısa bir an, "Çok saçmaladım mı?" Demir

kafasını salladı. "Birazcık... Hastaneye beni rezil edecek kadar sanırım..."

"İyi, o kadarını da sen çek, ben de içeride acı çektim ödeştik."

"Yani beni affetmedin... Bundan bunu mu çıkarmalıyım?"

Karısına sokulup dudaklarını alnına dokundururken, "Geçmiş olsun canım ve hayırlı olsun bebeğimiz" dediğinde histerik sesiyle, dudaklarını anlından çekmeden gözkapaklarına kaydırdı, usulca ıslak gözlerini öperek ardından hantalca yanaklarına dokundu dudakları. Hazan ellerini kocasının yüzüne çıkarıp avucuna alırken, Demir alnını alnına yasladı. "Teşekkür ederim." Kocaman adamın sesi titremiş, fısıltı gibi harabe çıkmıştı. Demir kollarını karısına dolarken, Hazan onun beline çoktan dolanmış ve başını göğsüne gömmüştü. Kokusunu doyasıya içine çekip, sıcaklığını hissetti. Ne kadar vakit geçmişti, bilemediler? Fakat huzur fazla uzun sürmedi, zira ortalığı kendi bedeninden beklenmeyen bir viyaklamayla inleten ufak kız, annesini ve babasım bu huzurun kollarından tiz bir yaygarayla ayırdı. Demir geriye çekilip yatağın yanında duran ufak pembe tüllü bebek beşiğine baktı.

Hazan pikesini düzeltip yakasındaki düğmeyi açarken kocasına tebessümle bakıp, "Acıktı sanırım onu bana verir misin?"

Demir gözleri irilerek yerinden kalktı. Bebek beşiğinin başına geçip ufacık kımıl kımıl kızına bakarken, "Ben... ben ona dokunamam bir yerini kırarım... çok narin." O esnada tuhafça bir karmaşayla beşiğe bakıyordu.

Hazan latif sesiyle kıkırdayarak, "Saçmalama, elbette ki tutarsın buna alışmalısın. Sonuçta, artık birlikte bakacağız ona değil mi?" Bakışlarım beşiğe çevirdi. "Hadi Demir kızımızın ağlamasını mı izlemek istiyorsun, yazık o da hâlâ çok yorgun, ağlatma Meleğimi."

Demir kocaman ellerini ufacık bedene uzatıp kırılacak bir buz parçası gibi narin, ellerinden kayacak korkusuyla mengene gibi sıkı tutuyordu. Bebeğini yukarı kaldırıp bakarken, mavi denizlerin engin koyuluğunu andıran gözleri parladı ve içine bir anda tatlı bir burhan çöktü. Ufacık ellerini kıpırdatıp, açmaya çalıştığı alacalı gözleriyle kımıl kımıl hiç durmuyordu. Minnacık dudağını meme arayışıyla yana kıvırıp duruyordu. Başını aşağı eğip onun cennet kokusunu içine çekip dururken, kızı babasının yanağını yakalamış emmeye çalışıyordu. Bir süre orada öylece bekledi kokusunu içine doyasıya çekerek, tabii

bu, kızı gene feryadı koparmadan önceydi. Hazan göğsünü açmış hazır beklerken, ellerini kocasına uzatıp, "Ver hadi bak sütüm akıyor" dedi tatlı bir mırıltıyla.

Genç adam kaşlarını çattı. Bu kelam ona tuhaf gelmişti.

"İyi de henüz emmedi ki, nasıl aksın?"

Hazan kızını kucağına alıp kollarına yaslarken, bebeği kendi başının çaresine bakıp annesinin memesini bulup emmeye başlamıştı. Hazan elinin tersini bebeğinin pürüzsüz yanağında şefkatle gezdirirken, o cuk cuk sesleri eşliğinde odayı inletiyordu. Demir yatağın yanına tekrar oturduğunda, genç kadın ona sevgiyle bakarak göz kırptı.

"Bir süre unutacaksın onları sana ortak geldi." Dudaklarını büküp alay etti. Demir'in dudaklarının kıyısı çapkınca kıyılara kıvrıldı. Gözlerini kızından çekip annesine çevirerek, "Hiç sanmıyorum, ben ihtiyatlı bir adamım, onunla elbette ki paylaşma konusunda pazarlık yapabilirim. Bu işi saatlere böleriz, gündüz onları istediği gibi kullanabilir ama geceleri ona vermem sadece benim olur" dedi çocukça bir mırıltının hâsıl olduğu haris bir inatla.

Hazan kahkahayı atarak odayı inletirken, gözleri kocasının yüzüne kaydı. Gördüğü kayıtsızlık karşısında gülümsemesi yüzünde donduğunda, dolgun dudaklarının arasından sadece, "Sen ciddisin!" kelimesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Demir de aynı anda sinsice gülümseyince, "Gıcık!" diye burun kıvırmıştı. Hazan kızını emzirip babasına teslim ederken, genç adam ikinci alışında kızının varlığına ve tutuşuna alışmaya başlamıştı. Kızını tuhaf duyguların eşliğinde yatağına bırakırken, genç kadın onlara iç çekerek bakıyordu. Demir yerinde doğrulup cebinden bir şey çıkardı. Hazan beşikte takılı kalan bakışlarını kocasına çevirirken, o elindeki cumhuriyet altınını karısının yastığına iliştirmeye çalışıyordu. Hazan dudaklarını birbirine bastırıp, "Bu ne?" diye sorunca Demir geniş omuzlarını sarstı. "Annem dedi, adettenmiş bebek için."

Ancak Hazan kaşlarını kaldırdı. "Hımm, demek adetleri öğrendik. Annem de bayağı çalışıyor bu ara adetlere, ama sevdim bu adet işlerini... Zengin oldum desene..." Demir karısına göz kırpıp, bu sefer de cebinden başka bir kutu çıkardı. Kadife kare kutunun içinde naif bir gerdanlık göz alıcı ışıltılar içerisinde duruyordu. "Bu da annemize"

derken karısına yaklaşıp, "Müsaade eder misin?" diye nazikçe sordu. Hazan biraz daha sokulurken, Demir mis kokulu saçlarını koklayarak gerdanlığı taktı. Hazan elini gerdanlıkta gezdirirken, adam karısının çenesini kavrayıp gözlerini kendine çevirdi.

"Teşekkür ederim... hayatımı bana verdiğin için." Yüzünü yüzüne yaklaştırıp saçlarını okşayarak, "Benden vazgeçmediğin için" dedi, dudağına usul usul nazikçe buseler koydu. Hazan istekle aralanan dudaklarını kendine esir alırken kapı vuruldu. Genç kadın homurdanarak geri çekildi.

"Galiba bir süre yalnız kalmak gibi bir şansımız olmayacak."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elinde tuttuğu bandanasını annesine uzatıp takmasını söyledi. Tüm gün zaten elinden hiç bırakmamıştı ki, genç kadın da anlayamıyordu o bandananın onun için bugünkü önemini. Hazan kızına tebessüm ederek bandanayı aldı, şefkatle yeni uzamaya başlamış saçlarının üzerine yerleştirdi. Ecrin kemoterapi gördükten sonra tüm saçları, kirpikleri ve kaşları dökülmüştü. Aradan geçen aylar içerisinde saçları uzamaya yeni başlamıştı, fakat Ecrin bandana takmayı sevdiği için hâlâ bırakmamıştı. Ne zor günlerdi onlar öyle! Kızının hastaneden çıkışım dört gözle beklemekle bitmemişti her şey, bir de tahlil sonuçlarının neticesi vardı. Aylardır ölümle yaşam arasında ince bir çizgide dolanan ufacık hayatı bir kâğıt parçasının üzerine yazılacaktı. O birkaç gün şimdi onlara ömür gibi gelmişti.

Ecrin elini bandanasının üzerinde dolaştırırken neşeli sesi annesinin kulaklarına vuruyordu. "Tamam, olmuş. Anne ben çantamı hazırlamaya gidiyorum hemen gidelim, Murat gelecek." Hazan kızının arkasından baktı. Duru mavi gözleri karmaşa içindeydi. Aslında mutluydu, ama aynı anda korkuyordu. Geleceği kimse bilemezdi. Şimdi hızla merdivenleri çıkıyordu onun ufacık ayakları. Yaşıyordu, mutluydu ve artık iyiydi... Yanındaydı evladı, artık bir ömür yanında...

"Ecrin dikkat et düşeceksin."

"Tamam."

Kapı gürültüyle çarparak kapanınca, Hazan yerinde korkuyla sıçradı. Demir de bu sesi duyunca, minik kızıyla oturduğu koltuktan kızgınca kalktı.

"Yavaş! Evi tepemize yıksaydın!" diye söylenerek, Hazan'ın yanına geldi. İkisinin bakışları da merdivene kilitlenmişti. Nazlı'nın öfkeli güzel yüzü sinirden kasılan çenesiyle karşılarında belirdi. Gözleri ağlamaya müsait olarak dolmaya başlamış, ateş gibi yanıyordu kahveleri. Gözleri Demir'e dikildi, öldürecek gibi dik dik bakarak, genç adam hiç umursamayarak kızını havaya kaldırıp ufacık bedenini sevmeye başladı. Melek'i de ona gülücükler yollayıp ellerini yanaklarına sürtüyordu. Hazan bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Neyin var, Nazlı bu hâlin ne?"

Nazlı Amerika'da Demir'in yanında yatılı okulda okuduğu için Demir onu hiç bırakmamıştı. Yanından da ayırmadan ona bir baba şefkatiyle sahip çıkmıştı. Şimdi de okul bitince tamamen yanlarında kalmaya başlamıştı. Onu yetimhanede tanıdıklarında anne ve babasını daha yeni trafik kazasında kaybetmişti. Hazan ve Demir ona hem maddi hem manevi destek olmuşlardı. O sıra istenmeyen sonla Hazan ve Demir ayrıldıklarında, Demir onu tamamen yanına almıştı. Onunla avunmuştu. Nazlı birkaç adımda ablasının yanına geldi. Yaşının getirisiyle dudaklarını çocukça bükerek baktı. Hazan ona yaklaşıp yanaklarını avucunun içine alırken nazikçe, o ağabeyine bakıp kızgınca söylendi, "Beğendin mi yaptığını, senin yüzünden beni terk etti? Neden karışıyorsun hayatıma, ona ne yaptın? Sayende beni görmezden geliyor atık, aralarına da almıyorlar."

Hazan kocasına döndü. Demir Melek'i göğsünün üzerine gelecek şekilde tuttu, bakışlarını itinayla kaçırdı. Ufacık ellerine öpücük kondurdu. Kocaman bedeninde ufacık bebeği, ellerini çırparak neşeyle mırıldanıyordu.

"Ben gereken neyse onu yaptım. O sana layık değil!" Aslında sesi tok ve kızgındı. Nazlı ellerini yumruk yaparak sarstı. Hazan onun saçını okşayıp yatıştırırken, aralarında ne döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Bunu nasıl anladın? Yoksa içini mi okumaya başladın insanların?" diye alayla söylendi Nazlı, ama sesi daha çok ağlamaklı çıkmıştı.

Demir sakince başım kaldırdı. Kızını önüne doğru tuttu. Melek annesinin saçlarını yakalayıp çekiştirirken, o kızını kendine çekti. "Bak babacığım sen ablalarına çekme, ikisi de asi... Biri inatçı Ecrin, diğeri adamı katır gibi tepiyor, sen onlardan olma. Bunlarda büyüğe saygı da kalmamış."

Hazan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kocası zaten ne zaman dara düşse Melek'e onları şikâyet ediyordu. Aralarındaki muhabbeti bilmeyen yoktu, terapist gibi bakıyordu kızı babasına.

Nazlı onun kızına söylediği şeylere daha sinirlenip küplere bindi. Demir başını kaldırıp dik bakışlarını genç kıza yöneltti. "Tipi hoşuma gitmedi. Ne o öyle kulağında küpe, burnunda pirsing, kaşında vida mı zımba mı belli olmayan envanter gibi demirler. Adamın pantolonunun her bir köşesinden zincir sarkıyor. Çelik fabrikası gibi..."

"İnsanları görünüşleriyle yargılayamazsın. Ben onu seviyorum, arkadaşlığı da hoşuma gidiyor. Karışma artık arkadaşlarıma."

Demir keskin bakışlarım kıstı. Sesi sert ve otoriteden ödün vermeyen nitelikte tokça yayıldı. "Ben karışırım. Hem ne sevmesiymiş bu yaşta seninkisi... Buna izin vermiyorum. Erkek arkadaş için henüz küçüksün. İleride düzgün biri olursa bakarız." Erkeksi sert dudaklarını kasılsa da birbirine bastırıp sinirini dindirmeye çalıştı. Nazlı Hazan'a baktı, destek ister gibi. Genç kadın kenara çekilmiş, gene her zaman olduğu gibi onların kavgalarını tarafsız arenadan izliyordu. Yoksa arada kalan o oluyordu, bunu kocasıyla yalnızken halletmeli, o güzel kulaklarım dişleriyle çekmeliydi.

"Sen de ablamla okulda başladın sevgili olmaya, ben en azından okulu bitirdim. Hem kalbime karışamazsın tamam mı?"

"Karışırım tamam mı?" dedi Demir onu tekrarlayarak alayla. "O farklı... biz... biz evlenecektik." Hazan kaşlarını kaldırıp gözlerini imayla devirince, "Yani o eski zamandaydı şimdi devir değişti. İnsanlara güvenim yok. Hele o züppe kılıklı motorcu tipli herife hiç! Bir daha sana yaklaşırsa alırım boynunu aşağı."

"Kokma yaklaşmayacak zaten beni terk etti" diye ağlamaklı bir sesle kızgınca söylendi. Saçlarım kenara çekip bakışlarım ağabeyinin

kucağındaki bebeğe çevirdi. Hazan kocasına ters bir bakış attı. "Sen gene ne haltlar karıştırdın Demir?" Nazlı ıslak kirpiklerinin ardından ablasına baktı. "Tayfun'u korkutmuş o da beni terk etti."

Hazan kıza bakıp, "Hadi sen içeri git hazırlan tatlım, restorana geç kalmayalım. Birazdan toplanmış olurlar ve onu da bana bırak. Ben de onun boyunun ölçüsünü alayım bakalım, boyu bana uyuyor muymuş." Başını yana çevirdi, dik bakışlarını dart tahtasına isabet ettirirmişçesine ona odakladı. Genç kız kapıya yönelince, kocasma yaklaşıp kızgınca fısıldadı.

"Sana inanmıyorum! Bu yaptığın saçmalık... Böyle davranarak onu kendinden soğutuyorsun." Başını geriye yıktı ve kısa bir an kızgınca bakıştılar. Demir umursamazca göz kırpıp, karısının belinden yakalayarak kendine çekti. Hazan kocasının kucağındaki kızının elini yakalayıp öperken, genç adam çatılı kaşlarıyla kızgınca söylendi.

"Sen o keçi kılıklı herifi görmedin. Tipinde meymenet yoktu. Ben doğru olanı yaptım. O da bunu düşününce anlayacak."

Hazan alaylı bir gülüş attı. "Hah! Böyle çok güzel anlatacaksın doğrusu ona. Sen bazen tam bir demir kafa oluyorsun. Bu onu daha da kamçılayacak. Onu tanımıyor musun? Görüşmeyeceği varsa da şimdi inadına yapacak, sana kafa tutacak."

"Asi işte hep senden yüz buluyor bunlar." Gözlerindeki tatlı pırıltıları saklamaya çalıştı. Hazan masum gözlerini irice açtı. "Benden mi? Ben asi miyim?"

"Evet öylesin. Bazen bana nasıl kafa tuttuğunu fark etmiyorsun ama onlar fark ediyor. Senin dilini yemek lazım..."

Nazlı elindeki ekmek arasıyla kapıdan kızgınca bakıp, omuzlarını sarstı. Hazan'ın bakışları ona kaydı. "Onunla arkadaş olmaya devam edeceğim" dedi inadına meydan okuyan hırçın bakışlarıyla. Demir kızım biraz yana çekti. Sesinin onu ürkütmesini engellemek için kısıkça dişlerinin arasından konuştu.

"Fakat... sen beni çıldırtmak için elinden geleni yapıyorsun ufaklık. Bu çok fazla Küçük Hanım sen... sen daha çocuksun! O kocaman adam senden on yaş büyük." Demir bakışlarını kıstı. Sert suratında yanak kasları titreşiyordu. Bunu bile düşününce gerçekten çıldırıyordu. Kocaman adamla ne işi vardı? O ufacıktı!

Genç kız saçlarını savurarak, "Harika!" dedi hırçınca kapıdan geçti. "Ben artık çocuk değilim on sekiz yaşındayım." Demir onun homurdanarak hole ilerlemesine bakıp, arkasından huysuzca bağırdı, "Sen hâlâ çocuksun, yaşın büyüdü diye bana posta koyamazsın." Bakışlarını Hazan'a çevirip ona destek vermesini bekler gibi baktı, fakat genç kadın başını sallayarak belli bir kararlılıkta yürümeye başladı. "Onu böyle dizginleyemezsin, bunu sana fena ödetecek."

Muammalı bir koşuşturmanın ardından restoranda tüm işleri halledildi. Hazan kolundaki saate baktı. O günkü kavganın ardından küs geçen bir hafta ve surat asan iki çocuk gibi koca insanlar. Aslında kocasının bu korumacı yanını seviyordu. Çocuklarının üzerine titriyor, onlar için iyi olan neyse onu yapmaya çalışıyordu. Nazlı da buna dâhildi. O artık genç bir kız olmuştu ve Demir'in babalık damarı daha da kabarmıştı. Onun kötü birileriyle tanışıp, kötü huylar edinmesinden açıkçası korkuyordu. Nazlı asi bir çocuktu ve onu tek dizginleyen de gene Demir'di. Yanında erkek sinek görmeye bile tahammülü yoktu o başka. O kendini yerken hem Nazlı'nın bir erkek arkadaşı oldu, hem de Ecrin ve Murat artık büyümeye başladığı için deliriyordu. Ufacık çocuk ne zaman eve gelse peşlerinde dedektif gibi kaşlarını çatarak takipteydi. Nazlı'nın Demir'i affetmesi, Demir'in onun dediği arkadaşıyla tamşması biraz uzun sürmüştü. Demir onun gönlünü almak için o, *"Kılkuyruk!"* dediği adamla bile görüşmeye razı olmuştu. Büyük başarıydı doğrusu. Geldiğinde bunu Hazan'a çok fena ödetecekti. Son servisi hazırlayıp tezgâha koydu.

Bugün Ecrin'in doğum günüydü. Onlar da ailece olacakları bir doğum günü partisi ayarlamışlardı. Pastanın üzerine son süsleri de koyunca dinlenmesi için kenara alıyordu ki, beline dolanan kalın kollarla olduğu yerde boş bulunup sıçradı. Güçlü kocaman elleri düz göbeğinin üzerinde çiçek gibi açıldı. Sırtını o tanıdı sertliğe yaslarken, rahatlatıcı sıcaklığının keyfini çıkarmaya başladı. Demir dudaklarını ensesine dokundurup tüy gibi öpünce de hazla titredi.

"Bunun hesabını vereceksin, senin yüzünden işkence gibi bir saat geçirdim" dedi huysuzca genç adam. Hazan kocasının kollarında dönerken, kelebek kapı açıldı ve Nazlı yanlarına geldi. Ağabeyine

yaklaşıp ışıltılar saçan gözlerini gözlerine dikti. Parmak uçlarında kalkıp yanağına içten sulu bir buse koydu. "Ağabeylerin en yakışıklısı, en anlayışlısı, seni çok seviyorum." Bir daha öpüp kenara çekildi. Hazan kocasının yanına çekilince genç adam tutuşunu sıklaştırıp, yanından ayrılmasını engellerken genç kıza gözlerini kısarak baktı.

"Ne isteyeceksin yağcı gene? Yetmedi mi beni madara ettiğin? Sayende o tuhaf giyimli bebelerle oturup çay içtim, bir de o kılkuyruğu çektim."

Hazan kocasının beline çimdirirken uyarmak için, genç adam boğazını temizleyip sesini yumuşattı. "Söyle hadi fındık faresi, derdin ne?"

Nazlı Hazan'a göz kırptı. Yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. Hazan onun tek başına tatil için izin istemeye geldiğini anladı ve savaş çıkmasından korktu. Nazlı yerinde sallanarak, "Yok bir şey içimden gelmiş olamaz mı? Seni öpmek için bir şey mi olması lazım?"

Demir gözlerini kuşkuyla kıstı. "Sence anlımda *'keriz'* yazısı var da ben mi göremiyorum. Seni ben büyüttüm. Gözlerindeki bu ifadeyi biliyorum. Bu, *'Ben bir şey istiyorum ama senin karşı çıkacağın bir şey'* bakışı." Sesi sertleşmişti. Hazan genç kıza kaşlarını kaldırarak baktı. Nazlı dudaklarını sallandırarak arkasını döndü. Demir karısına baktığında onu, kaşlarını kaldırıp kaş göz yaparken yakalayınca... İki parmağıyla burnunu sıkarak, "Seni, iş birlikçi seni... Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz gene?"

Kocasının elini burnundan çekip parmaklarını burnunda gezdirdi. "Ne işi çevirelim, yok bir şey." Kapıya yaklaşıp durdu. Demir de onun yanına gelince arkasında durup, ellerini beline dolayıp çenesini karısının omzuna dayadı. İkisi birden restorandaki manzaranın keyfini çıkarmaya başladı. Nazlı, Suna Hanımın yanma gidip suratı asık yaşlı kadını mıncıklamaya başladı. O da önce karşı koydu, sonra da kollarını Nazlı'nın boynuna dolayıp öpmeye başladı. Demir derince bir iç gerip, "Şuna bak fındık faresi annemi bile yola getirdi. Asi olması bazen işe yarıyor." Bakışlarını annesinin üzerinde gezdirdi, "Değişti artık eskisi gibi değil" dediğinde Hazan başını yana çevirip imayla gözlerini devirince, Demir omuzlarını sarstı. "Eskisi gibi değil... En azından... artık dilini tutmayı öğrendi. Bu da bir nimet, bak artık Ebru'ya bile ağ-

ağzını açmadan iki kere düşünüyor. Seni saymıyorum bile, kadın seninle konuşurken kaç defa düşünüyor acaba yanlış bir şey söyleyip de patavatsızlık yapacak diye."

Hazan'ın dudaklarının kıyılarını kıvırdı. "Haklısın değişti ama gene de bazen eskisi gibi bakıyor, o zaman korkuyorum gene aynı olacak diye. En azından atık seni benden kıskanmıyor. Hakkını yiyemem, torunlarına çok düşkün baksana şuna!" derken Suna Hanıma gözleri sevimlice titreşerek bakıyorlardı. Ufak torunun karnını doyururken, neşeyle Ecrin'e bir şeyler anlatıyordu. Kerem Bey ve Alpay köşeye oturmuş tavla oynuyorlardı. Nazlı babasının yanına gidip koltuğun başına oturarak yanağına şans öpücüğü verdi. Kollarını boynuna dolayıp karışmadan edemedi. Ebru kenara geçmiş oğlunu yemek yemeye ikna etmeye çalışıyor, ama Meriç inatla yemekten kaçıyordu. Hazan'ın gözleri kızına kaydı. Ecrin içeride koşuşturarak arkadaşına bir şeyler anlatıyor, herkes ona dikkatle bakıyordu. Anlattığı konu ne ise sonunda hep bir ağızdan gülmeye başladılar.

"Bu mutluluk bozulacak diye çok kokuyorum."

Demir karısını kendine çevirip, içeri sokarak mutfağın kelebek kapısını kapadı. Yüzünü büyük ellerinin arasına alıp dudaklarını burnunun üzerine kondurdu. Hazan ona duruca baktı. "Bozulmayacak. Sen ve ailem bir daha üzülmeyecek, buna izin vermeyeceğim. Biz hiç ayrılmayacağız, mutluluğumuz her gün çoğalarak artacak" dedi, sesinde gerçekten kendinden emin bir tını, gözlerinde ise farklılık vardı. Genç kadın onun yakışıklı yüzünü süzdü, sahip olmanın keyfiyle. Demir de ona munzurca bakınca gülümsedi. Hazan mavi deryalarını kasvet sarmadan kocasının ummanlarına çevirdi. Bir damla su olup o ummanlarda yok olurken, "Lafı gene nereye getirdin bak. Daha erken hatta bir daha yapmak gibi bir düşüncemde yok. Neden unutmayı denemiyorsun. Düşünme bir daha böyle bir şey!" dedi, yüzünü buruşturdu düşündüğü şeyle. Demir ellerini belinde sıklaştırıp kendine çekti karısını. Bedenlerini yapıştırıp onun ısısını hissetti kendi teninde.

"Bak bu sefer doğuma ben de gireceğim söz. Elini tutacağım, sana destek olacağım. Her anında seninle olup aynı acıyı çekeceğim."

Hazan kıkırdadı. "Ama doğurmayacaksın" dedi ve sonra gözlerini devirdi. "Benim canım acıyacak, yok yeter bu kadar. Üç tane neyimize

vetmiyor ki, dört olmayı versin. Allah onlara sağlık versin."

Demir başını aşağı eğip dudaklarını yanaklarına sürttü. Hazan içi ürperirken gözlerini yumdu. O da devam etti, kulaklarına kadar gidip ılık nefesini tenine bilerek üfledi. Onu tahrik ederek içten gelen boğuk sesiyle mırıldandı. "Buna emin misin? Yapması çok zevkli oluyor!" Ellerini kalçalarına kaydırıp, kocaman elleriyle avuçlayarak mıncıkladı. Hazan kendini ona yaslarken, sertleşmiş heyecanını hissediyordu. "Eminin." Gözlerini kıstı. "Eğer benden habersiz böyle bir şey yaparsan, seni öldürürüm Demir... Sakın yapma" dedi geriden gelen boğuk sesiyle. Onu hissederken ona kızmak o kadar zordu ki, zaten yapamıyordu. Bedeni dalga dalga ona çekilip hemen tepki veriyordu. Demir elini bacağında gezdirip eteğini kaldırırken engel olmadı. "Hiç yapar mıyım? Ama senin isteğinle seve seve yaparım."

Hazan ellerini boynuna doluyordu ki adam geriye çekildi. Genç kadın da kaşlarını çattı, Demir onun bu tatlı hâline sırıttı. Birden elini kavrayıp onu kilere sürüklerken, "Şu konuyu bir de özel olarak konuşalım, belki fikrini değiştirebilirim" dedi ve kilerin kapısını açtı.

İçeri girince loş ortamda gözleri karanlığa alışıp, birbirini bulana kadar bekledi. Kapıyı kilitleyip karısına yaklaştı. Hazan ona doğru sertçe çekilirken itirazlı bir sesle mırıldandı.

"Şimdi mi?"

"Şimdi!" dedi Demir, dudaklarını boynuna gömerken sinsi bir gülümsemeyle. Hazan ellerini kocasımn boynuna doladı.

"Burada mı?"

"Burada."

Demir dudaklarına diktiği gözlerini oradan alamadı, Hazan ansızın yumduğu gözlerini açtı. "Saçmalama biri gelecek, içerisi dolu bu çok tehlikeli." Demir geriye çekilip gömleğinin düğmelerini uzun becerikli parmaklarla acelecice açmaya başlarken, "Söz hızlı olacağım. Eve kadar sabredemem" dedi, dudağının kıyısı kıvrılmış sinsice sırıtıyordu.

Hazan ellerini yakalayıp çekiştirirken itirazları onun dudaklarında boğuldu. Kocası ona sokulup üzerini çıkarmaya başlarken de tüm düşünceler beynini terk etti. Zaten fazla uzun sürmeden elleri kocasının tişörtünün etek kısmını kavrayıp çekiştirmeye başlamıştı. Demir

onu kendine çekip bacaklarını çekiştirirken, ihtiraslı bir yolculuğa çoktan başlamıştı. Hazan boğuk çıkan sesiyle fısıldadı. "Beş dakikada halledebilir misin?" Sesi alaycıydı. Demir genç kadını kaldırırken, "Sessiz olabilecek misin buna karşın" diye çapkınca sordu.

Yarım saat sonra Hazan eteğini çekiştirerek düzeltip tezgâha yaklaşırken, içeri Ebru girdi. Demir elini karısının belinden çekip kapıya yönelirken göz kırparak, "Ben içerideyim bana ihtiyaç yok herhâlde" dedi yanan gözlerini gözlerine dikip küstahça.

Hazan başını yana çevirdi utanarak. "Yok!" Çatallaşan sesi titreyerek fısıldarken, o dışarı çıktı. Ebru gözlerini kısıp ona bakıyordu. Hazan normal davranmaya çalışarak duru bakışlarını ona çevirince, Ebru zeki gözleriyle gömleğini gösterdi. "Bari kanıtları ortadan kaldırmayı akıl et" diye alayla söylendi.

Hazan dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı, başını aşağı eğip gömleğinin iliğine baktı. Karanlıkta birini yanlış iliklemişti. Elleri düğmeyi kavrarken, "Abla lütfen!" diye inler gibi konuştu. Ebru omuzlarını sarstı. "İyi ki ben gördüm kaçak et kestiğinizi. Bu hâlde içeri girseydin herkes görecekti, git kendine çeki düzen ver" diye neşeyle kıkırdayarak bardak tepsini alıp içeri girdi.

Doğum günü yemeği gırgır, şamata, eğlenceyle geçti. Kocaman bir aile olmanın güzelliğini doyasıya yaşadılar. Arada Nazlı ve Demir tartışsa da, bu sefer Hazan tek değildi. Suna Hanım oğluna ters bakışlar atıp susturuyor, Hazan da ona minnetle bakıyordu. Ecrin'in mutluluğu gözle görülür derecede fazlaydı. Murat'la konuşarak pastasını yiyor, şakalaşıp gülüyordu. Murat takım elbise giymiş, içine kelebekli papyon takmıştı. Hazan kocasına yanaşarak güldü. Daha önce hiç olmadığı gibi masumca ve şirince güldü.

"Bak taş fırın erkeği Murat'a bile kelebekli papyon taktırdı kızın, ondan korkulur" dedi. Demir bakışlarını masa başındaki iki çocuğa çevirdi. Kızının bandanasının aynından Murat'ın şirince papyonu vardı. Dudaklarının kıyısı belli belirsiz kıvrılırken, birden tekrar kasıldı ve karısına döndü, "Saçmala Hazan o velet kaleyi içten çökertme derdinde. O çocuk birkaç yıla büyüyecek..."

Hazan başını sallarken kayın validesine baktı. "Anne istersen ben

kızım Melek'i, yordu seni kolların ağrıdı. Yaşlı kadın torununu öpüp gülümsedi. "Yok kızım yorulmadım, hem kuş gibi şeyin nesi yorsun, siziz biz sen keyfine bak."

Ebru böreğini bıçağıyla bölerken bakışlarını Hazan'a çevirdi. "Ne yaptınız tatil işini gidiyor muyuz?" Hazan ağzındaki lokmasını yutunca kocasına baktı. "Valla bana her şey hazır diyor ama gene de Demir bu ne yapacağı belli olmaz, zaten mızırdanıp duruyor otele gitmeyelim, devre mülk kiralayayım tek olalım diye."

"Senin kocan kıskançlığı iyice abarttı, kulaklarım çeksem mi?" dedi munzurca sorarak. Hazan ablasına baktı. Sakin bir tonda gözleri ışıldayarak cevapladı, "Hayır, ben bu hâlinden memnunum, gözlerinin sürekli üzerimde olmasını seviyorum."

Demir karısına yaklaştı. "Seni duyuyorum, tabii çatal dilli kardeşini de" diye kulağının dibine soludu. Hazan kocasının gözlerine baktı ve birbirlerinin gözlerinde kısa bir süre kayboldular. Ona güldü. Daha önce hiç gülmediği gibi... Bu gerçekten mutlu bir kadının içten gülümsemesiydi.

Yemeğin tamamı çok güzel geçti. Sonunda saat gece yarısını bulunca Demir yaşlı çifti bırakmaya giderken, Ebru ve Hazan da ortalığı toparlamaya başladılar. Nazh yeğenleriyle ilgilenirken, Alpay çöpleri toparlıyordu. Hazan tabaklarla mutfağa yönelirken telefon çaldı. Tabakları yamndan geçtiği masaya bırakıp, cebindeki telefona uzandı.

"Efendim Demir."

"Annemleri şimdi bıraktım eğer sen de istersen çocukları Nazlı'ya bırak bir yerlere çıkalım diyecektim. Baş başa olalım, çok uzun zaman oldu bir yere gitmeyeli... Tek." Hazan bakışlarım çocuklarına çevirdi. Nazlı, Melek'i uyutmuş, Ecrin'in gözleri de oturduğu koltukta gitmeye başlamıştı.

"Tamam olur. Ama geç kalmak yok. Yarın kabre, Nazlı'nın ailesini ziyarete gideceğiz unuttun mu?"

"Unutmadım. Tamam, ben gelene kadar hazırlan sen acele et."

"Demir acele etme, dikkatli ol. Tüm zaman bizim nasılsa, daha çok vaktimiz olacak gezmek için" dedi, tabakları alıp kapıya yöneldi.

"Seni seviyorum" dedi Demir, zaten hep diyordu. Ah bir de sevdiğinin dilinden duysaydı bunu, ne çok zaman olmuştu bunu duy-

mayalı. Hazan hâlâ demese bile sevdiğinden zaten şüphesi yoktu. Ama bu sefer farklıydı onun kısık sesini kulağında duydu. "Ben de seni seviyorum koca adam dikkat et" dedi genç kadın, sesi fısıltıdan farksızdı. Demir'in tuttuğu direksiyonun hafiflemesiyle araba hafifçe yalpaladı. "Ne?" dedi tepki olarak, sadece duyduklarına inanamadı. "Duydun işte ne dediğimi?" Hazan dudağının kıyısını sanki karşısında kocası varmış gibi dişliyordu.

"Duydum Ayçiçeğim fakat gerçek mi rüya mı algılayamadım. Bir daha söyle lütfen ben de gerçek olduğunu kavrayabileyim."

"Gelince söylerim şimdi değil."

"Şimdi istiyorum hemen!" dedi tatlı bir buyurganlıkla.

Demir bakışlarını yan tarafa çevirip dikiz aynasına baktı. Gözleri irilirken beyaz bir aracın frenleri boşalmış hâlde, ışık hızıyla ona doğru geldiğini fark etti ve direksiyonu yana kırmaya vakit bulamadan arabaya yandan çarptı. Demir'in elindeki telefon fırladı.

Hazan duyduğu firen seslerine anlam veremiyordu. Ama kalbi... Kalbine bir ağırlık otururken, içine çektiği nefesleri ciğerlerinde donup kaldı. Genç adamın arabası çarpmanın etkisiyle taklalar atarak bariyerleri aşıp fırlarken, Hazan'ın kulağına metalin metale çarpma sesi ve ani fren sesleri geliyordu. Yutkundu, acı acı yutkundu. Hazan donup kalırken telefonda, dolmuş gözlerle önce fısıltı gibi, "Demir..." dedi, karşı taraftan ses gelmeyince tekrar etti. Endişeli sesi şimdi biraz daha kuvvetliydi. "Demir cevap ver bana?" Gene ses yok. Hazan nefes alamıyordu. Titreyen elini masaya dayadı. Gözlerine dolan yaşlar acı içinde yanaklarına boşalırken tüm gücüyle ağız dolusu fetret bir yangınla feryat etti.

"Demir!.."

Demir vücudunun üzerine ağır gülle gibi oturmuş başını hava yastığından kaldırdı. Gözlerini zorladı açmaya fakat yüzüne doğru akan yapışkanımsı şey kirpiklerini birbirine yapıştırmaya başlamış, görüş alanını bozmuştu. Ne olmuştu algılayamıyordu. Neredeydi? Kafasını zorlayarak, kendini hafifçe sarsarak gözlerini zor da olsa açtı. Vücudu yerinden oynamıyordu. Nefes alış verişi zorlanmaya başladı. Kaburgasının üzerinde derin bir sızı, ağır bir baskı vardı. Bu acı nefes alış verişini bozuyordu belli ki. Aracın içini ise duman sarmış, göz

...görmüyordu. Kendini geriye çekti. Bakışlarını kısık da olsa, hur... dönen aracın içerisinde gezdirdi. Ezilmiş, kâğıda dönmüş metal neredeyse ona nefes alma imkânı sunmuyordu.

Bedenini oynattı fakat bacağını oynatmaya çalışınca feci bir acı yaptı. Başını aşağı eğip bacağına baktı. Aracın çöken on kısmına bacağı sıkışmıştı ve neredeyse kemiği gözüküyordu. Kendini yokladı. Ensesindeki ve kaburgasındaki ağrıyı saymazsa bir şeyi yok gibiydi. Ama diğer bacağının yaralandığını, sert bir plakanın içinden geçtiğini geç fark etti. Bir anda aracın önü alev alınca, gecenin içinde çıngılar çakarak parlama başladı. Kimsecikler yoktu yolda.

"Yardım edin!" dedi cızırtılı çıkan sesiyle yalvararak. "Yardım öhö öhö ed... edin." Gözleri kapandı karanlıkta daldı.

Bir zaman sonra tekrar açtı gözkapaklarını. Ne kadar bayıldığını bilmiyordu saatler mi, yoksa saniyeler mi olduğunu kestiremedi. Artık aracın içine duman iyice dolmuş ve yüzüne ateşin sıcağı vuruyordu. Göz çukurları ateşin alazından yanmaya başlamış, genzinde plastiğe karışmış metal kokuları vardı. Birkaç defa daha acı acı öksürdü. Zar zor nefes alıyor, öksürdükçe ciğerleri daralıyordu. Buna bir de şimdi sıcağın harareti eklenince, bedeni patlayacak şekilde oksijene ihtiyaç duruyordu. Titreyen elini kapıya uzatmak istedi ama yapamadı. Uyuşmaya başlamış bedeni, otokontrolünü kaybediyordu. Bedeni ona itaat etmiyordu. Sonunda elini kapının koluna koymayı başardı. Gözleri onu tekrar karanlığa çekerken kapıyı zorladı ama açamadı. Ne kadar zorlarsa zorlasın kapı sıkışmış açamıyordu. Nefesi ağır dumanın baskısıyla kesilip, kapının kolundaki eli yanına düştü cansızca. Kurtulamıyordu ve gücü de yoktu. Başını geriye yaslayıp hayatının ellerinin arasından kayışını izledi. Bu ömrün ne kadar değerli olduğunu ve kıymetini bilmediğini keşfetti. Gözlerinin önüne hayatı kareler hâlinde yansıyordu. Başını salladı ve o karelerin beyninde dönmesine izin verdi.

Hazan'a yaptığı haksızlık ve çektirdiği acılar. Kızını tanıması ve yaşadıkları acılar. Hepsi gitti. Gözlerinin içinde sadece ona ışıltılar saçarak bakan masum bir çift mavi göz belirdi. Gülerek bakan, neşeyle, aheste aheste hareket eden narin beden, aşka davet eden dolgun dudaklarını aralıyor, ismini mutluluk şarkısının nameleri gibi fısıldıyordu.

"Demir'im..."

Sonra iki masum, ufacık yüz belirdi. Ufacık kucağında kardeşini tutan kızı, ona sevgiyle sarılıyordu. Masum gözleri açılmış, "Bak baba bana baktı. Beni görüyor" diyordu tatlı dilleri. Hazan gözleri ışıldayarak, "Geç kalma" diyordu her sabah işe gönderirken gene.

Görüntüler sarsılmaya başladı. Bitmesin istiyordu... kaybolmasın gözlerinin önünden ama kayboldular. Zifiri karanlık yuttu onları. Tüm ışık söndü. Her yer gecenin dehlizine gömüldü. Genç adamın yüzü acıyla kasılırken, nefesi ciğerlerini terk etti. Karanlık... Geride zifiri karanlık ve soğuk kaldı... Bedeninden çok ruhu üşümeye başladı. Onları arkasında bırakmak kanına dokunuyordu. Şu an hiçbir şeyi değil, sadece onları düşünüyordu. Kolunu ısıran ateşi hissetmesine rağmen, bu duygu gene de bedenini üşütmeye yetiyordu. Onlarsız olmak... Kolunun yandığını biliyordu, genzine... kendi yanan et kokusu geliyordu ama bir şey yapamıyordu. Zaten kısa bir an sonra o koku genzinde donup kalırken, bedeni tamamen o karanlığa, sıcaklığın içine çekildi.

Hazan telefonda tüm gücüyle bağırdı, "Demir cevap ver yalvarırım." Tam da o sırada bir patlama sesi duyuldu. Kulağının içinde sağır edecek kadar yüksek bir ses duydu ve içinden bir şeylerin kayıp gittiğini hissetti. Kalbi atmayı kesti, beyni düşünmeyi, bedeni hareket etmeyi... Dudaklarından fısıltı gibi onun adı döküldü.

"Demir!"

Araç ateş topu gibi havaya yükselmesi ve saniyeler içinde asfalta geri dönmesi bir oldu. Alev topuna dönüp yanarken gecenin içinde, ateş çıngılarını saçarak, ardında dehşetli bir yangın bıraktı. Yürek yangım...

Yarım saat sonra...

Etrafı inleten itfaiyenin siren seslerine, ortalığı rengârenk aydınlatan polislerin telsiz anonsları eklendi. Ambulans ise... gecenin karanlığını yırtarak ortalığı inletiyordu. Sakin otoyol artık hiç de sakin değildi. Yaşlı polis memuru hantal bedenini kaldırıp, hızlı adımlarla ilerlerken bakışlarını etrafta dikkatle gezdiriyordu. İçine sızan metalin

ve plastiğin erime kokusu genzini yakıyordu, buna yanmış insan kokusu da eklenince burnunu kıvırıp, kâğıt peçeteyi burnuna götürdü ve orada tutu. Hâlâ gökyüzünden kar gibi kül yağıyordu. Yanan araç kara geceyi aydınlatırken, sonunda kulağına çarpan, acı acı öten telefonun yerini belirledi. Yol kenarına inip, hafif yokuş olan yere yöneldi. Ayağının altında taşlar eziliyor ve dengesinin bozulmasını sağlıyordu. Orada gecenin karanlığında, otların içinde mavi ışığı yanıp sönüyordu. Adımlarını hızlandırıp yanına gitti. Eğilip telefonu aldı. Cep telefonun ışığı yanıyordu fakat ekranı çatladığı için görüntü yoktu. Fakat hâlâ çalışıyordu. Belli ki kaza anında araçtan fırlamıştı. Tuşuna basıp açarak kulağına götürdü. Karşı taraftan endişeli, bir o kadar da heyecanlı kadın sesi geldi. Önce iç çekti sonra da ağlayarak konuştu.

"Demir... ne... neredesin sen? Nasıl ko... korktum burada!"

Hazan ağlamaktan konuşamıyordu, kesik kesik nefes alıyordu. Elini dudaklarının üzerine koydu bekledi. Oturduğu yerde bile bacakları korkuyla titriyordu. Ama telefon açılınca içi rahatlamıştı. Telefondan ses gelsin diye sabırsızca bekledi. Yarım saattir kulağındaki telefonla ortada endişelice ağlayarak dolanıp duruyordu, ama şimdi oturduğu yerden bile kımıldayamıyordu. Aslında hâlâ nasıl durabildiğini bilmiyordu. O yarım saat ömründen kat be kat fazlasını almıştı. "Demir!" dedi tekrar inler gibi, bir cevap ister gibi. Yanağına yeni yaşlar süzülürken, hıçkırdı. Narin omuzları sarsılarak bekledi.

Yaşlı polis memuru boğazını temizledi. Ağlamaklı sese ne söyleyeceğini düşündü. "Ben Demir değilim hanımefendi, ben polis memuru Necmi!" diyebildi. "Siz bu telefon sahibinin eşi misiniz?" Sesi soğuk ve kendinden emindi.

"Yok, ben baldızıyım eşi yanımda veriyim mi, kendisi pekiyi değil şu anda?"

Ebru, Hazan'ın dengesi bozulunca iyice, telefonu elinden almıştı, yani zorla kulağından koparmıştı. Yaşlı polis başını olduğu yerde olumsuz anlamda kendince sallarken, "Hayır sizin olmanız daha iyi" dedi soğukkanlı bir tonda. Gözleri ileride hâlâ alevler içinde yanan araca takıldı. İtfaiye tüm gücüyle aracı söndürmeye çalışıyordu, fakat buradan bile diri diri yanan genç adamın bedeninin kalıntıları görünüyordu!

Hazan, Ebru'nun değişen yüzüyle kaşları çatılarak bir anda ayaklandı. Ablasının elindeki telefonu çekerek elinden alırken, polis memuru üzgünce konuşmaya başladı, "Başınız sağ olsun, enişteniz..."

"Demir..?"

Acı dolu bir çığlık geceyi inletti. Hazan duyduğu şeyle dondu kaldı. Gerisi yoktu zaten duyamıyordu. Kulakları uğulduyor, bedeni titriyordu. Derin derin soluklar almaya başladı olmadı. Nefesi bedenini terk ediyordu ve nefes almak için ciğerleri kendini paralıyordu. Bacaklarından güç çekilirken göğsündeki hareket durdu. Kalbi sanki artık atmıyordu. Dolgun dudakları aralandı, alt dudağı titrerken birden ortalığı inletircesine cansızca bağırdı, "Demir!.. Demir! Demir!.. Gidemezsin!.. Ölemezsin!"

Gözleri boşalırken, bacakları daha fazla taşıyamadı ve yere doğru bir anda çekildi. Gözleri karanlığa dalarken, dudaklarından sadece onun adı feryat hâlinde kısıkça salındı.

"Demir'im, gitme..."

FİNAL

Önce kalp ölür...

Korku tüm hücrelerini esir almış, canı bedenine dar gelerek olduğu yerde yığılmıştı. Aldığı haberin acısı bedenine ağır darbeler hâlinde yağarken, artık yaşamaya değer bir şey kalmamış gibiydi. Ağır gülleler yüklenmiş gözkapakları, içinde sakladığı gök mavisi duru gözlerini açmaya ne kadar zorlasa da, açmak istemiyordu. Kendine geleli birkaç dakika olmasına rağmen, inatla gözlerini açmayı reddediyor, sımsıkı yumuyordu. Gördüğünün kâbus olmasını istiyor ama olmadığını tüm benliğiyle haykırarak çok iyi biliyordu.

Beyaz yastığa dağılmış saçları, rengi uçmuş simasıyla başını sağa sola yatırarak, *"Hayır"* der gibi sallıyordu. Saçlarında şefkatle gezen ellere aldırmıyor, onların seslerini duymuyordu. Hep bir ağızdan çıkan sesler kulaklarında uğultular hâlinde çınlıyor, beyni onları algılamayı esefle inkâr ediyordu. Korkuyordu. Duyacaklarından... Duyduklarının gerçek olmasından ölüm gibi korkuyordu. Olamazdı! Olmamalıydı! O kadar savaşmış... kazanmış... tam her şey yoluna girmiş, birbirlerini yeniden keşfedip tek bir can olmuşken buna katlanamazdı. Onu bir kere yaşarken kaybetmiş, dünyası başına yıkılmıştı. Ama o farklıydı! Yaşadığını biliyordu. Bir yerler de görmese de nefes aldığını biliyordu. Şimdi olamazdı. Durup dururken, öyle birden yapamazdı. Kulağına

o kısık sesler sinsice sızmaya başladı, "Hazan, ablacığım aç gözlerini."

Hazan başını gene olumsuz anlamda sarstı. Ebru'nun bunu kaçıncı söylemesiydi hatırlamıyordu. Sonra ellerindeki şefkatli dokunuşların sahibi başladı konuşmaya, "Kumrum, babacığım, açsan ya gözlerini... Sen de göreceksin bak neler olduğunu, korkmaman gerektiğini anlayacaksın."

Hazan dudaklarını birbirine kilitlemiş konuşmuyor, gözlerini açmıyor sadece öylece kafasını sallıyordu. Ebru kenara çekildi ve Kerem Beyin gözlerine baktı. Yaşlı adam anladı ne yapmak istediğini, üzgünce kafa sallayınca odadan ayrıldı. Suna Hanım yaşlı gözlerle koltuğa oturmuş, minik torununu tutuyordu. Kerem Bey ona baktı. Üzüntüyle kafasını salladı. Yatakta hayatla ilişkisini kesen kızına tekrar dönüp, şefkatli gözleriyle, "Hazan'ım... Kumrum bak bana babacığım, sabahtan beri sana doğruyu söylüyoruz, ne olur aç gözlerini!"

Hazan'ın sıkıca kapadığı dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. İyice yumduğu gözlerinin kıyılarından yaşlar sızmaya başladı. Kafasını bu sefer daha hızlı sarsmaya başladı. Duymak istemiyordu. Hiçbir şey duymak istemiyordu artık... Hem hıçkırıyor hem de kafasını sallıyordu. Sonra odada bir sessizlik oldu. Buz gibi olmuş ellerinin üzerinde sıcacık bir dokunuş...

Teni bu dokunuşu tüm hücrelerine kadar tanıyordu. Hiçbir hücresi unutamazdı bu dokunuşun ona yaşattığı duyguları. Sonra kocaman odada o kadar kişinin içinden ayrılıp bir koku doldurdu genzini, tanıdık... bir ömür koklamaya doyamayacağı koku. Başını bu sefer daha hızlı salladı. Hayır, beyni ona oyun oynuyordu. Yalan! Duymuştu polisi... Yalan! Beyni onunla dalga geçiyordu. Tüm hücrelerine kadar onu hissederken, onun yokluğuyla bedeni azap çekiyordu. Sonra o yumuşacık sesi duydu kulakları, bu da yalan olabilir miydi? Beyni bu kadarını ona yapabilir miydi?

"Hazan aşkım, aç gözlerini!"

Hazan kulağına gelen yorgun ve bir o kadar da çatallaşan boğuk sesle irkildi. Ellerini o sıcacık tutuşundan hiddetle kurtarıp, kulaklarına kapadı sıkıca. Yalandı işte. Beyni ona oyun oynuyordu! Onun sesi kulaklarında çınlıyordu. Ellerini daha çok bastırdı kulaklarına, duymaya dayanamıyordu yüreği bu sesi. O sıcacık dokunuşlar kulağına bastırdığı ellerini oradan ayırmaya çalışıyor, genç kadın buna müsaade etmemek için kendini zorluyordu. Sonunda dolgun dudakları

hafifçe aralandı. Alt dudağının titremesini durduramıyordu. Fısıltıdan farksız sesi titreyerek salındı dudaklarının arasından.

"Ya... yalan... Bu yalan!" diyordu ağlamaktan kalınlaşmış sesi. Güçlü eller sonunda kulaklarındaki elleri ayırıp, kalın kollar sıkıca boynuna dolandı.

"Gerçek, bak ben buradayım."

Hazan bir anda durdu. Sıcacık bedeninin ağırlığı da tanıdıktı. Nefes almayı kesti. Kalbi göğsünde atmayı durdurdu. Bu dokunuşlar hayal olamayacak kadar tanıdık ve sesleri gerçekti. Daha çok sarıldı kollar boynuna, varlığını kanıtlarcasına. Hazan aldığı kokuyla sarhoş olurken, ansızın yanında cansızca duran elleri titreyerek sanki onu hissetmek istermişçesine yerinden kalkıp, o sıcacık bedene dokundu. Önce omzuna dokundu. Sıcacıktı gerçekten... Sonra kulaklarım o yumuşacık kadife gibi şefkatli sesi doldurdu.

"Beni hissediyorsun ama görmek istemiyorsun demek!" Genç adamın sesi titreşiyordu. Yorgun çıkan tok sesi genç kadının kulağını doldururken Hazan ne zamandır tuttuğu nefesini dışarı titrekçe saldı. Elleri onun rüya olmasından korkar gibi, bırakırsa kaybolacak bir hayal gibi sıkıca dolandı genç adamın boynuna. Öyle sıkı sarıldı ki, ta ki... "Aşkım kazada ölmedim ama birazdan nefes alamayarak gerçekten öleceğim. Ben yaralı bir adamım, bu kadarı bana eziyet hadi aç gözlerini" dedi ince alaya alan ama üzgün çıkan sesiyle. Hazan ellerini boynundan çekip omuzlarına götürdü. Bir körün bir nesneyi keşfetmesi gibi dokundu varlığının gerçekliğini hissetmek için. Gözlerini açmadan çatallaşan sesiyle, "Göz... gözlerimi açınca gidecek misin?" diye ürkekçe sordu. Öylece birden masumca sormuştu bu soruyu. Yatağının yanında bir sarsılma oldu. Yanağındaki uzun sıcacık parmaklar dokunmaya devam ederken, duymaya bıkmayacağı ses tekrarladı.

"Seni ölüme bile tek göndermem. Aç gözlerini onları görmeye benim de senin kadar ihtiyacım var." Hazan yüzüne vuran ılık nefesle sık sık nefes almaya başladı. Uzun kirpikleri titreşerek aralandı. Göz kapakları aheste bir korkaklıkla hantalca kalkarken, arasından kızıla dayanmış mavi deryaları uyuşukça göründü. Kocaman bir ummanın üzerinde güneşin batması gibi, kızıla çalıyordu ağlamaktan yorgun düşmüş gözbebekleri. Hazan'ın dudaklarından birbiri ardına cansız hıçkırıklar kaçarken, gözleri sonunda bir damla su olup gene kayboldu sonsuz sevginin olduğu ummanlarda. Titrek eller yanaklarındaki

yeni çıkan sakallarını hissederken, "Beni bırakma!" dedi sadece hayal ve gerçek karışmış gibi. Beyni onun, *"Gerçek"* olduğunu haykırırken, kalbi, *"Rüya"* olabilir der gibi bakıyordu.

Demir yanağına doğru irice bir damla sızdırırken, dudaklarını sevdiğinin anlına dokundurdu. Geri çekilmedi. Canı yanıyordu. Zorlu bir savaştan çıkmıştı fakat bu şu anda umurunda olmayan tek şeydi. Hazan gözlerini yummak istemiyordu. Kaparsa kaybolmasından korkuyordu bu sefer de. "Bırakmam sevdiğim... Ben seni bir daha hiç bırakmam. Bir daha asla olmaz" dedi ağır bir yükün altında kalmış gibi çıkan sesiyle. Hazan işte şimdi gerçekten onun olduğunu anlayarak sardı kollarını boynuna, "Gerçeksin... Oh, Allah'ım sen gerçeksin... Gerçeksin." Hep aynı kelime dökülüyordu dudaklarından, "Sen gerçeksin."

"Hazan biraz daha sıkarsan kaburgalarımın yanına bir de kırık boyun eklenecek."

Hazan kollarını daha da sıktı. Kurumuş dudaklarım ıslatıp, "Kapa çeneni seni hissediyorum" deyince, o ana kadar içeride unuttukları kişiler ağlamaklı bir sesle kıkırdadı. Demir biraz kızararak, "Aşkım bunu yalnızken yapsan zira bura fazla kalabalık da" diye kulağının dibine nefes alamadığı için kesik kesik konuştu. Hazan birden kollarındaki baskıyı hafifletti. Demir geriye çekilirken, o çekinik gözlerini ona şefkatle bakan kişilere çevirdi. Ebru elini dudaklarının üzerine koymuş ağlarken, gözleri mutlulukla gülüyor, dudakları aralamyordu, "Gerçek."

Suna Hanım torununa sıkıca sarılmış ağlayarak bakıyordu. Kerem Bey yönünü cama dönmüştü onları rahat bırakmak için, ama omuzları hızla kalkıp iniyordu. Gözleri sonunda sevdiği adamla çakışınca, kısa bir süre baktı. Sadece kısa bir süre. Sonra ansızın yerinden doğrulup genç adam daha ne oluğunu anlayamadan kollarını boynuna doladı.

"Buna hakkım var kapa çeneni, kollarım burada kalacak" dedi herkesi yok sayarak. Demir mutlulukla sırıtırken, kolunu genç kadının ince beline sardı. Diğeri önünde askıyla asılıydı. Hazan'ın bedeninin baskısıyla acılar içinde kıvranıyordu fakat aldırmadı. Onun da sevdiğini hissetmekten başka istediği bir şey yoktu.

Her ses kesildi, herkes unutuldu. Dünya bir kalbin içinde unutuldu. Kocaman dünyada sadece bir çift yürek, içinde atan tek ritimdeki atışta takılı kaldı. Bir yüreğe sığışmış, iki kuşkanadı gibi çırpındı bedenlerinde... Hangi beden kendinden bağımsız başka bir bedende atardı ki? Bir kalp iki atışı da tek bir yürekte kaldırır mıydı? Onlar tek

vücuda sığışmış bir kalp, bir nefesin fısıltısını paylaşan hava, bir ummanın içinde kaybolan su damlası olmaya mahkûmdular. Biri olmayınca diğeri yarım kalacak, biri giderse diğeri ortadan yok olacaktı...

Hayat acı da olsa bu yaşamın kaprislere yenilmeyecek kadar kısa, gurura harcanamayacak kadar değerli olduğunu onlara öğretti.

Hazan kendine geldikten sonra kocasının durumunu fark etti. Demir'in kolu yanmış ve bacağından yaralanmıştı. Araba yanarken yoldan geçen birkaç araç tarafından fark edilip son anda içinden çıkarılmıştı. Aracın sıkkın sıcağında bayılmış ve gözlerini hastanede açmıştı. Sonra öğrenmişti ki diğer araçtaki adam yanarak feci şekilde can vermiş... Bedeninde kalıcı bir hasar yoktu, sadece kaybetmenin ne kadar yakın olduğunu onlara unutturmayacak ufacık bir iz bırakmıştı geride, kolundaki yanık izi... Hazan ne zaman o ize baksa ya da Demir ne zaman onun o ize baktığını görse, gözleri burukça kenetleniyordu. Kimse anlamıyordu onların bu bakışının sırrını ama onlar biliyordu. *"Bu hayat senden vazgeçmeye değecek kadar uzun değil"* diye bağırıyordu tüm hücreleri. Bu iz onların aynı hatayı tekrar yapmamasını sağlıyordu. O zamana kadar hep bir "acaba" vardı Hazan'ın kafasında...

Acaba!

Acaba bana olan aşkı bitince gene aynı hatayı yapacak mı? Acaba karşısına böyle bir fırsat çıksa değerlendirecek mi? Beni gene aldatacak mı? Hâlâ aklında "acaba"lar var ama(!?) eskisi kadar keskin değil. Esir edecek kadar yoğun, içine çekecek kadar köhne değil. Onu kaybedecek kadar büyük, kıracak kadar sarsıcı değildi. O acaba aklının kuytu bir köşesinde sinsi bir yılan gibi hep kalacaktı. Bunu artık biliyordu. Fakat bir şey daha biliyordu. Hayat "acaba"lara kurban edilemeyecek kadar kısaydı. Ve bazen sadece anı yaşamak da her şeye değerdi.

On yıl sonra...

Sarı saçları rüzgârda havalanırken, ufacık naif ellerini aheste şekilde narince burçak tarlalarını andıran saçlarına götürüp, kulağının arkasına sıkıştırdı. Gün ışığının vurduğu dalgalı mavi gözleri daha da açılmış, içi berrak bir cam bilye gibi huşuyla parlıyordu. İçinde güneşin hareleri raks ederken, dolgun kırmızı dudakları kuruduğu için hafifçe nemlendirdi. Uzun parmaklarının arasında dalgınca salladığı kaleme bakarken, duyduğu sesle güzel yüzünü yana çevirdi.

"Sence finalleri verebilecek miyim?"

Dolgun kırmızı dudaklarının kıyıları hafifçe kıvrıldı. Bu soruyu soran kişiye alaylı bir ses tonuyla yanıt verdi, "Sen kız peşinde koşmaya devam edersen, bırak finalleri yakında amfiye giriş yapamayacaksın."

Bulanık çamurlu suları andıran kahveler kızgınca devrildi. Gözleri hafifçe kısılırken sert bir şekilde bakarak, tok sesiyle mırıldandı. "Sen benimle dalga geçeceğine yardım et de geçeyim o zaman dersleri. Canım... güzelim, bak valla seni de götüreceğim bir dahaki sefere maça. Onlarla tanıştıracağım inan" diye yağ çekerek alayla konuştu Murat.

Ecrin gözlerini sinsice kıstı. "Şapşal! Maçı ne yapayım ben! Benim derdim, sen oralara takılıp da dersini ihmal ediyorsun diye kızıyorum. Biliyorum akıllısın, hatta fazla akıllı ama anlamıyorum, şu aklını biraz da derslere versen de bu sene kalmadan geçsen."

Murat köşeli çenesinde yeni çıkan sakallarının üzerinde uzun ince parmaklarını dolaştırıp, bakışlarını karşısındaki kitaba yoğunlaştırdı. Sıkkınca bir iç gerdi. Sabahtan beri kaçıncı okumalarıydı, ama aklında maç olunca ders kafasına bir türlü girmiyordu. Acaba çocuklar almış mıydı bu maçı? Cadıyı ikna edememişti ki gitsin maça, allem edip kallem edip kandırmıştı...

Mavi gözler onu kuşkuyla süzerken hiçbir şeyden habersiz dalgınca, kitaptaki bir yeri göstererek bakışlarını güzel yüzlü melek sımalı genç kıza çevirdi ve gözleri çakıştı. Mavilerden koparmadı kendini, toprağa düşmüş su damlaları gibi orada yayıldı. Kocaman dünyanın topraklarında bir damla su olup yayıldı. Genç delikanlı gözlerini kısarak, "Neden öyle bakıyorsun?" dedi tok sesiyle, esrarengiz bir tonda. Ecrin bakışlarını ondan çekinikçe kaçırıp önüne döndü. Tülü uçuşan camdan dışarı çevirdi.

"Na... nasıl bakıyorum?" dedi kalbi yerinden fırlarken.

Murat ciddi bir bakış atıp onu tarttı. "Demin baktığın gibi!" Elini yüzünde gezdirdi. "Yüzümde bir şey mi var?" Ecrin dudaklarını birbirine bastırıp biraz düşündü. Gene yakalanmıştı bakarken. Bu kaçıncıydı? Kendinden emin bir ses tonu takındı fakat beceremedi. Sesi titrek ve cansızca çıktı. Mahsustan bir dürtüyle, "Şey... şey var?" Aklına gelen şeyle, "Heh! Kirpik... kirpik düşmüş yanağına ona baktım... şey... zaten o da rüzgârla uçtu gitti" dedi narin omzunu sarsıp bakışlarını kitabına çevirerek. Şu anda dudaklarını sıkıca dişlemek istiyor ama yapamıyordu. Murat da geniş omuzlarını sarstı belli bir umursamazlıkla anlamayarak ve onun okuduğu parçaya yoğunlaştırdı kendini. Bilmi-

yordu ki yanında çarpan kalp yakalanmanın heyecanıyla depar atıyor, onun yanına her sokulmasında nefes alış verişleri kesiliyor...

Bakışlarını koridor boyunca itinayla gezdirdi. Kocaman ellerini onun ufacık omuzlarına koyup, ciddi bakışlarını yüzüne devirdi. Başını aşağı eğip yüz yüze gelince, kısık sesiyle göz kontağını kesmeden konuşmaya başladı.

"Bak evlat! Eğer bu işi halledersen sana o çok istediğin bilgisayar zımbırtısını alacağım."

Kadir gözleri ışıldayarak çocukça bir sevinçle yerinde tepinip, "Playstation oyununu mu? Oley be... Oley! Söyle dünyayı galeyana getireyim baba" diye ellerini yumruk yaptı ve yerinde bağırarak tekrardan zıpladı. Genç adam aynı kendi gözlerine benzeyen maviliklerin içine odaklanarak, bariton sesiyle devam etti, "Şişşt, annen duyacak sessiz ol. Ama önce git onların yanında dur. Bak bakalım ne yapıyorlar. Eğer o Murat sıpası kızıma yaklaşırsa bana haber ver."

Kadir ufacık göğsünü gururla şişirdi. Yüzünde cesur bir bakış belirirken, erkeksi egosuyla şişinerek, "Ben varken parmağının ucunu sürerse ablama, onun her kemiğini ben kırarım baba. Sen merak etme, ablamı ben korurum o çok gelişmiş sıpadan" diye babasını taklit etti. Demir oğlunun omuzlarını mertçe davrandığı için okşarken, ortalığı cırıl cırıl kulakları tırmalayan bir ses inletti.

"Anne... Babam Kadir'e rüşvet veriyor ablamı rahatsız etsin diye."

Demir bakışlarını genç kız olma yolunda ilerleyen kızına çevirdi. Keskin bakışları uyarıcı olmasına rağmen, annesine benzeyen on iki yaşında olan Melek omuzlarını tasasız bir tavırla sarstı. Demir de biraz kısık sesle, "Sen... Anasının kızı... Kapa çeneni annen gelecek." Melek saçlarını geriye ittirdi. "Ablamı rahat bırakın siz de susayım... Yeter kız sizin yüzünüzden arkadaşlarına rezil oluyor. Hem o Murat ağabey, sevgilisi değil tamam mı, neden rahat bırakmıyorsunuz?" diye diretmeye devam etti. Demir işaret parmağını havaya kaldırıp gözdağı vererek sallarken, "Sen bana... *'Baba alış veriş yapalım mı?'* diye gelirsin küçük sıpa" diye ağzını yayarak ciddi bir tehdit savurdu.

Melek dudağının kıyısını bocalayarak dişlerinin arasına alıp, kısa bir an düşündü ve ufacık fındık burnunu vakurca kaldırdı. Hoşgörüsüz dik kafalığıyla, "Hiç boşuna aklımı çelmeye çalışma baba" dedi, aslında aklı biraz da olsa çelinmişti ama sonunda iradesini eline almıştı. "Bu sefer yemem bu lafları. Ablamı da size yem ettirmem, bugün

ona varın bana... Şimdi ya rahat bırakın ya da..." Dudakları kedi gibi sinsice kıvrıldı ve hainice. "Anne buraya gel, bunlar gene iç çeviriyor! Ablam gume gidiyor!" Asi başını dikerek bağırdı ve narin omuzlarına dokunan eller ona destek çıktı.

"Aferin kızıma! Hep böyle ol annem. Bakma sen babana. Ablanı her daim koru bunların şerrinden" derken güzel gözlerini kısmış kocasına azarlayarak bakıyordu. Demir yana kayıp kapının girişinde durdu. Geniş omzunu kapının pervazına dayayıp gözlerini belli bir kararda kısınca, "Sen hiç akıllanmayacaksın değil mi? Daha barışalı iki gün olmadı. Kızı rahat bırak ders çalışıyor. Eğer onu rahat bırakmazsan, ben de onu Murat'lara gönderirim. En azından Şahsenem Hanımlar da daha rahat ediyorlar ders çalışırken. Başlarında zebella gibi bir baba olmuyor."

Demir geniş omuzlarını sarsıp, derince soludu. Gözleri gene koyulmuştu. "Saçmalama! Tabii ki olmaz. Kız benim kızım ve artık çocuk değil on sekiz yaşını bitirdi. Gidemez öyle adamların evine falan. Hem bir şey yaptığımız yok sadece oğlumla konuşuyorduk şurada. Asıl siz bizim muhabbetimize turp sıkıyorsunuz." Oğluna baktı göz kırpıp ortadan yok olmasını söyledi. Kadir öne atılıp, "Ben bahçede oynayacağım" diyerek kapıya yönelirken annesinin sesiyle olduğu yerde kaldı. "Bana bak babasının işbirlikçi... çakma Demir kılıklı klonu! Kızıma yaklaşırsan sana bunu fena ödetirim pişpirikçi."

Kadir arkasını dönüp babasım destek arar gibi baktı. Annesinin sertleşen, otoriteden ödün vermeyen yönü devreye girince, çekinerek başını önüne eğdi. Çaktırmadan yardım ister gibi ablasına, sonra gene babasına baktı.

"Babana hiç bakma, o önce kendi kıçını nasıl kurtaracak, onu düşünsün. Bu yaptığınızı Ecrin duyarsa kız nasıl üzülür düşündünüz mü?"

Kadir omuzlarını düşürdü. "Ben ablamı üzmem." Kapıdan çıkarken, Hazan bakışlarını kocasından çekmeden bağırdı. "Kadir eğer ablana bir oda kadar dahi yaklaşırsan, o oyunların hepsi hayır kurumuna bağışlanır duydun mu beni?" Tehdidin ardından dışarıdan cansız bir itiraz yükseldi. "Ama anne bu haksızlık, o adam ablamın odasında ne arıyor?" Demir oğluna destek çıkarak, "Doğru söze ne hacet! Haklı çocuk. Gururuna dokunuyor, bir genç kızın odasında kocaman bir eşek sıpası var." Dişlerinin arsından söylendi, "Ben onu bir gün bir anırtacağım ama..."

Hazan kızını da yanına alarak salona yöneldi. Kocasının yanından geçerken ona sokulup, "Demir..." dedi, kocası kaşlarını kaldırıp bakınca da, "Salonda yatmayı çok özledin herhâlde, devam et kocacığım az kaldı başaracaksın." Genç adamın kaşları çatılıp gözleri öfkeyle kısılınca, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. O içeri girdiğinde arkasından huysuz homurtular yükseliyordu.

Ecrin tabağını annesine uzatırken, "Anne az olsun bu ara zaten sınav stresinden çok kilo aldım" diye söylenirken, yanında yemeğini yiyen Murat genç kıza sırıtarak baktı. "Tabii, kapılara sığamıyorsun değil mi? Saçmalama Ecrin bence çok iyisin böyle, hem de çok..." diye doğal bir tavırla arkadaşıyla konuşurken laflarını büyük bir yutkunmayla yarıda kesti. Zira bir çift değil, iki çift mavi kızgın göz yan yana oturmuş ona, *"Ölüm fermanını imzala"* der gibi bakıyordu ve büyük olanın kaşları neredeyse gözlerini gölgeleyerek kapamak üzeriydi. Ecrin olanlardan habersiz neşeyle genç adama baktı. Sevinerek bir şeyler dedi. Murat boğazım temizleyip önündeki yemeğe döndü.

Hazan kocasına gözlerini kısarak bakıp, diğer tabağı Melek'e uzattı. "Demir su bardağım uzat su doldurayım canım sana, hararetini alır hava sıcak (!)" diye uyarır bir tonda konuştu. Kocası bakışlarını genç delikanlının üzerinden çekmeyince, "Demir!" diye dişlerinin arasından tısladı.

Demir sandalyesinde iyice rahatlayıp, aldırmaz tavırlarla bakışlarını ona çevirince, artık uyarıyı geçti direk iğneleyen bir tonda, "Su içmeyecek misin bardağını uzat" diye kızgınca söylendi. Kadir ablasına baktı, çocukça bir kıskançlıkla, "Abartma abla fıstık gibisin işte, hem kilo alsan ne olur sevgilin mi var ki! Ve sana ne benim ablamın kilosundan Murat Efendi, kendine gel. Kırdırma bir köşeni..." Allah'ım, horozlanan ev kırlangıcı, dağlar imparatoru şahine karşı!

"Kadir!" diye çıkışsa da Ecrin, çocuk gözlerini kıstı ablasına. "Yoksa aranızda bir şey mi var?"

Tüm gözler Ecrin'e döndü, Murat da dâhil olmak üzere ona irdeleyerek bakıyordu şimdi. "Yo... yok saçmalama biz arkadaşız" diye atıldı Ecrin bir anda panikle.

Demir gözlerini kuşkuyla kısmış sandalyesinin kenarına koluna yaslamıştı. Ecrin kızararak bakışlarını yemeğine çevirdi. Çatalını patatesine batırıp, "Saçmalama ne sevgilisi, ben okuyorum." Bakışlarını çaktırmadan yanındaki gence dikmişti. Murat umursamaz davranarak yemeğine başlayınca, dudaklarını bükerek önüne döndü. Kısa bir

sessizliğin ardından herkes yemeğini yerken, genç delikanlının telefonu çaldı. Murat bardağını masaya bırakıp cebindeki telefonu çıkardı. Gözleri ışıldayarak masadan kalkıp müsaade istedi. Ecrin duyduğu, *"Aşkım"* kelimesiyle, ağzına götürdüğü çatalı yarı yolda keserek tabağına sertçe gerisingeri bıraktı. O kıza, *"Aşkım"* dediği her an, ciğerleri ağzından dökülüyordu. Suratı istem dışı düştü, gül yüzüne bir anda keder gark oldu. Yerinden kalkarak, "Ben doydum" deyip mutfak kapısından odasına yöneldi.

Demir kaşlarını çatarken, Hazan kocasına baktı. Demir kızının yüzünün düşmesine dayanamayıp yerinden kıpırdanınca, "Sakın!" dedi annesi uyarıcı bakışlarını odaklayarak, "Ben ilgilenirim." Demir yerine otururken homurdandı, "Ben bu çocuğun boynunu kırarım kızımı üzerse." Hazan yerinden kalkarken kocasına şaşkınca bakıyordu. Nasıl fark etmişti ki? Demek bu ara ondan huzursuz oluyor, kızı sürekli takibe alıyordu. Gözlerine karacanın masumiyetini, sesine sakinliği ekleyerek, "Senaryolar yazma Demir, onlar arkadaşlar." Genç adam kaşlarını kaldırıp bakınca sesini yumuşattı. "Doğru söylüyorum, onlar arkadaşlar tıpkı çocukken ki gibi." Demir elini çenesine koyup dalgınca baktı. "Birisi için öyle olduğu kesin ama diğeri farklı düşüncelere dalmaya başladı bak. Hem ben de ondan korkuyorum zaten" diye devam etti dalgınca.

"Neden?" Hazan işte şimdi şaşırmıştı. "Çünkü..." Demir'in bakışları ciddileşti. "Onlar çocukken hep evcilik oynuyorlardı ve artık büyüdüler. Evcilik değil, evlilik çağına gelmeye başladılar!" dedi derin bir iç gerip, gözlerini işkence gibi düş kırıklığı sararken.

Hazan ona anlayışla baktı. Gerçek bir gülümseme bahşedip, içini rahatlatmak istedi. Onun çocuklarına olan düşkünlüğünü biliyordu. Ona kalsa kızları evlenmesin, oğlu büyümesin, hep böyle ayaklarının dibinde, kanatlarının altında kalsın istiyordu.

Yenilen yemeğin ardından, genç kadın ortalığı toparlayıp mutfağa geçti. Tüm işlerini halledince odaya çıkıp ütüleri yapmayı düşünüyordu ki, kulağına gelen seslerle ayağı merdivenin basamağında durdu. Nasıl güzel bir sesti onlar öyle! İnsanın içine işliyor nefesini hızlandırıyordu. Vazgeçti yukarı çıkmaktan, gene her zaman olduğu gibi mutfağın bahçeye açılan kapısına yaklaşıp önünde durdu. Gözlerini bahçeye çevirdi. Güzel maviliklerinin içi yumuşadı, huzura ve dinginliğe ev sahipliği yaptı. Beline sarılan kollarla da bu huzuru perçinlendi.

Ellerini kocasının koluna koyup, sırtını onun sert göğsüne yas-

layıp, manzaranın keyfini birlikte çıkarmaya başladı. Artık genç değillerdi. Kırklı yaşlarda çocukları büyümüş bir aileydiler. Ne çok acı çekip, ne çok şey yaşamışlardı. Film gibi bir hayat böyle olsa gerekti. Gördükleriyle dudakları tatlıca tebessüm etti. Kadir gene her zamanki gibi muzırlık peşinde ablalarına sataşıyordu. Bu çocuğun başka eğlencesi yok muydu? Ne zaman canı sıkılsa onlara sarkıp sinir ediyordu. Şimdi de çimlere uzanıp müzik dinleyen Melek'e sinsice yaklaşıp, bir bardak suyu suratına ansızın dökerek onu rahatsız etti. Melek yerden hışımla kalkıp, elleriyle yüzünü silerken kardeşine kızgınca bağırdı. Aldırmadan gülen Kadir'e kızıp, bahçenin içinde onu kovalamaya başladı. Kadir bu sefer de hamakta müzik dinleyerek kitap okuyan Ecrin'e yaklaşıp onu sarsarak keyfini bozdu.

"Abla, kalk kurtar beni" diye yardım isteyince, Melek karşısında isyan ederek bağırdı.

"Sen neden doğdun ya, sen gelmeden önce ne kadar mutluydum ben. Annem seni niye doğurdu ki?"

Kadir elini ağzına koyup çocukça bir saflıkla gözleri parlarken kıkırdadı. "Sallama Melek! Ben geldiğimde sen bir yaşındaydm. Ne huzuru? O zamanki tek huzurun, annemi emip altına yapmaktı. Yoksa gene mi istiyorsun bu huzuru? Vay çakal!" derken kelimeleri yayıyor, gözleri sinsice parlıyordu. Ablasına bilmişlikle kafasını salladı. Melek buna daha çok sinirlendi ve olduğu yerde tepinmeye başladı.

Ecrin ayaklarını hamaktan sarkıtıp yerinden doğruldu. Kardeşlerine tepeden bakıp sinsice gözlerini kısarken, "Asıl sizin kavgalarınız olmadan ben daha mutluyum"

Hazan güldü. Demir sırttı.

"Bu oğlan başımıza çok iş açacak aynı sen, kızlarımı hiç rahat bırakmıyor şuna bak. Nazlı evlendi kurtuldu ama Ecrin'in ondan çekeceği var." Demir başını aşağı eğip kulağına doğru sokuldu. "Ne yapsın çocuk dört tane kadının arasında kaldı, kafayı mı yesin, onların hakkından ancak o geliyor." Hazan başını yana çevirip kocasına öyle kızgınca baktı. Demir dudaklarını çatılmış güzel kaşlarının üzerine koyunca, dudaklarının kıyıları mutlulukla kıvrıldı. Demir elinden tutup onu merdivenlere çekerken, "Şu cezalar konusunda özel bir görüşme mi yapsak diyorum."

Hazan elini çekiştirmeye çalışarak merdivenleri bitirdi. "Saçmalama çocuklar dışarıda aklını mı kaçırdın sen?" diye tatlı bir kızgınlıkla çıkıştı.

Demir yan taraftaki misafir odasının kapısını açıp karısını içeri hiç de nazik olmayan bir biçimde çekti. Bedenlerini yapıştırıp kocaman elleriyle kalçalarını kavradı. Onu kendine sertçe çekip kasıklarına bastırırken, Hazan gözlerine aşkla ve aynı istekle karşılık vererek bakıyordu. Yılların üzerlerinden götürdüğü sadece fiziksel değişimdi. Ruhlarında ve aşklarında hiçbir değişim olmamıştı. Hâlâ ilk günkü tutku, hâlâ ilk günkü aşk hep olduğu yerde kalmıştı. Şimdi Hazan kocasının yakıcı gözlerine bakarken, Demir çapkınca gülümsemiş ve göz kenarında oluşmaya başlayan mimik kırışıklıkları ortaya çıkmıştı. Yakışıklı yüzünü bu bile bozup etkilemiyordu. Karısının eteğini çekiştirirken, "Burada olduğumuz akıllarına gelmez."

Hazan haris bir inatla odaya baktı. Misafir odasında bir yatak ve tekli bir koltuk vardı. Demir eteğini beline kadar çıkarmaya başlamış, haylaz elleri tenini keşfe çıkmıştı.

"Burada mı?"

"Burada!" dedi fısıldar gibi. Adam kalçalarını mıncıklayarak kavrayıp yukarı çekerken, Hazan gözlerini kocasının gözlerine çevirdi. Şimdi sevdiği maviliklerin içi koyulmuş, saf arzuyla parlıyordu. Ellerini onun geniş göğsüne koyup, baştan çıkarıcı hareketlerle ayartarak okşamaya başladı.

"Şimdi mi?" dedi buğulu sesi ihtirasla titreşirken.

Demir başını aşağı eğip, dudaklarını dudaklarına sürttü. Ilık nefesleri birbirine karışıp, aşkın şarabını onun dudaklarından tadacakken, hiç bitmeyecek olacak sevdasının huşusuyla mırıldandı.

"Şimdi ve her zaman..."

SON

SON SÖZ YAZARIN

Ne sevdalar hatalar yüzünden yarım kaldı. Niceleri de bir arada kaldı fakat yarımlardı... Bir aşk bu kadar mı büyük olurdu ki, mutluluk vuslata haram... Sevdası yarına yarım... Hatalar insanlara mahsustu...

Herkes hata yapabilirdi!

Yargıladı gurur hata yapanı... Senelerce yargılayarak ona şans tanımadı. Pişmanlıklara inanmadı kalp, acılarla sınandı. Günleri, geceleri umutsuz tüketirken... Ufacık bir an mutlu oldu... Unuttu günlerin sayılı olduğunu... Zannetti ki ölüm hiç gelmeyecek, nefretler hiç bitmeyecek...

Herkes Bir Şans İster! Kimi verip mutlu olur, kimi gururuna kurban edip bir ömür keşke der... "Keşke"ler hayatta şansı olmayan tek sebeplerdir. Hep unutuldu. Hep istendi ama düşünülmedi... Hayatın size, *"İkinci Bir Şansı var mı?"* diye düşünülmedi!

Kimse hayatın, hakkında vereceği hükmü bilemez! Onlar, yarım kalmışlıkların içinde tam olmaya çalıştı. Biri hata yaptı, diğeri acı da çekse onu affetmeye çalıştı... İki yürek öyle bir savaşa girdi ki, bu hayatın onların olmadığını bilemedi... Gurur! Ne sevdaların önünde duvar olup dikilirken, kiminin içinde zehir olup büyüdü... Acı acı, ilmek ilmek olup dokundu yüreklere...

Ama aşk! Bir köşeden kıvrılarak damarlara akmaya başlayınca... Her şey unutuldu... Herkes kendi masalını yazdı. Onlar peri masalını yazdı fakat hayat peri masallarındaki gibi hiç olmadı.

Herkes İkinci Bir Şansı hak eder...
Peki, şansı kim hak etti!?

BU SERİNİN BASILACAK DİĞER İKİ KİTABI

ELVEDA DEME BANA (Şans serisi II)

Birbirlerine aşktan başka verebilecek hiçbir şeyleri kalmayan iki yürek...

Hani, buz gibiydi bakışları oysa... Dokunuyordu dokunmasına ya, yakmuyordu ikisinin ateşi de tenlerini... Sonra... Çok sonra bir şey oldu! Buluştu mavi denizler... Toprağa düşen su damları gibi, buluştu kahvelerin derin kederiyle. İşte o da hayata kırgın bakıyordu... Onunda kalbi yaralı, onunda aşkı yarım kalmıştı oysa... Onunda gözlerinden hayat sevinci çekilmiş, sadece yaşamak, nefes almak için duruyordu orada...

Sonra... Ne zaman değdi elleri birbirine? Ne ara tenleri keşfetti ateşin masum yakıcılığını ve aynı anda yıkıcılığını... İşte o zaman, gözleri gibi tenleri de buluştu bir solukta... Ya sonra!?..

Asi, somurtuk, pervasız ama gerçek bir huzur kaynağı olan Baran... Geleceğe dair tüm düşüncelerini kızı üstüne kurmuş yakışıklı doktorumuzun planları sekteye uğrarsa?

Ve geleceğe dair tüm umutlarını ve hayallerini yok etmiş, yüreği yaralı Damla! Tüm yaraları iyileşmeye başlayıp, hiç ummadığı bir anda isteksizce kocası olmuş bir adamla, çok başka keşiflerin tadına varırsa...

Biri huzurdu, diğeri sığınak...

Biri eşti, diğeri dost...

Peki tüm dengeler bozulup, dikkatler başka yöne kayarsa...

Hatalarına renkler, çekişmeler, kıskançlıklar, ihtiraslar ve tutkular girerse? Aşk çıkagelirse... Ne olur?

DÜŞLERDE SEVDİM SENİ (Şans serisi III)

Çocukken aşkıydı... Büyüyünce hayat, o oldu!

Ecrin yaşanan bir kaybın, nasıl bir aile trajedisine yol açacağını küçük yaşta öğrenmişti. Aşkın büyüklüğünü ve zorluğunu... Bu üç harflik vurguna çok ufakken yenilmiştir... Hep düşlerde sevdi onu. İçinde yaşadı sonsuz acıları, sevinçleri ve ihtirasları... Hep yanındaydı, hayallerinde, umutlarında, kalp atışlarında ama habersiz... Hani elini uzatsa tutacak kadar yakın, ama dokunmayacak kadar uzaktı... Herşey bitti, umutlarım tükendi dediği anda ise karşısındaydı. Ecrin düşle gerçeği karıştırdı!

Vedalar, düşlere dalmayı; ayrılıklar, sevmeyi öğretirdi insana... Her ayrılık, kavuşmakta asılı kaldı!..

Bir Şans Daha

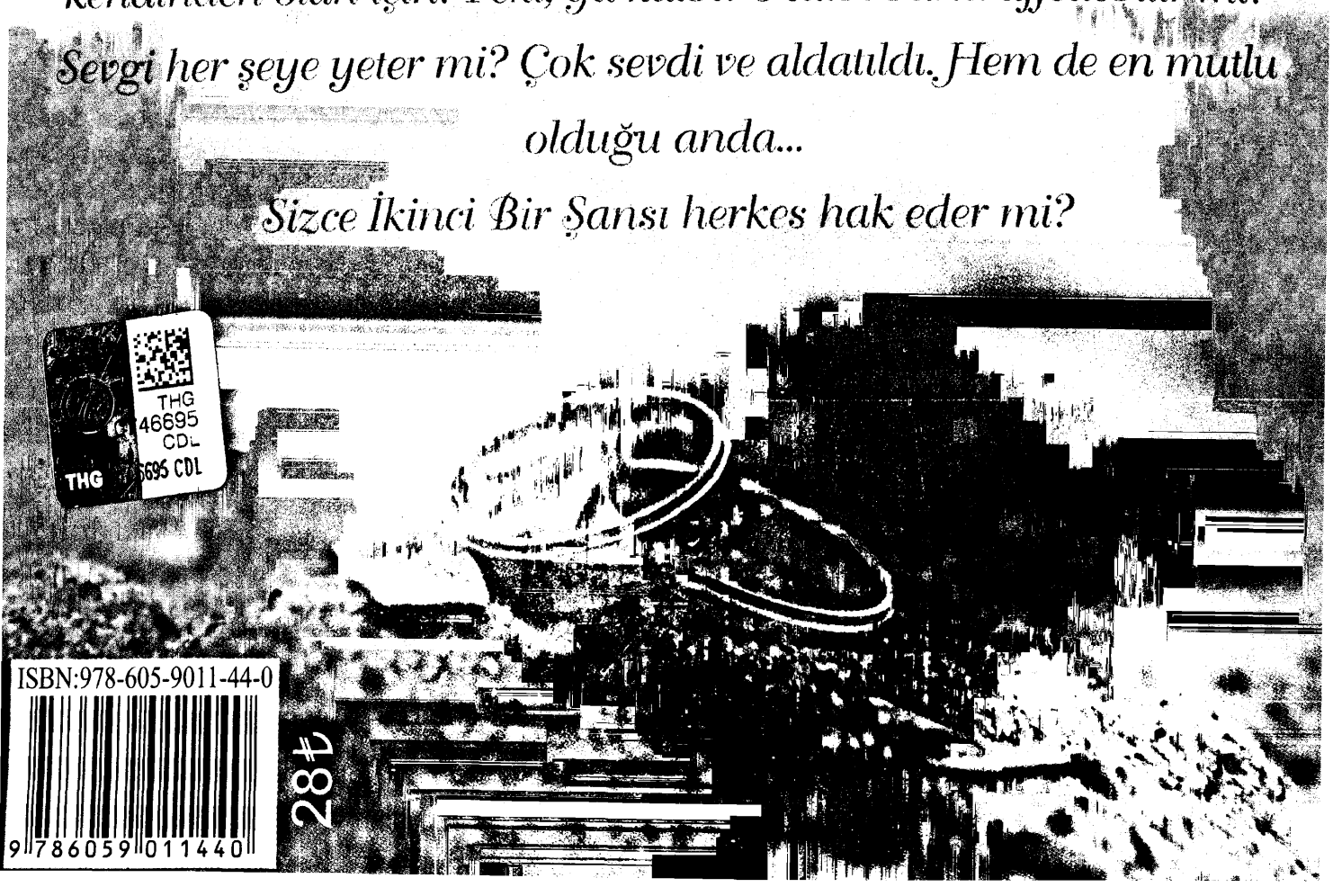
Hayatta her zaman herkesin ikinci bir şansı olmalı derler! Ya hatayı yapanı affetmek istemezsen! Onun hatası senin sonunun başlangıcı olursa, dönüşü olmayan yollara, çıkışı olmayan sokaklara dönerse?..

Çok sevsen ve aldatılsan, sevmekten vazgeçer misin? Ya da, her şeyi bırakıp onu affeder misin? Peki, ya kader?..

Sen istemesen de, onu tekrar hayatına soksa ve seni imkânsız sınavlarla sınasa!.. Sen ne yaparsın? Bir kez daha düşünür müsün? Yoksa... yok sayar geçer misin?

O, hayatının kararını vermek zorunda. Kendisi için değil, kendinden olan için! Peki, ya kalbi? Kalbi bunu affedebilir mi? Sevgi her şeye yeter mi? Çok sevdi ve aldatıldı. Hem de en mutlu olduğu anda...

Sizce İkinci Bir Şansı herkes hak eder mi?

THG
46695
CDL

ISBN:978-605-9011-44-0
9 786059 011440
28₺